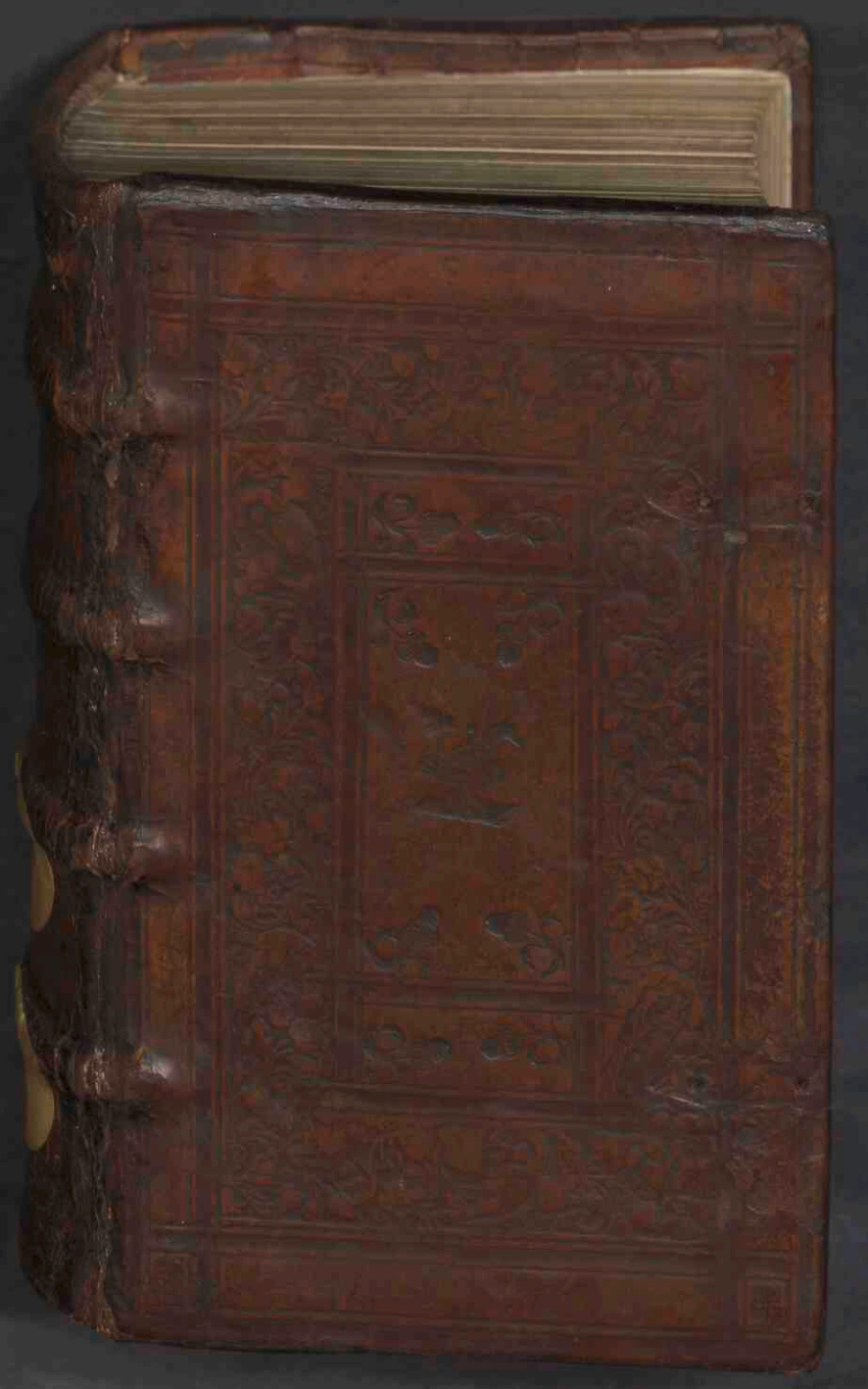
Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Breuiarium Romanae Curiae, ex sacra & canonica scriptura, necnon Sanctorum historijs, summa vigilantia decerptis, accurate digestum.

https://hdl.handle.net/1874/456753

Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell

Huybert van Buchell (1513-1599)

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:
http://repertorium.library.uu.nl/node/2732

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
- de kopsnede
- de frontsnede
- de staartsnede
- het achterplat

This book is part of the Van Buchell Collection

Huybert van Buchell (1513-1599)

More information on this collection is available at:
http://repertorium.library.uu.nl/node/2732

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

Rariora

E. oct.
243

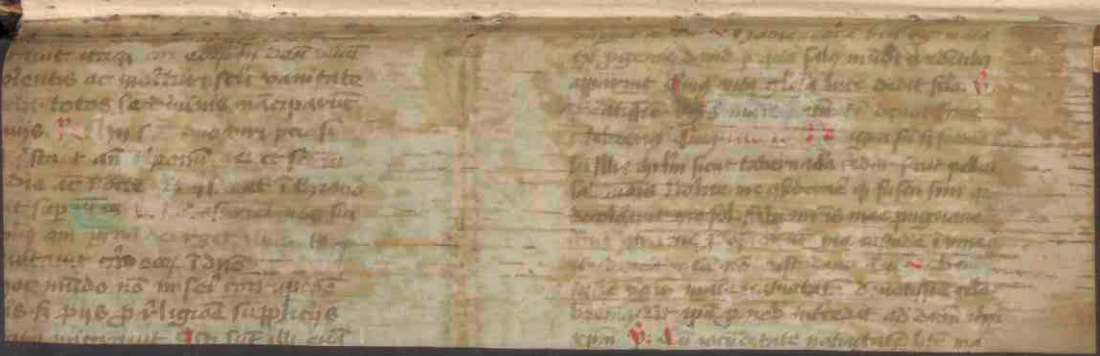

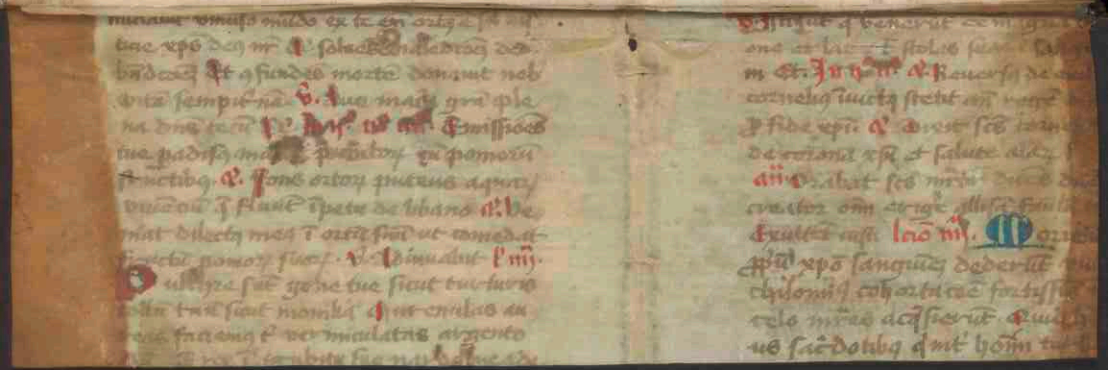
103
H

quintanum 23-12-86

Theologia
Octavo nº. 243.

Rariora

N. 38. C.

Editio perrara

E. oct.
243

BREVIARIVM ROMA-

næ Curiæ, ex sacra & canonica scri-
ptura, necnon Sanctorum historijs,
summa vigilantia decerptis, accurate di-
gestum. Nunc denuo ab autore suo
recognit. diligentius, &
commodioribus charácte
ribus q̃ antehac
excusum.

Distinct. xi. Cap. Palam est.

Distincta est à posteriorũ libris excellentia canonicæ
autoritatis Veteris & Noui testamenti, cui inser-
uiat omnis fidelis & pius intellectus.

¶ Impensa & studio Antonij
Anno. M.D.XXXVII.
Mense Septemb.

AD SANCTISSIMVM

Patrem & Dominum nostrum Paulum tertium Pontificem maximum. Francisci Quignonij tit. S. Crucis in Ierusalem presbyteri Cardinalis in breuiarium proxime confectum, ac denuo recognitum, præfatio.

Reuiarium Romanum nuper a nobis fe. rec. Clementis. vii. Pon. Max. hortatu confectum, ac potius in ampliorē sacrarum scripturarū lectionē, ad veterē sanctorū patrū, & Conciliorū antiquorum formā reuocatū, tuaq; voluntate sanctiss. Pater editum, graues pleroscq; ac doctos viros ita probasse & recepisse intellexi, vt nihil in eo mutandum existimarent. Alios item animaduerti graues etiā, & prudentes homines, qui eius rationē magnopere probantes, nonnihil tamē in eo desyderari affirmarent. Illud vero nunquā dubitaui fore in tanta multitudine nonnullos ex iis videlicet qui in diuerso precandi ritu cōsenuissent, quibus labor ille noster non esset perinde gratus, existimātibus ab inueterata illa consuetudine precandi nulla ratione clericis esse discedēdum. Imo vero nobis primā editionē breuiarii nō tanquā promulgationē legis esse placuerat, sed quasi publicam quandā deliberationē, vt sic proposita nostra sentētia, iudicia multorū exquireremus, & quod oīm cōmodissimū & religioni ac pietati conuenienti ssimū pleriscq; prudentibus grauibusq; viris visum esset sequeremur. Nihil. n. humano elaboratū ingenio tam exactū initio vnquā fuit quin postea multorū accedente iudicio perfectius reddi possit, vt in ipsis etiā ecclesiasticis institutis citra primitiuam præsertim ecclesiā contigisse videmus. Itaq; multorum sentētijs collatis, quæ nobis partim vocibus, partim scriptis innotuerūt, iudiciū eorū secuti qui omniū prudētissime sentire visi sunt, libenter quædam addidimus, alia mutauimus, & omnia diligenter recognouimus, retenta tamē summa forma breuiarii. Sed quoniā sic fert natura rerū, vt nihil sit tam rectum, nihil tanta ratione in vitam vsumq; hominū inductū, cuius nouitas non sit aliquibus

ingrata, non temere facturi esse videmur, si rationem totius institutionis nostri a nobis prius summatim redditam, nunc accuratius recognito breuiario, paulo latius explicabimus.

Mihi enim (vt sæpe sum professus) cogitanti, atq; animo repetenti initia veteris instituti, quo sancitum est, vt clerici sacris initiati, vel sacerdotiis præsidentes, singulis diebus perlegant horarias preces, quas canonicas etiam appellamus, tres præcipue causæ spectatæ fuisse videri solent. Quarum ea prima est, q; quum cæteri homines in quaq; ciuitate, aut suum quisq; negotium agant, aut in repub. administranda sint occupati, clericis ex eo vocatis q; sortis dñi sint, quiq; bonis ecclesiasticis alantur, hoc potissimum negotium diuinis & humanis legibus est iniunctum, vt Deum habere propitium in commissum sibi populum, ac de se bene meretem cunctis rationibus enitatur: quod nō solum sacrificijs efficitur, sed etiam precibus, quæ a pio corde proficiscantur. Ipsi enim (vt testimonio versibus q; vtar beati Alexandri pape & martyris) pro populo interpellant, & populi pctam comedunt, quia precibus suis & oblationibus ea delent, atq; consumunt. Qui quanto digniores fuerint, tanto facilius pro quibus necessitatibus clamat exaudiuntur. Quod testimonio probatur Iacobi apost. q nos ad precandum cohortans: Orate, inquit, pro inuicem, vt saluemini: multum enim valet deprecatio iusti assidua. Altera causa est, vt qui reliquo populo exemplo debent esse virtutis ac sanctimoniæ assidua precatione Deum alloquentes, minus oportuni reddantur tentatori diabolo, si eos inuenerit (vt Hieronymus ait) occupatos, & a cogitationibus caducarum rerum subinde auocati, contemplationi diuinarum assuescat. Tertia vt religionis quoq; futuri magistri quotidiana sacræ scripturæ & ecclesiasticarum historiarum lectione eruditantur: complectatur q, vt Paulus ait, eum qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, & potentes sint exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere. Et profecto si quis modum prescandi olim a maioribus traditum diligenter consideret, plane intelligat, horum omnium præcipua ab ipsis habita esse rationem. Sed factum est nescio quo pacto precantium negligentia, vt paulatim a sanctissimis illis veterum patrum institutis discederetur. Nam libri scripturæ sacræ, qui statis anni tempo-

tibus legendi erant, more maiorum (vt est in monumentis

Gelasii papæ, & Concilii Romani.lxx.episcoporũ) vix dũ incepti omittuntur in alio breuiario. Tũ historiæ sanctorũ quædã tam inculte, & tam sine delectu scriptæ habẽtur in eodẽ, vt nec auctoritatẽ habere videãtur nec grauitatẽ. Accedit tam perplexus ordo, tamq; difficilis precandi ratio, vt interdũ paulo minor opera in requirendo ponatur, q; cũ inueneris in legendo. Quibus rebus animaduersis, fe.rec. Clemens vij. pont. Max. cũ intelligeret officij sui esse, cũ aliorũ Christianorũ cõmoditatibus prospicere, tũ in primis clericorũ, quibus ministris vteretur in cõmisso sibi grege administrando, me hortatus est, negotiũq; dedit, vt quantũ cura & diligentia niti possem, preces horarias ita disponerẽ, & ad veterẽ illam formã quoad fieri posset redigerẽ, vt difficultatib9 dispendiisq; sublatis, nec a summa rationis olim ab antiquis sanctisq; patribus institutę, discederetur, nec rursum clerici ab officio precandi deterrerẽtur laboris magnitudine. Quam ego prouinciam libẽtissime suscepi, simul vt Christi vicario honestissima p̃cipienti parerem, simul vt bono publico pro mea virili parte seruirẽ. Adhibitis igitur quibusdam meorũ domesticorũ prudentib9 hominib9, ac sacrarũ litterarũ & pontificii iuris doctrina præditis, eisdẽq; græce & latine eruditis, dedi operã q̃maxime potui, vt cõmode ac exvtilitate publica rem conficerẽ. Ac illud ante omnia visum nobis est in consuetudinẽ reuocare, vt scriptura sacra maxime oĩm toto anno, & oẽs psalmi singulis septimanis plegerentur. Vtrũq; enim veterib9 patribus summa ratione placuisse videbam9, qui plerosque libros (vt supra dictũ est) vtriusq; testamẽti p anni tempora legendos disposuerant in breuiario, & p dies sic psalmos distribuerant, vt singulis septimanis totũ psalteriũ legeretur, quod singulis diebus in primitiua ecclesia perlegi solitũ esse tradit Speculator. Sed (vt supra diximus) precantiũ negligentia factũ erat, vt minima pars scripturæ sacræ legeretur, & psalmorũ pleriq; omissis, pauci singulis fere diebus repeterentur. Quod eis accidit, dũ officii ferialis optime sanctissimeq; a maiorib9 instituti longitudinẽ & laborẽ refugerent. Ad quẽ vitandũ varia cõpendia excogitantes, consuetudinẽ induxerũt, omissis scrijs, toto fere anno sanctorũ festa celebrandi, etiã in quadragesima;

quod quantū sit cōtra veterū instituta, declarat Concilij Laodicenū, quo cautū est, ne in quadragesima martyrum natalitia celebrentur: & itē Toletanū decimū, in quo traditur, nihil esse in quadragesima de sanctorū solemnitatib⁹ celebrādū, idq; ex antiquitate regulari cautū esse. Quod ipsi animaduertentes, conditionēq; temporū & infirmitatem clericorū spectātes, rationē iucundā putauim⁹, vt pari propemodū labore vt cū festū celebrabatur, sed minore q̄ cū agebatur de feria, veteris testamenti magna & vtilissima pars & totū nouū, præter partē Apocal. in anno, & singulis septimanis psalmi oēs plegerentur, terni singulis horis, vnius lōgitudine cū alterius breuitate sic cōpensata, vt labor legēdi diurnus par propemodū sit omnibus diebus, siue feria sit, siue festum celebretur, habita quoq; in distribuēdo quoad fieri potuit, ratione feriarū, festorū nō perinde: nec em̄ si cuius psalmi vnū aut alterū verbū potest ad aliquod festum accōmodari, idcirco mutādus erat ordo cōmodissim⁹, quo nullus psalmorū in hebdomada prætermittitur, vt non illa verba solū, sed cætera omnia in ipsis contenta mysteria, liceat intelligentibus septimo quoq; die contēplari. Nā ad psalteriū perlegendū, si veterē illā rectā & sanctā psalmorū distributionē ferialē, in qua psalmi quidā quotidie repetuntur, retinuissem⁹, longitudo officij perinde vt antea clericos deterreret, qui hac cōmodissima, & ad vetus institutū affor mata mediocritate, multū (vt iā experti sumus) alliciuntur. Nā licet opera cōsueta legendi scripturas parū minuatur in hoc breuiario, præsertim cū plæraq; omnia ex libro legi sit necesse: curauimus tamen, vt ordine longe simpliciore & expeditiore magna pars laboris minueretur, sublato tædio & difficultate, psalmos & alia hinc inde cū mora & molestia pquirendi, & difficillimā rationē longo tēpore perdiscendi. Versiculos, responsoria, & capitula omittere idcirco visum est, nōq; hæc superuacanea aut inutilia viderētur, augent enim pietatē, & sunt scripturæ sacræ particulæ: sed quoniā cū introductæ sint ad cantus potissimū modulādos, & legentes sæpe morētur cū molestia quæritādi, locū relinqui voluimus cōtinenti lectioni scripturæ sacræ, quæ magis facit ad pietatē atq; doctrinā priuatim legentiū, quorū hac quidem in parte maiorē

rationē habeti voluimus, q̄ concinentinm. Nec enim ad precandū cuncta vtilia & salubria congeri debent, ne clerici grauentur iniquiore pondere. Atq; vtinā tam robusti essemus, vt totum etiā vetus testamentū in anno perlegere non grauaremur, libenter enim oēs illius libros legendos proponerem⁹: sed (vt dictum est) habenda fuit ratio, ne precandi labor in tanta clericorū infirmitate modum excederet. Officiū beatæ Virginis in alio breuiario vsitatū omittitur, nec propterea minuitur ipsius honor. Nam paucis festis exceptis, quotidie varijs cōmemorationibus adoratur, & obsecratur, atq; eius memoria multis dicatis eidem festis, & octauis, pro cuiusq; ratione celebratur, ipsiq; solidū officiū tribuitur sabbatis fere omnibus, præterquā in quadragesima, in qua ne ipsum quidē annūtiationis festum celebrari placuit veteribus patrib⁹, vt docet idem Concilīū (quod supra diximus) Toletanū. Et profecto quorundā psalmorū grauem pleriscq; repetitionē omitti, non tam molestum esse Virgini matri, credi par est, q̄ gratum illud q̄ clerici ad ipsius filij Iesu Christi diuinum cultum cōmodissima & expedita ratione alliciantur. Ex sanctorum historiis diligenter consyderatis, quasdā delegimus ex probatis auctoribus Græcis & Latinis fere decerptas, & has cultiore stilo, non tamē fucato sed potius ex industria & iussu Clementis pontificis attemperato, dispositimus per annū totum. Nam licet veteribus in quadragesima nulla (vt docuimus) sanctorum festa celebrari placuerit, tamē à iunioribus tam assidue in ea quoq; celebrantur, vt à nobis ne tum quidē omnino festa saltem solemnia sine aliquo pusillorum offendiculo vitari posse putauerimus. Vt igitur quasdā sanctorum historias retinuimus, aut reposuimus denuo conquisitas, sic quasdā omisimus illis nec probabilitate, nec grauitate pares, temeritate videlicet priuata quorundā introductas qui dum fugerent officii ferialis longitudinē, festa sancto rum studiose conquirentes. quasdam in breuiario præter publicā auctoritatē incōsultis Pontificibus inserendas curauerunt, quas Pontifices ipsi haud dubie in vsum Ecclesiæ nō admisissent. Sunt enim nōnullæ (nisi fallimur) ex earū genere, quæ publico sancti ssimoq; decreto ab Ecclesia reiiciuntur, & quidē in eo loco siue capite celebertimo

in quo sancta Romana ecclesia quas scripturas clericis legendas admittat, & rursus quas reiiciat, explicatur. Vbi cum multa summo iudicio sancita, tum illud habetur sanctissime & grauissime a sanctis patribus institutū de historiis sanctorum quarum auctores ignorātur. Ibi enim Gelasius Papa ex synodo septuaginta episcoporum gesta (inquit) sanctorum martyrum, qui multiplicibus tormentorum cruciatibus, & mirabilibus confessionum triumphis irradiant, quis ita esse catholicorum dubitet? & maiora eos in agone fuisse perpessos? nec suis viribus, sed Dei gratia & adiutorio vniuersa tolerasse? Sed ideo secundum auctoritatem antiquam & consuetudinem in sancta Romana ecclesia non leguntur, quia eorū qui scripsere nomina penitus ignorantur, & ab infidelibus, aut dictis superflua, aut minus apta quam vt rei ordo fuerit, scripta esse putantur. Hactenus Gelasius Papa. Qui statim subiiciens exempla quorundā sanctorū, quorū historiæ ab hæreticis probabantur esse conscriptæ, rursus ait: Propter quod (vt dictum est) ne vel leuius subsannandi oriretur occasio, in sancta Romana ecclesia nō leguntur. Sic Gelasius. Contra hæc igitur, quæ summa ratione fuerant a sanctis patribus instituta, animaduertētes quædam temeritate quorundam priuata irrepsisse, diligenter cutauimus, vt quæ publico Ecclesiæ decreto reiiciuntur, omni no vitaremus, & in quibusdam aliis, resecatis quæ ad rem minus pertinerent, probatissima quæq; consectaremur, iuxta præceptum Pauli, quem his quoq; in rebus auctorem adhibere iubemur ibidem ab ecclesia. Gelasius enim in eodem loco de nonnullis historiis certitudinis non admodum exploratæ, quæ a catholicis legerētur, loquutus hæc subiicit. Sed cum hoc ad catholicorū manus peruenerit, beati Pauli apostoli sentētia præcedat: Omnia probate, quod bonū est, tenete. Precum pro Pontificibus & Regibus, & fidelium bonis spiritalibus ac temporalibus, diligenter est adhibita ratio. Nam singulis diebus ad Matutinum & Vesperam nostris temporibus pacem, ecclesiæ iustitiam & sanctitatem precamur, & fideles oēs tum viuentes, tum etiam defunctos Deo cōmendam9. Quod impensius etiam efficitur, cum officium defunctorū siue

psalmi pœnitentiales cum litania & orationibus leguntur, vt sæpe fit in quadragesima, quod prius tunc fiebat duntaxat cum ageretur de feria. Sed hoc tam rarum erat consuetudine clericorum festa pro ferijs celebrantium, vt plerique ipsorum vix semel aut iterum toto anno legerent officium feriale. Itaq; si quis diligenter animaduerterit, & vetus patrum consilium institutumq; considerauerit, plane intelliget, hoc breuiarium non tam esse nouum inuentum, q̃ breuiarii antiqui adhibito quodam temperamento restitutionem. Habet igitur hæc precandi ratio tres maximas commoditates, primam, q; precantibus simul acquiritur vtriusq; testamenti peritia. Secundam, quod res est expeditissima propter summam ordinis simplicitatem, & nõnullam breuitatẽ. Tertiam, quod historiæ sanctorum sic conscriptæ sunt, vt nihil habeant quod graues & doctas aures offendat. Si cui ergo laboriosum in hoc breuiario videbitur pleraque omnia ex libro legi, cum multa in alio, quæ propter frequentem repetitionem ediscuntur, memoriter pronuntiẽtur, compẽset cum hoc labore cognitionem sacræ scripturæ, quæ sic indies augescit, & intentionẽ animi, quam Deus ante omnia in precantibus requirit (hanc enim maiorem legentibus, q̃ memoriter proferentibus adesse necesse est) & huiusmodi laborem non modo fructuosum, sed etiam salutarem iudicabit. Orandum est enim (vt Paulus ait) spiritu & mente. Nam sine fructu mens eius est, qui orat lingua tantũ, id est qui sine attentione, ac velut aliud agens precatur: quod fere accidit iis qui psalmos memoriter percurrunt. Habes pater sanctissime institutionis nostri rationem, habes formulam breuiarii. Superest, vt quemadmodũ cœpisti aspires incœptis nostris, & labori faueas publicæ vtilitatis causa susceptо.

Vale.

ILECTI Filij, salutem & Apostolicam benedictionem Breuiariū diumi officij quod dilectus filius noster Franciscus tituli sanctæ Crucis in Ierusalem Presbyter Cardinalis antea nobis oblatū, nuper nobis cōsultis atq; adhibitis doctis & prudentibus viris, aliqua addendo atq; immutādo prout commodius duxit, summa cura atq; diligentia recognouit, atq; ad veterum sanctorum Patrum Conciliorū q; institutā, ac meliorem precandi ritum, & normam faciliorem breuioremq; redegit, vt clerici eius libri ordine ac breuitate ad legendas Deo quotidianas preces magis alliciantur, vobis imprimendi atq; vendendi facultatem concedimus. Et insuper omnibus & singulis clericis ac presbyteris, duntaxat secularibus, qui huiusmodi Breuiariū recitare voluerint, concedimus, q; ad breuiarii antiquæ consuetudinis Romanæ curiæ, vel alterius Ecclesiæ, quod in vsu hoc tempore habeatur, recitationem minime teneantur: sed huius nouissimi lectione perinde ac si vetus legissent satisfeciſſe censeantur, dummodo eorum singuli specialem super hoc facultatem à Sede apostolica obtinuerint, quā per solam signaturā absque alia impensa expediri mandabimus. Quibus vero ante huiusmodi Breuiarij recognitionem ea legendi facultas data est, eos volumus ad nouam facultatē obtinendam minime astringi.

Harum quoq; literarum exemplis manu Notarii publici subscriptis, & sigillo prælati, seu personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, plenam fidem tam in iudicio q̄ extra, haud secus haberi volumus q̄ si literæ originales exhiberentur.

Datum Romę apud sanctū Marcum sub annulo piscatoris, die tertio Iulij. Anno. M. D. XXXVI. Pontificatus nostri Anno secundo

Blosius

¶ Tabula literaꝝ dominicalium.

g f e d b A g f d c b A f e
c e g
d c A g f e c b A g e d c b
b d f

¶ In tabula supzascripta literā dominicalē singulis annis hoc pacto inuenies. pzimā literā q̄ est g, tribue anno 1537. sequentē q̄ est f, tribue anno 1538. sicq̄ deinceps pgredere/quouscq̄ pueniās ad numerū anni cuius literā scire vis: quia litera super quā cadit numerus illius anni, erit litera dominicalis. Que si vnica occurrerit, annū communē esse intelliges: si dupler, bisextilem. Et tunc pzioz, id est superioz, vsq̄ ad festū Mathie apostoli deseruiet: inferioz autē ad reliquā anni partē accōmodabitur. Sciendū autē/q̄ finitis 28 annis, redeundū est ad pzincipiū cum annis tunc currentibus.

¶ Aureus numerus.

xviij. xix. i. ij. iij. iiij. v. vi. vij. viij. ix. x.
xi. xij. xiij. xiiij. xv. xvi. xvij.

¶ Similī modo vt dictū est de litera dominicali/deprehendes etiam aureū numerū in supzascripta numerozū serie. Nam pzimū numerū q̄ est xviij. tribue anno 1537 Sequentē q̄ est xix. tribue anno 1538. sic deinceps donec ad annū tuū peruenias. Et finitis xix annis/regredere iterum ad pzincipium.

¶ Nouiluniozum Canon.

¶ Nouiluniū singulis mensibus sic reperitur. Habito aureo nūero anni tui/vbicūq̄ ille in ozdine aurei nūeri in calendario posito tibi occurrerit/a loco illi⁹ diei iuxta positi sequētiū xbozū syllabas sursum cōputa In celis est hic. vnicuiq̄ diei accōmodando syllabā vnā. Dieiq̄ ille supza quē syllaba, hic, ceciderit/dies est nouilunij.

¶ In sequenti Calendario cuilibet festo habenti aliqd propzium, apponitur quo folio id inueniatur. Alia vero festa, q̄bus non apponitur festū, nihil habent propzium. Item in q̄buldam diebus assignantur tertie lectiones repetende ex epistolis, cum sit officiū de festa, quarū nōnulle in q̄buldam annis omittēdē sunt, in aliis autē legende sunt, vt infra in regulis generalibus videbitur.

IANVARIVS

HABET DIES .XXXI.

Ju.nu.		Dies			fol.
iij	A	Calēdis	1	Circūcisio Ihesu Xpi.du.matus	430
	b	iij	no. 2	Octaua sancti Stephi.du.mi.	430
xi	c	iij	no. 3	Octaua s. Joan.euāg.du.mi.	430
	d	ꝑdie	no. 4	Oct.sanctoꝝ Innocen.du.mi.	430
xix	e	Nonis	5	De vigilia Epiphanie	430
viij	f	viij	id. 6	Epiphania dñi,dup.ma.	431
	g	vij	id. 7	De octaua Epiphanie	432
xvi	A	vi	id. 8	De octaua Epiphanie	433
d	b	v	id. 9	De octaua Epiphanie	433
	c	iiij	id. 10	De octaua Epiphanie	433
xij	d	iij	id. 11	De octaua Epiphanie	433
ij	e	ꝑdie	id. 12	De octaua Epiphanie	434
	f	Idibus	13	Octaua Epiphanie,du.minꝰ	434
x	g	xix	cal. 14	Basilij epꝰ cōf. Fuit ꝑma huiꝰ	434
	A	xviij	cal. 15	Martina vg.m. Fuit ꝑma huiꝰ	435
xvi	b	xvij	cal. 16	Marcellus papa martyr	455
vij	c	xvi	cal. 17	Antonius abbas dnp.minus	435
	d	xv	cal. 18	Prisca virgo martyr	436
xv	e	xiiij	cal. 19	Telesphorꝰ papa m. Fuit 5 huiꝰ	436
iij	f	xiij	cal. 20	Fabianꝰ papa; Sebal.m.d.mi.	436
	g	xij	cal. 21	Agnes virgo mart,du.minus	437
xij	A	xi	cal. 22	Vincentius ⁊ Anastasius mar.	437
i	b	x	cal. 23	Ilefonsus archiepꝰ confess.	437
	c	ix	cal. 24	Timotheus episcopus martyr	438
ix	d	viij	cal. 25	Conuersio Pauli apost.d.ma.	438
	e	vij	cal. 26	Polycarpus episcopus mart.	439
xvij	f	vi	cal. 27	Joānes Chrysost.epꝰ confess.	439
vi	g	v	cal. 28	Lucianus ꝓby.m. Fuit 7 huiꝰ	439
	A	iiij	cal. 29	Paulꝰ ꝑmꝰ eremi. Fuit 10 huiꝰ	440
xiiij	b	iij	cal. 30	Ignisꝰ papa mar. Fuit 11 huiꝰ	440
iij	c	ꝑdie	cal. 31	Hilarius epꝰ cōf. Fuit 13 huiꝰ	440

FEBRVARI-
VS HABET DIES XXVIII.

Et si fuerit bisextus, xxix

Au.nu.		Dies		fol.
	d Calẽdis	1	Ignatius episcopus mar.	fol.440
xi	e iiij no.	2	Purificatio Ma virg.du.ma	441
xix	f iij no.	3	Blastus episcopus martyr	441
viij	g pdie no.	4	Phileas epis.ꝛ Philozom9.m.	441
	A Nonis	5	Agatha virgo martyr.	442
xvi	b viij id.	6	Dozothea virgo martyr	
v	c vij id.	7	Adauctus ꝛ socij martyres	442
	d vi id.	8	Cointha virgo martyr.	442
xiij	e v id.	9	Apolonia virgo martyr.	442
ij	f iiij id.	10	Scholastica virgo	
	g iij id.	11	Ex epist.1.Petri. Petrus.	419
x	A pdie id.	12	Eulalia virgo martyr	
	b Idibus	13	Ex epist.1.Petri. Propter qđ	420
xviij	c xvi cal.	14	Valentinus pzelbyter martyr	
vij	d xv cal.	15	Faustinus ꝛ Jouita martyres	
	e xiiij cal.	16	Juliana virgo martyr	
xv	f xiij cal.	17	Ex epist.1.Petri. Deponẽtes	421
iiij	g xij cal.	18	Ex epist.1.Petri. Charissimi.	421
	A xi cal.	19	Gabinus pzelbyter martyr	
xij	b x cal.	20	Ex epist.1.Petri. Similiter.	422
s	c ix cal.	21	Ex epist.1.Petri. Christo igit	423
	d viij cal.	22	Cathedza Petri apo.du.ma.	443
ix	e vij cal.	23	Ex epi.1 Pe. Seniores	424 Vigi.
	f vi cal.	24	Marcias apostolus, dup.ma.	443
xvij	g v cal.	25	Ex epist. Pau. ad Phil. Paul9	382
vi	A iiij cal.	26	Ex epist. Pau. ad Phil. Mihi.	383
	b iij cal.	27	Julianus ꝛ Eunus martyres	444
xiij	c pdie cal.	27	Ex epist. Pau. ad Phil. Itaq.	384

MARTIVS

HABET DIES .XXXI.

Au. nu.		Dies			fol.
iij	d	Kalēdis	1	Ex epi. Pau. ad Phi. Oe cete.	385
	e	vi no.	2	Ex epi. Pau. ad Philip. Itaq;	386
xi	f	v no.	3	Emeteri⁹ Celedoni⁹ Alteri⁹. m.	444
	g	iiij no.	4	Lucius papa martyr.	444
xix	A	iij no.	5	Ex epist. ad Coloss. Paulus.	409
viij	b	ꝑdie no.	6	Ex epist. ad Colossenses	410
	c	Nonis	7	Thomas Aquin. confessor	445
xvi	d	viij id.	8	Ex epist. ad Coloss. Videte ne.	411
v	e	vij id.	9	Quadraginta milites marty.	445
	f	vi id.	10		
viij	g	v id.	11		
ij	A	iiij id.	12	Gregorius papa conf. dup. mi.	445
	b	iij id.	13		
x	c	ꝑdie id.	14		
	d	Idibus	15		
xviij	e	xvij cal.	16		
vij	f	xvi cal.	17		
	g	xv cal.	18		
xv	A	xiiij cal.	19	Ioseph confessor, dup. minus	446
iij	b	xiij cal.	20		
	c	xij cal.	21	Benedictus abbas, dup. min⁹	446
xij	d	xi cal.	22		
i	e	x cal.	23		
	f	ix cal.	24		
ix	g	viij cal.	25	Annūciatio Ma. Vgi. du. ma.	446
	A	vij cal.	26		
xvij	b	vi cal.	27		
vi	c	v cal.	28		
	d	iiij cal.	29		
xiij	e	iij cal.	30	Ex epist. ad Coloss. Igitur si.	412
	f	ꝑdie cal.	31	Ex epist. ad Coloss.	413

APRILIS

HABET DIES .XXX.

Au.nu.		Dies.		fol.
	g	Calēdis	1	Ex epist.1.ad Thess. Paulus. 121
xi	A	tiū	no. 2	Ex epi.1.ad Thess. Ideo & nos 123
	b	iij	no. 3	Pancratius martyr
xix	c	pdie	no. 4	Isidorus episcopus confessor 446
viij	d	Nonis	5	Vincentius cōfes.ordinis pdicatorū
xvi	e	viū	id. 6	Xystus papa martyr 447
v	f	vij	id. 7	Ex epist.1.ad Thess. Decete. 124
	g	vi	id. 8	Dionysius episcopus confessor
xiij	A	v	id. 9	Ex epist.1.ad Thess. De tēpo.124
ij	b	iiij	id. 10	Ex epist.2.ad Thess. Paulus 125
	c	iij	id. 11	Leo primus papa confessor 447
x	d	pdie	id. 12	Ex epist.2.ad Thess. Rogam⁹ 125
	e	Idibus	13	Justinus philosophus mart. 447
xviij	f	xviij	cal. 14	Valerian⁹, Tyburti⁹ &c.mar.448
vij	g	xvij	cal. 15	Ex epist.2.ad Thess. De cete.127
	A	xvi	cal. 16	Ex epist.ad Ephe. Paulus 127
xv	b	xv	cal. 17	Anicetus papa martyr.
iiij	c	xiiij	cal. 18	Apollonius senator mart. 448
	d	xiij	cal. 19	Ex epist.ad Ephe. Et vos ~~215~~ 117.
xij	e	xij	cal. 20	Ex epist.ad Ephe. Huius rei. 117
i	f	xi	cal. 21	Ex epist.ad Ephe. Obsecro. 118
	g	x	cal. 22	Caius papa martyr 448
	A	ix	cal. 23	Georgius martyr
	b	viij	cal. 24	Ex epist.ad Ephe. Benoua. 119
xviij	c	vij	cal. 25	Marcus euangelista,dup.ma 448
vi	d	vi	cal. 26	Cletus & Marcellin⁹ papa m. 448
	e	v	cal. 27	Anastasius papa confessor
xiiij	f	iiij	cal. 28	Vitalis martyr
xij	g	iij	cal. 29	Petrus ordinis pdicato mar. 449
	A	pdie	cal. 30	Ex epist.ad Ephe. Videte, 120

MAIVS
HABET DIES .XXXI.

Au.	nu.		Dies		fol.
xi	b	Calẽdis	1	Philippꝰ ⁊ Jacobꝰ apo. du. ms.	449
	c	vi	no. 2	Athanasius episcopus confess.	450
xix	d	v	no. 3	Inuentio sancte crucis. d. ms.	450
viij	e	iiij	no. 4	Monica mater sancti Augustini	
	f	iij	no. 5	Alexander papa m. Fuit. 3. hui⁹	451
xvi	g	ꝑdie	no. 6	Ioannes ante portã latt. d. m	451
v	A	Nonis	7	Ex epist. ad Ephe. H iij obed.	121
	b	viij	id. 8	Apparitio s. Michaelis d. mi.	452
xiij	c	vij	id. 9	Gregorius Nazianzenꝰ epscõf.	452
ij	d	vi	id. 10	Gordianus ⁊ Epimachus martyr.	
	e	v	id. 11	Ex epistola Jacobi Iacobus	179
x	f	iiij	id. 12	Nereus, Archileus, ⁊ Pancratiꝰ m.	
	g	iij	id. 13	Ex epistola Jacobi Eclote	180
xviij	A	ꝑdie	id. 14.	Victor ⁊ Corona martyres	452
vij	b	Idibus	15	Ex epistola Jacobi Quicũq;	182
	c	xvij	cal. 16	Ex epistola Jacobi Volite	483
xv	d	xvi	cal. 17	Ex epistola Jacobi Vnde bel.	184
iiij	e	xv	cal. 18	Ex epistola Jacobi Vgite nũc	185
	f	xiiij	cal. 19	Potentiana virgo	452
xij	g	xiij	cal. 20	Bernardinus confessor	453
i	A	xij	cal. 21	Huo pzelby. cõfess. Fuit 19 hui⁹	
	b	xi	cal. 22	Ex epist ad Philip. Paulus	382
ix	c	x	cal. 23	Ex epist. ad Philip. Mihi em	383
	d	ix	cal. 24	Ex epist. ad Philip. Itaq; cha.	384
xviij	e	viij	cal. 25	Urbanus papa martyr	453
vi	f	vij	cal. 26	Eleutherius papa martyr	
	g	vi	cal. 27	Joannes papa martyr	
xvij	A	v	cal. 28	Germanus episcopus ⁊ confessor	
iij	b	iiij	cal. 29	Ex epist. ad Philip. Vcetero	385
	c	iij	cal. 30	Felix papa martyr	
xi	d	ꝑdie	cal. 31	Petronilla virgo	453

IVNIVS

HABET DIES. XXX

Au.nu.		Dies		fol.
	e	Kalēdis	1	Pamphilus presbyter martyr 453
xix	f	iij̄ no.	2	Marcellinus & Petrus mart. 453
viij̄	g	iij̄ no.	3	Ex epist. ad Philip. Itaq; fra. 386
xvi	A	pdie no.	4	Ex epist. 1. Joan. Quod fuit 173
v	b	Nonis	5	Ex epist. 1. Joan. Filioli mei 172
	c	viij̄ id.	6	Ex epist. 1. Joan. Filioli no. 173
xiij̄	d	vij̄ id.	7	Ex epist. 1. Joan. Videte. 174
ij	e	vi id.	8	Ex epist. 1. Joan. 175
	f	v id.	9	Primus & Felicianus martyres
x	g	iiij̄ id.	10	Ex epist. 1. Joan. Omnis qui 176
	A	iij̄ id.	11	Barnabas apost. dup. matus 454
xviij̄	b	pdie id.	12	Basilides, Cyrinus &c. martyres
viij̄	c	Idibus	13	Antonius cōfess. ordinis mino. 444
	d	xviij̄ cal.	14	Ex epist. 2. Joan. Senior ele. 177
xv	e	xvij̄ cal.	15	Titus, Modest⁹, & Crescētia, mar.
iiij̄	f	xvi cal.	16	Ex epist. 3. Joan. 178
	g	xv cal.	17	Ex epist. 1. ad Col. Paulus. 409
xij̄	A	xiiij̄ cal.	18	Marcus & Marcellianus mar. 410
i	b	xiij̄ cal.	19	Gervasius & Protasius mar. 455
	c	xij̄ cal.	20	Silverius papa martyr
ix	d	xi cal.	21	Ex epist. ad Coloss. Et vos cū. 410
	e	x cal.	22	Paulinus episcopus & confessor
xviij̄	f	ix cal.	23	Ex epi ad Col. Videte ne. 411 Vig.
vi	g	viij̄ cal.	24	Natiuitas Joan. bap. du. ma. 455
	A	vij̄ cal.	25	De octaua sancti Joannis 456
xiiij̄	b	vi cal.	26	Joannes & Paulus mr. du. mi. 456
iij̄	c	v cal.	27	De octaua sancti Joannis. 457
	d	iiij̄ cal.	28	De octaua sancti Joan. 457 Vigi.
xi	e	iij̄ cal.	29	Petrus & Paul⁹ apo. du. ma. 457
	f	pdie cal.	30	Cōmemoratio Pau. apo. d. mi. 458

IVLIVS

HABET DIES XXXI.

Ju.nu.		Dies		
xix	g	Calēdis	1	Oct. natt.ī. Joā ba.du.mi. fol.458
viij	A	vi no.	2	Visita. Marie vgi.du.ma. fo.459
	b	v no.	3	De octaua visita. fol.459
xvi	c	iiij no.	4	De octaua visita. fol.460
v	d	iij no.	5	De octaua visita. fol.459
	e	pdie no.	6	Oct.ap.Pe.ꝫ Pau.du.mi. fo.451
xiij	f	Nonis	7	De octaua visita. fol.461
ij	g	viij iō	8	De octaua visita. fol.461
	A	vij iō.	9	Octaua visita.dup.mi. fol.461
x	b	vi id.	10	Septem fratres martyres. fol.461
	c	v idus	11	Pius papa conf. fol.462
xviij	d	iiij id.	12	Naboꝛ ꝫ Felix marty.
v	e	iij id.	13	Anacletus papa martyꝛ. fol.462
	f	pdie id.	14	Pzocell⁹ ꝫ mar. Fuerꝛ.hu. f.462
xv	g	Idibus	15	Bonauctu.car.ep.ẓf.fu.13.hu.465
iij	A	xvij cal.	16	Eustachius epiſ.cōfe.
	b	xvi cal.	17	Alexius confeſſoꝛ
xij	c	xv cal.	18	Symphozoſa cū vij fil.mar.fo.463
i	d	xiij cal.	19	Juſta ꝫ Rubina vir.mar.
	e	xiij cal.	20	Margarita virgo mar.
ix	f	xij cal.	21	Pzaxedis virginis fol.463
	g	xi cal.	22	Maria Magdalena du.mi. fol.463
xvij	A	x cal	23	Apollinaris epiſ. mar.
vi	b	ix cal.	24	Chriſtiana virgo mar. Vigilia.
	c	viij cal.	25	Iacobus apo.dup.ma. fol.463
xiij	d	vij cal.	16	Anna mē marie v.du.mi fo.464
ij	e	vi cal.	17	Pantaleon martyꝛ.
	f	v cal.	28	Nazarcus ꝫ Locꝰ martyꝛ.
xi	g	iiij cal.	29	Martha virgo fol.464
xix	A	iij cal.	30	Abdon ꝫ Sennē martyres
	b	pdie cal.	31	Nemeſi⁹ ꝫ Lucil.ſñ.fue.25.hu.464

AVGVSTVS

HABET DIES XXXI.

Au. nu.		Dies			fol.
viij	e	Calendis	1	Vincula sācti petri du. mi	fo. 465
xvi	d	iiij no.	2	Stephanus martyr.	fol. 465
v	e	iij no.	3	Inuentio s. Stepha. pto.	fol. 465
	f	pōte no.	4	Justinus pzelbyter mar.	
xij	g	Nonis	5	Sc̄e marie ad niu. du. mi.	f. 466
ij	A	viij id.	6	Translīguratio dñi. du. ma.	466
	b	vij id.	7	Oīnie. 2f. du. mi.	Fu. 5. hu 467
x	c	vi id.	8	Cyriacus Largus ꝛc. martyzes.	
	d	v id.	9	Vyl⁹. ij. pa. m.	Fu. 5. hu Vig. eod.
xviij	e	iiij id.	10	Laurēcius mart. dup. ma.	467
vij	f	iij id.	11	De octaua s. Laurentij	468
	g	pridie id	12	Clara vgo dup. minus.	fol. 468
xv	A	Idibus	13	De octaua s. Laurentij. —	469
iij	b	xix cal	14	De octa. s. Laurent. Vigilia.	469
	c	xviij cal	15	Assūptio Marie vg. du. ma	469
xij	d	xvij cal.	16	De octaua assumptionis.	470
i	e	xvi cal.	17	Octaua s. Laurētij du. mi.	470
	f	xv cal.	18	De octaua assump.	eodem.
ix	g	xiiij cal.	19	De octaua assumptionis.	471
	A	xiij cal	20	De octaua assumptionis	eod.
xviij	b	xij cal	21	De octaua assumptionis	eodē.
vi	c	xi cal.	22	Octa. assump. dup. mi	fol. 472
	d	x cal.	23	Bernar. ab. Fu. 20 hu	Vigi. 472
xiiij	e	ix cal.	24	Bartholomeus ap. du. ma	472
ij	f	viij cal.	25	Ludouicus rex francozum.	
	g	vij cal.	26	Zepherinus papa mar.	fol. 472
xi	A	vi cal.	27	Rufus martyz.	
xix	b	v cal.	28	Augustin⁹ epi. 2f. dup. mi	473
	c	iiij cal.	29	Decollatio Joā bap. du. ma	473
xij	d	iij cal.	30	Felix & audactus martyzes.	
	e	pōte cal.	31	Ex epist. ad Coloss. I gitur.	412

SEPTEMB.

HABET DIES XXX.

Aurea no.		Dies			fol.
xvi	f	Calēdis	1	Egidius abbas	
v	g	iiij no.	2	Ex epi. ad Colos. Oñi gō.	fol. 413
	A	iij no.	3	Seraphia virgo martyr.	fol. 473
xiij	b	pōte no.	4	Ex epi. 1. ad Timo. Paulus.	127
ij	c	Nonis.	5	Ex epist. 1. ad Timo. Obsecro.	129
x	d	viij iō	6	Ex epist. 1. ad Timo. Fidelis.	129
	e	vij id	7	Ex epi. 1. ad Timo. Spiritus.	129
	f	vi id.	8	Nativitas Ma. bgi. du. ma.	474
xviij	g	v id.	9	De octaua natiuitatis.	474
viij	A	iiij id	10	De octaua	fol. 475
	b	iij id.	11	De octaua	fol. 475
xv	c	pōte iō.	12	De octaua	fol. 475
iiij	d	Idibus	13	De octaua	fo. 475
	e	xvij cal	14	Exaltatio scē crucis du. ma.	476
xij	f	xvij cal	15	Octaua natiui. bgi. du. mi.	476
i	g	xvi cal	16	Pet. dozo. & goz. m. Fu. 9. hu.	477
	A	xv cal.	17	Cozmel. & Cyp. m. Fu. 14. hu.	477
ix	b	xiiij cal.	18	Methodius episcop. mar.	
	c	xiij cal.	19	Januarius & soci martyr.	
xvij	d	xij cal.	20	Eustachius & soci martyr. Vigilia.	
vi	e	xi cal.	21	Matthe⁹ apo. & euāg. du. ma.	477
	f	x cal.	22	Mauricius & soci mar.	fol. 478
xiij	g	ix cal.	23	Linus papa martyr	fol. 478
iij	A	viij cal	24	Tecla virgo martyr	
	b	vij cal.	25	Ex epi. 1. ad Tim. Sentiozē.	131
xi	c	vi cal.	26	Ex epi. 1. ad Timo. Quicūq.	132
xix	d	v cal.	27	Cosmas & Damian⁹ mar.	fol. 478
	e	iiij cal.	28	Ex epi. ad Philem. Paulus.	132
viij	f	iij cal.	29	Dedica. Mich. archā. du. ma.	478
	g	pōte cal.	30	Hieronim⁹ pbr. cōfe. du. mi.	478

OCTOBER

HABET DIES XXXI.

Au.	nu.	Dies		fol.
xvi	A	Calendis	1 Remigius epis. cõf.	
v	b	vi no.	2 Ex epist ij. ad Tima. O aul⁹	413
xiij	c	v no.	3 Ex epi. ij. ad Ti. Tu ergo	fol. 414
ij	d	iiij no.	4 Fracelle⁹ pf. du. mr.	fol. 480
	e	iij no.	5 Ex ep. ij. ad Tim. Hoc aũt	fo. 415
x	f	pridie no	6 Ex epi. ij. ad Ti. Testificor	fo. 416
	g	Nonis	7 Marcus papa con.	fol. 480
xviij	A	viij id.	8 Ex epi. ad Titum O aulus.	417
viij	b	vij id.	9 Dionysius Rusti⁹. ẽp. mar.	480
	c	vi id.	10 Ex epist. ad Titũ. Tu aũt	418
xv	d	v id.	11 Ex epi. ad Titum. Admone.	418
iiij	e	iiij id.	12 Ex epi. i. ad Cor. Paulus	fo. 236
	f	iij id.	13 Ex epi. i. ad Co. Videte	fol. 237
xij	g	pridie id.	14 Calistus papa mar.	fol. 481
j	A	Iduũ	15 Ex ep. i. ad co. Ego frẽs	fo. 238
	b	xvij cal.	16 Ex ep. ad Co. Sic vos	fol. 238
ix	c	xvi cal.	17 Ex epi. i. ad Co. Nolo ergo	239
	d	xv cal	18 Lucas euãg. dup. mrius.	fol. 481
xvij	e	xiij cal.	19 Ptolomeus & Lucius mar.	481
vi	f	xij cal.	20 Ex ep. i. ad co. Audet aliqs.	240
	g	xij cal.	21 Vrsula & socie. Vgines martyres	
xiij	A	xi cal.	22 Hylarion abbas. Fuit heri.	482
iij	b	x cal.	23 Ex ep. i. ad Cor. Oculus.	241
	c	ix cal.	24 Ex ep. i. ad co. O vginibus.	242
xi	d	viij cal.	25 Crispanthus & Daria. marty.	
xix	e	vij cal.	26 Euaristus papa mar.	fol. 482
	f	vi cal	27 Ex ep. i. ad co. O vẽs.	242. Vigil.
vi	g	v cal.	28 Simõ & Jud. apo. du. ma	fol. 482
	A	iiij cal.	29 Marcellus martyr	fol. 482
xvi	b	iij cal.	30 Ex epi i. ad co. O quã sum	fol. 243
v	c	pridie cal.	31 Ex ep. i. ad co. Qui facit	244. Vig.

NOVEMB.

HABET DIES XXX.

Au.	nu.	Dies		fol.
	d	Calēdis	1	Festū olim sanctoꝝ du.ma. 483
xiij	e	iij no.	2	De oct. fo. 483. Ite cōme. defū. 483
ij	f	iij no.	3	De octaua. fol. 484
	g	ꝑdie no.	4	De octaua fol. eodē.
x	A	Nonis	5	De octaua fol. eodē.
	b	viij id.	6	De octaua fol. eodē.
xvij	c	vij id.	7	De octaua fol. eodē.
vij	d	vi idus	8	Octaua olim sanct. du. ma. fol. eodē.
	e	v idus.	9	Dedicatio basili. saluat. du. ma. 485
xv	f	iiij id.	10	Triphon z Iocij mart. fol. 485
iiij	g	iij idus.	11	Martinus epi. cōf. dup. ma. fol. 486
	A	ꝑdie id.	12	Martinus papa mart. fol. 486
xij	b	Idibus	13	Brictius epi. conf.
	c	xviij. cal.	14	Vitalis z Agri. mr. Fuerūt. 4. hu 486
	d	xvij cal.	15	Ex epi. 1. ad coz. Qzoꝝ qō. 245
ix	e	xvi cal.	16	Ex epi. 1. ad coz. Imitatores. 247
	f	xv cal.	17	Ex epi. 1. ad coz. Ago ers. fol. 248
xvij	g	xiij cal.	18	Dedicatio basi. mr. z par. du. ma. 486
di	A	xiij cal	19	Pontianus papa martyr 486
	b	xij cal.	20	Elizabeth vidua Fuit heri fo. 487
xiij	c	xi cal.	21	Ozesta. Marie vgi. du. ma. 487
ij	d	x cal.	22	Cecilia virgo mart. fol. eodem
	e	ix cal.	23	Clemens papa mart. fol. 487
xix	f	viij cal.	24	Chrysogonus mart. fo. 488
	g	vij cal.	25	Catharina vgo mart. du. ma. 488
	A	vi cal.	26	Petrus epiſcopus mart. fol. eodē
viij	b	v cal.	27	Ex epi. 1. ad coz. Sicut ers. fo. 249
	c	iiij cal	28	Ex epi. 1. ad coz. Si linguis. 250.
xvi	d	iij cal.	29	Saturnini z Iiiiorū mr. 488. Vigi.
d	e	ꝑdie cal.	30	Andreas apoſt. dup. ma. 489

‡‡ iij

DECEMBER

HABET DIES XXXI.

Ju.	nu.	Dies		fol.
xiij		Calēdis	1	Ex epi. 1. ad Cor. Nūc aūt. 251
ij	g	iiij no.	2	Bibiana virgo mart. fol. 489
	A	iij no.	3	
x	b	pdie no.	4	Barbara virgo mart.
	c	Nonis	5	
xviij	d	viij id.	6	Nicolai epi. cōf. du. mi. fol. 489
viij	e	vij id	7	Ambrosius epi. cōf. du. mi. 490
	f	vi id	8	Cōceptio Marie xg. du. ma. 490
xv	g	v id.	9	
iiij	A	iiij id	10	Melchiades papa mart. 491
	b	iij id.	11	Damasus papa confes. 491
xij	c	pdie id.	12	
i	d	Idibus	13	Lucia xgo, martyr, du. mi. 491
	e	xix cal.	14	
ix	f	xviij cal.	15	
	g	xvij cal.	16	
xvij	A	xvi cal	17	
vi	b	xv cal.	18	
	c	xiij cal	19	
xiij	d	xiij cal.	20	Vigilia.
xij	e	xij cal.	21	Thomas apost. dup. maius. 491
	f	xi cal.	22	
xi	g	x cal.	23	
xix	A	ix cal.	24	Vigilia nativitatis domini. 492
	b	viij cal.	25	Nativitas dñi dup. ma. fol. 492
viij	c	vij cal.	26	Stephani protomar. du. ma. 494
	d	vi cal.	27	Joānes apo. & euāg. du. ma. 494
xvi	e	v cal.	28	Innocentes mar. dup. mi. 495
v	f	iiij cal.	29	Thomas archiepiscopi mart. 496
	g	iij cal.	30	De octaua natiuitatis. 496
xiij	A	pdie cal.	31	Siluester papa confes. fol. 496

¶ Inscripta tabula indicat incremẽta, ꝫ diminutiões dierũ ac noctiũ in decimũ quẽq; diẽ cuiuslꝫ mẽsis ꝑ horas dũtaxat integras, ꝫ quartas horæ partes citra rationẽ subtilioꝛẽ. Diẽ aũt quãti attinet ad ꝓpositũ appellemꝰ ob oꝛtu solis ad eius occasũ, reliquũ vero totũ spatium appellamus noctem.

Mense	Die	Dies habet horas	quartas	Nox habet horas	quartas.
Ianuarij	1	9	1	14	3
	10	9	2	14	2
	20	9	3	14	1
Februarij	1	10		14	
	10	10	2	13	2
	20	11		13	
Martij	1	11	2	12	2
	10	12		12	
	20	12	2	11	2
Aprilis	1	13		11	
	10	13	2	10	2
	20	14		10	
Maij	1	14	1	9	3
	10	14	2	9	2
	20	14	3	9	1
Iunij	1	15		9	
	10	15		9	
	20	15		9	
Iulij	1	14	3	9	1
	10	14	2	9	2
	20	14	1	9	3
Augusti	1	14		10	
	10	13	2	10	2
	20	13		11	
Septembris	1	12	2	11	2
	10	12		12	
	20	11	2	12	2
Octobris	1	11		13	
	10	10	2	13	2
	20	10		14	

Nouembris.	ii	9	5	14	i
	10		2	14	2
	20	9	1	14	2
Decembris.	i	9		15	
	10	9		15	
		9		15	

Marti. 10 Equinoctia.
Septēb. 13

Junij. 11 Solstitia.
Decemb. 11

¶ Canon sequētis tabule ad festa mobilia perpetuo inuenienda.

¶ In tabula iscripta sic festa mobilia singulis annis inuenies. Primo ære aureū numerū anni cui⁹ festa q̄ris, deinde sub eius ære etiā literā dñicalē eiusdē anni, que primo occurrit, ⁊ notāter dicit sub linea, nā litera dñicalis ære regione auri nūeri fuerit eidē nūero nō inseruit, sed solū sup̄iozib⁹. Postea eadē linea transuersali, i qua litera dñicalē inueniſti, inuenies etiā quo mēse, ⁊ quo die singula festa mobilia incidāt, ⁊ quot dñice vagātes sint añ septuagesimā, ⁊t etiā dñice sint inter pētecostē ⁊ aduentū. Dia her sub tuis titulis. In anno aūt bissextili ⁊t dñice vagātes occurrāt añ septuagesimā, ite q̄ die septuagesima ipa incidat, ⁊ ⁊ceria. iiij. cinerū inuenies p̄ dictē eius anni literā, q̄ inseruit vsq; ad festū Mathie. Reliqua vero oīa per ꝓterioꝛē exquirūtur. Sed has duas literas anni bissextilis, sic accipere oꝑtet vt neutra carę regiōe aurei numeri, nā tunc omissis illis, recurrendū est ad alias ſmiles inferius primo loco occurrētes. Preterea si in anno bissextili dies cinerum in mense Martio incidisse supradicta ratione deprehendatur, per vnū die extrahenda erit. In p̄ximis tamen triginta annis non erit necesse inspicere hanc tabulam, sed solum.

in diem, qui post eam positus est.

Aure⁹ numē.	Litera dō.	dñica	vaſ añ	Septuagēſi.	Ianu.	Febr.	Mar.	Paſcha.	Pēteco ſtē.	do. in ter pē	Aduētus. & ad	
16	d	0			18	4.	22	10	28	29		Nou
5	e	0			19	5	23	11	28	30		
13	f	0			20	6	24	12	28	1.		Decē.
2	g	0			21	7	25	13	28	2		
10	b	1			22	8	26	14	28	3		
18	c	1			23	9	27	15	28	27		No
7	d	1			24	10	28	16	27	28		
15	e	1			25	11	29	17	27	29		
4	f	1			26	12	30	18	27	30		
12	g	1			27	13	31	19	27	1.		Decē.
1	b	2			28	14	1.	Apr 20	27	2		
9	c	2			29	15	2	21	27	3		
17	d	2			30	16	3	22	26	27.		No
6	e	2			31	17	4	23	26	28		
14	f	2			1.	feb. 18	5	24	26	29		
3	g	2			2	19	6	25	26	30		
11	b	2			3	20	7	26	26	1.		Decē.
19	c	3			4	21	8	27	26	2		
8	d	3			5	22	9	28	26	3		
	e	3			6	23	10	29	25	27.		No
	f	3			7	24	11	30	25	28		
	g	3			8	25	12	31	25	29		
	b	3			9	26	13	1.	Iun. 2	5	30	
	c	3			10	27	14	2	25	1		Decē.
	d	3			11	28	15	3	25	2		
	e	4			12	1.	mar 16	4	25	3		
	f	4			13	2	17	5	24	27		No
	g	4			14	3	18	6	24	28		
	b	4			15	4	19	7	24	29		
	c	4			16	5	20	8	24	30		
	d	4			17	6	21	9	24	1.		Decē.
	e	4			18	7	22	10	24	2		
	f	5			19	8	23	11	24	3		
	g	5			20	9	24	12	23	27		No
	b	5			21	10	25	13	23	28		

¶ Index festoꝝ mobilium ꝓ triginta annis.

Nume anno.	Aures nume	Littera dnica	Dodecas	Septuagesi.	Cinis.	Pascha
1537	18	g	1	28 ian.	14 feb.	1 apꝛi.
1538	19	f	4	17 feb.	6 mar.	21
1539	1	e	2	2	19 febꝛ	6
1540	2	d c	1	25 ian.	11	28 mar
1541	3	b	4	13 febr.	2 mar.	17 apꝛi.
1642	4	a	3	5	22 feb.	9
1543	5	g	0	21 ian.	7	25 mar.
1544	6	f e	3	10 feb.	27	13. apꝛi.
1545	7	d	2	1	18	5
1546	8	c	5	21	10 mar	25
1547	9	b	3	6	23 feb.	10
1548	10	a g	2	29 ian.	15	1
1549	11	f	4	17 feb.	6 mar.	21
1550	12	e	2	2	19 feb.	6
1551	13	d	1	25 ian.	11	29 mar
1552	14	c b	4	14 feb	2 mar.	17 apꝛi.
1553	15	a	2	29 ian.	15 febꝛ.	2
1554	16	g	0	21	7	25 mar
1555	17	f	3	10. feb.	27	14 apꝛi
1556	18	e d	2	2	19	5
1557	19	c	4	14	3 mart.	18
1558	1	b	3	6	23 feb.	10
1559	2	a	1	22 ian.	8	26 mar
1560	3	g f	3	11 febr	28	14 apꝛi.
1561	4	e	2	2	19	6
1562	5	d	1	25 ian.	11	29 mar
1563	6	c	3	7 febꝛ.	24	11 apꝛi.
1564	7	b a	2	30 ian.	16	2
1565	8	g	4	18 feb.	6 mar.	22
1566	9	f	3	10	27 feb.	14

Index festorum mobilium pro triginta annis.

Nume. anno.	Rogationes	Ascensio	Pentecoste.	Corpus Chri.	Dñi. ipō et abu	Aduentus.
1537	7 maij	10 ma.	20 ma.	31 maij	27	2 decēb.
1538	27	30	9 iunij.	20 iun	24	1
1539	12	15	25 ma.	5	26	30 nou.
1540	3	6	16	27 ma.	27	28
1541	23	26	5 iunij.	16 iun.	24	27
1542	15	18	28 ma.	8	26	3 decēb.
1543	30. apz	3	13	24 ma	28	2
1544	19 ma	22	1 iunij.	12 iun.	25	30 nou.
1545	11	14	24 ma.	4	26	29
1546	31	3. iunij	13 iunij	24	23	28
1547	16	19. ma	29 ma.	9	25	27
1548	7	10	20	31 maij	27	2 decēb.
1549	27	30	9 iunij.	20 iun.	24	1
1550	12	15	25 ma.	5	26	30 nou.
1551	4	7	17	28 ma.	27	29
1552	23	26	5 iunij	16 iun.	24	27
1553	8	11	21 ma.	1	27	3 decem
1554	30 apz.	3	13	28 ma.	28	2
1555	20 ma	23	2 iunij	13 iun.	25	1
1556	11	14	24 ma	4	26	29 nou.
1557	24	27	6 iunij.	17	24	28
1558	16	19	29 ma.	9	25	27
1559	1	4	14	25 ma.	28	3 decem
1560	20	23	2 iunij.	13 iun.	25	1
1561	12	15	25 ma.	5	26	30 nou.
1562	4	7	17	28 ma.	27	29
1563	17	20	30	10 iun.	25	28
1564	8	11	21	1	27	3 decēb.
1565	28	31	10 iun.	21	24	2
1566	20	23	2	13	25	1

Index librorū veteris testamēti q̄ in missis lectionib⁹ legēdi sunt, quorū Genesis & primus Regū legūt integri, ex alijs vero capita quedā.

Genesis fol.133
Exodus fol.280
Primus Regum fol.326
Secundus Regū fol.591
Ex tertio Regum fol.395
Quartus Regū fol.400
Tobias fol.419
Judith fol.424
Esther fol.425
Job fol.428
Prouerbia Salomōis f.92
Ecclesiastes fol.102
Liber Sapientie fol.102
Ecclesiasticus fol.109
Ex Isaia magna pars varijs in locis.
Ex Jeremia varijs in locis
Ex ezechiele fol.85
Ex Daniele varijs in locis.
Ex oibus fere duodecim p phetis ponūtur capita quedam in varijs locis.

¶ Index librorū noui testamēti, qui oēs in secundis lectionibus leguntur integri preter Apocalypsin.

Matthei euangelium.
Marci euangelium.
Luce euangelium.
Joannis euangelium.
Acta apostolorum.
Pauli epistole.
Ad Romanos.
Ad Corinthios prima.
Ad Corinthios secunda.
Ad Galathas,
Ad Ephesios
Ad Philippenses.
Ad Colossenses.
Ad Thessalonicenses prima
Ad Thessalonicēses secūda.
Ad Timotheum prima.
Ad Timotheum secunda
Ad Titum.
Ad Philemonem
Ad Hebreos
Jacobi epistola
Petri epistola prima.
Secunda.
Joannis epistola prima.
Secunda
Tertia
Jude epistola
Apocalypsis.

¶ Index festorū celebrari debentiū propriā lectionem.

Antonius abbas. fo.435
Agnes fol.437
Agatha fol.442
Ebaudus fol.eodē
Apollonia fol.eodē
Asterius
Annūciatio dominis.fo 446
Apollonius fol.450
Athanasius fol.446
Alexander papa. fo.451
Antonius confessor. fo.435

Anacletus 462
Anna 464
Assumptio virginis 469
Augustinus 475
Ambrosius 490
Apparitio Michaelis 452
Basilius 474
Blasius 442
Benedictus 446
Barnabas 454
Bonauētura 463
Bernardus 472
Bartholomeus 472
Bibiana 489
Bernardinus 453
Conuersio Pauli 438
Circumcisio Christi 430
Cathedra Petri 445
Caius 448
Cletus & Marcellus 448
Cōmemoratio Pauli 458
Clara 468
Cozmeli⁹ & Cyprian⁹ 477
Cosmas & Damian⁹ 478
Callistus 481
Cecilia 487
Clemens 487
Chrysogonus 488
Catharina 488
Conceptio ẋginis 490
Cointha 442
Dominicus 467
Decollatio Joānis ba. 473
Dionysi⁹ Rustic⁹ & cet. 480
Dedicatio basilice sal. 485
Dedicatio ba. pe. & pa. 486
Damasus 491
Epiphania 431
Exaltatio sctē crucis 416
Euaristus 482
Emeterius & Celed. 444
Elisabeth. 487
Fabian⁹ & Sebastian⁹ 436
Felix 453
Franciscus 480
Festū oim sanctorū 483
Gregorius 445
Gerualius & Protasi⁹ 455
Gregori⁹ Naziazenus 452
Hieronymus 487
Hilarion abba 440
Ilefonsus 437
Iginius 440
Joānes Chrysostom⁹ 439
Ignatius 440
Julianus & Eunus 444
Joseph 446
Isidorus 446
Justinus 447
Inuētio sctē Crucis 450
Joānes aū vorā lati. 451
Joannis & Pauli 456
Jacobi apostoli 463
Joannis apostoli 494
Innocentes 495
Inuētio sci Stephani 465
Lucianus 439
Lucius 444
Leo primus 447
Laurentius 467

Linus 478
Lucas 481
Lucia 491
Martina 435
Marcellus papa
Mathias 443
Marcus euangelista 448
Marcellus & Petrus 455
Marc9 & Marcellus 410
Maria Magdalena 463
Martha 464
Mattheus 477
Mauritius 478
Michael archang. 478
Marcus papa 480
Marcellus martyr 482
Martinus episcopus 486
Martinus papa 487
Melchiades 491
Natiuitas Joan bap. 455
Natiuitas marie vgi. 474
Nicolaus 489
Natiuitas dñi 492
Nemesius & Lucilla 464
Paulus pm9 eremita 440
Polycarpus 439
Purificatio virginis 441
Phileas 441
Philippi & Jacobi 449
Pisca 436
Petr9 mar. ozdi. pdi. 449
Pozcell9 & Martinia. 462
Potentiana 452
Damphilus 455
Petrus & Paulus 457
Pius papa 462
Praxedis 462
Petrus Dozothe. &c. 477
Ptolomeus. &c. 431
Pontianus 486
Przsentatio virginis 487
Petrus episcopus 488
Quadraginta mili. ffi. 445
Simeon episcopus
Symphorosa 463
Stephanus papa 465
Sce marie ad niues 466
Seraphia 473
Simō & Judas 482
Satur. & Silln. 488
Stephan9 protomar. 494
Syluester papa 496
Triphon
Thelesphorus 436
Timotheus 438
Thomas aquin. 445
Transfiguratio 466
Thomas apostolus 491
Thomas archiepiscopus.
Vincētius & Anastas. 437
Valerian. Tybur. 448
Victor, & corona 452
Vrbanus papa 452
Visitatio Marie 459
Vincula sancti Petri 465
Vitalis, & Agricola
Xystus primus 447
Xystus secundus 467
Zepherinus 472

REGVLAE GENERALES
ad instructionem officij diuini.

PRIMA REGVLA.

Quomodo dicende sint hore, & in quo consistat diuersitas officij.

Ante oīa sciendū est, qđ oēs hore dicūtur per totū annū quēadmodū explicat in domenica prima aduētus. Itē quod ad singulas horas singuli tantū dicēdi sunt hymni ante psalmos, et ideo ad laudes nō dicitur hymnus qa matutinū et laudes pro vna hora reputātur. Sciēdū ꝓterea, qđ psalmi singulis diebus totius anni sine vlla exceptiōe dicūt ad oēs horas, quēadmodū distributi sunt in psalterio. Similiter prima et lectiua lectio semp dicūtur vt dispositē sunt in dñicali, ꝓterq; in die natiuitatis dñi, et in die Epiphanie, quia tūc assignātur alie lectiones. Aduertendū insuper, qđ hymni assignati i dominica prima aduentus ad Primā, Tertiā, Sextam, Nonā, et Cōpletoriū, item orationes. Diebus oīp tēs ad primā ꝛ, Cōmunitas ad cōpletoriū, necnon Ymnus. Salua nos ad cōpletoriū nunq; omittūt in toto āno ꝓterq; in triduo ante pascha. Similiter Ymne assignate in psalterio ad primā, tertiā, sextā, ꝛ nonā nunq; mutātur ꝓterq; a feria. v. in cena dñi vsq; ad Ascensionē vt suis locis videbit. Itaq; cū prelicta semp dicātur eodē modo, siue celebret festū, siue dominica vel feria in intelligē dū est, qđ cū dicim⁹, Hodie fieri debet officiū de tali festo, perinde est, ac si dicam⁹, qđ ad matutinum inuitatorium, hymnus, aīa, et tertia lectio, ad laudes antiphona, ꝛ oīo (ꝛ dicēda est etiā ad reliquas horas, ꝓter primā, ꝛ cōpletoriū) ad vesperas hymnus, ꝛ aīa dicunt de ipso festo, ꝛ in horū mutatione tūc consistit diuersitas officij.

Vnde incipiẽdũ sit officiũ singulis diebus.

¶ Notandũ qꝺ quãdocũq; fit officiũ de dñica, vel de feria, aut festo simplici: itẽ de cõmuni beate vginis in sabbatis, semper incipitur officiũ a matutino. Quãdo autẽ celebrat festũ duplex, semper eius officiũ incipitur a vesperis in die precedẽti, nisi dicende sint de alio duplici maiore: exempli gꝝ. Si crastina die incideret festũ: duplex ꝙ nullum aliud duplex hodie celebretur, vespere hodie dicende sunt de festo duplici diei crastine, ꝙ similiter si hodie celebratur festũ duplex minus, ꝙ crastina die occurrat aliud duplex, quodcũq; sit: siue minus siue maiꝰ vespere hodie dicẽde sunt de festo duplici diei crastine et finita eius oratione, statim prꝫmisso Oremus dicenda est oratio festi duplicis hodierni pro eius cõmemoratione: deinde Benedicamus ꝛc. Fideliũ anime ꝛc. Et eodem modo faciendũ est, quãdo aliquod duplex maius sequitꝫ imediate post aliud duplex maius. Si aũt hodie celebratur duplex maiꝰ, ꝙ crastina die occurrat duplex minus, vespere hodie dicende sunt de duplici maiore hodierno, ꝙ finita eius oratione statim pro cõmemoratione duplicis minoris diei crastine dicãtur eius antiphone ꝙ oratio propria (si eas habuerit) alioquin de cõmuni. Et supradicta intelligenda sunt exceptis quibusdã festis, ꝙ octauis duplicibus, in quibus aliter ordinatur, vt suis locis videbit. Notandũ aũt quod nũq; debet fieri cõmemoratio de festo simplici, aut de feria in laudibꝰ ꝙ vesperis, preterquã de feriis quadragesime vt in feria quarta cineꝝ explicat. De dñica vo fit cõmemoratio p orationẽ tantũ in laudibus ꝙ vesperis ipsiꝰ dñice qñ in ea celebratur aliquod festũ duplex, aut octaua exꝝ, ꝙ cõtinetur in calẽdario exceptis dñicis, qbꝰ non est assignata Oratio. Et similiter quãdo infra aliquã octauam celebratur aliud festũ duplex fit commemoratio de octaua per orationẽ tãtum, nisi in aliqua earꝝ aliud specialiter ordinetur.

¶ Quãdo festa duplicia sint transferẽda & quomodo.

¶ Notandũ qõ si in dñicis aduentus, aut in dñica in septuagesima & sequẽtibus dñicis vsq; ad dñicam Palmarũ inclusiue inciderit aliqõ festũ duplex, officiũ fiet de dñica, & festũ duplex trãsferendũ est in feriã secundã ita quod in dñica vespere dicanẽ de festo duplici, & post eius oratione dicatur feriã oratio dominice pro eius cõmemoratione. Aduertendũ tamen, q; si in feria secunda inciderit aliud festum duplex, tunc festum duplex occurrens in dominica trãsferendũ est in tertiam feriã, aut in quartam, si in tertia inciderit aliud duplex. Et eodem modo festũ duplex occurrẽs in feria quarta etiam transferendũ est in proximã quintam feriã. Similiter quodcunq; festũ duplex inciderit in calendario a feria quinta in cena domini vsq; ad octauam Paschę transferendũ est in proximum diem post octauã eodem modo vtsupra & si contigerit plura festa duplicia incidere infra eandẽ octauã, transferãtur per ordinem, ita quod primũ celebretur primus, secundum posterius. Si aũt festũ duplex alicuius sancti occurrerit a die pẽtecostes vsq; ad dominicã trinitatis inclusiue, transferẽdum est in proximum diem post ipsam dominicam, sed tunc e diuerso vespere dicẽde sancta de Trinitate, & post eius oratione fiet cõmemoratio per antiphonã & oratione de festo duplici translato, quod celebrandum est in die sequẽti. Et similiter faciendum est quãdo in die Ascensionis, aut in die corporis Christi inciderit festum duplex alicuius sancti, quod transferendum est in proximũ sequentẽ diem. Aduertendũ aũt, quod si in calendario inciderit festũ simplex in die, quo celebrandus est festũ duplex translatum ex alio die non fit officium de festo simplici, sed tantum commemoratio per orationẽ in fine primę, vt in dñica prima aduẽtus explicatur.

QVARTA.

¶ Quomodo debeat fieri officiũ in octauis.

¶ Notandũ, q; quãdo in calendario vel in dñicali ordinat officium fieri de aliqua octaua, tũc iuxta ordinẽ, hymni, alię, & oẽ dicenda sunt sicut in festo principali, nisi aliqõ ꝓdictorũ aliter in aliquo

qua octaua assignet, tertia tñ. Sñt etiam alie tres, septuagesime, sexagesime, et quinquagesime. Necnon quatuor quadragesime cñ aliis duabus de passione & palmarñ. Deinde palcha, & alie quinque post palcha. Itē alia infra octa Ascensionis. Proximo loco Pētecostes, iter quā proximā adueniꝰ nō possunt esse pauciores q̄ viginti tres dñice, q̄ appellant post pētecostē, Sñt preterea quinq; alie, quas ibi ceco vagātes vsū est appellare, da propter vnietatem septuagesime nō sp habēt eā dē sedē sed quibusdā annis incidūt oēs quinq; simul añ septuagesimā, dbusdā vero post pētecostē aliis añ annis (qđ frequēteꝰ cōtingit) nō oēs dnque simul, sed tñ pars earñ incidit añ septuagesimā, & reliqua pars post pēteco. Quia tñ rarissime cōtingit, vt dnta vagantiū legēda sit añ septuagesimā. ideo in bzeuiario eā adiūxi nus viginti tribus post pētecostē, & appellat vigesimā quarta. Alias añt quatuor vagātes possunt inter tertiā post aduētū, & septuagesimā, distribuēdas singulis annis vt inciderit. qđ quēadmodū fieri debeat, tradentes regulā añ dñicā primam vagātiū, itē aliā regulā cū indice añ dñicā tertiā post

aūt lectio semp assignat p-pria cuiuslibet diei p totā octauam, & est aduertēdū, quod Antiphona assignata in lecūdis vesp̄is festi principalis, dicēda est semp ad vesp̄. per totā octa. nisi alia spetialiter assignet. Aduertendū i ⁊super, q Jñe ad matut. laud. & vesp. non dupliceant infra octa. sed tñ in ipsa die octaue, vt infra dicet. Notā dū etiā q si cōcurrēt simul octa. corp̄oris christi cū octa. Joannis (qđ tamē rarissime continget) officiū fiet de octa. corp̄oris christi cū commemoza. s. Joānis p oza-tionē tantū. Sñt etiā quedam alie octaue de quibus nō fit officiū, da concurrūt cum aliis festis duplicibus, aut octa. sed đ tūc fieri debeat, suis locis videbitur.

QVINTA.

Quot dñice sint in anno. & quomodo appellent.

Notādū, q annus a p̄ma dñica aduētus ad aliā simiiter p̄mā aduēt⁹ excludue cōputādo habet cōmuniter dnquaginta duas dñicas in hūc modū distributas, videlicet, Quatuor de aduētu, inter quas & septuagesimā necessario adminus incidūt tres, q appellant post aduē-

pentagesime, sexagesime, et quinquagesime. Necnon quatuor quadragesime cñ aliis duabus de passione & palmarñ. Deinde palcha, & alie quinque post palcha. Itē alia infra octa Ascensionis. Proximo loco Pētecostes, iter quā proximā adueniꝰ nō possunt esse pauciores q̄ viginti tres dñice, q̄ appellant post pētecostē, Sñt preterea quinq; alie, quas ibi ceco vagātes vsū est appellare, da propter vnietatem septuagesime nō sp habēt eā dē sedē sed quibusdā annis incidūt oēs quinq; simul añ septuagesimā, dbusdā vero post pētecostē aliis añ annis (qđ frequēteꝰ cōtingit) nō oēs dnque simul, sed tñ pars earñ incidit añ septuagesimā, & reliqua pars post pēteco. Quia tñ rarissime cōtingit, vt dnta vagantiū legēda sit añ septuagesimā. ideo in bzeuiario eā adiūxi nus viginti tribus post pētecostē, & appellat vigesimā quarta. Alias añt quatuor vagātes possunt inter tertiā post aduētū, & septuagesimā, distribuēdas singulis annis vt inciderit. qđ quēadmodū fieri debeat, tradentes regulā añ dñicā primam vagātiū, itē aliā regulā cū indice añ dñicā tertiā post

pentecō, ꝛ ibi etiā sine difficultate inuenies, quēadmodū repetēda sit post pētecosten ex vagātib⁹, illa videlicet q̄ vltimo loco secta fuit a sexta septuagesimā, quādo in anno fuerit q̄nquagīta tres dñice. Nō tamē nō frequēter ꝯ sexto quoq; anno contingere potest.

SEXTA.

¶ Quando agendū sit officium de dñica, ꝛ quādo de festo aut octaua in ea occurrēti.

¶ Notandū q̄ in dñicis in quus nō occurrit festū dupl. aut octa. vel vigilia natiuitatis, aut vigilia Epiphanie, sp̄ fit officiū de dñica, ꝛ si festū simp. i dñica inciderit, omittit eius officiū, ꝛ fit cōmemo. de eo p oratiōnē tm in fine prime antequā dicaꝫ Speciosa preterꝫ in dñicis Resurrectiōis, Pētecostes ꝛ Trinitatis, q̄a tunc nulla debet fieri cōmemo. de festo simplici. Quādo vero festū duplex i dñica occurrit, tūc in p̄dictis trib⁹ dñicis, ꝛ in dñicis aduent⁹, item in dñica septuagesime ꝛ sequētib⁹ vsq; ad octauam Pasche, trāsferendō est vtlupra in tertia regula cōtinetur. In alijs aūt dñicis sp quādo in calendario incidit festū duplex in dñica, fit officium de festo duplici, cū cōmemoratiōe dñice in laudib⁹ ꝛ vesp. per oratiōnē tātum: nisi sit de dominicis, quibus nō fit assignata octo. Et similiter quādo dñica icidit infra aliq̄ octa. semp fit officiū de octaua, cū commemoratiōe dñice, vtlupra, nisi sit de vagantibus, q̄ interponit post Pentecostē, aut de incidētib⁹ infra octauas Natiuitatis Christi ꝛ festorū ei⁹ mobiliū, ꝙa tūc nō debet fieri cōmemo. dñice. Tertia aūt lectio assignata dñice in dñicali semp omittunt quādo in ea fit officiū de aliquo festo duplici: aut de octaua exijs que continent in kalēdario, p̄terꝫ in dñica incidēti infra octauā Epiphanie, vt in ea videbitur.

SEPTIMA.

¶ Quando agendū sit officium de feria.

¶ Notandum quod quando in aliqua feria nullū inciderit festum aut octaua, officiū fiet de feria, ꝛ tunc mutatorij, hymni, antiphone ꝛ oratio dicenda sunt. sicut dicta fuerint in dominica, q̄ p̄xime p̄cesserit nisi forte in dicta Dominica celebratum fuerit aliquod festū

duplex, aut octaua. ¶ Hic est
supradicta dicenda sunt, quē
admodū dicta fuissent, si in
dñica nō incidisset festū du-
plex, aut octaua. Quedā tñ
sunt ferie, in ꝗb⁹ nō sicut in
predēti dñica, sed aliud assi
gnat officiū, vt suis locis vi
debit. Tertia autē lectio le-
genda est ex epistolis, vt oc-
currerit assignata in calēda
rio. Excipiunt tñ ab hac re
gula ferie ocōs quadragesime
in ꝗbus mīl inciderit festū
dup. aut celebrādū sit, trās-
latū ex feria quarta cinerū,
vel ex aliqua dñica, semp fit
officiū de feria, vt latius ex
plicatur in feria quarta ci-
nerū, ꝫ cuilibet ferie assigna
tur tūc tertia lectio ꝫ oratio
ppria. Similiter in aduētu
cuilibet ferie, quādo nullus
incidit festū assignat tertia
lectio ex sermonib⁹ sanctorū
Ambrosij, ꝫ Augustini.

OCTAVA.

¶ Quādo tertie lectiōes occurrentes in calendario ex epistolis, ꝫ officia festorum simplicium sunt omittenda.

¶ Notandum qđ tertie lectiōes assignate in calēdario ex epistolis omittende sunt per totū aduentū, ꝫ per totā quadragesimam, item in omnib⁹ dominicis ꝫ in om nibus sabbatis totius anni, ꝫ quandocunque fit officium de aliquo ex festis domini aut eorum octauis, que continentur in dominicali, quia in predictis diebus alie sunt tertie lectiones assignate, vt suis locis videbitur. Item omittenda sunt officia festorum simplicium occurrentium in predictis omnibus diebus, preterquam in ferijs aduentus. Si quis tamen extraordinare voluerit etiam legere lectionem festi simplicis, pertim cum fuerit propria laudabiliter faciet.

NONA.

¶ Quomodo dicende sint antiphone.

¶ Notādū ꝙ quandocūq celebrat festum duplex, aut octaua duplex, ite a dñica de passione vsq ad Pascha, et etiā in officio defunctorum, antiphōe ad matutinū, laudes ꝫ vesperas dicunt integre in pncipio assi psalmos, ꝫ deinde repetunt etiā integre finitis psalmis. In alijs aūt horis antiphone incipiunt tantū in pncipio ante psalmos, ꝫ postea finitis psalmis dicunt integre: Et eodē modo incipiūt tñ in pncipio, ꝫ dicuntur integre in fine psalmorum, in omnib⁹

horis quando fit officium de dominica, seu de feria aut festo simplici, vel de commuⁿi beate Virginis in sabbatis, & etiam infra octauas, preterquā in ipsa die octaua, que semper est duplex, exceptā die octaua ascensionis, quā nō fiunt in ea officiū ascensionis, vt ibi videbitur.

DECIMA.

De oratione.

¶ Notādū q̄ oratio assignata ad p̄imas vesperas in festis duplicib⁹, dicēda est ad oēs horas, p̄ter P̄imā et Cōpletoriū, nisi in aliquo festo alia specialiter assignetur. Et similiter dicēda est oratio assignata ad laudes in dūicis & feriis, itē i festis simplicib⁹, & in cōmuni tēpore Virginis. Notādum etiā quod ante orationē siue dicatur p̄incipaliter siue per cōmemorationem semp p̄mittitur Oremus, preterquam in orationibus, que dicūtur in litania, & in officio defunctorum, quia tunc ante p̄imam tantum orationem dicit Oremus, & non in alijs.

VNDECIMA.

De anno bissextili.

¶ Notandū q̄ in anno bissextili Februarius habet dies viginti nouē, & tūc festū sancti Mathei nō vigesima quarta, sed vigesima quinta die celebrandū est, ideo tūc tā die vigesima quarta, quā die vigesimasexta legit tertia lectio assignata in calendario diei vigesime quinte. Similiter die vigesima septima legit tertia lectio assignata diei vigesime sexte. Die aūt vigesimaoctaua fit officium de sanctis Juliano & Euno, & die vigesimanona legit tertia lectio assignata diei vigesime octaue. Dū p̄dicta vero intelligenda sunt, quā fit officiū de feria aū quadragesimā, Nā si in aliquo ex p̄dictis dieb⁹ incideret dūica, vel sabbatum, aut si fuerit quadragesima, vel si festū sci Mathie fuerit transferendū, tūc seruā de sunt alie regule sup̄ his tradite. Quod aūt attinet ad psalmos, nec nō ad ymā & secundā lectionē nihil refert sit ne annus bissextilis, an non, nam semper dominica habet suos psalmos, feria secunda suos, Tertia suos, & sic de alijs, & similiter habent p̄imam & secūdā lectionē.

¶ Quando recurendum sit ad commune, videbis regulam in principio communis sanctorum.

¶ Quomodo fieri debeat officium in sabbatis vide regulam in commune beate Virginis circa finem Breuiarij.

¶ Quando dicendum sit officium defunctorum, & quando etiam dicendi sint septem psalmi, videbis regulas in eorum principijs in fine Breuiarij.

¶ De Aduentu.

¶ Notandum q̃ aduentus domini semper celebratur vbicunq; dominica inciderit inter quintum calend. Decembris, & tertium non. eiusdem mensis, & erit semper dominica proxima festo sancti Andree Sepe etiam dictum festum occurrit in ipsa eadem dominica.

¶ Quando quatuor tempora celebrentur.

¶ Notandum quod quatuor tempora semper celebrant in ferijs quartis proximis post dies sancte Lucie, & Cineum & Pentecostes & exaltationis sancte Crucis, in officio autem diuino nihil propterea additur aut minuitur, sed solum hic ponuntur, vt scias quãdo celebrantur, propter ieiuniũ & ea q̃ in misse celebratiõe in eis dicẽda sunt.

¶ Quid singulis diebus aduertendum sit antequam dicatur officium.

¶ Dicturus ergo officium diuinũ singulis diebus aduertere debet sit ne dñica an feria, aut sabbatũ, & q̃ dñica vel que feria: itẽ quotus dies mẽsis sit. Deinde inspiciat quid eo die occurrat in calendario vel in dominicali, & sic ex suprascriptis regulis erit ei facillimum scire quod officiũ agere, & itẽ psalmos, & quas lectiones legere debeat.

¶INDEX INVITATORIORVM,

℣ Hymnorum, qui dicendi sunt per totum annum quando fit officium dē dominica vel feria.

¶ In aduentu. Inuitat. Dñe pzestolamur ℟c: fo.58
Hymnus ad matuti. Vox clara. fol.59
Hymnus ad vespe. Conditoz. fol.64
¶ Ab octaua epiphanie vsq; ad septuagesimā item a dominica pzima post pentecosten vsq; ad aduentum.
Inuitat. Dñm q̄ fecit nos. fo.267
Hymnus ad matut. Nocte surgens fol.267
Hymnus ad vespe. O lux beata. fo.268
¶ A dñica in septuagesima vsq; ad feriā quartā cinerū.
Inuitat. Pzeoccupemus faciē. fo.133
Hymnus ad matut. Pzimo dierum fol.133
Hymnus ad vespe. Lucis Creatoz fol.134
¶ A feria quarta Cinerum vsq; ad dñicā de passione.
Inuit. Hodie si vocem. fol.148
Hymnus ad matut. Ex moze. fol.148
Hymnus ad vespe. Audi benigne. fol.150
¶ A dñica de passione vsq; ad feriā quintā in cena Dñi.
Inuitat. Christū dei filium. fo.186
Hymnus ad matut. Pange lingua. fol.186
Hymnus ad vespe. Vexilla regis fol.188
¶ A pascha vsq; ad ascensionem.
Inuitat. Surrexit dominus. fol.208
Hymnus ad matut. Auroza lucis. fol.208
Hymnus ad vespe. Ad cenam agni. fol.209

¶ Item in supzadictis locis inuenientē etiā ale dicende ad matutinū, laudes, ℣ vesperas in pdictis repozibus, q̄ eaq̄ nonnunq̄ mutande sunt, vt suis locis videbitur.

¶ Inuitatozia autem, ℣ hymni, necnon antiphone festiuitatibus pzobzis: cōmunia vero in cōmunibus sanctozum.

PSALTERIVM DISPOSITVM IN dies: ꝫ horas ordine: quo totū singulis hebdomadis dicitur per totum annum.

¶ Dominica ad Matutinū. Psalmus primus.

Eatus vir qui nō abijt in consilio impiorū: ꝫ in via peccatorū nō stetit: et in cathedra pestilentie non sedit.

Sed in lege domini voluntas eius: ꝫ in lege eius meditabitur die ac nocte.

Et erit tāquā lignū qđ plātatū est secus decursus aquarum: quod fructū suum dabit in tempore suo.

Et folijū eius non defluet: ꝫ omnia quecunque faciet: prosperabuntur.

Non sic impij: non sic: sed tāquam puluis: quē proijcit ventus a facie terre.

Ideo non resurgunt impij in iudicio: neq; peccatores in consilio iustorum.

Quoniam nouit dñs viā iustorū: ꝫ iter impiorum peribit. Deinde dicitur. Gloria patri: ꝫ filio: ꝫ spiritui sancto.

Sicut erat in principio et nunc et semper: ꝫ in secula seculorū. Amē. Predicto modo dicitur. Glo. patri. ac in fine omnium Psalmorū ꝫ canticorū per totū annū: preterquā in triduo ān pascha: ꝫ in officio defunctorum: ꝫ in cāntico trium puerorum.

Psalmus. ij.

Confitebor tibi domine in toto corde meo: narrabo omnia mirabilia tua.

Letabor ꝫ exultabo in te: psallā nomini tuo altissime.

In cōuertēdo inimicū meū retrorsum: infirmabuntur: ꝫ peribunt a facie tua.

Quoniam fecisti iudiciū meum: ꝫ causam meā: sedisti super thronū: qui iudicas iustitiā.

Increpasti gentes: ꝫ perijt impius: nomē eorū delesti in eternum, ꝫ in seculum seculi

Inimici defecerūt phrameee in finē: ꝫ ciuitates eorum destruxisti.

Perijt memoria eorū cū sonitu: ꝫ dominus in eternum permanet.

Parauit in iudicio thronū suum: ꝫ ipse iudicabit orbē terre in equitate: iudicabit populos in iustitia.

Et erit dominus refugiū pauperi: adiutor in oportunitatibus in tribulatiōe.

Et sperent in te: qui nouerūt nomē tuū: quoniam nō dereliquisti querentes te dñe.

Psallite dño qui habitat

in Sion: annunciate inter gentes studia eius.
Q. uoniã requirẽs sanguinẽ eozũ recozdatus est: non est oblit⁹ clamozẽ pauperũ.
Miserere mei dñe: vide hũilitatẽ meã de inimicis meis.
Q. ui exaltas me de poztis moztis: vt annunciẽm omnes laudatiões tuas in pozt̃is filie Sion.
Exultabo in salutari tuo: infixe sunt gentes in interitu quem fecerunt.
In laqueo isto: quẽ abscõdẽrũt cõpzehẽsus est pes eozũ.
Cognoscetur dñs iudicia facies: i operib⁹ manuũ suaꝝ cõpzehensus est peccat oz
Conuertãtur peccatozes in infernum: omnes gentes que obliuiscuntur deum.
Q. uoniã nõ i finẽ obliuio erit pauperis: patiẽtia pauperum non peribit in finem
Exurge domine: non confoztetur homo iudicentur gentes in conspectu tuo.
Constitue domine legislatozem super eos: vt sciant gentes quoniã hoies sunt.
Ut quid domine recessisti longe: despicis in oppoztunitatibus in tribulatione?
Dũ superbit impius, incẽditur pauper: cõpzehẽdunt in consiliis quibus cogitãt.
Q. uoniam laudatur peccatoz in desideriis anime sue, & iniquus benedicitur.
Exacerbauit dñm peccatoz: secundum multitudinẽ ire sue non queret.
Non est deus in conspectu eius: inquinate sunt vie illius in omni tempoze.
Auferentur iudicia tua a facie eius, omnium inimicozum suozum dominabit.
Dixit enim in cozde suo: Nõ moueboz a generatiõe in generationẽ sine malo.
Cuius maledictiõe os plenũ est: & amaritudie, & dolo: sub lingua eius laboz & dolos
Sedet in insidijs cũ diuitibus in occultis: vt interficiat innocentem.
Oculi eius in pauperẽ respiciunt: insidiatur in abscõdito quasi leo in spelũca sua
Insidiatur, vt rapiat pauperẽ: rapere pauperem dum attrahit eum.
In laqueo suo humiliabit eũ inclinabit se, & cadet: cum dominatus fuerit pauperũ
Dixit enim in cozde suo: Oblitus est deus, auertit faciẽ suã ne videat in finem.
Exurge domine deus, exaltetur manus tua: ne obliuiscaris pauperum.
Propter quod irritauit impius deum: dixit enim in cozde suo: Non requiret.
Uideat quoniã tu laborẽ & dolozem consyderas: vt

tradas eos in manus tuas.
Tibi derelict⁹ est pauper: orphano tu eris adiutor.
Contere brachiū peccatoris & maligni: q̄retur peccatum illius & nō inuenietur
Dominꝰ regnabit in eternū & in seculum seculi: peribitis gentes de terra illius.
Desiderium pauperū exaudiuit dñs: p̄paratiōnē cordis eorū audiuit auris tua.
Iudicare pupillo & humili: vt nō apponat vltra magnificare se homo sup terram.

Psalmus. 17.

Diligā te domine fortitudo mea: dominꝰ firmamentū meum: & refugiū meū, & liberator meus.
Deus meus adiutor meꝰ: et sperabo in eum.
Protector meꝰ, & cornu salutis mee, & susceptor meus
Laudās inuocabo dñm: & ab inimicis meis salu⁹ ero.
Circūdederūt me dolores mortis: & torrētes iniquitatis conturbauerunt me.
Dolores inferni circunderunt me: p̄occupauerūt me laquei mortis.
In tribulatione mea inuocauī dominum: et ad deum meum clamauī.
Et exaudiuit de tēplo sancto suo vocē meā, & clamor meus in conspectu eius introiuit in aures eius.
Cōmota est & cōtremuit terra: & fundamēta montiū cōturbata sunt, & commota sunt. quoniam iratꝰ est eis.
Ascendit fumus in ira eiꝰ: & ignis a facie eius exarsit: carbōes succēsi sunt ab eo.
Inclinauit celos & descēdit: & caligo sub pedibꝰ eiꝰ.
Et ascendit super cherubin, & volauit: volauit super pennas ventorum.
Et posuit tenebras latibulum suum in circuitu eius tabernaculum eius: tenebrosa aqua in nubibꝰ aeris.
Pre fulgore in conspectu eius nubes transierūt, grādo, & carbones ignis.
Et intonuit de celo dominus et altissimus dedit vocem suam: grando & carbones ignis.
Et misit sagittas suas, et dissipauit eos: fulgura multiplicauit, et conturbauit eos.
Et apparuerunt fontes aquarū, & reuelata sunt fundamenta orbis terrarum.
Ab increpatione tua domine: ab inspiratione spiritus ire tue.
Misit de summo: & accepit me: & assumpsit me de aquis multis.
Eripuit me de inimicis meis fortissimis, & ab his qui oderunt me quoniam

confortati sunt super me.
℣ Peruenerunt me in die afflictionis mee: ℟ factus est dominus protector meus.
℟ Et eduxit me in latitudinem: saluum me fecit, quoniam voluit me.
℟ Et retribuet mihi dominus secundum iustitiā meā ℟ secundum puritatem manuū mearū retribuet mihi
℣ Quia custodiui vias dñi: nec impie gessi a deo meo.
℣ Quoniam omnia iudicia eius in cōspectu meo: ℟ iustitias eius non repuli a me.
℟ Et ero immaculatus cum eo: ℟ obseruabo me ab iniquitate mea.
℟ Et retribuet mihi dñs scōm iustitiā meā: ℟ secundū puritatē manuū mearū in cōspectu oculorum eius.
℣ Cū sancto sanctus eris: ℟ cum viro innocente innocens eris.
℟ Et cum electo electus eris: ℟ cum peruerso puerteris.
℣ Quoniam tu populū humilē saluū facies: ℟ oculos superborum humiliabis.
℣ Quoniā tu illuminas lucernā meā dñe: deus meus illumina tenebras meas.
℣ Quia in te eripiar a tentatione: ℟ in deo meo trālgrediar murum.
℣ Deus meus ¶polluta via eius: eloquia dñi igne examinata / protector est omnium sperantium in se.
℣ Quis quis deus preter dñm: aut quis deus preter deum nostrum.
℣ Deus qui ℟cinxit me virtute / ℟ posuit immaculatā viam meam.
℣ Qui perfecit pedes meos tāquam ceruorum: et super excelsa statuens me.
℣ Qui docet manus meas prelium: et posuisti vt arcū ereum brachia mea.
℟ Et dedisti mihi protectionē salutis tue: ℟ dextera tua suscepit me.
℟ Et disciplina tua correxit me in finem: ℟ disciplina tua ipsa me docebit.
℣ Dilatasti gressus meos subtus me: et non sunt infirmata vestigia mea.
℣ Persequar inimicos meos ℟ cōprehendam illos: ℟ non conuertar donec deficiant.
℣ Confringam illos, nec poterunt stare: cadent subtus pedes meos.
℟ Et precinxisti me virtute ad bellum: supplantasti insurgentes in me subtus me.
℟ Et inimicos meos dedisti mihi dorsum, ℟ odientes me disperdidisti.
℣ Clamauerūt, nec erat qui saluos faceret: ad dominū, nec exaudiuit eos.
℟ Et comminuā eos vt pul

uerē ante facie uenti: ut lutum platearum delebo eos.

Eripies me de contradictionibus populi: cōstitues me in caput gentium.

Populus quē nō cognoui seruiuit mihi: in auditu auris obediuit mihi.

Filij alieni mentiti sunt mihi: filij alieni inueterati sunt, et claudicauerunt a semitis suis.

Viuit dñs, et benedictus deus meus: & exaltetur deus salutis mee.

Deus q̄ das uindictas mihi: & subdis populos sub me liberator meus de inimicis meis iracundis.

Et ab insurgētibus in me exaltabis me: a uiro iniquo eripies me.

Propterea confitebor tibi in nationibus domine: & nomini tuo psalmum dicam.

Magnificēs salutes regis eius, & faciens misericordiā Christo suo Dauid: & semini eius usq; in seculum.

℣ Sequēs ympnus dicitur finitis tribus lectionib⁹ ad matu. p totū annū p̄terq̄ in aduentu, & a dñica in septuagesima usq; ad pascha, & etiam tunc dicitur si agatur de aliquo sancto. Hym.

TE deū laudamus: te dominū confitemur.

Te eternū patrem, omnis terra ueneratur.

Tibi omnes angeli, tibi celi, et uniuerse potestates.

Tibi cherubin & seraphin incessabili uoce proclamant.

Sanctus. Sanctus. Sanctus dñs deus sabaoth.

Pleni sunt celi, & terra maiestatis gloie tue.

Te gloriosus apostolorū chorus.

Te prophetar laudabilis numerus.

Te martyrum cādidatus laudat exercitus.

Te per orbem terrarū sancta confitetur ecclesia.

Patrē immēse maiestatis.

Venerandum tuum uerū: et unicum filium.

Sanctū q̄q paracletū spiritū.

Tu rex glorie Christe.

Tu p̄tis sempiternus es filius.

Tu ad liberandum suscepturus hominem: non horruisti uirginis uterum.

Tu deuicto mortis aculeo aperuisti credentibus regna celorum.

Tu ad dexteram dei sedes in gloria patris.

Iudex crederis esse uēturus.

Te ergo quesumus tuis famulis subueni: quos pretioso sanguine redemisti.

Eterna fac cū sanctis tuis gloria numerari.

Saluū fac populū tuū dñe et benedic hereditati tue.

Et rege eos,et extolle illos vsq; in eternum.
Per singulos dies benedicimus te.
Et laudamus nomen tuū in seculū:& in seculum seculi
Dignare domine die isto sine peccato nos custodire.
Miserere nostri dñe: miserere nostri.
Fiat misericordia tua domine super nos:quemadmodum speramus in te.
In te dñe sperauimō confundar in eternum.

Ad laudes. Psalmus.lxv.

Iubilate deo omnis terra psalmū dicite nomi ei? date gloriā laudi eius.
Dicite deo:Quā terribilia sunt opera tua dñe:in multitudine virtutis tue mentiē tur tibi inimici tui.
Omnis terra adoret te:& psallat tibi:psalmū dicat nomini tuo.
Venite:& videte opera dei terribilis in consilijs super filios hominum.
Qui conuertit mare in aridā in flumine pertransibūt pede: ibi letabimur in ipso.
Qui dominatur in virtute sua in eternū: oculi eius super gentes respiciunt:qui exasperant/ non exaltantur in semetipsis.
Benedicite gētes deū nēm:& auditā facite vocē laudis ei?
Qui posuit animam meā ad vitā:& non dedit in commotionem pedes meos.
Quoniā probasti nos de?: igne nos examinasti, sicut examinatur argentum.
Induxisti nos in laqueū, posuisti tribulatiōes in dorso nostro: imposuisti homines super capita nostra.
Transiuimus per ignem: & aquā & eduxisti nos in refrigerium.
Introibo in domū tuā in holocaustis:reddā tibi vota mea,q̄ distinxerūt labia mea
Et locutū est os meum in tribulatione mea.
Holocausta medullata offerā tibi cum incenso arietū: offerā tibi boues cū hircis.
Venite, audite,& narrabo oēs qui timetis deū: quāta fecit anime mee.
Ad ipsum ore meo clamaui:& exaltaui sub lingua mea
Iniquitatē si aspexi in corde meo:non exaudiet dñs.
Propterea exaudiuit de?: & attendit voci deprecationis mee.
Benedictus deus:qui non amouit orationem meam:& misericordiam suam a me.

Psalmus.95.

Cantate domino canticum nouum: cātate domino omnis terra.
Cantate dño,& benedicite

nomini eius: annunciate de die in diem salutare eius.

Annunciate inter gentes gloriā eius: in omnibus populis mirabilia eius.

Quoniam magnus dñs, & laudabilis nimis: terribilis est super omnes deos.

Quia oēs dij gentiū demonia: dñs autem celos fecit.

Confessio, & pulchritudo in conspectu eius: sanctimonia, & magnificentia in sanctificatione eius.

Afferte domino patrie gentium, afferte domino gloriā & honorem: afferte domino gloriam nomini eius.

Tollite hostias, & introite in atria eius: adorate dñm in atrio sancto eius.

Cōmoueatur a facie eius vniuersa terra: dicite in gentibus, quia dñs regnauit.

Etenim correxit orbē terre qui non cōmouebitur: iudicabit populos in equitate.

Letentur celi, & exultet terra: cōmoueatur mare, & plenitudo eius: gaudebūt cāpi & omnia que in eis sunt.

Tunc exultabunt omnia lingua syluarum a facie domini quia venit: quoniā venit iudicare terram.

Iudicabit orbem terre in equitate: & populos in veritate sua.

¶ Canticū trium puerorū.

Da,3.

Benedicite omnia opera domini domino: laudate, & superexaltate eū in secula.

Benedicite angeli domini domino: benedicite celi domino.

Benedicite aque omnes, que super celos sunt domino: benedicite omnes virtutes domini domino.

Benedicite sol & luna domino: benedicite stelle celi domino.

Benedicite imber, & ros domino: benedicite omnes spiritus dei domino.

Benedicite ignis, & estus domino: benedicite frigus & estas domino.

Benedicite rores, & pruina domino: benedicite gelu & frigus domino.

Benedicite glacies, & nives domino: benedicite noctes, & dies domino.

Benedicite lux & tenebre domino: benedicite fulgura, & nubes domino.

Benedicat terra dominū: laudet, & superexaltet eum in secula.

Benedicite montes, & colles domino: benedicite vniuersa germinantia in terra domino.

Benedicite fontes domino: benedicite maria, & flumina domino.

Benedicite cete, & omnia que mouent in aquis dño: bndicite oēs volucres celi dño.

Benedicite omnes bestie, & pecora domino: benedicite filij hominum domino.

Benedicat Israel dñm laudet, & superaltet eū in scla.

Benedicite sacerdotes dñi dño: bndicite serui dñi dño.

Benedicite spiritus, & anime iustoz dño: benedicite sancti, & humiles corde dño.

Benedicite, Ananias, Azarias Misael dñm: laudate, & superexaltate eum in secula.

Benedicamus patrē, & filiū cū sancto spiritu laudemus & superaltemus eū in scla.

Benedictus es dñe in firmamento celi: & laudabilis, & glorios⁹, & superexaltat⁹ in secula. Amen.

¶ Canticum Zacharie prophete. Et dicitur quotidie ad laudes.

Lu.1 Benedictus dñs deus Israel quia visitauit, & fecit redēptionē plebis sue Et erexit cornu salutis nobis, in domo Dauid pueri sui.

Sicut locutus est per os sanctoz qui a seculo sunt prophetarum eius.

Salutē ex inimicis nr̄is: & de manu oīm q̄ oderūt nos

Ad faciendā misericordiā cū patrib⁹ nostris: & memorari testamenti sui sancti.

Iusiurandum, quod iurauit ad Abraham patrem nostrum: daturū se nobis.

Ut sine timore de manu inimicoz nostroz liberati: seruiamus illi.

In sanctitate & iustitia coram ipso: oibus diebus nr̄is.

Et tu puer prophēta altissimi vocaberis: prebis enim ante faciē dñi parare vias ei⁹.

Ad dandam scientiam salutis plebi eius: in remissionē peccatoz eoz.

Per viscera misericordie dei nostri, in quibus visitauit nos oriens ex alto.

Illuminare his qui in tenebris, & in umbra mortis sedent: ad dirigēdos pedes nostros in viam pacis.

¶ Ad primam. Ant. Vtinā.

Psalmus. 53.

Deus in nomine tuo saluum me fac: & in virtute tua iudica me.

Deus exaudi orationem meam: auribus percipe verba oris mei.

Quoniam alieni insurrexerunt aduersum me, & fortes quesierunt animā meam: & non proposuerunt deum ante conspectum suum.

Ecce enim deus adiuuat me: & dñs susceptor est anime mee.

Auerte mala ĩimicis meis
ſ in vĩtate tua diſpde illos.
Voluntarie ſacrificabo ti
bi, ꝙ confiteboꝛ nomini tuo
domine quoniã bonum eſt.
Q, ñ ex omni tribulatiõe
eripuiſti me, ꝙ ſup inimicos
meos deſpexit oculus meus

Dialmus. iij.

Beati ĩmaculati ĩ vĩa,
q̃ ambulãt in lege dñi.
Beati q̃ ſcrutãt teſtimonia
ei⁹: in toto coꝛde exq̃rũt eũ.
Nõ enim q̃ operãtur iniq̃
tatẽ: ĩ vĩjs ei⁹ ambulauerũt
Tu mãdaſti mandata tua
cuſtodiri nimis.
Vtinam dirigantur vie
mee ad cuſtodiendas iuſtifi
cationes tuas.
Tũc nõ cõfundar, cũ pſpe
xero in oĩb⁹ mãdatis tuis.
Confiteboꝛ tibi in dire-
ctione coꝛdis: in eo quod di
dici iudicia iuſtitie tue.
Iuſtificatiões tuas cuſto
diam: non me derelinquas
vſquequaq̃.
In quo coꝛrigit adoleſcen
tioꝛ viam ſuam: in cuſtodiẽ
do ſermones tuos.
In toto coꝛde meo exqui-
ſiui te: ne repellas me a man
datis tuis.
In coꝛde meo abſcondi elo
quia tua: vt non peccẽ tibi.
Benedictus es domine: do
ce me iuſtificationes tuas.
In labijs meis pꝛonuncia
ui omnia iudicia oꝛis tui.
In via teſtimoniozũ tuo-
rum delectatus ſum: ſicut
in omnibus diuitijs.
In mandatis tuis exerce-
boꝛ: ꝙ cõſyderabo vias tuas
In iuſtificationibus tuis
meditaboꝛ: non obliuiſcar
ſermones tuos.

Retribue ſeruo tuo, vi
uifica me, et cuſtodiã
ſermones tuos.
Reuela oculos meos, ꝙ cõ
ſyderabo mirabilia de lege
tua.
Incola ego ſum i terra, nõ
abſcõdas a me mãdata tua.
Concupiuit anima mea
deſyderare iuſtificationes
tuas in omni tempoꝛe.
Increpaſti ſuphos: maledi
ctiq̃ declinãt a mãdatis tuis
Aufer a me oppꝛobꝛium, ꝙ
contemptum: q̃a teſtimonia
tua exquiſiui.
Etenim ſederũt pꝛincipes,
ꝙ aduerſum me loquebanꝫ,
ſeruus aũt tu⁹ exercebatur
in iuſtificationibus tuis.
Nam ꝙ teſtimonia tua me
ditatio mea eſt: ꝙ conſilium
meũ iuſtificationes tue.
Adheſit pauimẽto aĩa mea
viuifica me ſcdm̃ vbum tuũ
Vias meas enũtiaui, ꝙ ex
audiſti me: doce me iuſtifica
tiones tuas.
Via iuſtificationũ tuarũ
inſtrue me: ꝙ exercebor in mi

rabilibus tuis.

Dozmitauit aīa mea ꝑ te
dio:cōfirma me ī ꝟbis tuis
Uiā iūtatis amouea me:
ꝙ de lege tua miserere mei.
Uiā veritatis elegi:iudi
cia tua non sum oblitus.
Adheſi teſtimonijs tuis
dñe:noli me confundere.
Uiā mandatozū tuozū cu
curri:cum dilatasti coz meū
Symbolū athanasij epiſco.

Quicūq; vult saluꝰ eſ
se:ante oia opꝰ est vt
teneat catholicam fidem.
Quā nisi quisq; integrā,
inuiolatāq; seruauerit:abſq;
dubio in eternū peribit
Hec ides aūt catholica hec ē
vt vnū deū ī trinitate:ꝙ tri
nitatē ī vnitate veneremur
Neq; cōfundētes psonas:
neq; substantiā separātes.
Alia est enī psona patris,
alia filij:alia spiritus sancti.
Sed patris ꝙ filij,ꝙ spiritꝰ
sci vna ē diuinitas:equalis
gloria, coeterna maiestas.
Qualis pat,talis filiꝰ,ta
lis spiritus sanctus.
Increatꝰ pat,increatus fi
lius:increatꝰ spiritus sanctꝰ
Immēſus pat:immēſus fi
lius immēſus spiritꝰ sanctꝰ
Eternus pater. eternus fi
lius eternus spiritus sanctꝰ
Et tamē non tres eterni:
sed vnus eternus.
Sicut nō tres increati,nec
tres immensi,sed vnus in
creatus,ꝙ vnus immensus
Similiter omnipotens pa
ter,omnipotēs filius, omni
potens spiritus sanctus.
Et tamen non tres oipo
tētes,sed vnus oipotens.
Ita deus pater,deus filiꝰ:
deus spiritus sanctus.
Et tamen nō tres dij,sed
vnus est deus.
Ita dominus pat, dñs fi
lius dñs spiritus sanctus.
Attamen non tres domi
ni:sed vnus est dominus.
Quia sicut singulatī vnā
quāq; personā,deū, ac dñm
cōfiteri chzistiana veritate
compellimur:ita tres deos,
aut dños dicere catholica re
ligione prohibemur.
Pater a nullo est factus,
nec creatus,nec genitus.
Filius a patre solo est,nō
factꝰ,nec creatꝰ,sed genitus.
Spiritus sanctus a patre,
ꝙ filio:nō factus, nec creatꝰ,
nec genitus, sed procedens.
Unus ergo pater,nō tres
patres,vnus filius, nō tres
filij:vnus spiritus sanctus,
non tres spiritus sancti.
Et in hac trinitate nihil
prius , aut posterius;: nihil
maius aut minus: sed tote
tres persone coeterne sibi
sunt ꝙ coequales.
Ita vt p oia sicut iā supza
dictum est, ꝙ vnitas in trini

tate: ⁊ trinitas in vnitate veneranda sit.

Q ui ergo vult saluꝰ esse: ita de trinitate sentiat.

S ed necessariū est ad eternā salutē: vt incarnationē quoq; dñi nri Jesu Christi fideliter credat.

E st ergo fides recta: vt credamus ⁊ cōfiteamur, quia dñs noster Jesus Christus dei filius, deus, ⁊ homo est.

D eus est ex substantia patris ante secula genitus: et homo est ex substantia matris in seculo natus.

P erfectus deus, perfectus hō, ex anima rationali, ⁊ humana carne subsistens.

E qualis patri secōm diuinitatem: minor patre secundum humanitatem.

Q ui licet deus sit, ⁊ hō: nō duo tñ, sed vnus est Christꝰ

V nꝰ aūt nō conuersiōe diuinitatis in carnē: sed assūptiōe humanitatis in deū.

V nꝰ omnino nō cōfusiōe substātie, sed vnitate persone

V ā sicut anima rationalis, et caro vnus est hō: ita deus, ⁊ hō vnus est christus.

Q ui passus est p salute nostra, descendit ad inferos: tertia die resurrexit a mortuis

A scendit ad celos: sedet ad dexteram dei patris omnipotētis: inde venturus est iudicare vivos et mortuos.

A d cuius aduentū oēs homines resurgere habēt cum corporibꝰ suis: ⁊ reddituri sunt de factis propriis rationē

E t qui bona egerūt, ibūt in vitā eternā: qui vero mala in ignem eternum.

H ec ē fides catholica: quā nisi quisq; fideliter, firmiterq; crediderit, saluus esse nō poterit. G loria. S icut.

A ctiua Vtinā dirigantur vie mee ad custiendas iustificationes tuas. ¶ Prædictum symbolū dē ad primā i dñicis diebꝰ p totū annū siue sit de officiū de dñica, siue de alio festo, aut oct. i ea incidēti.

¶ Ad tertiā. Ps. Psal.

L Egē pone mihi dñe viā iustificationū tuarū, ⁊ exq̄rā eā semper

D a mihi intellectū, ⁊ scrutaboꝛ legem tuam: ⁊ custodiam illā in toto coꝛde meo

D uce me in semita mādatoꝛū tuoꝛū: qa ipsam volui.

I nclina coꝛ meū i testimonia tua, ⁊ non in auaritiā.

A uerte oculos meos ne videant vanitatem: in via tua vivifica me.

S tatue seruo tuo eloquiū tuum: in timoꝛe tuo.

A mputa opꝓbriū meū q̄ suspicatus sum: quia iudicia tua iucunda.

E ce concupiui mandata tua, i eq̄tate tua vivifica me.

Et veniat sup me miseri-
cordia tua dñe: salutare tu-
um secundū eloquiū tuum.
Et respōdebo exprobrāti-
bus mihi verbum: quia spe-
raui in sermonibus tuis.
Et ne auferas de ore meo ū
bū veritatis vsq; quaq; quia
in iudicijs tuis supsperaui.
Et custodiā legē tuā semp
in seculū, & in seculū seculi.
Et ambulabā in latitudi-
ne: quia mādata tua exq̄siui
Et loquebar de testimo-
nijs tuis in conspectu regū:
& non confundebar.
Et meditabar in manda-
tis tuis, que dilexi.
Et leuaui manus meas ad
mādata tua q̄ dilexi: & exer-
ceboꝛ i iustificatiōibꝰ tuis.

Memoꝛ esto verbi tui
seruo tuo: in quo mi-
hi spem dedisti.
Hec me consolata est in hu
militate mea: quia eloquiū
tuum viuificauit me.
Superbi inique agebant
vsque quaq; : a lege autem
tua non declinaui.
Memoꝛ fui iudiciꝛū tuo-
rum a seculo domine : & con
solatus sum.
Defectio tenuit me pꝛo pec
catoꝛibus derelinquentibꝰ
legem tuam.
Cantabiles mihi erant iu
stificationes tue: in loco pe-
regrinationis mee.

Memoꝛ fui nocte nois tui
dñe: & custodiui legem tuam
Hec facta est mihi: quia iu
stificationes tuas exquisiui
Poꝛtio mea domine: dixi,
custodire legem tuam.
Deprecatus sum faciē tu-
am i toto coꝛde meo: misere
re mei secundū eloquiū tuū
Cogitaui vias meas: et
conuerti pedes meos in te-
stimonia tua.
Paratꝰ sum: & nō sum tur
batꝰ vt custodiā mādata tua
Funes peccatoꝛum circū-
plexi sunt me: & legem tuam
non sum oblitus.
Media nocte surgebam ad
confitendum tibi: super iu-
dicia iustificationis tue.
Participeps ego sum om-
nium timentium te: & custo
dientium mandata tua.
Misericoꝛdia tua dñe ple-
na est terra: iustificationes
tuas doce me.

Bonitatem fecisti cum
seruo tuo domine: se-
cundum verbum tuum.
Bonitatem, & disciplinā, &
scientiam doce me: quia mā
datis tuis credidi.
Poꝛiusquā humiliarer ego
deliqui : propterea eloquiū
tuum custodiui.
Bonus es tu, & in bonitate
tua doce me iustificationes
tuas.
Multiplicata est super me

iniquitas superborum: ego autē in toto corde meo scrutaborē mandata tua.

Coagulatū est sicut lac cor eorum: ego vero legem tuā meditatus sum.

Bonum mihi,quia humiliasti me: vt discam iustificationes tuas.

Bonū mihi lex oris tui,super millia auri & argenti.

Manus tue fecerunt me,& plasmauerūt me:da mihi intellectū vt discā mādata tua

Qui timent te,videbunt me,& letabūtur: quia in verba tua supersperaui.

Cognoui domine quia equitas iudicia tua:& in veritate tua humiliasti me.

Fiat misericordia tua vt consoletur me:secundū eloquiū tuum seruo tuo.

Veniāt mihi miserationes tue & viuā:quia lex tua meditatio mea est.

Confundantur superbi,quia iniuste iniquitatē fecerūt in me: ego autem exercebor in mandatis tuis.

Conuertantur mihi timētes te:& qui nouerunt testimonia tua.

Fiat cor meū immaculatum in iustificationibus tuis:vt non confundar. Iñā.

Da mihi intellectū vt scrutaborē legem tuam.

Tho lectra Iñ. Tuo. Psal.

DEfecit in salutare tuū aīa mea,& in verbū tuū supersperaui.

Defecerūt oculi mei in eloquiū tuū:dicentes,Quādo consolaberis me?

Quia factus sum sicut vter in pruina:iustificationes tuas non sum oblitus.

Quot sunt dies serui tui, quando facies de persequentibus me iudicium?

Narrauerunt mihi iniqui fabulationes:sed non vt lex tua.

Omnia mandata tua veritas: iniqui persequuti sunt me,adiuua me.

Paulominus consumauerūt me in terra:ego aūt nō dereliqui mandata tua.

Secundum misericordiam tuam viuifica me: & custodiā testimonia oris tui.

In eternū domine,verbū tuum permanet in celo.

In generatione & generationem veritas tua:fundasti terrā & permanet.

Ordinatiōe tua perseuerat dies :qm̄ omnia seruiūt tibi

Nisi quod lex tua meditatio mea est:tunc forte perissem in humilitate mea.

In eternū non obliuiscar iustificationes tuas:quia in ipsis viuificasti me.

Tuus sum ego, saluū me fac: quoniam iustificatiōes

tuas exquisiui.

Me expectauerunt peccatores, vt perderēt me: testimonia tua intellexi.

Omnis consummationis vidi finem, latum mandatū tuum nimis.

Quomodo dilexi legē tuā domine, tota die meditatio mea est.

Super inimicos meos prudentem me fecisti mandato tuo: quia in eternū mihi est.

Super omnes docētes me intellexi: quia testimōia tua meditatio mea est.

Super senes intellexi: quia mandata tua quesiui.

Ab omni via mala prohibui pedes meos: vt custodiā verba tua.

A iudicijs tuis nō declinaui: quia tu legē posuisti mihi.

Quā dulcia faucibus meis eloquia tua super mel ori meo.

A mādatis tuis intellexi: propter ea odiui omnē viā iniquitatis.

Lucerna pedib⁹ meis verbū tuū: & lumē semitis meis.

Iuraui & statui custodire iudicia iustitie tue.

Humiliatus sum vsquequaq; domine: viuifica me secundum verbum tuum.

Voluntaria oris mei beneplacita fac domine: & iudicia tua doce me.

Anima mea in manibus meis semper, & legē tuā non sum oblitus.

Posuerunt peccatores laqueum mihi & de mandatis tuis non erraui.

Hereditate acquisiui testimonia tua in eternum, quia exultatio cordis mei sunt.

Inclinaui cor meū ad faciēdas iustificationes tuas in eternū, propter retributionē.

Iniquos odio habui: & legem tuam dilexi.

Adiutor & susceptor meus es tu: & in verbum tuum supersperaui.

Declinate a me maligni: & scrutabor mandata dei mei.

Suscipe me scōm eloquiū tuū, & viuā: & non cōfundas me ab expectatione mea.

Adiuua me, & saluus ero: & meditabor in iustificationibus tuis semper.

Spreuisti omnes discedentes a iudicijs tuis: quia iniusta cogitatio eorum.

Preuaricantes reputaui oēs peccatores terre: ideo dilexi testimonia tua.

Confige timore tuo carnes meas: a iudicijs enim tuis timui.

Feci iudiciū & iustitiā: nō tradas me calūniantib⁹ me.

Suscipe seruum tuum in bonum: non calumnientur me superbi.

Oculi mei defecerunt in salutare tuum: & in eloquium tuum iustitie tue.

Fac cū seruo tuo secundū misericordiā tuam: & iustificationes tuas doce me.

Seruus tuus sum ego, da mihi intellectū, vt sciā testimonia tua.

Tempus faciendi domine: dissipauerunt legem tuam.

Ideo dilexi mandata tua super aurum & topazion.

Propterea ad omnia mandata tua dirigebar: omnem viā iniquam odio habui.

Tuus sum ego: saluū me fac

Ad nonā. Ant. Declaratio.

Psalmus.

Mirabilia testimonia tua ideo scrutata est ea anima mea.

Declaratio sermonū tuorum illuminat: & intellectū dat paruulis.

Os meū aperui, & attraxi spiritum quia mandata tua desiderabam.

Aspice in me, & miserere mei: secundū iudicium diligentium nomen tuum.

Gressus meos dirige secundum eloquium tuum: & non dominetur mei omnis iniustitia.

Redime me a calumnijs hominum: vt custodiā mandata tua.

Faciem tuam illumina super seruum tuum & doce me iustificationes tuas.

Exitus aquarum deduxerunt oculi mei: quia non custodierunt legem tuam.

Iustus es domine: & rectū iudicium tuum.

Mandasti iustitiā testimonia tua: & veritatem tuam nimis.

Tabescere me fecit zelus meus: quia obliti sunt verba tua inimici mei.

Ignitum eloquium tuum vehementer: & seruus tuus dilexit illud.

Adolescentulus sum ego & contemptus: iustificationes tuas non sum oblitus.

Iustitia tua iustitia in eternū: & lex tua veritas.

Tribulatio & angustia inuenerunt me: mandata tua meditatio mea est.

Equitas testimonia tua in eternum: intellectum da mihi & viuam.

Clamaui in toto corde exaudi me domine: iustificationes tuas requirā.

Clamaui ad te, saluum me fac: vt custodiam mandata tua.

Preuenī in maturitate, & clamaui: quia in verba tua superesperaui.

Preuenerunt oculi mei ad te diluculo: vt meditarer eloquia tua.

Uoce mea audi scdm mi-
sericordiā tuā dñe: & scdm
iudicium tuum viuifica me
Appropinquauerūt perse-
quentes me iniquitati: a le-
ge aūt tua longe facti sunt.
Prope es tu domine: & om
nes vie tue veritas.
Initio cognoui de testimo
nijs tuis: quia in eternum
fundasti ea.
Uide humilitatē meam & e
ripe me: quia legem tuam
non sum oblitus.
Iudica iudicium meū & re
dime me: propter eloquium
tuum viuifica me.
Longe a peccatoribus sa-
lus: quia iustificationes tu
as non exquisierunt.
Misericordie tue multe do
mine: secundum iudiciū tu-
um viuifica me.
Multi qui persequunt me &
tribulant me: a testimonijs
tuis non declinaui.
Vidi prevaricantes & ta-
bescebam: quia eloquia tua
non custodierunt.
Vide quōm mandata tua di
lexi domine: in misericordia
tua viuifica me.
Principium verborū tuo-
rum veritas: in eternū om-
nia iudicia iustitie tue.
Principes persecuti sunt
me gratis: & a verbis
tuis formidauit cor meum.
Letabor ego super eloquia
tua: sicut qui inuenit spolia
multa.
Iniquitatem odio habui
& abominatus sum: legē au
tem tuam dilexi.
Septies in die laudē dixi
tibi: sup iudicia iustitie tue.
Pax multa diligentibus
legem tuam: & non est illis
scandalum.
Expectabā salutare tuum
dñe: & mandata tua dilexi.
Custodiuit anima mea te
stimonia tua: & dilexit ea ve
hementer.
Seruaui mādata tua & te-
stimonia tua: quia oēs vie
mee in conspectu tuo.
Appropinquet deprecatio
mea in cōspectu tuo domine:
iuxta eloquium tuū da mihi
intellectum.
Intret postulatio mea in
conspectu tuo: secundum elo
quium tuum eripe me.
Eructabūt labia mea hym
num: cum docueris me iusti
ficationes tuas.
Pronuntiabit lingua mea
eloquiū tuum: quia omnia
mandata tua equitas.
Fiat manus tua vt saluet
me: quōm mandata tua elegi.
Concupiui salutare tuum
domine: & lex tua meditatio
mea est.
Viuet anima mea & lau-
dabit te: & iudicia tua adiu-
uabunt me.

Exaui,sicut ouis que perijt: quere seruū tuum dñe, quia mandata tua non sum oblit⁹. Jña. Declaratio sermonum tuozum illuminat.

℣ Ad vesperas. Psal.109.

Dixit dñs dño meo sede a dexteris meis Donec ponam inimicos tuos scabellum pedū tuozum.

Virgā virtutis tue emittet dñs ex Sion: dominare in medio inimicozū tuozū.

Tecum principium in die virtutis tue in splendozib⁹ sanctozum ex vtero ante luciferum genui te.

Juravit dominus & nō penitebit eum: tu es sacerdos in eternum, secundum ozdinem Melchisedech.

Dñs a dexteris tuis, confregit in die ire sue reges.

Judicabit in nationibus, implebit ruinas: conquassabit capita in terra multozū.

De torrente in via bibet, propterea exaltabit caput.

Psalmus. 110.

Confiteboz tibi domine in toto cozde meo: in consilio iustozum, & congregatione.

Magna opera dñi, exquisita in oēs voluntates eius.

Confessio & magnificentia opus eius: & iustitia eius manet in seculum seculi.

Memoziam fecit mirabiliū suozum misericoz⁹, & miserator dominus: escam dedit timentibus se.

Memor erit in seculū testamenti sui: virtutē operū suoru annuntiabit populo suo.

Ut det illis hereditatem gentiū: opera manuum eius veritas & iudicium.

Fidelia oīa mādata eius confirmata in seculū seculi: facta in veritate & equitate.

Redemptionem misit populo suo: mandauit in eternum testamentum suum.

Sanctum, & terribile nomē eius: initium sapientie timoz domini.

Intellectus bonus oībus facientibus eū: laudatio ei⁹ manet in seculum seculi.

Psalmus. 113.

In exitu Jsrael de Egypto domus Jacob de populo barbaro.

Facta est Judea sanctificatio eius, Jsrael potestas ei⁹

Mare vidit, & fugit. Jozdanis cōuersus est retrozsum

Mōtes exultauerūt vt arietes: & colles sicut agni ouiū

Quid est tibi mare quod fugisti? & tu Jozdanis quia conuersus es retrozsum?

Mōtes exultastis sicut arietes: & colles sicut agni ouiū.

A facie dñi mota est terra: a facie dei Jacob.

Qui convertit petram in stagna aquarū: & rupem in fontes aquarum.

Non nobis dñe, nō nobis: sed nomini tuo da gloriam.

Super misericordia tua, & veritate tua: nequando dicāt gentes vbi est deus eorum?

Deus aūt noster in celo: oia quecunq; voluit fecit.

Simulachra gentiū argentum, & aurū: opera manuū hominum.

Os habent, & non loquentur: oculos habent, & non videbunt.

Aures habent, & non audient, nares habent, & non odorabunt.

Manus habent, & non palpabunt: pedes habent, & nō ambulabunt: non clamabūt in gutture suo.

Similes illis fiant qui faciunt ea, & omnes qui confidunt in eis.

Domus Israel speravit in domino & adiutor eorum, & protector eorum est.

Domus Aaron speravit in domino adiutor eorum, & protector eorum est.

Qui timent dominum speravērūt in domino: adiutor eorum, & protector eorū est.

Dominus memor fuit nostri: & benedixit nobis.

Benedixit domui Israel: benedixit domui Aaron.

Benedixit omnibus qui timent dominum: pusillis cū maioribus.

Adiiciat dominus super vos: super vos, & super filios vestros.

Benedicti vos a domino: qui fecit celum & terram.

Celum celi domino: terrā aūt dedit filijs hominum.

Non mortui laudabūt te domine: neq; omnes qui descendunt in infernum.

Sed nos qui viuimus, benedicimus domino: ex hoc nunc & vsq; in seculum.

Canticum beate virginis & dicitur quotidie ad vesperas.

Magnificat anima mea dominum.

Et exultauit spiritus meus in deo salutari meo.

Quia respexit humilitatē ancille sue: ecce enim ex hoc beatam me dicēt omnes generationes.

Quia fecit mihi magna qui potens est: & sanctum nomen eius.

Et misericordia eius a progenie in progenies timentibus eum.

Fecit potentiam in brachio suo: dispersit superbos mente cordis sui.

Deposuit potētes de sede: & exaltauit humiles.

Esurientes impleuit bonis

ꝙ diuites dimisit inanes.

Suscepit Israel puerum suum recordatus misericor die sue.

Sicut locut⁹ est ad patres nostros, Abraham ꝙ semini eius in secula.

¶ Ad completoriū. Psal. 4.

Cum inuocarē exaudiuit me Deus iusti tie mee: in tribulatio ne dilatasti mihi.

Miserere mei: ꝙ exaudi orationem meam.

Filij hominū, vsquequo graui corde? vt quid diligi tis vanitatē ꝙ queritis mē dacium?

Scitote quoniam mirifica uit dominus sanctū suum: dominus exaudiet me cū clamauero ad eum.

Irascimini, ꝙ nolite peccare, que dicitis in cordibus vestris, ꝙ in cubilibus vestris compungimini.

Sacrificate sacrificium iustitie, ꝙ sperate in domino: multi dicunt, quis ostendit nobis bona?

Signatū est super nos lumen vultus tui dñe: dedisti letitiam in corde meo.

A fructu frumenti, ꝙ vini, ꝙ olei sui multiplicati sunt.

In pace in idipsum dormiā ꝙ requiescam.

Quoniam tu domine singulariter in spe constituisti me. Psalmus. 30.

In te domine speraui, non confundar in eternū: in iustitia tua libera me.

Inclina ad me aurem tuā: accelera vt eruas me.

Esto mihi in deum protectorem ꝙ in domum refugij: vt saluum me facias.

Quoniam fortitudo mea ꝙ refugium meum es tu, ꝙ propter nomen tuum deduces me, ꝙ enutries me.

Educes de laqueo hoc, quē absconderunt mihi: quoniā tu es protector meus.

In manus tuas commendo spiritum meū: redemisti me domine deus veritatis.

Psalmus. 90.

Qui habitat in adiutorio altissimi, in protectione dei celi cōmorabitur

Dicet domino, Susceptor meus es tu: ꝙ refugiū meū deus meus, sperabo in eum.

Quoniā ipse liberabit me de laqueo venantium: ꝙ a verbo aspero.

Scapulis suis obumbrabit tibi: ꝙ sub pennis eius sperabis.

Scuto circundabit te veritas eius non timebis a timore nocturno.

A sagitta volante in die, a negotio perambulante in tenebris: ab incursu ꝙ demonio meridiano.

Cadent a latere tuo mille, & decem millia a dexteris tuis: ad te autem non appropinquabit.

Verumtamen oculis tuis considerabis & retributionem peccatorum videbis.

Quoniam tu es dne spes mea, altissimum posuisti refugium tuum.

Non accedet ad te malum, & flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo.

Quoniam angelis suis mandauit de te: vt custodiant te in omnibus vijs tuis.

In manibus portabunt te: ne forte offendas ad lapidem pedem tuum.

Super aspidem & basiliscum ambulabis: & conculcabis leonem & draconem.

Quoniam in me speravit, liberabo eum: protegam eum, quoniam cognouit nomen meum.

Clamauit ad me, & ego exaudiam eum: cum ipso sum in tribulatione: eripiam eum, & glorificabo eum.

Longitudine dierum replebo eum: & ostendam illi salutare meum.

Canticum Symeonis prophete & dicitur quotidie ad Completorium.

Nunc dimittis seruum tuum domine: secundum verbum tuum in pace.

Quia viderunt oculi mei salutare tuum.

Quod parasti ante faciem omnium populorum.

Lumen ad revelationem gentium & gloriam plebis tue Israel.

Feria .ij. ad matu. Psal. 30

In te dne speraui, non confundar in eternum: in iustitia tua libera me.

Inclina ad me aurem tuam: accelera vt eruas me.

Esto mihi in deum protectorem, & in domum refugij: vt saluum me facias.

Quoniam fortitudo mea, & refugium meum es tu: & propter nomen tuum deduces me, & enutries me.

Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi: quia tu es protector meus.

In manus tuas commendo spiritum meum: redemisti me domine deus veritatis.

Odisti obseruantes vanitates, superuacue.

Ego aut in dño speraui, exultabo, & letabor in mia tua

Quia respexisti humilitatem meam, saluasti de necessitatibus animam meam.

Nec conclusisti me in manibus inimici: statuisti in loco spatioso pedes meos.

Miserere mei domine quoniam tribulor, conturbatus est in ira oculus meus: anima mea, & venter meus.

Quoniam defecit in dolore

vita mea: & anni mei in gemitibus.

Infirmata est in paupertate virtus mea: & ossa mea conturbata sunt.

Super oēs inimicos meos factus sum opprobrium vicinis meis valde, & timor notis meis.

Qui videbāt me foras fugerunt a me: obliuioni datus sum tanquam mortuus a corde.

Factus sum tanquā vas perditū: quoniam audiui vituperationem multorū cōmorantium in circuitu.

In eodem conuenirent simul aduersum me: accipere animā meā consiliati sunt.

Ego aūt in te speraui dñe: dixi, Deus meus es tu, in manibus tuis sortes mee.

Eripe me de manu inimicorum meorum, & a persequentibus me.

Illustra faciem tuā super seruū tuū, saluum me fac in mia tua: dñe non cōfundar: quoniam inuocaui te.

Erubescant impij, & deducantur in infernum: mutā fiant labia dolosa.

Que loquuntur aduersus iustum iniquitatem in superbia, & in abusione.

Quam magna multitudo dulcedinis tue domine, quā abscondisti timentibus te.

Operfecisti eis qui sperant in te: in conspectu filiorum hominum.

Abscondas eos in abscondito faciei tue: a cōturbatione hominum.

Protege eos in tabernaculo tuo a contractione linguarum.

Benedictus dñs: quoniā mirificauit misericordiā suā mihi in ciuitate munita.

Ego autem dixi in excessu mētis mee. Proiectus sum a facie oculorū tuorum.

Ideo exaudisti vocem orationis mee: dum clamarem ad te.

Diligite dominū omnes sancti eius, quoniā veritatē requiret dominus: & retribuet abundāter faciētibus superbiam.

Viriliter agite, & confortetur cor vestrum omnes qui speratis in domino.

Psalmus. 34.

Iudica domine nocentes me: expugna impugnantes me.

Apprehende arma & scutū & exurge in adiutoriū mihi.

Effunde phrameam, & conclude aduersus eos qui persequunt me: dic anime mee, Salus tua ego sum.

Confundantur, & reuereātur querentes animā meā.

Auertantur retrorsum, &

confundantur cogitantes mihi mala.

Fiāt tanquā puluis ante faciem venti & angelus dñi coartans eos.

Fiant vie illozum tenebze & lubzicū: & angelus domini persequens eos.

Quoniam gratis abscon-derunt mihi interitū laquei sui: superuacue expzobzauerunt animam meam.

Veniat illi laqueus quem ignozat, & captio quā abscondit appzehendat eum, & in laqueum cadat in ipsum.

Anima autem mea exultabit in domino: & delectabit̄ super salutari suo.

Omnia ossa mea dicent, domine quis similis tibi?

Eripiens inopem de manu foztiozū eius: egenū & pauperem a diripientibus eum.

Surgentes testes iniqui, q̄ ignozabā, interrogabāt me.

Retribuebant mihi mala pzo bonis, sterilitatem anime mee.

Ego autē cum mihi molesti essent, induebar cilicio.

Et humiliabā in ieiunio animam meam: & oratio mea in sinu meo conuertetur.

Quasi pzoximum & quasi fratrem nostrum, sic cōplacebam, quasi lugens & contristatus sic humiliabar.

Et aduersum me letati sunt, & conuenerunt: congregata sunt super me flagella, & ignozaui.

Dissipati sunt nec cōpuncti, tentauerunt me, subsannauerunt me subsannatiōe: frenduerunt super me dentibus suis.

Domine, quādo respicies? restitue animā meam a malignitate eozum a leonibus vnicam meam.

Confiteboz tibi in ecclesia magna, in populo graui laudabo te.

Non supergaudeant mihi qui aduersanē mihi inique, qui oderunt me gratis, & annuunt oculis.

Quoniam mihi quidē pacifice loquebantur, in iracundia terre loquētes, dolos cogitabant.

Et dilatauerūt sup me os suum, dixerunt: Euge, euge viderunt oculi nostri.

Vidisti domine ne sileas: domine ne discedas a me.

Exurge, & intende iudicio meo deus meus, & domine meus in causam meam.

Iudica me secundum iustitiam tuam domine deus meus: & non supergaudeant mihi.

Non dicant in cozdibus suis, Euge euge, anime nostre: nec dicāt, deuozabimus eum.

Et rubescant, & reuereātur simul: qui gratulantur malis meis.

Induantur confusione, & reuerentia qui maligna loquuntur super me.

Exultent & letētur qui volunt iustitiā meam: & dicant semper: Magnificetur dominus, qui volunt pacē serui eius.

Et lingua mea meditabit iustitiam tuam, tota die laudem tuam. Psal. 104.

Confitemini dño, & inuocate nomē eius, annuntiate inter gentes opera eius.

Cantate ei, & psallite ei, narrate omnia mirabilia eius.

Laudamini in nomine sancto eius: letetur cor querentium dominum.

Querite dominum, & confirmamini, querite faciem eius semper.

Memētote mirabiliū eius que fecit: prodigia eius, & iudicia oris eius.

Semen Abraham, serui ei? filij Jacob electi eius.

Ipse dominꝰ deus noster in vniuersa terra iudicia eiꝰ

Memor fuit in seculum testamēti sui, verbi quod mādauit in mille generationes.

Quod disposuit ad Abraham: iuramēti sui ad Isaac

Et statuit illud Jacob in præceptum & Israel in testamentum eternum.

Dicens, Tibi dabo terrā Chanaan: funiculum hereditatis vestre.

Cum essent numero breui: paucissimi, & incole eius.

Et pertransierūt de gente in gentem & de regno ad populum alterum.

Non reliquit hominē nocere eis & corripuit pro eis reges.

Nolite tangere Christos meos: & in prophetis meis nolite malignari.

Et vocauit famem super terram: & omne firmamentum panis contriuit.

Misit ante eos virum in seruum venundatus est Joseph.

Humiliauerunt in compedibus pedes eius, ferrū pertransijt animam eius, donec veniret verbum eius.

Eloquium domini inflam mauit eū: misit rex & soluit eum, princeps populoꝝ & dimisit eum.

Constituit eum dominū domus sue, & principem omnis possessionis sue.

Vt erudiret principes eiꝰ sicut semetipsum: & senes eius prudentiam doceret.

Et intrauit Israel in Egyptum: & Jacob accola fuit in terra Cham.

Et auxit populum suum
vehemēter: & firmauit eum
super inimicos eius.

Conuertit cor eorum vt
oderint populum eius: & do
lum facerent in seruos eius

Misit Moysen seruum su
um: Aaron quem elegit ip-
sum.

Posuit in eis verba signo
rum suorum: & prodigiorū
in terra Cham.

Misit tenebras, & obscura-
uit, & non exacerbauit ser-
mones suos.

Conuertit aquas eorum
in sanguinem: & occidit pis-
ces eorum.

Et dedit terra eorum ra-
nas in penetralibus regum
ipsorum.

Dixit, & venit cynomyia, &
sciniphes in omnibus fini-
bus eorum.

Posuit pluuias eorū grā
dinem: ignem comburentē
in terra ipsorum.

Et percussit vineas eorū,
& ficulneas eorum: & contri-
uit lignum finium eorum.

Dixit, & venit locusta, &
bruchus, cuius non erat nu-
merus.

Et comedit omne fenū in
terra eorum: & comedit om-
nem fructum terre eorum.

Et percussit omne primo-
genitum in terra eorum, pri
mitias omnis laboris eorū.

Et eduxit eos cum argen-
to & auro: & non erat in tri-
bubus eorum infirmus.

Letata est Egyptus in
profectione eorum: quia in-
cubuit timor eorum super
eos.

Expandit nubem in pro-
tectionem eorum: & ignem,
vt luceret eis per noctem.

Petierunt, & venit coturnix: & pane celi saturauit
eos.

Dirupit petram, & fluxe-
runt aque: abierunt in sicco
flumina.

Quoniā memor fuit ver-
bi sancti sui, quod habuit ad
Abraham puerum suum.

Et eduxit populum suum
in exultatiōe: & electos suos
in leticia.

Et dedit illis regiones gen
tium: & labores populorum
possederunt.

Vt custodiant iustificatio
nes eius & legem eius re-
quirant.

Ad laudes. Psalmus. 97.

Cantate dño canticū
nouum, quia mirabi
lia fecit.

Saluauit sibi dextera ei⁹,
& brachium sanctum eius.

Notum fecit dñs salutare
suum: in conspectu gentium
reuelauit iustitiam suam.

Recordatus est misericordie & veritatis sue domui Israel.

Uiderūt oēs termini terre salutare dei nostri.

Iubilate deo omnis terra, cantate, ⁊ exultate, ⁊ psallite

Psallite dño in cythara, in cythara, ⁊ voce psalmi: in tubis ductilibus, ⁊ in voce tube cornee.

Iubilate in cōspectu regis dñi moueatur mare, ⁊ plenitudo eius, orbis terrarū, et qui habitant in eo.

Flumina plaudēt manu, simul mōtes exultabūt a cōspectu dñi: quoniā venit iudicare terram.

Iudicabit orbē terrarum in iustitia, ⁊ populos in equitate.

Psalmus. 103.

Benedic anima mea domino: dñe deus meus magnificatus es vehemēter

Confessionem ⁊ decorem induisti amictus lumine sicut vestimento.

Extendens celū sicut pellē: q tegis aquis superioza ei9.

Qui ponis nubē ascēsum tuum: qui ambulas super pennas ventorum.

Qui facis angelos tuos spiritus: et ministros tuos ignem vrentem.

Qui fundasti terrā super stabilitatem suā, non inclinabitur in seculum seculi.

Abyssus sicut vestimentū amictus eius: super mōtes stabunt aque.

Ab increpatiōe tua fugiēt: a voce tonitrui tui formidabūt

Ascēdūt mōtes ⁊ descēdūt cāpi i locū, quē fundasti eis.

Terminum posuisti: quem nō transgredientur, neq; cōuertentur operire terram.

Qui emittis fontes in cōuallibus: inter medium mōtium pertransibunt aque.

Potabunt oēs bestie agri: expectabūt onagri in sitī suā

Super ea volucres celi habitabunt, de medio petrarū dabunt voces.

Rigans mōtes de superioribus suis: de fructu operū tuoz satiabitur terra.

Producēs fenū iumentis, et herbā seruituti hominū.

Ut educas panē de terra: ⁊ vinū letificet coz hominis

Ut exhilaret faciē in oleo: ⁊ panis coz hois confirmet.

Saturabūtur lingna cāpi, ⁊ cedri Libani, quas plātauit: illic passeres nidificabūt

Grodij dom9 dux est coꝝ, mōtes excelsi ceruis: petra refugium herinaciis.

Fecit lunā in tempora: sol cognouit occasum suum.

Posuisti tenebras, ⁊ fcā est nox: in ipsa pertransibūt omnes bestie silue.

Catuli leonum rugiētes rapiant, ⁊ querant a deo

escam sibi.
Oritus est sol, & congregati sunt: & in cubilibus suis collocabuntur.
Exibit homo ad opus suum, et ad operationem suā usq; ad vesperam.
Quam magnificata sunt opera tua domine: omnia in sapientia fecisti, impleta est terra possessione tua.
Hoc mare magnū, & spacio sum manibus: illic reptilia, quorum non est numerus.
Animalia pusilla cum magnis illic naues pertrāsibūt Draco iste quē formasti ad illudēdū ei: oīa a te expectāt vt des illis escā in tēpore.
Dante te illis, colligent: aperiēte te manū tuam, et omnia replebūtur bonitate
Auertēte'aūt te faciē turbabūtur auferes spiritum eorum, & deficient: & in pulverem suum reuertentur.
Emitte spm tuū, & creabū tur, & renouabis faciē terre
Sit gloria dñi in seculū, letabit dñs in operibus suis.
Qui respicit terrā, & facit eā tremere, qui tangit montes, & fumigant.
Cantabo dño in vita mea & psallā deo meo q̄diu sum.
Iucūdū sit ei eloq̄ū meū: ego vero delectabor in dño.
Deficiēt peccatores a terrā, & iniqui ita vt nō sint, benedic anima mea domino.

¶ Canticū Isaie prophete. Isa. 12.

Confiteor tibi dñe, qm̄ iratus es mihi: cōuersus est furor tuus & cōsolatus es me
Ecce deus saluator meus: fiducialiter agā: & nō timebo.
Quia fortitudo mea, et laus mea dñs: et factus est mihi in salutem.
Haurietis aquas ī gaudio de fontib⁹ saluatoris: & dicetis in illa die, Cōfitemini dño, & inuocate nomē eius.
Notas facite i populis adinuētiōes eius: mementote qm̄ excelsum est nomē eius.
Cantate dño quonia magnifice fecit annuntiate hoc in vniuersa terra.
Exulta, & lauda habitatio Siō: qa magn⁹ in medio tui sanct⁹ Israel. Deus Cāticū dictus. to 4. ¶ Ad primā. Ānā. Mias tuas. Psal. 22.

Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascue, ibi me collocauit.
Super aquam refectionis educauit me: animam meā conuertit.
Deduxit me sup semitas iustitie: propter nomē suū.
Nā & si ambulauero ī medio vmbre mortis, nō timebo mala, q̄nia tu mecum es.
Virga tua & baculus tu⁹: ipsa me consolata sunt.

Parasti in conspectu tuo mensam aduersus eos: qui tribulant me.

Impinguasti in oleo caput meū & calix meus inebrians quam preclarus est.

Et misericordia tua subsequet me, oib⁹ diebus vite mee.

Et vt inhabitē in domo domini, in longitudinē dierū.

Psalmus. 23.

Domini est terra, & plenitudo eius, orbis terrarum, & vniuersi qui habitant in eo.

Quia ipse super maria fundauit eum, et super flumina preparauit eum.

Quis ascendet in montē domini? aut quis stabit in loco sancto eius?

Innocēs manibus, & mūdo corde, qui non accepit in vano animam suam, nec iurauit in dolo proximo suo.

Hic accipiet bñdictionem a domino & miam a Deo salutari suo.

Hec est generatio querentium eum: querentium faciē dei Jacob.

Attollite portas principes vras, & eleuamini porte eternales, & introibit rex glorie.

Quis est iste rex glorie? dominus fortis & potens, dominus potens in prelio.

Attollite portas principes vras: & eleuamini porte eternales: & introibit rex glorie.

Quis est iste rex glorie? dñs virtutum ipse est rex glorie.

Psalmus. 24.

Ad te dñe leuaui aiam meam: deus meus in te cōfido, non erubescam.

Neq; irrideant me inimici mei: etenim vniuersi qui sustinēt te nō confundentur.

Confundātur oēs iniqua agentes superuacue.

Vias tuas dñe demōstra mihi: & semitas tuas edoce me.

Dirige me i veritate tua, & doce me: qā tu es De⁹ salua tor me⁹, & te sustinui tota die.

Reminiscere miserationū tuarū dñe: & misericordiarum tuarum, que a seculo sunt.

Delicta iuuētutis mee, & ignorātias meas ne memineris.

Secundū miam tuam memento mei tu, propter bonitatem tuam domine.

Dulcis, & rect⁹ dñs, propter hoc legem dabit relinquentibus in via.

Dirige māsuetos in iudicio docebit mites vias suas.

Vniuerse vie dñi, mia et veritas requirētibus testamētū eius, & testimonia eius.

Propter nomē tuum dñe propitiaberis peccato meo: multum est enim.

Quis ē hō q timet dñm? legē statuit ei i via quā elegit.

Anima ei⁹ i bonis demorabit & semē eius hereditabit terrā

Firmamētum est dñs timētibus eum: & testamētū ipsius vt manifestetur illis.

Oculi mei semper ad dñm: quoniam ipse euellet de laqueo pedes meos.

Respice in me, & miserere mei: quia vnicus, & pauper sum ego.

Tribulatiões cordis mei multiplicate sunt: de necessitatibus meis erue me.

Vide humilitatem meam, & laborem meum: & dimitte vniuersa delicta mea.

Respice inimicos meos, quā multiplicati sunt, & odio iniquo oderunt me.

Custodi animam meam, & erue me, non erubescam, quoniā speraui in te.

Innocentes & recti adhesserunt mihi: quia sustinui te.

Libera deus Israel ex omnibus tribulatiōibus suis. amē. Alias tuas dñe demōstra mihi.

¶ Symbolū apłoꝝ.

Credo in deum. Patrē oīpotentē. Creatozē celi & terre. Et in Jesum Christum filium eius, vnicū dñm nostrū. Qui cōceptus est de spiritu sancto. Natus ex Maria virgine. Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, moztuus, & sepultus. Descendit ad inferos. Tertia die resurrexit a moztuis. Ascendit in celum, sedet ad dexteram Dei patris omnipotentis. Inde venturus est iudicare viuos, & moztuos.

Credo in spiritū sanctum Sanctā ecclesiā catholicā, sanctoꝝ cōmunionē. remissionē peccatoꝝ. Carnis resurrectionē, viā eternā. Amē

¶ Predictū symbolū dē semper ad primā in oībus diebꝫ preterq̄ in dominicis, ac in triduo ante pascha.

¶ Ad tertiā. ā ñi. Ab occultis

¶ Psalmus. xi.

Dixit insipiēs in corde suo. Nō est deus. Corrupti sunt, et abominabiles facti sunt in studijs suis: non est q̄ faciat bonum, nō est vsq; ad vnū. Dñs de celo prospexit sup filios hoīm: vt videat si est intelligēs, aut requirēs deum. Oēs declinauerūt, simul inutiles facti sunt: nō est q̄ faciat bonū, nō ē vsq; ad vnū. Sepulchrum patēs est guttur eorum: linguis suis dolose agebant, venenum aspidum sub labijs eorum. Quorum os maledictione, et amaritudine plenum est: veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem. Contritio, & infelicitas in vijs eorum, & viam pacis nō cognouerunt non est timor dei ante oculos eorum.

Nonne cognoscēt oēs qui operātur iniquitatē, qui deuorant plebem meam sicut escam panis?

Omnium nō inuocauerunt: illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor.

Quis dñs in generatiōe iusta est, cōsilium inops cōfudistis qm dñs spes eius est.

Quis dabit ex Sion salutare Israel? cum auerterit dñs captiuitatē plebis sue, exultabit Iacob, et letabitur Israel. Psalmus. 18

Celi enarrāt gloriā dei et opera manuū eius annuntiat firmamentum.

Dies diei eructat verbū: et nox nocti iudicat scientiam.

Non sunt loquele neq; sermones, quorum non audiātur voces eorum.

In omnē terram exiuit sonus eorum: et in fines orbis terre verba eorum.

In sole posuit tabernaculū suū: et ipse tanq̄ sponsus procedens de thalamo suo.

Exultauit vt gigas ad currendam viam, a summo celo egressio eius.

Et occursus eius vsq; ad summū eius: nec est qui se abscondat a calore eius.

Lex dñi imaculata cōuertēs aias: testimoniū dñi fidele, sapiētiā p̄stās puulis.

Iustitie dñi recte letificantes corda, p̄ceptum dñi lucidum, illuminans oculos.

Timor dñi sctūs p̄manēs in seculū seculi: iudicia dñi vera, iustificata i semetipsa.

Desyderabilia sup aurū, et lapidē p̄ciosum multū: et dulciora super mel, et fauum.

Etenim seruus tuus custodit ea: in custodiendis illis retributio multa.

Delicta quis intelligit: ab occultis meis munda me: et ab alienis parce seruo tuo.

Si mei non fuerint dominati, tūc imaculatus ero, et emūdaboz a delicto maximo.

Et erūt, vt cōplaceāt eloquia oris mei: et meditatio cordis mei i cōspectu tuo semp.

Dñe adiutor meus, et redemptor meus. Psalmus. 19

Exaudiat te dominus in die tribulatiōis: protegat te nomē Dei Iacob.

Mittat tibi auxiliū de sancto et de Sion tueatur te.

Memor sit omnis sacrificij tui: et holocaustum tuū pingue fiat.

Tribuat tibi secundū cor tuum: et omne consilium tuum confirmet.

Letabimur i salutari tuo: et in nomine dei nostri magnificabimur.

Impleat dñs oēs petitiones tuas: nūc cognoui, qm saluū fecit dñs Christū suū

Exaudiet illum de celo sancto suo in potentatibus salus dextere eius.

Hi in curribꝰ, & hi in eqs: nos autē in nomine domini dei nostri inuocabimus.

Ipsi obligati sunt, & ceciderūt: nos autem surreximus, & recti sumus.

Dñe saluū fac regem: & exaudi nos in die, qua inuocauerimus te. Iñā Ab occultis meis mūda me, & ab alienis pce seruo tuo. ℭ Ad sextā. Iñ. In deo. Psalm. 18.

Dixi: custodiā vias meas: vt nō delinq̄m in lingua mea:

Posui ori meo custodiā: cum consisteret peccator ad uersum me.

Obmutui, & humiliatus sum, & silui a bonis: & dolor meus renouatus est.

Concaluit cor meum intra me: & in meditatiōe mea exardescet ignis.

Locutꝰ sum in lingua mea: Notū fac mihi dñe finēm meū

Et numerū dierū meoz, qs est: vt sciā qd desit mihi.

Ecce mēsurabiles posuisti dies meos: & substātia mea tanquam nihilum ante te.

Veruntamē vniuersa vanitas: omnis homo viuēs.

Verūtū in imagine ptrāsit hō. sed & frustra cōturbat

Thesaurizat: et ignorat cui congregabit ea.

Et nūc, que est expectatio mea: nōne dominus, & substantia mea apud te est?

Ab omnibus iniquitatibus meis erue me: opprobrium insipienti dedisti me.

Obmutui, & nō aperui os meū, quoniā tu fecisti: amoue a me plagas tuas.

A fortitudine manus tue ego defeci in increpationibus: propter iniquitatem corripuisti hominem.

Et tabescere fecisti sicut aranea animā eius: verūtū vane conturbat ois homo.

Exaudi oratiōnē meā dñe & deprecatiōnē meam auribus pcipe, lachrymas meas

Ne tileas: qm̄ aduena ego sum apud te, et peregrinus, sicut omnes patres mei.

Remitte mihi, vt refrigerer priusquā abeā, & amplius nō ero. Psalmus. 61.

Nonne Deo subiecta erit anima mea? ab ipso enim salutare meum.

Nam & ipse deus meus, & salutaris meus: susceptor meus, nō movebor amplius.

Quousq; irruitis in hominē? interficitis vniuersi vos tanq̄ parieti inclinato, & macerie depulse?

Verūtamē pretiū meū cogitauerūt repellere, ecucurri in sūti; oze suo benedicebāt.

ꝙ cozde suo maledicebant.

V eruntamen Deo subiecta esto anima mea: quia ab ipso patientia mea.

Q uia ipse deus meus, et saluatoz meꝰ, aduitoz meus nō emigrabo.

I n deo salutare meum, et gloria mea: deus auxiliꝰ mei. ꝙ spes mea in deo est.

S perate in eo omnis congregatio populi, effundite coꝝ illo cozda vestra: deus aduitoz noster in eternum.

V eruntn̄ vani filij hoim, mendaces filij hoim in statheris: vt decipiant ipsi de vanitate in idipsum.

N olite sperare in iniquitate, ꝙ rapinas nolite cōcupiscere: diuitie si affluant, nolite coz apponere.

S emel locutus est deus, duo hec audiui: quia potestas dei est, ꝙ tibi dñe mia, quia tu reddes vnicuiqꝫ iuxta opera sua.

Psalmus. 114.

D Ilexi, qm̄ exaudiet dñs vocē oꝛationis mee.

Q ui inclinauit aurē suam mihi: ꝙ diebꝰ meis inuocabo.

C ircundederūt me dolores moꝛtis: ꝙ pericula inferni inuenerunt me.

T ribulationē ꝙ dolozē inuent: ꝙ nomē dñi inuocaui.

O domine libera aīm meā: misericoꝛs dominus, ꝙ iustꝰ, ꝙ deus noster miseretur.

C ustodiēs puulos dñs, humiliatꝰ sum, ꝙ liberauit me.

C ōuertere aīa mea in requiē tuā: quia dñs benefecit tibi.

Q uia eripuit aniā meā de moꝛte, oculos meos a lachzymis pedes meos a lapsu.

P lacebo domino in regione viuoꝝum.

℣. Iu deo salutare meū, et gloria mea. ℟. Ad nonā. ℣. Deus. ¶ Psalmus. 79.

Q Ui regis Israel intēde: qui deducis velut ouem, Joseph.

Q ui sedes sup Cherubin, manifestare coꝝa Ephzaim, Beniamim ꝙ Manasse.

E xcita potentiam tuā, et veni: vt saluos facias nos.

D eus cōuerte nos: ꝙ ostē de faciem tuam, et salui erimus.

D omine deus virtutum, quousqꝫ iraseris super oꝛationem serui tui?

C ibabis nos pane lachzymarum: ꝙ potum dabis nobis i lachzymis in mēsura?

P osuisti nos in cōtradictionē vicinis nostris: ꝙ inimici nostri subsannauerūt nos.

D eus virtutum conuerte nos: ꝙ ostēde faciem tuā, ꝙ salui erimus.

V ineam de Ægypto transtulisti: eiecisti gentes, ꝙ plātasti eam.

Vox itineris fuisti in cō-
spectu eius: & plātasti radi-
ces eius & implevit terram.
Operuit montes umbra
ei?: & arbusta ei? cedros dei.
Extendit palmites suos
usq; ad mare: & usq; ad flu-
men propagines eius.
Ut quid destruxisti macerīā
eius, & vindemiāt eam oēs
qui pretergrediuntur viā?
Exterminavit eam aper de
silua singularis & ferus depa-
stus est eam.
Deus virtutum cōuerte-
re: respice de celo, & vide, et
visita vineam istam.
Et perfice eā, quā plātavit
dextera tua: & super filiū ho
minis, quē confirmasti tibi.
Incēsa igni, & suffossa: ab
increpatiōe vultus tui peribūt
Fiat manus tua sup virū
dextere tue: & super filiū ho
minis, quē cōfirmasti tibi.
Et non discedimus a te:
vivificabis nos, et nomen
tuum invocabimus.
Deus virtutū cōuer-
te nos: & ostēde faciē tuā, &
salui erimus. Psalmus. 98

Dominus regnavit, ira
scātur populi: qui sedet
sup Cherubin, moveatur
terra.
Dominus in Sion magnus: &
excelsus sup oēs populos.
Confiteātur nomini tuo
magno, quoniam terribile,
& sanctum est: et honor re-
gis iudicium diligit.
Tu parasti directiōes: iudi
ciū & iustitiam in Jacob tu
fecisti.
Exaltate dñm deum no-
strum: & adorate scabellū pe
dū eius: quoniā sanctū est.
Moyses, & Aaron in sacer-
dotibus eius: & Samuel in-
ter eos, qui invocāt nomē ei?
Invocabant dñm, et ipse
exaudiebat eos: in columna
nubis loquebatur ad eos.
Custodiebant testimonia
eius, & preceptū, quē dedit illis
O sne deus noster tu exau
diebas eos, & vindices in om
nes adinuentiones eorum.
Exaltate dñm deū nostrū,
& adorate in mōte sancto ei?:
quia sanctus dñs deus noster

Psalmus. 125.

In convertendo dñs
captivitatē Sion: facti
sumus sicut consolati.
Tunc repletū est gaudio
os nostrū, & lingua nostra
exultatione.
Tunc dicēt inter gētes, Ma
gnificavit dñs facere cū eis.
Magnificavit dñs facere
nobiscū: facti sumus letātes.
Convertere dñe captivitatē
nostrā, sicut torrēs in austro
Qui seminant in lachry-
mis: in exultatione metent.
Euntes ibant, & flebant,
mittentes semina sua.

Uenientes aũt venięt cũ exultatiõe, portãtes manipulos suos. Ña. Deus virtutũ cõuerte nos.

¶ Ad vesperas. Psalm. 76.

Voce mea ad dñm clamaui: voce mea ad deum, & intendit mihi.

In die tribulationis mee deum exquisiui, manibus meis nocte cõtra eum, & nõ sum deceptus.

Renuit cõsolari aĩa mea: memor fui Dei delectatus sum, et exercitatus sum: et defecit spiritus meus.

Anticipauerunt vigilias oculi mei: turbatus sum, & non sum locutus.

Cogitaui dies antiq̃s: & annos eternos in mẽte habui

Et meditatꝰ sum nocte cũ corde meo: & exercitabar, et scopebam spiritum meum.

Nũquid in eternũ ꝓijciet deus: aut nõ apponet vt cõplacitor sit adhuc?

Aut i finẽ miam suã abscidet a gñratiõe in gñationẽ.

Aut obliuiscetur misereri deꝰ? aut cõtinebit in ira sua misericordias suas?

Et dixi: Nũc cepi, hec mutatio dextere excelsi.

Memor fui operum Dñi: quia memor ero ab initio mirabilium tuorum.

Et meditabor i omnibus operibus tuis: & in adinuẽtionibus tuis exercebor.

Deꝰ in sancto via tua: quis deus magnꝰ sicut deus nẽ? tu es deus q̃ facis mirabilia

Notam fecisti in populis virtutem tuã: redemisti in brachio tuo populum tuũ, filios Jacob & Joseph.

Uiderũt te aque deus, viderunt te aque: & timuerũt, & turbate sunt abyssi.

Multitudo sonitus aquarum: vocem dederunt nubes

Etenim sagitte tue trãseũt: vox tonitrui tui in rota.

Illuxerũt coruscationes tue orbi terre: commota est, & contremuit terra.

In mari via tua, & semite tue in aquis multis: & vestigia tua nõ cognoscentur.

Deduxisti sicut oues ꝑpulũ tuũ in manu Moysi et Aaron. ¶ Psalmus. 115.

Credidi ꝓpter quõ locutus sum: ego autẽ humiliatus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo, Omnis homo mendax.

Quid retribuã dño ꝓ oĩbus, que retribuit mihi?

Calicẽ salutaris accipiam: & nomẽ dñi inuocabo.

Uota mea dño reddã coram omni populo eius: ꝓciosa in conspectu dñi mors sanctorum eius.

O dñe q̃a ego seruus tuus,

ego seruus tuus, & filius ancille tue.

Dirupisti vincula mea: tibi sacrificabo hostiā laudis: & nomē domini inuocabo.

Vota mea dño reddā i cō spectu omnis populi ei⁹: in atrijs domus dñi, in medio tui Hierusalē. Psalm. 142

Dominee exaudi oratiōnē meā, auribꝰ pcipe obsecrationē meā: in vitate tua exaudi me, i tua iustitia Et nō intres in iudicium cum seruo tuo: quia non iustificabitur in cō spectu tuo omnis viuens.

Quia persecutus est inimicus animam meam: humiliauit in terra vitā meā.

Collocauit me i obscuris, sicut mortuos seculi, & anxiatus est sup me spiritꝰ meꝰ: in me turbatū est cor meū.

Memor fui dierū antiquorū meditatus sum in omnibꝰ operibꝰ tuis: & in factis manuum tuarū meditabar.

Expandi manus meas ad te: anima mea, sicut terra sine aqua tibi.

Velociter exaudi me domine: defecit spiritus meus

Non auertas faciē tuam a me: & similis ero descendētibus in lacum.

Auditam fac mihi mane misericordiam tuā: quia in te speraui.

Notam fac mihi viam, in qua ambulē: quia ad te leuaui animam meam.

Eripe me de inimicis meis domine ad te confugi: doce me facere voluntatem tuā, quia deus meus es tu.

Spiritus tuus bonus deducet me in terrā rectā: propter nomē tuū domine, viuificabis me in equitate tua.

Educes de tribulatiōe aiam meā: et in misericordia tua dispdes oēs inimicos meos

Et perdes omnes qui tribulāt animam meā: quōm ego seruus tuus sum. Deinde. Magnificat. Fol 8. C 30 completorium. Psalmus. 7

Domine deus meus in te speraui: saluū me fac ex oībus persequentibus me, & libera me

Nequādo rapiat vt leo animam meā, dū nō est qui redimat, neq; qui saluū faciat.

Domine Deus meus si feci istud si est iniquitas in manibus meis.

Si reddidi retribuentibus mihi mala: decidam merito ab inimicis meis inanis.

Persequat inimicus aiam meā, & cōprehēdat, & cōculcet in terra vitā meā, et gloriā meā in puluere deducat.

Exurge domine in ira tua: et exaltare in finibus inimicorum meorum.

Et exurge domine deus meus in precepto, quod mandasti: & synagoga populorū circundabit te.

Et propter hāc in altū regredere: dñs iudicat pplos.

Iudica me dñe secundum iustitiam meā, & secundū innocentiam meā super me.

Cōsumet nequitia peccatorū, et dirriges iustū, scrutās corda, & renes deus.

Iustū adiutoriū meū a domino, qui saluos facit rectos corde.

Deus iudex iustus, fortis, & patiens, nunquid irascit per singulos dies?

Nisi conuersi fueritis, gladiū suū vibrauit, arcū suū tetendit, & parauit illum.

Et in eo parauit vasa mortis: sagittas suas ardentibus effecit.

Ecce parturit in iustitiā, concepit dolorem: & peperit iniquitatem.

Lacum aperuit: & effodit eum et incidit in foueam quam fecit.

Conuertet dolor eius in caput eius, & in vertice ipsius iniquitas eius descendet.

Cōfitebor dño scōm iustitiā eius: & psallā nomi dñi altissimi. Psalmus. 114.

Domine ds habitabit in tabernaculo tuo? aut ds requiescet in monte sancto tuo?

Qui ingreditur sine macula, & operatur iustitiam.

Qui loquitur veritatem in corde suo, qui nō egit dolum in lingua sua.

Nec fecit proximo suo malum & opprobriū nō accepit aduersus proximos suos.

Ad nihilū deductus est in cōspectu eius malignus, timentes aūt dominū glorificat.

Qui iurat proximo suo: & nō decipit, & pecuniā suā nō dedit ad vsuram, & munera super innocentē nō accepit.

Qui facit hec: nō mouebit in eternū. ℭ Psalmus. 124.

Qui confidūt in dño, sicut mōs Sion: nō cōmouebitur in eternū qui habitat in Hierusalem.

Montes in circuitu eius: & dominus in circuitu populi sui: ex hoc nunc & vsq; in seculum.

Quia non relinquet dominus virgam peccatorum super sortem iustorum: vt nō extendant iusti ad iniquitatem manus suas.

Benefac domine bonis, et rectis corde.

Declinantes aūt in obligatiōes adducet dñs cū operātib⁹ iniquitatē: pax sup Israel.

Deinde Nūc dimittis. fo. 9

ℭ Feria tertia. Ad matuti. Psalmus. 39.

NOli emulari in malignātibus, neq; zela ueris facientes iniquitatem.

Quasi tanq; fenū velociter arescēt: & quēadmodū olera herbarū cito decident.

Spera in dño, & fac bonitatem, et inhabita terram, & pascēris in diuitijs eius.

Delectare in dño: et dabit tibi petitiones cordis tui.

Revela domino viā tuā, & spera in eo: & ipse faciet.

Et educet, quasi lumē iustitiam tuā. & iudiciū tuum tanq; meridiem: subditus esto domino, & ora eum.

Noli emulari ī eo, qui prosperatur in via sua, in homine facīente iniustitias.

Desine ab ira, & derelinque furorē: noli emulari, vt maligneris.

Quoniā, qui malignāt ex terminabūt: sustinētes aūt dñm, ipsi hereditabūt terrā

Et adhuc pusillū, & nō erit peccator: & querens locum eius, & non inuenies.

Mansueti autē hereditabunt terrā & delectabuntur in multitudine pacis.

Observabit peccator iustum, & stridebit super eum dentibus suis.

Dominus autē irridebit eum: quoniam prospicit, qō veniet dies eius.

Gladiū euaginauerūt peccatores, intēderūt arcū suū

Ut decipiant pauperem & inopem, vt trucident rectos corde.

Gladius eorum intret in corda ipsorum: & arcus eorum confringatur.

Melius est modicū iusto super diuitias peccatorū multas.

Quoniā brachia peccatorum conterentur: confirmat autem iustos dominus

Novit dominus dies immaculatorum: et hereditas eorum in eternum erit.

Non confundentur in tempore malo, et in diebus famis saturabuntur: quia peccatores peribunt.

Inimici vero dñi, mox vt honorificati fuerint, & exaltati: deficientes, quemadmodum fumus deficient.

Mutuabitur peccator: et non soluet: iustus autē misereturr, & retribuet.

Quia benedicentes ei hereditabunt terram: maledicētes aūt ei, disperibunt.

A pud dñm gressus hois dirigantur: & viā eius volet

Cū ceciderit, nō collidet: quia dñs supponit manū suā

Iunior fui etenim senui, et nō vidi iustū derelictū, nec semen eius querens panē.

Tota die miseretur, & commodat: & semen illius in be

nedictione erit.

Declina a malo, & fac bonū & inhabita in seculū seculi.

Quia dñs amat iudicium: & nō derelinquet sctōs suos: in eternum conseruabūtur.

Iniusti puniētur: & semen impiorum peribit.

Iusti autē hereditabunt terram: & inhabitabunt in seculum seculi super eam.

Os iusti meditabitur sapientiā: & lingua eius loquetur iudicium.

Lex dei eius in corde ipsius: et non supplantabuntur gressus eius.

Cōsiderat peccator iustū: & querit mortificare eum.

Dñs aūt nō derelinquet eū in manibus eius: nec dānabit eū, cū iudicabitur illi.

Expecta dñm, et custodi viā eius: & exaltabit te, vt hereditate capias terrā: cū perierint peccatores, & videbis

Vidi impium superexaltatum, et elevatum, sicut cedros Libani.

Et transiui, & ecce nō erat: quesiui eum, & non est inuētus locus eius.

Custodi innocentiam, et vide equitatem: quoniam sunt reliquie homini pacifico.

Iniusti autem disperibūt: simul reliquie impiorum interibunt.

Salus autem iustorum a dño: & protector eorum in tempore tribulationis.

Et adiuuabit eos dñs, et liberabit eos: & eruet eos a peccatoribꝰ, & saluabit eos: quia sperauerunt in eo.

¶ Psalmus. 43.

Deus auribꝰ nostris audiuimus: patres nostri annūciauerūt nobis.

Opus, quod operatus es in diebus eorum: et in diebus antiquis.

Manus tua gētes dispdit, & plantasti eos: afflixisti populos, & expulisti eos.

Nec em̄ in gladio suo possederunt terram, & brachiū eorum non seruabit eos.

Sed dextera tua, & brachiū tuū, et illuminatio vultus tui: quō cōplacuisti in eis.

Tu es ipse rex meus, et Deus meus: qui mandas salutes Jacob.

In te inimicos nostros vētilabimus cornu: et in nomine tuo spernemus insurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo sperabo: et gladius meus non saluabit me.

Saluasti enim nos de affligentibus nos: et odientes nos confudisti.

In Deo laudabimur tota die: & in nomine tuo confitebimur in seculum.

Q ūe autē repulisti, ⁊ con-
fudisti nos: ⁊ nō egredieris
deus in virtutibus nostris.
A uertisti nos retrorsum
post inimicos nostros: ⁊ qui
oderūt nos, diripiebāt sibi.
D edisti nos tanquā oues
escarum: ⁊ in gentibus di-
speristi nos.
V endidisti ꝑpulū tuū si-
ne ꝓtio: ⁊ nō fuit multitudo
in commutationibus eorū.
P osuisti nos opprobrium
vicinis nostris, subsannatio
nem, ⁊ derisum his, q̄ sunt
in circuitu nostro.
P osuisti nos in similitudi
nem gentibus: commotio-
nem capitis in populis.
T ota die verecundia mea
contra me est, ⁊ confusio fa-
ciei mee cooperuit me.
A voce exprobrantis: ⁊ ob
loquentis: a facie inimici, et
persequentis.
H ec oīa venerūt sup nos,
nec obliti sum⁹ te: ⁊ inique
nō egim⁹ in testamēto tuo.
E t nō recessit retro cor no
strum: et declinasti semitas
nostras a via tua.
Q uoniam humiliasti nos
in loco afflictionis: ⁊ coope-
ruit nos umbra mortis.
S i obliti sumus nomē dei
nostri: et si expādim⁹ man⁹
nostras ad deum alienum.
N ōne deus requiret ista? ipse
enim nouit abscondita cordis
Q uoniā ꝓpter te morti
ficamur tota die, estimati su
mus, sicut oues occisionis.
E xurge, quare obdormis
domine? exurge, ⁊ ne repel-
las in finem.
Q uare faciē tuā auertis?
obliuiscēris inopie nostre, ⁊
tribulationis nostre?
Q uoniā humiliata est in
puluere aīa nostra: cōgluti-
nat⁹ est i terra vēter noster.
E xurge dñe adiuua nos:
⁊ redime nos ꝓpter nomen
tuum. ¶ Psalmus .1o3.
D eus laudē meā ne ta
cueris: q̄a os pc̄ōris
⁊ dolosi sup me apertū est
L ocuti sunt aduersum me
lingua dolosa, ⁊ sermonibus
odij circumdederūt me: ⁊ expu
gnauerunt me gratis.
P ro eo vt me diligerēt, de
trahebant mihi: ego autem
orabam.
E t posuerunt aduersum
me mala pro bonis: et odiū
pro dilectione mea.
C ōstitue sup eū peccatorē
⁊ diabolus stet a dextris ei⁹
C um iudicatur, exeat con
demnatus: ⁊ oratio eius fiat
in peccatum.
F iāt dies ei⁹ pauci: ⁊ epi-
scopatū eius accipiat alter.
F iant filij eius orphani: ⁊
uxor eius vidua.
M utātes trāsferant filij
eius, ⁊ mēdicēt: ⁊ ejciantur

de habitationibus tuis.
Scrutet fenerator omnē
substantiam eius: & diripiāt
alieni labores eius.
Non sit illi adiutor: nec sit
qui misereatur pupillis ei⁹
Fiant nati eius interitū,
in generatione vna deleatur
nomen eius.
In memoriam redeat ini-
quitas patrum eius in con
spectu domini: et peccatum
matris eius non deleatur.
Fiant cōtra dñm semp, &
dispreat de terra memoria
eorū: pro eo qđ nō est recor
datus facere misericordiam
Et p̄secutus est hominē in
opem, & mendicum, & cōpun
ctum corde mortificare.
Et dilexit maledictionē, et
veniet ei: & noluit bñdictio-
nē: & elongabitur ab eo.
Et induit maledictionē si-
cut vestimentū, & intrauit si
cut aqua in interiora eius, &
sicut oleū in ossibus eius.
Fiat ei sicut vestimentū
quo operitur: et sicut zona
qua semper p̄accingitur.
Hoc opus coru. à dñ retribuit
mihi apd dñm: & à loquunt
mala aduersus animā meā.
Et tu domine, domine fac
mecū p̄ropter nomen tuum:
quia suauis est mia tua.
Libera me, quia egenus, &
pauper ego sum: & cor meum
conturbatum est intra me.
Sicut vmbra cū declinat,
ablatus sum: & excussus sum,
sicut locuste.
Genua mea infirmata sunt
a ieiunio: et caro mea immu
tata est p̄ropter oleum.
Et ego factus sum oppro-
brium illis, viderunt me, et
mouerunt capita sua.
Adiuua me domine deus
meus: saluum me fac scōm
misericordiam tuam.
Et sciant, quia manus tua
hec, et tu dñe fecisti eam.
Maledicēt illi, & tu bñdices
à insurgūt in me, confundā
tur seruus aūt tuus letabit̄.
Induant, qui detrahūt mi
hi, pudore: & operiātur sicut
diploide confusione sua.
Confitebor domino nimis
in ore meo: & in medio mul
torum laudabo eum.
Quia astitit a dextris pau
peris vt saluū faceret a p̄se
quētibus animam meam.

Ad laudes. Psalmus. 94.

VEnite exultem⁹ do-
mino, iubilem⁹ deo
salutari nostro.
Preoccupemus faciē eius
in confessione: & in psalmis
iubilemus ei.
Quia Deus magnus dñs:
& rex magnus sup oēs deos.
Quia in manu eius sunt
omnes fines terre: et altitu
dines montiū ipsius sunt.
Quia ipsius est mare, & ipse

fecit illud: et fleeam manus eius formauerunt.

Venite, adoremus, et procidamus, et ploremus ante dominū, qui fecit nos: quia ipse est dñs deus noster.

Et nos populus pascue eius: et oues manus eius.

Hodie si uocē eius audieritis nolite obdurare corda ūra.

Sicut in irritatione cōm diem tentationis in deserto

Ubi tentauerunt me patres uestri probauerunt, et viderunt opera mea.

Quadraginta annis offensus fui generationi illi: et dixi, semper hi errāt corde.

Et isti nō cognouerūt uias meas: ut iurauī in ira mea, Si introibūt requiē meam

Psalmus. 144.

Exaltabo te deus meus rex: ⁊ benedicā nomini tuo in seculum, ⁊ in seculum seculi.

Per singulos dies bñdicā tibi: ⁊ laudabo nomē tuum in seculū, ⁊ in seculū seculi.

Magnus dominus, ⁊ laudabilis nimis: ⁊ magnitudinis eius non est finis.

Generatio ⁊ gñatio laudabit opera tua: ⁊ potentiam tuam pronuntiabunt.

Magnificentiam glorie sanctitatis tue loquentur, et mirabilia tua narrabunt.

Et uirtutem terribilium tuorum dicēt: ⁊ magnitudinem tuam narrabunt.

Memoriā abundantie suauitatis tue eructabunt: ⁊ iustitia tua exultabunt.

Miserator, ⁊ miserator dñs patiēs, ⁊ multū misericors.

Suauis dñs uniuersis: ⁊ miserationes eius super omnia opera eius.

Confiteantur tibi domine omnia opera tua: ⁊ sancti tui benedicant tibi.

Gloriam regni tui dicent: ⁊ potentiam tuam loquentur

Ut notā faciant filijs hominū potētiā tuā: ⁊ gloriā magnificentie regni tui.

Regnū tuū regnū oīm seculorū: ⁊ dominatio tua in omni gñatiōe, ⁊ gñatione.

Fidelis dñs in omnibus uerbis suis: ⁊ sanctus in omnibus operibus suis.

Allevat dñs oēs, qui corruunt: ⁊ erigit oēs elisos.

Oculi omniū in te sperant dñe: ⁊ tu das escam illorum in tempore oportuno.

Aperis tu manū tuā: ⁊ implēs omne animal bñdictiōe

Justus dñs in omnibus viis suis: ⁊ sanctus in omnibus operibus suis.

Prope est dominus omnib⁹ inuocātibus eū, omnib⁹ inuocātib⁹ eū in veritate

Voluntatē timentiū se faciet, et deprecationem eorū

exaudiet: & saluos faciet eos
¶ Custodit dominꝰ omnes
diligentes se: & omnes pecca
tores disperdet.
Laudationē dñi loquetur
os meū: & benedicat oīs ca
ro nomini sancto eius in se
culum, & in seculum seculi.
¶ Canticum Ezechie.
EGo dixi in dimidio die
rum meorum: vadā ad
portas inferi.
Quesiui residuū annorū
meorū. Dixi: Non videbo
dñm deū in terra viuentiū.
Non aspiciā hominē vltra
& habitatorem quietis.
Generatio mea ablata est,
& cōuoluta est a me: quasi ta
bernaculum pastorum.
Precisa est, velut a texente
vita mea: dū adhuc ordirer
succidit me. De mane ad vel
peram finies me.
Sperabam vsq; ad mane:
quasi leo, sic cōtriuit omnia
ossa mea.
De mane vsq; ad vesperā
finies me. Sicut pullus hi
rundinis, sic clamabo: medi
tabor vt columba.
Attenuati sunt oculi mei
suspicientes in excelsum.
Dñe, vim patior, responde
pro me: quid dicam, aut qd
respondebit mihi, cum ipse
fecerit?
Recogitabo tibi omnes
annos meos in amaritudi-
ne anime mee.
Domine, si sic viuitur, & in
talibus vita spiritus mei:
corripies me, & viuificabis
me. Ecce in pace amaritudo
mea amarissima.
Tu aūt eruisti aiam meā
vt nō periret: proiecisti post
tergū tuū oīa peccata mea.
Quia non infernus confi
tebitur tibi, neq; mors lau
dabit te: non expectabunt, q
descendunt in lacum, verita
tem tuam.
Viuens viuens ipse confi
tebitur tibi: sicut & ego ho
die: pater filijs notam faciet
veritatem tuam.
Domine saluum me fac: &
psalmos nostros cantabimꝰ
cūctis diebus vite nostre in
domo domini.
Deinde Benedictus. Fo. 4.
¶ Ad primā. Ān. Mane asta
bo. Psalmus. 5.
VErba mea auribus
pcipe dñe: intellige
clamorem meum.
Intende voci orationis
mee rex meus, & deus meus
Quia ad te orabo domine:
mane exaudies vocē meam.
Mane astabo tibi & videbo
quoniam non deus volens
iniquitatem tu es.
Neq; habitabit iuxta te
malignus: neq; permanebūt
iniusti ante oculos tuos.
Odisti oēs qui operantur

iniquitatem: perdes omnes qui loquuntur mendacium
Virum sanguinum & dolosum abominabitur dñs, ego autem in multitudine misericordie tue.
Introibo in domum tuã: adorabo ad templũ sanctũ tuum in timore tuo.
Domine deduc me in iustitia tua: propter inimicos meos dirige in cõspectu tuo viam meam.
Quia non est in ore eorũ veritas: cor eorum vanum est
Sepulchrũ patens est guttur eor: linguis suis dolose agebant, iudica illos deus.
Decidant a cogitationib⁹ suis: secundum multitudinem impietatũ eorũ expelle eos, quia irritauerunt te dñe
Et letentur omnes, qui sperant in te: in eternũ exultabunt, & habitabis in eis.
Et gloriabuntur in te oẽs, qui diligunt nomen tuum: quoniã tu benedices iusto.
Domine vt scuto bone voluntatis tue coronasti nos.

¶ Psalmus .10.

Exaudi dñe iustitiam meam: intende deprecationem meam.
Auribus percipe orationẽ meã, non in labijs dolosis.
De vultu tuo iudiciũ meũ prodeat: oculi tui videant equitatem.
Probasti cor meum, & visitasti nocte: igne me examinasti, & non est inuenta in me iniquitas.
Ut non loquatur os meũ opera hominũ: propter verba labiorum tuorum ego custodiui vias duras.
Perfice gressus meos in semitis tuis: vt non moueantur vestigia mea.
Ego clamaui, quoniã exaudisti me deus: inclina aurem tuã mihi, & exaudi vba mea
Mirifica mias tuas, que saluos facis sperantes in te.
A resistẽtibus dextere tue custodi me, vt pupillã oculi
Sub vmbra alarũ tuarum protege me a facie impiorũ qui me afflixerunt.
Inimici mei animam meã circumdederunt, adipẽ suum concluserunt, os eorũ locutum est superbiam.
Proiicientes me, nunc circumdederũt me: oculos suos statuerũt declinare in terrã
Susceperunt me, sicut leo paratus ad predã, & sicut catulus leonis habitãs in abditis.
Exurge dñe, preueni eũ & supplanta eũ: eripe animam meam ab impio, phãleam tuã ab inimicis manus tue
Domine a paucis de terrã diuide eos in vita eorum: de absconditis tuis adimplet⁹

est venter eorum.

Saturati sunt filijs: & dimiserũt reliquias suas parvulis suis.

Ego autẽ in iustitia apparebo cõspectui tuo: satiabor cum apparuerit gloria tua.

℣ Psalmus 25.

Iudica me dñe, quoniã ego in innocentia mea ingressus sum & in domino sperans non infirmabor.

Proba me domine, & tenta me: ure renes meos, & cor meum.

Quoniã misericordia tua ante oculos meos est: & complacui in veritate tua.

Non sedi cum consilio vanitatis, & cum iniqua gerentibus non introibo.

Odiui ecclesiam malignantium & cum impijs non sedebo.

Lauabo inter innocentes manus meas: & circundabo altare tuum domine.

Vt audiam vocem laudis tue, & enarrem vniuersa mirabilia tua.

Dñe dilexi decorẽ domus tue & locũ habitationis glorie tue.

Ne perdas cum impijs deus animam meam, & cum viris sanguinum vitam meam.

In quorum manibus iniquitates sunt: dextera eorũ repleta est muneribus.

Ego autem in innocentia mea ingressus sum: redime me, & miserere mei.

Pes meus stetit in directo in ecclesijs benedicam te dñe ℟. Mane astabo tibi & videbo, quoniã non deus volẽs iniquitatẽ tu es. Deinde Credo. &c. ℣ Ad tertiã. ℟. Cantabimus. ℣ Psalmus. 20.

Domine in virtute tua letabitur rex: & super salutare tuum exultabit vehementer.

Desiderium cordis eius tribuisti ei: & voluntate labiorum eius non fraudasti eum.

Quoniam prevenisti eũ in benedictionibus dulcedinis posuisti in capite eius coronam de lapide pretioso.

Vitam petijt a te: & tribuisti ei longitudinem dierũ in seculũ, & in seculum seculi.

Magna est gloria eius in salutari tuo, gloriam, & magnum decorem impones super eum.

Quoniã dabis eum in benedictionem in seculum seculi: letificabis eum in gaudio cum vultu tuo.

Quoniam rex sperat in domino: & in misericordia altissimi non commouebitur.

Inueniatur manus tua oĩbus inimicis tuis: dextera tua inueniat omnes qui te oderunt.

Pones eos vt clibanū ignis in tempore vultus tui: dñs in ira sua conturbabit eos, & deuorabit eos ignis.
Fructū eorū de terra perdes: semē eorū a filijs hoim.
Q. si declinauerunt in te mala: cogitauerunt consilia, que non potuerunt stabilire
Q. uoniam pones eos dorsum: in reliquijs tuis, preparabis vultum eorum.
Exaltare domine in virtute tua: cantabimus & psallemus virtutes tuas.

℣ Psalmus .28.

Afferte dño filij dei: afferte dño filios arietū
Afferte domino gloziam & honorem, afferte domino gloziā nomini eius: adorate dñm in atrio sancto eius.
Vox domini super aquas deus maiestatis intonuit: dñs super aquas multas.
Vox dñi in virtute: vox domini in magnificentia.
Vox domini confringētis cedros: & confringet dominus cedros Libani
Et cōminuet eas, tanquā vitulū Libani: & dilect⁹ quē admodum filius vnicorniū
Vox dñi intercidentis flāmā ignis: vox dñi concutientis desertū, & cōmouebit dominus desertum Cades.
Vox dñi pparātis ceruos & reuelabit condensa: & in tē plo eius oēs dicent gloziam
Dñs diluuium inhabitare facit: & sedebit dominus rex in eternum.
Dñs virtutē populo suo dabit: dñs benedicet populo suo in pace. ℣ Psalm⁹ .31.
Beati quorum remisse sunt iniq̄tates, & quorum tecta sunt peccata.
Beatus vir, cui non imputauit dñs peccatum, nec est in spiritu eius dolus.
Quoniam tacui, inueterauerunt ossa mea: dum clamarem tota die.
Quoniam die ac nocte grauata est super me manꝰ tua: conuersus sum in erumna mea, dum configitur spina.
Delictum meum cognitū tibi feci: & iniustitiam meam non abscondi.
Dixi, cōfitebor aduersum me iustitiā meā dño: & tu remisisti impietatē peccatimei
Pro hac orabit ad te oīs sanct⁹ in tēpore opportuno.
Veruntamen in diluuio aquarum multarū ad eum non approximabunt.
Tu es refugium meum a tribulatione, que circundedit me: exultatio mea erue me a circundantibus me.
Intellectū tibi dabo, & instruā te in via hac, qua gradieris: firmabo super te oculos meos.

Nolite fieri,sicut equus,& mul9:quib9 nõ est intellect9 In chamo,& freno maxillas eorũ constringe,qui non approximant ad te.

Multa flagella peccatoris: sperantem autẽ in domino misericordia circundabit.

Letamini in dño,& exultate iusti & gloriamini omnes recti corde. Ant. Cantabimus,& psallemus virtutes tuas. Ad sertã. Ant. Sit nomen.

Psalmus.52.

Dixit insipiẽs in corde suo, Nõ est deus

Corrupti sunt,& abominabiles facti sũt in iniquitatib9:nõ est q faciat bonũ

Deus de celo prospexit sup filios hoim:vt videat si est intelligẽs,aut requirẽs deũ

Oẽs declinauerũt,simul inutiles facti sunt:non est q faciat bonũ,nõ est vsq;ad vnũ

Nõne sciẽt oẽs,qui operãtur iniquitatẽ,qui deuorãt plebẽ meã,vt cibum panis?

Deum non inuocauerũt: illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor.

Quoniam deus dissipauit ossa eorum,qui hominibus placent:cõfusi sunt,quoniã deus sprevit eos.

Quis dabit ex Sion salutare Israel?cum cõuerterit deus captiuitatẽ plebis sue, exultabit Jacob,& letabitur Israel.

Psalmus.71.

Deus iudicium tuum regi da:& iustitiã tuã filio regis.

Iudicare populũ tuum in iustitia:& pauperes tuos in iudicio.

Suscipiant mõtes pacem populo:& colles iustitiam.

Iudicabit pauperes populi:& saluos faciet filios pauperum:& humiliabit calumniatorem.

Et permanebit cum sole, & ante lunam in generatione & generationem.

Descendet,sicut pluuia in vellus:& sicut stillicidia stillantia super terram.

Orietur in diebus eius iustitia,& abundãtia pacis:donec auferatur luna.

Et dominabit a mari vsq; ad mare:& a flumine vsq; ad terminos orbis terrarum.

Coram illo procidẽt Ethiopes & inimici eius terrã lingent

Reges Tharsis, & insule munera offerent:reges Arabum & Saba dona adducẽt

Et adorabũt eũ oẽs reges terre:oẽs gentes seruient ei

Quia liberabit pauperem a potente & pauperẽ,cui non erat adiutor.

Parcet pauperi & inopi:& aias pauperũ saluas faciet.

Ex vsuris,& iniquitate redimet aias eorũ: & honora-

bile nomen eozum cozã illo.
Et viuet,ꝫ dabit ei de auro Arabie,ꝫ adozabũt de ipso semp: tota die bñdicẽt ei.
Et erit firmamentũ in terra in summis montium, superextolletur super Libanũ fructus eius:ꝫ flozebũt de ciuitate,sicut fenum terre.
Sit nomen eius benedictũ in seculã:ante solem permanet nomen eius.
Et benedicẽtur in ipso omnes tribus terre:omnes gẽtes magnificabunt eum.
Benedictus dñs deus Israel,qui facit mirabilia solꝰ
Et benedictũ nomen maiestatis eius in eternũ,ꝫ replebitur maiestate eius omnis terra,fiat fiat. Psal.120.
Leuaui oculos meos in mõtes: vnde veniet auxilium mihi.
Auxiliũ meum a domino: qui fecit celum,ꝫ terram.
Non det in cõmotionem pedem tuum:neq; dozmitet qui custodit te.
Nec non dozmitabit,neq; dozmiet,qui custodit Israel
Dominus custodit te,dominus protectio tua super manum dexteram tuam.
Per diem sol non vret te: neq; luna per noctem.
Dñs custodit te ab oi malo custodiat aiam tuã dñs dñs custodiat introitum tuũ,ꝫ exitũ tuũ: ex hoc nũc ꝫ vsq; in seculũ. Antiphona. Sit nomen domini benedictum in secula. Ad nona. Psal.89.
Domine,refugiũ factus es nobis a generatiõe in gnãrationẽ
Priusquam mõtes fierẽt, aut fozmarẽt terra,ꝫ ozbis: a seculo ꝫ vsq; in seculũ tu es deus.
Ne auertas hominẽ in humilitatem ꝫ dixisti,Conuertimini filij hominum.
Quoniam mille anni ante oculos tuos tanquam dies hesterna,que pzeterijt.
Et custodia in nocte, que pzo nihilo habentur,eozum anni erunt.
Mane sicut herba trãseat, mane flozeat,ꝫ transeat: vel pe decidat,induret,ꝫ arescat
Quia defecim⁹ in ira tua: ꝫ in furoze tuo turbati sum⁹.
Posuisti iniquitates nr̃as in cõspectu tuo:seculũ nr̃m in illuminatione vultus tui
Quoniam omnes dies nostri defecerunt: ꝫ in ira tua defecimus.
Anni nostri, sicut aranea meditabuntur:dies annozũ nostrozum in ipsis septuaginta annis.
Si autem in potẽtatibus octoginta anni: ꝫ amplius eozum laboꝫ ꝫ doloꝫ.

Quoniam superuenit mā
fuetudo: & cozripiemur.
Quis nouit potestatē ire
tue: & pre timore tuo iram
tuam dinumerare?
Dexterā tuam sic notam
fac & eruditos cozde in sapi-
entia.
Conuertere dñe, vsq; quo?
& deprecabilis esto super ser
uos tuos.
Repleti sumus mane mise
ricordia tua: & exultauimus
& delectati sumus omnibus
diebus nostris.
Letati sumus pro diebus
quibus nos humiliasti: an-
nis quibus vidimus mala.
Respice in seruos tuos, &
in opera tua: & dirige filios
eozum.
Et sit splendor dñi dei no-
stri super nos, & opera ma-
nuum nostrarū dirige super
nos: & opus manuum no-
strarum dirige.

¶ Psalmus. 96.

Omin⁹ regnauit, ex-
ultet terra: letent in
sule multe.
Nubes & caligo in circuitu
eius iustitia, & iudiciū cozre
ctio sedis eius.
Ignis ante ipsum precedet
& inflāmabit in circuitu ini
micos eius.
Illuxerunt fulgura eius
orbi terre: vidit, & commota
est, terra.
Mōtes, sicut cera, fluxerūt
a facie domini: a facie domi-
ni omnis terra.
Annuntiauerunt celi iu-
stitiam eius: & viderūt om-
nes populi gloziam eius.
Cōfundantur omnes, qui
adorant sculptilia: & qui glo
riātur in sumulachris suis.
Adorate eū oēs angeli ei⁹:
audiuit, & letata est Sion.
Et exultauerūt filie Jude
propter iudicia tua domine
Quoniam tu dominus al
tissimus super omnem ter-
ram, nimis exaltat⁹ es sup
omnes deos.
Qui diligitis dñm, odite
malū, custodit dñs animas
sanctorum suorum de manu
peccatoris liberabit eos.
Lux orta est iusto: & rectis
corde letitia.
Letamini iusti in domino
& confitemini memorie san-
ctificationis eius.

¶ Psalmus. 126.

Nisi dñs edificauerit
domū in vanū laboza-
uerunt, qui edificant eam.
Nisi dominus custodierit
ciuitatē: frustra vigilat qui
custodit eam.
Vanum est vobis ante lu
cem surgere: surgite post⁹
sederitis, qui māducatis pa
nem dolozis.
Cum dederit dilectis suis
somnum: ecce hereditas dñi

filij merces fructus ventris.
Sicut sagitte in manu potentis: ita filij excussorum.
Beatus vir qui implevit desiderium suum ex ipsis: non confundetur, cum loquet inimicis suis in porta. Amen. Sit splendor dñi dei nri sup nos.

¶ Ad vesperas. Psalm⁹. 23.

Bene dicam dñm in oi tempore: semper laus eius in ore meo.
In dño laudabit aia mea: audiant mansueti, & letentur.
Magnificate dñm mecum: & exaltem⁹ nomen ei⁹ in idipsum.
Exquisiui dñm, & exaudiuit me: & ex omnibus tribulationibus meis eripuit me.
Accedite ad eum, & illuminamini: & facies vestre non confundentur.
Iste pauper clamauit, & dominus exaudiuit eum: & ex omnibus tribulationibus eius saluauit eum.
Immittet angelus domini in circuitu timentium eum: & eripiet eos.
Gustate, & videte, quoniam suauis est dominus, beatus vir qui sperat in eo.
Timete dominum omnes sancti eius, quoniam non est inopia timentibus eum.
Diuites eguerunt, & esurierunt, inquirentes aut dñm non minuentur omni bono
Venite filij: audite me: timorem domini docebo vos
Quis est homo qui vult vitam, & diligit dies videre bonos?
Prohibe linguam tuam a malo, & labia tua ne loquantur dolum.
Diuerte a malo, & fac bonum: inquire pacem, & persequere eam.
Oculi dñi super iustos, & aures eius in preces eorum
Vultus autem dñi super facientes mala: vt perdat de terra memoriam eorum.
Clamauerunt iusti, & dñs exaudiuit eos: & ex omnibus tribulationibus eorum liberauit eos.
Iuxta est dñs iis, qui tribulato sunt corde, & humiles spiritus saluabit.
Multe tribulationes iusto rum, & de omnibus his liberabit eos dominus.
Custodit dñs oia ossa eorum vnum ex his non conteretur.
Mors peccatorum pessima, & qui oderunt iustum delinquet.
Redimet dñs animas seruorum suorum, & non delinquet omnes qui sperant in eo.

¶ Psalmus. 40.

Beatus vir qui intelligit super egenum, & pauperem: in die mala liberabit eum dominus.
Dñs conseruet eum, & viuificet eum, & beatum faciat eum in

terra: ⁊ non tradat eū in ani
mam inimicozum eius.
Dñs opem ferat illi super
lectum dolozis eius: vniuer
sum stratū eius versasti in
infirmitate eius.
Ego dixi, Domine misere
re mei: sana animam meam
quia peccaui tibi.
Inimici mei dixerūt mala
mihi quando mozietur, ⁊ pe
ribit nomen eius?
Et si ingrediebatur, vt vi
deret vana loquebatur coz
ei⁹: cōgregauit iniquitatē sibi.
Et egrediebatur foras: ⁊ lo
quebatur in idipsum.
Aduersum me susurrabāt
oēs inimici mei: aduersum
me cogitabant mala mihi.
Verbum iniquū constitue
runt aduersum me, Nun
quid qui dozmit, nō adijciet
vt resurgat?
Etenim homo pacis mee
in quo speraui, qui edebat
panes meos: magnificauit
super me supplantationem.
Tu aūt dñe miserere mei,
⁊ resuscita me, ⁊ retribuā eis
In hoc cognoui, qm̄ volui
sti me: quoniam non gaude
bit inimicus meus sup me.
Me aūt propter innocētiā
suscepisti: ⁊ confirmasti me
in conspectu tuo in eternū.
Benedictus dñs deus Is
rael a seculo, ⁊ vsq; in seculū
fiat fiat. Psalmus. cxl.

Laudate pueri dñm, lau
date nomen domini.
Sit nomē dñi benedictū ex
hoc nunc, ⁊ vsq; in seculum.
A solis oztu vsq; ad occa
sum: laudabile nomen dñi.
Excelsus super oēs gētes
dñs, ⁊ super celos gloria ei⁹.
Quis sicut dominus deus
noster? qui in altis habitat?
⁊ humilia respicit in celo, ⁊
in terra.
Suscitans a terra inopē, ⁊
de stercoze erigens pauperē.
Vt collocet eū cū pzincipi
bus, cū pzincipib⁹ populi sui
Qui habitare facit sterilē
in domo, matrē filiozū letātē
Deinde Canticū. Magni
ficat. Folio. 9.
¶ In completorio. Psal. 10.
In domino confido: quo
modo dicitis anime mee
Transmigra in mōtem
sicut passer?
Qm̄ ecce peccatozes inten
derūt arcū: paraverūt sagit
tas suas in pharetra, vt sa
gittēt i obscuro rectos coz de
Qm̄ que pfecisti, destruxe
runt: iustus aūt quid fecit?
Dñs in tēplo sancto suo,
dominus in celo sedes eius.
Oculi eius in pauperē respi
ciunt: palpebze eius inter
rogant filios hominum.
Dñs interrogat iustum, ⁊
impiū: qui aūt diligit iniqui
tatem, odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos: ignis, & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum.

Iustus dominus, & iustitias dilexit: equitatem vidit vultus eius. Psal. 15.

Conserua me dñe, quoniã speraui in te, dixi domino: Deus meus es tu, quã bonoꝝ meoꝝ non eges sanctis, qui sunt in terra eius mirificauit omnes voluntates meas in eis.

Multiplicate sunt infirmitates eorum: postea accelerauerunt.

Non congregabo conuenticula eorum de sanguinib⁹: nec memor ero nominũ eorum per labia mea.

Dominus pars hereditatis mee & calicis mei, tu es, qui restitues hereditatem meam mihi.

Funes ceciderunt mihi in preclaris etenim hereditas mea preclara est mihi.

Benedicã dominũ, qui tribuit mihi intellectũ, insuper & vsq; ad noctem increpuerunt me renes mei.

Prouidebã dñm in conspectu meo semp: quã a dextris est mihi, ne commouear.

Propter hoc lætatũ est cor meũ & exultauit lingua mea insuper & caro mea requiescet in spe.

Quoniã non derelinques animã meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem.

Notas mihi fecisti vias vite, adimplebis me lætitia cũ vultu tuo delectationes in dextera tua vsq; in finem. Psalmus 29.

Exaltabo te dñe, quã suscepisti me, nec delectasti inimicos meos super me.

Domine deus meus clamaui ad te: & sanasti me.

Dñe eduxisti ab inferno animã meam: saluasti me a descendentibus in lacum.

Psallite dño sancti eius: & confitemini memorie sanctitatis eius.

Quã ira in indignatione eius: & vita in voluntate eius. Ad vesperũ demorabitur flet⁹: & ad matutinũ lætitia.

Ego autem dixi in abundantia mea, Non mouebor in eternum.

Domine in voluntate tua præstitisti decori meo virtutẽ. Auertisti faciẽ tuam a me, & factus sum conturbatus.

Ad te domine clamabo, & ad deum meũ deprecabor.

Que vtilitas in sanguine meo dum descendo in corruptionem?

Nunquid cõfitebitur tibi pulvis aut annuntiabit veritatem tuam?

Audiuit dñs, ⁊ miſertus eſt mei, dominus factus eſt adiutor meus.

Conuertiſti planctum meū in gaudium mihi, concidiſti ſaccū meum ⁊ circundediſti me letitia.

Ut cātent tibi gloria mea, ⁊ non compungar, domine deus meus in eternum confitebor tibi. Deinde dimittis. fo 9.

¶ Feria.iiij.ad Matutinū.

Psalmus 48.

Audite hec oēs gentes auribus percipite omnes qui habitatis orbem.

Quiq; terrigene, ⁊ filij hominū: simul in vnum diues ⁊ pauper.

Os meum loquetur sapientiā: ⁊ meditatio cordis mei prudentiam.

Inclinabo in parabolā aurē meam, aperiam in psalterio propositionem meam.

Cur timebo in die malaꝫ iniquitas calcanei mei circūdabit me.

Qui confidunt in virtute ſua: ⁊ in multitudine diuitiarū ſuarum gloriantur.

Frater non redimit, redimet homo: nō dabit deo placationem ſuam.

Et pretiū redēptionis aīe ſue: ⁊ laborabit in eternum, ⁊ viuet adhuc in finem.

Non videbit interitum, cū viderit ſapientes moriētes: ſimul inſipiens ⁊ ſtultus peribunt.

Et relinquent alienis diuitias ſuas: ⁊ ſepulchra eorū domus illorū in eternum.

Tabernacula eorū in progenie ⁊ progenie, vocauerūt nomina ſua in terris ſuis.

Et homo, cum in honore eſſet, non intellexit, cōparatus eſt iumentis inſipientibus. ⁊ ſimilis factus eſt illis.

Hec via illorum ſcandalū ipſis: ⁊ poſtea in ore ſuo cōplacebunt.

Sicut oues in inferno poſiti ſunt: mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eorum iuſti in matutino: ⁊ auxiliū eorum veteraſcet in inferno a gloria eorum.

Verūtamen deus redimet animam meā de manu inferi, cum acceperit me.

Ne timueris cum diues factus fuerit homo, ⁊ cum multiplicata fuerit gloria domus eius.

Quoniam cum interierit nō ſumet omnia neq; deſcēdet cum eo gloria eius.

Quia anima eius in vita ipſius benedicetur, confitebitur tibi, cū benefeceris ei.

Introibit in progenies patrum ſuorum: ⁊ vſq; in eternum non videbit lumen.

Homo, cū in honoze esset, nō intellexit, cōparatus est iumentis insipientibus & similis factus est illis.

℣ Psalmus. 58.

Eripe me de inimicis meis deus meus: & ab insurgentibus in me libera me.

Eripe me de operantibus iniquitatem, & de viris sanguinum salua me.

Quia ecce ceperunt animā meā: irruerunt in me foztes

Neq; iniquitas mea, neq; peccatū meum domine: sine iniquitate cucurri, & direxi.

Exurge in occursum meū, & vide, & tu dñe deus virtutum deus Israel.

Intende ad visitādas oēs gētes: nō miserearis oībus qui operātur iniquitatem.

Conuertentur ad vesperā & famē patiētur, vt canes: & circuibunt ciuitatem.

Ecce loquentur in oze suo, & gladius in labijs eozum: quoniam quis audiuit?

Et tu dñe deridebis eos: & ad nihilū deduces oēs gētes

Fortitudinem meam ad te custodiam, quia deus susceptoz meus es: deus meus mia eius preueniet me.

Deus ostendit mihi super inimicos meos, ne occidas eos, nequando obliuiscātur populi mei.

Disperge illos in virtute tua, & depone eos protector meus domine.

Delictū oziś eozū sermonē labioꝝ ipsoꝝū, & comprehendantur in superbia sua.

Et de execratione, & mendacio annūtiabuntur in cōsummatione in ira cōsummationis, & non erunt.

Et scient quia deus dominabitur Jacob, & finiū terre

Conuertētur ad vesperā, & famē patientur, vt canes: & circuibunt ciuitatem.

Ipsi dispergentur ad manducandū: si vero nō fuerint saturati, & murmurabunt.

Ego aūt cantabo fortitudinem tuam, & exaltabo mane misericordiam tuam.

Quia factus es susceptoz meus & refugiū meū in die tribulationis mee.

Adiutoz meus tibi psallā, quia deus susceptoz meus es: deus meus in misericordia mea.

℣ Psalmus. 77.

Attendite populе meus legē meā: inclinate aurē vestrā in verba oziś mei.

Aperiam in parabolis os meū: loquar propositiones ab initio.

Quanta audiuimus & cognouimus ea, & patres nostri narrauerunt nobis:

Nō sunt occultata a filijs

ꝓgenie in generatione altera.

Narrantes laudes dñi, & virtutes eius, & mirabilia eius que fecit:

Et suscitauit testimonium in Jacob: & legem posuit in Israel.

Quanta mandauit patribus nostris nota facere ea filijs suis, vt cognoscat generatio altera.

Filij qui nascẽtur, & exurgent & narrabunt filijs suis.

Et ponant in deo spẽ suã, & non obliuiscãtur operum dei, & mãdata eius exquirãt

Ne fiant sicut patres eorũ generatio praua, & exasperãs.

Generatio que non direxit cor suum, & non est creditus cum deo spiritus eius.

Filij Ephrẽ intendentes, & mittentes arcum: cõuersi sunt in die belli.

Non custodierunt testamentũ dei & in lege eius noluerunt ambulare.

Et obliti sunt benefactorũ eius: & mirabilium eius que ostendit eis.

Coram patribus eorũ fecit mirabilia in terra Jegypti: in campo Taneos.

Interrupit mare, & perduxit eos & statuit aquas quasi in vtre.

Et deduxit eos in nube diei: & tota nocte in illuminatione ignis.

Interrupit petram in eremo: & adaquauit eos velut in abysso multa.

Et eduxit aquam de petra & eduxit tanquam flumina aquas.

Et appposuerunt adhuc peccare ei: in iram excitauerũt excelsum in inaquoso.

Et tentauerunt deũ in cordibus suis vt peterẽt escas animabus suis.

Et male locuti sunt de deo: dixerunt, Nunquid poterit Deus parare mensam in deserto?

Quoniam percussit petrã & fluxerũt aque, & torrentes inundauerunt:

Nunquid & panem poterit dare, aut parare mensam populo suo?

Ideo audiuit dñs, & distulit: & ignis accẽsus est in Jacob, & ira dei ascẽdit in Israel

Quia non crediderunt in deo, nec sperauerunt in salutari eius.

Et mandauit nubibus desuper, & ianuas celi aperuit.

Et pluit illis mãna ad mãducandum: & panem celi dedit eis.

Panem angelorum manducauit homo: cibaria misit eis in abundantia.

Transtulit Austrum de celo. & induxit in virtute sua Africum.

Et pluit sup eos, sicut pul uerem, carnes: & sicut arenā maris, volatilia pennata.

Et ceciderunt in medio castrorum eorum, circa tabernacula eorum.

Et manducauerunt, & saturati sunt nimis, & desiderium eorum attulit eis: non sunt fraudati a desiderio suo.

Adhuc esce eorum erāt in ore ipsorum: & ira dei ascendit super eos.

Et occidit pingues eorum: & electos Israel impediuit.

In omnibus his peccauerunt adhuc & nō crediderūt in mirabilibus eius.

Et defecerunt in vanitate dies eorum: & anni eorū cū festinatione.

Cum occideret eos, quærebāt eū: & reuertebātur, & diluculo veniebant ad eum.

Et memorati sunt, quia Deus adiutor est eorū: & deus excelsus redemptor eorū est.

Et dilexerūt eū in ore suo, & lingua sua mentiti sunt ei.

Cor aūt eorū non erat rectum cum eo, nec fideles habiti sunt in testamento eius.

Ipse autem misericors est & propitius fiet peccatis eorū & non disperdet eos.

Et abūdauit, vt auerteret iram suam: & non accendit omnem iram suam.

Et recordatus est, quia caro sunt spiritus vadens, & non rediens.

Quoties exacerbauerunt eum in deserto, in ira concitauerunt eū in inaquoso.

Et conuersi sunt, & tentauerunt deum & sanctum Israel exacerbauerunt.

Non sunt recordati manus eius die qua redemit eos de manu tribulantis.

Sicut posuit in Egypto signa sua: & prodigia sua in campo Taneos.

Et cōuertit in sanguinem flumina eorum, & imbres eorum ne biberent.

Misit in eos cynomiā: & comedit eos: & ranam, & disperdidit eos.

Et dedit erugini fructus eorū & labores eorū locuste.

Et occidit in grandine vineas eorum, & moros eorū in pruina.

Et tradidit grandini iumenta eorum, & possessiones eorum igni.

Misit in eos iram indignationis, sue indignationem & iram & tribulationē: immissiones per angelos malos.

Viam fecit semite ire sue, & non pepercit a morte animabus eorum: & iumenta eorum in morte concluſit.

Et percussit omne primogenitum in terra Egypti: primitias oīs laboris eorū

in tabernaculis Cham.

Et abstulit sicut oues populũ suum: & perduxit eos: tanquam gregem in deserto

Et eduxit eos in spe, & non timuerunt: & inimicos eorũ operuit mare.

Et induxit eos in montem sanctificationis suæ: montẽ, quẽ acquisiuit dextera eius

Et eiecit a facie eorum gentes: & sorte diuisit eis terrã in funiculo distributionis.

Et habitare fecit in tabernaculis eorũ tribus Israel.

Et tentauerunt, & exacerbauerunt deum excelsum: & testimonia eius non custodierunt.

Et auerterũt se, & nõ seruauerunt pactum: quemadmodum patres eorum, cõuersi sunt in arcum prauum.

In ira concitauerunt eũ in collibus suis: & in sculptilibus suis ad emulationem eum prouocauerunt.

Audiuit deus, & spreuit: & ad nihilum redegit valde Israel.

Et repulit tabernaculum Silo, tabernaculum suum, ubi habitauit in hominib⁹.

Et tradidit in captiuitatẽ virtutem eorũ: & pulchritudinẽ eorũ in manus inimici

Et conclusit in gladio populũ suum, & hereditatẽ suã spreuit.

Iuuenes eorum comedit ignis: & virgines eorum nõ sunt lamentate.

Sacerdotes eorum in gladio ceciderunt: & uidue eorũ non plorabantur.

Et excitatus est tanquam dormiẽs dominus: tanquã potens crapulatus a vino.

Et percussit inimicos suos in posteriora: opprobriũ sempiternum dedit illis.

Et repulit tabernaculum Joseph & tribum Ephraim non elegit.

Sed elegit tribum Juda, montem Sion, quẽ dilexit.

Et edificauit sicut unicornium sanctificiũ suum in terra: quã fundauit in secula.

Et elegit Dauid seruũ suũ & sustulit eum de gregibus ouium de postfetantes accepit eum.

Pascere Jacob seruũ suũ, & Israel hereditatem suam.

Et pauit eos in innocentia cordis sui: & in intellectibus manuũ suarũ deduxit eos.

Ad laudes. Psalm⁹. 80.

Exultate deo adiutori nostro: iubilate deo Jacob.

Sumite psalmum, & date tympanum, psalterium iucundum cum cithara.

Buccinate in neomenia tuba in insigni die solennitatis uestre.

Quia præceptū in Israel est, & iudicium Deo Jacob. Testimonium in Joseph posuit illud, cū exiret de terra Egypti, linguam, quā nō nouerat, audiuit.

Auertit ab oneribus dorsum eius, manus eius in cophino seruierunt.

In tribulatione inuocasti me, & liberaui te, exaudiui te in abscondito tempestatis: probaui te apud aquam contradictionis.

Audi populus meus, & cōtestaboꝛ te: Israel si audieris me, non erit in te deus recens: neq; adoꝛabis deum alienum.

Ego enim sum dominus deus tuus, qui eduxi te de terra Egypti: dilata os tuū & implebo illud.

Et non audiuit populus meus voce meam: & Israel non intendit mihi:

Et dimisi eos secundū desideria coꝛdis eoꝛum, ibunt in adinuentionibus suis.

Si populus meus audisset me, Israel si in vijs meis ambulasset.

Pro nihilo foꝛsitan inimicos eoꝛum humiliassem: & super tribulantes eos misissem manum meam.

Inimici domini mentiti sunt ei: & erit tempus eoꝛū in seculā.

Et cibauit eos ex adipe frumenti: & de petra melle satiauit eos.

℣ Psalmus 124.

Iudate nomē dñi, laudate serui dominum.

Qui statis in domo dñi, in atrijs domus dei nostri.

Laudate dominum, quia bonus dñs: psallite nomini eius, quoniam suaue.

In Jacob elegit sibi dñs Israel in possessionem sibi.

Quia ego cognoui, quoniā magnus est dominus: & deus noster pꝛe omnibus dijs.

Omnia, quecunq; voluit dñs, fecit in celo, & in terra, in mari, & in ommib⁹ abyssis

Educēs nubes ab extremo terre: fulgura in pluuiā fecit

Qui pꝛoduxit ventos de thesauris suis: qui percussit pꝛimogenita Egypti ab homine vsq; ad pecus.

Et misit signa, & pꝛodigia in medio tui Egypte: in Pharaonem, & in omnes seruos eius.

Qui percussit gentes multas, & occidit reges foꝛtes.

Seon regem Amoꝛrheoꝛū, & Og regē Basan, & omnia regna Chanaan.

Et dedit terram eoꝛum hereditatem, hereditatem Israel populo suo.

Dñe nomen tuum in eternū domine, memoꝛiale tuū

in generatiõe ⁊ generatiõne
Quia iudicabit dñs ꝓpu-
lum suum: ⁊ in seruis suis.
deprecabitur.
Simulachra gentium ar-
gentum, et aurum, opera
manuum hominum.
Os habent, ⁊ nõ loquẽtur
oculos habẽt, ⁊ nõ vidẽbũt.
Aures habent, ⁊ non au-
dient: neq; enim est spiritus
in ore ipsorum.
Similes illis fiant, qui fa
ciunt ea: ⁊ omnes, qui con-
fidũt in eis.
Domus Israel benedicite
domino, domus Aaron be-
nedicite domino.
Domus Leui benedicite
domino, qui timetis domi-
nũ, benedicite domino.
Benedictus dñs ex Sion,
qui habitat in Hierusalem.

¶ Canticum Anne.

1.Re.2 Exultauit cor meũ in
domino, ⁊ exaltatũ est
cor meum in deo meo.
Dilatatum est os meum
super inimicos meos: quia
letata sum in salutari tuo.
Nõ est sanctus, vt est dñs,
neq; est alius extra te: et
nõ est fortis, sicut deus nr̃,
Nolite multiplicare loqui
sublimia: gloziantes.
Recedãt vetera de ore ve-
stro: quia deus scientiarum
dominus est: et ipsi ꝓparã
tur cogitationes.
Arcus fortium superatus
est: et infirmi accincti sunt
robore.
Repleti prius ꝓ pani-
bus se locauerunt: ⁊ fameli-
ci saturati sunt.
Donec sterilis peperit plu-
rimos: ⁊ que multos habe-
bat filios, infirmata est.
Dñs mortificat, ⁊ viuifi-
cat, deducit ad inferos, et
reducit.
Dñs pauperẽ facit, et di-
tat, humiliat, ⁊ sublleuat.
Sulcitat de puluere egenũ.
⁊ de stercore eleuat pauperẽ
Ut sedeat cũ ꝓncipibus,
et solium glozie teneat.
Domini enim sunt cardines
terre, ⁊ posuit sup eos orbẽ.
Pedes sanctorum suorum
seruabit, et impij in tẽbris
cõticescent: quia nõ in for-
titudine robozabitur vir.
Dominum formidabunt
aduersarij eius, et super ip-
sos in celis tonabit.
Dominus iudicabit fines
terre ⁊ dabit imperium re-
gi suo: ⁊ sublimabit cornu
Christi sui. Deinde Cantí-
cum Benedictus. fo. 4.

¶ Ad ꝓmam Anã. Psal. 6.

DOmine ne in furore
tuo arguas me, neq;
ira tua corripias me
Miserere mei dñe, quũ infir
mus sum, sana me dñe, quũ
conturbata sunt ossa mea.

Et tasa mea turbata est valde, sed tu domine vsquequo?
Conuertere dñe, et eripe aiam meā, saluū me fac p̄pter misericordiam tuam.
Quoniam non est in morte qui memor sit tui, in inferno aūt quis cōfitebit tibi?
Laboraui in gemitu meo, lauabo p̄ singulas noctes lectū meum, lachrymis meis stratum meum rigabo.
Turbatus est a furore oculus meus: inueteraui inter omnes inimicos meos.
Discedite a me oēs, q̄ operamini iniquitatem, quoniā exaudiuit dominus vocem fletus mei.
Exaudiuit dominus deprecationem meā: dñs oratiōnē meam suscepit.
Erubescant, & cōturbētur vehemēter oēs inimici mei, cōuertant̄ & erubescant valde velociter. ¶ Psalm. 117.
Confitemini dño quoniā bonus quoniam in seculū misericordia eius.
Dicat nūc Israel quoniā bonus, quoniam in seculum misericordia eius.
Dicat nūc domus Aaron: quoniam in seculū mia eius.
Dicant nūc, q̄ timēt dñm: quoniā in seculū mia eius.
De tribulatiōe inuocaui dominum: et exaudiuit me in latitudine dominus.
Dns mihi adiutor, nō timebo, q̄d faciat mihi homo.
Dominus mihi adiutor, & ego despiciā inimicos meos
Bonum est cōfidere in domino q̄ cōfidere in homine.
Bonū est sperare in dño: q̄ sperare in pr̄incipibus.
Omnes gentes circuierāt me, & in nomine domini q̄a vltus sum in eos.
Circundantes circundederūt me: & in nomine domini q̄a vltus sum in eos.
Circundederunt me, sicut apes et exarserūt, sicut ignis in spinis & in nomine domini q̄a vltus sum in eos.
Impulsus euersus sum, vt cāderē: & dñs suscepit me.
Fortitudo mea, et laus mea dominus, et factus est mihi in salutem.
Vox exultationis, & salutis in tabernaculis iustorū.
Dextera dñi fecit virtutē, dextera dñi exaltauit me, dextera dñi fecit virtutem.
Non moriar: sed viuā, et narrabo opera domini.
Castigans castigauit me dñs, & morti nō tradidit me
Aperite mihi portas iustitie ingressus in eas confitebor domino, hec porta dñi, iusti intrabunt in eam.
Confitebor tibi, quoniam exaudisti me, & factus es mihi in salutem.

Lapidem quem reprobauerunt edificantes, hic factus est in caput anguli.

A domino factū est istud, et est mirabile i oculis nostris

Hec est dies quā fecit dñs: exultemus et letemur in ea.

O dñe saluū me fac, o domine bene, prosperare, benedictus qui venit in nomine domini

B enediximus vobis de domo domini, deus dominus, et illuxit nobis.

C onstituite diem solemnē in condensis: vsq; ad cornu altaris.

D eus meus es tu, et confitebor tibi: deus meus es tu, et exaltabo te.

C ōfitebor tibi, quoniam exaudisti me: et factus es mihi in salutem.

C onfitemini dño qm bonus: quoniā in seculum misericordia eius. ℣ Psalmus. 120.

D Omine non est exaltatum cor meū: neq; elati sunt oculi mei.

N eq; ambulaui i magnis: neq; in mirabilibus sup me

S i nō humiliter sentiebā, sed exaltaui animā meam.

S icut ablactatus est sup matre sua, ita retributio in anima mea.

S peret Israel in dño ex hoc nūc et vsq; i seculū. Gl. Deus dns et illuxit nobis.

Deinde, Credo, &c.

Ad tertiam. Ant. Emitte.

℣ Psalmus. 42.

I Udica me deus, et discerne causam meā de gente nō sancta: ab homine iniquo, et dolosо erue me.

Q uia tu es deus fortitudo mea quare me repulisti? et quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

E mitte lucē tuā, et veritatē tuā: ipsa me deduxerūt, et adduxerunt in mōtem sanctū tuū, et in tabernacula tua.

E t introibo ad altare dei, ad deum qui letificat iuuentutem meam.

C onfitebor tibi in cithara deus, deus meus: quare tristis es anima mea? et quare conturbas me.

S pera in deo, quoniā adhuc confitebor illi, salutare vultus mei, et deus meus.

℣ Psalmus 44.

E Ructauit cor meū verbum bonum: dico ego opera mea regi.

L ingua mea calamus scribe velociter scribentis.

S peciosus forma pre filijs hominū, diffusa est gratia in labijs tuis: propterea benedixit te deus in eternum.

A ccingere gladio tuo super femur tuum potentissime.

S pecie tua, et pulchritudine tua intende prospere: procede, et regna.

Propter veritatē, ⁊ māsue
tudinē, et iustitiā: ⁊ deducet
te mirabiliter dextera tua.
Sagitte tue acute (populi
sub te cadent) in corda ini-
micorum regis.
Sedes tua deus in seculū
seculi, virga directionis, vir
ga regni tui.
Dilexisti iustitiā, ⁊ odisti
iniquitatē, propterea unxit
te deus, deus tuus oleo le-
titie, pre consortibus tuis.
Myrrha, ⁊ gutta, ⁊ casia a
vestimētis tuis, a domibus
eburneis: ex quibus delecta
uerunt te filie regum in ho
nore tuo.
Astitit regina a dextris
tuis, in vestitu deaurato cir
cundata varietate.
Audi filia, ⁊ vide, ⁊ inclina
aurē tuā: ⁊ obliuiscere popu
lum tuū, ⁊ domū patris tui
Et concupiscet rex decorem
tuū: quia ipse est dominus de
us tuus, ⁊ adorabunt eum.
Et filie Tyri, in muneri-
bus vultū tuum deprecabū
tur omnes diuites plebis.
Omnis glia eius filie re-
gis ab intus, in fimbriis au-
reis, circūamicta varietatib⁹
Adducētur regi virgines
post eam proxime eius affe-
rentur tibi.
Afferentur in letitia, ⁊ ex-
ultatione: adducentur in tē
plum regis.
Pro patrib⁹ tuis nati sunt
tibi filij, constitues eos prin
cipes super omnem terram.
Memores erunt nominis
tui domine in omni generatiōe,
et generationem.
Propterea populi confite
buntur tibi in eternū, ⁊ secu
lū seculi. Psalmus. 59.
Deus repulisti nos, ⁊
destruxisti nos, iratus
es, ⁊ misertus es nobis.
Commouisti terram, ⁊ cō
turbasti eam: sana contritio
nes eius quia commota est.
Ostēdisti populo tuo dura:
potasti nos vino cōpunctiōis
Dedisti metuētibus te si-
gnificationē, vt fugiant a fa
cie arcus.
Ut liberēt dilecti tui: sal-
uum fac dextera tua, et exa
audi me.
Deus locutus est in san-
cto suo Letabor, et partibor
Sichimam, et conualles ta-
bernaculorum metibor.
Meus est Galaad, ⁊ meus
est Manasses, et Ephraim
fortitudo capitis mei.
Iuda rex meus: Moab
olla spei mee.
In Idumeam extendam
calceamentum meum: mihi
alienigene subditi sunt.
Quis deducet me in ciui-
tatē munitā? quis dedu-
cet me usq; in Idumeam?
Nonne tu deus qui repu-

listi nos: et non egredieris deus in virtutib⁹ nostris?

Da nobis auxilium de tribulatione: quia vana salus hominis.

In deo faciemus virtutē: & ipse ad nihilum deducet tribulantes nos.

Aña. Emitte lucem tuam: & veritatem tuam. ℭ Ad sextam. Añ.

Spera. Psalm. 41.

Quemadmodū desyderat ceruus ad fōtes aquarū, ita desyderat aīa mea ad te deus.

Sitiuit aīa mea ad dēm fontem viuum: quando veniā: et apparebo ante faciē Dei?

Fuerunt mihi lachrymę meę panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie, Vbi est deus tuus?

Hec recordatus sum et effudi in me aīam meā: quōm trāsibo in locū tabernaculi admirabilis vsq; ad domū Dei.

In voce exultationis & confessionis sonus epulantis.

Quare tristis es aīa mea? & quare conturbas me?

Spera in deo, quoniā adhuc cōfitebor illi: salutare vultus mei et deus meus.

Ad metipsum anima mea cōturbata est, ꝓpterea memor ero tui de terra Jordanis et Hermonij a monte modico.

Abyssus abyssum inuocat in voce cataractarū tuarū.

Omnia excelsa tua, & fluctus tui super me transierunt.

In die mādauit dominus misericordiam suam, & nocte canticum eius.

Apud me oratio deo vite mee: dicam Deo, Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei? & quare cōtristatus incedo, dū affligit me inimicus?

Dū cōfringunt ossa mea exprobrauerunt mihi, q̄ tribulant me inimici mei.

Dum dicunt mihi ꝑ singulos dies, Vbi est deus tuus? quare tristis es aīa mea? & quare cōturbas me?

Spera in deo, quoniā adhuc confitebor illi: salutare vultus mei, et deus meus.

Psalmus. 64.

Te decet hymnus deus in Sion: & tibi reddet votum in Hierusalem.

Exaudi orationem meam: ad te omnis caro veniet.

Verba iniquorū ꝓualuerūt supr nos, & impietatib⁹ nostris tu ꝓpitiaberis.

Beatus, quem elegisti, et assumpsisti: inhabitabit in atrijs tuis.

Replebimur in bonis domus tue, sanctū est templū tuū, mirabile in equitate.

Exaudi nos deus salutaris noster: spes omnium fi-

ciuum terre, & in mari longe,
Preparans montes in virtute tua. accinctus potẽtia:
qui conturbas profundum maris, sonũ fluctuũ eius.
Turbabũtur gentes, & timebũt qui habitant terminos, a signis tuis exit⁹ matutini. & delpere delectabis.
Visitasti terrã, & inebriasti eã multiplicasti locupletare eam.
Flumẽ dei repletũ est aqs parasti cibum illorum: quoniã ita est preparatio eius.
Riuos eius inebriãs, multiplica genimina eius: in stillicidijs eius letabit germinãs.
Benedices corone anni benignitatis tue: & cãpi tui replebuntur vbertate.
Pinguescent speciosa deserti, & exultatione colles accingentur.
Induti sunt arietes ouiũ, et valles abundabunt frumento, clamabunt etenim hymnũ dicẽt. Psalm. 121.
Letat⁹ sum in his que dicta sunt mihi: in domum domini ibimus.
Stantes erãt pedes nostri in atrijs tuis Hierusalem.
Hierusalem, que edificatur vt ciuitas cuius participatio eius in idipsum.
Illuc em ascenderũt trib⁹, trib⁹ dñi, testimoniũ Israel ad confitendũ nomini dñi.
Quia illic sederũt sedes in iudicio: sedes super domum Dauid.
Rogate, que ad pacem sunt Hierusalem: & abundantia diligentibus te.
Fiat pax in virtute tua, & abũdãtia in turribus tuis
Propter fratres meos, et proximos meos: loquebar pacem de te.
Propter domũ dñi dei nostri quesiui bona tibi. Ant. Spera in deo quoniã adhuc confitebor illi. ℭ Ad nonam Ant. Gloriosa.

ℭ Psalmus. 81.

Deus stetit i synagoga deorum: in medio autẽ deos dijudicat.
Vsquequo iudicatis iniquitatem: & facies peccatorũ sumitis?
Iudicate egeno & pupillo: humilẽ, & pauperẽ iustificate
Eripite pauperẽ, et egenũ de manu peccatoris liberate
Nescierũt, neq; intellexerũt in tẽbris ambulãt: mouebũtur oia fundamẽta terre.
Ego dixi, Dijestis, & filij excelsi omnes.
Vos autẽ sicut homines moriemini & sicut vnus de principibus cadetis.
Surge deus iudica terrã: quoniam tu hereditabis in omnibus gentibus.

ℭ Psalmus. 84.

Fundamenta eius in montibus sanctis: diligit dñs portas Sion super omnia tabernacula Iacob.

Gloriosa dicta sunt de te, ciuitas Dei.

Memor ero Raab, & Babylonis scientium me.

Ecce alienigene, & Tyrus, et populus Ethiopum: hi fuerunt illic.

Numquid Sion dicet, Homo, & homo natus est in ea: & ipse fundauit eā altissimus?

Dñs narrabit in scripturis populorum, & principū, horum qui fuerunt in ea.

Sicut letantiū omnium habitatio est in te. Psalmus. 92

Deus ultionū dñs: deus ultionū libere egit.

Exaltare, q̄ iudicas terrā: redde retributionē superbis.

Usquequo peccatores domine, usquequo peccatores gloriabuntur.

Effabuntur, & loquentur iniquitatē: loquentur omnes, qui operantur iniustitiam?

Populum tuum dñe humiliauerunt: & hereditatem tuam uexauerunt.

Viduā, & aduenā interfecerunt, & pupillos occiderunt.

Et dixerūt, nō uidebit dñs, nec intelliget deus Iacob.

Intelligite insipientes in populo: & stulti aliquando sapite.

Qui plantauit aurem, nō audiet? aut qui finxit oculum, nō considerat?

Qui corripit gentes, non arguet qui docet hominem scientiam?

Dñs scit cogitationes hominū, quoniam uane sunt.

Beatus homo, quem tu erudieris domine, & de lege tua docueris eum.

Et mitiges ei a diebus malis: donec fodiatur peccatori fouea.

Quia nō repellet dominus plebē suam, & hereditatem suam non derelinquet.

Quoadusq; iustitia cōuertatur in iudicium. & q̄ iuxta illā, oēs qui recto sunt corde.

Quis consurget mihi aduersus malignantes? aut quis stabit mecū aduersus operantes iniquitatem?

Nisi quia dominus adiuuit me: paulo minus habitasset in inferno anima mea.

Si dicebā, Motus est pes meus, misericordia tua dñe adiuuabat me.

Secundū multitudinē dolorum meorū in corde meo, consolationes tue letificauerunt animam meam.

Numquid adhereat tibi sedes iniquitatis, qui fingis laborem in precepto?

Captabunt in animam iusti: & sanguinem innocentem condemnabunt.

Et factus est mihi dominus

in refugiū et deus meus in adiutoziumspei mee.

Et reddet illis iniquitatē ipsozum ⁊ in malitia eozum disperdet eos : disperdet illos dominus deus noster.

Ant. Gloziosa dicta sunt de te ciuitas dei. Cād vespe. Psalmus. 12.

EXultate iusti in domino : rectos decet collaudatio.

Confitemini dño in cythara: in psalterio decem chozdarum psallite illi.

Cātate ei cāticū nouū: bñ psallite ei in vociferatione.

Quia rectū est verbū dñi, ⁊ omnia opera eius in fide.

Diligite misericozdiam, ⁊ iudicium : misericozdia dñi plena est terra.

Verbo domini celi firmati sunt: ⁊ spiritu oris eius omnis virtus eozum.

Congregans sicut in vtre, aquas maris: ponens in thesauris abyssos.

Timeat dñm omnis terra ab eo autē commoueantur oēs inhabitantes orbem.

Quia ipse dixit, ⁊ facta sunt ipse mandauit, ⁊ creata sunt

Dñs dissipat consilia gentium, reprobat autem cogitationes populozum, et reprobat consilia principum.

Consilium aūt dñi in eternū manet : cogitatiões cozdis eius in generatione : et generationem.

Beata gens, cuius est dñs deus eius: populus, quē elegit in hereditatem sibi.

De celo respexit dominus, vidit oēs filios hominum.

De preparato habitaculo suo respexit super omnes, qui habitant terram.

Qui finxit singulatim cozda eozum: qui intelligit omnia opera eozum.

Non saluatur rex p multā virtutē: ⁊ gigas nō saluabitur in multitudine virtutis sue.

Fallax equus ad salutem: in abundantia autem virtutis sue non saluabitur.

Ecce oculi dñi sup metuentes eum, ⁊ in eis, qui sperāt super misericozdia eius.

Vt eruat a morte animas eozum, ⁊ alat eos in fame.

Anima nostra sustinet dominum : quoniam adiutoz ⁊ protector noster est.

Quia in eo letabitur cor nostrū: ⁊ in nomine sancto eius speramus.

Fiat mia tua dñe super nos: quemadmodum speramus in te. Psalmus. 83.

Quam dilecta taberna cula tua domine virtutum: concupiscit, et deficit anima mea in atria dñi.

Cor meū, ⁊ caro mea exul

aquerunt in deum viuum.
Etenim passer inuenit sibi domum, & turtur nidū sibi, vbi ponat pullos suos.
Altaria tua domine virtutū: rex meus, et deus meus.
Beati, qui habitant in domo tua domine: in secula seculorum laudabunt te.
Beatus vir, cuius est auxiliū abs te: ascensiones in corde suo disposuit in valle lachryarum, in loco quē posuit.
Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem: videbitur deus deorum in Sion.
Domine deus virtutum exaudi orationē meam: auribus percipe deus Jacob.
Protector noster aspice deus, & respice in faciem Christi tui.
Quia melior est dies vna: in atrijs tuis super milia.
Elegi abiect⁹ esse in domo dei mei: magis quā habitare in tabernaculis peccatorū.
Quia misericordiā, & veritatē diligit deus: gratiā, et gloriam dabit dominus.
Nō priuabit bonis eos, q ambulāt in innocentia: domine virtutū, beatus homo, qui sperat in te.

Psalmus. iii

Beatus vir, qui timet dominum, in mandatis eius volet nimis.
Potēs i terra erit semē eius generatio rectorū benedicet.
Gloria, et diuitie in domo eius & iustitia eius manet in seculum seculi.
Exortū est in tenebris lumen rectis misericors, & miserator, & iustus.
Jucundus homo, qui miseret & cōmodat, disponet sermones suos iudicio: quia in eternū non cōmouebitur.
In memoria eterna erit iustus ab auditione mala non timebit.
Parati cor eius sperare in domino, confirmatum est cor eius: non cōmouebit donec despiciat inimicos suos.
Dispersit, dedit pauperib⁹: iustitia eius manet in seculum seculi, cornu eius exaltabitur in gloria.
Peccator videbit, & irascetur, dētibus suis fremet, & tabescet, desyderiū pcātorū peribit. Deinde Magnificat anima mea. &c. Folio. 8.

Ad completorium.

Psalmus .29.

Expectans expectaui dominū: & intēdit mihi.
Et exaudiuit preces meas, & eduxit me de lacu miserie, & de luto fecis.
Et statuit supra petrā pedes meos, & direxit gressus meos.
Et immisit in os meū cāticū nouū, carmē deo nostro.

Videbūt multi & timebūt, & sperabunt in domino.

Beat⁹ vir, cuius est nomē dñi spes ei⁹: & nō respexit in vanitates, & insanias falsas.

Multa fecisti tu dñe de⁹ meus mirabilia tua: & cogitatiōibus tuis nō est, & similis sit tibi.

Annūtiaui & locut⁹ sum, multiplicati sunt sup nūerū.

Sacrificiū, & oblationē nō luisti: aures autē perfecisti mihi.

Holocaustum & pro peccato non postulasti: tunc dixi: Ecce venio.

In capite libri scriptū est de me vt facerē voluntatē tuā: deus meus volui, & legē tuā in medio cordis mei.

Annunciaui iustitiā tuā in ecclesia magna: ecce labia mea non prohibebo, domine tu scisti.

Iustitiam tuā nō abscōdi in corde meo: veritatē tuā, & salutare tuum dixi.

Non abscondi misericordiam tuam & veritatem tuā a consilio multo.

Tu autem domine ne longe facias miserationes tuas a me: mia tua, & veritas tua semp susceperunt me.

Quōm circūdederūt me mala quorū non est numerus: cōprehēderūt me iniquitates mee: & nō potui, vt viderem.

Multiplicate sunt sup capillos capitis mei: & cor meum dereliquit me.

Complaceat tibi domine, vt eruas me domine ad adiuuandum me respice.

Confundantur, & reuereātur simul: qui querunt animam meā, vt auferant eam.

Conuertātur retrorsum, & reuerecantur, qui volunt mihi mala.

Herant confestim confusionem suam qui dicunt mihi, Euge, Euge.

Exultēt, & letentur super te, oēs querētes te, & dicāt semper, Magnificet dñs, qui diligunt salutare tuum.

Ego aūt mendicus sum, et pauper dñs solicitus est mei.

Adiutor meus, & protector meus tu es, deus meus ne tardaueris.

Psalmus. 119.

In dñm cum tribularer, clamaui, & exaudiuit me.

Dñe libera animam meā a labijs iniquis, et lingua dolosa.

Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam?

Sagitte potentis acute, cū carbonibus desolatorijs.

Heu mihi, qa incolat⁹ meus prolōgatus est: habitaui cū habitantibus Cedar: multū incola fuit anima mea.

Cum his, qui oderũt pacem, eram pacificus: cum loquebar illis impugnabant me gratis. ℭ Psalmus. 133.

Ecce nũc benedicite dominum, oẽs serui dñi.

Qui statis in domo dñi, in atriis domus dei nostri.

In noctibus extollite manus vestras in sancta: ℣ benedicite dominum.

Benedicat tibi dñs ex Sion, qui fecit celum ℣ terram.

Deinde. Nunc dimittis.

Fol. 9. ℭ Feria. v. ad matutinum. Psalmus. 67.

Exurgat deus, ℣ dissipentur inimici eius: et fugiant, qui oderunt eum, a facie eius.

Sicut deficit fumꝰ, deficiãt: sicut fluit cera a facie ignis, sic pereãt pctõres a facie dei.

Et iusti epulentur, ℣ exultent in conspectu dei: ℣ delectentur in letitia.

Cantate deo, psalmum dicite nomini eius: iter facite ei, qui ascendit super occasum: Dñs nomen illi.

Exultate in conspectu eiꝰ, turbabuntur a facie eius, patris orphanorum, ℣ iudicis viduarum.

Deus in loco sancto suo: Deus qui inhabitare facit vnius moris in domo.

Qui educit vinctos in fortitudine, similiter eos, q̃ exasperant qui habitant in lepulchris.

Deus cũ egredieris in cõspectu populi tui, cũ pertrãsires in deserto.

Terra mota est, etenim celi distillauerũt a facie dei Sinai, a facie dei Israel.

Pluuiã voluntariã segregabis deꝰ hereditati tue: ℣ infirmata est, tu vero plasti eã.

Animalia tua habitabunt in ea: parasti ī dulcedine tua pauperi deus.

Dñs dabit verbũ euangelizãtibus virtute multa.

Rex virtutũ dilecti dilecti: ℣ speciei domꝰ diuidere spolia

Si dormiatis inter medios cleros, penne columbe deargentate, ℣ posterioza dorsi eius in pallore auri.

Dum discernit celestis reges super eam, nive dealbabuntur in Selmon: mons dei mons pinguis.

Mons coagulatus, mons pinguis: vt quid suspicamini montes coagulatos?

Mons, in quo beneplacitũ est deo habitare in eo: etenim dñs habitabit in finem.

Currus dei decẽ millibus multiplex, millia letãtium: dominꝰ in eis in Sinay in sancto.

Ascendisti in altum, cepisti captiuitatem: accepisti dona in hominibus.

Et enim non credentes inhabitare dominum deum.

Benedictus dñs die quotidie: prosperū iter faciet nobis deus salutariū nostrorū.

Deus noster, deus saluos faciendi: et domini domini exitus mortis.

Verumtamen deus confringet capita inimicorum suorum: verticē capilli perambulantium in delictis suis.

Dixit dominus: Ex Basan conuertam, conuertam in profundum maris.

Ut intingatur pes tuus in sanguine, lingua canum tuorū ex inimicis ab ipso.

Viderūt ingressus tuos deus, ingressus Dei mei, regis mei, qui est in sancto.

Preuenerūt principes cōiūcti psallentibus in medio iuuencularū tympanistriarum

In ecclesijs benedicite deo dño de fontibus Israel.

Ibi Beniamin adolescentulus, in mentis excessu.

Principes Iuda, duces eorū: principes Zabulon, et principes Nephthalim.

Mandā deus virtuti tue: confirma hoc deus, qō operatus es in nobis.

A templo tuo in Hierusalē tibi offerent reges munera.

Increpa feras arundinis, cōgregatio taurorū in vaccis populorū: vt excludant eos, q̄ probati sunt argento.

Dissipa gentes, que bella volūt, venīēt legati ex Egypto: Ethiopia prueniet manus eius deo.

Regna terre cantate deo: psallite domino.

Psallite deo, q̄ ascendit super celum celi ad orientem.

Ecce, dabit voci sue vocem virtutis, date glorią deo super Israel: magnificētia eius, et virtus eius in nubibus.

Mirabilis deus in sanctis suis, deus Israel ipse dabit virtutē, et fortitudinē plebi sue: bñdictus deus.

Psalmus. 72.

Quā bonus Israel deus, his, q̄ recto sunt corde

Mei aūt pene moti sunt pedes: pene effusi sunt gressus mei.

Quia zelaui sup iniq̄s, pacem peccatorum videns.

Quia nō est respectus morti eorum et firmamētum in plaga eorum.

In labore hoīm nō sunt: et cū hominib⁹ nō flagellabūt

Ideo tenuit eos superbia: operti sunt iniquitate, et impietate sua.

Prodijt, quasi ex adipe, iniquitas eorum: transierunt in affectum cordis.

Cogitauerūt, et locuti sunt nequitiam: iniquitatem in excelso locuti sunt.

Posuerunt in celū os suū: ꝫ lingua eoꝝ transiuit in terra.

Ideo cōuertet̄ ppul⁹ meꝰ hic: ꝫ dies pleni inuenięt̄ in eis.

Et dixerūt, Quomodo scit deꝰ: ꝫ si est sciētia in excelsoꝰ?

Ecce ipsi peccatores, ꝫ abūdantes in seculo: obtinuerunt diuitias.

Et dixi, Ergo sine causa iustificaui cor meum: ꝫ laui inter innocētes manus meas:

Et fui flagellat⁹ toto die, ꝫ castigatio mea in matutinis.

Si dicebam, Narrabo sic, ecce nationem filiorum tuorum reprobaui.

Existimabam: vt̄ cognoscerem hoc: labor est ante me.

Donec intrem in sanctuarium dei: ꝫ intelligam in nouissimis eorum.

Veruntamen propter dolos posuisti eis: deiecisti eos dum alleuarentur.

Quomodo facti sunt in desolationē, subito defecerūt: perierūt propter iniquitatē suā.

Velut somnū surgentiū dñe: in ciuitate tua imaginē ipsorum ad nihilū rediges.

Quia inflammatū est cor meum, ꝫ renes mei cōmutati sunt: ꝫ ego ad nihilum redactus sum, ꝫ nesciui.

Ut iumentum factus sum apud te: ꝫ ego semp tecum.

Tenuisti manū dexteram meam ꝫ in voluntate tua deduxisti me: ꝫ cum gloria suscepisti me.

Quid enī mihi est in celo: ꝫ a te quid voluī sup terrā?

Defecit caro mea, ꝫ cor meum deus cordis mei, ꝫ pars mea deus in eternum.

Quia ecce, qui elongāt se a te, peribūt: perdidisti oēs, q̄ fornicantur abs te.

Mihi autem adherere deo bonum est: ponere in domino deo spem meam.

Vt annūtiē omnes predicationes tuas in portis filie Sion. ℭ Psalmus. 88.

Misericordias domini in eternum cantabo.

In generatione, ꝫ generationem annuntiabo veritatem tuam in ore meo.

Quia dixisti, In eternū misericordia edificabitur in celis: preparabitur veritas tua in eis.

Disposui testamentū electis meis: iurauī Dauid seruo meo.

Vsq; in eternū preparabo semen tuum.

Et edificabo in generatione, ꝫ generationē sedē tuam.

Confitebunt celi mirabilia tua dñe: etenim veritatē tuam in ecclesia sanctorum.

Quoniā quis in nubibus equabitur domino? similis erit deo in filiis dei?

Deus, qui glorificat in cōsilio sanctorū: magnus, et

terribilis super omnes, qui in circuitu eius sunt.

Dñe deus virtutū: quis similis tibi? potēs es dñe, & veritas tua in circuitu tuo.

Tu dominaris potestati maris: motum aūt fluctuū eius tu mitigas.

Tu humiliasti, sicut vulneratum, superbū: in brachio virtutis tue dispersisti inimicos tuos.

Tui sunt celi, & tua est terra, orbem terre, & plenitudinem eius tu fundasti: Aquilonem, & mare tu creasti.

Thabor, & Hermon in nomine tuo exultabunt: tuū brachium cum potentia.

Firmet manꝰ tua, & exaltet dextera tua: iustitia, & iudiciū preparatio sedis tue.

Misericordia, & veritas precedent faciē tuā: beatus populus, qui scit iubilationē.

Dñe, in lumine vultꝰ tui ambulabunt, & in nomine tuo exultabunt tota die, et in iustitia tua exaltabunt.

Quia gloria virtutis eorū tu es, & in bñplacito tuo exaltabitur cornu nostrum.

Quia domini est assumptio nostra, et sancti Israel regis nostri.

Tunc locutus es in visione sanctis tuis, & dixisti. Posui adiutoriū in potēte: & exaltaui electum de plebe mea.

Inueni Dauid seruū meū oleo sancto meo unxi eum:

Manus enim mea auxiliabit ei: & brachium meum confortabit eum.

Nihil proficiet inimicus in eo: & filius iniquitatis non apponet nocere ei.

Et concidā a facie ipsius inimicos eius: & odientes eū, in fugam conuertam.

Et veritas mea, et mia mea cum ipso: & in nomine meo exaltabit cornu eius.

Et ponā in mari manū eius & in fluminibꝰ dexterā eius

Ipse inuocauit me, Pater meus es tu: Deus meus, et susceptor salutis mee.

Et ego primogenitū ponā illū: excelsum p regibꝰ terre

In eternū seruabo illi misericordiā meā: & testamētū meum fidele ipsi.

Et ponam in seculum seminē eius: & thronum eius, sicut dies celi.

Si autē dereliquerint filii eius legem meam: & in iudicijs meis nō ambulauerint

Si iustitias meas profanauerint & mandata mea nō custodierint.

Visitabo in virga iniquitates eorum: et in verberibus peccata eorum.

Misericordiā aūt meā nō dispergam ab eo, neq; nocebo in veritate mea.

Non pphanabo testamē tū meū: & que predūt de labijs meis, nō faciā irrita.

Semel iuraui in sancto meo, si Dauid mētiar: semē eius in eternū manebit.

Et thronus eius, sicut sol in cōspectu meo, & sicut luna perfecta in eternum: & testis in celo fidelis.

Tu vero repulisti, & despexisti distulisti Christū tuū.

Auertisti testamētum serui tui: pphanasti in terra sanctuarium eius.

Destruxisti omnes sepes eius: posuisti firmamētum eius formidinem.

Diripuerūt eū oēs trāseuntes viam: factus est oppzobrium vicinis suis.

Exaltasti dexteram deprimentiū eum: letificasti omnes inimicos eius.

Auertisti adiutoziū gladij eius: & non es auxiliatus ei in bello.

Destruxisti eum ab emundatione: & sedem eius in terra collisisti.

Minozasti dies tēpozis eius: perfudisti eum confusione.

Usquequo dñe auertis in finē: exardescet, sicut ignis, ira tua?

Memozare, que mea substātia: numq̄d enim vane constituisti oēs filios hominū?

Quis est homo, q̄ viuet, & non videbit mozte nō seruet animā suā de manu inferi?

Ubi sunt misericozdie tue antique dñe: sicut iurasti Dauid in veritate tua?

Memoz esto dñe oppzobrij seruozū tuozū, quod continui in sinu meo multarum gentium.

Quod exprobrauerūt inimici tui dñe, ꝺd exprobrauerūt cōmutationē christi tui

Benedictus dñs in eternum: fiat fiat.

℣ Ad Laudes. Psalmus 99

Iubilate deo oīs terra: seruite dño in letitia.

Introite in conspectu eius in exultatione.

Scitote, q̄m dñs ipse est deus: ipse fecit nos, & non ipsi nos.

Populꝰ eiꝰ, & oues pascue eius introite portas eius in confessione, atria eius in hymnis, confitemini illi.

Laudate nomē eiꝰ, q̄m suauis est dñs in eternum misericordia eius, & vsq; in generatione, & generationē veritas eius.

℣ Psalmus. 102.

Benedic anima mea dño: & omnia que intra me sunt, nomini sancto eiꝰ.

Benedic aīa mea dño: & noli obliuiscioēs retributiōes eiꝰ

Qui propitiat omnibus iniquitatibus tuis: qui sanat oēs infirmitates tuas.

Qui redimit de interitu vi
tam tuã: qui coronat te mi
sericordia, & miserationib⁹.

Qui replet in bonis desi
derium tuũ: renouabitur, vt
aquile, iuuentus tua.

Faciens misericordias do
minus: et iudicium omni
bus iniuriam patientibus.

Notas fecit vias suas
Moysi: filius Israel volun
tates suas.

Miserator, & miserator do
minus longanimis, & mul
tum misericors.

Non in perpetuum irasce
tur: neq; in eternum com
minabitur.

Non secundũ peccata no
stra fecit nobis: neq; secun
dum iniquitates nostras re
tribuit nobis.

Quẽ secundũ altitudinẽ ce
li a terra: corroborauit mise
ricordiã suã sup timẽtes se.

Quãtum distat oriens ab
occidente: lõge fecit a nobis
iniquitates nostras.

Quomodo miseret pater
filiorum, misertus est dñs
timẽtibus se: qm̃ ipse cogno
uit figmentum nostrum.

Recordatus est, quoniam
pulvis sumus, homo sicut
fenum dies eius, tanquam
flos agri, sic efflorebit.

Qm̃ spiritꝰ pertrãsibit in
illo, & nõ subsistet: et nõ co
gnoscet amplius locũ suum

Misericordia autẽ dñi ab
eterno, & vsq; in eternũ su
per timentes eum.

Et iustitia illius in filios
filiorum: his qui seruant te
stamentum eius.

Et memores sunt mãda
torũ ipsius ad faciendũ ea.

Dominus in celo parauit
sedem suã: & regnum ipsius
omnibus dominabitur.

Benedicite domino oẽs an
geli eius: potẽtes virtute, fa
cientes verbũ illi⁹, ad audiẽ
dam vocem sermonũ eius.

Benedicite dño oẽs virtu
tes eius: ministri eius, qui
facitis voluntatem eius.

Benedicite dño oĩa opera
ei⁹: in omni loco dominatio
nis eius benedic aĩa mea dño

℣ Canticum Moysi. Exo. 15.

Cantemus dño gloriose
se enĩ magnificat⁹ est,
equum, & ascensorem deie
cit in mare.

Fortitudo mea, et laus
mea dñs: & factus est mihi
in salutem.

Iste deus meus, & glorifi
cabo eum: deus patris mei,
& exaltabo eum.

Dñs quasi vir pugnator,
omnipotens nomen eius,
currus Pharaonis, & exer
citum eius proiecit in mare.

Electi principes ei⁹ submer
si sunt in mari rubro. Abys
si operuerũt eos, descenderũt

in profundum quasi lapis.
Dextera tua dñe magnifi
cata est in fortitudine: dex
tera tua domine percussit
inimicum. Et in multitudi
ne glorie tue deposuisti ad
uersarios tuos.
Misisti iram tuam, que de
uorauit eos sicut stipulam:
Et in spiritu furoris tui cõ
gregate sunt aque.
Stetit unda fluens: cõgre
gate sunt abyssi: in medio
mari.
Dixit inimicꝰ, Persequar,
& comprehendam: diuidam
spolia implebitur aia mea.
Euaginabo gladiũ meum:
interficiet eos manus mea.
Flauit spiritus tuus, & o
peruit eos mare: submersi
sunt, quasi plumbũ in aquis
uehementibus.
Quis similis tui in fortiti
bus dñe? quis similis tui?
magnificꝰ in sanctitate: ter
ribilis, atque laudabilis, &
faciens mirabilia?
Extendisti manum tuam,
& deuorauit eos terra: Dux
isti in misericordia tua po
pulo, quem redemisti.
Et portasti eum in fortitu
dine tua, ad habitaculũ san
ctum tuum.
Ascenderũt populi, & irati
sunt: dolores obtinuerunt
habitatores Philisthiim.
Tunc cõturbati sunt prin
cipes Edõ: robustos Moab
obtinuit tremor: obrigue
runt oẽs habitatores Cha
Irruat super eos (naan.
formido & pauor: in magni
tudine brachij tui.
Fiant immobiles quasi la
pis, donec pertranseat popu
lus tuus domine, donec per
transeat populus tuus iste,
quem possedisti.
Introduces eos, & planta
bis in mõte hereditatis tue
firmissimo habitaculo tuo,
quod operatus es domine.
Sanctuariũ tuũ dñe, quod
firmauerũt manꝰ tue. Dñs
regnabit in eternũ & ultra.
Ingressus est enim eques
Pharao cũ curribus, & equi
tibus eiꝰ in mare: & reduxit
super eos dñs aquas maris
Filij aũt Israel ambulaue
rũt per siccũ in medio eius.

Deinde Benedictus. Fo. 4

℣ Ad primã. Ant. Dominus

℣ Psalmus. 8.

Domine dñs noster,
quã admirabile est
nomen tuũ in uni
uersa terra?
Quoniam eleuata est ma
gnificentia tua super celos.
Ex ore infantiũ & lactentiũ
perfecisti laudẽ propter ini
micos tuos: ut destruas ini
micum, & ultorem.
Quoniam videbo celos tuos, o
pera digitorũ tuorum: lunã

& stellas, que tu fundasti.

Quid est homo, quod memor es eius? aut filius hois quoniam visitas eum?

Minuisti eū paulominus ab angelis: gloria, & honore coronasti eū. & cōstituisti eū super opera manuū tuarū.

Oia subiecisti sub pedibus eius: oues, & boues vniuersas insuper & pecora campi.

Uolucres celi, & pisces maris: qui perambulant semitas maris.

Domine dñs noster: quā admirabile est nomen tuū in vniuersa terra.

¶ Psalmus. 26.

Dñs illuminatio mea & salus mea, quē timebo.

Dominus protector vite mee: a quo trepidabo?

Dū appropiant super me nocentes, vt edant carnes meas.

Qui tribulant me inimici mei, ipsi infirmati sunt, & ceciderunt.

Si consistāt aduersum me castra: non timebit cor meū.

Si exurgat aduersum me prelium: in hoc ego sperabo.

Unā petij a domino, hāc requiram: vt inhabitem in domo domini omnibus diebus vite mee.

Ut videam voluntatē dñi & visitem templum eius.

Quoniam abscōdit me in tabernaculo suo: in die malorum protexit me in abscōdito tabernaculi sui.

In petra exaltauit me: & nunc exaltauit caput meum super inimicos meos.

Circuiui, & immolaui in tabernaculo eius hostiā vociferationis cātabo, & psalmū dicam domino.

Exaudi domine vocē meā, qua clamaui ad te: miserere mei, & exaudi me.

Tibi dixit cor meū, exquisiuit te facies mea: faciē tuam domine requiram.

Ne auertas faciē tuā a me ne declines i ira a seruo tuo.

Adiutor meus esto: ne derelinquas me, neq; despicias me deus salutaris meus.

Quoniam pater meus, & mater mea dereliquerūt me dñs autem assumpsit me.

Legem pone mihi domine in via tua: & dirige me in semita recta propter inimicos meos.

Ne tradideris me in animas tribulantium me: quoniam insurrexerunt in me testes iniqui, & mentita est iniquitas sibi.

Credo videre bona dñi in terra viuentium.

Expecta dominum, viriliter age: & confortetur cor tuum, & sustine dominum.

Psalmus. 27.

AD te domine clamabo, Deus meus ne sileas a me: nequãdo taceas a me, & assimilabor descendentibus in lacum.

Exaudi domine vocem deprecationis mee, dũ ozo ad te, dũ extollo manus meas ad templum sanctum tuum

Ne simul tradas me cum peccatozibus: & cum operantibus iniquitatem ne perdas me.

Qui loquuntur pacẽ cum proximo suo, mala autem in cozdibus eozum.

Da illis secundũ opera eorum, & secundũ nequitiã adinuentionum ipsozum.

Secundũ opera manuum eozum tribue illis: redde retributionem eozum ipsis.

Quoniã non intellexerũt opera domini & in opera manuum eius, destrues illos, & non edificabis eos.

Benedictus dominꝰ: quoniam exaudiuit vocẽ deprecationis mee.

Dñs adiutoz meus, & protector meus: & in ipso speravit coz meum, & adiutꝰ sum.

Et reflozuit caro mea: & ex voluntate mẽa confiteboz ei

Dominus foztitudo plebis sue & protector saluationum Christi sui est.

Saluum fac populum tuũ dñe: & benedic hereditati tue: & rege eos & extolle illos vsqz in eternũ. ℟. Dñs illuminatio mea, & salus mea Deinde Credo. ℣. Ad tertiã ℟. Confiteboz. Psal. 91.

BOnum est confiteri dño: & psallere nomini tuo altissime.

Ad annuntiandum mane misericozdiam tuam, & veritatem tuam per noctem.

In decachozdo psalterio, cum cantico in cithara.

Quia delectasti me dñe in factura tua: & in operibꝰ manuum tuarum exultabo.

Quam magnificata sunt opa tua dñe: nimis ꝓfunde facte sunt cogitationes tue.

Vir insipiẽs nõ cognoscet: & stultus non intelliget hec.

Cũ exozti fuerint peccatores sicut fenũ, & apparuerint oẽs qui operanꝰ iniquitatẽ

Ut intereant in seculũ seculi: (tu autẽ altissimus in eternum domine.)

Quoniam ecce inimici tui dñe, quoniã ecce inimici tui peribũt: & dispergentur oẽs, qui operantur iniquitatem

Et exaltabit sicut vnicozuis coznu meum: & senectus mea in misericozdia vberi.

Et despexit oculus meus inimicos meos: & insurgentibus in me malignantibus audiet auris mea.

Iustus, vt palma florebit: sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Plantati in domo domini, in atrijs domus dei nostri florebunt.

Adhuc multiplicabuntur in senecta vberi: & bene patientes erunt, vt annuntient.

Quia rectus dñs deus noster: & nō est iniquitas in eo

Psalmus. 92.

Dominus regnauit: decorem indutus est: indutus est dominus fortitudinem, & precinxit se.

Etenim firmauit orbē terre: qui non commouebitur.

Parata sedes tua ex tunc: a seculo tu es.

Eleuauerunt flumina dñe: eleuauerūt flumina vocem suam.

Eleuauerunt flumina fluctus suos a vocibus aquarum multarum.

Mirabiles elatiōes maris: mirabilis in altis dominus

Testimonia tua credibilia facta sunt nimis: domū tuā decet sanctitudo domine in longitudine dierum.

℣ Psalmus. 107

Paratum cor meū deus paratū cor meū: cātabo & psallā in gloria mea.

Exurge gloria mea, exurge psalterium & cithara: exurgam diluculo.

Cōfitebor tibi in populis dñe & psallā tibi in natiōib⁹

Quia magna est super celos misericordia tua: & vsq; ad nubes veritas tua.

Exaltare super celos deus & super omnē terram gloria tua vt liberentur dilecti tui

Saluum fac dextera tua, & exaudi me: deus locutus est in sancto suo.

Exultabo, & diuidam Sichimam, & conualiem tabernaculorum dimetiar.

Meus est Galaad, & meus est Manasses: & Ephraim susceptio capitis mei.

Iuda rex meus: Moab lebes spei mee.

In Idumeam extendā calceamentū meum: mihi alienigene amici facti sunt.

Quis deducet me in ciuitatem munitam? quis deduxit me vsq; in Idumeam?

Nonne tu deus, qui reppulisti nos? & nō exibis deus in virtutibus nostris?

Da nobis auxiliū de tribulatiōe: quia vana salus hois.

In deo faciemus virtutē: & ipse ad nihilū deducet inimicos nostros. ℟. Confitebor tibi in populis domine. ℣ Ad vesperam. ℟ia Immola dño. ℣ Psalmus. 49.

Deus deorum dominus locut⁹ est: & vocauit terram.

A solis ortu vsq; ad occasum: ex Sion species decoris eius.

D eꝰ manifeste veniet: Deus noster, & non silebit.

I gnis in conspectu eiꝰ exardebit & in circuitu eius tempestas valida.

A duocauit celū desursum & terram discernere populū suum.

C ōgregate illi sanctos eiꝰ: qui ordinant testamentum eius super sacrificia.

E t annuntiabūt celi iustitiā eius: qm deus iudex est.

A udi populus meus, & loquar: Israel, & testificaboꝛ tibi: Deus deus tuꝰ ego sum.

D on in sacrificijs tuis arguā te: holocausta autē tua in conspectu meo sunt semp

D on accipiā de domo tua vitulos: neq; de gregibus tuis hircos.

Q uoniam mee sunt omnes fere syluarum, iumenta montibus, & boues.

C ognoui oīa volatilia celi & pulchꝛitudo agri mecū est

S i esuriero, non dicā tibi: meus est enim oꝛbis terre, & plenitudo eius.

N unquid manducabo carnes taurorum? aut sanguinem hircorum potabo?

I mmola deo sacrificiū laudis: & redde altissimo vota tua.

E t invoca me in die tribulationis: eruam te, & honorificabis me.

D ixit autē deus peccatoꝛi Quare tu enarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum.

T u vero odisti disciplinā: & proiecisti sermones meos retroꝛsum.

S i videbas furē, currebas cum eo, & cum adulteris poꝛtionem tuam ponebas.

O s tuum abundauit malitia: & lingua tua concinnabat dolos.

S edens, aduersus fratrē tuū loquebaris, & aduersus filiū matris tue ponebas scādalum. hec feciſti, & tacui.

E xistimasti inique quod ero tui similis: arguam te, & statuam contra faciem tuā.

I ntelligite hec, qui obliuiscimini deum: nequando rapiat, & non sit qui eripiat.

S acrificiū laudis honoꝛificabit me: & illic iter, quo ostendam illi salutare dei.

Psalmus. 74.

C Onfitebimur tibi deꝰ confitebimur: & invocabimus nomen tuum.

N arrabimꝰ mirabilia tua cum accepero tēpus, ego iustitias iudicabo.

L iquefacta est terra & oēs qui habitant in ea: ego confirmaui columnas eius.

Otri iniquis, nolite inique agere: & delinquentibus, nolite exaltare cornu.

Nolite extollere in altū cornu vestrum: nolite loqui ad uersus deum iniquitatem.

Quia neq; ab oriente neq; ab occidente, neq; a desertis montibus: quoniā deus iudex est.

Hunc humiliat, & hūc exaltat: quia calix in manu dñi vini meri plenus misto.

Et inclinauit ex hoc in hoc veruntamen fex eius nō est exinanita bibent omnes peccatores terre.

Ego aūt annuntiabo in seculum: cantabo deo Jacob.

Et omnia cornua peccatorū confringam: & exaltabūtur cornua iusti.

℣ Psalmus. 122.

Ad te leuaui oculos meos, qui habitas in celis.

Ecce, sicut oculi seruorum in manib⁹ dominorū suorū.

Sicut oculi ancille in manibus domine sue: ita oculi nostri ad dominū deum nostrū donec misereatur nostri.

Miserere nostri domine, miserere nostri: quia multū repleti sumus despectione.

Quia multum repleta est anima nostra: opprobrium abundantibus, & despectio superbis.

Immola deo sacrificiū laudis, & redde altissimo vota tua. ℣ Ad nonā. Ant. Apud te. ℣ Psalmus. 35.

Dixit iniustus, vt delinquat in semetipso, non est timor dei ante oculos eius.

Quoniā dolose egit in conspectu eius: vt inueniatur iniquitas eius ad odium.

Verba oris eius iniquitas, & dolus: noluit intelligere, vt bene ageret.

Iniquitatem meditat⁹ est in cubili suo: astitit omni vie non bone, malitiam aūt non odiuit.

Dñe in celo mia tua: & veritas tua vsq; ad nubes.

Iustitia tua abyss⁹ multa. Homines, & tumenta saluabis domine: quemadmodū multiplicasti misericordiam tuam deus.

Filij autem hominum tegmine alarum tuarum sperabunt.

Inebriabuntur ab vbertate domus tue: & torrente voluptatis tue potabit eos.

Quoniam apud te est fōs vite: & in lumine tuo videbimus lumen.

Porrige domine misericordiam tuam scientibus te & iustitiam tuam his, qui recto sunt corde.

Non veniat mihi pes su-

perbie: & manus peccatoꝝ non moueat me.

Ibi ceciderunt, qui operantur iniquitatē: expulſi ſunt, nec potuerunt ſtare.

¶ Pſalmus. 81.

Deus quis ſimiliserit tibi? ne taceas, neq; compescaris deus.

Quoniam ecce inimici tui ſonuerunt: & qui oderunt te extulerunt caput.

Super populū tuum malignauerunt conſiliū: & cogitauerunt aduerſus ſctōs tuos

Dixerunt, venite, & diſperdamus eos de gente: & non memoꝛetur nomen Iſrael vltra.

Quoniā cogitauerūt vnanimiter: ſimul aduerſus te teſtamentū diſpoſuerunt

Tabernacula Idumeoꝝ, & Iſmahelite.

Moab, & Agareni, Gebal, & Ammon, & Amalec: alienigene, cū habitātibus Tyrum.

Etenim & Aſſur venit cū illis facti ſunt in adiutoꝛium filijs Loth.

Fac illis ſicut Madian, & Siſare: ſicut Jabin in toꝛrente Ciſſon.

Diſperierunt in Endoꝛ: facti ſunt vt ſtercus terre.

Pone principes eoꝝ, ſicut Oꝛeb & Zeb, & Zebee, & Salmana.

Omnes principes eoꝝ, qui dixerunt, Hereditate poſſideamus ſanctuarium dei.

Deus meus pone illos vt rotā, & ſicut ſtipulā ante faciem venti.

Sicut ignis, qui comburit ſyluam, & ſicut flamma comburens montes.

Ita perſequeris illos in tē peſtate tua, & in ira tua turbabis eos.

Imple facies eoꝝ ignominia: & querent nomen tuum domine.

Erubeſcāt, & conturbētur in ſeculum ſeculi: & confundantur & pereant.

Et cognoſcāt, quia nomen tibi Dominus, tu ſolus altiſſimus in omni terra.

¶ Pſalmus. 100.

Miſericoꝛdiam, & iudiciū cantabo tibi dñe.

Pſallam, & intelligā in via immaculata: quādo veniēs ad me.

Perambulabam in innocētia coꝛdis mei in medio domus mee.

Non pꝛoponebā ante oculos meos rem iniuſtam: facientes preuaricatiōes odiui

Non adheſit mihi coꝛpꝛauum declinantē a me maligꝝ non cognoſcebam.

Detrahentē ſecreto pꝛoximo ſuo: hunc perſequebar.

Superbo oculo, & inſatiabili coꝛde, cum hoc non edebā.

Oculi mei ad fideles terre: vt sedeant mecū: ambulans in via immaculata, hic michi ministrabat.

Non habitabit in medio domus mee, qui facit superbiam: qui loquitur iniqua, non direxit in conspectu oculorum meorum.

In matutino interficiebā oēs peccatores terre: vt disperderē de ciuitate dñi omnes operantes iniquitatem ℟ Apud te est fōs vite, & in lumine tuo videbim⁹ lumē

℣ Ad vesperas. Psal. cxl.

Memento dñe Dauid, & omnis mansuetudinis eius.

Sicut iurauit domino, votum vouit deo Jacob.

Si introiero in tabernaculum domus mee: si ascēdero in lectum strati mei.

Si dedero somnum oculis meis, & palpebris meis dormitationem.

Et requiē tēporibus meis donec inueniam locum dño tabernaculum deo Jacob.

Ecce, audiuimus eam in Ephrata: inuenimus eā in campis syluę.

Introibimus in tabernaculū eius: adorabimus in loco, vbi steterūt pedes eius.

Surge dñe in requiē tuā, tu & arca sanctificatiōis tue

Sacerdotes tui induātur iustitia: & sancti tui exultēt.

Propter Dauid seruū tuū nō auertas faciē Christi tui

Iurauit dñs Dauid veritatē, & non frustrabitur eū. De fructu ventris tui ponā super sedem tuam.

Si custodierint filij tui testamentū meū: & testimonia mea hec, que docebo eos.

Et filij eorū vsq; in seculū sedebunt super sedem tuam

Quia elegit dominus Sion: elegit eā in habitationē sibi

Hec requies mea in seculū seculi: hic habitabo, quoniā elegi eam.

Viduā eius benedicēs benedicam, pauperes eius saturabo panibus:

Sacerdotes eius induam salutari: & sancti eius exultatione exultabunt.

Illuc producā cornu Dauid, paraui lucernam Christo meo,

Inimicos eius induā confusione: super ipsum autem efflorebit sanctificatio mea.

℣ Psalmus. cxxxvi.

Super flumina Babylonis illic sedimus, & fleuimus, dum recordaremur tui Sion.

In salicibus in medio eius suspendimus organa nostra

Quia illuc interrogauerūt nos qui captiuos duxerunt nos, verba cantionum

Et qui abduxerunt nos, Hymnum cantate nobis de canticis Sion.

Quomodo cãtabimus cãticũ dñi in terra aliena?

Si oblitus fuero in Jerusalem obliuioni detur dextera mea.

Adhereat lingua mea faucibus meis: si non meminero tui.

Si nõ proposuero Jerusalem in principio letitie mee.

Memor esto domine filioꝝ Edom in die Jerusalem.

Qui dicit, Exinanite, exinanite vsqꝫ ad fundamentum in ea.

Filia Babylonis misera: beatus qui retribuet tibi retributionem tuam, quã retribuisti nobis.

Beatus, qui tenebit, & allidet parvulos suos ad Petram ¶ Psalmus. 145.

Luda anima mea dominum laudabo dñm in vita mea, psallã Deo meo quãdiu fuero.

Nolite confidere in principibus: in filijs hominum, in quibus non est salus.

Exibit spiritus eius, & reuertetur in terrã suam: in illa die peribunt oẽs cogitationes eorum.

Beatus, cuius deus Jacob adiutor eius, spes eius in domino Deo ipsius: qui fecit celum & terram mare, & omnia que in eis sunt.

Qui custodit veritatem in seculum, facit iudiciũ iniuriã patientibus: dat escam esurientibus.

Dominꝰ soluit cõpeditos dominus illuminat cecos.

Dominus erigit elisos: dominus diligit iustos.

Dñs custodit aduenas, pupillum, & viduã suscipiet: & vias peccatorum disperdet.

Regnabit dñs in secula deus tuus Sion, in generatione & generationẽ. Deinde. Magnificat. Folio. 8.

¶ Ad completoriũ. Psal. 45

Deus noster refugiũ, & virtus: adiutor in tribulationibus, que inuenerunt nos nimis.

Propterea non timebimꝰ dũ turbabitur terra, & trãsferẽtur mõtes in cor maris

Sonuerũt, & turbate sunt aque eorũ: conturbati sunt montes in fortitudine eius

Fluminis impetus letificat ciuitatem Dei: sanctificauit tabernaculũ suum altissimus.

Deus in medio eius nõ cõmouebitur: adiuuabit eam Deus mane diluculo.

Conturbate sunt gentes, & inclinata sunt regna: dedit vocem suam, mota est terra

Dominus virtutum no-

bilcū ſuſceptoꝛ noſter Deus Jacob.

Uenite, & videte opera dñi que poſuit pꝛodigia ſuper terram: auferens bella vſq; ad finem terre.

Arcum conteret, & confrin get arma: & ſcuta comburet igni.

Uacate & videte, quoniam ego ſum deus: exaltaboꝛ in gentib⁹ & exaltaboꝛ in terra

Noſis virtutū nobiſcū: ſuſceptoꝛ noſter Deus Jacob

℣ Pſalmus 46.

Omnes gẽtes plaudite manibus: iubilate deo in voce exultationis.

Quoniam dominus excel ſus, terribilis rex magnus ſuper omnem terram.

Subiecit populos nobis: & gẽtes ſub pedibus noſtris

Elegit nobis hereditatem ſuã: ſpeciẽ Jacob, quẽ dilexit

Aſcendit deus in iubilo: dominus in voce tube.

Pſallite deo noſtro, pſallite: pſallite regi nr̃o, pſallite

Quoniã rex omnis terre deus: pſallite ſapienter.

Regnauit deus ſuper gen tes: deus ſedet ſuper ſedem ſanctam ſuam.

Pꝛincipes populoꝛū congregati ſunt cum deo Abꝛaham: quia dij foꝛtes terre vehementer elevati ſunt.

℣ Pſalmus 47.

Magnus dominꝰ, & lau dabilis nimis in ciui tate dei noſtri, in monte ſan cto eius.

Fundatur exultatiõe vni uerſe terre: mons Sion, la tera Aquilonis, ciuitas re gis magni.

Deus in domibus eius co gnoſcetur: cum ſuſcepiet eã.

Quoniam ecce reges terre congregati ſunt: conuene runt in vnum.

Ipſi videntes, ſic admirati ſunt, conturbati ſunt, cõmo ti ſunt: tremoꝛ appꝛehendit eos.

Ibi doloꝛes, vt parturien tis: in ſpiritu vehementi cõ teres naues Tharſis.

Sicut audiuimus, ſic vidi mus in ciuitate domini vir tutum, in ciuitate dei noſtri deus fundauit eã in eternũ

Suſcepimus deus miſeri cordiã tuam in medio templi tui.

Secundũ nomen tuũ deus ſic & laus tua in fines terre: iuſtitia plena eſt dextera tua

Lꝛetetur mons Sion, & exultent filie Jude: pꝛopter iu dicia tua domine.

Circundate Sion, & com plectimini eam: narrate in turribus eius.

Ponite coꝛda veſtra in vir tute eius: & diſtribuite do mos eius, vt enarretis in pꝛogenie altera.

Quoniam hic est deus, deus noster in eternum, & in seculum seculi: ipse reget nos in secula.

Deinde Folio. 9. tutinū.

Nunc dimittis. Feria. vi. ad ma

Psalmus. 21.

Deus deus meus respice in me: quare me dereliquisti? longe a salute mea verba delictorum meorum.

Deus meus clamabo per diē, & non exaudies: & nocte, & non ad insipientiam mihi.

Tu autē in sancto habitas laus Israel.

In te sperauerunt patres nostri: sperauerunt, & liberasti eos.

Ad te clamauerūt: & salui facti sunt: in te sperauerunt, & non sunt confusi.

Ego autem sum vermis, & non homo: opprobrium hominum, & abiectio plebis.

Omnes videntes me, deriserunt me: locuti sunt labijs & mouerunt caput.

Speranit in domino, eripiat eum, saluum faciat eū, quoniam vult eum.

Quoniā tu es, qui extraxisti me de vētre: spes mea ab vberibus matris mee, in te proiectus sum ex vtero.

De vētre matris mee Deus meus es tu: ne discesseris a me.

Quoniā tribulatio proxima est quoniam non est, qui adiuuet.

Circundederūt me vituli multi: tauri pingues obsederunt me.

Aperuerunt super me os suum: sicut leo rapiens & rugiens.

Sicut aqua effusus sum: & dispersa sunt ossa mea.

Factum est cor meum, tanquam cera liquescens, in medio ventris mei.

Aruit tanquam testa, virtus mea & lingua mea adhesit faucibus meis: & in pulverem mortis deduxisti me.

Quoniam circundederūt me canes multi: concilium malignantium obsedit me.

Foderunt manus meas, & pedes meos, dinumerauerunt omnia ossa mea.

Ipsi vero cōsiderauerunt, & inspexerunt me: diuiserūt sibi vestimenta mea, & super vestem meam miserunt sortem.

Tu autem domine ne elongaueris auxilium tuum a me: ad defensionem meam conspice.

Erue a phzamea deus animam meā & de manu canis vnicam meam.

Salua me ex ore leonis: & a cornibus vnicornium humilitatem meam.

Narrabo nomen tuū fratribus meis: in medio ecclesie laudabo te.

Qui timetis dominū, laudate eū: vniuersum semen Jacob glorificate eum.

Timeat eum omne semen Israel: quoniā non spreuit, neq; despexit deprecationem pauperis.

Nec auertit faciem suam a me: & cum clamarem ad eū, exaudiuit me.

Apud te laus mea in ecclesia magna: vota mea reddā in conspectu timentiū eum.

Edent pauperes, & saturabuntur & laudabunt dñm, qui requirūt eū: viuēt corda eorum in seculum seculi.

Reminiscentur, & conuertentur ad dominū vniuersi fines terre.

Et adorabunt in cōspectu eius vniuerse familie gentiū.

Quoniam domini est regnum: & ipse dominabitur gentium.

Manducauerunt, & adorauerunt oēs pingues terre: in conspectu eius cadent omnes, qui descendunt in terrā

Et anima mea illi viuet: & semen meum seruiet ipsi.

Annuntiabitur dño generatio ventura: & annuntiabunt celi iustitiam eius populo: qui nascetur, quem fecit dñs. Psalmus. 68.

Saluū me fac deus, quoniam intrauerūt aque vsq; ad animam meam.

Infixus sum in limo profundi & non est substantia.

Veni in altitudinē maris: & tempestas demersit me.

Laborauī clamans: rauce facte sunt fauces mee: defecerunt oculi mei, dum spero in deum meum.

Multiplicati sunt super capillos capitis mei, qui oderunt me gratis.

Confortati sunt, qui persecuti sunt me inimici mei iniuste: que non rapui, tunc exoluebam.

Deus tu scis insipientiā meam: & delicta mea a te nō sunt abscondita.

Non erubescant in me, qui expectant te domine: domine virtutum.

Non confundantur super me, qui querūt te, deus Israel.

Quoniam propter te sustinui opprobriū: operuit confusio faciem meam.

Extraneus factus sum fratribus meis: & peregrinus filijs matris mee.

Quoniam zelus domus tue comedit me: & opprobria exprobrantiū tibi ceciderūt super me.

Et operui in ieiunio animam meam: & factum est in opprobrium mihi.

Et posui vestimentū meū cilicium: & factus sum illis in parabolam.

Aduersum me loquebant qui sedebant in porta: & in me psallebant, qui bibebant vinum.

Ego vero oratione meam ad te domine: tempus bene placiti deus.

In multitudine misericor die tue exaudi me: in verita te salutis tue.

Eripe me de luto, vt nō infigar, libera me ab his, qui oderunt me & de profundis aquarum.

Non me demergat tempestas aque neq; absorbeat me profundū, neq; vrgeat super me puteus os suum.

Exaudi me domine, quō benigna est misericordia tua: secundū multitudinē miserationū tuarū respice in me.

Et ne auertas faciē tuam a puero tuo: quoniam tribulor, velociter exaudi me.

Intende anime mee, & liberā eam, propter inimicos meos eripe me.

Tu scis improperiū meū, & confusionem meam, & reuerentiam meam.

In conspectu tuo sunt omnes, qui tribulāt me, improperiū expectauit cor meum, & miseriam.

Et sustinui, qui simul con tristaretur, & non fuit: & qui consolaretur, & non inueni.

Et dederunt in escam meā fel: & in sitī mea potauerunt me aceto.

Fiat mensa eorum coram ipsis in laqueum: & in retributiones, & in scandalum.

Obscurentur oculi eorum ne videant: & dorsum eorum semper incurua.

Effunde super eos īrā tuā & furor ire tue comprehendat eos.

Fiat habitatio eorū deserta: & in tabernaculis eorum non sit, qui inhabitet.

Quī, quē tu percussisti, persecuti sunt: & super dolorem vulnerū meorū addiderunt.

Appone iniquitatē super iniquitatem eorum: & non intrent in iustitiam tuam.

Deleantur de libro viuentiū: & cū iustis nō scribātur.

Ego sum pauper, & dolens: salus tua deus suscepit me.

Laudabo nomen dei cum cantico: & magnificabo eum in laude.

Et placebit deo super vitulum nouellū cornua producentem & vngulas.

Videant pauperes, & lętentur: querite deum, & viuet anima vestra.

Quoniam exaudiuit pauperes dominus: & vinctos suos non despexit.

Laudẽt illum celi, & terra: mare, & oĩa reptilia in eis.
Quoniam deus saluam faciet Sion: & edificabuntur ciuitates Jude.
Et inhabitabunt ibi, & hereditate acquirent eam.
Et semen seruoꝝ eius possidebit eam: & qui diligũt nomẽ eius, habitabũt in ea.

¶ Psalmus. 70.

In te dñe speraui, non confundar in eternum in iustitia tua libera me, & eripe me.
Inclina ad me aurem tuã & salua me.
Esto mihi in deum protectorem, & in locum munitũ: vt saluum me facias.
Quoniã firmamentũ meũ & refugium meum es tu.
Deus me⁹ eripe me de manu peccatoris, & de manu cõtra legem agentis, & iniqui.
Quoniam tu es patientia mea domine dñe spes mea a iuuentute mea.
In te confirmatus sum ex vtero: de vẽtre matris mee tu es protector meus.
In te cantatio mea semper tanquã prodigiũ factũ sum multis, & tu adiutor fortis.
Repleatur os meũ laude: vt cãtem gloriã tuam, tota die magnitudinem tuam.
Ne proiicias me in tẽpore senectutis, cũ defecerit virtꝰ mea ne derelinquas me.
Quia dixerũt inimici mei mihi: & qui custodiebant animam meam consilium fecerunt in vnum.
Dicẽtes, Deus dereliquit eũ: persequimini, & cõprehendite eũ: quia non est qui eripiat.
Deus ne elongeris a me: deus meus in auxiliũ meũ respice.
Confundantur, & deficiãt detrahẽtes anime mee, operiantur confusione & pudore qui querunt mala mihi.
Ego autẽ semper sperabo, & adiiciam super omnẽ laudem tuam.
Os meũ annuntiabit iustitiam tuam tota die salutare tuum.
Quoniam non cognoui literaturam, introibo in potentias domini: dñe memorabor iustitie tue solius.
Deus docuisti me a iuuentute mea, & vsq; nunc, pronuntiabo mirabilia tua.
Et vsq; in senectã, & senium: deus ne derelinquas me.
Donec annũtiem brachium tuum generatiõi omni, que ventura est.
Potentiam tuã, & iustitiã tuam deus vsq; in altissima que fecisti magnalia: deus quis similis tibi?
Quantas ostendisti mihi tribulationes multas, & ma

las: ℣ conuersus viuificasti me: ℣ de abyssis terre iterū reduxisti me.

Multiplicasti magnificentiam tuam: ℣ conuersus consolatus es me.

Nam ℣ ego confitebor tibi in psalmis veritatē tuā deus: psallam tibi in cithara sanctus Israel.

Exultabunt labia mea cū cantauero tibi, ℣ anima mea quam redemisti.

Sed ℣ lingua mea tota die meditabitur iustitiā tuam, cū confusi, ℣ reuereti fuerint qui querunt mala mihi.

℣ Ad laudes. Psalm⁹. 148.

Laudate dominum de celis laudate eum in excelsis.

Laudate eum omnes angeli eius: laudate eum omnes virtutes eius.

Laudate eū sol ℣ luna, laudate eū oēs stelle, ℣ lumen.

Laudate eū celi celozum: ℣ aque, que super celos sunt, laudent nomen domini.

Quia ipe dixit, ℣ facta sunt ipse mādauit, ℣ creata sunt.

Statuit ea in eternū, ℣ in seculum seculi, preceptum posuit ℣ non preteribit.

Laudate dñm de terra dzacones, ℣ omnes abyssi.

Ignis, grando, nix, glacies spiritus procellarū, que faciunt verbum eius.

Montes, ℣ oēs colles, ligna fructifera, ℣ omnes cedri.

Bestie, ℣ vniuersa pecora, serpētes, ℣ volucres pennate.

Reges terre, ℣ omnes populi: principes, ℣ omnes iudices terre.

Iuuenes, ℣ virgines, senes cum iunioribus, laudēt nomen domini, quia exaltatū est nomen eius solius.

Confessio eius super celū, ℣ terram, ℣ exaltauit cornu populi sui.

Hymnus oībus sanctis eius Israel, populo appropinquanti sibi.

℣ Psalmus. 149.

Cantate domino canticum nouū: laus eius in ecclesia sanctorum.

Letetur Israel in eo, qui fecit eum: ℣ filie Sion exultent in rege suo.

Laudent nomen eius in choro: in tympano, ℣ psalterio psallant ei.

Quia beneplacitū est dño in populo suo, ℣ exaltauit mansuetos in salutem.

Exultabūt sancti in gloria letabūtur in cubilibus suis.

Exultationes dei in gutture eorum, ℣ gladij ancipites in manibus eorum.

Ad faciendam vindictā in nationibus: increpationes in populis.

Ad alligandos reges eorū

in compedibus, & nobiles eorum in manicis ferreis.
Ut faciant in eis iudiciū conscriptū gloria hec est omnibus sanctis eius.

Canticum Habacuc.

Hab. 3. Domine audiui auditionē tuā, & timui.
Opus tuum in medio annorum viuifica illud.
In medio annorum notū facies, cum iratus fueris, misericordie recordaberis.
Deus ab austro veniet, & sanctus de monte Pharan.
Operuit celos gloria eius, & laudis eius plena est terra.
Splendor eius vt lux erit: cornua in manibus eius.
Ibi abscondita est fortitudo eius: ante faciē eius ibit mors.
Et egrediet diabolus ante pedes eius: Stetit, & mensus est terram.
Aspexit, & dissoluit gentes, & contriti sunt montes seculi.
Inuerui sunt colles mundi ab itineribus eternitatis eius.
Pro iniquitate vidi tentoria Ethiopie, turbabuntur pelles terre Madian.
Numquid in fluminibus iratus es dñe? aut in fluminibus furor tuus? vel in mari indignatio tua.
Quia ascendes super equos tuos & quadrige tue saluatio.
Suscitans suscitabis arcū tuum: iuramēta tribubus, que locutus es.
Fluuios fendes terre, viderunt te, doluerunt montes: gurges aquarum transiit.
Dedit abyssus vocē suā: altitudo manus suas leuauit.
Sol, & luna steterunt in habitaculo suo, in luce sagittarum tuarum ibunt in splendore fulgurantis hastē tue.
In fremitu cōculcabis terram: & in furore obstupefacies gentes.
Egressus es in salutē populi tui in salutē cū Christo tuo.
Percussisti caput de domo impij: denudasti fundamentum eius vsq; ad collum.
Maledixisti sceptris eius, capiti bellatorum eius: venientibus, vt turbo, ad dispergendum me.
Exultatio eorum: sicut eius qui deuorat pauperem in abscondito.
Via fecisti in mari equis tuis in luto aquarū multarum.
Audiui, & conturbatus est venter meus, a voce contremuerunt labia mea.
Ingrediat putredo in ossibus meis, & subter me scateat.
Vt requiescā in die tribulationis: vt ascendam ad populum accinctum nostrum.
Hicus enim non florebit: & non erit germen in vineis

Mentietur opus oliue: et arua nõ afferent cibum.
Abscindet de ouili pecus: et nõ erit armẽtũ in p̃sepibus
Ego aũt in dño gaudebo: et exultabo in deo Jesu meo.
Deus dominus fortitudo mea: et ponet pedes meos quasi ceruorum.
Et super excelsa mea deducet me victor: in psalmis canentem. Deinde Benedictus. Fo. 4. Cãd primam. Iña.
Cor mundũ. Psalmus. 2.
Quare fremuerũt gẽtes: et populi meditati sunt inania?
Astiterunt reges terre, et principes cõuenerũt in vnũ aduersus dominum, et aduersus Christum eius.
Dirũpamus vincula eorum, et proiiciamus a nobis iugum ipsorum.
Qui habitat in celis irridebit eos: et dominus subsannabit eos.
Tunc loquetur ad eos in ira sua: et in furore suo conturbabit eos.
Ego aũt cõstitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum eius, prędicãs preceptum eius.
Dñs dixit ad me. Filius me us es tu, ego hodie genui te
Postula a me, et dabo tibi gẽtes hereditatẽ tuã, et possessionẽ tuã terminos terre
Reges eos in virga ferrea, et tanquam vas figuli confringes eos.
Et nunc reges intelligite, erudimini qui iudicatis terrã
Seruite dño in timore: et exaltate ei cum tremore.
Apprehendite disciplinã, nequando irascatur dñs, et pereatis de via iusta.
Cum exarserit in breui ira eius: beati omnes, qui confidũt in eo. Psalm. 11.
Saluum me fac domine, quoniam defecit sanctus quoniã diminute sunt veritates a filiis hominũ.
Vana locuti sunt vnusquisque ad proximũ suũ: labia dolosa in corde, et corde locuti sunt.
Disperdat dñs vniuersa labia dolosa, et linguam magniloquam.
Qui dixerunt. Linguam nostrã magnificabimus, labia nostra a nobis sunt, qs noster dominus est?
Propter miseriam inopũ, et gemitum pauperum, nũc exurgam: dicit dominus.
Ponam in salutari: fiducialiter agam in eo.
Eloquia domini, eloquia casta: argentum igne examinatum, probatum terre, purgatum septuplum.
Tu domine seruabis nos, et custodies nos: a generatio

ne hac in eternum.
In circuitu ipij ambulāt, ꝙdm altitudinē tuā multiplicasti filios hoim. Psal. 50
Miserere mei deus secundum magnam misericordiam tuam.
Et secundū multitudinē miserationū tuarū dele iniquitatem meam.
Amplius laua me ab iniquitate mea, ⁊ a peccato meo munda me.
Quoniā iniquitatē meā ego cognosco, ⁊ peccatum meum cōtra me est semper.
Tibi soli peccaui, ⁊ malum coram te feci, vt iustificeris in sermonibus tuis, ⁊ vincas cum iudicaris.
Ecce enim in iniquitatibus cōceptus sum, ⁊ in peccatis concepit me mater mea.
Ecce enim veritatē dilexisti, incerta, ⁊ occulta sapientie tue manifestasti mihi.
Asperges me dñe hyssopo, ⁊ mundabor: lauabis me, et super niuem dealbabor.
Auditui meo dabis gaudiū, ⁊ letitiam, ⁊ exultabunt ossa humiliata.
Auerte faciē tuā a peccatis meis, ⁊ omnes iniquitates meas dele.
Cor mundum crea in me deus ⁊ spiritum rectum innoua in visceribus meis.
Ne pijcias me a facie tua, ⁊ spiritum sanctum tuū ne auferas a me.
Redde mihi letitiam salutaris tui: ⁊ spiritu principali confirma me.
Docebo iniquos vias tuas: ⁊ impij ad te conuertentur.
Libera me de sanguinibus deus deus salutis mee, ⁊ exultabit lingua mea iustitiā tuā.
Domine, labia mea aperies: ⁊ os meum annuntiabit laudem tuam.
Quoniā, si voluisses, sacrificiū dedissem: vtiq; holocaustis non delectaberis.
Sacrificiū deo, spiritus cōtribulatus: cor contritū, ⁊ humiliatū deus nō despicies.
Benigne fac dñe in bona voluntate tua Sion: vt edificentur muri Jerusalem.
Tūc acceptabis sacrificiū iustitie, oblationes, ⁊ holocausta: tunc imponent super altare tuum vitulos. Ant. Cor mundum crea in me deus. Deinde. Credo.

Ad tertiā. Ant. Ne derelinquas.

Psalmus.

Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me? ⁊ insurgunt aduersum me.
Multi dicunt anime mee, Nō est salus ipsi in deo ei⁹.
Tu autem dñe susceptor meus es gloria mea, et exaltans caput meum.

Voce mea ad dominū clamaui, & exaudiuit me de mōte sancto suo.

Ego dormiui, & soporatus sum: & exurrexi quia dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circūdātis me, exurge dñe: saluum me fac deus meus.

Qui tu percussisti oēs aduersantes mihi sine causa: dētes peccatorū contriuisti.

Domini est salus: & super populū tuū bñdictio tua.

¶ Psalmus. 37.

Dmine, ne in furore tuo arguas me, neq; in ira tua corripias me.

Quoniam sagitte tue infixe sunt mihi, & confirmasti super me manum tuam.

Non est sanitas in carne mea a facie ire tue: non est pax ossibus meis a facie peccatorum meorum.

Quoniā iniquitates mee supergresse sunt caput meū. & sicut onus graue, grauate sunt super me.

Putruerunt, et corrupte sunt cicatrices mee a facie insipientie mee.

Miserfactus sum, & curuus in sum vsq; in finē tota die contristatus ingrediebar.

Quoniā lumbi mei implēti sunt illusionibus: & non est sanitas in carne mea.

Afflictus sum, & humiliatus sum nimis: rugiebam a gemitu cordis mei.

Domine ante te omne desyderium meū: & gemitus meus ad te non est absconditus.

Cor meū conturbatū est, dereliquit me virtus mea: & lumen oculorū meorū, & ipsum non est mecum.

Amici mei, & proximi mei aduersum me appropinquauerunt & steterunt.

Et qui iuxta me erāt de lōge steterūt: & vim faciebāt q̄ querebant animam meam.

Et q̄ inquirebāt mala mihi locuti sunt vanitates, & dolos tota die meditabant.

Ego aūt tāquam surdus, nō audiebā: & sicut mutus non aperiens os suum.

Et factus sum sicut homo nō audiens, & nō habens in ore suo redargutiones.

Quoniam in te dñe speraui, tu exaudies me domine deus meus.

Quia dixi, Nequādo supergaudeāt mihi inimici mei, & dū cōmouētur pedes mei, sup me magna locuti sunt.

Quoniā ego in flagella paratus sum & dolor meus in conspectu meo semper.

Quoniā iniquitatem meā annuntiabo & cogitabo pro peccato meo.

Inimici aūt mei viuūt: et confirmati sunt super me,

& multiplicati sunt, qui ode runt me inique.

Qui retribuūt mala p bo nis detrahebant mihi, qm sequebar bonitatem.

Ne derelinquas me Dñe de⁹ me⁹: ne discesseris a me.

Intende in adiutoꝛium meū domine deus salutis mee. Psalmus. 55.

Miserere mei deus, qm cōculcauit me homo, tota die impugnans tribulauit me.

Conculcauerūt me inimici mei tota die: quontā multi bellantes aduersum me.

Ab altitudine diei timebo: ego vero in te sperabo.

In deo laudabo sermones meos, in deo speraui, nō timebo: quid faciat mihi caro

Tota die vbā mea execrabant: aduersum me oēs cogitatiōes eoꝛū in malum.

Inhabitabunt, & abscondent: ipsi calcaneum meum obseruabunt.

Sicut sustinuerunt aīam meam pro nihilo saluos faces illos: in ira populos confringes.

Deus vitā meā annuntiaui tibi: posuisti lachrymas meas in conspectu tuo.

Sicut & in promissiōe tua, tunc conuertentur inimici mei retroꝛsum.

In quacunq; die inuocauero te ecce cognoui quoniam deus meus es.

In deo laudabo verbum, in domino laudabo sermonē, in deo speraui, non timebo, quid faciat mihi homo.

In me sunt de⁹ vota tua, que reddā laudationes tibi

Quoniā eripuisti aīmā meā de moꝛte, & pedes meos de lapsu, vt placeam coram deo in lumine viuentium

Aña Ne derelinquas me domine deus meus.

℣ Ad sextam. Aña. Clamabo. ℣ Psalmus. 56.

Miserere mei de⁹, miserere mei: qm in te confidit aīa mea.

Et in vmbꝛa alarum tuarum sperabo: donec trāseat iniquitas.

Clamabo ad deum altissimū deū: qui benefecit mihi.

Misit de celo, et liberauit me: dedit in oppꝛobꝛium cōculcantes me.

Misit deus miam suam, & veritatē suā, & eripuit aīam meā de medio catulorū leonum: dormiui conturbatus

Filij hominū, dentes eoꝛū arma, & sagitte: & lingua eorum gladius acutus.

Exaltare super celos deus: & sup oēm terrā gloꝛia tua.

Laqueum parauerunt pedibus meis: et incurauerunt aīam meam.

Ad orērūt ante facīē meam foueā, ⁊ incideruntin eam.
Paratum cor meū deus, paratum cor meum, cantabo, ⁊ psalmum dicam.
Exurge gloria mea, exurge psalterium, ⁊ cithara, exurgam diluculo.
Confitebor tibi in populis dñe: ⁊ psalmum dicam tibi in gentibus.
Qm magnificata est vsq ad celos misericordia tua, ⁊ vsq ad nubes veritas tua.
Exaltare sup celos deus, ⁊ super omnem terram gloria tua. Psalmus. 65.
Laudi deus orationē meā, cū deprecor, a timore inimici eripe aīam meā
Protexisti me a cōuentu malignantiū: a multitudine operantium iniquitatem.
Qui a exacuerūt vt gladiū linguas suas, intēderūt arcū, rē amaram: vt sagittent in occultis immaculatum.
Subito sagittabūt eum, ⁊ non timebunt: firmauerūt sibi sermonem nequam.
Narrauerunt, vt absconderēt laqueos: dixerunt, qs videbit eos?
Scrutati sunt iniquitates: defecerunt scrutantes scrutinio.
Accedet homo ad cor altū: ⁊ exaltabitur deus.
Sagitte parvulorū facte sunt plage eorū, ⁊ infirmate sunt cōtra eos lingue eorū.
Conturbati sunt omnes, qui videbant eos, ⁊ timuit omnis homo.
Et annuntiauerūt opera dei, ⁊ facta eius intellexerūt
Letabit iustus in dño, et sperabit in eo. laudabuntur oēs recti corde. Psalm. 139.
Eripe me de ab homine malo: a viro iniquo eripe me.
Qui cogitauerunt iniquitates in corde: tota die constituebant prelia.
Acuerunt linguas suas, sicut serpentes, venenū aspidum sub labijs eorum.
Custodi me domine de manu peccatoris: ⁊ ab hoibus iniquis eripe me.
Qui cogitauerūt supplātare gressus meos: absconderūt superbi laqueū mihi.
Et funes extenderūt in laqueum: iuxta iter scandalū posuerunt mihi.
Dixi domino, Deus meus es tu, exaudi dñe vocem deprecationis mee.
Domine dñe virtus salutis mee: obūbrasti super caput meū in die belli.
Ne trādas me dñe a desyderio meo peccatori: cogitauerūt cōtra me, ne derelinquas me, ne forte exaltētur
Caput circuitus eorū la-

boz labioz ipsoz operiet os
Q adēt super eos carbōes:
in igně deijcies eos, in mise-
rijs nō subsistent.
V ir linguosus nō diriget
in terra: virum iniustū ma-
la capient in interitu.
C ognoui, ꝙ faciet domi-
nus iudicium inopis, ꝛ vin
dictam pauperum.
V erūtñ iusti cōfitebūt no
mini tuo: ꝛ habitabūt recti
cū vultu tuo. ℟. Clamabo
ad deū altissimū. ℭ Ad no-
nā. Ps. Rex nē. Psal. 60.
E Xaudi deus deprecatio-
nē meam: intende
oratioñi mee.
A finibus terre ad te cla-
maui, dum anxiaretur cor
meū: in petra exaltasti me.
D eduxisti me, quia factus
es spes mea: turris fortitu
dinis a facie inimici.
I nhabitabo in tabernacu
lo tuo in secula: protegar in
velamēto alarum tuarum.
Q m tu deus meus exaudi
sti orationē meā: dedisti he-
reditatē timentibus nomē
tuum.
D ies sup dies reges adij-
cies: annos eius vsq; in die
generationis, ꝛ gñationis.
P ermanet in eternū in cō
spectu dei: misericordiā, ꝛ ve
ritatē eius quis requiret?
S ic psalmū dicā nōi tuo
in seculū seculi: vt reddā vo
ta mea de die ī die.
D Eus in adiutoriū
meū intēde: dñe ad ad
iuuandum me festina.
C onfundātur ꝛ re uereāt
qui querunt animam meā.
A uertāt retrorsum, ꝛ eru
bescāt, ꝙ volūt mihi mala.
A uertantur statim erube-
scentes: qui dicunt mihi,
Euge euge.
E xultent, ꝛ letentur in te
oēs, qui querūt te, ꝛ dicant
semp. Magnificetur dñs, ꝙ
diligunt salutare tuum.
E go vero egenus, ꝛ pau-
per sum deus adiuua me.
A diutor meus, ꝛ libera-
tor meus es tu, domine ne
morueris. Psalmus. 73.
V T quid deus repulisti
in finē, irat⁹ est furor
tuus sup oues pascue tue?
M emor esto cōgregatiōis
tue quā possedisti ab initio.
R edemisti virgam hereditatis tue mons Sion in
quo habitasti in eo.
E leua manus tuas in sup
bias eorū in finē: quāta ma
lignat⁹ est inimicus in sco.
E t gloriati sunt, ꝙ odērūt
te, in medio solēnitatis tue.
P oluerūt signa sua, signa,
ꝛ non cognouerunt sicut in
exitu super summum.
Q uasi in sylua lignorum
securibus exciderūt ianuas
eius in idipsum: in securi, et

ficia dei cecerunt eam.

Incenderūt igni sanctuarium tuū in terra, polluerūt tabernaculum nominis tui

Dixerunt in corde suo cognatio eorum simul, Quiescere faciamꝰ omnes dies festos dei a terra.

Signa nostra non vidimꝰ, iā nō est prophetа, & nos nō cognoscet amplius.

Usquequo deus improperabit inimicꝰ, irritat aduersariꝰ nomē tuū in finem?

Ut quid auertis manū tuā & dexteram tuam de medio sinu tuo in finem?

Deus aūt rex noster ante secula operatus est salutem in medio terre.

Tu confirmasti in virtute tua mare: contribulasti capita draconum in aquis.

Tu cōfregisti capita draconis dedisti eum escam populis Ethiopum.

Tu dirupisti fōtes, & torrētes tu siccasti fluuios Ethā

Tuus est dies, et tua est nox: tu fabricatus es auroram, et solem.

Tu fecisti omnes terminos terre, estatem & ver, tu plasmasti ea.

Memor esto huius, inimicus improperauit domino: & populus insipiens incitauit nomen tuum.

Ne tradas bestijs aīas cō fitētiū tibi, & aīas pauperū tuorū ne obliuiscaris in finē.

Respice in testamentū tuū quia repleti sunt, qui obscurati sunt terre domibus iniquitatum.

Ne auertatur humilis factus cōfusus, paup: & inops laudabūt nomen tuum.

Exurge deus, iudica causam tuā: memor esto improperiorū tuorū eorū, que ab insipiente sunt tota die.

Ne obliuiscaris voces inimicorū tuorū: superbia eorū, q̄ te oderūt ascendit semp. ℟ Rex noster ante secula, operatus est salutem in medio terre. ℣ Ad vesperas.

℣ Psalmus. 117.

Confitebor tibi dñe in toto corde meo: quoniam audisti verba oris mei.

In cōspectu angelorū psallam tibi: adorabo ad templū sanctum tuum, & confitebor nomini tuo.

Super misericordia tua et veritate tua: quoniā magnificasti super omne nomē, sanctum tuum.

In quacunq; die invocauero te, exaudi me: multiplicabis in anima mea virtutē

Confiteantur tibi domine omnes reges terre: quia audierunt omnia verba oris tui.

Et cantent in viis dñi: quñ magna est gloria domini.

Quoniam excelsus dñs & humilia respicit: & alta a lõge cognoscit.

Si ambulauero in medio tribulatiõis viuificabis me: & super irã inimicorũ meorum extendisti manũ tuam, & salvũ me fecit dextera tua.

Dñs retribuet pro me: domine misericordia tua in seculum, opera manuum tua rum ne despicias.

℣ Psalmus. 138.

Domine, probasti me: et cognouisti me: tu cognouisti sessionem meam, & resurrectionem meam.

Intellexisti cogitationes meas de lõge: semitam meã & funiculũ meũ inuestigasti

Et omnes vias meas prouidisti: quia nõ est sermo in lingua mea.

Ecce tu domine cognouisti oĩa, nouissima et antiqua, tu formasti me, & posuisti super me manum tuam.

Mirabilis facta est scientia tua ex me confortata est, et non potero ad eam.

Quo ibo a spiritu tuo? et quo a facie tua fugiam?

Si ascendero in celum tu illic es si descendero in infernum, ades.

Si sumpsero pẽnas meas diluculo & habitauero in extremis maris.

Etenim illuc manus tua deducet me: et tenebit me dextera tua.

Et dixi. Forsitan tenebre cõculcabũt me: & nox illuminatio mea in delitijs meis.

Quia tenebre nõ obscurabuntur a te, & nox sicut dies illuminabitur: sicut tenebre eius, ita & lumen eius.

Quia tu possedisti renes meos, suscepisti me de vtero matris mee.

Confiteboꝛ tibi, quia terribiliter magnificatus es, mirabilia opera tua. & anima mea cognoscet nimis.

Nõ est occultatũ os meũ a te, quod fecisti in occulto: & substantia mea in inferioribus terre.

Imperfectum meum viderunt oculi tui, & in libro tuo omnes scribentur. dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi aũt nimis honorificati sunt amici tui deus, nimis confortatus est principatus eorum.

Dinumerabo eos, & super arenam multiplicabuntur, exurrexi & adhuc sum tecũ.

Si occideris deus peccatores, viri sanguinum declinate a me.

Quia dicitis in cogitatione, accipient in vanitate ciuitates tuas.

Nonne qui oderũt te domine oderam & super inimicos tuos tabescebam?
Perfecto odio oderã illos: inimici facti sunt mihi.
Proba me deus & scito cor meum: interroga me, & cognosce semitas meas.
Et vide si via iniquitatis in me est: & deduc me in via eterna. ℣ Psalmus. 141.

VOce mea ad dñm clamaui, voce mea ad dominum deprecatus sum.
Effundo in conspectu eius oratione meã: & tribulationẽ meã ante ipsum pnũtio
Indeficiendo ex me spiritum meum: & tu cognouisti semitas meas.
In via hac qua ambulabã, absconderũt laqueum mihi.
Considerabã ad dexterã, et videbam: & non erat: qui cognosceret me.
Perijt fuga a me: & nõ est, qui requirat animam meã.
Clamaui ad te dñe, dixi, Tu es spes mea, portio mea in terra viuentium.
Intende ad deprecationẽ meã: quia humiliatus sum nimis.
Libera me a psequẽtibus me quia cõfortati sũt sup me.
Educ de custodia aiam me am ad cõfitendũ nõi tuo, me expectant iusti, donec retribuas mihi. Deinde Magnific. fo. 8. ℣ Ad cõpleto. Psal. 12.

VSquequo dñe obliuisceris me in finẽ? vsquequo auertis faciem tuam a me?
Quandiu ponã consilia in anima mea: dolorem in corde meo per diem?
Vsquequo exaltabit inimicus meus sup me: respice, & exaudi me dñe deus meus.
Illumina oculos meos, ne vnq̃ obdormiã in morte, ne quando dicat inimicus me?, Prevalui aduersus eum.
Qui tribulãt me, exultabũt si motus fuero, ego aũt in misericordia tua speraui.
Exultabit cor meũ in salutari tuo: cãtabo dño, qui bona tribuit mihi, & psallã nomini dñi altissimi. ℣ Psalmus. 85.

INclina dñe aurẽ tuã, & exaudi me: quoniam inops & pauper sum ego.
Custodi aiam meam, quoniam sanctus sum. saluũ fac seruũ tuũ deus meus sperantẽ in te.
Miserere mei dñe, quoniam ad te clamaui tota die, letifica aniam serui tui, quoniã ad te dñe animam meã leuaui.
Quoniam tu dñe suauis, & mitis, & multe misericordie omnibus inuocãtibus te.
Auribus percipe dñe orationem meam: & intende voci deprecationis mee.
In die tribulationis mee clamaui ad te, quia exaudisti me.

Dō est similis tui ī dijs dñe
& nō est secundū opera tua.
Omnes gentes quascūq; fecisti
venient, & adorabūt coram te do
mine: & glorificabūt nomen tuū
Quia magn⁹ es tu, & faciēs
mirabilia, tu es deus solus.
Deduc me dñe in via tua,
& ingrediar in veritate tua:
letetur cor meum, vt timeat
nomen tuum.
Confitebor tibi dñe deus me⁹
in toto corde meo: & glorifica
bo nomē tuum in eternum.
Quia misa tua magna est
super me, & eruisti animam
meam ex inferno inferiori.
Deus iniqui insurrexerūt su
per me: & synagoga potentium
quesierūt animā meā, & nō
proposuerūt te ī cōspectu suo
Et tu dñe deus miserator
& misericors, patiēs, & multe
misericordie, & verax.
Respice in me, & miserere
mei, da imperium tuū pue
ro tuo, et saluum fac filium
ancille tue.
Fac mecum signū in bo
num, vt videāt, qui oderūt
me, & confundantur: quia tu
dñe adiuuisti me, & cōsolat⁹
es me. Psalmus. 140.

Domine, clamaui ad
te, exaudi me, intende
voci mee, cū clamauero ad te
Dirigatur oratio mea, sic
cut incensum in conspectu
tuo, eleuatio manuū mearū
Pone dñe custodiam ori
meo: & ostium circumstantie
labijs meis.
Non declines cor meū in
verba malitie, ad excusan
das excusationes in peccatis
cum hominibus operan
tibus iniquitatē: & nō cōmu
nicabo cum electis eorum.
Corripiet me iust⁹ in mia
& increpabit me: oleum aūt
peccatoris non impinguet
caput meum.
Quia adhuc, & oratio mea in
beneplacitis eor: absorpti sūt
iuncti petre iudices eorum.
Audient verba mea, quia po
tuerūt: sicut crassitudo ter
re erupta est super terram.
Dissipata sunt ossa nostra
secus infernū: quia ad te dñe
dñe oculi mei, in te speraui,
nō auferas animam meam.
Custodi me a laqueo, quē
statuerūt mihi: & scandalis
operantium iniquitatem.
Cadent in retiaculo eius
peccatores singulariter sum
ego, donec trāseam. Deinde.
Requiē dimit. Fo. 9. Sab
bato. Ad matu. Psalm. 14.

Exaudi deus oratione
meā, & ne despexeris de
precationem meā in
tende mihi & exaudi me.
Contristatus sum in exe
rcitatione mea: & conturbatus sum a voce inimici

ꝑ tribulatione peccatoꝝ ambulauimus cū cōsensu.
Q uoniam declinauerūt in me iniquitates, ꝑ in ira molesti erant mihi.
C or meum cōturbatū est in me: et formido mortis cecidit super me.
T imor, ꝑ tremor venerūt super me: ꝑ contexerunt me tenebre.
E t dixi, Quis dabit pennas sicut columbe, ꝑ volabo ꝑ requiescam?
E ce elongaui fugiens, et mansi in solitudine.
E xpectabam eum, qui saluum me fecit a pusillanimitate spūs, et tempestate.
P ercipita dñe, diuide linguas eorum: quoniam vidi iniquitatem, ꝑ contradictionem in ciuitate.
D ie, ac nocte circundabit eam super muros eius iniquitas: et labor in medio eius, ꝑ iniustitia.
E t non defecit de plateis eius vsura, ꝑ dolus.
Q uia si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem vtiq.
E t si is, qui oderat me super me magna locutus fuisset, abscondissem me forsitan ab eo.
T u vero homo vnanimis, dux meus, ꝑ notus meus.
Q ui simul mecum dulces capiebas cibos: in domo dei

T eniat mors sup illos: ꝑ descēdāt in infernū viuētes,
Q m nequitie in habitaculis eorum in medio eorum
C go autē ad deum clamaui: ꝑ dñs saluabit me.
T espere, ꝑ mane, ꝑ meridie narrabo, ꝑ annuntiabo, ꝑ exaudiet vocem meam.
R edimet in pace aiam meā ab his, q̄ appropiquāt mihi: q̄m inter multos erāt mecū
E xaudiet deus, ꝑ humiliabit illos, qui est ante secula.
Q ō cēm̄ illis cōmutatio, ꝑ nō timuerūt deū: extēdit manū suā in retribuendo.
C ōtaminauerūt testamētū eius, diuisi sunt ab ira vultus eius et appropinquauit eor illius.
M olliti sunt sermones eius sup oleū, ꝑ ipsi sunt iacula.
I acta sup dñm curā tuā, ꝑ ipse te enutriet: nō dabit ī eternū fluctuationē iusto.
T u vero deus deduces eos in puteum interitus.
T iri sanguinum ꝑ dolosi, non dimidiabūt dies suos, ego autem sperabo in dño.

Psalmus. 104.

C Onfitemini domino, quoniam bonus, q̄m in seculū misericordia eius.
Q uis loquetur potentias domini: auditas faciet omnes laudes eius?

Beati, qui custodiunt iudicium: & faciunt iustitiam in omni tempore.

Memento nostri domine in beneplacito populi tui: visita nos in salutari tuo.

Ad videdū in bonitate electorum tuorum: ad letandū in letitia gentis tue: vt lauderis cum hereditate tua.

Peccauimus cum patribus nostris iniuste egimus, iniquitatem fecimus.

Patres nostri in Egypto non intellexerunt mirabilia tua: non fuerunt memores multitudinis mie tue.

Et irritauerunt ascendentes in mare: mare rubrum.

Et saluauit eos propter nomen suum: vt notam faceret potentiam suam.

Et increpuit mare rubrū, & exiccatū est: & deduxit eos in abyssis sicut in deserto.

Et saluauit eos de manu odientium: et redemit eos de manu inimici.

Et operuit aqua tribulātes eos vnus ex eis nō remānsit.

Et crediderūt verbis eius: & laudauerunt laudem eius.

Cito fecerunt. obliti sunt operum eius: non sustinuerunt consilium eius.

Et concupierunt concupiscentiam in deserto: & tentauerunt deum in aquoso.

Et dedit eis petitionem ipsorum: & misit saturitatem in animas eorum.

Et irritauerūt Moysen in castris: Aaron sanctum dñi.

Aperta est terra, & deglutiuit Dathan: & operuit congregationem Abiron.

Et exarsit ignis in synagoga eorum: flamma cōbussit peccatores.

Et fecerunt vitulū in Horeb: & adorauerūt sculptile.

Et mutauerunt gloriam suam in similitudinem vituli comedentis fenum.

Obliti sunt deum, qui saluauit eos, q̄ fecit magnalia in Egypto, mirabilia in terra Cham: terribilia in mari rubro.

Et dixit, vt disperderet eos: si non Moyses electus eius stetisset in confractione in conspectu eius.

Et auertere ret irā ei⁹ ne disperderet eos: & p nihilo habuerūt terrā desyderabilē.

Nō crediderūt verbo eius: et murmurauerunt in tabernaculis suis: non exaudierunt vocem domini.

Et eleuauit manum suam super eos: vt prosterneret eos in deserto.

Et vt deiceret semē eorum in nationibus & dispergeret eos in regionibus.

Et admirati sunt Beelphegor: & comederunt sacrificia

moztuozum.
Et irritauerũt eũ in adinuentionibus suis: & multiplicata est in eis ruina.
Et stetit Phinees, & placauit: & cessauit quassatio.
Et reputatũ est ei in iustitiã in generatiõe, & generatione vsq; in sempiternum.
Et irritauerunt eum ad aquas cõtradictiõis: & vexatus est Moyses ꝓpter eos, quia exacerbauerũt spiritũ eius.
Et diffinxit in labijs suis, non disperdiderunt gentes, quas dixit dominus illis.
Et cõmisti sunt inter gentes & didicerũt opera eozũ, & seruierũt sculptilibus eozũ: & factũ est illis in scãdalum.
Et immolauerunt filios suos, & filias suas demonijs
Et effuderũt sanguinẽ innocentem, sanguinem filioꝝ rum suozum, & filiarum suarum, quas sacrificauerunt sculptilibus Chanaan.
Et infecta est terra in sanguinibus, & cõtaminata est in operib⁹ eozũ: & fornicati sunt in adinuẽtionib⁹ suis.
Et iratus est furoꝛe dñs in populũ suum: & abominatus est hereditatem suam.
Et tradidit eos in manus gentium: & dominati sunt eozum, qui oderunt eos.
Et tribulauerũt eos inimici eozũ, & humiliati sunt sub manibus eozum: sepe liberauit eos.
Ipsi autẽ exacerbauerunt eũ in cõsilio suo, & humiliati sunt in iniquitatib⁹ suis.
Et vidit cũ tribularet: et audiuit oratiõnẽ eozum.
Et memoꝛ fuit testamenti sui: & penituit eũ secundum multitudinem mĩe sue.
Et tradidit eos in misericoꝛdias, in cõspectu omnium, qui ceperant eos.
Saluos nos fac domine deus noster: & congrega nos de nationibus.
Vt cõfiteamur noi sancto tuo & gloziemur i laude tua.
Benedictus dñs deꝰ Israel a seculo, & vsq; in seculum: et dicet oĩs populus, Fiat, fiat. ℭ Psalmus. 106.
Confitemini dño, quĩ bonus: quoniã in seculum miseriꝛdia eius.
Dicãt, qui redempti sunt a domino, quos redemit de manu inimici: & de regionibus congregauit eos.
A solis oꝛtu, & occasu, ab aquilone, & mari.
Errauerũt in solitudine in maquoso: viam ciuitatis habitaculi non inuenerunt.
Esurientes, & sitientes, anima eozum in ipsis defecit.
Et clamauerũt ad dñm cũ tribularentur, & de necessitatibus eozum eripuit eos.

Et deduxit eos ī viā rectā vt irēt in ciuitatē habitōis
Confiteantur dño misericordie eius: et mirabilia eius filijs hominum.
Quia satiauit animā inanem: & animam esurientem satiauit bonis.
Sedentes in tenebris, & in umbra mortis: vinctos in mendicitate, & ferro.
Quia exacerbauerūt eloquia dei: & consilium altissimi irritauerunt.
Et humiliatū est in laboribꝰ cor eorū, infirmati sunt, nec fuit qui adiuuaret.
Et clamauerūt ad dñm, cū tribularēt, & de necessitatibꝰ eorum liberauit eos.
Et eduxit eos de tenebris, & umbra mortis, & vincula eorum disrupit.
Confiteantur dño misericordie eius, & mirabilia eius filijs hominum.
Quia cōtriuit portas ereas, & vectes ferreos cōfregit
Suscepit eos de via iniquitatis eorum: propter iniustitias etenim suas humiliati sunt
Omnē escā abominata est ānā eorū: & appropinquauerunt vsq; ad portas mortis
Et clamauerūt ad dñm cū tribularent, & de necessitatibus eorum liberauit eos.
Misit verbū suū, & sanauit eos: & eripuit eos de interitionibus eorum.
Confiteant dño misericordie eius, & mirabilia eius filijs hominum
Et sacrificent sacrificium laudis: & annuntient opera eius in exultatione.
Qui descendunt mare in nauibus facientes operationem in aquis multis.
Ipsi viderunt opera dñi, & mirabilia eius in profundo.
Dixit, & stetit spiritꝰ procelle: & exaltati sūt fluctꝰ eius.
Ascēdūt vsq; ad celos, & descendūt vsq; ad abyssos: anima eorum in malis tabescebat.
Turbati sunt, & moti sunt sicut ebrius: & omnis sapientia eorū deuorata est.
Et clamauerūt ad dominū cū tribularent: & de necessitatibus eorū eduxit eos.
Et statuit procellā eius in auram: & siluerūt fluctus eius.
Et letati sunt, quia siluerunt: & deduxit eos in portum voluntatis eorum.
Confiteantur dño misericordie eius, & mirabilia eius filijs hominum.
Et exaltent eum in ecclesia plebis: & in cathedra seniorum laudent eum.
Posuit flumina in desertū: & exitus aquarum in sitim.
Terram fructiferam in salsugnem, a malitia inhabitantium in ea.
Posuit desertū in stagna

aquarum: ⁊ terrā sine aqua in exitus aquarum.

Et collocauit illic esurientes: et constituerunt ciuitatem habitationis.

Et seminauerunt agros, ⁊ plantauerunt vineas, ⁊ fecerunt fructum natiuitatis.

Et benedixit eis, ⁊ multiplicati sunt nimis, ⁊ iumenta eorum non minorauit.

Et pauci facti sunt, ⁊ vexati sunt a tribulatione malorum, ⁊ dolore.

Effusa est contentio super principes: ⁊ errare fecit eos in inuio, ⁊ non in via.

Et adiuuit pauperem de inopia: ⁊ posuit, sicut oues, familias

Videbunt recti, ⁊ letabuntur, ⁊ omnis iniquitas oppilabit os suum.

Quis sapiens, ⁊ custodiet hec, et intelliget miias dñi?

¶ Ad laudes. Psalmus. cxlv.

Laudate dominū oēs gentes: laudate eum omnes populi.

Quōniam confirmata est super nos misericordia eius: ⁊ veritas dñi manet in eternū.

¶ Psalmus. cl.

Laudate dñm i sanctis eius: laudate eū in firmamento virtutis eius.

Laudate eū in virtutib⁹ eius laudate eū secundū multitudinem magnitudinis eius.

Laudate eū in sono tube, laudate eum in psalterio, et cithara.

Laudate eū in tympano, ⁊ choro, laudate eū in choro dis ⁊ organo.

Laudate eū in cymbalis bñsonantibus, laudate eū in cymbalis iubilatiōis: omnis spiritus laudet dñm.

¶ Canticum Moysi.

Audite celi que loquor: audiat terra verba oris mei. Deu. 32.

Concrescat ipluuia doctrina mea fluat vt ros eloquiū meū

Quasi imber sup herbā, et quasi stille super gramina,

Quia nomē dñi invocabo.

Date magnificētiā deo nostro. Dei perfecta sunt opera: et oēs vie eius iudicia.

Deus fidelis, ⁊ absq; vlla iniquitate, iustus, ⁊ rectus:

Peccauerunt ei, ⁊ non filij eius, in sordibus.

Gēnatio prauā, atq; peruersa: Heccine reddis dño populo stulte, ⁊ insipiens?

Nunquid non ipse est pater tuus, qui possedit te, et fecit, ⁊ creauit te?

Memēto dierū antiquorū: cogita generatiōes singulas.

Interroga patrem tuum, ⁊ annuntiabit tibi: maiores tuos, ⁊ dicent tibi.

Quōn diuidebat altissim⁹ gētes: qñ separabat filios Adā

Q Ostituit terminos popu
lorum iuxta numerum filio
rum Israel.
P ars aũt dñi populus ei⁹
Jacob funiculus hereditā
tis eius.
I nuenit eum in terra de
serta, in loco horroris, & va
ste solitudinis.
Q circumduxit eum, & do
cuit: & custodiuit quasi pu
pillam oculi sui.
S icut aquila prouocās ad
volandū pullos suos, & sup
eos volitās.
Q expādit alas, & assumpsit
eum: atq; portauit in hu
meris suis.
D ns solus dux eius fuit:
& nō erat cū eo deus alien⁹.
Q onstituit eum super ex
celsam terram vt comederet
fructus agrorum.
Q t sugeret mel de petra:
oleūq; de saxo durissimo:
B utyrum de armēto, & lac
de ouibus, cū adipe agnorū,
& arietum filiorum Basan.
Q t hircos cū medulla tri
tici, et sanguinem vue bibe
ret meracissimum.
I ncrassatus est dilectus, &
recalcauit, incrassatus, im
pinguatus dilatatus.
D ereliq̃t deū factorē suū
& recessit a deo salutari suo.
P rouocauerūt deū in dijs
alienis: & in abominatiōib⁹
ad iracundiam cōcitauerūt

I mmolauerunt demonijs:
et non deo: dijs, quos igno
rabant.
D ouicrecētesq; venerūt ds
non coluerunt patres eorū.
D eum, qui te genuit, dere
liquisti & obliitus es domini
creatoris tui.
V idit dñs, & ad iracundiā
concitatus est: quia prouo
cauerūt eum filij sui, & filie.
Q t ait, Abscondam faciem
meam ab eis: & cōsyderabo
nouissima eorum.
G eneratio enim peruersa
est: & infideles filij.
I psi me prouocauerūt in
eo, qui non erat deus, & irri
tauerūt in vanitatib⁹ suis.
Q t ego prouocabo eos in eo,
qui nō est populus, & in gen
te stulta irritabo illos.
I gnis succensus est in fu
rore meo: & ardebit vsq; ad
inferni nouissima.
D euorabit q; terram cum
germine suo: & montiū fun
damenta comburet.
C ōgregabo super eos ma
la: et sagittas meas comple
bō in eis.
C onsumentur fame: et de
uorabunt eos aues morsu
amarissimo.
D entes bestiarū immittā
in eos: cū furore trahētium
super terrā. atq; serpentiū.
H oris vastabit eos gladi⁹,
& intus pauor: iuuicē simul

ac virginem, lactentem cum homine sene.

Et dixi, Ubi nam sunt? cessare faciã ex hominibus memoriam eorum.

Sed propter irã inimicorũ distuli: ne forte superbirent hostes eorum.

Et dicerẽt, Manus nostra excelsa: & non dominus, fecit hec omnia.

Gens absq; consilio est, & sine prudentia: vtinam saperent, & intelligerẽt, ac nouissima prouiderent.

Q uomodo persequatur vnus mille: & duo fugarent decem millia?

N õne ideo, quia deꝰ suus vendidit eos: & dñs conclusit illos?

N on enim est deus noster, vt dñi eorũ: & inimici nostri sunt iudices.

D e vinea Sodomorũ, vinea eorum: & de suburbanis Gomorrhe.

V ua eorum, vua fellis: & botrus amarissimus.

F el draconũ vinũ eorũ: & venenũ aspidum insanabile.

N onne hec condita sunt apud me: & signata in thesauris meis?

M ea est vltio, & ego retribuam eis in tempore, vt labatur pes eorum.

I uxta est dies perditionis & adesse festinant tempora.

I udicabit dñs populũ suũ & in seruis suis miserebitur.

V idebit quod infirmata sit manus: & clausi quoq; deficerunt, relictiq; consumpti sunt.

Et dicet, Ubi sunt dii eorum: in quibus habebãt fiduciã?

D e quorum victimis comedebant adipes: & bibebãt vinum libaminum.

S urgant, & opitulentur vobis & in necessitate vos protegant.

V idete quod ego sim solꝰ: & nõ sit alius deꝰ preter me.

E go occidam, & ego viuere faciam: percutiam, & ego sanabo: & non est qui de manu mea possit eruere.

L euabo ad celum manum meam: & dicam, Viuo ego in eternum.

S i acuerovt fulgur gladiũ meum & arripuerit iudiciũ manus mea.

R eddam vltionẽ hostibus meis & his, qui oderunt me, retribuam.

I nebriabo sagittas meas sanguine: & gladius meus deuorabit carnes.

D e cruore occisorum: & de captiuitate nudati inimicorum capitis.

L audate gentes populum eius, quia sanguinem seruorum suorum vlciscetur.

Et vindictã tribuet in ho-

stes eozum: ⁊ pzopitius erit terre populi sui. Deinde. Benedictus. Folio. 4.

℣ Ad primam. ℟ Deus.

℣ Psalmus. 62.

DEus Deus meꝰ ad te de luce vigilo.

Sitiuit in te anima mea, quam multipliciter tibi caro mea.

In terra deserta, inuia, ⁊ inaquosa, sic in sancto apparui tibi: vt viderem virtutē tuam, ⁊ gloziam tuam.

Quoniam melioz est misericozdia tua super vitas: labia mea laudabunt te.

Sic benedicam te in vita mea: ⁊ in nomine tuo leuabo manus meas.

Sicut adipe, ⁊ pinguedine repleatur anima mea: ⁊ labijs exultationis laudabit os meum.

Si memoz fui tui super stratum meum, in matutinis meditaboz in te, quia fuisti adiutoz meus.

Et in velamento alarum tuarū exultabo, adhesit anima mea post te: me suscepit dextera tua.

Ipsi vero in vanū quesierunt animam meam, introibunt in inferioza terre, tradentur in manus gladij, partes vulpium erunt.

Rex vero letabitur in deo, laudabuntur omnes qui iurant in eo, quia obstructum est os loquentium iniqua.

℣ Psalmus. 66.

DEus misereatur nr̄i, ⁊ benedicat nobis illuminet vultū suum super nos, ⁊ misereatur nostri.

Vt cognoscamus in terra viam tuam in omnibus gentibus salutare tuum.

Confiteantur tibi populi Deus: confiteantur tibi populi omnes.

Letentur, ⁊ exultent gentes, qm̄ iudicas populos in eq̄tate, ⁊ gētes in terra dirigis.

Confiteantur tibi (gis. populi Deus, confiteantur tibi populi omnes: terra dedit fructum suum.

Benedicat nos deus, deus noster benedicat nos deus: ⁊ metuant eū oēs fines terre.

℣ Psalmus. 155.

COnfitemini domino, qm̄ bonus: qm̄ in eternum misericozdia eius.

Confitemini deo deozū: qm̄ in eternū misericozdia eius.

Confitemini dño dñozū: qm̄ in eternum mia eius.

Qui facit mirabilia magna solus: quoniam in eternum misericozdia eius.

Qui fecit celos in intellectu: quoniam in eternū misericozdia eius.

Qui firmauit terram sup aquas: quoniā in eternum

misericordia eius.
Qui fecit luminaria magna: quoniam in eternū misericordia eius.
Solem in potestatem diei: quoniam in eternum misericordia eius.
Lunam, & stellas, in potestatem noctis: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui percussit Egyptū cū primogenitis eorum: quoniam in eternum mia eius.
Qui eduxit Israel de medio eorum: quoniam in eternum misericordia eius.
In manu potēti, & brachio excelso: quoniam in eternū misericordia eius.
Qui diuisit mare rubrum in diuisiones: quoniā in eternum misericordia eius.
Et eduxit Israel per medium eius: quoniam in eternum misericordia eius.
Et excussit Pharaonem, & virtutē eius in mari rubro: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui traduxit populum suum per desertum: quoniā in eternum misericordia eius.
Qui percussit reges magnos: quoniam in eternum misericordia eius.
Et occidit reges fortes: quoniam in eternum misericordia eius.
Seon regem Amorrheorū quoniam in eternum misericordia eius.
Et Og regem Basan: quoniam in eternum misericordia eius.
Et dedit terram eorum hereditatem: quoniam in eternum misericordia eius.
Hereditatem Israel seruo suo: quoniam in eternū misericordia eius.
Quia in humilitate nostra memor fuit nostri: quoniam in eternum misericordia eius.
Et redemit nos ab inimicis nostris: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui dat escā omni carni: quoniam in eternum misericordia eius.
Confitemini deo celi: quoniam in eternum mia eius.
Confitemini domino dominorum: quoniam in eternum misericordia eius.

℣. Deus Deus meus ad te de luce vigilo. Deinde. Credo. ℣. Ad tertiā. ℣. Inclina aurē. Psal. 51.

Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate? tota die iniustitiam cogitauit lingua tua: sicut nouacula acuta fecisti dolum. Dilexisti malitiam super benignitatem: iniquitatem magis quā loqui equitatē.

Dilexisti omnia verba pre
cipitationis lingua dolosa.
Propterea deus destruet
te in finem: euellet te, & emi
grabit te de tabernaculo tuo
& radicē tuā de terra viuētiū
Videbūt iusti, & timebūt,
& super eum ridebunt: & di
cent, Ecce homo, qui non po
suit deum adiutorē suum.
Sed speravit in multitudi
ne diuitiarum suarū: & pre
valuit in vanitate sua.
Ego autem sicut oliua fru
ctifera in domo Dei, speraui
in misericordia Dei in etern
num, & in seculum seculi.
Confitebor tibi in seculū,
quia fecisti: & expectabo no
men tuum, qm̄ bonū est in
conspectu sanctorū tuorum.

¶ Psalmus. 57.

Si vere vtiq; iustitiā
loquimini: recte iudi
cate filij hominum.
Etenim in corde iniquita
tes operamini in terra: iniu
stitias manus vestre con
cinnant.
Alienati sunt peccatores a
vulua, errauerunt ab vtero
locuti sunt falsa.
Furor illis secundū simili
tudinem serpentis: sicut al
pidis surde, & obturātis au
res suas.
Que non exaudiet vocem
incantantium, & venefici in
cantantis sapienter.
Deus conteret dentes eor
in ore ipsorū: molas leonū
contringet dominus.
Ad nihilū deuenient tanq̄
aqua decurrens: intendit ar
cum suū, donec infirmētur.
Sicut cera, que fluit, aufe
rentur: supercecidit ignis, &
non viderunt solem.
Priusq̄ intelligerēt spine
vestre rhamnum: sicut viuē
tes, sic in ira absorbet eos.
Letabitur iustus, cum vi
derit vindictā: manus suas
lauabit in sanguine pctōris.
Et dicet homo, Si vtiq; est
fructus iusto: vtiq; est deus
iudicans eos in terra.

¶ Psalmus. 87.

Domine deus salutis
mee, in die clamaui, &
nocte coram te.
Intret in cōspectu tuo ora
tio mea: inclina aurem tuā
ad precem meam.
Quia repleta est malis ani
ma mea: & vita mea inferno
appropinquauit.
Estimatus sum cum descē
dentibus in lacū, factus sum
sine adiutorio, inter mor
tuos liber.
Sicut vulnerati dormien
tes in sepulchris, quorū no
es memor amplius: & ipsi de
manu tua repulsi sunt.
Posuerunt me in lacu in
ferior: in tenebrosis, & in
umbra mortis.

Super me confirmatus est furor tuus: & omnes fluctus tuos induxisti super me.

Longe fecisti notos meos a me posuisti me abominationem sibi.

Traditus sum & non egrediebar: oculi mei languerũt pre inopia.

Clamavi ad te dñe tota die expandi ad te manus meas.

Nunquid mortuis facies mirabilia: aut medici suscitabunt, & confitebuntur tibi?

Nũquid narrabit aliquis in sepulchro misericordiam tuam: & veritatem tuam in perditione?

Nunquid cognoscẽtur in tenebris mirabilia tua: & iustitia tua in terra oblivionis?

Et ego ad te dñe clamavi & mane oratio mea prueniet te

Ut quid domine repellis orationẽ meam, avertis faciem tuam a me?

Pauper sum ego, & in laboribus a iuventute mea: exaltatus autẽ humiliatus sum & conturbatus.

In me transierunt ire tue: & terrores tui conturbaverunt me.

Circumdederunt me sicut aqua: tota die circumdederunt me simul.

Elongasti a me amicum, & primũ: & notos meos a miseria. Alia. Inclina aurem tuam ad precem meam.

Ad sextam. Alia. Adiuuanos. Psalmus. 75.

Notus in Judea deus in Jsrael magnum nomen eius.

Et factus est in pace locus eius: & habitatio eius in Sion.

Ibi cõfregit potẽtias, arcum, scutum, gladium, & bellum.

Illuminãs tu mirabiliter a mõtibus eternis: turbati sunt oẽs insipientes corde.

Dormierũt somnũ suum: & nihil inuenerunt oẽs viri diuitiarũ in manibus suis.

Ab increpatione tua deus Jacob dormitauerunt, qui ascenderunt equos.

Tu terribilis es, & quis resistet tibi: ex tunc ira tua.

De celo auditũ fecisti iudicium: terra tremuit, & quieuit

Cum exurgeret in iudicium deus: vt saluos faceret omnes mansuetos terre.

Quia cogitatio hoĩs confitebitur tibi: & reliquie cogitationis diem festum agent tibi.

Vouete, & reddite domino deo vestro: omnes qui in circuitu eius affertis munera.

Terribili, & ei, q̃ aufert spiritũ principũ: terribili apud reges terre. Psal. 78.

Deus venerunt gẽtes in hereditatẽ tuã, polluerunt templũ sanctũ tuũ, posuerunt Jerusalem impo

mozum custodiam.

Posuerunt mozticinia seruozum tuozum escas volatilibus celi, carnes sanctozū tuozum bestijs terre.

Effuderunt sanguinē eozū tanquam aquam in circuitu Jerusalem: ⁊ non erat, qui sepeliret.

Facti sumus opprobrium vicinis nostris: subsannatio, ⁊ illusio his, qui in circuitu nostro sunt.

Usquequo domine irasceris in finē: accendetur velut ignis zelus tuus?

Effunde iram tuam in gentes, que te non nouerunt: ⁊ in regna, que nomen tuū non inuocauerunt.

Quia comederunt Jacob: ⁊ locum eius desolauerunt.

Ne memineris iniquitatū nostrarum antiquarum, cito anticipent nos misericoz die tue: quia pauperes facti sumus nimis.

Adiuua nos deus salutaris noster: ⁊ propter gloziā nominis tui dñe libera nos, ⁊ propitius esto peccatis nostris propter nomen tuum.

Ne forte dicant in gentib⁹ Vbi est deus eozum? ⁊ innotescat in nationibus coram oculis nostris.

Ultio sanguinis seruozū tuozum, qui effusus est: introeat in conspectu tuo gemitus compeditozum.

Secundum magnitudinē brachij tui posside filios mortificatozum.

Et redde vicinis nostris septuplū in sinu eozum: improperium ipsozū quod exprobauerunt tibi domine.

Nos autē populus tuus, ⁊ oues pascue tue confitebimur tibi in seculum.

In generatione, ⁊ generationem annunciabimus laudem tuam.

¶ Psalmus. 123.

Nisi quia dñs erat in nobis, dicat nunc Jsrael, nisi quia dominus erat in nobis.

Cū exurgerent homines in nos: forte viuos deglutissent nos.

Cum iracesceretur furoz eorum in nos: forsitan aqua absozbuisset nos.

Torrentē pertransiuit anima nostra: forsitan pertransisset anima nostra aquam intollerabilem.

Benedictus dominus, qui non dedit nos in captionem dentibus eozum.

Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantiū laqueus contritus est, ⁊ nos liberati sumus.

Adiutozium nostrū in nomine domini, qui fecit celū ⁊ terram. ℣ñ. Adiuua nos

deus salutaris noster.

Ad nonã. Tua. Non auertas. Psalmus. 101.

DOmine exaudi orationẽ meã: & clamor meus ad te veniat.

Non auertas faciem tuã a me: in quacunq; die tribulor, inclina ad me aurẽ tuã.

In quacunq; die inuocauero te: velociter exaudi me.

Quia defecerunt, sicut fumus, dies mei: & ossa mea, sicut cremium aruerunt.

Percussus sum vt fenum, & aruit cor meum: quia oblitus sum comedere panem meum.

A voce gemitus mei, adhesit os meũ carni mee.

Similis factus sum pelicano solitudinis: factus sum sicut nycticorax in domicilio.

Vigilaui, & factus sum sicut passer solitarius in tecto.

Tota die exprobrabant mihi inimici mei, & qui laudabant me, aduersum me iurabant.

Quia cinerem tanquã panem mãducabam, & potũ meum cum fletu miscebam.

A facie ire indignationis tue quia eleuans allisisti me.

Dies mei sicut vmbra declinauerunt: & ego sicut fenum arui.

Tu autem domine in eternum permanes: & memoriale tuum in generatione, & generationem.

Tu exurgens domine misereberis Sion: quia tempus miserendi eius, quia venit tempus.

Quoniam placuerunt seruis tuis lapides eius: & terre eius miserebuntur.

Et timebunt gẽtes nomẽ tuum domine & oẽs reges terre gloriam tuam.

Quia edificauit dominus Sion: & videbitur in gloria sua.

Respexit in orationem humilium: & nõ sprevit preces eorum.

Scribantur hec in generatione altera: & populus qui creabitur laudabit dominũ.

Quia prosperit de excelso sancto suo, dominus de celo in terram aspexit.

Vt audiret gemitus compeditorũ, vt solueret filios interemptorum.

Vt annuncient in Sion nomẽ domini, & laudẽ eius in Jerusalem.

In conueniendo populos in vnum, & reges, vt seruiãt domino.

Respondit ei in via virtutis sue, Paucitatem dierũ meorum nuncia mihi.

Ne reuoces me in dimidio dierum meorum: in generatione, & generationem.

Initio tu domine terram fundasti: & opera manuum tuarum sunt celi.

Ipsi peribunt, tu autē permanes: & omnes sicut vestimentum veterascent.

Et sicut opertorium mutabis eos & mutabuntur: tu autē idem ipse es, & anni tui non deficient.

Filij seruorum tuorū habitabunt, & semen eorum in seculum dirigetur.

℣ Psalmus. 127.

Beati oēs qui timent dominum, qui ambulant in vijs eius.

Labores manuum tuarū quia mādducabis: beatus es & bene tibi erit.

Uxor tua, sicut vitis abūdans in lateribus domꝰ tue.

Filij tui, sicut nouelle oliuarū, in circuitu mense tue.

Ecce sic benedicetur homo qui timet dominum.

Benedicat tibi dominꝰ ex Sion: & videas bona Jerusalē oibus diebus vite tue.

Et videas filios filiorum tuorū: pacem super Jsrael.

℣ Psalmus. 132.

Ecce quam. bonum. & quam iucundum habitare fratres in vnum.

Sicut vnguentū in capite, quod descendit in barbam, barbam Aaron.

Quod descendit in oram vestimenti eius: sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion.

Quoniam illic mandauit dñs bñdictionē: & vitā vsq; in seculū. Asia. Mō auertas faciē tuam a me in quacūq; die tribulor. ℣ Ad vesperas

℣ Psalmus. 143.

Benedictus dñs Deus meus, qui docet manus meas ad prelium: & digitos meos ad bellum.

Misericordia mea. & refugium meum: susceptor meus, & liberator meus.

Protector meus, & in ipso speraui: qui subdis populū meum sub me.

Dñe quid est homo, quia innotuisti ei: aut filius hominis, quia reputas eum?

Homo vanitati similis factus est dies eius, sicut vmbra pretereunt.

Dñe inclina celos tuos, & descende: tāge montes & fumigabunt.

Fulgura coruscationem, & dissipabis eos: emitte sagittas tuas, & cōturbabis eos.

Emitte manum tuam de alto, eripe me, & libera me de aquis multis, & de manu filiorum alienorum.

Quorum os locutum est vanitatem: & dextera eorum dextera iniquitatis.

Deus canticum nouū cā-

tabo tibi: in psalterio decachordo psallam tibi.

Qui das salutem regibus qui redemisti Dauid seruū tuum, de giadio maligno eripe me.

Et erue me de manu filiorū alienorum, quorū os loquutum est vanitatē: & dextera eorum dextera iniquitatis.

Quorum filij, sicut nouelle plātationes, in iuuētute sua.

Filie eorū cōpositē: circūornate, vt similitudo templi.

Promptuaria eorum plena: eructātia ex hoc in illud.

Oues eorū fetose, abundātes in egressibus suis: boues eorum crasse.

Nō est ruina maceriē, neq; trāsitus, neq; clamor in plateis eorum.

Beatum dixerūt populū, cui hec sunt: beatus populus cuius dominus deus eius.

¶ Psalmus. 146.

Iudate dominū, quoniā bonus est psalmus: deo nostro sit iucunda, decoraq; laudatio.

Edificans Ierusalem dominus dispersiones Israelis congregabit.

Qui sanat contritos corde & alligat contritiones eorū.

Qui numerat multitudinem stellarum: & omnibus eis nomina vocat.

Magnus dominus noster, & magna virtus eius: & sapientie eius non est numerus.

Suscipiens mansuetos dominus: humilians autē peccatores vsq; ad terram.

Prozecinite domino in confessione: psallite deo nostro in cithara.

Qui operit celum nubibus: & parat terre pluuiam.

Qui producit in mōtibus fenum & herbam seruituti hominum.

Qui dat iumentis escam ipsorum: & pullis coruorum invocantibus eum.

Non in fortitudine equi voluntatem habebit: nec in tibijs viri beneplacitū erit ei.

Beneplacitū est dño super timentes eū: & in eis, qui sperant super misericordia ei⁹.

¶ Psalmus. 147.

Luda Ierusalem dominum: lauda deum tuū Sion.

Quoniā confortauit seras portarum tuarū: benedixit filijs tuis in te.

Qui posuit fines tuos pacē: & adipe frumēti satiat te.

Qui emittit eloquiū suū terre velociter: cucurrit sermo eius.

Qui dat niuē, sicut lanam: nebulā sicut cinerē spargit.

Mittit chrystallū suum sicut buccellas, ante faciē frigoris eius quis sustinebit?

Et mittet verbū suum & liquefaciet ea, flabit spiritus eius: & fluent aque.

Qui annūtiat verbū suū Jacob iustitias, & iudicia sua Jsrael.

Non fecit taliter omni nationi & iudicia sua non manifestauit eis.

Deinde Magnificat Fo. 9.

Ad cōpletoziū. Psal. 84.

Benedixisti dñe terrā tuam: auertisti captiuitatem Jacob.

Remisisti iniquitatem plebis tue: operuisti omnia peccata eoꝝ.

Mitigasti omnem irā tuā, auertisti ab ira indignationis tue.

Conuerte nos deus salutaris noster: & auerte iram tuam a nobis.

Nunquid in eternum irasceris nobis? aut extendens iram tuam a generatione in generationem?

Deus tu conuersus viuificabis nos: & plebs tua letabitur in te.

Ostende nobis domine misericordiam tuā: & salutare tuum da nobis.

Audiā, quid loquatur in me dominus deus: quoniā loquetur pacē in plebē suā.

Et super sanctos suos, & in eos, qui cōuertuntur ad coꝝ

Verumtamen prope timentes eum salutare ipsius: ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia, & veritas obuiauerūt sibi: iustitia & pax osculate sunt.

Veritas de terra orta est: & iustitia de celo prospexit.

Etenim dominus dabit benignitatē: & terra nostra dabit fructum suum.

Iustitia ante eum ambulabit: & ponet in via gressus suos. Psalmus. 128.

Sepe expugnauerunt me a iuuentute mea, dicat nunc Jsrael.

Sepe expugnauerunt me a iuuentute mea: etenim non potuerunt mihi.

Supra dorsum meū fabricauerunt peccatores prolongauerunt iniquitatē suam.

Dominus iustus cōdidit cervices peccatorum: cōfundātur, & cōuertantur retrorsum oēs, qui oderūt Sion.

Fiant sicut fenum tectoꝝ quod priusquam euellatur exaruit.

De quo nō implebit manū suam qui metet: & sinū suū, qui manipulos colliget.

Et non dixerūt qui preteribant, Benedictio domini super vos: benedixim⁹ vobis in nomine domini.

Psalmus. 129.

De profundis clamaui ad te domine: domine

exaudi vocem meam.
Fiāt aures tue intēdētes in vocem deprecatiōis mee.
Si iniquitates obseruaueris domine: domine quis sustinebit?
Quia apud te propitiatio est: & propter legem tuam sustinui te domine.
Sustinuit anima mea in verbo eius: speravit anima mea in domino.
A custodia matutina vsq; ad noctem speret Israel in domino.
Quia apud dominum misericordia: & copiosa apud eum redemptio.
Et ipse redimet Israel ex omnibus iniquitatibus eius. Deus. Nūc dimittis. Fo. 9

¶ Finis Psalterij.

ADVENTVS DOMINI SEMPER INCIPIT in dominica proxima vel iuxta diem Nouembris ante vel post: aut in ipsa die vltima: si fuerit dominica, & tenetur duplex in ea, vel in sequentibus dominicis aduentus incidens transferendū est, vt supra in regulis generalibus.

¶ Dominica prima aduentus
Ad Matutinum.

PAter noster qui es in celis, sanctificet nomen tuum. Adueniat regnum tuū
Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie. Et dimitte nobis debita nostra sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationē. Sed libera nos a malo. Amen.
Ave Maria, gratia plena, dominus tecum, benedicta tu in mulieribus & benedictus fructus ventris tui Jesus. Sancta Maria mater dei ora pro nobis peccatoribus. Amen.
¶ Notandum, quod Pater noster & Ave Maria non tantum in matutino, sed etiā in singulis aliis horis dicuntur semper in principio per totum annum.

Confessio.

Confiteor Deo omnipotenti, beate Marie semper virgini, beato Michaeli archangelo, beato Johanni Baptiste, sanctis apostolis Petro & Paulo, omnibus Sanctis, & tibi pater, quia peccaui nimis cogitatione, verbo, & opere,

Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. ℣ Deo precor beatã Mariam semper virginem, beatũ Michaelẽ archangelũ, beatum Joannem Baptistam, sanctos apostolos Petrum & Paulum, oẽs sanctos, & te pater orare pro me dñm deum nostrum

℟ Absolutio.

Misereatur tui omnipotens deus, & dimissis peccatis tuis perducat te ad vitam eternam.

Respon. Amen. Versu.

Indulgentiam, absolutionem, & remissionem peccatorum nostrorum tribuat nobis omnipotẽs, & misericors dñs. Respõ. Amen.

℟ Notandũ, quod confessio cum absolutione dicitur ad matutinum tantum singulis diebus totius anni preterq̃ in triduo ante pascha, predicto vel alio modo pro cuiuslibet deuotione. Est aũt aduertendũ, quod si ab vno solo dicatur officium omittitur tibi pater & te pater & in absolutiõe loco tui & tuis dicitur nostri & nostris. Si vero dicatur officium a duobus aut pluribus, iteranda est inuicem confessio vt fit in missa. ℟ Deinde finita cõfessione dicitur. Versus.

℣ Dñe labia mea aperies. Responsoriũ. Et os meum annunciabit laudẽ tuam. Et hoc dicendo interim munit se signo crucis & similiter in alijs horis cum dicitur. ℣ Deus in adiutorium meum &c. ℟ Domine ad adiuuandum &c. ℟ Deinde dicitur Gloria. ℣ Deus in adiutorium. ℟ Domine ad adiuuandum. ℣ Gloria patri, & filio, & spiritui sancto. ℟ Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen. ℣ Alleluia. Et hic dicitur ℟ Halleluia ad omnes horas per totum annum, preterq̃ a dominica in septuagesima vsq̃ ad pascha, loco cuius illo tẽpore vsq̃ ad feriã quintam in cena domini dicitur

Laus tibi domine, rex eterne glorie. ℟ Consequenter dicitur inuitatorij tempori vel festo conueniens.

℟ Inuitatorij. ℣ Omine prestolamur aduentũ tuum vt cito venias, & dissolnas fugum captiuitatis nostre.

℟ Hoc inuitatorij dicitur vsque ad vigiliam natiuitatis exclusiue tam in dominicis, quam in feriis, nisi agatur de aliquo sancto.

℟ Notandum aũt, quod si officij dicatur ab vno solo, inuitatorij dicit semel tãtũ ante psalmũ. Venite exultemus. non repetẽdo vsq̃ in

finē eiusdē psalmi. Si vero officiū dicat a duobus, aut pluribus, inuitatorium dicitur ab vno, & repetitur statim ab alio, vel alijs simul ante predictum psalmum: in fine autem psalmi omnes simul dicunt inuitatoriū semel tantum.

℣ Psalmus.

VEnite exultemꝰ dño, iubilemꝰ deo salutari nostro, preoccupemus faciē eius in confessione, & in psalmis iubilemus ei.

Quoniā deus magnus dominus, & rex magnus super omnes deos: quoniā nō repellet dñs plebem suam, quia in manu eius sunt omnes fines terre, & altitudines montium ipse conspicit.

Quoniā ipsius est mare, & ipse fecit illud, & aridā fundauerūt manꝰ eius, venite adoremus, & procidamus añ deū, ploremus coram dño, q̄ fecit nos, dā ipse est dñs deus noster, nos autem populus eius, & oues pascue eius.

Hodie si vocem eius audieritis nolite obdurare corda vestra, sicut in exacerbatiōe secōm diem tentatiōis in deserto: vbi tentauerunt me patres vestri: probauerunt & viderunt opera mea.

Quadraginta annis proximis fui generationi huic, & dixi, semper hi errant corde, ipsi vero nō cognouerūt vias meas, quibꝰ iurauī in ira mea: si introibunt in requiē meā. Gloria patri, et filio. Sicut erat. Deinde repetit inuitatoriū. Omine ꝓtolamur. Predictus psalmus modo ꝓdicto dicitur p totū annū cū inuitatorio rē pozi, vel festo accōmodato, preterq̄ in triduo añ palma. ℣ Deinde dicitur hymnus tempori seu festo cōueniēs.

℣ Hymnus.

VOx clara ecce intonat
Obscura queq̄ increpat: Pellāt eminꝰ lomnia: Ab ethere Christꝰ ꝓmicat.

Mens iam resurgat torpida: Mue sordе exrat saucia. Sydus refulget iam nouum: Ut tollat omne noxiū

Cursum agnus mittitur: Laxare gratis debitū: Omnes pro indulgentia. Nocē demus cum lachrymis.

Secundo vt cum fulserit: Mundum q̄ horror cinxerit: Non pro reatu puniat, Sed prius nos tūc protegat.

Laus, honor, virtus, gloria Deo patri, & filio, Sancto simul paracleto. In secula seculorum. Amen.

℣ Predictus hymnus dicit ad matutinū vsq; ad vigiliā Natiuitatis inclusiue tam in dominicis, quā in feriis:

nisi agatur de sancto.

¶ Post hymnum incipitur Ant̃a tempori vel festo accõmodata, & si fuerit festũ duplex dicit̃ integra. Antyp. Veniet ecce rex. Deinde dicũtur tres psalmi, vt sunt distributi in psalterio, quibus finitis semper dicitur ant̃a integra, siue sit de festo, siue dñica vel feria. Ant̃a. Veniet ecce rex excelsus cũ potestate magna ad saluãdas gentes, halleluia. Hec ant̃a dicit̃ ad Matutinum vsq; ad dñicam tertiam aduentus exclusiue quando fit officium de dominica vel feria.

¶ Finita antiphona dicitur Pater noster &c. Et ne nos inducas. Sed libera. Deinde dicuntur tres lectiones, & cuilibet earum premittitur versus. Iube domine benedicere. Et ad primã que semper est veteris testamenti, semper etiam dicitur benedictio. Deus pater omnipotens sit nobis propitius, & clemens. Responsorium. Ihmẽ.

Prophetia Ysaie. Lectio. i.

Cap. i. Visio Ysaie filij Amos quã vidit super Iudã, & Jerusalẽ in diebus Ozie, Joatham, Achaz, et Ezechie regum Juda. Audi te celi, & auribus pcipe terra, quoniã dñs locutus est, Filios enutriui, & exaltaui: ipsi autem spreuerunt me. Cognouit bos possessorem suũ, & asinus presepe domini sui: Israel autẽ non cognouit, & populus meus non intellexit. Ve genti peccatrici, populo graui iniquitate, semini nequã, filijs sceleratis. Dereliquerunt dominum, blasphemauerunt sanctum Israel, abalienati sunt retrorsum. Super quo percutiam vos vltra, addentes pzeuaricationẽ? Omne caput languidum, & omne cor merens. A planta pedis vsq; ad verticem nõest in eo sanitas. Vulnus, & liuor, et plaga tumens: non circumligata, nec curata, nec medicamine mollita oleo. Terra vestra deserta: ciuitates vestre succẽse sunt igni. Regionem vestrã coram vobis alieni deuorant: et desolabitur, sicut in vastitate hostili. Et derelinquetur filia Sion vt vmbraculum in vinea, et sicut tugurium in cucumerario, & sicut ciuitas que vastatur. Nisi dominus exercituum reliquisset nobis semẽ, quasi Sodoma fuissemus, & quasi Gomorrha similes essemus. Audite verbum domini pzincipes Sodomorum: percipe auribus legem Dei nostri po

pulus Gomozrhe. Quo mi
hi multitudinē victimarum
vestrarū, dicit dñs? Plen⁹
sum holocausto arietū, z adi
pe pinguiū: z sanguinē vitu
lozū z agnozū z hircozū no
lui. Cū veneritis ante con
spectū meū ꝯs quesiuit hec
de manibus vestris: vt am
bularetis in atrijs meis?
Neofferatis vltra sacrificiū
frustra. Incensum abomi
natio est mihi. Neomenīa,
et sabbatum et festiuitates
alias non feram iniqui sunt
cetus vestri. Calendas ve
stras z solēnitates vestras
odiuit anima mea, facta sunt
mihi molesta: laboraui sustī
nens. Et cum extenderitis
manus vestras, auertā ocu
los meos a vobis: z cū mul
tiplicaueritis oratiōnē, nō
exaudiā. Manus vestre san
guine plene sunt. Q ui autē
dñe miserere nostri. Respō.
O eo gratias. Et sic termi
nantur omnes lectiones per
totum annum, preterquam
in triduo ante Pascha.

Ad secundam lectionē. ℟.
Jube dñe be. ꝛc. Benedicto.
Unigenit⁹ dei filius nos bñ
dicere et adiuuare dignetur
Rei. am. Et hec imittitur bñ
dictio dicit⁹ p totū annū ad
secundā lectionē que est sem
per noui testamenti.

Sanctum Jesu Christi.

euangelium secundū Lucē.
Lectio secunda.

Quoniam quidē mul
ti conati sunt ozdina
re narrationem que in no
bis complete sunt rerum, si
cut tradiderunt nobis qui
ab initio ipsi viderunt z mi
nistri fuerūt sermonis: vi
sum est et mihi assequuto
oia, a principio diligenter ex
ozdine tibi scribere optime
Theophile, vt cognoscas
eozum verbozum de quib⁹
eruditus es veritatem.

cap. 1.

C Fuit in diebus Herodis
regis Judee, sacerdos qui
dam nomine Zacharias, de
vice Abia, z vxoz illius de fi
liabus Aaron, z nomē eius
Elisabet. Erant autem iu
sti ambo ante deum, incedē
tes in omnibus mandatis,
et iustificationibus domini
ne querela, z non erat illis
filius: eo quod esset Elisa
bet sterilis, z ambo p̄ocef
fissent in diebus suis: Fa
ctum est autem: cum sa
cerdotio fungeretur Za
charias in ordine vicis sue
ante deum, secundum con
suetudinem sacerdotij, soz
te exijt vt incensum ponēret
ingressus in tēplū dñi, z om
nis multitudo populi erat
oras foris hora incensi. Ap
paruit autem illi Angelus
domini, stans a dextris

altaris incensi. Et Zacha-
rias turbatus est,videns:et
timor irruit sup eū.Dit aūt
ad illū angelus,Ne timeas
Zacharia, quoniā exaudita
est deprecatio tua,ꝫ uxor tua
Elisabet pariet tibi filium,
ꝫ uocabis nomen eius Jo-
annem: et erit gaudium ti-
bi et exultatio ꝫ multi in na
tiuitate eius gaudebūt,erit
enim magnus coram domi-
no:et uinum et siceram non
bibet,et spiritu sancto reple
bitur adhuc ex utero ma-
tris sue:et multos filiorum
Jsrael conuertet ad domi-
num deum ipsorum ,et ip-
se precedet ante illum spiri
tu,et uirtute Elie: ut con-
uertat corda patrum in fi-
lios,ꝫ incredulos ad pruden
tiam iustorum , parare dño
plebem perfectam. Et dixit
Zacharias ad angelum. Un
de hoc sciam:ego enim sum
senex : ꝫ uxor mea processit
in diebus suis. Et respon-
dens angelus,dixit ei, Ego
sum Gabriel qui asto ante
deum : ꝫ missus sum loqui
ad te, ꝫ hec tibi euangeli-
zare. Et ecce, eris tacens, et
non poteris loqui usque in
diem quo hec fiant : pro eo
quod non credidisti uerbis
meis , que implebuntur in
tempore suo. Et erat plebs
expectans Zachariam:ꝫ mi-
rabantur quod tardaret in
templo. Egressus autē
non poterat loqui ad illos:
ꝫ cognouerunt quod uisio-
nem uidisset in templo. Et
ipse erat innuens illis:ꝫ per
mansit mutus. Et factum
est:ut impleti sunt dies offi
cij eius abijt in domum su-
am. Post hos autem dies
concepit Elisabeth uxor ei⁹
ꝫ occultabat se mēsib⁹ quin
q; dicens. Quia sic fecit mi
hi dominus in diebus qui-
bus respexit auferre oppro
brium meum inter homi-
nes. ℣. U autem domine.
ac. ut supra.

℣. Ad .iij. lectio ℟. Jube dñe
ac. Benedicto . S piritus
sancti gratia illuminet sen-
sus,ꝫ corda nostra. Respon
sorium. Amen.

℣. Lectio .iij. secundū Lucā.

IN illo tēpore dixit Je
sus discipulis suis.
Erunt signa in sole, ꝫ luna.
ꝫ stellis,ꝫ in terris pressura
gentiū,ꝫ reliqua.

℣. Homilia sancti Gregorij
pape.

LEctionē sancti euāgelij
quam modo uestra fra
ternitas audiuit paulo su-
perius dñs premisit dicens:
exurget gens cōtra gentē:ꝫ
regnum aduersus regnum:
ꝫ terremotus magni erunt
p loca ꝫ pestilentie ꝫ fames.

Et quibusdã interpositis: hoc quod modo audistis: adtunxit Erunt signa in sole & luna et stellis: et in terris pressura gentium: prae confusione sonitus maris, et fluctuum. Ex quibus profecto omnibus alia iam facta cernimus: alia e proximo ventura formidamus. Nam gẽtem super gentem exurgere earumq; pressuram terris insistere: plus tã in nostris tribulationibus cernimus quam in nostris codicibus legimus. Quam terremotus vbes innumeras subruat: ex alijs mundi partibus scitis quam frequenter audiuimus. Pestilentiam sine cessatione patimur. Signa vero in sole et luna et stellis adhuc aperte minime videmus. Sed quia et hec non longe sunt: ex ipsa iam aeris immutatione colligimus. Quamuis prius quam Italia gentili gladio ferienda traderetur: igneas in celo acies vidimus: ipsum qui postea effusus est humani generis sanguinem coruscantes. Confusio autem maris, & fluctuum nec dũ noua exorta est Sed cũ multa iam prenuntiata completa sint: dubium non est quod sequantur etiam pauca que restant. Quia sequẽtium rerum certitudo est preteritarum exhibitio. Hec nos fratres charissimi dicere dicimus: vt ad cautele studium vestre mentes euigilent: ne securitate torpeant: ne ignorantia langueſcant: sed semper eas & timor solicitet, & in bono opere solicitudo confirmet. Pensantes hoc quod redemptoris nostri voce subiungitur. Arescentibus hominibus prae timore, et expectatione que superuenient vniuerso orbi. Nam virtutes celorũ cõmouebunt. ℣. Et tunc videbunt. &c.

℣ Notandũ, quod quandocunq; agitur officium de dominica, seu de feria, aut de aliquo festo dñi sine de octa. Itẽ in festis Inuentionis, & Exaltationis Crucis, et in dedicationibus basilicarum ad tertiam lectionẽ dicẽda est benedictio. ℟ pleritus sancti gratia &c. vt supra. Quando vero agitur officium de aliquo sancto, aut sanctis, aut eorum octauis dicit̃ bñdictio. Quius vel quorum, vel quarum festum colimus, ipse, vel ipsi, vel ipsa, vel ipse, intercedat, vel intercedãt pro nobis ad dominum. Respon. Amẽ. ℣ Si autem tertia lectio fuerit de beata virgine tam in sabbatis quam in eius

festiuitatibus. ꝫ octauis dicendꝫ est benedicto.

¶ Per virginem matrem cõcedat nobis dñs salutem, ꝫ pacem. Responsorium. Amẽ.

¶ Sciendum insuper, quod quandocunq; fit officium de dominica per totum annũ, aut de aliquo ex festis omnium mobilibus, seu eorum octauis. Item quandocunq; agitur officium de feria in aduentu, et in quadragesima, semper in predictis diebus tertia lectio inuenietur assignata in hoc dominicali statim post secundam lectionem. Quando vero fit officium de aliquo festo, aut octaua ex contentis in Calendario, tertia lectio, si fuerit ꝓpria inuenietur in eo parte breuiarij, que cõtinet historias sanctorũ. Et si non fuerit assignata ꝓpria dicet de cõmuni. Item quãdo agit officiũ de feria extra aduentum, ꝫ quadragesimã, tertia lectio dicetur ex epistolis vt assignata fuerit in Calẽdario. Similiter in sabbatis, in quibus agitur officiũ de beata virgine, tertia lectio inuenietur in officio eidẽ assignato ꝓ sabbatis in fine breuiarij: Quãdo aũt debeat fieri officiũ de dñica, seu de feria, aut de festo supra in regulis generalibus poteris videre.

¶ Finitis tribus lectionibus in aduentu et a dñica in septuagesima vsq; ad feriam quintã in cena dñi quando fit officiũ de dominica vel de festa dicitur psalmus. Ad te leuaui deus, ꝫc. fo. 28. Quando autem fit de aliquo festo in ꝓdictis temporibus, et in toto reliquo anni tempore siue fiat officiũ de dominica siue de feria siue aliquo festo aut octaua semper dicitur. Te deum laudamus. ꝫc. Folio. 2. ꝓterquam in triduo ante pascha.

¶ Ad laudes. Mersus.

Deus in adiutorium meum intende. Gloria patri, ꝫ filio, ꝫ spiritui sancto. Sicut erat in ꝓncipio, ꝫ nunc, ꝫ semper, et in secula seculorum.

Omne ad adiuuandum me festina.

Halleluya. Et non dicitur hymnus, quia laudes non hora diuersa, sed pars matutini reputantur.

¶ Post Halleluya statim dicitur alia tempori vel festo accommodata. Ihs. Christe agnum. Deinde dicitur psalmi. vt in psalterio, quibus adiungitur quotidie canticum. Benedicamus quo finito dicitur integra antiphona.

Emitte agnum dñe tuum-bis sancta dei genitrix. Resp. natozem terre de petra deserti ad montem filie Sion. ¶ Hec antiphona dicitur ad laudes vsq; ad dominicam tertiam aduentus quando fit officium de dominica vel feria. Deinde versus. Domine exaudi oratione meã. Respon. Et clamor meus ad te veniat. Deinde.

Oremus. Oratio.

Excita quesumus domine potentiã tuã, & veni, vt ab immentibus pericatozum nostrozum periculis, te mereamur protegente eripi, te liberante saluari, qui viuis & regnas cũ Deo patre, in vnitate spiritus sancti deus, per omnia secula seculozum. Amen. Hec oratio dicitur per totam hanc hebdomadã quando fit de feria. Et semper quando agitur officium de feria, cui non est assignata propria oratio dicitur oratio dominice precedtis.

¶ Notandum quod finita oratione diei fiunt commemorationes sequentes de beata virgine, et omnibus sanctis modo infrascripto.

¶ In aduentu antiphona. Spiritus sanctus in te descendet Maria, ne timeas, habebis in vtero filium dei halleluia. Ver. O ra p̃ nos. Et digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus. Oratio.

Deus, q̃ de beate Marie virginis vtero verbum tuũ angelo nunciante carnẽ suscipere voluisti, presta supplicibus tuis, vt qui vere eã dei genitricẽ credimꝰ eiꝰ apũd te intercessionibꝰ adiuuemur. Per eũdẽ Christũ dñm nostrũ filiũ tuum, qui tecum viuit, & regnat p̃ omnia secula seculozum. Responsozium. Amen.

¶ Deinde p̃z sanctis. Ant. Ecce dominus veniet, et omnes sancti eius cum eo, & erit in die illa lux magna halleluia. Versus.

Ecce apparebit dominus super nubẽ candidã. Resp. Et cum eo sanctozũ millia.

Oremus. Oratio

Conscientias nostras quesumus domine vt illustrando purifica: vt veniens Jesus Christus filius tuus dominus noster cum omnibus sanctis: paratam sibi in nobis mueniat mansionem, qui tecum viuit, et regnat in vnitate spiritus sancti deus per omnia secula seculozum. Responsozium. Amen. Deinde dicitur. Versus. Benedicamus domino. Responsozium.

Deo gratias. Versus. Et
delium anime per misericor
diam dei requiescāt in pace.
Respō. Amen. Et est aduer
tendū quod oēs hore finiū
tur per. Benedicam⁹ &c.
Fidelium &c. per totū an
num preterquam in triduo
ante pascha.

¶ Post aduentum reliquo
rum tēpore fiunt cōmemo
rationes modo infra scripto
Antiphona. Sub tuū pre
sidiū cōfugimus sancta Dei
genitrix: nostras deprecatio
nes ne despicias in necessita
tibus: sed a periculis cūctis
libera nos semper virgo glo
riosa, & benedicta. Versus.
Ora pro nobis sancta dei ge
nitrix. Respon. Ut digni
efficiamur promissionibus
Christi. Oremus. Oratio

Concede nos famulos
tuos, quesumus dñe
Deus, perpetua mētis & cor
poris sanitate gaudere, & glo
riosa beate Marie semp vir
ginis intercessiōe a presenti
liberari tristitia & eterna per
frui letitia. p Christū dñm
nostrum. Respondeo. Amen.
¶ De apostolis & oib⁹ sctis.
Sancti dei omnes intercedere
dignemini pro nostra,
omniumq; salute. Versus.
Letamini in dño & exulta
te iusti. Respon. Et glozia
mini oēs recti corde. Oremus

¶ Oratio.

Exaudi nos deus salu
taris noster: & apostolo
rū tuoꝝ, Petri, & Pauli,
& aliozum apostolozum nos
tuere precibus: quozum do
nasti fideles esse doctrinis.

Omnes sancti tui, quesumus dñe, nos vbiq;
adiuuent: vt dum eozū me
rita recolimus, patrocinia
sentiamus & pacem tuā no
stris concede temporibus: &
ab ecclesia tua cunctā repelle
nequitiam: iter, actus, & vo
lūtates nostras, & omnium fi
mulozū tuoꝝ in salutis tue
prosperitate dispone bene
factoribus nostris sempiter
na bona retribue, & omnibꝫ
fidelibus defunctis requiem
eternā cōcede: Per dominū
nostrū Jesum Christū filiū
tuū qui tecū viuit, & regnat
in vnitate spiritꝰ sancti deꝰ,
per oīa secula seculoꝝ.
Responso. Amen.

¶ Predicte cōmemorationes
predicto modo dicunt semp
in laudibus & vesperis post
orationem diei, preterquam
in festis duplicibus, & quan
docunq; fit officiū aut com
memoratio de aliqua ofaua
& in triduo añ pascha. Et
añ aduertendum, quod in
sabbatis in quibus fit offi
cium de beata virgine omit
titur eius commemoratio. &

fit tantū de sanctis. aduer
tendū preterea quod quādo
in aliqua dominica fit offi
cium de aliquo festo duplici,
vel de aliqua octaua post oc
tonē diei dicenda est etiam
oratio illius dominice pro
eius cōmemoratione in lau
dibus a vesperis. Deinde di
citur. ℟. Benedicamus. ℟. I
deliquo. ℣. Fidelium. ℟. Ad pmā.
℣. Pater nr̄. Aue Maria. ℣
Deus in adiutorio. ℟. hymn⁹.

IAm lucis orto sydere
Deū precemur supplices, Ut in diurnis actibus.
Nos seruet a nocentibus.
Linguam refrenans temperet: Ne litis horror insonet. Visum fouendo contegat: ne vanitates hauriat.
Sint pura cordis intima: Absistat et vecordia. Carnis terat superbiam, Potus ciborū paritas.
Vt cum dies abscesserit: Noctemq; lux reduxerit: Mundi per abstinentiā. Ip
si canamus gloriam.
Deo patri sit gloria, eiusq; soli filio, Cū spū paracleto. Et nūc, et in perpetuū. Amen.

Deinde dicitur antiphona
a psalmi, vt in psalterio cum
symbolo Athanasij in domi
nicis diebus, in alijs aūt cū
symbolo apostolor. Deinde

℣. Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo. ℟. Elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum.

℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum spū tuo.

Oremus. Oratio.

OMnipotens sempiterne deus, respice in opus misericordie tue, quod inchoare dignatus es in famulis tuis, et quod ad honorem nominis tui cepimus, tu ad perfectionem perducere dignare. Per dominum nostrum Jesum Christum filium tuum, qui tecum viuit et regnat in vnitate spiritus sancti deus per omnia secula seculorum. ℟. Amen. Benedicamus et reliqua.

℣. Fidelium deus omnium conditor et redemptor, ℟. Animabus famulorum famularumq; tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum, vt indulgentiam quam semper optauerunt, piis supplicationibus consequantur. Qui viuis et regnas deus per omnia secula seculorum. ℟. Amen.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

℣. Anima eius et animę omnium fidelium defunctorum per misericordiam dei requiescant in pace. ℟. Amen.

Deinde dicitur ad pmam. ℣. Pater nr̄. Aue Maria. ℣ Deus in adiutorium

excepto triduo ante paſcha inciderit aliquod feſtū ſimplex finita prima, antequam dicatur. Oꝛacioſa pꝛo commemoꝛatiõe illius feſti ſimplicis dicitur verſus. Oꝛa pꝛo nobis ſcte. N. vel. Oꝛa te pꝛo nobis ſancti. N. ℟. N. ℟eſp. Ut digni efficiamur pꝛomiſſionibus Chriſti.

Oꝛemus. ℣. dicitur oꝛatio pꝛopꝛia ſi eam habuerit. aliquum de cõmuni, qua finita dicit. Pꝛecioſa &c. vt ſupꝛa.

℣Ad tertiam. Pater noſter Aue Maria. Verſus Deus in adiutoꝛium meū &c. Hymnus.

Nunc ſancte nobis ſpíritus, Unū patri cū filio Dignare pꝛomptus ingeri, Noſtro refuſus pectoꝛi.

Os, lingua, mens, ſenſus. Vigoꝛ confeſſione perſonēt Flammeſcat igne charitas: Accendat ardoꝛ pꝛoximos.

Oꝛeſta pater pijſſime, Patriq; cõpar vnice, Cum ſpiritu paracleto, Regnãs per omne ſeculum. Amen.

Deinde antiphona, ℣. Pſalmi, vt in pſalterio, quibus finitis dicitur. Verſus. Dominе exaudi oꝛationē meam. ℟eſpon. Et clamoꝛ meus ad te veniat. Oꝛemus. Oꝛatio. Excita quesumus vt ſupꝛa ad laudes.

℣Notandū quod ad Tertiam, Sextam, ℣. Nonam, ſemper dicitur oꝛatio, quę dicta fuerit ad Laudes.

Deinde. Benedicamus Fidelium. ℣Ad ſextam. Pater noſter Aue Maꝛia. Verſus. Deus in adiutoꝛium. &c. Hymnus.

Rector potens veraꝛ deus. Qui tẽperas rerum vices: Splendoꝛe mane inſtruis, Et ignibus meridiem.

Extinge flammas litium: Aufer calozem noxium: Cõfer ſalutem cozpoꝛum, Veramq; pacem coꝛdium.

Oꝛeſta pater pijſſime. &c. Deinde antiphona, ℣. pſalmi vt in pſalterio. &c. vt ſupꝛa ad Tertiam.

℣Ad nonam. Pater noſter Aue Maꝛia. Verſus. Deus in adiutoꝛium meū &c. Hymnus.

Rerum deus tenax vigoꝛ, Immotus in te permanens Lucis diurne tempoꝛa, Succeſſibus determinans.

Largire clarum veſperi: Quo vita nuſquã decidat: Sed pꝛemium moꝛtis ſacre Perennis inſtet gloꝛia.

Oꝛeſta pater pijſſime. &c. Deinde, antiphona, ℣. pſalmi vt in Pſalterio. &c. vt ſupꝛa ad Tertiam.

¶Ad vesperas. Pater noster qui. Ave Maria. Deus in adiutorium. &c. Deinde dicitur hymnus tēpoꝛi, vel festo conueniens,

Hymnus.

Conditoꝛ alme syderū,
eterna lux credentiū,
Christe redemptoꝛ omniū,
Exaudi pꝛeces supplicum.

Qui condolens interitu,
Moꝛtis perire seculum:
Saluasti mundum languidum, Donans reis remedium

Vergente mundi vespere,
Uti sponsus de thalamo,
Egressus honestissima, Virginis matris clausula.

Cuius soꝛti potentie, Genu curuantur omnia: Celestia, terrestria, Mutu fatentur subdita.

Te deprecamur agie, Aeternitatis iudex seculi: Conserua nos in tempoꝛe, Hostis a te lo perfidi.

Laus, honoꝛ, virtus, gloꝛia, deo patꝛi, & filio, Sancto simul paracleto. In seculoꝛum secula. Amen.

Predictus hymnus dicitur ad Vesperas vsque ad vigiliam Natiuitatis Domini exclusiue, quando non agitur de sancto.

¶Post hymnum dicitur antiphona tempoꝛi, vel festo accommodata, que in festis duplicibus ad matutinum, laudes, & vesperas dicenda est in principio integra, in aliis autem diebus incipienda tantum Antiphona. Rozate celi desuper. &c. Deinde dicuntur tres psalmi, vt in psalterio, quibus adiungitur quotidie canticum.

Magnificat anima mea dominum. quo finito semper antiphona dicitur integra. Antiphona. Rozate celi desuper, & nubes pluant iustū aperiatur terra, & germinet saluatoꝛem.

Hec antiphona dicenda est ad vesperas, vsq; ad dominicam tertiam Aduentus exclusiue, quando fit officium de dominica, vel de festis. Deinde. Versus. Domine exaudi oꝛationē meā. &c. cum oꝛatione & commemoꝛationibus vt supꝛa ad laudes.

¶Notandum quod in vesperis semper dicitur oꝛatio que dicta fuerit ad laudes nisi vespere dicende sint de aliquo festo duplici sequentis diei, tunc enim hymnus antiphona, & oꝛatio dicende sunt de ipso festo sequenti.

¶Ad completoꝛium.

Pater noster. Ave Maria. Versus.

Onuerte nos deus salutaris noster. ℟. Et auerte iram tuã a nobis. ℣. Deus in adiutoziũ. ac.

Hymnus.

De lucis ante terminũ, Rerum creatoz poscimus: Ut solita clemẽtia, Sis pzesul ad custodiam.

Pzocul recedant somnia. Et noctium phantalmata: Hostemq; nostrũ cõpzime, Ne polluantur cozpza:

Pzesta pater omnipotens per Jesum Christum dominum: Qui tecum in perpetuum. Regnat cum sancto Spiritu. Amen.

Post hymnũ incipit antiphona. Salua nos. Deinde dicuntur tres psalmi, vt in psalterio, quibus quotidie additur cantiçũ. Dñe dimittis seruum tuũ dñe. ac. ℣ finito dicit integra. añ Salua nos dñe vigilantes, custodi nos dozmientes, vt vigilemus cum Christo, et requiescamus in pace.

Per antiphona dicitur p totum annũ ad cõpletoziũ, preterquã in triduo ante pascha. Deinde dicit. ℣ Dominẽ exaudi oratiõẽ meam. ℟ Et clamoz meus ad te veniat.

Oremus. Oratio.

Visita quesumus dñe habitationẽ istam: et oẽs insidias inimici ab ea longe repelle: Angeli tui sancti habitent in ea: qui nos in pace custodiãt: et benedictio tuo sit super nos semp: per dñm nostrum Jesum Christum filium tuum. ac. ℟ Amen. ℣ Benedicamus dño. ℟ Deo gratias. ℣ Fidelium anime per misericordiã dei requiescãt in pace. ℟ Amen. Et sic finito cõpletorio dr.

Aue regina mie vite, dulcedo, et spes nostra salue. Ad te clamamꝰ exules filij Eue. Ad te suspiramꝰ gemẽtes, et flẽtes in hac lachrymarũ valle. Eya ergo aduocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos cõuerte. Et Jesum benedictũ fructũ vẽtris tui nobis post hoc exiliũ ostẽde. O clemens, o pia, o dulcis virgo Maria. ℣ Ora pro nobis sancta dei genitrix. ℟ Vt digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus. Oratio.

Omnipotẽs sempiterne deus, qui gloriose virginis Marie corpus, et aiam, vt dignum filij tui habitaculũ effici mereretur: Spiritu sancto cooperante preparasti. Da vt cuius cõmozatiõe letamur: eius pia intercessione ab instantibus

malis, ꝫ a morte perpetua liberemur per eundē Christum dominū nostrū. Resp. Amen. Versus. ℣ Iuuamen auxiliū maneat semper nostrum. Respon. Amē. ℣ Pro dicto modo dicitur. ℣ Salue regina. ꝛc. cum oratione. ℣ Omnipotēs sempiter. ꝛc. in fine completorij per totū annū, preterquā a dominica resurrectionis vsq; ad ascensionem quo tempore earum loco dicitur infrascripta.

℟ Regina celi letare halleluia. Quia quem meruisti portare halleluia. ℟ Resurrexit sicut dixit halleluia ℣ ora pro nobis deum halleluia. ℣ Oremus: Oratio ℟ Gratiam tuam quesumus domine mentibus nostris infunde vt qui angelo nunciante Christi filij tui incarnationem cognouimus, per passionem eius, ꝫ crucē, ad resurrectionis gloriam perducamur ꝫ eundē Christum Dominū nostrū. Resp. Amē. ℣ Iuuamen auxiliū. ꝛc. ℣ Sciendū q̄ hymni supra assignati ad primā, tertiam, sextā, nonā, ꝫ cōpletorium, nec nō orationes. ℣ Fiat deus omnipotens, ad primā, ꝫ ℣ Illa quesumus ad cōp'etorium nūc mutantur in toto anno, ℣ preterq̄ in triduo ante pascha. ℣ Notandū quod per totū annū, preterq̄ in triduo ante pascha, tam in dominicis q̄ in ferijs, et festis diebus semper hoze dicuntur ozdine in hac prima dominica aduentus explicato. Exempli gratia, vt ad matutinum in scriptis dicantur per ozdinem. ℣ Pater noster. ℣ Aue Maria. ℣ Confiteoz cū absolutione. ℣ Domine labia. ℣ Deus in adiu. ℣ Alleluia vel ℣ Laus tibi dñe Inuitatoriū cū psalmo. ℣ Venite exultemus. Versus. Inuitatorium. Hymnus. Antiphone tres psalmi. Versus. antiphona integra. ℣ Pater noster. Tres lectiones cum suis benedictionibus ꝫ ℣ Tu autē. ℣ Te deum laudamus. vel ℣ Miserere. Deinde statim ad laudes. ℣ Deus in adiu. Antiphona. Tres psalmi cū cāticō ℟ Benedictus. Versus. antiphona integra ℣ Domine exaudi ora. ℣ Oratio cum commemoratiōibus de beata virgine. ꝛc. nisi sint omitende, vt supra ℟ Benedicam⁹. ℣ Fidelium. ꝛc.

℣ Item ad Primā, ad Tertiam, Sextam, Nonam, et Vesperas. ℣ Pater noster. ℣ Aue Maria. ℣ Deus in adiutorio. ꝛc. seruato ozdine in eisdē horis cōtento. Ite ad completoriū. ℣ Pater noster. ℣ Aue Maria. ℣ Conuerte

nos. Deus in adiuto. ꝛc. vt in cadē hozacōtinetur.

¶ Feria secunda ex Isaia.

Lectio prima.

Luamini, mundi este. auferte malū cogitationū vestrarū ab oculis meis. Quiescite agere peruerse, discite bñfacere. Querite iudicium, subuenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduā. Et venite, et arguite me, dicit dñs. Si fuerint peccata vestra vt coccinū: quasi nix dealbabunt & si fuerint rubra sicut vermiculus: velut lana, alba erūt. Si voluerit & audieritis, bona terre cōedetis. Quod si nolueritis, et me ad iracundiā prouocaueritis gladi⁹ deuozabit vos, da os dñi locutum est. Mño facta est meretrix ciuitas fidelis, plena iudicij: Justitia habitauit in ea, nūc aūt homicide. Argentū tuū versum est in scoziā: vinū tuū mistū est aqua. Principes tui infideles, socij furū. Oēs diligūt munera, sequuntur retributiones. Pupillo nō iudicāt: & causa vidue nō ingredit ad illos. Dzoptez hoc ait dominus de⁹ exercituū foztis Israel. Heu cōsolabor sup hostib⁹ meis, & vindicabor de inimicis meis, & cōuertā manū meā ad te, & excoquā ad purū scoziā tuā, & auferā omne stānū tuū et reformabo iudices tuos vt fuerunt pzius, & cōsiliarios tuos sicut antiq̄tus, Post hec vocaberis ciuitas iusti, vrbs fidelis. Sion in iudicio redimet, & reducēt eā in iustitia Et cōteret sceleztos, & peccatozes simul: & qui dereliquerūt dñm, consumentur eā ab idolis ꝓbus sacrificauerūt: & erubescetis sup hozto. &c. elegeratis. cū fueritis velut q̄ercus defluēt. folijs, & velut hozt⁹ absq; aqua. Et erit fortitudo vestra vt fauilla stuppe, & opus vestrū quasi scintilla: et succendent vtrūq; simul, & non erit qui extinguat.

¶ Secundum Lucam.

Lectio secunda.

In mēse aūt sexto missus est angel⁹ Gabriel a deo in ciuitatē Galilee cui nomē Nazareth, ad virginē desponsatā viro cui nomen erat Joseph, de domo David: et nomen virginis Maria. Et ingressus angelus ad eam dixit, Aue gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus. Que cum audisset, turbata est in sermone eius. et cogitabat qualis esset ista salutatio. Et ait angel⁹ ei. Ne timeas Maria, inuenisti enim gra-

tiam apud deum, ecce concipies in vtero, et paries filium: & vocabis nomen eius, Iesum, hic erit magnus: & filius altissimi vocabitur, & dabit illi dominus deus sedem Dauid patris eius: et regnabit in domo Iacob in eternū, & regni eius nō erit finis. Dixit aūt Maria ad angelum. Quomodo fiet istud: quoniam virum non cognosco? Et respondens angelus, dixit ei, Spiritus sanctus superueniet in te, et virtus altissimi obūbrabit tibi. Ideoq; & quod nascet ex te sanctū, vocabit filius dei. Et ecce Elisabeth cognata tua, & ipsa cōcepit filiū in senectute sua: & hic mensis, sextus est illi que vocat sterilis: quia non erit impossibile apud deum omne verbum. Dixit aūt Maria. Ecce ancilla domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Et discessit ab illa angelus.

¶ Exurgēs aūt Maria in diebꝫ illis, abiit in mōtana cū festinatione in ciuitatem Juda: & intrauit in domum Zacharie, & salutauit Elisabet. Et factū est: vt audiuit salutationem Marie Elisabet, exultauit infans in vtero eius & repleta est spiritu sancto Elisabet: & exclamauit voce magna, & dixit, Benedicta tu inter mulieres, & benedictus fructus ventris tui. Et vnde hoc mihi, vt veniat mater Domini mei ad me? Ecce enim vt facta est vox salutationis tue in auribus meis, exultauit in gaudio infans in vtero meo et beata que credidisti: quoniam perficientur ea, que dicta sunt tibi a domino. Et ait Maria, Magnificat anima mea Dominum. Et exultauit spiritus meus in deo salutari meo. Quia respexit humilitatem ancille sue, ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes, Quia fecit mihi magna qui potens est: & sanctum nomen eius. Et misericordia eius a progenie in progenies, timentibus eum. Fecit potentiam in brachio suo: dispersit superbos mente cordis sui. Deposuit potentes de sede, et exaltauit humiles. Esurientes implenit bonis: et diuites dimisit inanes. Suscepit Israel puerum suum memorari misericordie sue, Sicut locutus est ad patres nostros, Abraham et semini eius in secula. Mansit autem Maria cum illa quasi mensibus tribus: et reuersa est in domum suam.

¶ Sequens tertia lectio dicenda est in omnibus secundis feriis aduentus quando nullum occurrit festum, incipitur vigilia natiuitatis, si inciderit in feria secunda.

¶ Sermo sancti Augustini Episcopi. Lectio tertia.

Sanctã, et desiderabilẽ glorioſam, ac singularem ſolennitatem, hoc est, natiuitatẽ domini ſaluatoris, fratres dilectiſſimi, deuotione fideliſſima ſuſcepturi, totis viribus nos debemus cum ipſius adiutorio prepare, & omnes latebras animę noſtre diligenter aſpicere, ne forte ſit in nobis aliquod peccatum abſconditum, quod et conſcientiam noſtrã cõfundat, ac mordeat & oculos diuine maieſtatis offendat. Nã licet Chriſtus dñs noſter poſt paſſionẽ reſurrexerit, & inceli aſcenderit conſiderat tamen, vt credimus, et diligenter attendit, qualiter ſe vnuſq; ſeruorum ei⁹ ſine auaritia, ſine ira, ſine ſuperbia atque luxuria ad celebrandam ei⁹ natiuitatem ſtudeat prepare. atque componere, & ſecundum quod vnumquẽq; ornatum bonis moribus viderit, ita illi gratiam ſue miſericordie diſpẽſabit. Si enim viderit charitatis lyce veſtitum, iuſtitie velmiſericordie margaritis ornatum, caſtum, humilem, miſericordẽ, benignum & ſobriũ, ſi talẽ agnouerit, corpus et ſanguinem ſuũ ei nõ ad iudiciũ, ſed ad remediũ per ſacerdotũ ſuorum miniſteriũ, diſpenſabit. Si vero aliquẽ viderit adulterum, ebriozum, cupidum & ſuperbum, timeo hoc illi dicatur, quod in euangelio dñs ipſe dixit, Amice, quomodo huc intraſti non habens veſtem nuptialem? Et quod dominus auertat, fiat illud ãd ſequitur. Ligate illi manus & pedes, & proiicite in tenebras exteriores, vbi eſt fletus & ſtridor dentium. Ecce qualem ſententiam in die iudicii ſuſcipiet, qui ſine remedio penitentie ad feſtiuitatem domini vitiozũ ſordibus inquinatus acceſſerit. In natale enim domini fratres dilectiſſimi, quaſi in nuptijs ſpiritalibus ſponſe ſue eccleſie Chriſtus adiũctus eſt Ihũ veritas de terra ortа eſt, et iuſtitia de celo proſpexit. tunc proceſſit ſponſus de thalamo ſuo. hoc eſt verbũ dei de vtero virginali. Proceſſit enim cum ſponſa ſua eccleſia, id eſt, humanam naturam ſuſcepit. Ad iſtas ergo tã ſanctas nuptias inuitati,

ꝙ ad cōuiuium patris ꝙ filij ꝙ spiritus sancti introiuit, videte qnalibus indumentis debeamus ornari. Et ideo mundemus quantum possumus cum dei adiutorio corda simul ꝙ corpora nostra, vt celestis ille inuitator nihil in nobis sordidū, nihil sedum, nihil obscurum nihil oculis suis deprehendat indignum.

repleti sunt vt olim, ꝙ augures habuerunt vt Philisthym, ꝙ pueris alienis adhe serunt. Et repleta est terra eius argento ꝙ auro: ꝙ non est finis thesaurozū ei⁹. Et repleta est terra eius eqs: ꝙ innumerabiles quadrige eius. Et repleta est terra ei⁹ idolis. Opus manuū suarū adozauerunt, quod fecerunt digiti eozū. Et icuruauit se homo, ꝙ humiliatus est vir. Ne ergo dimittas eis in gredere in petrā, ꝙ abscondere in fossa humo a facie timozis dñi, et a gloria maiestatis eius. Oculi sublimes hominis humiliati sunt, et incuruabit altitudo virorum exaltabitur autem dominus solus in die illa.

Cap. 2

Feria iij. et Isaie. Lectio. i

VErbum quod vidit Isaias filius Amos super Iudam et Jerusalē. Et erit in nouissimis dieb⁹ pzeparatus mōs domus dñi in vertice montū, et eleuabitur super colles. Et fluent ad eum omnes gentes, ꝙ ibunt populi multi, ꝙ dicent. Venite, et ascendamus ad montē dñi, et ad domū dei Jacob, ꝙ docebit nos vias suas, ꝙ ambulabimus in semitis eius: qa de Sion exibit lex ꝙ ꝟbū dñi de Hierusalē. Et iudicabit gentes, et arguet populos multos. Et cōflabunt gladios suos in vomeres. ꝙ lanceas suos in falces. Nō leuabit gens contra gentē gladiū, nec exercebuntur vltra ad pzelium. Domus Jacob venite ꝙ ambulem⁹ in lumine domini. Pzoiecisti enim populum tuū domū Jacob: quia

Secundū Lucā Lect. ij.

ELisabet aūt impletū est tempus pariendi: ꝙ peperit filiū. Et audierūt vicini et cognati eius, quia magnificauit dominus misericordiam suam cum illa, ꝙ congratulabantur ei. Et factū est: in die octauo venerunt circuncidere puerum, ꝙ vocabant eum nomine patris sui, Zacharīā. Et respōdens mater eius dixit. Nequaq̄, sed vocabit Joānes. Et dixerunt ad illā, Quia nemo est in cognatione tua qui vocetur hoc nomine.

Innuebant aũt patri eius quem vellet vocari eum. Et postulans pugillarem, scripsit, dicens. Joannes est nomẽ eius. Et miratisunt vniuersi. Apertum est aũt illico os eius, & lingua eius, et loquebatur benedicens eum. Et factus est timor sup omnes vicinos eorũ: & sup oĩa mõtana Judee diuulgabãtur oĩa verba hec, et posuerũt oẽs qui audierãt in corde suo dicentes. Quis putas puer iste erit? Etenim manus domini erat cũ illo. Et Zacharias pater eius replet⁹ est spiritu sancto: & prophetauit, dicẽs, Benedictus dñs deus Israel qa visitauit & fecit redemptionẽ plebi sue. Et erexit cornu salutis nobis, in domo Dauid pueri sui, Sicut loc⁹ est per os sanctorũ qui a seculo sunt prophetarũ eius. Salutem ex inimicis nostris, & de manu omniũ qui oderũt nos. Ad faciendã misericordiam cum patribus nostris et memorari testamenti sui sancti, Jusiurandum quod iurauit ad Abrahã patrem nostrũ, daturum se nobis, Ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi. In sanctitate & iustitia coram ipso omnibus diebus nostris. Et tu puer, prophet⁹ altissimi vocaberis: preibis enim ante faciẽ dñi parare vias eius Ad dandam scientiã salutis plebi eius, in remissionẽ peccatorũ eorũ. Per viscera misericordie dei nostri, in quibus visitauit nos oriens ex alto. Illuminare his, qui in tenebris, et in vmbra mortis sedent, ad dirigendos pedes nostros in viam pacis. Puer aũt crescebat, & cõfortabatur spiritu, & erat in desertis vsq; in diem ostensionis sue ad Israel.

¶ Sequens tertia lectio dicenda est in oĩbus tertijs feriis aductus in quibus nullũ occurrit festũ, excipit vigilia natiuitatis si inciderit in feria tertia.

¶ Ex sermone sancti Augustini episcopi.

Lectio tertia.

Audite fratres, audite non meũ sed dñi cõmune preceptũ. Sic em̃ scit in euãgelio, Cũ facis prãdiũ aut cenã, noli iuitare diuites qte iterũ inuitẽt, & fiat tibi retributio. Sed voca pauperes & claudos, & beat⁹ eris, qa nõ habẽt vnde retribuãt tibi, retribuet aũt tibi in resurrectione iustorũ. Sed dicet alicui, Ergo amicos aut parẽtes nõ vocabo ad conuiuium reuocare? Rogandi

Sunt & parētes & vicini, sed rarius rogandi sunt. Et nō nimis sumptuosa & delitiosa, sed tam parca & sobria vel honesta illis debent cōuiuia preparari vt remaneat vnde possint pauperes refici, vnde possit aliquid indigentibus erogari, vt cum dies iudicij venerit non cū impijs qui nunc pauperes deserūt, audiamus, Discedite a me maledicti in ignē eternū: sed cū iustis & misericordibus audire mereamur, Venite benedicti patris mei percipite regnū, qd eluxerit & dedistis mihi manducare: sitiui, & dedistis mihi bibere: simul etiā nobis illa vox desyderabilis dicitur. Euge serue bone & fidelis, qa supra pauca fuisti fidelis, supra multa te cōstituā, intra in gaudiū dñi tui. Sed vt hec que suggessimus sensib⁹ vestre charitatis tenacius inhereant, breuiter que dicta sunt iteramus. Hoc em admonuimus fratres, vt qa natalis dñi imminet, tanto ad nuptiale et celeste conuiuiū ab omni luxuria alieni, & bonis operib⁹ adornati nos, p Christi adiutoriū pparemus, eleemosynas pauperibus erogem⁹, tracundiā vel odiū velut de venenū de cordibus nostris repellamus. Castitatem fideli ter cōseruate, ad cōuiuia vestra frequētius pauperes re uocate, ad vigilias matutinas surgite, in ecclesia stātes aut orāte aut psallite, verba otiosa aut secularia nec ipsi proferte, & eos qui proferre voluerint castigate. Pacē cum oībus custodite, & quos discordes agnoscitis, ad concordiam reuocate. Hec si fideliter Christo adiuuante voluerittis implere, & in hoc seculo ad altare dominicum sedula cura conscientia poteritis accedere, & in futuro ad eternā beatitudinē feliciter peruenire, prestante domino nostro Jesu Christo, qui viuit & regnat in secula seculoz̄. Amen.

¶ Feria .iiij. ex Ysaia. Lec. i

In die illa erit germen domini in magnificentia, & gloria & fructus terre sublimis, et exultatio his qui saluati fuerint de Israel: Et erit, omnis qui relictus fuerit in Sion, et residuus in Jerusalem, sanctus vocabitur, omnis qui scriptus est in vita in Jerusalem: si abluerit dominus sordem filiarum Sion, et sanguinem Jerusalem lauerit de medio eius in spiritu iudicij et spiritu ardoris. Et creabit dñs super omnē locum mōtis Sion,

ꝫ vbi inuocatus est, nubem
per diem, ꝫ fumum ꝫ splendo
rem ignis flammātis in no
cte. Sup omnē em gloziam
pzotectio, et tabernaculum
erit in vmbzaculum diei ab
estu ꝫ in securitatē ꝫ ablcon
sionē a turbine ꝫ a pluuia.
Cap. 5 ¶ Cantabo dilecto meo can
ticum patruelis mei vinee
sue. Vinea facta est dilecto
meo in coznu filio olei. Et
sepiuit eam, ꝫ lapides elegit
ex ea, ꝫ plantauit vineā ele-
ctam: ꝫ edificauit turrim in
medio eius, ꝫ tozcular in
ea. Et expectauit vt faceret
vuas, et fecit labzuscas.
Nūc ergo habitatozes Je-
rusalē, ꝫ viri Juda, iudicate
inter me et vineam meam.
Quid est quod debui vltra
facere vinee mee, ꝫ non feci
ei? an qđ expectaui vt face-
ret vuas, ꝫ fecit labzuscas?
Et nūc ostendā vobis qđ
ego faciam vinee mee. Jufe
ram sepem eius: ꝫ erit in di
reptionem: diruam mace-
riam eius, ꝫ erit in cōculca-
tionem. Et ponam eam
desertam, non putabitur, et
non fodietur: ꝫ ascendent lu
per eam vepres ꝫ spine, et
nubibus mādabo ne pluāt
sup eam imbzē. Vinea em
domini exercituum, domus
Jsrael est: ꝫ vir Juda, ger-
men delectabile eius.

¶ Secundū Lucā. Lectio. ij.

Factum est aūt in die-
bus illis exijt edictū a
Cesare Augusto, vt describe
retur vniuersus ozbis. Hec
descriptio pzima, facta est a
pzeside Syrie Cyrino. Et
ibant omnes vt pzofiterent
tur singuli in suā ciuitatē.
Ascendit aūt ꝫ Joseph a Ga
lilea de ciuitate Nazareth,
in Judeam, in ciuitatē Da
uid que vocatur Bethleh:
eo quod esset de domo et fa
milia Dauid, vt pzofiteret
cum Maria desponsata sibi
vroze, pzegnante. Factū est
autem, cum essent ibi, imple
ti sunt dies vt pareret. Et
peperit filium suum pzimo
genitum, ꝫ pannis eum in-
uoluit, ꝫ reclinauit eum in
pzesepio: quia non erat eis lo
cus in diuersozio.

¶ Et pastozes erant in re-
gione eadem vigilantes, et
custodientes vigilias noctis
super gregem suum. Et ec-
ce, angelus domini stetit
iuxta illos, et claritas Dei
circunfulsit illos et timue-
runt timoze magno. Et di-
xit illis angelus. Nolite ti-
mere: ecce enim euangelizo
vobis gaudium magnum
quod erit omni populo:
quia natus est vobis ho-
die saluatoz qui est Chri-
stus dūs in ciuitate Dauid

Et hoc vobis signum. Inuenietis infantē pannis inuolutum: & positum in presepio. Et subito facta est cū angelo multitudo militie celestis, laudantiū deum & dicentiū. Gloria in altissimis deo: & in terra, pax hominibus bone voluntatis. Et factū est: vt discesserūt ab eis angeli in celum, pastores loquebantur ad inuicē. Transeamus vsq; Bethlehē & videamus hoc verbū quod factū est, quod fecit dñs & ostēdit nobis. Et venerunt festinantes: & inuenerunt Mariā & Joseph, & infantē positum in presepio. Videntes aūt cognouerunt de verbo, quod dictū erat illis de puero hoc. Et omnes qui audierāt, mirati sunt: & de his que dicta erāt a pastoribus ad ipsos. Maria autē conseruabat oīa verba hec, conferens in corde suo. Et reuersi sunt pastores, glorificantes & laudātes deū in omnibus, que audierant & viderant: sicut dictum est ad illos.

¶ Sequens tertia lectio dicenda est in oibus quartis feriis aduentus quando nō occurrit festum, excipitur vigilia natiuitatis, si incideris in feria quarta.

¶ Sermo sancti Augustini Epiſcopi. Lectio tertia.

HYpropinquante iam sacratissima solemnitate ḥ saluator noster inter homines nasci misericorditer voluit, fratres charissimi attentius considerate qualiter oporteat nos in aduentu tante potentie preparari, vt regē & dominum nostrū letati gaudentes cū gloria & laudibus mereamur suscipere, & in conspectu eius interetus felices sanctorū gratulando exultare, magis quā ab eo propter feditatem nostrā repulsi inter peccatores eternā cōfusionē mereri. Et ideo rogo & moneo, vt quantū possumus cū dei adiutorio laboremus, vt in illo die cū syncera & pura conscientia & mūdo corde & casto corpore ad altare dñi possimus accedere, & corpus & sanguinem eius nō ad iudiciū sed ad remediū asse nostre mereamur accipere. In Christi enim corpore vita nostra cōsistit, sicut ipse dixit, Nisi māducaueritis carnē filij hois, & biberitis eius sanguinē, nō habebitis vitam in vobis. Mutet ergo vitā, qui vult accipere vitam. Nam si non mutet vitā, ad iudiciū accipiet vitā, & magis ex ipsacro rumpitur quā sanetur, magis occiditur quā viuificet. Sic enim dixit Apostolus,

Qui manducat corpus dñi
& bibit sanguinē eius indigne
iudiciū sibi mānducat & bibit
Et licet nos omni tempore
bonis operibus ornatos ac
splendidos esse conueniat,
precipue tamē in die natalis
dñi, sicut in Euangelio ipse
dixit, lucere debēt hominib⁹
opera vestra. Consyderate
queso fratres quāto aliquis
homo potēs aut nobilis na
talē aut suū aut filij sui cele
brare desyderat, quanto stu
dio ante plures dies quic
quid in domo sua sordidū in
uenerit ordinat emundari,
quicquid ineptū & incōgruū
proūci, quicquid vtile & ne
cessarium precipit exhiberi.
Domus & si obscura fuerit
dealbatur, pauimēto scopis
mundanē, & diuersis resper
sa floribus adornanē. Quic
quid etiā ad letitie animē &
corporis delicias pertinet ol
sollicitudine prouidetur. Ut
quid ista fratres charissimi,
nisi vt dies natalitij cū gau
dio celebretur hominis mo
rituri? Si ergo tanta prepa
ras in natalitio tuo aut filij
tui, quāta & qualia prepara
re debes suscepturus natalē
dñi tui? Si talia preparas
morituro, qualia prepare de
bes eterno? Quicquid ergo
non vis inueniri in domo
tua quantū potes labora vt
non inueniat deꝰ in aīa tua.

¶ Feria. v. ex Isaia. Ca. .i.

ET factū est in diebus o
Achā filij Joathā, fi
lij Ozie regis Iuda, ascēdit
Rasin rex Syrie, et Phacee
filius Romelie rex Israel,
in Hierusalē, ad prelianduꝫ
contra eā: & non potuerunt
debellare eā, Et nūtiauerūt
domui Dauid, dicentes. Re
quieuit Syria sup Ephraim
& cōmotū est cor eius, & cor
populi eius: sicut mouētur
ligna syluarū a facie venti.
Et dixit dñs ad Isaiā, egre
dere in occursum Achā tu, &
qui derelictus est Jasup filꝰ
tuus, ad extremū aque duc
dꝰ piscine superiozis in via
agri fullonis, & dices ad eū,
Vide vt silleas: noli timere,
& cor tuū ne formidet a duo
bus caudis titionū fumigā
tiū istoꝝ in ira furozis Ra
sin regis Syrie, & filie Ro
melie: eo quod consiliū inie
rit cōtra te Syria in malū,
Ephraim, & filius Romelie
dicētes, Ascēdamꝰ ad Judā
& suscitemus eū & auellamꝰ
eū ad nos, & ponamus regē
in medio eius filiū Tabeel.
Hec dicit dñs deus. Nō sta
bit, & non erit istud: Sed ca
put Syrie Damascus, & ca
put Damasci Rasin. Et ad
huc sexaginta & quinq; anni
& desinet Ephraim esse po-

pulus, ⁊ caput Ephraim Samaria, ⁊ caput Samarie filius Romelie. Si nō crediderit is, non permanebitis. Et adiecit dñs loqui ad Achā dicēs, Pete tibi signū a dño deo tuo in profundū infernī, siue in excelsum supra. Et dixit Achā. Non petā, ⁊ non tentabo dñm. Et dixit Audite ergo domus Dauid Nūquid parū vobis est molestos esse hoīibus, quia molesti estis ⁊ deo meo? Propter hoc dabit dñs ipse vobis signū. Ecce virgo concipiet ⁊ pariet filiū, ⁊ vocabit nomē eius Emanuel. Butyrū ⁊ mel comedet, vt sciat reprobare malū, ⁊ eligere bonum.

¶ Secunda Lucā. Lec. ij.

Et postq̄ cōsummati sunt dies octo vt circūcideret puer: vocatū est nomē eius Iesus, quod vocatū est ab angelo priusq̄ in vtero cōciperet. Et postq̄ impleti sunt dies purgationis eius scōm legē Moysi, tulerūt illū in Hierusalē, vt sisterent eū dño, sicut scriptū est in lege dñi. Quia omne masculinū adaperiēs vuluā, sanctū dño vocabit: ⁊ vt darēt hostiā scōm quod dictum est in lege dñi, par turturū aut duos pullos colūbaꝝ. Et ecce homo erat in Hierusalē, cui nomē Simeon, ⁊ homo iste iustus ⁊ timorat⁹, exspectans consolationē Israel: ⁊ spiritus sanctus erat in eo. Et respōsum acceperat a spiritu sctō, non visurū se mortem nisi prius videret Christū dñi. Et venit in spiritu in templū. Et cū inducerēt puerū Iesum parētes eius, vt facerent secundū consuetudinem legis pro eo: ⁊ ipse accepit in vinas suas, ⁊ benedixit deum, ⁊ dixit. Nūc dimittis seruū tuū dñe, scōm verbum tuū in pace. Quia viderunt oculi mei salutare tuū. Quod parasti ante faciem omnī populorum. Lumen ad reuelationē gentiū, ⁊ gloriā plebis tue Israel. Et erat pater eius ⁊ mater eius mirātes super his que dicebantur de illo. Et benedixit illis Simeon: ⁊ dixit ad Mariā matrē eius. Ecce positus est hic in ruinā, ⁊ in resurrectionē multorum in Israel, ⁊ in signum cui contradicetur. Et tuam ipsius animā pertransibit gladius vt reuelentur ex multis cordibus cogitationes.

¶ Sequēs tertia lectio dicēda est in oīb⁹ quintis feriis aduentus q̄n nō occurrit festum, excipitur vigilia natiuitatis, si inciderit in feriā quintā. Ex sermone scī Augustini Episcopi. Lec. iij.

Erte si te rex terren⁹ aut quicunq; paterfamilias ad suum natalitiū inuitaret, qualibus vestimentis studeres ornatus incedere, cū nouis vel nitidis, cū splendidis, quozū nec vetustas nec vilitas, nec aliqua feditas oculos inuitātis offēderet: tali ergo studio inquātū cū pzeuales Christo auxiliāte cōtende, vt diuersis virtutū ornamētis ala tua cōposita, simplicitatis gēmis & sobzietatis floziḃ⁹ adozna ta, ad solēnitatē regis eterni id est, ad natalē dñi saluatoris cū secura conscientia pzocedat, castitate nitida, charitate splendida, eleemosynis cādida. Christus enim dñs si te ita cōpositum natalitiū suum celebzare cognouerit, ipse per se veniet, & animam tuā nō solū visitare, sed etiā requiescere, & in perpetuum in illa dignabitur habitare, sicut scriptū est. Et habitabo in illis, & inābulabo. Et iterū, Ecce sto ad ostiū & pulso, si quis surrexerit & aperuerit mihi, intrabo ad illū & cenabo cū illo, & ille mecū. Quā felix est illa aia que vitā suā ita dño auxiliante studuerit gubernare, vt Christū hospitē, & habitatozem mereatur excipere: sicut ecō trario quā infelix est illa cōscientia, toto lachzymarū fōte lugenda, que se ita malis operibus cruentauit, vt in ea Christus non requiescere, sed diabol⁹ incipiat dñari. Talis enim anima si mediamentū pōnitentie nō cito subuenerit, a luce relinquitur, a tenebzis occupaf, vacuatur dulcedine, impletur amaritudine, a mozte imaditur, a vita repudiat. Nontamē de dñi pietate diffidat qui talis est, nec mozti fera desperatione frangatur, sed magis ad penitentiā cito fugiat, & dñs adhuc noua sunt & calent peccatozū suozum vulnera, sic sibi adhibeat medicamēta salubzia, quia medicus noster omnipotēs est, & sic consueuit plagas nras curare. vt nec cicatricē vestigiū post ipsius medicamina remaneat. Dco etiam aboī inquinamēto aī eius nā talē multis diebꝰ abstinere debetis. Quotiescunq; aut natalē dñi, aut reliquas solēnitates celebzare disponitis, ebzietatē aī oīa fugite, tracundie quasi bestie crudelissime, repugnate, odiū velut venenū mozti ferū de cor de vestro repellite, & tāta sit in vobis charitas que non solū vsq; ad amicos, sed etiā vsq; ad ipsos pueniat inimicos, vt secure possitis dicere

in oratõe dominica. Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.

Feria.vi. ex Ysaia. Lectõma

Egredietur virga de radice Ysaie & flos de radice eius ascendet. Et requiescet super eũ spiritus domini, spũs sapientie & intellectus, spũs consilij & fortitudinis, spũs scientie, & pietatis & replebit eũ spũs timoris dñi. Non secundũ visionẽ oculorũ iudicabit, neq; secũ dũ auditũ aurium arguet, sed iudicabit in iustitia pauperes, & arguet in equitate pro mansuetis terre. Et percutiet terram virga oris sui, & spiritu labiorũ suorũ interficiet impiũ. Et erit iustitia cingulũ lũborũ eius, & fides cinctorũ renũ eius. Habitabit lupus cũ agno, & pardus cũ hedo accubabit, vitulus, & leo, & ouis simul morabuntur, & puer paruulus minabit eos. Vitulꝰ, & vrsus pascentur simul, requiescent catuli eorũ, & leo quasi bos comedet paleas. Et delectabit infans ad vbere, super foramine aspidis, & in cauernam reguli, qui ablactatus fuerit manũ suã mittet. Non nocebunt, & non occidẽt in vniuerso mõte sancto meo, quia repleta est terra sciẽtia dñi, sicut aqua maris operiẽtis. In die illa radix Jesse, qui stat in signũ populorũ, ipsũ gentes deprecabũtur, & erit sepulchrum eius gloriosum

Ca.11.

Secũm Lucã. Lectiõ. secũda.

Erat Anna prophetissa, filia Phanuel de tribu Aser, hec processerat in diebus multis, & vixerat cũ viro suo annis septẽ a virginitate sua. Et hec vidua vsq; ad ãnos octoginta qua tuor: q̃ nõ discedebat de templo, ieiunijs & obsecrationibus seruiẽs nocte ac die. Et hec ipsa hora superueniens. confitebat dño: & loquebat de illo oĩbus qui exspectabãt redemptionem Jrael.

Ca.2.

Et vt perfecerũt oĩa secũdũ legẽ dñi, reuersi sunt in Galileã, in ciuitatẽ suã Nazareth, Puerũ aũt crescebat, & confortabat plenus sapiẽtia, & gratia dei erat in illo. Et ibãt parẽtes eius p oẽs annos in Jerusalẽ, in die festo lenni pasche. Et cũ factus esset annorũ duodecim, ascendentibus illis Jerosolymã scõm consuetudinẽ diei festi cõsummatis q; diebus cũ redirent, remansit puer Jesus in Jerusalẽ, & non cognouerunt parentes eius. Existimantes aũt illũ esse in comitatu, venerũt iter diei, & requirebant eũ inter cognatos &

notos. Et non inuenientes regressi sunt in Jerusalem: requirētes eum. Et factum est. post triduū inuenerunt illum in tēplo, sedentē in medio doctorum, audientē illos ⁊ interrogantē eos. Stupebant autem oēs qui eum audiebant, super prudentia ⁊ responsis eius. Et videntes admirati sunt. Et dixit mater eius ad illum, Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce pater tuus ⁊ ego dolentes querebamus te. Et ait ad illos, Quid est quod me querebatis? nesciebatis quia in his que patris mei sunt, oportet me esse? Et ipsi nō intellexerunt verbum quod locutus est ad eos. Et descendit cum eis, ⁊ venit Nazareth: ⁊ erat subditus illis. Et mater eius conseruabat oīa verba hec in corde suo. Et Jesus proficiebat sapientia ⁊ etate ⁊ gratia apud deū ⁊ homines

¶ Sequens tertia lectio dicēda est in omnibus festis feriis aduentus quando non occurrerit festum excipitur vigilia natiuitatis si mederit in feria tertia.

¶ Sermo sancti Ambrosij Episcopi.

Lectio tertia.

SAtis abunde(que) dixisse me credo superiori tractatu: quēadmodum compti vel nitidi natalē dñi suscipere debeamus: ⁊ sup(er)uenientē festiuitatē ei⁹: ab oī ambitiōe retinere. Retinere (inquam) vt si dies natalis eius transeat: apud nos tñ sanctificatiōis eius beatitudo permaneat. Hec enim gratia natalis est dñi saluatoris vt futurū ad predestinatos trāseat ⁊ in preteritum maneat ad deuotos. Oportet ergo nos esse castitate puros: mundos pudicitia: nitidos honestate: vt quo die festū aduenire propinquius cernimus accuratius inedamus. Sic enim mulierecule solent aliquas ferias suscepture: mundas vestiū suarū aqua diluere cur non magis nos cepturi natalē dñi: maculas animarū nostrarū fletibus abluamus? Et ille quidē adeo infecte res cellule sordibus extiterint: vt maculas sola aqua nō purgat: addat mollicie olei: saponis etiam, acrimoniā. Nos quoq(ue) si graue peccatū fuerit vt minime solis fletibus abluat: addamus misericordie oleū acrimoniāq(ue) ieiunij. Nullū enim tam graue delictū est: quod non purgetur abstinentia: eleemosynis extinguat. Ait enim sanctus prophetes. Sicut aqua extinguit ignē ita eleemosyna extinguit pec-

Cap 18.

catum. Magna est ergo elee mosyna: que ardentium cri minū globos benevolentie sue ẽte refrigerat: & quodã irriguo largitatis obruit in cendia delictoꝝ. vt quãuis offensus deus: quamuis cri minibus provocatus: coga tur liberare eleemosynis: quã dispoluerat punire pec catis. Cogit enim a nobis quodam modo dum cõpellit pro actibus nostris mutare sententiã & in vno eodemq; homine nunc seueritate iu dicis promoueri. nũc patris pietate blãdiri. Pater enim nobis deus est, cum vne agi mus: iudex noster, est cum peccamus.

¶ Sabbato ex Isaia. Lec. i.

Acerdos & propheta nescierũt prę ebrietate obstupti sunt a vino. erraue runt in ebrietate. nescierũt videntem, ignouerunt iu dicium. Omnes enim mẽ se replete sunt vomitu soꝛ diũq; ita vt non esset vltra locus. Quem docebit scien tiam: & quem intelligere fa ciet auditum? Ablactatos a lacte, auulsos ab vberibus, da Manda remãda, mãda re manda, expecta reexpecta, ex pecta reexpecta, modicum ibi modicum ibi. In loquela enim labij, & lingua altera lo quetur ad populũ istũ: cui dixit. Hec est requies mea reficite lassum, & hec est meũ refrigerium, & noluerũt au dire. Et erit eis verbum do mini. Manda remanda, mã da remanda, expecta reexpe cta, expecta reexpecta, modi cum ibi, modicum ibi: vt va dant, & cadant retrosum, & conterantur, & illaqueãtur, & capiãtur. Propter hoc au dite verbum domini viri il lusoꝛes, qui dominamini su per populum meum, qui est in Hierusalẽ. Dixistis enim Percussimus fedus cũ moꝛ te, & cum inferno fecimus pa ctum. Flagellum inundans cum transierit, non veniet super nos: quia posuimus mendacium spem nostram, & mendacio protecti sumus. Idcirco hec dicit dominus deus. Ecce ego mittam in fundamentis Sion lapidẽ, lapidem probatum, angula rem, precios um, in fundamẽ to fundatum. Qui credi derit, non festinet. Et po nam in pondere iudicium, & iustitiam in mensura. Et subuertet grando spem men dacij, & protectionem aque inundabunt. Et delebitur fedus vestrum cum morte, & pactum vestrum cum in ferno non stabit.

¶ Secundum Lucam Lectio secunda.

Ca.3. ANno autē quintodecimo imperij Tyberij Cesaris, procurante pontio Pilato Judeā, tetrarcha autē Galilee Herode, Philippo autem fratre eius tetrarcha Ituree & Traconitidis regionis, & Lysania Abiline tetrarcha, sub principibus sacerdotū Anna & Caipha: factū est verbū dñi sup Joannem Zacharie filiū, in deserto. Et venit in omnē regionē Jordanis, predicans baptismū penitētie in remissionem peccatorū: sicut scriptū est in libro sermonum Isaie prophete. Vox clamātis in deserto. Parate viā dñi, rectas facite semitas eius. Omis vallis implebit: & omis mons & collis humiliabitur, & erūt prava in directa: & aspera in vias planas. & videbit omis caro salutare dei. Dicebat ergo ad turbas que exibāt vt baptizarentur ab ipso, Genimina viperarū, quis ostēdit vobis fugere a ventura ira? Facite ergo fructus dignos penitentie, & ne ceperitis dicere, Patrē habemus Abraham. Dico enim vobis quia potēs est deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahe. Jam enim securis ad rādicē arboris posita est. Omis ergo arbor nō faciens fructū bonū, excidetur, & in ignē mittetur. ¶ Et interrogabant eū turbe, dicentes. Quid ergo faciemus. Respondens aūt, dicebat illis. Qui habet duas tunicas, det non habenti: & qui habet escas, similiter faciat. Venerunt aūt & publicani vt baptizarentur: & dixerūt ad illū. Magister, quid faciemus? At ille dixit ad eos. Nihil amplius ꝓ quod cōstitutū est vobis, faciatis. Interrogabant aūt eū & milites, dicentes. Quid faciem⁹ & nos? Et ait illis, Neminē concutiatis, neq; calūniā faciatis: & cōtenti estote stipēdijs vestris. ¶ Existimante aūt populo & cogitantibus omibus in cordibus suis de Joanne ne forte ipse esset Christus respondit Joannes dicens omnibus, Ego quidē aqua baptizo vos: venit autē fortior post me, cuius non sum dignus soluere corrigiā calciamentorū eius, ipse vos baptizabit in spiritu sancto & igni, cuius ventilabrū in manu eius, & purgabit aream suā: & congregabit triticum in horreū suum, paleas aūt cōburet igni inextinguibili. Multa quidem & alia exhortans euangelizabat populo. ¶ Herodes aūt tetrarcha cū corriperetur ab illo de Herodiade vxore fratris sui, & de

omnib⁹ malis que fecit He
rodes: adiecit & hoc sup oia
& incluſit Ioannē in carcerē
Ca 35 ¶ Dominica secunda aduen
tus. Lectio ima.
tus. Et Ilaia. Lectio ima.

LEtabitur deſerta & in
uia, & exultabit ſolitu
do, et florebit quaſi lilium.
Germinans germinabit &
& exultabit letabunda & lau
dans. Gloria Libani data
eſt ei decor Carmeli & Saro
Ipſi videbunt gloriā dñi, &
decorē dei noſtri. Cōfortate
manus diſſolutas, & genua
debilia roborate. Dicite pu
ſillanimis, Confortamini,
nolite timere, ecce deus ve
ſter vltionē adducet retribu
tionis Deus ipſe veniet, &
ſaluabit vos. Tunc aperien
tur oculi cecorū & aures ſur
dorū patebunt. Tunc ſaliet
ſicut ceruus claudus, & aper
ta erit lingua mutorū: quia
ſciſſe ſunt in deſerto aque, &
torrētes in ſolitudine, & que
erat arida in ſtagnū. & ſitiēs
in fontes aquarū. In cubili-
bus in quibus prius draco-
nes habitabant, orietur vi-
ror calami & iunci: & erit ibi
ſemita & via, & via ſancta vo
cabitur. Non tranſibit per
eam pollutus, & hec erit vo-
bis directa via, ita vt ſtulti
non errēt per eam. Nō erit
ibi leo, & mala beſtia nō aſce
det per eam, nec inuenietur
ibi. Et ambulabunt qui lite
rati fuerint, & redempti a do
mino cōuertentur & venīēt
in Sion cum laude, & letitia
ſempiterna ſuper caput eor
Gaudiū & letitiā obtinebūt
& fugiet dolor & gemitus.

¶ Scōm Lucā Lectio ii.

HActū eſt aūt cum bap
tizaretur omnis ꝓpu
lus, & Ieſu baptizato & ora
te, apertum eſt celū: & deſcen
dit ſpiritꝰ ſanctus corporali
ſpecie ſicut colūba in ipſum
& vox de celo facta eſt, tu es
filius meus dilectus: in te
cōplacui mihi. Et ipſe Ieſꝰ
erat incipiens quaſi annorū
triginta: vt putabatur filiꝰ
Ioſeph qui fuit Heli, q̄ fuit
Matthat, qui fuit Leui, qui
fuit Melchi, qui fuit Janne
qui fuit Ioſeph, q̄ fuit Mat
thathie, qui fuit Amos, qui
fuit Naū, qui fuit Heſli, q̄
fuit Nagge, q̄ fuit Mahath
qui fuit Matthathie, q̄ fuit
Semei, qui fuit Ioſeph, qui
fuit Juda, qui fuit Johāna
qui fuit Rala, qui fuit Zo-
robabel, qui fuit Salathiel,
qui fuit Neri, qui fuit Mel
chi, qui fuit Addi, qui fuit
Coſam, qui fuit Elmadan,
qui fuit Her, qui fuit Ieſu,
qui fuit Elie-er, qui fuit Jo
rim, qui fuit Matthat, qui
fuit Leui, qui fuit Simeon,
qui fuit Juda, qui fuit Jo-

seph, qui fuit Iona, qui fuit Eliacim, qui fuit Melcha, qui fuit Menna, q̄ fuit Mathatha qui fuit Nathan, q̄ fuit Dauid, q̄ fuit Iesse, qui fuit Obed, qui fuit Booz, q̄ fuit Salmō, q̄ fuit Naasson q̄ fuit Aminadab, q̄ fuit Arā q̄ fuit Esron, q̄ fuit Phares q̄ fuit Jude, q̄ fuit Jacob, q̄ fuit Isaac, q̄ fuit Abraha, q̄ fuit Thare, q̄ fuit Nachor, q̄ fuit Sarug, q̄ fuit Ragau q̄ fuit Phaleg, q̄ fuit Heber, q̄ fuit Sale, q̄ fuit Cainā q̄ fuit Arphaxad q̄ fuit Sē q̄ fuit Noe, q̄ fuit Lamech, q̄ fuit Mathusala q̄ fuit Enoch, q̄ fuit Jared, q̄ fuit Malaleel, qui fuit Cainan, qui fuit Enos q̄ fuit Seth qui fuit Adam, qui fuit Dei.

¶ Lectio. iij. scōm Matthēū

Ca. 11. In illo tēpore cū audisset Joannes in vinculis opera Christi, mittens duos de discipulis suis ait illi, Tu es qui venturus es an aliū expectamus? & reli.

¶ Homelia sancti Gregorii pape.

Quærendum nobis est fratres charissimi. Joannes prophetā, & plus quā prophetā: qui venientem ad Jordanis baptisma dām ostendit dicens. Ecce agnus dei ecce q̄ tollit peccata mundi, qui & humilitatē suam & diuinitatis eius potentiam considerans, dicit. Qui de terra est: de terra loquitur: qui autē de celo venit: super oēs est. Cur in carcere positus discipulos rectitudinis mittens dicit: tu es qui venturus es: an aliū expectamus? tanq̄ si ignorat: quē ostenderat: an ipse sit nesciat: quē ipsum esse prophetando: baptizando ostēdendo clamauerit. Sed hec cuiusq̄ questio soluitur, si geste rei tēpus & ordo pensetur. Ad Jordanis enim fluuium tā positus, quia ipse redemptor mūdi esset allegauit. Missus vero in carcerem vtrum aliū expectēt: an ipse venisset requirit. Non quia ipsum esse mundi redēptorē dubitet: sed querit vt sciat si is q̄ per se in mundū venerat, per se etiā ad inferi claustra descēdat. Quē enim præcursor mundo nunciauerat, hunc descendendo, & ad inferos descendendo præcurrebat. Ait ergo. Tu es qui venturus es, an aliū expectamus? Ac si aperte dicat. Sicut pro hominibus nasci dignatus es, an etiā pro hominibus mori digneris insinua, vt qui natiuitatis tue præcursor extiti, mortis etiā præcursor fias, & venturū inferno te nunciet quē iam venisse mundo nūciauit. Unde & inquisitus de

minus: enumeratis potētie sue miraculis: de moztis sue pzotinus humilitate respon dit dicens. Ceci vident, claudi ambulant: lepzosi mundantur surdi audiunt, mozdi resurgūt: pauperes euangelizantur. Et beatus est q̄ non fuerit scandalizatus in me. Visis tot signis tātisq̄ virtutibus nō scandalizari quisq̄ potuit sed admirari. Sed infidelis mens graue in illo scandalū pertulit: cū eū mozientē post tot miracula vidit. Unde ꝙ Paulus dicit. Nos aūt predicamus Ihesū crucifixū: Judeis quidē scandalū. Gentibus aūt stultitiā. Stultū quip pe hominibus visum est vt pzo hominibus auctoz vite mozeretur: ꝙ inde contra eū homo scādalū sumpsit: vnde ei amplius debitoz fieri debuit.

Dñica.

Excita dñe cozda nostra ad pzeparandas vnigeniti tui vias: vt per eius aduentū purificatis tibi mentibus seruire mereamur: q̄ tecū viuit, ꝙ regnat in vnitate spūs sancti deus per oīa.

Feria .ii. ex Ysaia Lect. i.

Consolamini consolamini populo meus. dicit deus vester. Loquimini ad coz Jerusalē ꝙ aduocate eam: qm̄ cōpleta est malitia eius, dimissa est iniquitas illius. Suscepit de manu dñi duplicia pzo omnibus peccatis suis, Vox clamantis in deserto: Parate viā domini rectas facite in solitudine semitas dei nostri. Oīs vallis exaltabitur, ꝙ oīs mōs ꝙ collis humiliabitur, ꝙ erunt pzaua in directa, ꝙ aspera in vias planas. Et revelabit gloria dñi, ꝙ videbit omnis caro pariter quod os dñi locutū est. Vox dicentis, Clama. Et dixi, Quid clamabo Oīs caro fenū, ꝙ oīs gloria eius quasi flos agri. Exiccatū est fenū, ꝙ cecidit flos: quia spiritus dñi sufflauit in eo. Vere fenū est populus. Exiccatum est fenū, ꝙ cecidit flos verbum autē dei nostri manet in eternum. Super mōtem excelsum ascēde tu que euangelizas Sion: exalta in fortitudine voce tuam que euangelizas Jerusalem, exalta, noli timere. Dic ciuitatibus Jude. Ecce deus vester: ecce dñs deus in fortitudine veniet, ꝙ brachiū eius dominabitur. Ecce, merces eius cū eo, ꝙ op⁹ illius coz̄ illo. Sicut pastoz, gregē suū pascet: in brachio suo cōgregabit agnos ꝙ isinu suo leuabit, fetas ipe pztabit. Quis mensus est pugillo aquas, ꝙ celos palmos ponderauit?

Ca. 4.9

Quis appendit tribus digitis molẽ terre, & libzauit in pondere montes, & colles in statera? Quis adiuuit spiritum domini? aut quis consiliarius eius fuit, & ostendit illi? Cum quo iniit consiliũ & instruxit eum, & docuit eũ semitã iustitie, & eruditiuit eũ scientia, & viã prudentie ostẽdit illi?

¶ Secundũ Lucã. Lec. ij.

IEsus autẽ plenus spiritu sancto, regressus est a Jozdane: & agebatur in spiritu in deserto diebꝰ qua dzaginta, & tẽtabatur a diabolo. Et nihil manducauit in diebus illis: & consummatis illis postea esurijt. Dixit autẽ illi diabolus. Si filius dei es: die lapidi huic, vt panis fiat. Et respondit ad illum Jesus, Scriptum est, Quia nõ in pane solo viuit homo, sed in oĩ verbo Dei. Et duxit illum diabolus in montẽ excelsum, & ostendit illi omnia regna oꝛbis terre in momento temporis: & ait illi, Tibi dabo potestatẽ hãc vniuersam, & gloriã illoꝝ: quia mihi tradita sunt, & cui volo do illa. Tu ergo pꝛocidens si adozaueris cozã me: erunt tua omnia. Et respõdens Jesus, dixit illi, Scriptum est. Dñm deum tuum adozabis: & illi soli seruies. Et duxit illum in Jerusalẽ: & statuit eum super pinnam templi: & dixit illi, Si filius dei es: mitte te hinc deoꝛsũ. Scriptũ est enim quod angelis suis mãdauit de te vt conseruẽt te: & quia in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem pedẽ tuum. Et respondẽs Jesus, ait illi Dictũ est, Non tentabis dominũ deum tuũ. Et cõsummata omni tentatione, diabolus recessit ab illo vsq; ad tempus. ¶ Et regressus est Jesus in virtute spiritus in Galileam: & fama exijt per vniuersam regionẽ de illo. Et ipse docebat in synagogis eoꝝ: & magnificabatur ab omnibus. Et venit Nazareth vbi erat nutritus: & intrauit secundũ cõsuetudinem suam die sabbati in synagogam, & surrexit legere. Et traditus est illi liber Isaie pphete. Et vt reuoluit libꝝ, inuenit locũ vbi scriptum erat, Spiritus domini super me, pꝛpter quod vnxit me. euangelizare pauperibus misit me, sanare contritos coꝛde, pꝛedicare captiuis remissionem, & cecis visum, dimittere confractos in remissionẽ, pꝛedicare annũ dñi acceptum, & diẽ retributionis. Et cum plicuisset librum reddidit ministro, & sedit. Et

omnium in synagoga oculi
erāt intendentes in eū. Le-
pit autem dicere ad illos,
Quia hodie impleta est hec
scriptura in auribus vestris
Et oēs testimonium illi da
bant: & mirabant in verbis
gratie, que procedebant de ore
ipsius, & dicebant, Nōne hic
est filius Joseph? Et ait illis,
Utiq; dicetis mihi hanc si-
militudinē. Medice, cura te
ipsum, quanta audiuimus
facta in Capharnaum, fac &
hic in patria tua.

Tertia lect. ofi. ggtē de feria.

Sanctam & deliberabilem.
¶ Feria. iij. ex Ysaia. Lect. j. ec. vt supra. fol. 55.

Ecce seruus meus, sus
cipiā eū: electus meus
mea. Dedi spiritū meū sup
eum, iudicium gētibus pro
feret. Non clamabit, neq; ac
cipiet personā, nec audietur
vox eius foris. Calamū quas
satū non conteret, & linum
fumigās non extinguet. In
veritate educet iudiciū: nō
erit tristis, neq; turbulētus
donec ponat in terra iudiciū
& legē eius insule expectabūt.
Hec dicit dās deus creās ce
los & extendens eos: firmās
terrā, & que germināt ex ea:
dās flatū populo, qui est sup
eā, & spiritū calcantibus eā.
Ego dās vocaui te in iusti-
tia, & appzehendi manū tuā,
& seruaui te. Et dedi te in fe
dus populi, in lucē Gentiū:
vt aperires oculos cecozū, &
educeres de conclusione vin
ctū, de domo carceris sedē
tes in tenebzis. Ego dās,
hoc est nomē meū. Gloziam
meā alteri nō dabo, & laudē
meā sculptilibus. Que pzi
ma fuerunt, ecce venerunt,
noua quoq; ego annuntio:
antequam oziantur, audita
vobis faciam. Cantate dño
canticū nouū, laus eius ab
extremis terre, qui descendi
tis in mare, & plenitudo eius:
insule, & habitatozes earum
Letetur desertū, & ciuitates
eius in domibus habitabit
Cedar. Laudate habitato-
res petre, de vertice montiū
clamabūt. Ponent dño
gloziā, & laudē eius in insu-
lis nūciabūt. Dās sicut foz
tis egredietur, sicut vir pze
liator suscitabit zelū. Moci-
ferabitur & clamabit: super
inimicos suos confoztabit
Tacui, semper silui, patiens
fui, sicut parturiens loquar
Dissipabo, & absozbebo si-
mul: desertos faciā mōtes,
& colles, & omne gramē eoz
exiccabo: & ponā flumina in
insulas & stagna arefaciam.
Et educam cecos in viam q̄
nesciunt: & in semitis quas
ignozauerūt, ambulare eos

facta. Dona tenebras cozã eis in lucẽ, ꝛ pzaua in recta.

¶Secõm Lucã. Lect. ij.

HIt autẽ, Jmẽ dico vobis, ḉa nemo ꝓpheta acceptus est in patria sua. In vitate dico vobis: multe vidue erãt in diebus Elie in Jsrael qñ clausum est celũ annis tribus ꝛ mensib⁹ sex, cũ facta esset fames magna in oi terra: ꝛ ad nullã illaꝝ missus est Elias, nisi in sarepta Sidonis, ad mulierẽ viduã. Et multi leprosi erãt in Jsrael sub Eliseo ꝓpheta ꝛ nemo eozũ mundatus est nisi Naamã Syrus. Et repleti sunt oẽs in synagoga, ira, hec audientes. Et surexerunt ꝛ eiecerunt illũ extra ciuitatẽ: ꝛ duxerunt illũ vsq; ad supercilium montis super quẽ ciuitas illozũ erat edificata, vt precipitarẽt eũ. Jple aũt transiens per mediũ illozũ, ibat. ¶ Et descendit in Capharnaũ ciuitatẽ Galilee: ibiq; docebat illos sabbatis. Et stupebãt in doctrina eius: ḉa in potestate erat sermo ipsius. Et in synagoga erat homo habẽs de monũ immundũ: ꝛ exclamauit voce magna dicẽs. Sine quid nobis ꝛ tibi Jesu Nazarene? venisti perdere nos? scio te quia sis sanctus dei. Et increpauit illũ Jesus dicens, Obmutesce, ꝛ exi ab eo. Et cũ proiecisset illũ demoniũ in mediũ, exijt ab illo nichil illũ nocuit. Et factꝰ est pauoꝛ in oibus, ꝛ colloqbãt adinuicẽ dicẽtes. Quod est hoc verbũ, ḉa in potestate ꝛ virtute imperat immũdis spiritib⁹ ꝛ exeunt? Et diuulgabatur fama de illo in omnem locũ regiõis. ¶ Surgẽs aũt Jesus de synagoga, introiuit in domũ Simonis. Socrus aũt Simonis tenebat magnis febzibus: ꝛ rogauerũt illũ ꝓ ea. Et stãs super illã imperauit febzi: ꝛ dimisit illã. Et cõtinuo surgens ministrabat illis. Cũ aũt sol occidisset, oẽs q̃ habebãt infirmos varijs languoꝛib⁹ ducebant illos ad eũ. At ille singulis manꝰ imponẽs, curabat eos. Exibant aũt demonia a multis clamãtia ꝛ dicẽtia. Quia tu es filius dei, ꝛ increpans nõ sinebat ea loqui, quia sciebãt ipsum esse christũ. Facta aũt die, egressus ibat in desertũ locum: ꝛ turbe requirebãt eũ, ꝛ venerunt vsq; ad ipsum: ꝛ detinebãt illũ ne discederet ab eis. Quib⁹ ille ait. Quia ꝛ aliis ciuitatib⁹ oportet me euangelizare regnũ dei: quia ideo missus sum. Et erat predicãs in synagogis Galilee.

¶Tertia lectio qñ agitur

Feria. Audite fratres, audi-
te, vt supra. folio. 67

¶ Feria. iiij. ex Isaia. Lect. i

Ca.45 Vere tu es deus absco
ditus deꝰ Israel salua
tor. Confusi sunt, & erubue
runt oēs: simul abierūt in cō
fusionē fabricatores errozū
Israel saluabꝰ est i dño salu
te eterna. Nō cōfundemini
& nō erubescetis vsq; in secu
lū seculi: quia hec dicit dñs
creās celos, ipse deꝰ fozmās
terrā, & faciēs eā, ipe plastes
eā. Nō in vanū creauit eā:
vt habitetur fozmauit eā.
Ego dñs, & nō est alꝰ. Nō
in abscondito locutus sum.
in loco terre tenebzoso. Nō
dixi semini Jacob, Frustra
querite me. Ego dñs loquēs
iustitiā, annūtiās recta. Cō
gregamini & venite, & accedi
te simul q̄ saluati estis ex gē
tibus. Nescierūt q̄ leuāt li-
gnū sculpture sue, & rogant
deū nō saluantē. Annūtiate
& venite & cōsiliamini simul,
ds auditū fecit hoc ab initio
ex tūc ꝑdixit illud. Nunqd
nō ego dñs, & nō est vltra deꝰ
absq; me? Deus iustus & sal
uās nō est ꝓter me. Cōuer-
timini ad me, & salui eritis
oēs fines terre: qa ego deꝰ &
nō est alius. In memetipso
iurauī. Egredietꝰ de ore meo
iustitie verbū, & nō reuerte-
tur: quia mihi curuabit oē
genu, & iurabit oīs lingua.
Ergo in domino dicet, mee
sunt iustitie & imperiū. Ad
eū veniēt & confundent oēs
q̄ repugnāt ei. In domino
iustificabitur & laudabitur
omne semen Israel.

¶ Secundū Lucā. Lect. ij.

Cap.5 Factū est autē: cum tur
be irruerēt in eum vt
audirent verbum dei: & ipse
stabat secus stagnum Ge-
neclareth. Et vidit duas na-
ues stantes secus stagnū pis
catozes aūt descenderant, &
lauabant retia. Ascendens
aūt in vnā nauim que erat
Simonis rogauit eū a ter-
ra reducere pusillum. Et se-
dens, docebat de nauicula
turbas. Vt cessauit aūt loq̄
dixit ad Simonē. Duc in al
tū, & laxate retia vra in cap
turā. Et respondēs Simō,
dixit illi: Preceptoz p totā
nocte laborantes nihil cepi-
mus, in vbo aūt tuo laxabo
rete. Et cū hoc fecissent, con
clusērūt pisciū multitudinē
copiosam, rūpebatur aūt re
tecoz. Et annuerūt socijs q̄
erāt in naui, vt venirēt, & ad
iuuarēt eos. Et venerunt, &
impleuerūt ābas nauiculas
ita vt pene mergerēt. Quod
cū videret Simon Petrus,
prędit ad genua Jesu, dicēs
exi a me dñe, qa hō peccatoz
sum. Stupoz enim circūde-
derat eū, & oēs q̄ cū illo erāt

in captura piscium quã ceperãt. Similiter aũt Jacobũ & Joannem filios Zebedei, qui erãt socij Simonis. Et ait ad Simonẽ Jesus: Noli timere, ex hoc iã, homes eris capiẽs. Et subductis ad terram nauibus, relictis omnibus secuti sunt eum.

¶ Et factũ est: cũ esset in vna ciuitatũ, & ecce vir plenus lepra, & videns Jesum, & prociđs in faciẽ suã, rogauit eũ, dicẽs: Dñe, si vis, potes me mundare. Et extendẽs manũ, tetigit eũ, dicens: Volo Mundare. Et confestim lepra discessit abillo, & ipse precepit illi, vt nemini diceret, sed vade, ostẽde te sacerdoti, & offer pro emũdatione tua sicut precepit Moyses in testimoniũ illis. Perambulabat aũt magis sermo de illo & cõueniebant turbe multe vt audirẽt, & curarentur ab infirmitatib⁹ suis. Ipse aũt secedebat i desertũ, & orabat

Tertia lect. qñ fit officiũ de feria. ¶ Appropinquã, &c. vt supra. fo 69.

¶ Feria.v.ex Isaia Lect.i.

ca 49 Audite insule, & attendite populi de longe. Dñs ab vtero vocauit me, de vẽtre matris mee recordatus est nois mei. Et posuit os meũ quasi gladiũ acutũ, in vmbra manus sue protexit me, & posuit me sicut sagittam electã. In pharetra sua abscondit me, & dixit mihi: Seruus meus es tu Jsrael, qã in te glorificabor. Et ego dixi: Jnuacuũ laboraui sine causa, & vane fortitudinem meam cõsumpsi. Ergo iudicium meũ cũ dño, & opus meum cũ Deo meo. Et nũc hec dicit dñs, formãs me ex vtero seruũ sibi, vt reducã Jacob ad eũ, & Jsrael non cõgregabit. Et glorificatus sum in oculis dñi, & deus meus factus est fortitudo mea. Et dixit: Parũ est vt sis mihi seruus ad suscitãdas tribus Jacob, & feces Jsrael cõuertendas. Dedi te in lucẽ gentiũ vt sis salus mea vsq; ad extremũ terre. Hec dicit dñs redẽptor Jsrael, sctus eius, ad cõtẽptibilẽ aiam, ad abominatã gentẽ, ad seruũ dñorũ. Reges videbunt, & cõsurgẽt principes, & adorabũt propter dñm, quia fidelis est, & sctus Jsrael & elegit te. Hec dicit dñs: In tẽpore placito exaudiui te, & in die salutis auxiliat⁹ sũ tui. Et seruauit te, & dedi te in fed⁹ populi, vt suscitares terrã, & possideres hereditates dissipatas: vt dicas his q̃ vincti sunt, Exite, & his q̃ in tenebris, Reuelamini. Sup vias pascẽtur, & in oibus planis pascua eorũ.

Non esurient, neq; sitiēt, et nō ptuliet eos estꝰ & sol: qꝛ miseratoꝛ eoꝛū reget eos, et ad fontes aquaꝝ potabit eos. Et ponam oēs mōtes meos in vīā, et semite mee exaltabunt. Ecce isti de lōge venient & ecce illi ab aq̄lone & mari, & isti de terra australi. Laudate celi & exulta terra, iubilate mōtes laude: qꝛa cōsolatus est dñs pplū suum. & pauperum suoꝝ miserebitur.

¶ Secundū Lucā. Lectio. ij.

Cap. 52.

Factū est in vna dieꝝ rū, & ipse sedebat docēs. Et erāt Pharisei sedentes & legis doctoꝛes q̄ venerāt ex omni castello Galilee & Judee & Jerusalē: & virtus dñi erat ad sanādū eos. Et ecce viri portātes in lecto hominem qui erat paralyticꝰ: & querebāt eū inferre, & ponere ante eū. Et nō inuenientes qua parte illū inferrent pꝛe turba: ascenderūt supꝛa tectū, & per tegulas submiserūt eū cū lecto in mediū ante Jesum. Quoꝝ fidē vt vidit, dixit. Homo, remittūtur tibi peccata tua. Et cepērūt cogitare scribe & pharisei, dicētes. qs est hic q̄ loquitur blasphemias? qs potest dimittere peccata, nisi solus deus? Ut cognouit aūt Jesus cogitationes coꝛum, respōdens dixit ad illos, quid cogitatis in coꝛdibus vestris? q̄d est facilius, dicere, dimittunt tibi ptā an dicere, surge & ambula? Ut autē sciatis q̄a filius hominis habet potestatē in terra dimittēdi peccata (ait paralytico) tibi dico, surge, tolle lectum tuū, & vade in domū tuā. Et cōfestim consurgēs coꝛā illis, tulit lectū in q̄ iacebat, & abijt in domū suā, magnificās Deū. Et stupoꝛ apprehendit oēs, & magnificabāt deum. Et repleti sunt timore, dicentes, quia vidimus mirabilia hodie. ¶ Et post hec exijt, & vidit publicanū nomine Leui sedentē ad telonīū, & ait illi. Sequere me Et relictis omnibꝰ, surgens secutus est eū, & fecit ei conuiuiū magnum Leui in domo sua, & erat turba multa publicanoꝝ & alioꝝ qui cum illis erāt discūbentes. Et murmurabāt pharisei & scribe eoꝝ, dicētes ad discipulos eiꝰ. Quare cū publicanis & peccatoꝛibus manducatis & bibitis? Et respō dens Jesus, dixit ad illos, Non egēt qui sani sunt, me dico, sed q̄ male habēt. Nō veni vocare iustos, sed peccatoꝛes ad penitentiam.

Tertia lectio q̄ fit de feria. Certe ū te rex. ꝛc. vt fol. 70

℣ Feria sexta ex Isaia.

Lectio prima.

Ca. 51. AUdite me qui sequimini quod iustum est, et queritis dominum: attendite ad petram unde excisi estis, et ad cauernam loci de qua precisi estis. Attendite ad Abraham patrem vestrum, et ad Saram que peperit vos: quia unum vocaui eum, et benedixi ei, et multiplicaui eum. Consolabitur ergo dominus Sion, et consolabitur omnes ruinas eius: et ponet desertum eius quasi delicias, et solitudinem eius quasi hortum domini. Gaudium, et letitia inuenietur in ea: gratiarum actio, et vox laudis. Attendite ad me populus meus et tribus mea me audite: quia lex a me exiet, et iudicium meum in lucem populorum requiescet. Prope est iustus meus, egressus est saluator meus, brachia mea populos iudicabunt. Et me insule expectabunt, et brachium meum sustinebunt. Leuate in celum oculos vestros, et videte sub terra deorsum, qa celi sicut fumus liquescet, et terra sicut vestimentū atteret, et habitatores eius sicut hec interibūt. Salus aūt mea in sempiternū erit et iustitia mea nō deficiet. Audite me q̄ scitis iustum, populus meus lex mea in corde eorum. Nolite timere opprobrium hominum, et blasphemias eorum ne metuatis. Sicut enim vestimentum, sic comedet eos vermis: et sicut lanam, sic deuorabit eos tinea. Salus autem mea in sempiternum erit, et iustitia mea in generatiōes generationū. Cōsurge, induere fortitudinē brachiū dñi: cōsurge sicut in diebus antiqs, in generationibus seculorum. Nūquid nō tu percussisti superbū, vulnerasti draconē? Nunqd nō tu siccasti mare aquā abyssi vehemētis, qui posuisti profundū maris viam, vt trāsirēt liberati: et nunc q̄ redēpti sunt a dño, reuertentur, et venient in Sion laudantes, et letitia sempiterna super capita eorū: gaudiū et letitiam tenebūt, fugiet dolor et gemitus.

℣ Secundum Lucam.

Lectio secunda.

ACcesserūt ad eū discipuli Johannis ieiunāt frequēter, et obsecrationes faciūt, similiter et pharisei: tui aūt edunt et bibunt? Quibus ipse ait. Nunqd potestis filios sponsi, dum cū illis est sponsus, facere ieiunare? Venient aūt dies: et cum ablatus fuerit

ab illis sponsus, tunc ieiuna
bunt in illis diebus. Dice
bat aũt & similitudinẽ ad il
los. Quia nemo commissu
rã a vestimẽto nouo immit
tit in vestimẽtũ vetus: alio
quin & nouum rumpit, & ve
teri non cõuenit cõmissura
a noue. Et nemo mittet vi
nũ nouũ in vtres veteres:
alioquin rumpet vinũ no
uum vtres, & vinũ effundẽt
& vtres peribũt, sed vinum
nouũ in vtres nouos mit
tendũ est: & vtraq; cõseruã
tur. Et nemo bibẽs vetus,
statim vult nouum, dicit
enim. Vetus melius est.

cap. 6 ¶ Factum est autẽ in sabba
to secundo primo, cum tran
siret per sata, vellebant discí
puli eius spicas, & manduca
bant cõfricantes manibus.
Quidam aũt pharisẽorum
dicebãt illis, Quid facitis
qđ nõ licet in sabbatis? Et
respõdens Jesus ad eos di
xit. Nec hoc legistis qđ fecit
Dauid, cũ esurisset ipse & q̃
cum illo erant: quomodo in
trauit in domũ dei & panes
propositionis sumpsit, & mã
ducauit, & dedit his qui cum
ipso erant, quos nõ licet mã
ducare nisi tantũ sacerdoti
bus? Et dicebat illis. Quia
dominus est filius hominis,
etiam sabbati.

¶ Factum est autẽ & in alio
sabbato vt intraret in syn
gogã, & doceret. Et erat ibi
homo, & manus eius dexte
ra erat arida. Obseruabant
aũt scribe & pharisei si in sab
bato curaret: vt inuenirẽt
vnde accusarent eum. Ip
se vero sciebat cogitationes
eorum: & ait homini qui ha
bebat manum aridam. Sur
ge, & sta in medium. Et sur
gens, stetit. Ait autem ad
illos Iesus. Interrogo vos,
si licet sabbatis benefacere
an male: animam saluam
facere, an perdere? Et cir
cumspectis omnibus dixit
homini. Extende manum
tuam. Et extendit: & restitu
ta est manus eius. Ipsi au
tem repleti sunt insipien
tia: et colloquebantur ad
inuicem quidnam facerent
Jesu.

¶ Tertia lectio quando fit
& feria.

Satis abunde q̃ ꝛc vt su
pra. folio. 71.

¶ Sabbato ex Isaia.
Lectio prima.

Exurge, exurge, induere fortitudine ca. 52.
tua Sion: induere vestimẽ
tis glorie tue Jerusalem
ciuitas sancti, quia non ad
jiciet vltra vt pertranseat
per te incircumcisus et im
mundus. Excutere de pul
uere, cõsurge, sede Jerusalẽ.

Solue vincula colli tui ca-
ptiua filia Sion: quia hec di
cit Dñs. Gratis venunda-
ti estis, & sine argento redi-
emini. Quia hec dicit do-
minus Deus. In Egyptū
descendit populus meus in
principio, vt colonus esset
ibi: & Assur absq; vlla causa
calumniatꝰ est eū. Et nūc
q̄d mihi est hic, dicit Dñs:
q̄m ablatꝰ est populus meꝰ
gratis: Dominatores eius
iniq; agūt, dicit Dñs: & iu-
giter tota die nomen meum
blasphematꝫ. Propter hoc
sciet populus meus nomen
meū in die illa, q̄a ego ipse q̄
loquebar ecce adsum. Quā
pulchri super montes pedes
annuntiātis et predicantis
pacē: annunciātis bonū, pre
dicantis salutē, dicentis Si
on. Regnabit Deus tuus.
Vox speculatorū tuorū le-
uauerūt vocē, simul lauda-
būt: q̄a oculo ad oculū vide
būt cū cōuerterit Dñs Siō
Gaudete & laudate simul de
serta Jerusalē: q̄a consola-
tus est Dñs populū suum,
redemit Jerusalē. Parauit
Dñs brachiū sanctū suum
in oculis omniū gentiū: et
videbunt oēs fines terre sa
lutare Dei nostri. Recedite,
recedite, exite inde pollutū
nolite tangere. Exite de me
dio eiꝰ, mundamini q̄ fertis
vasa dñi. Non nō in tumul
tu exibitis, nec in fuga pro-
perabitis. Precedet enī vos
dñs, & cōgregabit vos deus
Jsrael. Ecce intelliget seruus
meus, exaltabitur & elevabi
tur, et sublimis erit valde.
Sicut obstupuerunt super
eū multi: sic inglorius erit
inter viros aspectus eius, et
forma eius inter filios ho-
minū. Iste asperget gentes
multas, super ipsum cōtine-
bunt reges os suū, q̄a quibꝰ
non est narratū de eo, vide-
rūt: & qui nō audierūt: con-
templati sunt.

℣ Secundū Lucā Lectio.

Factum est aūt in illis
diebus exīt in montē
orare, et erat pernoctans in
oratione dei. Et cū dies fa-
ctus esset, vocauit discipu-
los suos: & elegit duodecim
ipsis q̄s & apostolos nomi-
nauit: Simonē quē cogno
minauit Petrū, et Andreā
fratrē eiꝰ, Jacobū & Joānē
Philippū & Bartholomeū,
Matthēū & Thomā, Jaco
bū Alphei & Simonē q̄ vo
catur Zelotes, & Judā Ja-
cobi, & Judā Jscariotē qui
fuit prodītor. ℣ Et descen-
dēs cū illis, stetit in loco cā
pestri, et turba discipulorū
eius, et multitudo copiosa
plebis ab omni Judea & Je
rusalē: & maritima & Tyri

ꝙ Sidonis qui venerant vt audirent eū, ꝙ sanarent ⁊ a lāguoribus suis. Et qui vexabant̄ a spiritib⁹ immūdis, curabant̄. Et omnis turba quærebat eū tangere: ꝯa virtus de illo exibat, ꝙ sanabat oēs. ℂ Et ipse eleuatis oculis in discipulos suos dicebat, Beati pauperes: ꝯa vestrū est regnū dei. Beati q̄ nunc esuritis: quia saturabimini. Beati q̄ nūc fletis: ꝯa ridebitis. Beati eritis cum vos oderint homines, et cū separauerint vos et exprobrauerint, ⁊ eiecerint nomē vestrū tanq̄ malū ꝓpter filiū hominis. Gaudete in illa die ⁊ exultate, ecce enim merces vestra multa est in celo, secundū hec enim faciebant ꝓphetis patres eorū. Verumtamen ve vobis diuitibus, qui habetis consolationē vestrā. Ve vobis q̄ saturati estis, ꝯa esurietis: Ve vobis q̄ ridetis nunc, ꝯa lugebitis ⁊ flebitis. Ve cū bñdixerint vobis oēs homines, scḋm hec enī faciebant pseudoꝓphetis patres eorū. ℂ Sed vobis dico qui auditis, Diligite inimicos vestros: benefacite his q̄ vos oderunt. Benedicite maledicentibus vobis, ⁊ orate ꝓ calūniantibus vos. Et qui te percutit in maxillā vnā, ꝓbe illi ⁊ alterā. Et ab eo qui aufert tibi vestimentū, etiā tunicam noli ꝓhibere. Omni aūt petēti te, tribue, ⁊ q̄ aufert que tua sunt, ne repetas. Et ꝓout vultis vt faciāt vobis homines, et vos facite illis similiter.

ℂ Dominica. iij. aduentus ad matutinum antiphona.

O ziens splendor lucis eterne, ⁊ sol iustitie veni, ⁊ illumina sedentes in tenebris, ⁊ vmbra mortis.

ℂ Hec ā fia dicit̄ ad matuti. vsq; ad vigiliā natiuitatis, excluſue, cū fit offi. de dñica, vel de feria. Ex Ysaia. Le. 3. Ca. 56

Hec dicit dñs, custodite iudiciū ⁊ facite iustitiā: ꝯa iuxta est sal⁹ mea vt veniat, ⁊ iustitia mea vt reueletur. Beatus vir qui faciat hoc, ⁊ filius hominis, qui apprehēdet istud. Custodiens sabbatū ne polluat illud, custodiens manꝰ suas ne faciat omne malū. Et nō dicat filius aduene q̄ adhęret dño, dicens. Separatione diuidet me dñs a populo suo. Et nō dicat eunuchus. Ecce ego lignū aridū. Quia hec dicit dñs eunuchis. Qui custodierint sabbata mea, ⁊ elegerint que ego volui, ⁊ tenuerint fedus meū: Dabo eis in domo mea, et in muris meis locū, ⁊ nomē melius

a filijs et filiabꝰ: nomẽ sem piternũ dabo eis, quod non peribit. Et filios aduene q̃ adherent dño vt colant eũ, et diligant nomen eius, vt sint ei in seruos: omnem cu stodiẽtẽ sabbatũ ne polluat illud, & tenentẽ fedus meũ Adducam eos in mõtẽ san ctũ meũ, et letificabo eos in domo orationis mee. Holocausta eozũ et victime eozũ placebunt mihi super altari meo: dã domꝰ mea, domus orationis vocabit cunctis populis. Ait dñs deus qui cõgregat dispersos Israel. Adhuc cõgregabo ad eũ congregatos eius. Oẽs bestie agri venite ad deuozandũ, vniuerse bestie saltus. Speculatozes eius ceci oẽs, nescierunt vniuersi: canes muti non valentes latrare, videntes vana, dormientes somnia. Et canes impudentissimi nescierũt saturitatẽ. ipsi pastozes ignozauerũt intelligentiã: oẽs in viã suam declinauerunt, vnusquisq; ad auaritiã suam, a summo vsq; ad nouissimũ. Venite, sumamꝰ vinũ & impleamur ebrietate: & erit sicut hodie, sic et cras et multo amplius.

¶ Secundũ lucam. Lect. vi.

Et si diligetis eos qui vos diligunt: que vobis est gratia? Nam & peccatozes, diligentes se diligũt. Et si benefeceritis his q̃ vobis benefacit: que vobis est gratia? siquidẽ & peccatores hoc faciũt. Et si mutuũ dederitis his a quibus speratis recipere: que gratia est vobis? nam et peccatozes peccatozibus fenerantur, vt recipiant, equalia. Verũtamẽ diligite inimicos vestros benefacite & mutuum date, nihil inde sperantes, & erit merces vestra multa, et eritis filij altissimi, quia ipse benignus est sup ingratos et malos. Estote ergo misericozdes sicut et pater vester misericozs est. Nolite iudicare: & nõ iudicabimini, nolite cõdemnare, & nõ condemnabimini. Dimittite: & dimittemini. Date, et dabitur vobis. Mensurã bonã & cõfertã & coagitatã & superfluentẽ dabunt in sinũ vestrum. Eadẽ quippe mensura qua mẽsi fueritis, remetietur vobis. Dicebat aũt illis et similitudinẽ. Nũquid potest cecus cecũ ducere? nõne ambo in foueã cadũt? Non est discipulus sup magistrũ: perfectus aũt oĩs erit, si sit sicut magister eius. Quid autẽ vides festucã in oculo fratris tui: trabẽ aũt que in oculo tuo est, nõ cõsyderas? Aut quomodo potes dicere

fratrē tuū. Frater, sine eiciā festucā de oculo tuo: ipse in oculo tuo trabē nō vides? Hypocrita, eiice prīm trabē de oculo tuo: & tūc perspicies vt educas festucam de oculo fratris tui. Nō est enī arbor bona que facit fructus malos, neq; arbor mala, faciens fructū bonū. Unaquaq; enī arbor de fructu suo cognoscit. Neq; enī de spinis colligūt ficus: neq; de rubo vindemiāt uuā. Bonus hō de bono thesauro cordis sui profert bonū: & malus homo de malo thesauro profert malū. Ex abūdātia enī cordis os loquit. Quid aūt vocatis me, Domine dñe: & non facitis que dico? Omis q̄ venit ad me, & audit sermones meos & facit eos: ostendā vobis cui similis sit, similis est homini edificanti domū, q̄ fodit in altum, & posuit fundamentū supra petrā: inundatione aūt facta, illisum est flumen domui illi, et nō potuit eam mouere, fundata enī erat supra petram. Qui aūt audit & nō facit: similis est homini edificāti domum suā supra terrā sine fundamēto, in quā illisus est fluuius: & cōtinuo cecidit: & facta est ruina domus illius magna.

Lectio. iii. scōm Joannē.

IN illo tēpore miserūt Iudei ab Jerololymis sacerdotes: & Leuitas ad Joannē, vt interrogarēt eum. Tu quis es? et reliqua. Cap. 1

Homilia sūi Gregorii pape.

EX huius nobis lectiōis ꝓbio fratres charissimi Joānis humilitas cōmēdat. Qui cū tante virtutis esset vt Christo credi potuisset: elegit solide subsistere in se: ne humana opinione raperet inaniter sup se. Nam cōfessus est & nō negauit cōfessus est: quia nō sum ego Christus. Sed qui dixit nō sum negauit plane quod nō erat, sed nō negauit, ād erat veritatem loquens vt eius membrū fieret, cui? sibi nomē fallaciter nō vsurparet. Cū ergo non vult appetere nomē Christi cāus ē mēbrū Christi. Quia dū infirmitatē suam studuit humiliter agnoscere: illius celsitudinē meruit veraciter obtinere. Sed cum ex lectione alia re demptoris nostri sententia ad mentem reducitur: ex huius nobis lectionis verbis questio valde implexa generatur. Alio quippe in loco inquisitus a discipulis Dominus: de Elie aduentu respōdit Elias iā venit: & nō cognouerūt eū: sed fecerūt in eo quēcūq; voluerūt.

Et si vultis scire: Joānes ipse est Elias. Reḡitus autē Joannes dicit: non sum Elias. Quod est hoc fratres charissimi: dā qō veritas affirmat: hoc pṗopheta veritatis negat. Valde nāq; inter se diuersa sunt, ipse est: ā nō sum. Quomodo ergo pṗopheta veritatis est: si eiusdē veritatis sermonib⁹ cōcors nō est. Sed si subtiliter veritas ipsa requiratᷣ hoc qō inter se contrariū sonuit: q̄modo cōtrarium nō sit inuenit. Ad Zachariā namq; de Joannis pṗomissione angelus dixit. Ipse pṗcibit ante illum: in spiritu ā virtute Elie. Qui iccirco venturus in spiritu ā ṽtute Elie dicitur: quia sicut Elias secundū dñi aduentū pṗeueniet pṗimū. Sicut ille pṗecursor venturus est iudicis ita iste pṗcursor factus est redēptoris. Joannes igit̄ in spiritu Elias erat: in persona Eliae non erat. Quod ergo dñs fatet̄ de spiritu: hoc Joannes denegat de persona. Quia ā iustū sic erat, vt discipulis dñs spiritualem de Joanne sentētiā diceret: ā Joānes idē turbis carnali b⁹ nō de suo spiritu, sed de corpore relpōderet Cōtrariū ergo videt̄ esse veritati qō Joānes sonuit: sed tamē veritatis tram⁹ nō recessit.

℣ Ad laudes antiphona.

O rex gentiū, ā desyderatus earū, lapisq; angularis, ā factis vtraq; vnū, veni, salua hoiem, quē de limo formasti.

℣ Hec antiphona dicēda est ad laudes vsq; ad vigiliā natiuitatis exclusiue quando nō agit̄ de sancto. O

Rex tuā, quesumus dñe, pṗecibus nostris accōmoda, ā mentis nostre tenebras gratia tua visitationis illustra: q̄ viuis.

Ad vesperas.añā. O Emanuel rex, ā legifer noster, expectatio gentiū, ā salvator earū, veni ad saluandū nos domine deus noster. ℣ Hec añā. dicitur ad vesp. vsq; ad vigiliam natiuitatis quando non fit de sancto.

℣ Feria. ij. ex Isaia. Lect.

Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocē tuā, ā annuntia populo meo scelera eorum, ā domui Jacob peccata eorū. Me etenim de die in diem querunt, ā vias meas volūt: quasi gens que iustitiā fecerit, ā iudicia dei sui nō dereliquerit. Rogant me iudicia iustitie ā appropinquare deo volūt. Quare ieiunauimus ā nō aspexisti: humiliauimus animas nostras, ā nescisti? Ecce

die ieiunij̄ vestri inuenīt vo-
luntas vestra, et oēs debito-
res vestros repetitis. Ecce
ad lites, & ad cōtentiōes ie-
iunatis, & percutitis pugno
impie. Nolite ieiunare sicut
vos ad hāc diē, vt audiatur
in excelso clamor vester.
Numd tale est ieiunīū qđ
elegi, q diē affligere homīnē
animā suā? numqd contor-
quere quasi circulum caput
suū, & sacēū & cinerē sterne-
re? numd istud vocabis ieiu
niū, & diē acceptabilē dño?
Nonne hoc est magis ieiu-
niū qđ elegi? dissolue colli-
gationes impietatis, solue fa
scículos deprimentes, dimit
te eos qui confracti sunt li-
beros, & omne onus dirum
pe. Frange esurienti panem
tuū, & egenos vagosq̄ induc
in domū tuam. Cum vide-
eris nudum, operi eū, & car-
nem tuā ne despexeris. Tūc
erūpet quasi mane lumē tu
um, et sanitas tua citius
orietur, & anteibit faciē tuā
iustitia tua, & gloria dñi col
liget te. Tunc inuocabis, et
dominus exaudiet te: clama
bis, & dicet. Ecce adsum, si
abstuleris de medio tui cate
nā, & desieris extendere digi
tū, & loqui quod nō prodest
eis effuderis esurienti ani-
mam tuā, & animā afflictā
repleueris: oriet ī tenebris
lux tua, & tūbre tue erūt si-
cut meridies. Et requiē ti-
bi dabit dñs semp, & imple-
bit splēdoribus animā tuā.
& ossa tua liberabit.

¶ Secundū Lucā. Lect. ix.

QUm aūt implesset om
nia ẏba sua in aures
plebis, intrauit Capharna-
um. Centurionis autem cu
iusdā seruus male habens,
erat moriturus: qui illi erat
pretiosus. Et cum audisset
de Jesu, misit ad eum senio
res Judeorum, rogans eū
vt veniret, & sanaret seruū
eius. At illi cum venissent ad
Jesum, rogabant eum soli-
cite dicentes ei, qđ dignus
est, vt hoc illi p̄stes. Diligit
enim gentem nostram: & sy-
nagogā ipse edificauit no-
bis. Jesus aūt ibat cū illis.
Et cum iā non longe esset a
domo, misit ad eum centurio
amicos, dicēs, Domine, no
li vexari. Non em̄ sum dig-
nus vt sub tectum meum
intres, propter quod & me-
ipsum non sum dignum ar-
bitratus vt venirem ad te:
sed dic verbo, et sanabitur
puer meus. Nam et ego ho
mo sum sub potestate con-
stitutus, habens sub me mi
lites: & dico huic, vade, et va
dit: et alio, veni, & venit, et
seruo meo, fac hoc, et facit.
Quo audito, Jesus mira-

cap. 7

tus est: ⁊ conuersus sequentibus se turbis dixit, Amen dico vobis, nec in Israel tã tã fidẽ inueni. Et reuersi q̃ missi fuerãt, domũ: inuenerũt seruũ q̃ languerat, sanũ. Et factũ est: deinceps ibat Jesus in ciuitatẽ q̃ vocat Naim: ⁊ ibãt cũ eo discipuli ei⁹ et turba copiosa. Cum autẽ appropinquaret porte ciuitatis, ecce defunctus efferebat filius vnicus matri sue, ⁊ hec, vidua erat, et turba ciuitatis multa cũ illa. Quã cũ vidisset Dñs, misericordia motus super eam dixit illi: Noli flere. Et accessit et tetigit loculum. Hi autem qui portabant steterunt, et ait: Adolescens, tibi dico surge. Et recedit qui erat mortuus, et cepit loqui. Et dedit illum matri sue. Accepit autẽ omnes timor, ⁊ magnificabant deũ dicentes: Quia prophẽta magnus surrexit in nobis, ⁊ quia deus visitauit plebem suam.

¶ Tertia lect̃ oñis de feria. Sanctã et delyderabilem. ꝛc. vt supra Folio. 66.

¶ Feria. iij. ex Isaia. Lect. i.

Ca 61 Spiritus domini super me, eo quod vnxerit dominus me: ad annũtiãdũ mansuetis misit me vt mederet cõtritis corde ⁊ predicarem captiuis indulgentiã, ⁊ clausis apertionẽ: vt prædicarẽ annũ placabilẽ domino, et diem vltionis deo nostro: vt cõsolarer oẽs lugentes, vt ponerẽ lugentibus Sion, ⁊ darẽ eis coronã pro cinere, oleũ gaudij ⁊ pro luctu, palliũ laudis pro spiritu meroris. Et vocabuntur in ea fortes iustitie, plantatio dñi ad glorificandum. Et edificabunt deserta a seculo, ⁊ ruinas antiquas erigẽt, ⁊ instaurabũt ciuitates desertas, dissipatas in generationẽ ⁊ generationẽ. Et stabunt alieni ⁊ pascent pecora vestra, ⁊ filij peregrinorũ, agricole ⁊ vinitores vestri erunt. Vos autẽ sacerdotes dñi vocabimini. Ministri dei nostri, dicetur vobis. Fortitudinẽ gentium comedetis, et in gloria earum superbietis. Pro cõfusione vestra duplici et rubore laudabunt partẽ eorum: propterea hoc in terra sua duplicia possidebunt, letitia sempiterna erit eis, ⁊a ego dñs diligens iudiciũ, odio habens rapinã in holocaustũ. Et dabo opus eorũ in veritate, et fedus sempiternum feriã eis. Et semẽ eorũ in gentib⁹ semẽ eorũ in medio populorũ. Oẽs q̃ viderint eos, cognoscent illos, quia isti sunt se-

mẽ cui benedixit dominus.
Gaudens gaudebo in dño, ⁊ exultabit aia mea i ẽo meo
Quia indvit me vestimentis salutis, ⁊ indumẽto tusti tie circundedit me, quasi spõsum decoratũ coꝛona, ⁊ quasi sponsam ornatã monilib⁹ suis. Sicut em terra pfert germẽ suũ, ⁊ sicut hoꝛtus semẽ suum germinat: sic dñs deus germinabit tustitiã, ⁊ laudẽ coꝛã vniuersis gẽtib⁹

Secundũ Lucã. Lectio. ij.

Cap. 7

Et exĩt hic sermo in vniuersam Judeã de eo, et oẽm circa regionem. Et nuntiauerunt Joanni discipuli eius de omnibus his. Et conuocauit duos de discipulis suis Joannes: et misit ad Jesum dicens: Tu es qui venturus es, an aliũ expectamus? Cũ autem venissent ad eum viri dixerũt: Joãnes baptista misit nos ad te dicens: Tu es qui venturus es, an alium expectamus? In ipsa aũt hoꝛa multos curauit a languoꝛibus suis et plagis, ⁊ spiritibus malis, ⁊ ceꝛis multis donauit vĩsum respondens dixit illis: Euntes renũtiate Joanni que audistis ⁊ vidistis quia ceci vident, claudi ambulant, leꝛosi mundantur, surdi audiunt, moꝛtui resurgunt, pauperes euãgelizãt; et beatus est quicunq; non fuerit scandalizatus in me. Et cum discessissent nuntij Joannis, cepit de Joanne dicere ad turbas: Quid existis in desertũ videre? arundinẽ vento agitatam? Sed quid existis videre? homine mollibus vestimẽtis indutũ? Ecce qui in veste pꝛetiosa sunt ⁊ delitijs, in domib⁹ regũ sunt. Sed quid existis videre? pꝛopheta? Utiq; dico vobis ⁊ plus q̃ pꝛopheta. hic est de quo scriptũ est: Ecce mitto angelũ meũ ante faciem tuã, qui pꝛeparabit viam tuã ante te. Dico em vobis maioꝛ inter natos mulieꝛum pꝛopheta Joãne baptista nemo est, qui autem minoꝛ est in regno Dei, maioꝛ est illo. Et omnis populus audient ⁊ publicani iustificauerunt deum, baptizati baptismo Joannis. Pharisei aũt ⁊ legisperiti, consilium dei spꝛeuerunt in semetipsos, non baptizati ab eo. Dixit aũt dominus. Cui ergo similes dicã homines generationis huius, et cui similes sunt? Similes sunt pueris sedentibus in foꝛo, ⁊ loquẽtibus adinuicẽ, ⁊ dicentibus: Cãtauim⁹ vobis tibijs, ⁊ nõ saltastis lamẽtauim⁹, ⁊ non ploꝛastis Venit aũt Joãnes baptista

neq; manducans panē, neq; bibens vinū, ꝙ dicitis: Demoniū habet. Venit filius hois manducās ꝙ bibēs, et dicitis: Ecce homo deuorator ꝙ bibēs vinum, amicus publicanorū ꝙ peccatorum. Et iustificata est sapientia ab omnibus filijs suis:

Feria lectio, qñ agit de se. Iudite. ℟. vt supra fol. 77

℣ Feria quarta. ex Isaia. Lectio prima.

ca. 62 PROpter Sion nō tacebo, ꝙ propter Jerusalē non quiescā: donec egrediat vt splēdor iustus eius: ꝙ saluator eius vt lāpas accēdat. Et videbūt gētes iustū tuū, ꝙ cūcti reges inclitū tuum: ꝙ vocabitur tibi nomen nouum, qđ os dñi nominauit. Et eris corona gloriæ in manu dñi, ꝙ diadema regni in manu dei tui: nō vocaberis vltra. Derelicta, ꝙ terra tua nō vocabitur amplius Desolata, sed vocaberis. Voluntas mea in ea, ꝙ terra tua inhabitata, qa complacuit domino iure: ꝙ terra tua inhabitabitur. Habitabit enī iuuenis cū virgine, ꝙ habitabūt in te filij tui. Et gaudebit spōsus super sponsam, ꝙ gaudebit super te deus tuus. Super muros tuos Jerusalē constitui custodes: tota die ꝙ tota nocte perpetuo nō tacebūt. Qui reminiscimini dñi ne taceatis. et ne detis silentiū ei, donec stabiliat, ꝙ donec ponat Jerusalē laudē in terra. Jurauit dñs in dextera sua ꝙ in brachio fortitudinis sue. Si dedero triticū tuū vltra cibū inimicis tuis, et si biberint filii alieni vinū tuū in q laborasti. Quia q cōgregabūt vlud comedent ꝙ laudabūt dominū ꝙ q cōportant illud bibent in atrijs sanctis meis. Transite, trānsite p portas, preparate viā populo, planū facite iter, eligite lapides, ꝙ eleuate signū ad populos. Ecce dñs auditū fecit in tremis terre, dicite filie Sion Ecce saluator tuꝰ venit, ecce merces eius cū eo, ꝙ opus eiꝰ coꝝ illo Et vocabūt eos Populus sanctus redemptus a dño. Tu aūt vocaberis Quesita ciuitas et nō derelicta. ℣ Sedm Lucā. Lectio.

BOgabat aūt illū q de pharisēis vt manducaret cum illo. Et ingressus domū pharisei, discubuit. Et ecce mulier q erat i ciuitate peccatrix vt cognouit q accubuit in domo pharisei, attulit alabastrū vnguenti: ꝙ stās retro secus pedes eius, lachrymis cepit rigare pedes eius, ꝙ capillis capitis sui tergebat, ꝙ osculabat pe

des eius & vnguento vnge-
bat. Videns aũt pharisæus q̃
vocauerat eũ, ait intra se di
cens: Hic si esset prophęta,
sciret vtiq; que & qualis el-
set mulier, q̃ tãgit eũ, qa pec
catrix est. Et respõdẽs Je-
sus, dixit ad illũ: Simõ ha-
beo tibi aliq̃d dicere. At ille
ait: Magister dic. Duo debi
tores erant cuidã fenerato
ri, vnus debebat denarios
quingẽtos, & alius quinqua
ginta. Nõ habẽtib⁹ illis vn
de redderẽt, donauit vtrisq;.
Quis ergo eũ plus diligit?
Et respõdens Simon dixit:
Estima qa is cui plus dona
uit. At ille dixit ei: Recte iu
dicasti. Et cõuersus ad mu
lierẽ dixit Simoni: Vides
hanc mulierẽ? Intraui in do
mũ tuã, aquam pedibus me
is nõ dedisti: hec aũt lachry
mis rigauit pedes meos, et
capillis suis terſit. Osculũ
mihi non dedisti hec aũt ex
quo intraui, non cessauit
osculari pedes meos. Oleo
caput meũ non vnxisti, hec
aũt vnguento vnxit pedes
meos. Propter q̃d dico tibi.
Remittunt ei peccata mul-
ta, qm̃ dilexit multum. Cui
aũt minus dimittitur, mi-
nus diligit. Dixit autem ad
illam: Remittũtur tibi pec
cata. Et ceperũt qui simul
accũbebant dicere intra se.

Luc. 42

Quis est hic qui etiam pec-
cata dimittit. Dixit aũt ad
mulierem: Fides tua te sal-
uam fecit, vade in pace.

Feria iexto on ut cẽ feria.
Appropinquante. ꝛc. vt in
pratolio. 69.

Feria quinta ex Ysaia.
Lectio prima.

Etiã dirumperes ce
los, & descenderes, a
facie tua montes defluerẽt, ca. 67
sicut exustio ignis tabesce-
rent, aque arderent igni, vt
notũ fieret nomẽ tuũ inimi-
micis tuis: a facie tua gen-
tes turbarentur. Cum fece
ris mirabilia, nõ sustinebi-
mus. Discendisti, & a facie
tua mõtes defluxerũt. A se
culo non audierunt neq; au
ribus perceperunt, oculos
non vidit Deus absque te,
que preparasti expectanti-
bus te. Occurristi letanti, &
facienti iustitiã, in vijs tuis
recordabuntur tui. Ecce tu
iratus es, & peccauimus: in
ipsis fuimus semper, & sal-
uabimur. Et facti sum⁹ vt
immundi oẽs nos, & quasi
pannis mẽstruate vniuerse
iustitie nostre. Et cecidim⁹
quasi foliũ vniuersi, et iniq
tates nostre quasi ventus
abstulerunt nos. Non est
qui inuocet nomẽ tuũ, qui
consurgat et teneat te. Ab-
scondisti faciẽ tuã a nobis

& alliſiſti nos in manu iniq̃ tatis noſtre. Et nūc dñe, pa ter nē es tu, nos vero lutū, & figulus nē tu, & opera manu um tuarū oēs nos. Ne ira ſcaris dñe ſatis et ne vltra memineris iniq̃tatis, ecce, reſpice ppul⁹ tu⁹ oēs nos. Ciuitas ſcī tui facta eſt de ſerta. Sīō deſerta facta eſt, Jeruſalē deſolata eſt. Do⁹ ſanctificatiōis noſtre et glozie noſtre, vbi laudaue rūt te patres noſtri, facta eſt in exuſtionē ignis, & oīa dēſi derabilia noſtra verſa ſunt in ruinas. Nunq̃d ſup hīs continebis te dñe, tacebis & affliges nos vehementer?

℣ Secundum Lucam.

Lectio ſecunda.

Cap. 8 Factū eſt deinceps, & ipſe iter faciebat p ci uitates & caſtella predicās & euangelizans regnū dei, et duodecim cum illo, & mulie res alique que erant curate a ſpiritib⁹ malignis & infir mitatibus. Maria q̃ voca bat Magdalene, de qua ſep tē demonia exierāt: & Joā na vxor Chuſe procuratoris Herodis, & Sulanna, & alie multe, que miniſtrabāt ei de facultatibus ſuis: Cū autē turba plurima cōueniret, et de ciuitatibus properarent ad eū, dixit p ſimilitudinē: Exijt q̃ ſeminat ſeminare ſe men ſuum, & dum ſeminat, aliud cecidit ſecus viam, et conculcatum eſt, & volucres celi comederunt illud. Et aliud cecidit ſupza petram, et natum aruit, quia nō ha bebat humozem. Et aliud cecidit inter ſpinas, et ſimul exorte ſpine ſuffocauerunt illud. Et aliud cecidit in ter ram bonam, et ortum fecit fructum centuplum. Hec di cens clamabat: Qui habet aures audiendi audiat. Int terrogabāt autē eum diſci puli eius, que eſſet hec para bola. Quibus ipſe dixit: Vobis datum eſt noſſe my ſterium regni dei, ceteris au tē in parabolis, vt videntes non videant, & audiētes nō intelligant. Eſt autē hec pa rabola. Semen eſt verbum dei. Qui autē ſecus viam, hi ſunt qui audiūt, deinde venit diabolus & tollit ver bum de cozde eozū, ne cre dentes ſalui fiāt. Nam qui ſupza petram, q̃ cum audie rint cum gaudio ſuſcipiūt verbum, & hi radices nō ha bent, quia ad tēpus credūt, et in tempoze tentationis recedunt. Quod autem in ſpinas cecidit, hi ſunt qui audierūt, & a ſolicitudinib⁹ & diuitijs & voluptatib⁹ vi te euntes ſuffocāt, & nō refe rūt fructū. Quod aūt in bo

nã terrã, hi sunt q̃ in corde bono & optimo audiẽtes ver-bum retinent, et fructum afferũt in patiẽtia. ¶ Me-mo aũt lucernã accendens, operuit eã vase, aut lectꝰ ponit, sed supra candelabꝝ ponit, vt intrãtes videant lumẽ. Nõ est enim occultũ, qd nõ manifestet, nec absconditũ qd nõ cognoscat, & in palã veniat. Videte ergo qd audiatis. Qui enim habet, dabit illi: & q̃cunq; non habet, etiã qd putat se habere, auferet ab illo. ¶ Venerũt ad illũ mater & fratres ei⁹, & nõ poterãt adire eũ p turbã. Et nuntiatũ est illi. Mater tua et fratres tui stant foris, volẽtes te videre. Qui respõdens dixit ad eos. Mater mea et fratres mei hi sũt, q̃ verbum dei audiunt et faciunt.

Tertia lec. qñ agit de feria.

¶ Tertie ste rexit ſu. fo. 70

¶ Feria sexta ex Jeremia. Lectio prima.

Ve pastoribus qui dis-perdunt & dilacerant gregem pascue mee, dicit dominus ideo hec dicit dominus deus Israel ad pastores qui pascunt populum meum. Vos dispersistis gregem meum, & eiecistis eos, et nõ visitastis eos: ecce ego visitabo sup vos malitiam studiorũ vestrorꝝ ait Dñs. Et ego congregabo reliquias gregis mei de omnibus terris, ad quas eiecero eos illuc: et conuertam eos ad tua sua, et crescent & multiplicabuntur. Et suscitabo super eos pastores, et pascent eos, et non formidabunt vltra, et non pauebunt et nullus queretur ex numero, dicit dominꝰ. Ecce dies veniunt dicit dominus, et suscitabo Dauid germen iustum, & regnabit rex & sapiens erit: & faciet iudiciũ et iustitiam in terra. In diebus illius saluabitur Juda et Israel habitabit confidenter, et hoc est nomen qd vocabunt eum, Dominus iustus noster. Propter hoc ecce dies veniunt, dicit dñs, et non dicent vltra. Viuit dñs qui eduxit filios Israel de terra Egypti: sed Viuit dñs q̃ eduxit & adduxit ad semen domus Israel de terra aquilonis, et de cunctis terris ad quas eiecerã eos illuc, et habitabunt in terra sua.

Secundũ Lucã. Lectio. ij.

Factum est aũt in vna dierũ, & ipse ascendit in nauiculã, & discipuli ei⁹, & ait ad illos. Trãsfretem⁹ trãs stagnũ. Et ascenderũt Et nauigantibus illis ob-

dormiuit, et descendit procella uenti in stagnum & cōplebantur, & periclitabant. Accedentes autem suscitauerunt eum dicentes: Preceptor perimus. At ille surgens increpauit ventum et tempestatē aque, & cessauit et facta est trāquillitas. Dixit autē illis: Ubi est fides vra? Qui timētes mirati sunt, adinuicem dicentes. Quis putas hic est, qa & ventis & mari imperat, & obediūt ei? ¶ Et nauigauerūt ad regionē Geraslenozū, que est contra Galileā. Et cū de naui egressus esset ad terram, occurrit illi vir quidam q̄ habebat demoniū, iam temporibus multis, & vestimento nō induebat, neq; in domo manebat, sed in monumentis. Is vt vidit Jesum, procidit ante illū, & exclamans voce magna dixit: Quid mihi & tibi est Jesu fili dei altissimi? obsecro te ne me torqueas. Precipiebat enī spiritui immundo vt exiret ab homine. Multis enī tēporibus arripiebat illū, & vinciebat catenis & cōpedibus custoditus, & ruptis vinculis agebat a demonio in desertо

Interrogauit autē illū Jesus dicēs. Q̄ tibi nomē ē? At ille dixit: Legio qa intrauerāt demonia multa in eū. Et rogauerūt illū ne imperet illis vt in abyssum irent. Erat aūt ibi grex porcorū multorū pascētiū in mōte, & rogabāt eū vt permitteret eis in illos ingredi. Et permisit illis. Exierūt ergo demonia ab hoīe: & intrauerūt in porcos, & impetu abūt grex p̄ceps in stagnū, & suffocatus est. Quod vt viderūt q̄ pascebāt fugerūt, & nūciauerūt in ciuitatē & in villas. Exierūt aūt videre qđ factū est, & venerunt ad Jesum, & inuenerūt hominē sedentē a quo demonia exierāt, vestitum, ac sana mente ad pedes eius, et timuerūt. Nuntiauerunt autē illis q̄ viderāt, quomodo sanus factus fuisset a legione. Et rogauerunt illum oīs multitudo regionis Geraslenozū vt discederet ab ipsis, qa magno timore tenebātur. Ipse aūt ascēdēs nauim, reuersus est. Et rogauit illū vir a q̄ demonia exierāt, vt cū eo esset. Dimisit autē eū Jesus dicēs: Redi in domū tuā, & narra quāta tibi fecit deus. Et abūt p̄ vniuersam ciuitatē, predicās quāta illi fecisset Jesus.

Tertia lectio qñ agit de ti. Satis abun.ae vt su.fo.-i Notādū qđ in feriis hebdomade sequētis q̄ ad tertiā le

tionē serhād⁹ est idē ordo, q̄ seruatus est in precedēti⁹ sermone donec vigilia natiuitatis occureret. ¶ Sabbato ex Ezechiele. Lectio prima.

ca.34. ET factum est verbum dñi ad me dicēs: Fili hoīs prophēta de pastorib⁹ Israel, prophēta & dices pastoribus: Hec dicit dñs deus Ve pastoribus Israel, q̄ pascebāt semetipsos, nōne greges a pastoribus pascūtur? Lac comedebatis & lanis operiebamini: & qō crassum erat occidebatis: gregē autē meū non pascebatis. Quod infirmū fuit non consolidastis, & quod egrotū nō sanastis, quod confractū est non alligastis, & quod abiectū est non reduxistis, & quod perierat non quesistis sed cū austeritate imperabatis eis & cū potētia. Et dispersē sunt oues mee, eo quod nō esset pastor: & facte sunt in deuorationē oīm bestiarum agri, & dispersē sunt. Errauerunt greges mei in cunctis montibus, & in vniuerso colle excelso, & super oēm faciē terre dispersi sunt greges mei, & non erat qui requireret, nō erat inqam q̄ requireret. Propterea pastores audite verbū dñi. Viuo ego dicit dñs deus, quia pro eo quod facti sunt greges mei in rapinā, & oues mee indeuorationē omniū bestiarū agri, eo quod nō esset pastor (neq; enim q̄sierunt pastores mei gregē meū sed pascebāt pastores semetipsos, & greges meos non pascebant) propterea pastores audite verbum dñi. Hec dicit dñs deus. Ecce ego ipse super pastores requirā gregē meū de manu eorū, & cessare eos faciam vt vltra non pascant gregē, nec pascant amplius pastores semetipsos, & liberabo gregē meū de ore eorū, & non erit vltra in eis esca. Quia hec dicit dñs deus, Ecce ego ipse requirā oues meas, & visitabo eas. Sicut visitat pastor gregē suū in die q̄n fuerit in medio ouiū suarū dissipatarum, sic visitabo oues meas, & liberabo eas de omnibus locis in quib⁹ dispse fuerant in die nubis & caliginis. Et educā eas de populis, & congregabo eas de terris, & inducā eas in terram suā & pascā eas in montib⁹ Israel, in riuis, & in cunctis sedibus terre. In pascuis vberrimis pascam eas, & in montib⁹ excelsis Israel erūt pascua earū, ibi requiescent in herbis virētibus, & in pascuis pinguibus pascentur super montes Israel. Ego pascā oues meas, & ego eas

accubare factã, dixit dñs de⁹ Quod petierat requiram: & qõ abiectũ erat, reducã, & qõ cõfractũ fuerat, alligabo & qõ infirmũ fuerat cõsolidabo, & qõ pingue & fortẽ, custodiã, & pascã illas in iudicio.

Secundũ Lucã. Lect. ij.

HActũ est autẽ, cũ rediſſet Jesus, excepit illũ turba, erãt autẽ oẽs expectãtes eũ. Et ecce venit vir cui nomẽ Jairus, & ipe princeps synagoge erat, & cecidit ad pedes Jesu, rogãs eũ vt intraret in domũ eius, qã vnica filia erat ei, fere annorũ duo decim, & hec moriebatur. Et cõtigit dum iret, a turbis cõprimebat. Et mulier quedã erat in fluxu sanguinis ab annis duodecim, que in medicos erogauerat oẽm substantiã suam, nec ab vllo potuit curari, ac cessit retro, & tetigit fimbriã vestimẽti eius & cõfestim stetit fluxus sanguinis eius. Et ait Jesus: Quis est q̃ me tetigit? Negantibus autẽ oibus, dixit Petrus & qui cũ illo erant: Preceptor turbe te comprimũt & affligũt & dicis: quis me tetigit? Et dixit Jesus: Tetigit me aliqs, nã & ego noui virtutem de me exiſſe. Videſ aũt mulier qã nõ latuit, tremẽs venit, & procidit añ pedes eius, & ob quã cau sam tetigerit eum, indicauit coram omni populo, & quẽadmodũ cõfestim sanata sit. At ipse dixit ei: Filia, fides tua te saluã fecit, vade in pace. Adhuc illo loquente, venit quidã a principe synagoge dicens ei: Quia mortua est filia tua, noli vexare illũ. Jesus aũt audito hoc verbo respondit patri puelle: Noli timere, crede tantum, & saluabit eam. Et cũ venisset domum nõ permisit intrare secũ quemquã, nisi Petrũ & Jacobũ & Joannẽ, & patrẽ & matrem puelle. Flebãt aũt oẽs, & plangebãt illã. At ille dixit: Nolite flere, nõ est mortua puella sed dormit. Et deridebãt eũ, sciẽtes q̃ mortua esset. Ipse autẽ tenẽs manũ eius clamauit dicẽs: Puella surge. Et reuersus est spiritus eius, & surrexit cõtinuo. Et iussit illi dari mãducare. Et stupuerũt parẽtes eius, quibus precepit ne alicui dicerent quod factum erat.

℣ Dñica. iij. aduentus ex Ezechiele. Lectio prima.

HOs autẽ greges mei, hec dicit dñs de⁹. Ecce ego iudico inter pecus & pecus, arietũ & hircorũ. Nõne satis vobis erat pascua bona depasci? insuper & reliquias pascuarũ vestrarũ cõculcastis pedibus vestris, &

cum puriſſimã aquã bibere manu imperantiũ ſibi. Et
eis, reliquam pedibus vꝛis nõ erunt vltra in rapinam
turbabatis. Et oues mee gentib⁹ neq; beſtie terre de-
his, que conculcata pedibus uozabũt eos, ſed habitabũt
veſtris fuerãt, paſcebantur, cõfidẽter abſq; vllo terroꝛe.
& que pedes veſtri turbaue- Et ſuſcitabo eis germẽ no-
rãt, hec bibebãt. Pꝛopterea minatũ, & nõ erũt vltra im
hec dicit dñs deus ad vos: minuti fame in terra, neq;
Ecce ego ipſe iudico inter pꝛtabũt ampli⁹ oppꝛobꝛia
pecus pinguẽ & macilentũ. gentiũ. Et ſciẽt qꝛa ego dñs
Pꝛo eo, quod latera & hu deus eoꝛ cũ eis, & ipſi popu
meris impinguebatis, & coꝛ lus meus domus Iſrael ait
nibus veſtris ventilabatis dñs deus. Vos aũt greges
oia infirma pecoꝛa, donec diſ mei, greges paſcue mee ho-
pergerentur foꝛas ſaluabo mines eſtis, & ego dñs deus
gregẽ meũ, & nõ erit vltra in veſter, dicit dominus deus.
rapinã, & iudicabo inter pe- ¶ Secundũ Lucã. Lectio. ij.
cus & pecus. Et ſuſcitabo AOnuocatis autẽ Ieſu⁹ Cap. 9
ſup ea paſtoꝛẽ vnũ, qui paſ- duodecim apoſtolis, de
cat ea ſeruũ meũ Dauid: ip dit illis virtutẽ & poteſtatẽ
ſe paſcet ea: & ipſe erit eis in ſuper oia demonia, & vt lan
paſtoꝛã. Ego autẽ dñs eroꝛ guoꝛes curarẽt. Et miſit il-
eis in deũ & ſeruus me⁹ Da los pdicare regnũ dei, & ſana
uid pꝛinceps in medio eoꝛũ, re infiemos. Et ait ad illos
ego dñs locutus ſum: Et fa Nihil tuleritis in via, neq;
ciã cũ eis pactũ pacis, & ceſſa virgã neq; perã, neq; panẽ,
re factã beſtias peſſimas de neq; pecuniã, neq; duas tu-
terra, & qui habitant in de- nicas habeatis. Et in quã-
ſerto, ſecuri dozmient in ſal cũq; domũ intraueritis, ibi
tibus. Et ponã eos in circui manete, & inde ne exeatis.
tu collis mei benedictionẽ, & Et quicunq; non receperint
deducã imbꝛẽ in tẽpoꝛe ſuo vos, exeũtes de ciuitate illa
pluuie benedictionis erunt. et pulueꝛẽ pedũ veſtroꝛũ ex
Et dabit lignũ agri fructũ, cutite in teſtimonium ſupꝛa
ſuum, & terra dabit germen illos. Egreſſi autẽ circum-
ſuũ, & erũt in terra ſua abſq; ibant per caſtella euangelizã
timoꝛe, & ſcient quia ego do tes & curantes vbiq;.
minus, cũ cõtriuero catenas ¶ Andiuit autẽ Herodes te
iugi eoꝛum, & eruero eos de trarcha oia que fiebãt ab eo

& hesitabat eo quod diceret
a quibusdã, quia Joannes
surrexit a mortuis, a ꝯbus-
dam vero, quia Elias appa-
ruit: ab aliis aũt, quia ꝓphe
ta vnus de antiqs surrexit.
Et ait Herodes: Joannem
ego decollaui, quis est autẽ
iste de quo ego talia audio?
Et querebat videre eum.

¶ Et reuersi apostoli, nar-
rauerunt illi quecunq; fecerũt
& assumptis illis secessit seor
sum in locũ desertũ qui est
Bethsaide. Quod cũ cogno
uissent turbe, secute sunt il-
lũ & excepit eos, & loquebat
illis de regno dei, & eos qui
cura indigebant sanabat.
Dies aũt ceperat declinare.
Et accedẽtes duodecim dix
erunt illi: Dimitte turbas,
vt eũtes in castella villas q̃
que circa sunt, diuertant, &
mueniãt escas: qã hic in lo-
co deserto sumus. Ait autẽ
ad illos: Vos date illis man
ducare. At illi dixerũt: Nõ
sunt nobis plusquã quinq;
panes & duo pisces, nisi forte
nos eamus & emam9 in om
nẽ hanc turbã escas. Erant
aũt fere viri quinq; millia.
Ait autẽ ad discipulos suos
Facite illos discũbere p con
uiuia quiquagenos. Et ita
fecerũt. Et discubuerũt om
nes, Acceptis aũt quinq; pa
nibus & duobus piscibus,
suspexit in celũ, & benedixit
illis, & fregit & distribuit dis-
cipulis suis vt ponerent ãs
turbas. Et manducauerũt
oẽs, & saturati sunt. Et sub
latũ est quod superfuit illis
fragmentozũ cophini. xij.

¶ Lectio. iij. secundũ Lucã.

In anno quinto decimo
imperij Tiberij Clau-
dij procurante Pontio Pi-
lato Judeam & reliqua.

Homilia sci Gregorij pape.

Omnis vallis implebi-
tur, & oẽs mõs & collis hu
miliabitur. Quid hoc loco
valliũ nomine nisi humiles?
Quid montiũ & colliũ, nisi
superbi homines designant?
In aduentu igitur redemp
tozis nr̃i valles implete sũt,
montes vero & colles humi
liati sunt, quia iuxta vocem
eiusdẽ oẽs qui se exaltat hu
miliabitur, & qui se humiliat
exaltabitur. Vallis etenim
impleta crescit, mons autẽ &
collis humiliatus decrescit.
Quia nimirũ in fide mediz
tozis dei & hoĩm, hoĩs Chri
sti Jesu, & gentilitas pleni-
tudinem gratie accepit, & Ju
dea per errozem perfidie hoc
vnde tumebat pdidit. Dis
ergo vallis implebitur, quia
cozda humilitũ per sancte do
ctrine eloquiũ virtutũ gra
replebũtur, iuxta hoc quod
scriptũ est: Qui emittis fõ

tes in conuallibus. Et inde rursum dicitur: & conualles abundabūt frumēto. A mō tibus nāq; aqua dilabitur: quia superbas mentes veritatis doctrina deserit, sed cō tes in cōuallibus surgunt, quia mētes humiliū verbū predicatoris audiunt & accipiunt. Iā videmus iā conualles frumento abundare conspicimus, quia illoz cōa pabulo stitatis impleta sunt quia mites ac simplices huic mundo despicabiles esse videbantur. Ipsum quoq; Joannē baptistā quē mira sanctitate preditū populus viderat, illū hunc esse singulariter celsum ac solidum mō tem credebat de quo scriptū est: In nouissimis diebus erit mōs preparatus domus dñi in vertice mōtiū. Oco.

Excita die potētiā tuā & veni: & magna nobis virtute succurre, vt p auxiliū gratie tue, quod nēa peccata prepediunt, indulgētia tue propitiationis acceleret qui viuis. &c.

Feria secunda ex Michea

Lectio prima.

Cap. 4. Erit in nouissimo dierū mōs domus dñi preparatus in vertice montium, & sublimis sup colles, & fluēt ad eū pop̄li. Et pzo perabunt gētes multe, & dicent: Venite ascēdamus ad montē dñi, & ad domum dei Jacob: & docebit nos de vijs suis, & ibimus in semitis eiꝰ quia de Sion egredietꝫ lex, & verbum dñi de Jerusalē. Et iudicabit inter populos multos & corripiet gētes fortes vsq; in longinquū & cōcidēt gladios suos in vomeres & hastas suas in ligones, non sumet gens aduersus gentē gladiū, & nō discēt vltra bel ligerare. Et sedebit vir subtus vineā suā, & subtus ficum suā, & nō erit qui deterreat, quia os dñi exercituū locutum est. Quia oēs populi ambulabunt vnusq̄q; in nomine dei sui, nos autē ambulabimꝰ in noīe dei nr̄i ineternū & vltra. In die illa dicit dñs, cōgregabo claudicantē, & eā quā eiecerā, collegā, & quā afflixerā. Et pnā claudicantē, in reliquias: & eā que laborauerat, in gentē robustā, & regnabit dñs sup eos in mōte Siō, ex hoc nūc & vsq; in eternū. Et tu turris gregis nebulosa filia Siō vsq; ad te veniet: & veniet potestas pzima regnum filie Jerusalē. Nunc quare mero̊ cōtraheris? Nunquid rex non est tibi, aut consiliarius tuus perijt, quia cōpzehendit te dolor sicut parturientē? Dole, & satage filia

Sion quasi parturiẽs, quia nũc egredieris de ciuitate, & habitabis i regiõe, & venies vsq; ad Babylonẽ, ibi liberaberis, ibi redimet te dñs de manu inimicoꝝ tuoꝝ. Et nunc cõgregate sunt sup te gẽtes multe, que dicũt Lapidetur, & aspiciat in Siõ oculus nẽ. Ipsi aũt non cognouerũt cogitatiões dñi, & nõ intellexerũt cõsiliũ eius, qa congregauit eos quasi fenũ aree. Surge & tritura filia Sion, quia cornu tuũ ponã ferreũ, & vngulas tuas ponã ereas: & cõminues populos multos, & interficies dño rapinas eoꝝ, & fortitudinẽ eorum dño vniuerse terre.

Ca. 5. Nũc vastaberis filia latronis obsidionẽ posuerũt sup nos in virga percutiẽt maxillam iudicis Israel. Et tu Bethlehẽ Ephrata paruulus es in millibus Juda ex te mihi egredietꝝ qui sit dñator in Israel, & egressus eius ab initio a diebꝰ eternitatis

Secundũ Lucã. Lectio. ij

ET factũ est: cũ solus esset orãs, erãt cũ illo & discipuli: & interrogauit illos, dicens: Quẽ me dicunt esse turbe. At illi respõderũt & dixerũt Joannẽ Baptistã alij aũt Eliã, alij vero quia vnus prophetarum de prioribus surrexit. Dixit autem illis; Vos autẽ quem me esse dicitis? Respõdens Simõ Petrus dixit: Christũ dei. At ille increpans illos, precepit ne cui dicerẽt hoc, dicens: Qa oportet filiũ hois multa pati, & reprobari a senioribus & principibus sacerdotum & scribis, & occidi, & tertia die resurgere: Dicebat autẽ ad oẽs: Si qs vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucẽ suã quotidie, & sequatur me. Qui enim voluerit aiam suã saluã facere perdet illã, nã qui perdiderit aiam suã propter me, saluã faciet illã, quid enim prõficit homo, si lucret vniuersum mundũ seipsum autẽ ꝑdat, & detrimẽtũ sui faciat? Nã & qui me erubuerit & meos sermones, hũc, filius hois erubescet cũ venerit in maiestate sua & patris & sanctoꝝ angelorũ. Dico autẽ vobis vere, sunt aliqui hic stãtes, q nõ gustabũt mortem donec videãt regnũ dei. Factũ est aũt, post hec verba fere dies octo & assumpsit Petrũ & Jacobũ & Joannẽ, & ascendit in montem vt oraret. Et factũ est dũ oraret, species vultus eius altera, & vestitus eius albus & refulgens. Et ecce duo viri loquebant cũ illo: erant autẽ Moyses & Elias visi in maiestate: & dicebant

Cap

excessum eius, quē cōpletus erat in Jerusalē. Petr⁹ vero & qui cū illo erant, grauati erāt somno. Et euigilā & viderūt maiestatē eius, & duos viros qui stabāt cū illo. Et factum est cū discederēt ab illo ait Petrus ad Jesum: Præceptor, bonum est nos hic esse: & faciamus tria tabernacula vnū tibi, & vnū Moisi, & vnū Elie, nesciens quid diceret. Hec autē illo loquēte, facta est nubes & obūbrauit eos, & timuerunt intrantibus illis in nubem. Et vox facta est de nube, dicēs: Hic est filius meus dilectus ipsum audite. Et dū fieret vox, inuentus est Jesus solus. Et ipsi tacuerunt, & nemini dixerunt in illis diebus quicq̄ ex his que viderant.

Cap. 3

Feria. iij. ex Sophonia. L. i

In die illa nō cōfundeberis super cunctis adinuentionibus tuis, quibus prevaricata es in me, quia tūc auferā de medio tui magniloquos superbie tue, & non adijcies exaltari amplius in monte sancto meo. Et derelinquā in medio tui populū pauperē & egenū, & sperabūt in nomine dñi. Reliquie Jsrael nō facient iniquitatē, nec loquentur mendaciū, & non inuenietur in ore eorū lingua dolosa, quia ipsi pascentur & accubabunt, & nō erit qui exterreat. Lauda filia Sion, iubila Jsrael, letare & exulta in omni corde filia Jerusalē. Abstulit dñs iudicium tuū, auertit inimicos tuos, rex Jsrael dñs in medio tui nō timebis malū vltra. In die illa dicetur Jerusalem: Noli timere Sion nō dissoluantur manus tue. Dominus deus tuus in medio tui fortis, ipse saluabit: gaudebit super te in letitia, silebit in dilectiōe tua, & exultabit super te in laude. Nugas & a lege recesserant congregabo, quia ex te erant, vt non vltra habeas super eis opprobriū. Ecce ego interficiā oēs qui afflixerunt te in tēpore illo, & saluabo claudicātem, & eam que ejecta fuerat congregabo: & ponā eos in laudem & in nomen in omni terra cōfusionis eorum: In tēpore illo quo adducā vos & in tēpore quo congregabo vos, dabo enim vos in nomen, & in laudē omnibus populis terre cum conuertero captiuitatem vestrā coram oculis vestris dicit dñs.

ℭ Secundum Lucam. Lectiō secunda.

Factū est autē in seqūenti die, de scendentibus illis de monte, occurrit illi turba multa. Et ecce vir de

turba exclamauit dicēs: ma
gister obsecro te, respice in fi
lium meum, quia vnicus est
mihi, & ecce spiritus appre-
hendit eū, & subito clamat, &
eligit & dissipat eū cum spu-
ma, & vix discedit dilanians
eum, & rogaui discipulos tu
os vt ejicerent illud, & nō po
tuerunt. Respondens autē
Jesus dixit: O generatio in
fidelis & peruersa, vsquequo
ero apud vos, & patiar vos?
Adduc huc filiū tuū. Et cū
accederet, elisit illum demo
nū, & dissipauit. Et increpa
uit Jesus spiritū immundū
& sanauit puerū & reddidit
illum patri eius. Stupebāt
autem oēs in magnitudine
dei. omnibus q̄ mirātib⁹ in
omnibus que faciebat, dixit
ad discipulos suos. Ponite
vos in cordibus vestris ser
mones istos. Fili⁹ enim ho
minis futurū est vt tradat
in manus hoim. At illi igno
rabāt verbum istud, & erat
velatū ante eos vt nō senti
rent illud: & timebāt eū in-
terrogare de hoc verbo.

¶ Intrauit aūt cogitatio in
eos quis eorū maior esset.
At Jesus videns cogitatio-
nes cordis illorum, apprehē
dit puerū, & statuit illum se
cus se, & ait illis. Quicunq̄
susceperit puerū istū in no-
mine meo, me recipit, & qui-
cunq̄ me receperit recipit eū
qui me misit. Nam qui mi-
nor est inter vos omnes, hic
maior est. Respondēs autē
Joannes, dixit: Preceptor,
vidimus quēdā in nomine
tuo ejicientē demonia, & pro
hibuimus eum, quia nō se-
quitur nobiscū. Et ait ad il-
los Jesus: Nolite prohibe-
re, q̄ enim nō est aduersus
vos, pro vobis est. ¶ Factū
est autē dū cōplerētur dies
assumptionis eius, & ipse fir
ciē suam firmauit vt iret in
Jerusalē, & misit nūtios an
conspectum suū: & euntes in
trauerūt in ciuitatē Samā
ritanor, vt parārent illi. Et
nō receperunt eum, quia fa
cies eius erat euntis in Je-
rusalē. Cū vidissent aūt dis
cipuli eius, Jacobus & Jo
nes, dixerunt: Dñe, vis di
camus vt ignis descēdat de
celo, & cōsumat illos? Et cō
uersus increpauit illos, di
cens: Nescitis cuius spiri
tus estis, Filius hois non
venit aīas perdere sed saluare.
Et abierūt in aliud castellū.

¶ Feria quarta ex Jgneo.

Lectio prima.

In die vigesima & quar
ta mensis, in sexto me
se, in anno secundo Darii re
gis. In septimo mense, vigē
sima & prima mensis, factum
est verbum dñi in manu Ag

ḡi ꝓphete dicens: ad Zozobabel filium Sala thiel, ducē Juda, ⁊ ad Jesum filiū Josedec sacerdotē magnū, ⁊ ad reliquos ꝓpuli dicens: Quis in vobis est derelictus, qui vidit domum istā in gloria sua ꝓma ⁊ ḋo vos videtis hanc nunc: nūquid non ita est, quasi nō sit in oculis vestris? Et nūc cōfortare Zozobabel dicit dñs ⁊ cōfortare Jesu filij Josedec sacerdos magne, ⁊ cōfortare oēs ꝓpulus terre, dicit dñs exercituū, ⁊ facite, qm ego vobiscū sum dicit dñs exercituū. Verbū quod pegi vobiscū cū egrederemini de terra Egypti, ⁊ spiritus meus erit in medio vestrū, nolite timere. Quia hec dicit dñs exercituum. Adhuc cōmodicum est, ⁊ ego cōmouebo celum et terram ⁊ mare ⁊ aridam. Et mouebo omnes gentes ⁊ veniet desideratus cunctis gentibus, ⁊ implebo domum istā gloria, dicit dñs exercituum. Meum est argētum, ⁊ meum est aurum dicit dominus exercituū. Magna erit gloria domus istius nouissime plusq; ꝓme. Et in loco isto dabo pacē, dicit dñs exercituum.

¶ Secundū Lucā. Lectio. ij.

Factum est aut, ambulantibus illis in via, dixit quidam ad illum. Sequar te quocunq; ieris. Dicit illi Jesus: Vulpes foueas habent, ⁊ volucres celi nidos, filius autē hominis non habet vbi caput suum reclinet. Dixit autē ad alterū, sequere me. Ille autē dixit: Domine permitte mihi ꝓmū ire, ⁊ sepelire patrē meū. Dixitq; ei Jesus: Sine vt mortui sepeliant mortuos suos, tu autē vade ⁊ annuntia regnū dei. Et ait alter: Sequar te dñe, sed permitte mihi ꝓmum renuntiare his que domi sunt. Dixit ad illum Jesus: Nemo mittēs manū suā ad aratrū, ⁊ respiciēs retro aptus est regno dei

¶ Post hec autē designauit dominus ⁊ alios septuaginta duos ⁊ misit illos binos añ facie suā in oēm ciuitatē ⁊ locū quo erat ipse vēturus. Et dicebat illis: Messis qui dem multa, operarij autem pauci. Rogate ergo dominū messis, vt mittat operarios in messem suā. Jte, ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos. Nolite portare saculū, neq; perā, neq; calceamenta, ⁊ neminē per viā salutaueritis. In quācūq; domum intraueritis ꝓmum dicite: Pax huic domui, ⁊ si ibi fuerit filius pacis, requiescet super illū pax vestra: sin

ca. 10.

autē, ad vos reuertetur. In eadē autē domo manete, edē tes & bibentes que apud illos sunt, dignꝰ est enim operarius mercede sua, Nolite transire de domo in domū. Et in quācunq; ciuitatē intraueritis, & suscēperit vos manducate que apponūtur vobis: & curate infirmos q̄ in illa sunt, & dicite illis. Appropinquauit in vos regnū dei. In quācunq; aūt ciuitatē intraueritis, & nō suscēperint vos, exeuntes in plateas eius dicite: Etiam pulueré qui adhesit nobis de ciuitate vestra, extergimꝰ in vos tamē hoc scitote q̄a appropinquauit regnū dei. Dico vobis, quia Sodomis in die illa remissius erit, quam illi ciuitati. Ue tibi Chorozaim, ue tibi Bethsaida, q̄a si in Tyro & Sydone facte fuissent virtutes que facte sunt vobis, olim in cilicio & cinere sedentes penitērent. Ueruntamen Tyro & Sydoni remissiꝰ erit in iudicio, quā vobis. Et tu Capharnaum vsq; ad celū exaltata, vsq; ad infernū demergeris. Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit: qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.

Feria quinta ex Zacharia

Lectio prima.

Et leuaui oculos meos, & vidi, & ecce vir, & in manu eius funiculus mensorū. Et dixit: Quo tu vadis? Et dixit ad me: Ut metiar Jerusalē, & videā quanta sit lōgitudo eius, & quanta latitudo eius. Et ecce angelus qui loquebatur in me, egrediebatur, & angelus alius egrediebat in occursum eius. Et dixit ad eū: Curre loquere ad puerū istū, dicens: Absque muro habitabit Jerusalē, a multitudine hominum & iumentorū in medio eius. Et ego ero ei ait dñs, murus ignis in circuitu: & in gloria ero in medio eius. Ho fugite de terra aquilonis dicit dñs, q̄m in quatuor ventos celi dispersit vos, dicit dñs. O Sion fuge que habitas apud filiā Babylonis, quia hec dicit dñs exercituū: Post gloriā misit me ad gentes que spoliauerunt vos, qui enim tetigerit vos, tāgit pupillā oculi eius: q̄a ecce ego leuo manū meā super eos, & erūt prede his, qui seruierūt sibi: & cognoscetis quia dñs exercituū misit me. Lauda & letare filia Sion quia ecce ego venio, & habitabo in medio tui, ait dñs. Et applicabuntur gentes multe ad dominū in die illa, & erūt mihi in populū, & habitabo in me

bio tui, & leues quia dominꝰ exercituum misit me ad te. Et possidebit dñs Iudam partē suā in terra sanctificata, & eliget adhuc Ierusalē. Sileat omnis caro a facie domini: quia consurrexit de habitaculo sancto suo.

Secundū Lucā. Lectio. ij.

¶ Euerti sunt autē septuaginta duo cū gaudio dicentes: Domine etiā demonia subijciūtur nobis in nomine tuo. Et ait illis: Videbā satanā sicut fulgur de celo cadentem. Ecce dedi vobis potestatē calcandi supra serpentes & scorpiones, & super oēm virtutē inimici, & nihil vobis nocebit: Verumtamen in hoc nolite gaudere q̄ spiritus vobis subijciuntur: gaudete autē quod nomina vestra scripta sunt in celis. In ipsa hora exultauit in spiritu sancto, & dixit: Cōfiteor tibi pater, dñe celi & terre quod abscondisti hec a sapientibꝰ & prudentibus & revelasti ea parvulis. Etiā pater, q̄m sic placuit ante te.

¶ Omnia mihi tradita sunt a patre meo. Et nemo scit quis sit filius nisi pater: & quis pater nisi filius, & cui voluerit filius revelare. Et cōversus ad discipulos suos dixit Beati oculi qui vident que vos videtis. Dico enim vobis quod multi prophete & reges voluerunt videre que vos videtis, & non viderūt: & audire que auditis, & non audierunt. ¶ Et ecce quidā legisperitus surrexit, tentans illum, & dicens: Magister, quid faciendo vitā eternam possidebo? At ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? quomodo legis? Ille respondēs, dixit: Diliges dominum deum tuū ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua, & proximum tuū sicut teipsum: Dixitq; illi: Recte respondisti, hoc fac & vives. Ille autem volens iustificare seipsum, dixit ad Jesum: Et quis est meus proximus? Suscipiens autem Jesus dixit: Homo quidam descendebat ab Jerusalē in Jericho, & incidit in latrones qui etiam despoliauerunt eum, & plagis impositis abierunt semiuiuo relicto. Accidit autem vt sacerdos quidam descenderet eadem via, & viso illo preteriuit. Similiter & leuita, cum esset secus locū & videret eū, pertransijt. Samaritanus autē quidā iter faciēs, venit secus eum, & videns eum mia motus est.

Et apprópriãs, alligauit vul
nera eius, infundens oleũ
& vinũ, & imponẽs illum in
iumentũ suum duxit in sta-
bulũ, & curã eius egit. Et alte
ra die prótulit duos dena-
rios, & dedit stabulario, & ait
Curã illi habe, & quodcũq;
superogaueris, ego cũ redie
ro reddã tibi. Quis horum
triũ videtur tibi próximus
fuisse illi qui incidit in latro
nes? At ille dixit: Quis fe-
cit miam in illũ. Et ait illi
Iesus: Vade, & tu fac similiẽ.

¶ Feria sexta ex Malachia.

Lectio prima.

Cap. 3 Ecce ego mitto angelũ
meũ, & prepárabit viã
ante faciẽ meam. Et statim
veniet ad templũ suum do-
minator quẽ vos queritis,
& angelus testamenti, quem
vos vultis. Ecce venit dicit
dñs exercituũ, & quis pote-
rit cogitare diem aduentus
eius? & quis stabit ad viden
dum eum? Ipse enim quasi
ignis cõflans, & quasi herba
fullonũ, & sedebit cõflans &
emundans argentũ, & purga
bit filios Leui, & colabit eos
quasi aurũ & quasi argentũ,
& erunt domino offerentes
sacrificia in iustitia. Et pla-
cebit dño sacrificiũ Juda &
Jerusalẽ sicut dies seculi &
sicut anni antiqui. Et acce-
dam ad vos in iudicio, & ero
testis velox maleficis & adul
teris & periuris & qui calũ
niãtur mercedẽ mercenarij
& humiliant viduas & pupi
los, & oppzimũt peregrinũ,
nec timuerunt me, dicit dñs
exercituũ. Ego enim dñs &
nõ mutor, & vos filij Jacob
non estis consumpti. A die
bus enim patrũ vestrorum
recessistis a legitimis meis
& non custodistis. Reuerte
mini ad me, & reuertar ad
vos dicit dñs exercituũ. Et
dixistis: In q̃ reuertemur?
Si affiget homo deũ, quia
vos configitis me? Et dixi
stis: In quo configimus te?
In decimis, & in primitiis.
Et in penuria vos maledicti
estis & me vos cõfigitis gen
tota. Inferte omnẽ decimã
in horreũ meum, & sit cibus
in domo mea, & probate me
super hoc dicit dominus.

¶ Secundũ Lucã. Lectio

Factũ est aũt dum irẽt
& ipse intrauit in quod
dã castellũ: & mulier quæ
Martha nomine, excepit
lã in domũ suã, & huic erat
sororꝫ noie Maria, quæ etiã
sedens secus pedes dñi, audi
diebat verbũ illius. Martha
aũt satagebat circa frequẽ
ministeriũ, que stetit, & ait
Dñe, non est tibi curæ quod
sororꝫ mea reliquit me solã
ministrare? dic ergo illi ut

me adiuuet. Et respondens dixit ille dñs. Martha Martha, solicita es, & turbaris erga plurima. Porro, vnū est necessariū. Maria optimā partē elegit: q nō auferet ab ea. ¶ Et factū est: cū esset in quoda loco orās, vt cessauit dixit vnus ex discipulis ei⁹ ad eū, Dñe, doce nos orare, sicut docuit Joannes, discipulos suos. Et ait illis, Cū oratis, dicite. Pater, sanctificetur nomen tuū. Adueniat regnū tuum. Fiat voluntas tua, Panē nostrū quotidianum da nobis hodie. Et dimitte nobis peccata nostra, siquidē & nos dimittimus oī debenti nobis. Et ne nos inducas in tentationem. Et ait ad illos. Quis vestrū habebit amicū, & ibit ad illum media nocte, & dicet illi. Amice, cōmoda mihi tres panes, quia amicus meus venit de via ad me, & nō habeo quod ponā ante illū: & ille deintꝰ respondēs dicat. Noli mihi molestus esse, iā hostiū clausum est, & pueri mei mecum sunt in cubili: nō possum surgere & dare tibi. Et si ille perseuauerit pulsās: dico vobis, & si nō dabit illi surgēs eo qō amicus eius sit, ꝓpter improbitatē tamen eius surget, & dabit illi quotquot habet necessarios. Et ego dico vobis. Petite, & dabitur vobis, quārite: & inuenietis, pulsate: & aperiet vobis. Omis enim qui petit: accipit, & qui querit inuenit, & pulsanti: aperietur. Quis aūt ex vobis patrē petit panē, nunqd lapidē dabit illi? Aut piscem nunquid pro pisce serpentē dabit illi? Aut si petierit ouum nunquid porriget illi scorpionē? Si ergo vos cum sitis mali, nostis bona dare filijs vris quanto magis pater vester celestis dabit spiritum bonū petentibus se.

¶ Sabbato ex Baruch. I.

O Israel quā magna est domus dei, & ingēs locus possessionis eius? Magnus est, & non habet finem: excelsus & immensus. Ibi fuerunt gigantes nominati illi qui ab initio fuerunt, statura magna, scientes bellū. Non hos elegit Dñs, neq viā disciplinę dedit illis, ꝓpterea perierūt. Et qm non habuerūt sapientiā, interierūt ꝓpter suā insipientiā. Quis ascendit in celū, & accepit eam, & deduxit eam de nubibus? Quis transfreta uit mare: & inuenit illā, & attulit illā super aurū electū? Nō est qui possit scire vias eius, neq qui exquirat semitas eius: sed q scit vniuersa nouit ea, & adinuenit eā ꝓpru

dentia sua, qui prepaꝛauit terrã in eterno tẽpoꝛe, & replicuit eam bipedibus & quadrupedibus: qui emittit lumẽ: & vadit, & vocauit illud & obedit illi i tremoꝛe. Stelle aũt dederunt lumẽ in custodijs suis, & letate sunt: vocate sunt, & dixerũt, Adsumꝰ & luxerũt ei cũ iucunditate, qui fecit illas. Hic estꝺꝰ nẽ & nõ estimabiẽ alius aduersus eũ. Hic admuenit oẽm viã disciplinę, & tradidit illã Jacob puero suo, & Jsrael dilecto suo. Post hec in terris visus est, & cum hominibus conuersatus est.

℣ Secundũ Lucã. Lec. ij.

Erat eijciens demoniũ, & illud erat mutũ Et cũ eiecisset demoniũ, loquutus est mutus: & admirate sunt turbe. Quidã autẽ ex eis dixerunt. In Beelzebub pꝛincipe demoniozũ eijcit demonia. Et alij tentantes signũ de celo querebant ab eo. Ipse aũt vt vidit cogitationes eoꝛũ, dixit eis. Oẽ regnũ in se diuisum desolabitur: & domus supꝛa domũ cadet. Si autẽ & satanas in seipsum diuisus est quõ stabit regnũ eius, qꝛa dicitis in Beelzebub me eijcere demonia? Si autẽ ego in Beelzebub eijcio demonia, filij vẽi in quo eijciũt? Ideo ipsi iudices vestri erunt. Porro si in digito dei eijcio demonia: pfecto puenit in vos regnũ dei. Cũ foꝛtis armatꝰ custodiat atriũ suũ: in pace sunt ea que possidet. Si aũt fuꝛtioꝛ illo supueniens vicerit eũ: vniuersa arma eius auferet in quibus cõfidebat, & spolia eius distribuet. Qui nõ est mecũ, cõtra me est: & qui non colligit mecũ, dispergit. Cũ immũdus spiritus exierit de hoie, perãbulat per loca inaquosa, querẽs requiem. Et non inueniẽs, dicit. Reuertar in domũ meã vnde exiui. Et cũ venerit, inuenit eam scopis mundatã. Tũc vadit, & assumit septẽ alios spũs secũ nequioꝛes se: & ingressi habitãt ibi. Et fiunt nouissima hoꝛis illis pꝛioꝛibus. ℣ Factũ est autẽ cũ hec diceret, extollẽs vocẽ quedã mulier de turba, dixit illi. Beatus venter q te poꝛtauit, & vbera que suxisti. At ille dixit. Quinimmo beati qui audiũt verbũ dei, & custodiũt illud. ℣ Turbis aũt concurrẽtibus, cepit dicere. Generatio hec, generatio mala est: signũ querit, & signũ nõ dabitur ei, nisi signũ Jone. Nã sicut fuit Jonas signũ Niniuitis: ita erit & filius hominis generationi isti. Regina austri surget in iudicio

cū vtris generatiōis huius, & condēnabit illos: quia venit a finibus terre audire sapientiā Salomonis, & ecce plus q̄ Salomon hic. Viri Niniuite surgēt in iudicio, cū generatione hac, & condēnabunt illā: qa penitentiā egerūt in predicatiōe Jone. Et ecce plus quā Jona hic.

¶ Dominica prima post aduentū. Notandum quod in hac dominica semper fit officium de festo in ea incidenti siue fit duplex, siue simplex, & nulla incidit festū q̄ agit de octava natiuitatis.

Cap. 1.

¶ Liber proverbiorū. Lec. 1.

Parabole Salomonis filij Dauid regis Israel: ad sciendā sapientiā & disciplinā, ad intelligenda verba prudentie, & suscipiendā eruditionē doctrine, iustitiā, & iudiciū, & equitatē: vt detur parvulis astutia, adolescēti scientia & intellectus. Audiēs sapiens, sapientior erit: & intelligens, gubernacula possidebit: animaduertet parabolā & interpretationē, verba sapientū, & enigmata eorum. Timor dñi, principiū sapiētie. Sapientiā atq̄ doctrinā stulti despexerūt. Audi fili mi disciplinā patris tui, & ne dimittas legē matris tue, vt addatur gratia capiti tuo, & torques collo tuo. Fili mi si te lactauerint peccatores, ne acquiescas. Si dixerint. Veni nobiscū, insidiemur sanguini, abscōdamus tendiculas cōtra insontem frustra, deglutiamus eū sicut infernus viuentem et integrum quasi descendentē in lacum: oēm pretiosam substantiam repertemus, implebimus domos nostras spoliis, sortem mitte nobiscū, marsupium vnū sit omniū nostrum: fili mi ne ambules cū eis, prohibe pedem tuum a semitis eorum. Pedes enim illorū ad malum currūt & festināt, vt effundant sanguinē. Frustra autem iacitur rete ante oculos pēnatorū. Ipsi quoq̄ contra sanguinem suum insidiantur, & moliuntur fraudes contra animas suas: sic semite omnis auari animas possidentium rapiunt.

¶ Secundum Lucam. Lectio secunda.

Nemo lucernā accēdit, & in abscōdito ponit, neque sub modio: sed supra candelabrum, vt qui ingrediuntur, lumen videant. Lucerna corporis tui, est oculus tuus. Si oculus tuus fuerit simplex, totū corpus tuū lucidū erit, si aūt nequā fuerit, etiā corpus tuum, tenebrosum erit. Vide ergo ne lumē ād in te est tenebre sint.

Si ergo corpus tuū totum
lucidū fuerit, non habēs ali
quā partē tenebrarū: erit lu
cidū totum, & sicut lucerna
fulgoris illuminabit te.

Et cum loqueretur, roga-
uit illū quidā pharisēus vt
prandēret apud se. Ingressus aūt
ingressus, recubuit. Phari-
sēus aūt cepit intra se repu-
tans dicere quare non bapti
zatus esset ante prandium.
Et ait dñs ad illū. Nūc vos
pharisei qđ de foris est calic
cis & catini mundatis: quod
aūt intus est, vestrū, plenū
est rapina & iniquitate. Stulti
nonne qui fecit qđ foris est,
etiā quod de intus est fecit?
Verumtñ quod superest, date
eleemosynā: & ecce oīa mūda
sunt vobis. Sed ve vobis
pharisēis, qui decimatis mē
tam & rutā & oē olus: & pre-
teritis iudiciū et charitatē
dei: hec aūt oportuit facere, &
illa nō omittere. Ve vobis
pharisēis, qđa diligitis primas
cathedras in synagogis, & sa
lutatiōes in foro. Ve vobis
qđa estis vt monumēta q nō
parent, & homines ambulātes
supra, nesciunt. Respondēs
aūt qđā ex legis peritis ait
illi. Magister, hec dicēs etiā
cōtumelijs nos facis. At il
le ait, Et vobis legis peritis
ve: qđa oneratis homines oneri
bus q portare non possunt,
& ipsi vno digito vro nō tan
gitis sarcinas. Ve vobis q
edificatis monumēta prophe
tarū: patres aūt vestri occi
derunt illos, profecto testifica
mini quod cōsentitis operi
bus patrū vestrorū: quia ipsi
qđē eos occiderūt, vos aūt
edificatis eorum sepulchra.
Propterea & sapientia dei
dixit. Mittā ad illos prophe
tas & apostolos, & ex illis oc
cidēt & persequent: vt inqui
rat sanguis oīm prophetarū
qui effusus est a cōstitutiōe
mūdi a generatiōe ista. A san
guine Abel, vsq; ad sanguinē
Zacharie qui periit inter al
tare & edē. Ita dico vobis,
requiret ab hac generatiōe.
Ve vobis legis peritis q tu
listis clauē scientie, ipsi non
introistis, & eos q introibāt
prohibuistis. Cum hec ad il
los diceret, ceperūt pharisei
& legis periti grauiter insi
stere, & os eius opprimere de
multis, insidiantes ei, & que
rentes aliquid capere ex ore
eius, vt accusarent eum.

¶ Tertia lectio. & prima de
Dñice, dicūtur in trigesimo
die decembris, quo die fit offi
cium de octaua natiuitatis,
vt ibi videbis. Et ideo qđ
celebratur aliquod festū in
hac dominica, nulla fieri de
bet commemoratio de eis in
laudibus & vesperis.

SApientia foris prædicat, in plateis dat vocem suã: in capite turbarũ clamitat, in foribus portarum vrbis profert verba sua, dicens. Vsqueq̃ paruuli diligitis infantiã, & stulti ea que sibi sunt noxia cupiũt, & imprudẽtes odibunt scientiã? Cõuertimini ad correptionẽ meam: en proferã vobis spiritum meũ, & ostendã vobis ẽba mea. Quia vocaui: et renuistis: extendi manum meã, & nõ fuit q̃ aspiceret: despexistis omne consilium meũ, & increpatiões meas neglexistis: ego quoq̃ in interitu vestro ridebo, et subsannabo, cum vobis id quod timebatis aduenerit. Cum irruerit repẽtina calamitas, & interitus quasi tẽpestas ingruerit: quãdo venerit super vos tribulatio et angustia: tunc inuocabunt me, & non exaudiam: mane cõsurgent, & non inuenient me: eo q̃d exosam habuerint disciplinam, & timorem dñi nõ susceperint, nec acquieuerint consilio meo, & detraxerint vniuerse correptioni mee. Comedẽt igit fructus vie sue, suisque consilijs saturabunt. Auersio paruulorũ interficiet eos et prosperitas stultorũ perdet illos. Qui autẽ me audierit, absq̃ terrore requiescet, et abundantia fruetur timore malorum sublato.

Secundũ Lucã. Lectio.ij.

MVltis aũt turbis cõcurrentibus ita vt se inuicem conculcarẽt, cepit dicere ad discipulos suos. Attendite a fermẽto pharisæorũ q̃d est hypocrisis. Nihil est opertũ est, q̃d non reueletur: neq̃ absconditum, q̃d non sciatur. Quæ in tenebris dixistis, in lumine dicentur: & q̃d in aurẽ locuti estis in cubiculis, prædicabitur in tectis. Dico autẽ vobis amicis meis Ne terreamini ab his qui occidũt corpus, et post hec non habent amplius q̃d faciãt. Ostendam autẽ vobis, quem timeatis. Timete eũ q̃ postquã occiderit, habet potestatẽ mittere in gehennã, ita dico vobis: hũc timete. Nõne quinque passeres veneunt dipondio & vnus ex illis non est i obliuione deo. Sed & capilli capitis vestri omnes numerati sunt. Nolite ergo timere multis passeribus pluris estis. Dico autẽ vobis, ois q̃cunq̃ confessus fuerit me cozã hominibus, & filius hois confitebitur illũ cozã angelis dei, cap.12

q̄ aūt negauerit me coꝝ̄ ho
minib⁹, negabit̄ coꝝ̄ ange-
lis dei. Et omnis q̄ dicit v̄-
bum in filiū hominis, remit
tetur illi: ei aūt q̄ in spiritū
sanctū blasphemauerit, non
remittet̄. Cū aūt inducent
vos in synagogas, & ad ma-
gistrat⁹ & potestates, nolite
solliciti esse qualiter aut q̄d
respondeatis, aut q̄d dica-
tis. Spiritus em̄ sanctus do
cebit vos in ipsa hora q̄d opz
teat vos dicere. ¶ Ait aūt
ei quidam de turba. Magi-
ster, dic fratri meo, vt diui-
dat mecū hereditatē. At il-
le dixit ei, Homo q̄s me cō-
stituit iudicē aut diuisorem
supra vos? Dixit q̄ ad illos
Videte & cauete ab oī ava-
ritia: quia non in abundan-
tia cuiusquam vita eius est
ex his que possidet. Dixit
aūt similitudinē ad illos, di
cens. Hois cuiusdā diuitis
vberes fruct⁹ ager attulit: &
cogitabat intra se, dicēs, q̄d
faciam q̄a nō habeo quo cō
gregem fructus meos? Et
dixit, Hoc faciam. Destruā
horrea mea, & maiora faciā:
& illuc congregabo omnia q̄
nata sunt mihi & bona mea,
& dicam anime mee. Anima
habes multa bona posita in
annos plurimos: requiesce,
comede, bibe, epulare. Di-
xit autem illi deus. Stulte,
hac nocte animam tuam re-
petunt a te: q̄ aūt̄ parasti,
cui⁹ erūt? Sic est q̄ thesaurizat, & nō est ditat⁹ in deum.

¶ Feria .iij. ex Proverbiis Salomonis. Lectio prima.

Audi mi fili suscipere sermones meos, & multiplicentur tibi anni vite. Ostium meum patefeci tibi, & quę data mea ablegaueris penes te, vt audiat sapientia aurem tuam: inclinabis cor tuum ad intellectum. Si enim sapientiam inuocaueris, et inclinaueris cor tuum prudentie, si quesieris eam quasi pecuniam, & sicut thesauros effoderis illā: tunc intelliges timorē dñi, & scientiā dei inuenies, q̄a dñs dat sapientiā, & ex oris eius prudētia & scientia. Custodiet rectorū salutē, & protector est dientes simpliciter, seruans semitas iustitie, & vias sanctorū custodiens. Tunc intelliges iustitiam & iudicium & equitatē, & omnē semitam bonā. Si intrauerit sapientia cor tuū, & scientia anime tue placuerit: consiliū custodiet te, & prudentia seruabit te, vt eruaris a via mala, ab homine qui peruersa loquit̄. Qui relinquunt iter rectū & ambulāt per vias tenebrosas, qui letantur cum malefecerint, & exultāt in rebus pessimis: quoꝝ vie pe-uerse sunt, & infames gres-

lus eoꝝ: vt ernaris a mu-
liere aliena, ꝙ ab extranea q̄
mollit sermones suos, ꝙ re-
linqt ducē pubertatis sue ꝙ
pacti dei sui oblita ē(inclina
ta est em̄ ad mortem domus
eius, ꝙ ad inferos semite ip
sius, oēs qui ingrediuntur
ad eam, nō reuertent̄ nec ap
prehendēt semitas vite) vt
ambules in via bona ꝙ cal-
les iustoꝝ custodias. Qui
enim recti sunt, habitabunt
in terra, ꝙ simplices perma-
nebūt in ea: impij vero de
terra perdent̄, ꝙ iniq̄ a-
gunt, auferentur ex ea.

℣ Secundum Lucam.

Lectio secunda.

DIxit q̄ ad discipulos
suos. Ideo dico vo-
bis, nolite solliciti esse ani-
me vestre, quid mādūcetis:
neq̄ corpori, quid induami-
ni. Anima plus est quā esca:
ꝙ corpus plus quā vestimē
tum. Considerate corvos,
quia non seminat neq̄ me-
tunt quibus nō est cellariū
neq̄ horreū, ꝙ Deus pascit
illos. Quanto magis vos
pluris estis illis? Quis aūt
vestrū cogitādo potest adij
cere ad staturā suam cubi-
tū vnum? Si ergo neq̄ qđ
minimū est potestis: quid de
ceteris solliciti estis: Cōsyde
rate lilia quomodo crescūt:
nō laborāt neq̄ nent. Dico
aūt vobis: neq̄ Salomon
in omni gloria sua vestieba-
tur, sicut vnum ex istis. Si
autē fenum qđ hodie est in
agro, ꝙ cras in clibanū mit-
tit̄, Deus sic vestit: quanto
magis vos, pusille fidei? Et
vos nolite querere qđ man
ducetis, aut qđ bibatis: et
nolite i sublime tolli. hec em̄
oīa gētes mūdi querūt. Pa
ter aūt vester scit qm̄ his in
digetis. Verūtm̄ querite pri
mū regnū dei ꝙ iustitiam
eius: ꝙ hec oīa adijcient̄ vo-
bis. Nolite timere pusillus
grex, qa cōplacuit patri ve-
stro dare vobis regnū. Ven
dite que possidetis, ꝙ date
eleemosynā. Facite vobis
sacculos qui nō veteralcūt,
thesaurū nō deficientem in
celis: quo fur non appro-
piat. neq̄ tinea corrumpit.
Vbi em̄ thesaurus vester
est, ibi et coꝛ vestrum erit.
Sint lumbi vestri precincti,
ꝙ lucerne ardentes in mani
bus vestris, ꝙ vos similes
hominibus expectantibus
dm̄m suū quādo reuertat̄ a
nuptijs: vt cū venerit ꝙ pul
sauerit. cōfestim aperiāt ei.
Beati serui illi qs cū vene-
rit dominus, inuenerit vigi
lātes. Amē dico vobis qđ ꝙ
cinget se, ꝙ faciet illos discū
bere, ꝙ trāsiens ministrabit
illis. Et ſ venerit in secūda

vigilia, & si in tertia vigilia venerit & ita inuenerit, beati sunt serui illi. Hoc autem scitote, qm si sciret paterfamilias, qua hora fur veniret, vigilaret vtiq; & non sineret perfodi domū suā. Et vos estote parati: quia qua hora nō putatis, filius hominis veniet.

℣ Feria .iij. ex Proverbijs Salomonis. Lectio prima.

Fili mi, ne obliuiscaris legis mee, & precepta mea cor tuū custodiat, lōgitudinē enim dierum, & annos vite, & pacē apponent tibi. Misericordia & veritas te nō deserant, circūda eas gutturi tuo, & describe in tabulis cordis tui: & inuenies gratiā & disciplinā bonā coram deo et hominibus. Habe fiduciā in dño ex toto corde tuo, & ne innitaris prudētie tue. In oibus vijs tuis cogita illum et ipse dirriget gressus tuos. Ne sis sapiēs apud temetipsum. Time dominū & recede a malo, sanitas quippe erit vmbiculo tuo, et irrigatio ossium tuo rū. Honora dñm de tua substantia, et de primitijs oīm frugū tuarū da pauperib⁹: & implebunt horrea tua saturitate, et vino torcularia tua redundabunt. Disciplinam dñi, fili mi, ne abijcias, ne deficias cū ab eo corripiens, quē enim diligit dñs, castigat: ripit: & quasi pater in filio cō placet sibi. Beat⁹ homo qui inuenit sapientiam, & qui affluit prudētia melior est negotiatione quisitio eius, et auro puro fre argenti, et auro puro fructus eius, pretiosior est cunctis opibus, & oīa que desiderat, huic nō valent cōpari, longitudo dierū in dextera ei⁹, & in sinistra illius diuitie & gloria. vie eius vie pulchre & oēs semite illi⁹ pacifice, lignū vite est his q apprehenderint eā & qui tenuerit eam, beatus. Dñs sapientia fundauit terram, stabiliuit celos prudentia. Sapientia illi⁹ eruperūt abyssi, & nubes rore concrescunt.

Secundū Lucā. Lectio ij.

Dixit aūt Dñs. Quis putas est fidelis dispensator prudens, quem cōstituit dominus supra familiā suam, vt det illis in tempore tritici mēsuram? Beatus ille seruus, quē cū venerit dñs inuenerit ita facientē, vere dico vobis qm supra oīa que possidet, cōstituet illum. Si dixerit seruus ille in corde suo Morā facit dñs meus venire: et ceperit percutere

seruos & ancillas, & edere et bibere et inebriari: veniet dñs serui illius in die qua nō sperat, & hora qua nescit, & diuidet eum, partēq; eius cū infidelibus ponet. ¶ Ille autē seruus qui cognouit voluntatē dñi sui, & nō parauit, et non fecit secundū voluntatē eius: vapulabit multis, qui aūt non cognouit, & fecit digna plagis: vapulabit paucis. Omni aūt cui multū datū est, multum querēt ab eo: & cui cōmandauerūt multum, plus petent ab eo. Ignē veni mittere in terrā et q̄d volo nisi vt accendat? Baptismo autē habeo baptizari: & hmodo coartor, vsquedū perficiar? Putatis quia pacem veni mittere in terrā? Nō, dico vobis: sed separationē. erūt enim ex hoc, quinq; in domo vna diuisi, tres in duos, et duo in tres dividentur pater in filiū et filius in patrē suū, mater in filiā & filia in matrem, socrus in nurum suam et nurus in socrum suam. Dicebat autem ad turbas. Cum videritis nubem oriētem ab occasu, statim dicitis. Nimbus venit: et ita fit, et cū austrū flantem: dicitis. Quia estus erit: & fit. Hypocrite, faciem celi et terre nostis probare: hoc autem, tempus hmodo non probatis? Quid aūt & a vobismipsis non iudicatis q̄d iustum est? Cū aūt vadis cum aduersario tuo ad principē in via, da operā liberari ab illo: ne forte trahat te ad iudicem, et iudex tradat te exactori, & exactor mittat te in carcerē. Dico tibi, nō exies inde, donec etiā nouissimū minutū reddas.

¶ Feria. v. ex proverbijs Salomonis. Lectio prima.

Fili mi, ne effluāt hec ab oculis tuis. Custodi legē atq; consiliū, et erit vita anime tue, et gratia faucibus tuis, tūc ambulabis fiducialiter in via tua & pes tuus non impinget, si dormieris, non timebis: quiescēs, et suauis erit somnus tuus. Ne paueas repētino terrore, & irruentes tibi ruinas impiorū, dñs enim erit in latere tuo, & custodiet pedem tuū ne capiaris. Noli prohibere benefacere eum q̄ potest, si vales, & ipse bñfac. Nec dicas amico tuo, Vade et reuertere, et cras dabo tibi: cū statim potes dare. Ne moliaris amico tuo malum cum ille in te habeat fiduciā. Non contendas aduersus hominē frustra, cū ipse tibi nihil mali fecerit. Ne emuleris hoīem iniustū, nec imi

teris vias eius: quia abominatio dñi est oīs illusor, et cū simplicibus sermocinatio eius. Egestas a dño in domo impij: habitacula aūt iustoꝝ benedicent. Ipse deludet illusores, & mānuetis dabit gratiā. Gloriā sapiētes possidebūt: stultoꝝ exaltatio, ignominia. ¶ Audite filij disciplinā patris, & attendite, vt sciatis prudentiam. Donū bonū tribuā vobis, legē meā ne derelinquatis. Nā et ego filius fui patris mei, tenellus, & vnigenitus coꝝ matre mea: et docebat me, atq; dicebat. Suscipiat vba mea coꝝ tuū, custodi p̄cepta mea, & vives. Posside sapientiā, posside prudētiā. Ne obliuiscaris, neq; declines a vbis oris mei. Ne dimittas eā, & custodiet te: dilige eā, & cōseruabit te.

Ca. 4.

Secundū Lucā. Lectio. ij

Ca. 13. Erant aūt quidam ipso in tēpore nuntiātes, illi de Galileis, quoꝝum sanguinē Pilat⁹ miscuit cū sacrificijs eoꝝ. Et respondens dixit illis, Putatis q̄d hi Galilei p̄ oībus Galileis peccatores fuerint, quia talia passi sunt? Non, dico vobis: sed nisi penitentiam habueritis, oēs similiter peribitis, sicut illi decē. & octo supra q̄s cecidit turris in Siloe, & occidit eos: putatis q̄a & ipsi debitores fuerint p̄ter oēs homines habitantes in Jerusalē? Non, dico vobis: sed si nō penitentiā habueritis, oēs similiter peribitis. Dicebat aūt hāc similitudinē, Arborē fici habebat quidā plantatā in vinea sua: & venit querēs fructū in illa, & nō inuenit. Dixit aūt ad cultorem vineę, Ecce anni tres sunt ex quo venio querens fructū in ficulnea hac: et non inuenio. Succide ergo illā: vt quid etiā terrā occupat? At ille respondens dicit illi: Dñe, dimitte illā hoc anno vsq; dū fodiā circa illā, & mittā stercora, & si quidem fecerit fructū: sin aūt, in futurū succides eam. ¶ Erat aūt docens in synagoga coꝝ sabbatis. Et ecce mulier q̄ habebat spiritū infirmitatis annis decē & octo: & erat incliuata nec omnino poterat sursum respicere. Quā cū videret Jesus, vocauit eā, ad se, & ait illi, Mulier dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manus, & confestim erecta est, et glorificabat Deū. Respōdēs aūt archisynagogus indignās q̄a sabbato curasset Jesus, dicebat turbe. Sex dies sunt in quibus opoꝛtet operari, in his ergo venite & curamini: & nō in die sabbati. Dixit

spōdens aūt ad illū dīs, di
xit: Hypocrite, vnusquisq;
vestrū sabbato nō soluit bo
uē suū aut asinū a p̄sepio, ꝛ
ducit adaquare? hāc aūt fi
liā Abrahe quā alligauit sa
tanas ecce decē ꝛ octo annis,
nō oportuit solui a vinculo
isto die sabbati? Et cū hec di
ceret, erubescebant oēs ad
uersarij eius: ꝛ ois populus
gaudebat in vniuersis que
gloriose fiebāt ab eo.

Feria.vi.ex pueph. Sa.L.

Incipiū sapiētie, pos
side sapientiā, ꝛ oī pos
sessiōe tua acq̄re p̄udētiā,
arripe illā, ꝛ exaltabit te: glo
rificaberis ab ea, cū eā fue
ris amplexat⁹: dabit capiti
tuo augmēta gratiarū, ꝛ co
rona ielyta protegetet: Iudicū
mi, ꝛ fulcipe ꝺba mea, vt
multiplicent tibi anni vite.
Viā sapiētie mōstraui tibi,
duxi te p semitas eq̄tatis
quas cū ingressus fueris, nō
arctabūt gress⁹ tui, ꝛ currēs
nō habebis offēdiculū. Te
ne disciplinā, ne dimittas eā
custodi illā, quia ip̄a est vita
tua. Ne delecteris i semitis
impior, nec tibi placeat ma
lor via. Fuge ab ea, nec trā
seas p illā declina ꝛ declere eā
fac: ꝛ nō rapiet somn⁹ abeis,
nisi supplātauerit comedūt
panē ip̄ietatis, ꝛ vinū iniq̄
tatis bibūt. Iustor aūt se
mita, quasi lux splendens,
procedit ꝛ crescit vsque ad
p̄fectā diē. Via impior tē
brosa: nesciūt vbi currant.
Fili mi ausculta sermones
meos, ꝛ ad eloq̄a mea iclina
aurē tuā, ne recedāt ab ocu
lis tuis: custodi ea in medio
cordis tui, vita enī sūt inue
nientib⁹ ea, ꝛ vniuersa car
nis sanitas. Omni custodia
serua cor tuū: quia ex ipso
vita procedit. Remoue a te
os prauum, et detrahentia
labia sint procula te. Ocu
li tui recta videant, ꝛ palpe
bre tue p̄cedāt gressus tuos
Dirige semitas pedibus
tuis, ꝛ oēs vie tue stabilieē.
Ne declines ad dexterā neq;
ad sinistrā: auerte pedē tuū
a malo, vias enī q̄ a dexteris
sunt, nouit dīs: puerse vo
sūt, q̄ a sinistris sūt. Ipse enī
rectos faciet cursꝰ tuos itī
nera aūt tua i pace p̄duret.

Secundū Lucā. Lectio.ij.

Dicebat ergo: Cui si
mile est regnū Dei, ꝛ
cui simile estimabo illud? Si
mile est grano sinapis, q̄d ac
cepit homō misit in ortū suū,
ꝛ creuit: ꝛ factū est in arborē
magnā, ꝛ volucres celi requ
euerūt in ramis eius. Et iter
dixit: Cui simile estimabo
regnum dei? Simile est fer
mento quod acceptum mu
lier abscōdit in farine sata
tria, donec fermētaret totū.

¶ Et ibat per ciuitates & castella docens, et iter faciens in Jerusalē. Dixit aūt illi quidā: Dñe si pauci sunt q̄ saluant? Ipse aūt dixit ad illos: Contendite intrare per angustā portā: quia multi, dico vobis, querēt intrare, & non poterūt. Cū aūt intrauerit pater familias & clauserit ostiū, et incipietis foris stare, & pulsare ostiū dicentes: Dñe aperi nobis: et respondēs dicet vobis: Nescio vos unde sitis: tunc incipietis dicere: Māducauimus coram te & bibimus, & in plateis nostris docuisti. Et dicet vobis: Nescio vos unde sitis, discedite a me oēs operarij iniq̄tatis. Ibi erit fletus et stridor dentiū: cū videritis Abraham & Isaac & Jacob, et oēs pphetas in regno Dei, vos aūt expelli foras. Et venient ab oriente & aquilone & austro: et accūbent in regno dei. Et ecce, sunt nouissimi, qui erāt primi: et sunt primi, q̄ erāt nouissimi. ¶ In ipsa die accesserūt quidā phariseoꝝ, dicentes illi: Exi, & vade hinc, q̄a Herodes vult te occidere. Et ait illis: Ite, & dicite vulpi illi: Ecce ejicio demonia & sanitates pficio hodie & cras, et tertia die cōsummor. Verumtñ oportet me hodie & cras, & sequēti die ambulare: q̄a nō capit prophetā perire, extra Jerusalem. Jerusalē Jerusalē que occidis pphetas, & lapidas eos q̄ mittunt ad te, quoties volui congregare filios tuos, quēadmodū auis nidū suū sub pēnis, et nolusti? Ecce relinquet vobis dom⁹ vestra deserta. Dico aūt vobis q̄ nō videbitis me donec veniat cū dicetis. Benedictus qui venit in nomine dñi.

¶ Sabbato ex proverbiis Salomonis. Lectio prima.

Fili mi, attende ad sapientiam meā, & prudentiam meā inclina aurē tuā: vt custodias cogitationes & disciplinā labia tua cōseruent. Ne intendeas fallaci mulieris: fauus enim distillans labia meretricis, & nitidior oleo guttur eius: nouissima aūt illius amara quasi absynthiū, et lingua eius acuta quasi gladius biceps. Pedes eius descendūt in mortem, & ad inferos gressus eius penetrant: p semitā vitę non ambulant, vagi sunt gressus eius et inuestigabiles. Nūc ergo fili mi audi me, & ne recedas a verbis oris mei. Longe fac ab ea viā tuā, et ne appropinques foribus domus eius. Ne des alienis honorē tuū, et annos tuos

erudeli: ne forte impleantur
extranei viribꝰ tuis, ⁊ labo
res tui sint in domo aliena,
⁊ gemas in nouissimis quã
cõsumpseris carnes tuas
⁊ corpus tuũ, ⁊ dicas: Cur
detestatꝰ sum disciplinã, et
increpationibus nõ acquieuit
cor meũ, nec auditui vocẽ do
centiũ me, ⁊ magistris nõ in
clinauit aurẽ meã? Pene fui
in omni malo, in medio eccle
sie ⁊ synagoge. Bibe aquam
de cisterna tua, ⁊ fluenta pu
tei tui. Deriuẽtur fontes tui
foras, et in plateis aquas
tuas diuide. Habeto eas so
lus, nec sint alieni partici
pes tui. Sit vena tua bñdi
cta, ⁊ letare cũ muliere ado
lescentie tue. cerua charissi
ma, ⁊ gratissimus hinnulus
vbera eiꝰ medziẽt te in oi tẽ
pore, in amore eiꝰ delectare
iugiter. Quare seduceris fi
li mi ab aliena, ⁊ foueris in
sinu alterius? Respicit dñs
vias hominis ⁊ oẽs gressus
eiꝰ cõsiderat. Iniq̃tates sue
capiũt impiũ, ⁊ funibus pec
catoꝝ suoꝝ cõstringit. Ip
se morietur, quia nõ habuit
disciplinã, ⁊ in multitudine
stultitie sue decipietur.

¶ Secundũ Lucã. Lect. vj.

ET factum est: cũ intro
isset Iesus in domũ
cuiusdã principis pharisey
sabbato mãducare panẽ, et
ipsi obseruabant eũ. Et ec
ce homo quidã hydropicus
erat ante illũ. Et respondẽs
Iesus, dixit ad legis peri
tos, ⁊ pharisęos, dicens: Si
licet sabbato curare? At illi
tacuerunt. Ipse vero apprę
hensum sanauit eum ac di
misit. Et respõdẽs ad illos,
dixit: Cuius vestrũ asinus
aut bos in puteum cadet: et
nõ cõtinuo extrahet illũ die
sabbati? Et nõ poterant ad
hec respondere illi. Dicebat
aũt ⁊ ad inuitatos parabo
lam, intendẽs quomodo pri
mos accubitus eligerẽt, di
cẽs ad illos: Cũ inuitatus
fueris ad nuptias, nõ discũ
bas in primo loco, ne forte
honoratior te sit inuitatus
ab illo: ⁊ veniens is q̃ te et
illũ vocauit, dicat tibi: Da
huic locũ, ⁊ tũc incipias cũ
rubore nouissimũ locũ tene
re. Sed cũ vocatꝰ fueris, va
de, recũbe in nouissimo lo
co: vt cũ venerit qui te inui
tauit, dicat tibi: Amice, ascẽ
de superius. Tunc erit tibi
gloria coram simul discumbẽ
tibus: quia omnis q̃ se exal
tat, humiliabitur, ⁊ q̃ se hu
miliat, exaltabitur. Dicebat
aũt ⁊ ei q̃ se inuitauerat: Cũ
facis prandium aut cenã, nolit
vocare amicos tuos, neque
fratres tuos, neq; cognatos, neq; vicinos diuites,

ne foꝛte te ꝙ ipſi reinuitēt, ꝙ fiat tibi retributio. Sed cū facis cōuiuiū, voca pauperes, debiles, claudos, ꝙ cecos: et beatus eris, qꝛ non habēt retribuere tibi, retribuet enī tibi in reſurrectiōe iuſtoꝛum. Hec cū audiſſet ꝙ dam de ſimul diſcūbentib⁹, dixit illi: Beatus ꝙ manducabit panem i regno dei. At ipſe dixit ei: Homo qꝺā fecit cenā magnam: ꝙ vocauit multos. Et miſit ſeruū ſuū hoꝛa cene dicere inuitatis vt venirent: qꝛ iam parata ſunt oīa. Et ceperūt ſimul oēs excuſare. Primus dixit ei: Villam emi, et ne ceſſe habeo exire ꝙ videre illam rogo te, habe me excuſatū. Et alter dixit: Juga boum emi quinq, ꝙ eo pꝛobare illa, rogo te, habe me excuſatū. Et alius dixit: Uxoꝛē duxi, et ideo nō poſſum venire. Et reuerſus ſeruus, nūtiauit hec dño ſuo. Tūc iratus pa terfamilias dixit ſeruo ſuo Exi cito in plateas ꝙ vicos ciuitatis: et pauperes ac debiles et cecos et claudos introduc huc. Et ait ſeruus: Dñe, factū eſt vt imperaſti: et adhuc loc⁹ eſt. Et ait dñs ſeruo: Exi i vias ꝙ ſepes, ꝙ cōpelle itrare, vt ipleat̄ dom⁹ mea. Dico aut vobis q̄ nemo viroꝝ illoꝝ q̄ vocati ſunt, guſtabit cenam meā.

C Dñica. ij. poſt aduentum.

Notādū q̄ hec dñica ſi nō cadit ab Epiphaniā, qua ipſo die Epiphanie non debet fieri officiū nec cōmemoratio de ea, nec habet aliud pꝛeter pꝛimam et .ij. lectio.

Ex pueribus Halo. ij. etc.

HUi mi, ꝙ ſ̄pyndere p amico tuo, defrudapō extraneū manū tuā, laqueatus es ꝛbis oꝛis tui, ꝙ captus pꝛꝛijs ſermōib⁹ tuis. Fac ergo q̄d dico fili mi, et temetipſum libera qꝺ iniſti in manū pꝛoximi tui. Diſcurre, feſtina, ſuſcita amicū tuum, ne dederis ſomnū oculis tuis nec dꝛmitent palpebre tue. Eruere quaſi damula de manu, ꝙ quaſi auis de manu aucupis. Vade ad foꝛmicā o piger, ꝙ cōſidera vias eius, ꝙ diſce ſapientiā, ꝙ cū nō habebat ducē, nec pꝛeceptoꝛē, nec pꝛincipē, parat in eſtate cibū ſibi, ac congregat in meſſe qꝺ comedat. Uſq uequo piger dꝛmies? ſurgeꝛis e ſomno tuo? Paululū dꝛmitabis, paululū dormies, paululū conſeres manꝰ tuas vt dꝛmiant, et veniet tibi quaſi viator egeſtas, et pauperies quaſi vir armat⁹. Si vero impiger fueris, veniet fons meſſis tua, ꝙ egeſtas lōge fugiet

& te. Homo apostata vir in-
utilis, gradit oze puerso, an
nuit oculis, terit pede, loqui
tur, pauo cozde machinat
malū, & omni tpe iurgia se-
minat. huic ex tēplo veniet
pditio sua, & subito cōteret,
nec habebit vltra meditinā
Sex sunt q odit dñs, & se-
ptimū detestat anima eius:
oculos sublimes, linguā mē
dacē, manꝰ effundentes in-
noxiū sanguinē, coz machi-
nās cogitatiōes pessimas,
pedes veloces ad currendū in
malum, pferentē menda-
cia, testē fallacē, & eū q semi
nat inter fratres discordias

Secundum Lucā. Lect. ij.

Tant aūt turbe multe
ad illos: Si qs venit ad me,
& nō odit patrē suū & matrē
& vxozē & filios, & fratres et
sozozes, adhuc autē & aiam
suā, nō potest meus esse di-
scipulus, & q nō baiulat cru
cē suam & venit post me, nō
potest meus esse discipulus
Quis em ex vobis volens
turrim edificare, nō prius se
dēs cōputat sumptus q ne-
cessarij sunt, si habeat ad per
ficiendū: ne postea p̄ positum
fundamentū, & nō potuerit
perficere, omnes q vidēt in
cipiant illudere ei, dicentes.
Quia hic homo cepit edifi-
care et non potuit cōsum-
mare? Aut quis rex iturus
cōmittere bellum aduersus
aliū regem, nō sedens prius
cogitat si possit cū decē mil-
libus occurrere ei q cum vi
ginti millibus venit ad se?
alioquin adhuc illo longe a-
gente, legationē mittēs ro
gat ea que pacis sunt. Sic
ergo omnis ex vobis qui
non renuntiat oibus, que
possidet, non potest meus
esse discipulus. Bonum est
sal. Si aūt sal euanuerit, in
quo condietur? Neq; in ter
rā, neq; in sterquilinū vti-
le est, sed foras mittēt. Qui
habet aures audiēdi audiat

¶ Erant autem appropin-
quantes ei publicani & pec-
catores, vt audirent illum. Ca. 15.
Et murmurabant pharisei
et scribe dicentes: Quia hic
peccatores recipit & manduc
cat cum illis: Et ait ad illos
parabolam istam, dicens:
Quis ex vobis homo qui
habet centū oues, et si pdi-
derit vnā ex illis, nōne di-
mittit nonagintanouē in de
serto, & vadit ad illā q perie
rat, donec inueniat eā? Et cū
inuenerit eā, iponit in hume
ros suos gaudēs: & veniēs
domū cōuocat amicos & vi
cinos, dicēs illis: Cōgratu
lamini mihi, qa inueni ouē
meā que perierat. Dico vo
bis, qd ita gaudiū erit i celo

super vno peccatore,peniten
tiam agẽte, q̃ sup nonagin
tanouẽ iustis q̃ nõ indigẽt
penitentia. Aut q̃ mulier ha
bens drachmas decẽ: si perdi
derit drachmã vnam, nõne
accendit lucernam,& euertit
domũ,& querit diligenter,do
nec inueniat eam? Et cum
inuenerit,conuocat amicas
& vicinas,dicens: Cõgratu
lamini mihi,q̃ inueni drach
mã quã perdiderã. Ita di-
co vobis:gaudiũ erit cozam
angelis Dei sup vno pecca-
tore penitentiam agente.

¶ Si hec dñica inciderit in-
tra octa.epiphã.ibi lectio erit

Q Vm factus esset Jesus.
Dratio. ¶ Vota quesumus
quas inuentes proxima se-
quenti dominica.

¶ Feria. q. ex Proverbijs
Salomonis. Lectio prima.

Q Onserua fili mi pre-
cepta patris tui,& ne di-
mittas legẽ matris tue:liga
ea in cozde tuo iugiter,& cir
cũda gutturi tuo:cũ ambu
laueris, gradiant tecũ:cum
dozmieris custodiãt te,& cui
gilãs loquere cũ eis: q̃a mã
datum lucerna est,& lex lux,
& via vite increpatio disci-
pline, vt custodiãt te a mu-
liere mala,& a blãda lingua
extranee. Non concupiscat
pulchzitudinẽ eius coz tuũ,
nec capiaris nutib⁹ illius.
pretiũ enim scozti vix est vni
panis: mulier aũt viri, pre-
tiosam animã capit. Num
q̃d potest homo abscondere
ignẽ in sinu suo, vt vestimẽ
ta illius nõ ardeãt:aut am
bulare super pzunas, et non
cõburentur plante eius? Sic
qui ingreditur ad mulierem
proximi sui,non erit mun-
dus cũ tetigerit eã. Nõ grã
dis est culpa,cũ quis furatus
fuerit, furatur enim vt esuri
tem impleat aiam:deprehẽ
sus quoq; reddet septuplũ,
& oẽm substantiam domus
sue tradet, et liberabit se.
Qui aũt adulter est, pro-
pter cozdis inopiam perdit
animã suam :turpitudinẽ,
et ignominiã cõgregat sibi,
& oppzobziũ illius non dele-
bit:quia zelus & furoz viri
nõ parcet in die vindicte,nec
acquiescet cuiusquã pretio
nec suscipiet pzo redẽptione
dona plurima.

¶ Secundũ Lucã. Lec. q.

H Jt autẽ:homo quidam
habuit duos filios:& q
dixit adolescẽtioz ex illis pa
ter,da mihi pozticnẽ substã
tie que me cõtingit. Et diui
sit illis substantiã. Et post
nõ multos dies cõgregatis
omnibus adolescentioz filij
peregre profectus est in re
gionẽ longinquã:& ibi dissi
pauit substantiã suam vi

uendo luxuriose. Et postq̃ oia cõsummasset, facta est fames valida in regione illa, & ipe cepit egere. Et abijt, et adhesit uni ciuiũ regionis illius. Et misit illũ in villã suã ut pasceret porcos. Et cupiebat implere uentrem suum de filiquis quas porci manducabant: et nemo illi dabat. In se aũt reuersus, dixit: Quãti mercenarij in domo patris mei abundant panibus: ego autẽ hic fame pereo. Surgã, & ibo ad patrem meũ, & dicã ei: Pater, peccaui in cẽlũ & coram te: iã nõ sum dignus uocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenarijs tuis. Et surgens uenit ad patrẽ suum. Cũ aũt adhuc lõge esset uidit illũ pater ipsius, & misericordia motus est, & accurrẽs cecidit sup collum eius, & osculat⁹ est eum. Dixit aũt ei filius: Pater peccaui in cẽlũ et coram te, iam non sum dignus uocari filius tuus. Dixit autẽ pater ad seruos suos: Cito proferte stolam primã, & induite illum, & date annulũ in manũ eius, et calceamenta in pedes eius: et adducite uitulum saginatum et occidite, et manducemus et epulemur quia hic filius meus mortuus erat & reuixit, perierat inuẽt⁹ est. Et ceperunt epulari. Erat aũt filius eius senior in agro: & cũ ueniret & appropinquaret domui, audiuit symphoniã & chorũ: & uocauit unũ de seruis, & interrogauit q̃d hec essent. Is aũt dixit illi: Frater tuus uenit: & occidit pater tu⁹ uitulũ saginatũ, q̃a saluũ illũ recepit. Indignatus est aũt: & nolebat introire. Pater ergo illius egressus cepit rogare illum. At ille respondens, dixit patri suo: Ecce tot annis seruio tibi: & nunq̃ mãdatũ tuum preteriui: & nunq̃ dedisti mihi hedũ ut cum amicis meis epularer: sed postq̃ filius tuus hic q̃ devorauit substãtiã suã cum meretricib⁹, uenit, occidisti illi uitulũ saginatũ. At ipse dixit illi: Fili, tu semp mecum es, & oĩa mea tua sunt: epulari aũt & gaudere oportebat, q̃a frater tu⁹ hic mortuus erat & reuixit, perierat & inuentus est.

Feria tertia ex Proverbijs Salomonis. Lectio prima.

Fili mi, custodi sermones meos, & precepta cap. 7
mea recõde tibi. Fili honora dñm, & valebis ꝑter eum
vero, ne timueris alienum.
Serua mãdata mea et vives: & legẽ meã quasi pupillã oculi tui: liga eã i digitis

tuis, scribe illā i tabulis cor
dis tui. Dic sapiētie: Soror
mea es, & pruidētiā voca ami
cā tuā, vt custodiat te a mu
liere extranea, & ab aliena q̄
verba sua dulcia facit. De fe
nestra enī dom⁹ mee p cācel
los p̄spexi, & video puulos.
Cōsidero vecordē iuuenē, q̄
trāsit p plateas iuxta angu
lū: & ppe viā dom⁹ illi⁹ gra
dit in obscuro, aduesperascē
te die, in noctis tenebris, & cali
gine, & ecce occurrit illi mu
lier ornatu meretricio ppa
rata ad decipiēdas aīas, gar
rula & vaga, q̄etis impatiēs,
nec valēs in domo cōsistere
pedib⁹ suis, nūc foris, nunc
in plateis, nūc iuxta angu
los insidiās. Appḥēnsq̄ deo
sculat⁹ in nicē, & p̄traci vultu
blādit, dicēs: Victimas pro
salute deuoui, hodie reddidi
vota mea, ideirco egressa
sum i occursum tuū deside
rās te videre, & reperi i texui
funib⁹ lectulū meū, straui
tapetib⁹ pictis ex Egypto,
aspersi cubile meū myrrha
& aloe, & cinamomo. veni ine
briemur vberib⁹: & fruamur
cupitis amplexib⁹, donec illu
escat dies: nō est enī vir i do
mo sua, abiit via lōgissima
sacculū pecunie secū tulit, in
die plene lune reuersur⁹ est
in domū suā. Irretiuit eā
multis sermonibus, & blan
ditijs labioꝝ protraxit illā
Statī eā sequit quasi bos
ductus ad victimā, et quasi
agn⁹ lasciuiēs, & ignorat q̄
ad vincula stultus trahat,
donec transfigat sagitta iecur ei⁹: velut si auis festinet
ad laqueū, & nescit q̄ de pericu
lo aīe illius agit. Nūc
ergo fili mi audi me, & atte
de verbis oris mei. Ne abstra
hat in vijs illius mēs tua,
neq; decipiaris semitis eius.
multos enī vulneratos dei
cit & fortissimi q̄q; interfe
cti sunt ab ea. Vie inferi do
mus eius penetrantes interio
ra mortis.

Secunda Lucā. Lectio.ij.

DIcebat aūt & ad discipulos suos. Homo q̄
dam erat diues qui habebat
villicū, & hic diffamatus est
apud illū, quasi dissipasset bo
na ipsius. Et vocauit illū, &
ait illi: Quid hoc audio de
te? redde rationē villicationis
tue: iam enī nō poteris villi
care. Ait aūt villicus intra se:
Quid faciā, q̄a dñs meus:
aufert a me villicationē? fo
dere nō valeo mēdicare eru
besco. scio quid faciā, vt cum
amotus fuero a villicatio
ne, recipiant me in domos
suas. Conuocatis itaq; sin
gulis debitoribus dñi sui,
dicebat primo. Quantum
debes dño meo? At ille di

fit: Centū cados olei. Dixitq; illi: Accipe cautionem tuā, a sede, celto scribe quinquaginta. Deinde alio dixit: Tu vero quantum debes? Qui ait: Centū cozos tritici. Ait illi: Accipe literas tuas, et scribe octoginta. Et laudauit dñs villicū iniqtatis ḡa pzudenter fecisset, ḡa filij huius seculi, pzudētiores filijs lucis in generatiōe sua sunt. Et ego vobis dico facite vobis amicos de māmona iniquitatis: vt cū deceritis, recipiant vos in eternā tabernacula. Qui fidelis est in minimo, ꝛ in maiozi fidelis est, ꝛ q̄ in modico iniquus est, ꝛ in maiozi iniquus est. Si ergo in iniquo māmona fideles nō fuistis: qd̄ verū cr̄ꝛ credet vobis? Et si in alieno fideles nō fuistis: qd̄ vestrū est quis dabit vobis? Nemo seruꝰ potest duobus dominis seruire, aut enī vnū odiet, ꝛ alterum diliget, aut vni adhere bit, ꝛ alterū cōtemnet, nō potestis deo seruire ꝛ māmone.

¶ Feria quarta ex Prouerbijs Salomonis. Lectio. 1.

Ap. 8

Nunquid nō sapientia clamitat, ꝛ pzudentia dat vocē suā? In cūmis excelsis q̄ vertic̄ibus supza via am in medijs semitis stās, iuxta portas ciuitatis in ipsis fozibus loquit̄, dicens: O viri ad vos clamito, et vox mea ad filios hominum. Intelligite paruuli astutiā, ꝛ insipientes animaduertite, audite quoniā de rebus magnis locutura sum: et aperienter labia mea, vt recta pzedicēt. Veritatem meditabitur guttur meum, et labia mea detestabunt impium. Justi sunt oēs sermones mei nō est in eis pzauū ād, nec q̄ puersum, recti sunt intelligentibus ꝛ equi inuenientibus scientiam. Accipite disciplinā meā, ꝛ nō pecuniā: doctrinā magis ꝙ aurū eligite. Melioz est enim sapientia cunctis pcciosiss̄imis: ꝛ omne delyderabile, ei non potest cōparari. Ego sapientia habito in consilio, et eruditis interfum cogitationibus. Timoz domini odit malum arrogantiam, ꝛ superbiam, ꝛ viam pzauam, ꝛ os bilingue detestoz. Meum est consilium ꝛ equitas, mea est pzudentia, mea est foztitudo. Per me reges regnant, et legum conditores iusta decernunt. Per me pzincipes imperant, ꝛ potentes decernunt iustitiam.

¶ Decundū Lucā. Lect. ij.

Adiebāt aūt ofa hec Pharisei qui erant auari et deridebant illum.

Et ait illis, Vos estis q̃ iu
stificatis vos coꝝ hoibus:
deus aũt nouit coꝛda vestra
q̃a q̃d hoibus altũ est, abo-
minatio est ante deũ. Lex ⁊
pꝛophete, vsq; ad Joannẽ,
ex eo regnũ dei euangelizat, ⁊
omnis in illud vim facit,
Facilꝰ est aũt celũ et terrã
pꝛeterire, q̃ de lege vnũ api-
cem cadere. Omnis q̃ dimit
tit vxoꝛẽ suam, ⁊ alteꝛã du-
cit, mechat: ⁊ qui dimissam
a viro, ducit, mechat. Ho-
mo q̃dã erat diues q̃ indue-
batur purpura ⁊ byssο, ⁊ epu
labat quotidie splẽdide. Et
erat q̃dã mẽdicus nomine
Lazarꝰ, q̃ iacebat ad ianuã
eius, vlceribus plenus: cupi
ens saturari de micis q̃ cade
bãt de mẽsa diuitis, ⁊ nemo
illi dabat, sed ⁊ canes venie
bãt: ⁊ lingebãt vlcera eius.
Factũ est aũt vt moꝛeretur
mẽdicꝰ, ⁊ poꝛtaꝛet ab ange
lis in sinum Abꝛahe. Moꝛ-
tuus est aũt diues: ⁊ sepul-
tus est in inferno. Eleuans
autem oculos suos cum es-
set in toꝛmentis, vidit Abꝛa
hã a longe, ⁊ Lazarum in si
nu eius: ⁊ ipe clamãs dixit:
Pater Abꝛaham, miserere
mei, ⁊ mitte Lazarũ vt in-
tingat extremũ digiti sui in
aquã vt refrigeret linguam
meã, q̃a cruciοr in hac flam
ma. Et dixit illi Abꝛaham,
Fili, recoꝛdare q̃a recepisti
bona in vita tua, et Lazar
similiter mala: nũc aũt hic
cõsolat, tu vero cruciaris, ⁊
in his oĩbus, inter nos et
vos chaos magnũ firmatũ
est, vt hi q̃ volũt hinc tranſ
re ad vos, non possint, neq;
inde huc trãsmeare. Et ait:
Rogo ergo te pater, vt mit
tas eũ in domũ patris mei:
habeo enim quinq; fratres vt
testetꝰ illis, ne ⁊ ipsi veniant
in hũc locũ toꝛmentoꝝ. Et
ait illi Abꝛahã. Habẽt Moy
sen ⁊ pꝛophetas: audiãt il
los. At ille dixit: Nõ pater
Abꝛahã, sed si q̃s ex moꝛtuis
ierit ad eos, penitẽtiã agẽt.
Ait aũt illi, Si Moysen et
pꝛophetas nõ audiũt, neq;
si q̃s ex moꝛtuis resurexerit,
credẽt. ℭ Feria. v. ex Pro-
verbijs Salomo. Lectio.

Ego diligentes me dili
go, ⁊ q̃ mane vigilant
ad me inueniẽt me. Mecum
sunt diuitie ⁊ glozia, opes ve
pernę ⁊ iustitia. Melioꝛ est
fructꝰ meus auro ⁊ lapide p
tiolo, ⁊ genimina mea argen
to electo. In vijs iustitie
ambulabo, in medio semita
rũ iudicij, vt diligẽtes
me, ⁊ thesauros eoꝝ repleã.
Dñs possedit me in initio
viarũ suarũ, antequã quic
quam faceret a pꝛincipio, ab
eterno oꝛdinata sum, et ex

antiquis antequā terra fieret. Nondū erant abyssi, & ego iā cōcepta erā: necdū fōtes aquarū eruperāt, necdū montes graui mole constite rant. Ante colles ego partiebar: adhuc terrā non fecerat, & flumina, & cardines orbis terre. Dū pparabat celos, aderā: quando certa lege & gyro vallabat abyssos, qū ethera firmabat sursum, & libzabat fontes aquarum, qū circundabat mari terminum suū, & legem ponebat aqs, ne transirēt fines suos Dū appendebat fundamēta terre, cū eo erā cuncta cōponens. Et delectabar per singulos dies, ludēs coram eo omni tēpoze, ludens in orbe terrarum: & delicie mee esse cū filijs hominū. Nūc ergo filij audite me, Beati q custodiūt vias meas. Audite disciplinā & estote sapiētes, & nolite abijcere eā. Beatus homo qui audit me, qui vigilat ad fozes meas ātidie, & obseruat ad postes ostij mei Qui me inuenerit, inueniet vitā, & hauriet salutē a dño qui autē in me peccauerit, ledet aīam suā. Oēs qui me oderunt, diligunt moztem.

℣ Secundū Lucā. Lec.ij.

EAit ad discipulos suos. Impossibile est vt non veniāt scandala: ve aūt illi per quē veniunt, vtilius est illi, si lapis molaris impnatur circa collū eius, & pjciatur in mare, q̄ vt scandalizet vnū de pusillis istis. Attēdite vobis. Si peccauerit in te frater tuꝰ, increpa illū: & si penitentiā egerit, dimitte illi, & si septies in die peccauerit in te, & septies in die cōuersus fuerit ad te dicens: Penitet me, dimitte illi. Et dixerunt Apostoli dño. Adauge nobis fidē. Dixit autē dñs. Si habueritis fidē sicut granum sinapis, dicetis huic arbozi mozo. Eradicare & transplantare in mare, & obediet vobis. ℣ Quis autē vestrū habens seruum arantē aut pascentē boues, qui regresso de agro dicat illi, Statim tranſi & recūbe, & non dicit: Para quod cenē, & pzecinge te & ministra mihi donec manducem & bibam, & post hec tu manducabis & bibes? Nunquid gratiā habet seruo illi, qa fecit que ei imperauerat? Non puto: Sic & vos cum feceritis oīa que pzecepta sunt vobis, dicite, Serui inutiles sumꝰ quod debuimus facere fecimus.

℣ Et factū est, dū iret in Jerusalē, transibat per mediā Samariā & Galileā. Et cū ingrederetur quoddā castellum, occurrerūt ei decē viri

lepzosi, qui steterunt a lōge: & leuauerunt vocē, dicentes Jesu pzeceptoz, miserere nr̄i Quos vt vidit, dixit, Jte, ostendite vos sacerdotibus Et factū est, dū irent, mundati sunt. Unus aūt ex illis vt vidit quia mundat⁹ est: regressus est cū magna voce magnificans deū & cecidit in faciē aī pedes eius: gratias agens, & hic erat Samaritanus, Respondēs aūt Jesus dixit: Nonne decē mundati sunt? & nouē vbi sunt? Nō est inuctus qui rediret, & daret glozia deo, nisi hic alienigena. Et ait illi, Surge, vade, fides tua te saluū fecit

¶ Feria sexta ex Pzouerbijs Salomonis. Lectio. i.

Ca. 9. Sapiētia edificauit sibi domū, excidit colūnas septē. Immolauit victimas suas, miscuit vinū, & pzopo suit mensam suā. Misit ancillas suas vt vocarēt ad arcē, & ad menia ciuitatis. Si quis est paruul⁹, veniat ad me. Et insipiētibus locuta est venite, comedite panem meum, & bibite vinū quod miscui vobis. Relinquite infantiā, & viuite, & ambulate per vias pzudētie. Qui erudit derisozē, ipse iniuriā sibi facit: & q̄ arguit impiū, sibi maculā generat. Noli arguere derisozem, ne oderit te. Argue sapientē, & diliget te. Da sapienti occasionē, & addetur ei sapiētia. Doce iustū, & festinabit accipere. Principiū sapientie, timoz dñi. Scientia sanctozū prudētia. Per me enim multiplicabūtur dies tui, & addentur tibi anni vite. Si sapiēs fueris, tibi metipsi eris, si aūt illusoz, solus poztabis malum. Mulier stulta & clamosa, plena illecebzis, & nihil oino scies, sedet in fozibus domus sue super sellā in excelso vrbis loco, vt vocaret transeuntes per viā & pergētes in itinere suo. Quis est paruus, declinet ad me. Et vecordi locuta est, Aque furtiue dulciozes sunt, & panis absconditus suauioz. Et ignozauit quod ibi sint gigantes, & in pfundis inferni cōuiue eius. Qui enim applicabitur illi, descendet ad inferos: nā qui ablesserit ab ea, saluabitur

¶ Secundū Lucā. Lectio. ii.

Interrogatus aūt a Pharisei⁹ qñ venit regnū dei, respondēs eis dixit Nō veniet regnū dei cū observatione neq; dicēt: Ecce hic, aut ecce illic. Ecce enim regnū dei intra vos est. Et ait ad discipulos suos, Venient dies qñ desyderetis videre vnū diē filij hois: & non videbitis. Et dicent vobis,

Ecce hic ⁊ ecce illic. Nolite ire, neq; sectemini: nam sicut fulgur coruscās de sub celo in ea ⁊ sub celo fuit, fulget: ita erit filij hois in die sua. Primū aūt oportet illū mul ta pati, ⁊ reprobari a genera tione hac: Et sicut factū est in diebus Noe, ita erit ⁊ in diebus filij hois. Edebāt ⁊ bibebāt uxores ducebant, ⁊ dabātur ad nuptias, usq; in diē qua intrauit Noe in ar cam: ⁊ uenit diluuiū ⁊ perdi dit oēs. Similiter sicut fa ctū est in diebus Loth. Edebant, bibebāt, emebāt, ⁊ uē debant, plātabant ⁊ edifica bant: qua die aūt exiit Loth a Sodomis, pluit ignē ⁊ sul phur de celo, ⁊ oēs pdidit se cundū hec erit qua die filius hois reuelabit. In illa hora qui fuerit in tecto, ⁊ uasa ei⁹ in domo: ne descēdat tollere illa, ⁊ qui in agro: similiter nō redeat retro. Memores estote uxoris Loth. Quicunq; quesierit aiam suā sal uā facere, perdet illā, ⁊ qui cunq; perdiderit illā, uiuifi cabit eā. Dico uobis, in illa nocte erunt duo in lecto uno unus assumet, ⁊ alter relin quetur: due erūt molētes in unū: una assumetur ⁊ altera relinquet: duo in agro un⁹ assumetur, ⁊ alter relinquet. Respondens dicūt illi, Ubi domine? Qui dixit illis, ubi cunq; fuerit corpus, illuc cō gregabuntur ⁊ aquile.

¶ Sabbato Ecclesiastes.

Lectio prima. Ca. i.

Uerba Ecclesiaste filij Dauid regis Jerusalē. Uanitas uanitatū: dixit Ecclesiastes: uanitas uanitatū, ⁊ oia uanitas. Quid habet āplius hō de uniuerso laboze suo quo laborat sub sole? Generatio pteriit, ⁊ generatio aduenit, terra aut̄ in eternū stat. Oritur sol, ⁊ occidit, ⁊ ad locū suū reuertitur, ibiq; renascens gyrat per meridiem, ⁊ flectitur ad aquilonē. Lustrans uniuersa in circuitu pergit spiritꝰ, ⁊ in circulos suos reuertit̄. Omnia flumina intrant in mare, ⁊ mare non redundat. Ad locū unde exeunt flumina, reuertuntur, ut iterum fluant. Cuncte res difficiles non potest eas homo explicare sermōe. Nō saturatur oculus uisu, nec auris auditu impletur. Quid est quod fuit? ipsum qđ futurum est. Quid est qđ factū est? ipsum qđ factū est. Nihil sub sole nouū, nec valet quisq; dicere, Ecce! hoc recēs est: iam enim precessit in seculis, q̄ fuerūt aūt nos. Nō est pristinorum memoria: sed nec eoꝝ quidem que postea futura sunt,

erit recordatio apud eos qui futuri sunt in nouissimo. Ego Ecclesiastes fui rex Israel in Jerusalē, & proposui in animo meo querere & inuestigare sapienter de oībus que fiunt sub sole. Hanc occupationē pessimā dedit deus filijs hominū, vt occuparētur in ea. Vidi que fiūt cuncta sub sole, & ecce vniuersa vanitas, & afflictio spiritus. Peruersū difficile corrigūt & stultorum infinitus est numerus.

¶ Secundū Lucā. Lec. ij.

Ca.18 Dicebat aūt & parabolam ad illos q̄m oportet semper orare & non deficere: dicens. Judex q̄dā erat in quadā ciuitate, qui deum non timebat, & hominē non reuerebatur. Vidua autem quedā erat in ciuitate illa, & veniebat ad eū dicēs, Vindica me de aduersario meo. Et nolebat per multū tempus. Post hec aūt dixit intra se: Etsi deū non timeo, nec hominē reuereor, tamen quia molesta est mihi hec vidua, vindicabo illā, ne in nouissimo veniens sugillet me. Ait aūt dñs, Audite quid iudex iniquitatis dicit. Deus aūt non faciet vindictā electorū suorū clamantiū ad se die ac nocte: & patientiā habebit in illis? Dico vobis quia cito faciet vindictā illorum. Verumtamē filius hominis veniens, putas inueniet fidem in terra? Dixit aūt ad quosdam q̄ in se cōfidebāt tanquā iusti & aspernabant ceteros parabolā istā, dicens. Duo homines ascendebāt in templū vt orarent: vnus Pharisēus, & alter publicanus. Pharisēus stans hec apud se orabat, Deus gratias agō tibi quia non sum sicut ceteri hominū, raptores, iniusti, adulteri, velut etiā hic publicanus: ieiuno bis in sabbato: decimas do omnium que possideo. Et publicanus a longe stans, nolebat nec oculos ad celū leuare, sed percutiebat pectus suū, dicēs, Deus propitius esto mihi peccatori. Dico vobis descendit hic iustificatus in domū suam ab illo, quia omis qui se exaltat, humiliabitur: & qui se humiliat exaltabitur. Afferebant aūt ad illū & infātes, vt eos tangeret. Quod cū viderent discipuli increpabant illos. Jesus autē cōuocans illos, dixit: Sinite pueros venire ad me: & nolite vetare eos, talium est enim regnū dei. Amē dico vobis, quicunq; non receperit regnū Dei sicut puer non intrabit in illud.

¶ Dñica tertia post aduētū. Liber Sapientie. Lectio.

DIligite iustitiam, qui iudicatis terrã. Sen tite de dño in bonitate, ⁊ in simplicitate cordis querite illũ: qm inuenitur ab his q̃ non tentãt illũ: apparet aũt eis qui fidẽ habẽt in illum: peruerse em cogitationes separant a deo: pbata autẽ virtus corrigit insipientes: qm in malivolã animã non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Spũs em sanctus disciplinæ effugiet fictũ, ⁊ auferet se a cogitationibus que sunt sine intellectu ⁊ corripietur a superueniente iniquitate. Benignus est enim spũs sapientie, ⁊ non liberabit maledictũ a labijs suis, qm renũ illius testis est deus ⁊ cordis illius scrutator est verus, ⁊ lingue eius auditor. Mm spũs dñi repleuit orbẽ terrarũ: ⁊ hoc quod cõtinet oĩa, scientiam habet vocis. Propter hoc, qui loquitur iniqua, non pterit latere, nec pteriet illũ corripiens iudiciũ. In cogitatiõibus em impij interrogatio erit: sermonũ aũt illius auditio ad deum veniet, ad correptionẽ iniquitatum illius. Mm auris zeli audit oĩa, ⁊ tumultus murmurationũ non absconditur. Custodite ergo vos a murmuratione, q̃ nihil prodest, ⁊ a detractione parcite lingue, qm sermo obscurus in vacuũ nõ ibit: os autem quod mentitur, occidit animam. Nolite zelare mortẽ in errore vite vestre, neq; acquiratis perditionẽ in operibus manuũ vestrarũ. Mm deus mortẽ non fecit, nec letatur in perditione viuorũ. Creauit em, vt essent oĩa, ⁊ sanabiles fecit nationes orbis terrarũ ⁊ non est in illis medicamentum exterminij, nec inferorũ regnũ in terra. Justitia em perpetua est, ⁊ immortalis: iniustitia autẽ, mortis est acquisitio: impij aũt manibus ⁊ verbis accersierunt illã: ⁊ estimãtes illã amicã, defluxerũt, ⁊ spõsiones posuerunt ad illã: quoniam mortẽ digni sunt, qui sunt ex parte illius.

¶ Secundũ Lucã. Lec. ij.

ET interrogauit eum quidã princeps, dicẽs, Magister bone, quid faciẽs vitã eternã possidebo? Dixit autẽ ei Jesus: Quid me dicis bonũ? nemo bonus nisi solus deus. Mandata nosti. Non occides, Nõ mechaberis, Non furtũ facies, Non falsum testimonium dices, Honora patrẽ tuũ ⁊ matrẽ. Qui ait, Hec oĩa custodiui a iuuentute mea. Quo audito Jesus ait ei, adhuc vnũ

tibi dest: oia quecūq; habes vēde, & da pauperibus, & habebis thesaurū in celo: & veni, sequere me. His ille audi tis cō tristatus est: quia diues erat valde. Videns aūt Jesus illū tristē factū, dixit, Quā difficile qui pecunias habēt, in regnū dei intrabūt Facilius est esse camelū per foramen acus transire, quā diuitē intrare in regnū dei. Et dixerunt qui audiebant. Et quis potest saluus fieri? Ait illis, Que impossibilia sunt apud homines, possibilia sunt apud deū. Ait autē Petrus, Ecce, nos dimisimus oia, & secuti sumus te. Qui dixit eis, Amē dico vobis, nemo est qui reliquit domū aut parētes aut fratres aut vxorē, aut filios propter regnū dei, & nō recipiat multo plura in hoc tempore, & in seculo futuro vitā eternam

¶ Assumpsit aūt Jesus duo decim, & ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymam, & cōsummabuntur oia q̄ scripta sunt per prophetas de filio hominis: tradetur enim gētibus, & illudetur, & flagellabitur, & conspuetur: & postq̄ flagellauerint occident eum & tertia die resurget. Et ipsi nihil horum intellexerūt, & erat verbū istud absconditū ab eis, & non intelligebant

que dicebātur. Factū est aūt cū appropinquaret Jericho cecus quidam sedebat secus viā, mendicās. Et cū audiret turbā pretereuntē interrogabat q̄d hoc esset. Dixerunt aūt ei q̄ Jesus Nazarenus trāsiret. Et clamauit dicēs: Jesu fili Dauid, miserere mei. Et qui precedebāt eū vt taceret. Ille vero multo magis clamabat: Fili Dauid miserere mei. Stās aūt Jesus, iussit illū adduci ad se. Et cum appropinquasset, interrogauit illū dicēs: Quid tibi vis faciā? At ille dixit: Dñe, vt videā. Et Jesus dixit illi, Respice: fides tua te saluū fecit. Et cōfestim vidit: & sequebatur illum magnificās deum. Et omnis plebs vt vidit, dedit laudem deo.

¶ Aduertēdum est, quod in anno in quo epiphania dñi inciderit in die sabbati hui⁹ dñica, erit secunda post epiphaniā, & tūc (vt dicunt) concordet cū missali) tertia lectio erit. In illo tempore, nuptie facte sunt &c. Omnipotēs &c. quas in nies in dñica prima vigilie tiū. In alijs aūt āmis semper hec dñica erit infra octauā epiphanie & sic tertia lectio & oratio erunt infrascripte.

¶ Tertia lectio scōm Lucā.

Cum factꝰ esset Jesus annoꝝ duodecim, ascendentibus illis Jerosolymam secundum consuetudinem diei festi: ⁊ reliqua.

Homelia Origenis

Puer Jesus crescebat: ⁊ confortabatur: ⁊ replebatur sapientia. Hoc hoim natura nō recipit, vt ań duodecim annos sapiētia cōplea ⁊ habere sapientie, aliud sapiētia esse cōpletū. Non ambigamus ergo diuinū aliqd in Jesu carne apparuisse, ⁊ nō solum super hominē, sed creaturā crescebat. Humilia uerat esn se formā serui accipiens: ⁊ eadē virtute qua se humiliauerat crescebat. Ipse parauerat infirmus: quia infirmū corpus assumpserat, ⁊ ob id tertio die cōfortabatur. Et euacuauerat se filius dei ⁊ ꝓpterea rursum cōplebaꝫ sapiētia ⁊ gratia dei erat super eū: Nō qñ venit ad adolescentiā, nō qñ manifeste docebat, sed adhuc cū esset paruulus habebat gratiam dei. Et qño oia in illo mirabilia fuerāt: tta in puericia mirabilis fuit vt dei sapiētia cōpleretur. Ibāt itaq; parētes eꝰ iuxta cōsuetudinē in Jerusalē: ad solēnē diē Paschę. Et cū factus esset Jesus annoꝝ duodecim. Diligenter obserua. Puerū duodecim esset annoꝝ: sapiētia dei ⁊ cetera ą̄ scripta sunt de eo cōplebāt. Cū ergo (vt dixim⁹) duodecim esset annoꝝ: ⁊ iuxta morē dies solēnitatis expleti essent: ⁊ reuerterentur parentes cū infantulo Jesu remansit puer in Jerusalem ⁊ nesciebant parentes eius.

Oratio.

Ota quesumus dñe supplicātis populi celesti pietate ꝓsequere: vt ⁊ que agēda sunt, videāt: ⁊ ad implēda, ą̄ viderint, cōualescant Per dñm nostrum. ⁊c.

Feria ij. libro sapiētie. L. Hic omittit caput sēm ḡa maioꝝ pars eius ponitur in dominica de passione.

Justoꝝ anime in manu dei sunt, ⁊ non tanget illos tormētū mortis. Visi sunt oculis insipiētiū mori, ⁊ estimata est afflictio exitus illoꝝ. Et ab itinere iusto abierūt in exterminiū. ⁊ qō a nobis est iter exterminiꝫ, illi autem sunt in pace. Et si coram hominibus tormēta passi sunt, spes illoꝝ immortalitate plena est. Et in paucis verati, in multis bene disponētur: qm deus tentauit eos: ⁊ inuenit illos dignos se. Tanquā aurum in fornace ꝓbauit illos ⁊ quasi

holocausti hostiã accepit il-
los, & in tẽpore erit respect9
illorum. Fulgebunt iusti, &
tanq̃ scintille in arundine-
to discurrẽt. Judicabũt na-
tiones, & dominabunt popu
lis, & regnabit dñs illorũ in
perpetuũ. Qui cõfidunt in
illo, intelligent veritatẽ, & fi
deles in dilectiõe acquiescẽt
illi: qm̃ donũ & pax est electis
eius. Impĩj autẽ secundũ q̃
cogitauerunt cõzreptionem
habebunt: qui neglexerunt
iustum, & a dño recesserunt.
Sapientiã enĩ, & disciplinã
qui abijcit, infelix est: & va-
cua est spes illorũ, & labores
sine fructu, & inutilia opera
eorũ. Mulieres eorũ insen-
sate sunt, & nequissimũ filĩ il
lorum. Maledicta creatura
eorũ: qm̃ felix & sterilis, & in
coinquinata, q̃ nesciuit tho
rum in delicto, habebit fru-
ctum in respectione animarũ
sanctarũ. & spado qui nõ ope
ratus est per manus suas ini
quitatẽ, nec cogitauit aduer
sus deum nequissima, dabit
enĩ illi fidei donum electũ, &
sors in templo dei acceptilli
ma. Bonorũ enim laborum
gloriosus est fructus, & que
non concidit radix sapiẽtie.
Filĩj aũt adulterorũ in con
summatione erũt, & ab iniq̃
thoro semen exterminabit.
Et si quidẽ longe vite erunt
in nihilũ cõputabuntur, &
sine honore erit nouissimũ
senectus illorũ. Et si celeri9
defuncti fuerint: nõ habẽbũt
spẽ, nec in die agnitionis alĩ
locutionẽ. Natiões esse mul
dire sunt consummationẽ.

℣ Secundũ Lucã. Lectio.

ET ingressus, perambu
bulabat Jericho. Et
ecce vir nomine Zacheus: &
hic pr̃inceps erat publicano-
rũ, & ipse diues: & querebat
videre Jesum quis esset: &
non poterat pre turba, quia
statura pusillus erat. Et pre-
currẽs ascendit in arborem
sycomorum vt videret eum:
quia inde erat transiturus.
Et cum venisset ad locũ, su
spiciens Jesus vidit illum,
& dixit ad eum, Zachee, festi
nãs descende: quia hodie in
domo tua oportet me mane
re. Et festinans descendit, &
excepit illũ gaudens. Et cũ
viderent oẽs, murmurabãt
dicentes quod ad hominem
peccatorẽ diuertisset. Stans
aũt Zacheus, dixit ad dñm:
Ecce, dimidium bonorum meo-
dñe do pauperib9: & si quẽ
aliquem defraudaui, reddo
quadruplum. Ait Jesus ad
eũ. Quia hodie salus domui
huic facta est: eo q̃ & ipse fi
lius sit Abrahe. Venit enim
filius hominis querere & sal
uum facere quod pereratũ.

Hec illis audientibus adij
cies dixit parabolā.eo quod
esset ppe Jerusalē. ⁊ quia
existimarēt quod confestim
regnū Dei manifestaretur.
Dixit ergo.homo quidā no
bilis abijt in regionē longin
quā accipere sibi regnū. ⁊ re
uerti. Vocatis aūt decē ser
uis suis.dedit eis decem mi
nas. ⁊ ait ad illos. Negotia
mini dū venio. Ciues autē
eius oderant eum: ⁊ misе
runt legationem post illum,
dicentes. Nolumus hunc re
gnare super nos. Et factum
est vt rediret accepto regno,
⁊ iussit vocari seruos quib⁹
dedit pecuniā, vt sciret quā
tum quisque negotiatus es
set. Venit autem primus,
dicens: Domine. mina tua
decem minas acquisiuit. Et
ait illi: Euge bone serue, qa
in modico fuisti fidelis, eris
potestatē habēs supra decē
ciuitates. Et alter venit, di
cēs: Domine, mina tua fecit
quinq; minas. Et huic ait,
Et tu esto super quinq; ciui
tates. Et alter venit dicēs,
Dñe, ecce mina tua quā ha
bui repositam in sudario: ti
mui enim te, qa homo auste
rus es, tollis qđ nō posuisti,
⁊ metis quod nō seminasti.
Dicit ei, De ore tuo te iudi
co te serue nequ: sciebas qđ
ego hō austerus sum, tollēs
quod nō posui, ⁊ metens qđ
nō seminaui: ⁊ quare nō de
disti pecuniā meā ad mēsam
⁊ ego veniēs cū vsuris vti
que exegissem illud. Et astā
tibus dixit, Auferte ab illo
minā. ⁊ date illi qui decē mi
nas habet. Et dixerūt ei, do
mine, habet decē minas. Di
co aūt vobis, quia oī habēti
dabit. ⁊ abūdabit: ab eo aūt
qui nō habet, ⁊ qđ habet, au
feretur ab eo. Veruntamen
inimicos meos illos qui no
luerūt me regnare sup se, ad
ducite huc: ⁊ interficite añ me

¶ Feria tertia ex libro sapiē
tie. Lectio prima.

Ca. 4.

Quā pulchra est ⁊ ca
sta generatio cū clari
tate: immortalis est enī me
moria illius, qm ⁊ apud dū
nota est ⁊ apud homines.
Cū presens est imitantur il
lā: ⁊ desiderāt eā cū secluxe
rit. ⁊ in perpetuū coronata
triūphat incoinquinatorū
certaminū premiū vincens.
Multigena autē impiorum
multitudo non erit vtilis, ⁊
adulterine plātationes non
dabūt radices altas, nec sta
bile firmamentū collocabūt
Etsi in ramis in tēpore ger
minauerint: infirmiter posi
ta, a vento cōmouebunt ⁊ a
nimietate ventorū eradica
buntur. Confringent enī ra
mi inconsummati, ⁊ fructus

illozum inutiles,& acerbiad manducandū,& ad nihilum apti. Ex iniquis em oēs filij qui nascunt, testes sunt nequitie aduersus parētes in interrogatione sua. Justus autē si mozte pzeoccupatus fuerit, in refrigerio erit. Senect⁹ em venerabilis est, nō diurna, neq; annozū numero cōputata: cani aūt sunt sensus hominis: & etas senectutis, vita imaculata. Placens deo factus dilectus, & viuens inter peccatozes translatus est raptus est. ne malitia mutaret intellectū ei⁹, aut ne fictio deciperet aiam illius. Falcinatio em nugacitatis obscurat bona, & inconstātia cōcupiscētie trāuertit sensum sine malitia. Cōsummatus in bzeui expleuit tēpoza multa. Placita em erat deo aia illius: p̄ ter hoc pzoperauit educere illū de medio iniquitatū populi aūt vidētes, & non intelligentes, nec pōnētes in pzecozdijs talia. Mīa gratia dei & mīa in sanctos eius, & respectus in electos illius. Cōdēnat autē iustus mozt⁹ viuos impios, & iuuētus celerius cōsummata longā vitā iniusti. Videbūt em finē sapientis & non intelligent ād cogitauerit de illo deus, & quare munerit illū dñs. Videbunt em, & contemnent eū, illos aūt dñs irridebit: & erūt post hec decidentes sine honoze & in cōtumelia in ter mozt⁹uos in perpetuum: qm dirumpet illos inflatos sine voce, & cōmouebit illos a fundamētis, & vsq; ad extremū delolabūtur: & erunt gementes, & memoria illozū periet. Veniēt in cogitatiōe peccatoz suozū timidi, & traducent illos ex aduerso iniquitates ipsozum.

¶ Secundū Lucā. Lectio.

AT his dictis predebat ascendēs Jerosolyma. Et factū est: cum appropinquasset ad Bethphagē & Bethaniā, ad montē qui vocat Oliueti, misit duos discipulos suos, dicēs. Ite in castellū quod cōtra vos est: in quo intrantes inuenietis pullum asine alligatū, cui nullus vnq̄ hominū sedit: solite & adducite. Et si quis vos interrogauerit, Quare solitis? sic dicetis ei: Quia dominus operā eius desyderat. Abierūt aūt qui missi erant & inuenerūt sicut dixit illis stantē pullū. Soluentibus aūt illis pullū, dixerūt domini eius ad illos, Quid soluitis pullū? At illi dixerūt, Quia dñs eū necessariū habet. Et duxerunt illū ad Jesum. Et iactātes vestimēta sua supra

pullū, imposuerūt Jesum. Cūe aūt illo substernebāt vestimēta sua in via. Et cū appropinquaret iā ad descē sum mōtis Oliueti, ceperūt oēs turbe discipuli gaudentes laudare deū voce magna super oībus quas viderant virtutibus, dicētes, Benedictus qui venit rex in nomine dñi, pax in celo, & gloria in excelsis. Et quidā Phariseozū de turbis dixerunt ad illū, Magister increpa discipulos tuos. Quib⁹ ipse ait, Dico vobis, qa si hi tacuerint, lapides clamabunt.

¶ Et vt appropinquauit videns ciuitatē fleuit sup illā, & tu, & quidē in hac die tua, que ad pacē tibi: nūc aūt abscōdita sunt ab oculis tuis. Quia venient dies in te: & circundabunt te inimici tui vallo, & circundabunt te, & coāgustabūt te vndiq;, & terrā psternent te & filios tuos qui in te sunt: & nō relinquent in te lapidē sup lapidē, eoy non cognouerīs tempus visitationis tue.

¶ Et ingress⁹ in tēplū, cepit ejicere vendētes & ementes, dicens illis: Scriptum est, Quia domus mea, domus orationis est, Vos aūt fecistis illā speluncā latronum.

¶ Et erat docēs quotidie in tēplo. Pyncipes aūt sacerdotū & scribe & pyncipes plebis querebāt illū perdere: & nō inueniebāt quid facerēt illi. Omnis enim populus suspensus erat, audiens illū

Feria. iij. ex lib. Sapi. c. 1.

Tunc stabunt iusti in magna constantia aduersus eos q̄ se angustiauerūt, & q̄ abstulerūt labozes eoy, vidētes turbabūt timore hozribili, & mirabunt. in subitatiōe insperate salutis gemētes p̄ angustia spūs, dicētes intra se, penitētiā agētes, & p̄ angustia spūs gemētes. Hi sunt quos habuim⁹ aliq̄n in derisum & in similitudinē improperij. Nos insensati vitā illozū estimabamus insaniā, & finen illoz sine honoze: ecce quō cōputati sunt inter filios dei, & inter sctōs sozs illoz est. Ergo erraui⁹ a via veritatis, & iustitie lumē non luxit nobis & sol intelligētie nō est ozt⁹ nobis. Lassati sum⁹ in via iniq̄tatis, & pditiōis, & ābulauimus vias difficiles: viā aūt dñi ignozauim⁹. Quid nobis pzofuit superbia: aut diuitiarum iactātia quid cō tulit nobis? Transierunt omnia illa tanquam vmbza & tanq̄ nuntius percurrēs, & tanq̄ nauis que pertrāsit fluctuantē aquā, cuius cum

Cap. 5

pzeterierit, non est vestigiū
inuenire neq; semitā carine
illius in fluctibus, aut tanq̄
auis que trāsuolat in aere,
cuius nullū inuenitur argu
mentū itineris illi⁹, sed tan
tū sonitus alarū verberās
leue ventū: ⁊ scindens per
vim itineris aerē, cōmotis
aēs transuolauit, ⁊ post hoc
nullū signū inuenitur itine
ris illius tanq̄ sagitta emis
sa in locū destinatū: diuisus
aer continuo in se reclusus
est, vt ignoretur trāsitus il
lius: sic ⁊ nos nati cōtinuo
desijm⁹ esse, ⁊ virtutis ād
nullū signū valuimus ostē
dere, in malignitate aūt nra
cōsumpti sum⁹. Talia dix
runt in inferno hi qui pecca
uerunt, qm̄ spes impij tanq̄
lanugo est: que a vento tolli
tur: ⁊ tanquā spuma gracī
lis, que a procella dispergit:
⁊ tanq̄ fumus qui a vento
diffusus est: ⁊ tanquam me
moria hospitis vnius diei
pzetereuntis.

¶ Secundū Lucā. Lect. ij.

Ca. 20 ET factū est: in vna die
rum, docente illo ppu
lum in tēplo ⁊ euāgelizante
cōuenerunt pzincipes sacer
dotū ⁊ scribe cū seniozibus,
⁊ aiunt dicētes ad illū. Die
nobis in qua potestate hec
facis: aut quis est qui dedit
tibi hanc potestatē? Respon

dens aūt Jesus, dixit ad il
los. Interrogabo vos ⁊ ego
vnū verbū. Respōdete mihi
Baptismus Joannis de ce
lo erat, an ex hominibus? Il
li cogitabant intra se, dice
tes: Quia si dixerimus de ce
lo: dicet, Quare ergo nō cre
didistis illi? Si aūt dixeri
mus ex hominibus: plebs
vniuersa lapidabit nos: cer
ti sunt enī, Joannē prophe
tā esse. Et respondērunt se
nescire vnde esset. Et ait Je
sus illis, Neq; ego dico vo
bis in qua potestate hec fa
cio. Cepit aūt dicere ad ple
bē parabolā hāc, Homo quī
dam plātauit vineā, ⁊ locā
uit eā colonis, ⁊ ipse peregre
fuit multis temporibus. Et
in tēpore misit ad cultores
seruū, vt de fructu vineē da
rent illi. Qui cesum dimisi
runt eum inanē. Et addidit
alterū seruum mittere. Illi
aūt hunc quoq; cedentes ⁊
afficientes cōtumelia dimi
serunt inanē. Et addidit ter
tiū mittere: qui ⁊ illū vulne
rantes eiecerunt. Dixit aūt
dñs vineē. Quid faciā? mit
tā filiū meū dilectū: forsitā
cū hunc viderint, verebunt
Quē cū vidissent coloni, cō
gitauerunt intra se, dicētes.
Hic est heres, occidam⁹ illū,
vt nostra fiat hereditas. Et
iectū illū extra vineā, occi

berunt. Quid ergo faciet ille vinee? veniet, & perdet colonos istos, & dabit vineā aliis. Quo audito, dixerunt illi: Absit. Ille aūt aspiciens eos, ait. Quid est ergo hoc qđ scriptū est, Lapidem quē reprobauerūt edificantes, hic factus est in caput anguli? Omis q ceciderit supra illū lapidē cōquassabitur: supra quē aūt ceciderit, cōminuet illū. Et querebāt principes sacerdotum & Scribe mittere in illū manus illa hora, & timuerunt populū: cognouerunt enī qđ ad ipsos dixerit similitudinem hāc. Et obseruantes miserūt insidiatores q̄ se iustos simularent: vt caperent eū in sermone, vt traderent eū in principatū & potestati pīsidis. Et interrogauerūt eū dicentes. Magister scimus, quia recte dicis, & doces: & nō accipis personā, sed viam dei in veritate doces, licet nobis tributū dare Cesari an nō? Considerās aūt dolū illorum dixit ad eos, Quid me tentatis? ostendite mihi denariū. Cuius habet imaginē & inscriptionē? Respondentes dixerūt ei, Cesaris. Et ait illis. Reddite ergo que sunt Cesaris, Cesari: & que sunt dei deo. Et non potuerunt verbū eius reprehendere coram plebe: & mirati in responso eius, tacuerunt.

¶ Feria quinta ex libro Sapiētie. Lectio prima.

Iusti aūt in perpetuū viuēt, & apud dominū est merces eorū, & cogitatio illorū apud altissimū. Ideo accipiēt regnū decoris, & diadema speciei de manu dñi, qm dextera sua teget eos, & brachio sancto suo defendet illos. Accipiet armaturā zelus illius, & armabit creaturā ad vltionē inimicorū. Induet pro thorace iusticiā, & accipiet pro galea iudicium certum, sumet scutū inexpugnabile equitatē, acuet aūt diram in lanceā, & pugnabit cū illo orbis terrarū contra insensatos. Ibūt directe emissiones fulgurū, & tanq̄ bene curuato arcu nubium exterminabunt, & ad certū locū insilient. Et a petrosa ira plene mittent grādines exadescet in illos aqua maris, & flumina cōcurrēt duriter. Contra illos stabit spiritus virtutis, & tāq̄ turbo venti diuidet illos: & ad eremū perducet oēm terrā iniquitatis illorum, & malignitas euertet sedes potentiū. Ca. 6.

¶ Melior est sapientia quā vires: & vir prudēs, quā fortis. Audite ergo reges, & intelligite, discite iudices finiū

terre. Pzebete autes vos q̄ continetis multitudines, & placetis vobis in turbis nationū: qm̄ data est a dño potestas vobis, & virtus ab altissimo, q̄ interrogabit opa vestra, & cogitationes scrutabitur: qm̄ cum esletis ministri regni ei⁹. non recte iudicastis, nec custoditis legē iustitie neq; secundū voluntatē dei ambulastis. Horrende & cito apparebit vobis qm̄ iudiciū durissimū in his qui pzesunt, fiet. Exiguo enī concedit mīa: potentes aūt potenter tormenta patient̄. Non enī subtrahet psonā cuiusdā deus, qui est omniū dominator, nec verebit magnitudinem cuiusquā, quoniam pusillū & magnū ipse fecit, & equaliter cura est illi de omnibus. Fortioribus aūt fortior instat cruciatio.

¶ Secundū Lucā. Lect. .ij.

HEc autē quidā de Saduceozū qui negant esse resurrectionē, & interrogauerunt eū, dicentes: Magister, Moyses scripsit nobis. Si frater alicui⁹ mortuus fuerit habens uxorem & hic sine liberis fuerit, ut accipiet eā frater eius uxorē & suscitet semen fratri suo: septem ergo fratres erant, & primus accepit uxorē, & mortu⁹ est sine filijs. Et sequēs accepit illā: & ipse mortuus est sine filio. Et tertius accepit illā. Similiter & oēs septem, & nō reliquerunt semē, & mortui sunt. Nouissima omniū, mortua est & mulier. In resurrectiōe ergo, cuius eozū erit uxor? siquidē septē habuerūt eam uxorē. Et ait illis Jesus: Filij huius seculi nubunt, & traduntur ad nuptias: illi vero qui digni habebuntur seculo illo & resurrectione ex mortuis neque nubēt, neq; ducent uxores, neq; ultra mori potēt: equales enī angelis sunt: & filij sunt dei, cū sint filij resurrectiōis. Quod vo resurgant mortui & Moyses ostendit secus rubū, sicut dicit dominū, deū Abzahā, & deum Jsaac, & deum Jacob. Deus aūt̄, non est mortuoz̄, sed uiuoz̄: omnes enim uiuūt ei. Respondentes aūt̄ quidam scribarū, dixerunt: Magister, bene dixisti. Et amplius non audebant eum quicquam interrogare.

¶ Dixit aūt ad illos: Quomodo dicunt Christū filiū esse Dauid? & ipse Dauid dicit in libro Psalmoz̄, Dixit dominus domino meo, sede a dextris meis, Donec ponam inimicos tuos scabellū pedū tuoz̄. Dauid ergo dominū illum vocat, & quō fi-

lius eius est. ¶ Iudēte aūt omni populo dixit discipulis suis, Attendite a scribis qui volunt ambulare in stola, & amant salutationes in foro, & primas cathedras in synagogis, & primos discubitus in cōuiuijs: qui deuorāt domos viduarū: simulā tes longā oratiōnē. Hi accipient damnationē maiorē.

¶ Feria sexta ex libro sapiē tie. Lectio prima.

HDvos ergo reges cūt hi sermōes mei, vt discatis sapientia, & non excidatis. Qui enī custodierint iustitiā, iuste iudicabunt, & q̄ didicerint iusta inuenient q̄d respondeant. Concupiscite ergo sermōes meos. diligite illos, & habebitis disciplinā. Clara est, & que nunq̄ marcescit sapientia, & facile videtur ab his qui diligunt eā & inuenitur ab his qui querunt illā. Preoccupat qui se cōcupiscunt, vt illis se prior ostendat. Qui de luce vigilauerit ad illā nō laborabit: assidentē enim illā foribus suis inueniet. Cogitare ergo de illa, sensus cōsummatus: & q̄ vigilauerit propter illā, cito securus erit. Q̄m dignos se, ipsa circumit & benigne in vijs ostendit se illis hilariter, & in oi prouidētia occurret illis. Initiū enī illius verissima est discipline cōcupiscētia. Cura ergo disciplīne, dilectio est: & dilectio custodia legū illius est. Custodire aūt legū, cōsummatio incorruptiōis est: incorruptio autē, facit esse proximū deo. Concupiscētia itaq̄ sapientie deducit ad regnum perpetuū. Si ergo delectami ni sedib⁹, & sceptris o reges populi, diligite sapientiā, vt in ppetuū regnetis, dilige lumen sapiētie oēs q̄ preestis populis. Quid est aūt sapiētia, & quēadmodū facta sit, referā: & non abscondā a vobis sacramēta dei, sed ab initio natiuitatis inuestigabo & ponā in lucē scientiā illi⁹, & nō preteribo veritatē. neq̄ cū inuidia tabescēte iter habo: qm̄ talis homo nō erit particeps sapiētie. Multitudo aūt sapientiū sanitas est orbis terrarū, & rex sapiens populi stabilimētū est. Ergo accipite disciplinā p sermones meos, & p̄degerit vobis

¶ Lectiō sancti Lucē. Lect. ij.

HEspiciens autē, vidit Ca. 21
eos qui mittebāt munera sua in gazophylacium diuites. Vidit aūt & quādā viduā pauperculā mittentē era minuta duo. Et dixit, Vere dico vobis, quia vidua hec pauper, plus q̄ oēs misit: nā oēs hi, ex abūdāti

Cap. 8

sibi miserunt in munera dei
hec aũt ex eo qõ dest illi om
nem victũ suum quẽ habuit
misit. ¶ Et quibusdã dicen
tibus de tẽplo qõ bonis la-
pidib⁹ & donis oznatũ esset,
dixit. Hec q̃ videtis: veniẽt
dies in quib⁹ non relinquet
lapis super lapidẽ qui nõ de
struatur. Interrogauerunt
aũt illũ dicẽtes: Pzeceptoz
qñ hec erunt, & qõ signũ cũ
fieri incipient? Qui dixit, vi
dete ne seducamini multi enĩ
veniẽt in nomine meo dicen
tes: qã ego sum, & tẽpus ap-
ppinquauit, nolite ire post
eos. Cũ aũt audieritis pze-
lia & seditiões, nolite terreri
oportet pzimũ hec fieri, sed
nondũ statim finis. Tũc di
cebat illis: Surget gens cõ
tra gentẽ, & regnũ aduersus
regnũ: & terremotus magni
erunt per loca, & pestilentie
& fames: terroresq̃, & signa
de celo magna erũt. Sed aũ
hec oĩa injiciẽt vobis manꝰ
suas, & persequẽtur traden-
tes in synagogas & custo-
dias, trahentes ad reges &
pzesides pzopter nomẽ meũ
cõtinget aũt vobis in testi-
moniũ. Ponite ergo in coz-
dibus vẽis nõ pzemeditari
quẽadmodũ respondeatis:
ego enĩ dabo vobis os & sa-
pientiã: cui nõ poterũt resi
stere & contradicere oẽs ad-
uersarij vẽi. Trademini aũt
a parentibus & fratribus &
cognatis & amicis: & morti-
ficient ex vobis, & eritis
odio oĩbus pzopter nomen
meũ: & capillus de capite ve
stro nõ peribit. In pacientia
vẽa possidebitis aĩas vẽras.

¶ Sabbato ex libro Sapien-
tie. Lectio pzima.

SUm quidẽ & ego mor-
talis homo, similis om
bus, & ex genere terreno. &
lius qui pzioz factus est, & in
ventre matris figuratꝰ sum
caro, decẽ mensib⁹ tẽpore co
gulatꝰ sum in sanguine, ex
semine hoĩs, & delectamento
somni cõueniẽte. Et ego nã
tus accepi cõmunẽ aerem, &
in similiter factã decidi ter
rã, & pzimã vocẽ similẽ om
nibus emisi plozãs, in inuo
lumẽtis nutritus sum, & cu
ris magnis. Nemo enĩ ex re
gibus aliud habuit natiuita
tatis initiũ. Unus ergo in
troitus est oĩbus ad vitã, &
similis exitus. Propter hoc
optaui, & datus est mihi sen
sus: & inuocaui, & venit in
me spũs sapientie. & pzepo
sui illam regnis & sedibus, &
diuitias nihil esse dixi in cõ
paratiõe illi⁹. Nec cõparaui
illi lapidẽ pciosum qñoĩ au
rũ in cõparatiõe illi⁹ arena
ẽ exigua, & tãq̃ lutũ estima
bit argentũ in cõspectu illi⁹

Sup salutē, ⁊ speciē dilexi illā, ⁊ proposui pro luce habere illā, qm̄ inextinguibile est lumē ill⁹. Venerūt aūt mihi oīa bona pariter cum illa, ⁊ innumerabilis honestas p manus illius, ⁊ letabar cedebat me ista sapientia, et ignorabā, qm̄ horum omnium mater est. Quā sine fictione didici, ⁊ sine invidia cōmunico, honestatē illius nō abscōdo. Infinitus enī thesaurus est hoībus: q̄ qui vsi sunt, participes facti sūt amicitie Dei, propter disciplinę dona commendati.

Secundū Lucā. Lectio. ij.

Cum aūt videritis circūdari ab exercitu Ie rusalē tunc scitote quia appropinquauit desolatio eius: tūc qui in Judea sunt, fugiant ad montes, ⁊ q̄ in medio eius: discedant, ⁊ q̄ in regionibus, nō intrent in eā, q̄a dies vltionis hi sunt: vt impleantur oīa q̄ scripta sunt. Ve aūt prægnātibus ⁊ nutrientibus in illis diebus, erit enī pressura magna super terrā: ⁊ ira populo huic. Et cadēt in ore gladij: ⁊ captiui ducent in oēs gētes: ⁊ Jerusalē calcabit a gētibus, donec impleāt tēpora nationū ¶ Et erūt signa in sole ⁊ luna ⁊ stellis: ⁊ in terris pressura gentiū p cōfusione sonitus maris, ⁊ fluctuū, arescētibus hominibus p timore et expectatione que superuenīet vniuerso orbi: nā virtutes celorū mouebunt: et tūc videbūt filiū hoīs venientē in nube cū potestate magna ⁊ maiestate. His aūt fieri incipiētibus, suscipite et leuate capita vestra, qm̄ appropinquat redēptio vra. Et dixit illis similitudinē. Videte ficulneā ⁊ oēs arbores: cū producūt iā ex se fructū, scitis qm̄ prope est estas Ita ⁊ vos cū videritis hec fieri: scitote qm̄ prope est regnū Dei. Amen dico vobis q̄a nō preteribit generatio hec, donec oīa fiant. Celū et terra trāsibūt: verba aūt mea nō transibūt. Attendite aūt vobis ne forte grauent corda vestra in crapula ⁊ ebrietate ⁊ curis huius vite: ⁊ supueniat in vos repentina dies illa: tanq̄ laqueus enī superueniet in oēs q̄ sedēt super faciē oīs terre. Vigilate itaq̄ omni tpe orantes vt digni habeamini fugere ista oīa que futura sunt, ⁊ stare ante filiū hoīs. ¶ Erat aūt diebus docēs in tēplo: nocte vero exiēs, morabat in monte q̄ vocat Oliueti. Et omnis populus mane ibat ad eū in tēplo audire eum.

¶ Notandū q̄ si dñica ſtatim ſequēs nō fuerit ſeptuagelima legendū eſt q̄ ordinē de infra ſcriptis vagantib⁹ quousq; ſeptuagelima occurrat: qua occurrente ceſſa dū tāē que ſuperfuerint vagantes, & dicētur poſt Pentecoſtē ordine ibi aſſignato.

¶ Dominica prima vagantiū. Eccleſiaſticus. Lectio. i

Ca. i. Omnis ſapientia a dño deo eſt, & cum illo fuit ſemp, & eſt ante eū. Arenam maris & pluuie guttas, & dies ſeculi q̄s dinumerauit? Altitudinē celi, & latitudinē terre, & profundū abyſſi q̄s dimēſus eſt? Sapiētiā Dei precedētē oīa, q̄s inueſtigauit? Prior oīm creata eſt ſapiētia, & intellect⁹ prudentie ab euo. Fons ſapiētie verbū Dei in excelſis, & ingreſſus illi⁹ mādata eterna. Radix ſapiētie cui reuelata eſt? et aſtutias illius q̄s agnouit? Diſciplina ſapiētie cui reuelata eſt, & manifeſtata? & multiplicationē ingreſſus illius q̄s intellexit? Unus eſt altiſſimus creator oīm, oīpotēs, & rex potēs, & metuēdus nimis, ſedēs ſup thronū illi⁹, dominās Deus. Ipſe creauit illā in ſpiritu ſancto, & vidit, & dinumerauit, & mēſus eſt. Et effudit illā ſuper oīa opera ſua, & ſup oēm carnē ſecundū datū ſuū, & habundātiā diligētibus ſe. Timor dñi gloria, & gloriatio, & letitia, et coꝛona exultationis. Timoꝛ dñi delectabit coꝛ, & dabit letitiā & gaudiū in longitudinē dieꝝ. Timenti deminū bene erit in extremis, & in die defunctiōis ſue benedicet. Dilectio Dei, honorabilis ſapiētia. Quib⁹ aut apparuerit in vſu, diligunt eā in viſione, & in agnitione magnalitū ſuoꝝ. Initiū ſapiētie, timoꝛ dñi, & cū fidelibus in vulua cōcreatus eſt, & cū electis feminis gradiē, & cū iuſtis & fidelib⁹ agnoſcit. Timoꝛ dñi, ſcientie religiōſitas. Religioſitas cuſtodiet & iuſtificabit coꝛ, tuebitur & exaltabit, & gaudium dabit.

¶ Epiſtola Pauli ad Galatas. Lectio ſecunda.

Paulus Apoſtolus non ab hoibus, neq; per hominem ſed per Jeſum Chriſtū, & deū patrem q̄ ſuſcitauit eū a mortuis, et qui mecum ſunt oēs fratres: eccleſijs Galatie, gratia vobis & pax a Deo patre noſtro, & domino Jeſu Chriſto, q̄ dedit ſemetipſum pro peccatis noſtris, vt eriperet nos de preſenti ſeculo nequā, ſcōm voluntatē dei & patris noſtri cui eſt gloria in ſecula ſeculoꝝ. Amen.

¶ Mitor ad sic tã exto trãs
fermini ab eo q̃ vos voca-
uit i gratã Chzisti, in aliud
euãgeliũ: qđ nõ est aliud, ni
si sunt aliqui q̃ vos contur-
bãt, & volũt conuertere euã
geliũ Chzisti. Sed licet nos
aut angelus de celo euãgeli
zet vobis p̃ter q̃d euãgeli
zauimus vobis: anathema
sit. Sicut ꝓdiximus, & nũc
iterũ dico: Si q̃s vobis euã
geliz auerit p̃ter id qđ accepi
stis: anathema sit. Modo enĩ
hoibus tuadeo, an Deo? An
quero hoibus placere? Si
adhuc hoibus placerẽ: Chzi
sti seruus non essem. Notũ
enĩ vobis facio fratres euã
geliũ ad euangeliz atum est
a me, q̃a nõ est secm̃ homi-
nẽ: neq; enĩ ego ab homine
accepi illud, neque didici:
sed p̃ reuelationẽ Jesu chzi
sti. Judeitis enĩ conuersatio
nẽ meã aliquãdo in Juda-
ismo, q̃m supza modũ ꝑse-
quebar ecclesiã dei, & expu-
gnabã illã, et ꝓficiebam
in Judaismo supza multos
coetaneos meos i gñe meo,
abundantius emulator exi-
stẽs paternarũ mearũ tra-
ditionũ. Cum autẽ placuit
ei q̃ me segregauit ex vtero
matris mee, & vocauit p gra
tiam suã, vt reuelaret filiũ
suũ in me, vt euangeliz arẽ
illum in gentibus, cõtinuo
non acquieui carni & sangui
ni. Neq; veni Jerosolymã
ad antecessores meos apo-
stolos: sed abij in Arabiã, et
iterũ reuersus sum Dama-
scũ. Deinde post annos tres
veni Jerosolymam videre
Petrũ: & mansi apũd eũ die-
bus quindecim. Alium aũt
apostolorũ vidi neminem:
nisi Jacobum fratrem dñi.
Que aũt scribo vobis: ecce
coram deo, q̃a nõ mentior. De
inde veni in partes Syrie &
Cilicie. Eram aũt ignotus
facie ecclesijs Judee: que e-
rãt in Chzisto. Tantũ aũt
auditũ habebant. Quoniã
qui persequebatur nos ali-
quando, nunc euãgeliz at fi-
dem, quã aliquando expu-
gnabat: et in me clarifica-
bant Deum.

¶ Notandum q̃ hre dñica
quando interponitur post
pentecostẽ ꝑter ꝓximam, &
secundã lectionẽ nihil aliud
habet, quia ceteris dicenda
sunt de festo duplici, seu octa
ua tunc occurrenti.

¶ Quando vero fit officiũ
de hac dñica ante septuage-
simã tunc aduertendũ est,
quod in anno quo epipha-
nia dñi venerit in die sabba
ti dicẽda est hic tertia lectio.

In illo tempore cum de-
scendisset Jesus. &c: Oratio
O ipotẽs & quas iuenes

in dominica cerūda vagātiū
In alijs aūt annis semp in
hac dñica dicēde sunt tertia
lectio & oratio infrascripta.

¶ Tertia lectio scōm Joānē

Cap. 2

IN illo tēpore nuptie
facte sunt in Cana Ga
lilee, & erat mater Jesu ibi,
vocatus est aūt Jesus, & di
scipuli eius ad nuptias, & de
ficiente vino dicit mater ei⁹
ad eum: Vinum non ha
bent. Et reliqua.

¶ Homilia sancti Augusti
ni Episcopi.

HOdie dñs Deus no
ster: vt donet nobis
reddere ād promissimus. He
sterno enī die si meminit san
ctitas vestra: cū tēporis ex
cluderemur angustia: ne ter
monē inchoatū implerem⁹:
in hodiernū diē distulimus:
vt que in hoc facto euāgeli
ce lectionis mystice in sacra
mētis posita essent: ipso ad
iuuāte aperiētur. Nō itaq;
opus est iā morari diuti⁹ in
cōmendando miraculo dei.
Ipse est enī deus q̄ per vni
uersam creaturā q̄tidiana
miracula facit: q̄ hoibus nō
facilitate sed assiduitate vi
luerūt. Karaaūt q̄ facta sūt
ab eodem dño: id est a verbo
ppter nos incarnato: ma
iorē stuporē hoibus attule
re. Non ēnim maiora erunt q̄
sunt ea q̄ quotidie in creatu
ra facit: sed q̄ ista que quo
tidie fiūt tanq̄ naturali cur
su peragunt. Illa vero offici
cā potentie tanq̄ presentia
exhibuisse videnť oculis ho
minū. Diximus sicut meni
nistis resurrexit vnus mor
tuus: obstupuerūt oēs: cū q̄
tidie nasci q̄ nō erant nemo
miretť. Sic aquā in vinū fa
ctam q̄s nō miretť: cū hoc ma
nibus oībus deus in singu
lis faciat. Sed quia oīa q̄ fiunt
dñs Jesus: nō solū valēt ad
excitāda corda nostra mira
culis: sed etiā ad edificanda
doctrinam fidei. Scrutari
nos oportet q̄d sibi velint
ista oīa: id est q̄d significent.
Hoc enī oīm significatiōes
sicut recordamini, in diē ho
diernū distulimus. Quod
aūt dñs inuitatus venit ad
nuptias: etiā excepta myste
ca significatione confirmare
voluit q̄d ipse fecit. Fuerunt
enī erant de q̄bus dixit ap
stolus p̄hibētes nubere: et
dicentes q̄ male essent nu
ptie, & q̄ diabolus eas fecis
set: cū idē dñs in euangelio
interrogat⁹, vtrū liceat ho
mini dimittere vxorē suam
ex qualibet causa: respōde
rit nō licere: excepta cau
sa fornicationis. In qua respō
sione si meministis hoc aūt
Quod Deus coniunxit ho
mo non separet.

Mystice

O Mnipotẽs sempiterne deus q̃ celestia simul & terrena moderaris, supplicationes populi tui clemẽter exaudi, & pacẽ tuã nostris concede tẽpozib⁹. Per dñm no.

Feria ij. ex Ecclesiasti. L. j.

IMenti dñi bene erit, & dieb⁹ cõsummationis illius benedicet. Plenitudo sapiẽtie est, timere dñm, & plenitudo a fructib⁹ illius. Domũ domũ illius implebit agnationibus, & recepta ab thesauris illius. Corona sapiẽtie timoz dñi, replens parẽ, & salutis fructũ: & vidit, & dinumerauit eam. Scientiã, & intellectũ pzudẽtie sapiẽtia cõparitẽ: & gloriã tenentiũ le. exaltat, Radix sapiẽtie est, timere dñm: & rami illius lõgeui. In thesauris sapiẽtie intellectus, & sciẽtie religiositas: execratio sñt peccatozibus sapiẽtia. Timoz dñi expellit peccatũ nã qui sine timoze est, nõ poterit iustificari, iracundia eñ animositatis illius, subuersio illi⁹ est. Vsq; in tẽpus sustinebit patiẽs & post ea redditio iocunditatis. Bonus sensus vsq; in tempus ablcõdet ẽba illius, et labia multozũ enarrabunt sensum illi⁹. In thesauris sapiẽtie significatio disciplinę timoz dñi: & qđ bñplacitũ est illi, fides & mãsuetudo, & adimplebit thesauros illius. Cõtumax nõ sis, & incredibilis timozi Dei: & ne accesseris ad illum duplici cozde. Ne fueris hypocrita in conspectu hoim, & nõ scãdalizeris in labijs tuis. Attẽde in illis ne cozte cadas, & adducas animę tuę in honozationẽ, & reuelet Deus ablcõsa tua, & in medio synagoge elidat te: qm accessisti maligne ad dñm, & coz tuum plenum est dolo & fallacia.

Ex epist. ad Galatas. Le. ij. Cap. 2

DEinde pst annos quatuozdecim, iterũ ascendi Jerosolymã cũ Barnaba, assumpto & Tito. Ascendi aũt scõm reuelationẽ: & cõtuli cũ illis euãgelium quod pzedico in gentibus, seozsum aũt ijs q̃ videbant aliquid esse: ne cozte in vanũ currerẽ aut cucurissem. Sed neq; Titus q̃ mecum erat, cũ esset gẽtilis, cõpulsus est circũcidi, sed pzopter subintroductos falsos fratres q̃ subintroierũt explorare libertatẽ nostrã quã habemus in Chzisto Jesu, vt

nos in seruitutē redigerēt. Quibus nec ꝙ ad horā cessi-mꝰ subiectiōi, vt veritas euāgelij ꝓmaneat apd vos. Ab ijs aūt qui videbanť esse aliqd (quales aliquando fuerint, nihil mea interest. Deus eīm ꝑsonā hois nō accipit.) Mihi eīm qui videbanť esse aliqd, nihil cōtulerunt. Sed cōtra cū vidissent qd̄ creditū est mihi euāgelium ꝓputū, sicut ꝙ Petro circumcisionis (q eīm operatus est Petro in apostolatū circūcisiōis: operatus est ꝙ mihi inter gētes) ꝙ cū cognouissent grātiā q̄ data est mihi, Jacobus et Cephas et Joannes q̄ videbanť colūne esse, dextras dederūt mihi ꝙ Barnabe, societatis: vt nos ī gētes, ipsi aūt in circūcisionē: tātū vt pauperū memores essemus: q̄d etiā solicitꝰ fui hoc ipsum facere. Cū aūt venisset Cephas Antiochiā: in faciē ei restiti, quia reprehēsibilis erat. Prius eīm q̄ veniret quidā a Jacobo: cū gentibus edebat. Cū aūt venissent: subtrahebat: ꝙ segregabat se, timēs eos q̄ ex circūcisiōe erāt. Et simulationi ei⁹ cōsenserūt ceteri Judei: ita vt Barnabas ducerēť ab eis in illā simulationē. Sed cū vidissem quod non recte ambularent ad veritatē euāngelij: dixi Cephe coram omnibus: Si tu, cum Judeus sis, gētiliter vivis, ꝙ non Judaice: quomodo gentes cogis iudaizare?

℣ Feria tertia ex Ecclesiastico. Lectio prima.

HIli accedēs ad seruitutē Dei, sta in iustitia, ꝙ timore, ꝙ ꝓpara animā tuā ad tēptationē. Dirige cor tuū, ꝙ sustine: ꝙ inclina aurē tuā, et suscipe verba intellectus, et ne festines in tēpus obducticiis. Sustine in tēptationēs Dei: cōiūge ne sustentatiōes Deo: vt crescat in nouissimo vita tua. Omne qd̄ tibi applicitū fuerit, accipe: ꝙ in dolore sustine, ꝙ in humilitate tua patiētiā habe: q̄m in igne probāť aurū ꝙ argentum, homines vero receptibiles in camino humiliationis. Confide Deo, ꝙ recuperabit te: dirige viā tuam, ꝙ spera in illum. Serua timorē illius, ꝙ in illo veteresce. Mementote dñm sustinete misericordiā eius: ꝙ nō deflectatis ne cadatis illo, ne cadatis. Qui timet dñm, credite illi: ꝙ non euacuabitur merces vestra. Qui timetis dominum, ꝙ sperate illum: ꝙ in obliectationem veniet vobis misericordia. Qui timetis dominum, diligite illū, ꝙ illumi-

nabuntur eozda vestra. Re
spicite filij natiões hominũ,
& scitote quia nullus spera-
uit in dño, et confusus est.
Quis enī permansit in mā
datis eius, & derelictus est?
aut quis inuocauit eum, et
despexit illū? Quoniā pius
& misericoz est Deus, & re
mittit in die tribulationis
peccata: & protector est om-
nibus exquirentibus se in
veritate.

℣ Ex Epistola ad Galatas
Lectio secunda.

Nos natura Judei: &
nõ ex gentibus pecca-
tores. Scientes aũt qđ nõ
iustificat homo ex operib⁹
legis nisi p fidē Jesu Chri
sti: et nos in Christo Jesu
credimus vt iustificemur ex
fide Christi, & nõ ex operib⁹
legis. Propter qđ ex operi-
bus legis nõ iustificabit oīs
caro. Quod si querentes iu
stificari in Christo, inuenti
sumus & ipsi peccatores: nũ
qđ Christus peccati mini-
ster est? Absit. Si enī que de
struxi, iterū hec edifico: pre
varicatorem me constituo.
Ego enī per legē, legi moztu
us sum, vt Deo viuã. Christo
cōfix⁹ sum cruci. Viuo
aũt, iam nō ego: viuit vero
in me Christus. Quod aũt
nunc viuo in carne: in fide
viuo filij dei, qui dilexit me,
et tradidit semetipsum pro
me. Nō abijcio gratiã Dei.
Si enī per legem iustitia, ergo
gratis Christ⁹ moztuus est

℣ O insensati Galate, quis Cap. 3
vos fascinauit non obedire
veritati, añ q̃rũ oculos Je-
sus Christ⁹ p̃scriptus est, &
in vobis crucifixus? Hoc so
lũ a vobis volo discere. Ex
opib⁹ legis spũs accepistis,
an ex auditu fidei? Sic stul
ti estis vt cum spũ ceperitis
nũc carne consummamini?
Tãta passi estis sine causa?
si tñ sine causa. Qui ergo
tribuit vobis spiritũ & ope-
rat̃ virtutes i vobis: ex opi-
b⁹ legis an ex auditu fidei?
Sicut scriptũ est: Abraham
credidit deo, & reputatũ est
illi ad iustitiã. Cognoscite
ergo qđa q̃ ex fide sũt, hi sũt fi
lij Abrahe. Prouidens aũt
scriptura qđa ex fide iustificat
gẽtes deus p̃nũtiauit Abra
he. Quia bñdicent̃ i te oēs
gẽtes. Igit̃ q̃ ex fide sunt, bñ
dicẽt cũ fideli Abrahã. Qui
cũq; enī ex opib⁹ legis sunt,
sub maledicto sunt. Scri-
ptũ est enī: Maledictus ois
q̃ nõ pmanserit in oibus q̃
scripta sunt in libro legis,
vt faciat ea. Quod aũt in le
ge nemo iustificat apud deũ
manifestũ est: qđa iustus ex
fide viuit. Lex aũt nõ est ex
fide: sed qui fecerit ea hõ:

viuet in illis. Chzistus nos redemit de maledicto legis, fact9 p nobis maledictū (sīa scriptū est: Maledictus oīs qui pēdet in ligno) vt in gentibus benedictio Abzahe fieret in Chzisto Jesu: vt pollicitationem spiritus accipiamus per fidem.

¶ Feria.iiij. ex Eccles. L.i.

VE duplici cozde, et labūs ecclestis, et manibus malefacientibus, et peccatozi terrā ingrediēti duabus vīs. Ve dissolutis cozde, que nō credūt dño et ideo nō ptegētur ab eo. Ve his q perdiderūt sustimentiā, et q dereliquerūt vias rectas, et diuerterunt in vias prauas. Et quid facietis, cū inspicere coperit dñs? Qui timent dñm, nō erūt incredibiles vbo illius: et qui diligūt illū, cōseruabunt vias illius. Qui timēt dñm, inquirēt q̄ beneplacita sunt ei: et q diligunt eū, replebunt lege ipsi9. Qui timēt dñm, preparabūt cozda sua, et in cōspectu illius sanctificabūt animas suas. Qui timent dñm, custodiunt mādata illius, et pattentiā habebunt vsq; ad inspectionē illius, dicētes. Si penitentiā nō egerimus, incidemus in man9 dñi, et non in manus hoīm. Secundū enī magnitudinē ipsius, sic et miserito3dia illius cum ipso est. ¶ Filij ecclesie tustozum: et pientie, ecclesia tustozum: et natio illoz, obedictia et dilectio Judicū patris audiens, filij, et sic facite vt saluī fiat Deus eīm honozauit patrem in filijs: et iudicū matris in filijs, firmauit in filiis. quirens, firmauit in filiis.

Ex epist. ad Galatas. I.ij.

FRatres (secundū hominē dico) tamē homīnē confirmatū testamētū nemo spernit, aut superozdinat. Abzahe dicte sunt promissiones: et semini eī9. Nō dicit et semīnibus, quasi in multis: sed quasi in vno. Et semini tuo, q̄ est Chzistus. Hoc autē dico, testamētū cōfirmatū tū a deo, q̄ post quadringentos et triginta annos facta est lex, non irritum facit ad euacuandā pmissionē. Nā si ex lege hereditas, iam non ex pmissiōe. Abzahe autē repzomissionē donauit deus. Quid igitur lex? Propter trāsgressionē posita est, donec veniret semē cui promisserat: ozdinata p angelos in manu mediatozis. Mediator autē vnius nō est: deus autē vn9 est. Lex ergo aduersus promissa Dei? Absit. Si enī data esset lex que posset viuificare: vere ex lege esset iustitia. Sed conclusit scriptura oīa sub peccato: vt

missio ex fide Jesu Christi
daret credentibus. Priu
aūt ꝙ veniret fides: sub lege
custodiebamur cōclusi, in eā
fidē que revelāda erat. Ita
ꝙ lex pedagogus noster fuit
in Christo: vt ex fide iustifi
cemur. At vbi venit fides: iā
non sumus sub pedagogo.
Dēs enī filij Dei estis p fi
dem, ꝙ est in Christo Jesu.
Quicunqꝫ enī in Christo ba
ptizati estis: Christū indui
stis. Non est Judeus neqꝫ
Grecus, nō est seruus neqꝫ
liber, nō est masculus neqꝫ
femina. Dēs enī vos vnum
estis i Christo Jesu. Si aūt
vos christi: ergo semē Abra
he estis, scdm promissionē he
redes. ¶ Dico aūt, quāto tē
pore heres paruulus est, ni
hil differt a seruo cū sit dñs
omnium, sed sub tutoribus
& actoribus est vsqꝫ ad prefi
nitum tempus a patre: ita
& nos, cū essemus paruuli,
sub elementis mūdi huius
eramus seruientes. At vbi
venit plenitudo temporis, mi
sit Deus filiū suū factū ex
muliere, factum sub lege: vt
eos ꝙ sub lege erāt redime
ret, vt adoptionē filiorū reci
peremus. Quia aūt estis filij
Dei: misit Deus spiritum
filij sui in corda vestra, cla
mantem, abba pater. Ita ꝙ
iam non est seruus: sed fi
lius. Quod si filius: et heres
per Deum.

¶ Feria.v. ex Ecclesiastico.

Lectio prima.

QVi diligit Deū, exo
rabit pro peccatis, et
continebit se ab illis, & in o
ratiōe dierū exaudiet. & si
cut ꝙ thesaurizat, ita & ꝙ ho
norificat matrem suā. Qui
honorat patrē suū iucūda
bit in filijs, & in die oratio
nis sue exaudiet. Qui ho
norat patrē suū, vita viuet
longiore: & ꝙ obedit patri, re
frigerabit matrem. Qui ti
met dominū honorat paren
tes, & quasi dñis seruiet his
qui se genuerunt. In opere
& sermone & omni patientia
honora patrem tuū, vt su
perueniat tibi benedictio a
Deo, et benedictio illius in
nouissimo maneat. Benedi
ctio patris firmat domos fi
liorum: maledictio aūt ma
tris eradicat fundamenta.
Ne glorieris in cōtumelia
patris tui: nō enī est tibi glo
ria, sed cōfusio, gloria enī ho
minis ex honore patris sui,
& dedecus filij pater sine ho
nore. Fili suscipe senectā pa
tris tui, & nō cōtristes eum
in vita illius: et si defecerit
sensu, veniam da, & ne sper
nas eum in virtute tua, elee
mosyna enim patris non
erit in obliuione. Nam pro

peccato matris restituetur mihi. Bonū aūt emulamini
tibi bonum, & imulitia edi ni in bono semp: & nō tm
ficabitur tibi, & in die tribu cū p̄sens sum apd vos. Fi
latiōis commemorabit tui, lioli mei, ās iterū parturio,
& sicut in sereno glacies, sol donec formet Christus in
uent̄ peccata tua. Quā ma vobis. Vellem aūt esse apd
le fame est qui deselinquit vos modo: et mutare vocē
patrem: et est maledictus a meā: quonīā confundor in
Deo, qui exasperat matrem vobis. Dicite mihi qui sub

Ex epistō ad Gala. Le. ij.

Ēd tūc ādēignorātes gistis: Scriptum est enim:
Deū, ijs q̄ natura nō Quoniam Abzahā duos fi
fūt dū, seruiebatis. Nūc aūt los habuit: vnū de ancilla:
cū cognoueritis deum, imo & vnū de libera. Sed qui de
cogniti sitis a deo: qñō con ancilla: secūdū carnē natus
uertimini iterū ad infirma et est, qui aūt de libera: p repro
egena elementa, q̄bus denuo missionē, que sunt p allego
seruire vultis? Dies obser riā dicta. Nec em sunt duo
uatis, & menses, & tpa, & an testamēta. Vnū quidem a
nos. Timeo vobis, ne sine monte Sina, in seruitutem
causa laborauerim in vobis generās: que est Agar. Sa
Estote sicut ego. qā ego si na em, mons est in Arabia
cut vos fratres obsecro vos q̄ cōtunctus est ei. que nun
Nihil me lesistis Scitis aūt est Jerusalem) & seruit cū
qō p infirmitatē carnis euā ijs suis. Illa aūt que sur
geli: aui vobis tūc primū: et sum est Jerusalē, libera ē
tērationē vestram in carne que est mater nostra Scri
mea nō spreuistis neq; re ptū est em: Lētare sterilis,
spuistis, sed sicut angelū dei que nō paris. erupe & clama
accepistis me: sicut Christū que nō parturis: qa multi fi
Jesum. Vbi est ergo trati lij deserte, magis q̄ eius que
tudo vā? Testimoniū em habet virū. Nos aūt fra
phibeo vobis, qa si fieri pol tres secundū Isaac promis
set, oculos vros eruisetis, sionis filij sumus. Sed qui
& dedisetis mihi. Ergo ini admodū tūc is q̄ secundū
micus vobis fact⁹ sum verū carnē natus fuerat, ps̄equē
dicens vobis: Emulantur bat eū qui secundū spiritū
vos non bene sed excludere ita & nūc. Sed ād dicit scrip
vos volūt, vt illos emule tura? Ējce ancillā & filiū

etus non eſt heres erit filiꝰ ancille cū filio libere. Itaq; fratres, nō ſumus ancille ſi liſ ſed libere: qua libertate Chriſtus nos liberauit.

¶ Feria.vi. ex Eccleſiā. L.

HIli, in manſuetudine opera tua perfice, ꝛ ſu per hoim gloziam diligeris. Quāto magnus es, humilia te in oibus, ꝛ coꝛā Deo inuenies gratiā: qm̄ magna potētia Dei ſolius, ꝛ ab humilibus honoꝛat. Altioza te ne quæſieris, ꝛ foꝛtioza te ne ſcrutatus fueris: ſed que pꝛæcepit tibi Deus, illa cogita ſemper, et in pluribus operibus eius ne fueris curioſus non eſt eſt tibi neceſ ſariū ea que abſcōdita ſunt vidēre oculis tuis. In ſupuacuis rebus noli ſcrutari multipliciter, ꝛ in pluribus operibus eius nō eris curioſus. Plurima eſt ſup ſenſū hoim oſtēſa ſunt tibi. Multos eſſe ſupplantauit ſuſpicio illoꝛ, ꝛ in vanitate detinuit ſenſus illoꝛū. Coꝛ durum habebit male in nouiſſimo: ꝛ q̄ amat periculū, in illo peꝛibit. Coꝛ ingredies duas vias, nō habebit ſucceſſus, et pꝛauum coꝛ in illis ſcandalizabitur. Coꝛ nequā grauabitur in doloꝛibus, ꝛ pecratoꝛ adhꝛiret ad pecrandū. Synagoge ſuper

boꝛū nō erit ſanitas fruteꝛ eſt peccati eradicabit i illis, ꝛ nō itelliget. Coꝛ ſapiētis intelligit in ſapiētia, ꝛ auris bona audiet cū oī cōcupiſcētia ſapiētiā. Sapiēs coꝛ, et intelligibile abſtinebit ſe a peccatis, ꝛ in operibus iuſtitie ſucceſſus habebit. Ignē ardētem extinguit aqua, et elcemoſyna reſiſtit peccatis, ꝛ Deus pꝛoſpectoꝛ eſt eius, q̄ reddit gratiam. Meminit in poſteꝛū, ꝛ in tēpoze caſus ſui inueniet firmamentum.

¶ Epiſto. Pauli ad Galatas. Lectio ſecunda.

STate: ꝛ nolite iterum iugo ſeruitutis conteneri. Ecce ego Paulus dico vobis q̄m̄ ſi circūcidamini, Chriſtus vobis nihil pꝛodeſt. Teſtificoꝛ autē ruſus omni homini circūcidēti ſe, q̄m̄ debitoꝛ eſt vniuerſe legis faciendæ. Euacuati eſtis a Chriſto, qui in lege iuſtificamini: a gratia excidiſtis. Nos eſſ ſpiritu ex fide ſpē iuſtitie expectamus. Nā in Chriſto Jeſu, neq; circunciſio aliquid valet, neq; pꝛeputium: ſed fides que per charitatem operatur. Curebatis bene: quis vos impedivit veritati non obedire? Nemini conſenſeritis. Perſuaſio hec, nō eſt ex eo qui vocat vos. Modicum Cap. 5

fermentum totam massam corrūpit. Ego cōfido in vobis in dño, qđ nihil aliud sapietis, q̄ aūt cōturbat vos: portabit iudiciū quicūq; est ille. Ego aūt fratres, si circūcisionē adhuc predico: qđ adhuc persecutionē patior? Ergo euacuatum est scāda lū crucis. Utinā et abscindantur, q̄ vos conturbant. Vos enī in libertatē vocati estis fratres: tantū ne libertatem in occasionē detis carnis, sed p charitatē spūs seruite inuicē. Omnis enī lex in vno sermone impleť. Diliges proximū tuū sicut teipsum. Quod si inuicē mordetis q̄ comedetis: videte ne ab inuicē cōsumamini. Dico aūt in Chzisto: spiritu ambulate, et desideria carnis nō pficietis. Caro enī concupiscit aduersus spiritū: spiritus aūt aduersus carnē, hec enī sibi inuicē aduersantur: vt nō quecūq; vultis illa faciatis. Quod si spiritu ducimini, nō estis sub lege. Manifesta sūt aūt opera carnis, q̄ sunt, fornicatio, immūdicia, impudicitia, luxuria, idolox seruitꝰ, venefícia, inimicitie, cōtētiones, emulationes, ire, rixe, dissentiones, secte, inuidie, homicidia, ebzietates, comessationes, q̄ his similia, que predico vobis sicut predixi, qm q talia agunt, regnū dei nō cōsequent. Fructus aūt spūs est: charitas, gaudium, pax, patientia, lōganimitas, bonitas, benignitas, mansuetudo, fides, modestia, cōtīnētia, castitas. Aduersus huiusmodi non est lex. Qui aūt sunt Chzisti: carnē suā crucifixerunt cū vitīs q̄ cōcupiscentijs. Si spiritu viuimus, spiritu q̄ ambulemus. Non efficiamur inanis gl̄ie cupidi: inuicē prouocantes, inuicem inuidentes.

Sabbato ex Ecclesia. i. e.

Hlli, eleemosinā pauperis ne defraudes, a oculos tuos ne trāsferas a paupe. Iam esurītē ne despexeris, q̄ nō exasperes pauperē i inopia sua. Cor iopressum ne afflixeris, et nō p trahes datū angustiāti. Rogationē cōtribulati ne abijcias: nec auertas faciē tuā ab egeno. Ab iope ne auertas oculos tuos ppt̄ irā, q̄ nō reliquas querētibꝰ tibi, retro maledicere. Maledicētis em̄ tibi in amaritudie aīe exaudiet deprecatio illiꝰ, exaudiet aūt cū q̄ fecit illū. Congregationē pauperū affabilē te facito, et pbytero humilia ātam tuā, q̄ magnato hūilia caputtuū: declina pauperi sine tristitia aurē tuā: q̄ redde debitū tuū

ꝯ relpõde illi pacifice in mã
luetudine. Libera eũ ꝙ iu-
ria patiꝫ, de manu luperbi:
ꝯ nõ acide feras in aĩa tua.
In judicando eſto pupillis
miſericors vt paſ, ꝯ p viro
matri illoꝝ: ꝯ eris tu velut
filꝰ altiſſimi obediẽs ꝯ mi-
ſerebit tui magis ꝙ mater.

Epiſt. Paul. ad Gal. I. ij

Ca.6. FRatres, ſi p̃occupa-
tꝰ fuerit hõ in aliq̃ de
huiuſmodi inſtruite i ſpũ le
nitatis cõſideras teipm, ne
tu tẽteris. Alter alterꝰ o-
nera portate: ꝙ ſic adimplebi
tis legẽ Chriſti. Nã ſi q̃s ex
iſtimat ſe aliq̃d eſſe cũ nihil
ſit: ipe ſe ſeducit. Opus aũt
ſuũ probet vnuſq̃q̃ ꝯ ſic in ſe
metipſo tantũ gloziã habe-
bit, ꝯ nõ i altero. Vnuſq̃q̃
enĩ onus ſuũ portabit. Cõ-
municet aũt is ꝙ catechizat
verbo, et ꝙ ſe catechizat in oĩ
bus bonis. Nolite errare.
Deꝰ nõ irridet. Que enĩ ſe-
minauerit hõ: hec et meter.
Qm̃ ꝙ ſeminat i carne ſua,
de carne ꝯmetet corruptionẽ:
ꝙ aũt ſeminat in ſpũ, de ſpũ
metet vitã eternã. Bonum
aũt faciẽtes, nõ deficiamus
tẽpore enĩ ſuo metemꝰ nõ de
ficiẽtes. Ergo dũ tẽpus ha-
bemus, operemur bona ad
oẽs. maxime aũt ad domeſti
cos fidei. Aſſũte qualibꝫ lite

ris ſcripſi vobis mea manu
Quicũq; enĩ volũt placere
in carne: hi cogũt vos circũ
cidi, tantũ vt crucis Chriſti
pſecutionẽ nõ patiant. Ne
q; enĩ ꝙ circuncidunt, legem
cuſtodiũt, ſed volũt vos cir
cũcidi: vt i carne veſtra glo
rientur. Mihi aũt abſit glo
riari, niſi in cruce dñi noſtri
Jeſu Chriſti, per quẽ mihi
mũdus crucifixus eſt, et e-
go mũdo. Jn Chriſto enĩm
Jeſu, neq; circunciſio aliq̃d
valet, neq; pꝛeputiũ: ſed no-
ua creatura. Et q̃cũq; hanc
regulã ſecuti fuerint: pax ſu
per illos, ꝯ miſericordia, et
ſuper Jſrael dei. De cetero
nemo mihi moleſtꝰ ſit. E-
go enĩ ſtigmata dñi Jeſu,
in corpore meo porto. Gꝛa-
tia dñi noſtri Jeſu Chriſti,
cũ ſpiritu vẽo fratres. Amẽ

¶ Dñica.ij. Aggant. Le. i.

SApientia filiꝰ ſuus vi
tã inſpirat, et ſuſcipit
exquirentes ſe, et pꝛeibit in
via iuſtitie, et q̃ illã diligit.
diligit vitã: et qui vigilaue-
rint ad illã cõplectent placo
rem eius. Qui tenuerint il
lam, vitam hereditabunt: ꝯ
quo introibit, benedicet de
us. Qui ſeruiunt ei, obſe-
quentes erunt ſancto, ꝯ eos
qui diligunt illã, diligit
deus. Qui audit illam, iu-
dicabit gentes: ꝯ qui intuet

illam, permanebit confūdēs. Si crediderit ei, hereditabit illam, & erunt in cōfirmatione creature illozum qñ in tētatione ambulat cum eo, et in pzimis eligit eum. Timozē et metum, & pzobationem inducet super illum, & cruciabit illum in tribulatione doctrine sue, donec tētet eum in cogitationibus suis, & credat anime illius. Et firmabit illum, & iter adducet directum ad illū, & letificabit illum, & denudabit abscondita sua illi, & thesaurizabit super illū scientiā, & intellectum iustitie. Si autē obtemperauerit, derelinquet eum, et tradet eum in manus inimici sui.

¶ Epistola Pauli ad Ephe Cap. 1. sios. Lectio secunda.

PAulus apostolus Jesu Christi per voluntatē dei: oībus sanctis qui sunt Epheſi, & fidelibus in Christo Jesu, gratia vobis et pax a Deo patre nostro, et domino Jesu Christo.

¶ Benedictus Deus & pater dñi nostri Jesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictiōe spirituali in celestibus in Christo, sicut elegit nos in ipso ante mūdi cōstitutionē, vt essemus sancti & immaculati in conspectu eiꝰ in charitate: qui pzedestinauit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christū ipsum: secundū pzopositū voluntatis sue, in laudem glorie gratie sue, in qua gratificauit nos in dilecto filio suo in quo habemus redemptionē per sanguinē eius: remissionē peccatozū secundum diuitias gratie eius, que superabūdauit in nobis in omni sapientia & pzudentia, vt notum faceret nobis sacramentū volūtatis sue, secundum beneplacitū eiꝰ, qđ pzoposuit in eo, in dispēsatiōe plenitudinis tpm instaurare oīa in Christo, que in celis et que in terra sunt in ipo. In quo etiā & nos sorte vocati sumus pdestinati scōm pzopositū eius, q̄ operāt oīa secundū cōsiliū volūtatis sue: vt simus in laudē glozie eiꝰ nos, q̄ ante sperauimus in Christo, in q̄ vos, cū audisteis verbum veritatis, euāgeliū salutis vestre: in q̄ & credentes signati estis spiritu pmissionis sancto, q̄ est pignus hereditatis nostre in redemptionē acquisitionis in laudē glozie ipsius. Pzopterea & ego audiens fidē vestrā q̄ est in Christo Jesu, & dilectionē in oēs sanctos: non cesso gratias agēs p vobis, memozia vestri faciens in oratiōnibus meis, vt deus

(dñi nostri Jesu Christi pa
ter)glozie,det vobis spiritū
sapientie & reuelationis,in
agnitionē eī, illuminatos
oculos,cozdis vēi,vt sciatis
ñ sit spes vocationis eī, & ñ
diuitie glozie hereditatis eī
in sanctis, et que sit super-
ueniens magnitudo virtu-
tis eius in nos q credimus
secōm operationem potentie
virtutis eius, quā operat
est in Christo, suscitās illū
a mortuis, & cōstituens ad
dexterā suā in celestibus,
supra oēm pncipatū & po-
testatē & virtutē & domina-
tionē, & omne nomen qō no
minatur non solum in hoc
seculo,sed etiā i futuro. Et
oīa subiecit sub pedib eī:
& ipsum dedit caput supra
oēm ecclesiā, ñ est corpus ip
ius, & plenitudo eius, qui
omnia in oībus adimplet.

℣ Si hec dñica interponit
post penthecostē ptez pzimā
sedam lectionē nihil vltra
hic queras, da cetera dicēda
sunt de festo duplici, seu de
octaua tunc occurrenti.

℣ Si vero celebrat ante le-
ptuagesimā, tunc aduerten
dū qō in anno in q epipha-
nia dñi venerit in die sabba
ti dicēda est hic tertia lectio.

In illo tēpoze ascendente
Jesu, ℟ oratio. Deus qui
nos mtantis, &c. quas inue

nies in dñica tertia vagantī
um. In alijs autem annis
dicende sunt hic tertia lectio
& oratio infrascripte.

℣ Tertia lectio secundum
Marthеum. Cap 8

In illo tempoze cū de-
scendisset Jesus de mō
te,sequūte sunt eum turbe
multe. Et ecce leprosus ve-
niēs adozabat eū. Et relīq

℣ Homilia Origenis.

Docente in monte do
mino discipuli erant
cū ipso: sicut alacres, sicut do
mestici, sicut pzoximi, sicut
amici vel fratres, quibus
datū erat celestis doctrine
nolcere secreta, per quam la
lutis scientiam etiā bruto-
rū cozda saluarent cerozūq;
oculis per mundane dele-
ctationis tenebzas caligan-
tibus lucem patefacerent ve
ritatis. Unde et dominus
ad eos: Vos (inquit) estis
sal terre: vos et luminaria
mundi. Nunc vero descen-
dente eo de monte turbe se
cute sunt eum. In monte
scilicet ascendere nequaquā
poterāt: vt pigri populi, vt
negligentes: vt imperfecti,
quia quos delictozum sar-
cina depzimit, ad mystico-
rum sublimia, nisi abiecto
onere scandere minime va-
lent. Iccirco et filij Is-
rael pzimitus in montem

ascendere nō voluerunt: ad
obuiandū Deo pgere nō p
tuerūt, ꝓpter tua irreligio
sitatē ⁊ impietatē: ꝯa egy-
ptiaca grauati cōuersatiōe
ꝓpediebāt: sed solus Moy-
ses ascendit ⁊ pauci seniozū
Israel cū eo. Demiqꝫ veluti
tūc cū dño discipuli soli in
montē ascēderūt, ⁊ tardio-
res deozsum steterūt. Sic ⁊
modo vigilātes ⁊ alacres et
fideles aīe. Deū timētes et
dñm diligētes, regna cele-
stia desiderātes: dñm semp
sequētes, post dñm in illum
mōtē celestē ascēdūt audien
tes apostolū dicētem: Que
sursum sunt sap[illegible], vbi
Christus est, in dextera dei
sedēs: ꝙ sursum sunt sapite,
nō ꝙ super terrā. Oratio

OMnipotēs sempiterne
deꝰ inflemitatē nr̄am
ꝓpitius respice: atqꝫ ad ꝓ
tegendū nos dexteram tue
maiestatis extende: per do.

¶ Feria secunda ex Eccle-
siastico. Lectio prima.

HIli cōserua tempus,
⁊ deuita a malo. Ꝓo
aīa tua ne cōfundaris dice-
re verū. Est enī cōfusio ad-
ducens peccatū, et est cōfu-
sio adducēs gloziā ⁊ gratiā.
Nec accipias faciem aduer-
sus faciē tuā, nec aduersus
aiam tuā mēdaciū. Ne re-
uereatis ꝓximum tuum
in casu suo, nec retineas ꝙ
bū in tpe salutis. Nō abscō
das sapientiā tuā in decor
suo. In lingua enī sapientia
dignoscit: ⁊ sensus, ⁊ scien-
tia, ⁊ doctrina in vbo sensa-
ti, ⁊ firmamētū in operibus
iustitie. Nō cōtradicas vbo
veritatis, vllo modo, ⁊ de
mendacio ineruditiōis tue
confundere. Non confunda
tris confiteri peccata tua, et
ne subijcias te omni homi-
ni ꝓ peccato. Noli resistere
re contra faciem potētis nec
coneris cōtra ictum fluuij.
Ꝓo iustitia agonizare ꝓ
anima tua, et vsqꝫ ad mortē
certa ꝓ iustitia, ⁊ Deus ex
pugnabit ꝓ te inimicos
tuos. Noli citatus esse in
lingua tua: ⁊ inutilis, et re-
missus in operibus tuis.
Noli esse sicut leo in domo
tua, euertens domesticos
tuos, et oppzimens subie-
ctos tibi. Non sit porrigēs
manus tua ad accipiendū, ⁊
ad dandum collecta.

¶ Ex epistō. Pauli ad Ephe
sios. Lectio secunda.

ET vos cū effetis mor-
tui delictis et peccatis
vestris, in quibus aliquādo
ambulastis secundū seculū
mūdi huius, scdm ꝓncipē
potestatis aeris huius spiri-
tus ꝙ nunc operat in filios
dissidētie, in quibus et nos

oēs aliquādo conuersati su
mus in desideriis carnis no
stre,facientes voluntatē car
nis & cogitationū.& eramus
natura filij ire sicut & ceteri:
Deus autē qui dives est in
mia,propter nimiā charita
tē suā qua dilexit nos,& cū
essemus mortui peccatis cō
uiuificauit nos Christo,cui⁹
gratia estis saluati,& conre
suscitauit & cōsedere fecit in
celestibus in Christo Jesu,
vt ostenderet in seculis su
peruenientibus abundātes
diuitias gratie sue in boni
tate sup nos in Christo Je
su. Gratia enī estis saluati p
fidē:& hoc nō ex vobis. Dei
enī donū est:non ex operib⁹
vt ne quis glorietur. Ipsius
enim sumus factura creati
in Christo Jesu in operibus
bonis,que preparauit deus
vt in illis ambulemus. Pro
pter qđ memores estote, qđ
aliquando vos eratis gētes
in carne,qui dicebamini pre
putiū ab ea que dicitur cir
cūcisio in carne manufacta:
qđ eratis in illo tēpore sine
Christo,alienati a cōuersa
tione Israel,& hospites testa
mentor⁹,promissionis spem
non habentes,& sine deo in
hoc mundo. Nunc autē in
Christo Jesu vos q̄ aliquā
do eratis lōge,facti estis ppe
in sanguine Christi. Ipe enī

est pax nostra,q̄ fecit vtraq;
vnū,& medium parietē mace
rie soluēs,inimicitias in car
ne sua,legē mandatorū de
cretis,euacuās: vt duos cō
dat in semetipso in vnū no
uum hominē,faciēs pacem,
vt reconciliet ambos in vno
corpore deo per crucē,inter
ficiens inimicitias in semet
ipso. Et veniēs euangeliza
uit pacē vobis qui longe fui
stis,& pacē ijs qui prope:qm
per ipsum habem⁹ accessum
ambo in vno spiritu, ad pa
trē. Ergo iam non estis hos
pites & aduene: sed estis ci
ues sanctorū & domestici dei,
superedificati super funda
mentū apostolorū & prophe
tarū ipso summo angulari
lapide Jesu Christo:in quo
oīs edificatio cōstructa, creſ
cit in templū sanctū in dño.
in q̄ & vos coedificamini in
habitaculū Dei in spū sctō.

¶ Feria.iij.ex Eccleſi.Lect.i

Ca.5.

Oli attendere ad pol
lesiones iniquas,& ne
dixeris. Est mihi sufficiens
vita:nihil eñ prodierit in tē
pore vindicte & obductionis
Ne sequaris in fortitudine
tua cōcupiscentiā eorum tui
& ne dixeris:Quomodo po
tui:aut quis me subijciet p
ter facta mea?Deꝰ eñ vin
dicans vindicabit. Ne dixe
ris:Peccaui,& quid mihi ac

cdit tristē? Altissimus enim
est patiens redditor. De pro
pitiatio peccato noli esse si-
ne metu, neq; adijcias pecca
tum super peccatū. Et ne di
cas: Miseratio dñi magna
est, multitudinis peccatorū
meorū miserebitur. Miseri
cordia enim & ira ab illo cito
proximāt, & in peccatores re
spicit ira illius. Non tardes
conuerti ad dñm, & ne differ
as de die in diem. Subito
enī veniet ira illius, & in tē
pore vindicte disperdet te.
Noli anxius esse in diuitijs
iniustis: non eīm proderunt
tibi in die obductiōis & vin
dicte. Non vētiles te in om
nem ventū, & non eas in om
nem viā: sic enī omnis pecca
tor probat in duplici lingua
Esto firmus in via dñi, & in
veritate sensus tui & scientia
& prosequatur te verbū pa-
cis & iustitie. Esto māsuet9
ad audiendū verbum dei, vt
intelligas: & cū sapiētia pro-
ket responsum verū. Si est
tibi intellect9, responde pri-
mo: sin aūt, sil manus tua su
per os tuum ne capiaris in
verbo indisciplinato, & con-
fundaris: Honor & gloria in
sermōe sensati, lingua vero
imprudētis subuersio est ip
sius. Nō appelleris susurro
in vita tua & lingua tua ne
capiaris & cōfundaris. Sup

ruē eīm est cōfusio, & pernici
tia, & denotatio pessima sup
bikinguē: susurratori mal
odiū, & inimicitia, & cōtume
lia. Iustifica pusillum, & mi
gnum similiter.

¶ Ex epīa. Pauli ad Ephi.

Lectio secunda.

HAtās rei gratia ego
Paul9 vinctus Chri
sti Jesu, pro vobis gētibus
si tn audistis dispensationē
gratie dei que data est mihi
in vobis: qm secundū reue
lationē notū mihi factū est
sacramētū, sicut supra scrip
si in breui: prout potestis le
gētes intelligere prudentia
meā in mysterio Christi, qd
alijs generationibus nō est
agnitū filijs hominū, sicut
nūc reuelatū est sanctis apo
stolis eius & pphetis in spi
gētes esse coheredes, & con
corporales, & compartícipes
promissionis eius in Christo
Jesu per euangeliū. Cuius
ctus sum ego minister sēcōm
donū gratie Dei, que data
est mihi sēcōm operationem
virtutis eius. Mihi enī omi
nū sanctorū minimo, data
est gratia hec. In gentibus
euangelizare inuestigabiles
diuitias Christi, & illumina
re oēs que sit dispensatio sa
cramēti absconditi a seculis
in deo, qui oīa creauit: vt in
notescat principibus & po

statibus in celestib⁹, ꝑ eccle-
siā multiformis sapiētia dei
scdm prefinitionē seculoꝝ,
quā fecit in Chzisto dño no
stro. In quo habemus fidu
ciam ⁊ accessum in cōfidētia
per fidē ei⁹. Propter quod
peto ne deficiatis in tribula
tionib⁹ meis ꝑ vobis: q̄ est
gloza vestra. Huius rei gra
tia flecto genua mea ad pa-
trē dñi nr̄i Jesu Chzisti. ex
quo oīs paternitas in celis
⁊ in terra nominat, vt det
vobis secundū diuitias glo
rie sue, virtutē corroborari
per spiritū eius in interioꝛ
homine: Chzistū habitare p
fidē in coꝛdib⁹ vestris, in cha
ritate radicati ⁊ fundati, vt
possitis cōprehendere cū oī
bus sanctis, q̄ sit latitudo, ⁊
lōgitudo, ⁊ sublimitas, ⁊ p-
fundū, scire etiā supemine
tē scientie charitatē Chzisti
vt impleamini in oēm pleni
tudinē Dei. Ei aūt q̄ potēs
est oīa facere superabundā
tꝛ⁹ petimus aut intelligi-
mus, scdm virtutē que ope-
ratur in nobis: ipsi gloza in
ecclesia, ⁊ in Chzisto Jesu in
omnes generationes seculi
seculoꝝ. Amen.

C Feria. iiij. ex Eccles. L. j.

Dolī fieri ꝑ amico in-
micus pꝛoximo: imp
peritū esse, ⁊ contumeliā ma
lus hereditabit, ⁊ oīs pctōꝛ
inuidus ⁊ bilinguis. Nō te
extollas in cogitatione aie
tue, velut taurus: ne fozte
elidat virt⁹ tua ꝑ stultitiā,
⁊ folia tua comedat ⁊ fruct⁹
tuos pdat, ⁊ relinquaris ve
lut lignum aridū in eremo.
Ita est nequā disperdet qui
se habet, ⁊ in gaudiū inimi-
cis dat illū, ⁊ deducet in soꝛ
tem impioꝛū. Verbū dulce
multiplicat amicos, ⁊ miti-
gat inimicos: ⁊ līgua eucha
ris in bono homine abūdat
Multi placifici sint tibi, ⁊ cō
siliarius sit tibi vnus de mil
le. Si possides amicū, in ten
tatione posside eū, ⁊ ne faci-
le credas ei teipsum. Est enī
amicus scdm tēpus suum, ⁊
non pmanebit in die tribu-
latiōis. Et est amic⁹ q̄ cōuer
tit ad inimicitiā: ⁊ est ami-
cus q̄ odiū ⁊ rixā ⁊ cōuitia
denudabit. Est aūt amicus
socius mēse, ⁊ nō pmanebit
in die necessitatis. Amicus
si yemālerit fixus, erit tibi
quasi coequalis, in domesti-
cis tuis fiducialiter aget si
humiliauerit se cōtra te, ⁊ a
facie tua ableōderit se, vna-
nimē habebit amicitiā bonā
Ab inimicis tuis separare, ⁊
ab amicis tuis attēde. Ami
cus fidelis, ꝑfectio foztis: q̄
aūt inuenit illū, inuenit the
saurū. Amico fideli nulla est
cōparatio, ⁊ nō est digna pō

deratio auri ⁊ argenti cōtra bonitatē fidei illius. Amic⁹ fidelis medicamentū vite, ⁊ immoztalitatis, ⁊ q̄ metuūt dñm inueniēt illū. Qui timet Deū, eque habebit amicitiā bonā: quoniam secundum illum erit amicus illi⁹.

℣ Ex epistola Pauli ad ephesios. Lectio secunda.

Cap. 4. OBsecro itaq; vos ego vinctus in dño, vt digne âbuletis vocatione qua vocati estis cum oī humilitate ⁊ manluetudine, cū patientia, suppoztantes inuicē cū charitate, soliciti seruare vnitatē spiritus in vinculo pacis. Unū cozpus, ⁊ vnus spiritꝰ: sicut vocati estis in vna spe vocationis vestre. Unus dñs, vna fides, vnū baptisma. Unus deus ⁊ pater omniū, qui super oēs ⁊ per oīa ⁊ in omnibus nobis Unicuiq; autē nostrū data est gratia secundū mensurā donatiōis Chzisti. Pzopter qđ dicit: Ascendens in altū, captiuā duxit captiuitatem dedit dona hominibus. Qđ aūt ascendit: quid est, nisi q̄a ⁊ descendit pzimū in inferiores partes terre? Qui descēdit: ipse est ⁊ qui ascendit super omnes celos, vt impleret oīa. Et ipse dedit quosdā quidē apostolos, quosdā aūt ypphetas, alios vero euāgelistas, alios aūt pastozes ⁊ doctozes ad consummationē sanctozū in opus ministerij in edificationem cozporis Chzisti: donec occurramus oēs in vnitatē fidei ⁊ agnitionis filij Dei, in virū perfectū, in mensurā etatis plenitudinis Chzisti: vt iā nō simus paruuli fluctuantes, ⁊ circūferamur omni vento doctrine in nequitia hoīm in astutia ad circūuentionem erroris, veritatē aūt facientes in charitate, crescamus in illo per oīa, qui est caput Chzistus: ex quo totū cozpus cōpactū ⁊ connexū per oēm iunctūrā subministrationis secundū operationē in mensuram vnius cuiusq; membri augmentū cozpozis facit in edificationē sui in charitate. Hoc igitur dico ⁊ testificoꝛ in dño: vt iā nō ambuletis sicut ⁊ gentes ambulant in vanitate sensꝰ sui, tenebris obscuratū habentes intellectum, alienati a vita Dei per ignozantiam que est in illis, ꝓpter cecitatē cozdis ipsoꝝ qui desperantes semetipsos tradiderūt impudicitie, in operationē immunditie omnis in auaritiā. Vos aūt nō ita didicistis Chzistū, si tamen illū audistis ⁊ in ipso edocti estis, sicut est veritas in Iesu, deponere vos secundum

pistinā conuersationē vete rē hoiem, qui cozrūpitur se cundū desyderia erroris.

Feria quinta ex Ecclesiastico. Lectio prima.

FIli a iuuētute tua ex tipe doctrinā, & vsque ad canos inuenies sapiētiā. Quasi is, qui arat, & qui semināt accede ad eā, & sustine bonos fructus illius, in ope eius enim ipsius exiguū labo rabis: & cito edes de generationibus illi⁹. Quā aspera est nimū sapientia in doctis hominibus, & non permanebit in illa exozs. Quasi lapidis virtus probatio erit in illis, & non demozabunt̄ proinde cito illā. Sapientia eñ doctrine secundū nomen est ei⁹ & non est multis manifesta: quibus aūt cognita est permanet vsq; ad cōspectū dei. Audi fili, & accipe consiliū intellectus, & ne abijcias consiliū meū. Infige pedē tuum in cōpedes illius, & in torques illius collū tuū: subijcere humerū tuū, & porta illā, & ne accederis vinculis eius. In omni animo tuo accede ad illā: & in omni virtute tua cōserua vias eius. Inuestiga illā, & manifestabitur tibi, & cōtinens factus ne derelinquas eā: in nouissimis eñ inuenies requiē in ea, & conuertetur tibi in oblectationē Et erunt tibi cōpedes ei⁹ in protectionē fortitudinis, & bales virtutis, & torques illius in stolā glozie, decoz eñ vite est in illa, & vincula illi⁹ alligatura salutis. Stola glozie indues eā, & cozonam gratulatiōis superpones tibi. Fili, si attenderis mihi, disces: & si accōmodaueris animū tuū sapiens eris. Si inclinaueris aurē tuā, excipies doctrinā: & si dilexeris audire sapiens eris. In multitudine prezbiterozū prudētiū sta, & sapiētie illorum ex cozde cōiungere, vt omnē narrationē dei possis audire, & prouerbia laudis nō effugiāt a te. Et si videris sedatū euigila ad eū, & gradus ostiozum illius exterat pes tuus. Cogitatū tuum habe in preceptis Dei, & in mandatis illius maxime assidu⁹ esto, & ipe dabit tibi coz, & cōcupiscētia sapiētie dabit̄ tibi.

¶ Ex epistola Pauli ad Ephesios. Lectio prima.

BEnouamini aūt spiritu mentis vestre: & induite nouū hominē qui secundū Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis. Propter qđ deponētes mendaciū, loquimini veritatē vnusquisq; cū proximo suo qm̄ sumus inuicē membza. Irascimini: & nolite peccare

Sol nō occidat super ira-
cūdiā vestrā. Nolite locū da-
re diabolo. Qui furabatur
tā nō furetur: magis aūt la
bozet, operādo manib⁹ ſuis
quod bonū eſt, vt habeat vn
de tribuat necessitatē patiē
ti. Omnis ſermo, malus ex
oze veſtro non pzocedat: ſed
ſi quis bonus ad edificatio-
nē fidei, vt det gratiā audiē
tibus. Et nolite cōtriſtare
ſpiritū ſanctum Dei: in quo
ſignati eſtis in die redēptio
nis. Oīs amaritudo, & ira, &
indignatio, & clamoz, & blaſ-
phemia tollatur a vobis cū
omni malitia. Eſtote aūt
inuicē benigni, miſericozdes
donātes inuicē ſicut & deus
in Chriſto donauit vobis.

Ca. 5.

¶ Eſtote ergo imitatozes
Dei, ſicut filij chariſſimi: &
ambulate in dilectione, ſicut
& Chriſtus dilexit nos, & tra
didit ſemetipſum pzo nobis
oblationē & hoſtiā Deo in
odozē ſuauitatis. Foznica-
tio aūt & oīs immunditia,
aut auaritia nec nominet
in vobis, ſicut decet ſanctos
aut turpitudo, aut ſtultilo-
quiū, aut ſcurrilitas, que ad
rē nō ptinet: ſed magis gra-
tiarū actio. Hoc enī ſcitote
intelligentes, q̄ oīs foznica
toz, aut immundus, aut aua
rus, q̄ eſt idolozū ſeruitus
nō habet hereditatem in re-
gno Chriſti & Dei. Nemo
vos ſeducat inanib⁹ verbis
pzopter hec enī, venit ira Dī
in filios diffidentie. Nolite
ergo effici participes eozum
Eratis enim aliq̄n tenebr
nunc aūt lux in dño. Vt fi
lij lucis ambulate. (Fructus
enī lucis, eſt in oī bonitate
& iuſtitia & veritate) pzoba
tes quid ſit beneplacitū Dī
& nolite cōmunicare operi
bus infructuoſis tenebra
magis aūt redarguite. Dia
enī in occulto fiunt ab ipſis
turpe eſt & dicere. Oīa aūt
que arguūtur a lumine ma
nifeſtatur: oē enī quod ma
nifeſtatur, lumen eſt. Pzop
quod dicit, Surge qui dor
mis: & exurge a mozt⁹, &
luminabit te Chriſtus.

¶ Feria tertia ex Eccleſi.

NOli facere mala, & nō
te apphendēt. Diſcede
ab iniq̄ & deficiēt mala ab
te. Fili non ſemines mala
in ſulcis iniuſtitie, & nō me
tes ea in ſeptuplū. Noli ex
rere ab homine ducatū, ne
a rege cathedzam honoris.
Non te iuſtifices ante deū
enī agnitoz cozdis ipſe eſt
& penes regem noli velle vi
deri ſapiens. Noli querere
fieri iudex, niſi valeas vir
tute irrumpere iniquitates
ne forte extimeſcas facie
potētis & ponas ſcandalum

in agnitate tua. Nō peces in multitudinem ciuitatis, nec te immittas in populū, nec afliges duplicia peccata enim in vno eris immunis. Noli esse pusillanimis in animo tuo. Exozare, & fac eleemosynam ne despicias. Ne dicas, In multitudine numerū meozū respiciet deus, & offerente me deo altissimo, munera mea suscipiet. Non irrideas hominē in amaritudine aīe: est enim qui humiliat & exaltat, circūdatū aduersus fratrē tuū: nec in amicum similiter falsa. Noli velle mentiri omnē mendaciū: assiduitas enim illius nō est bona. Noli verbosus esse in multitudine presbyterozum, & nō iteres verbū in oratione tua. Nō oderis laboziosa opera, & rusticationē creatam ab altissimo. Non te reputes in multitudine indisciplinatozū. Memento ire. quoniam nō tardabit.

voluntas dei. Et nolite inebriari vino in quo est luxuria, sed implemini spiritu sancto, loquētes vobismetipsis in psalmis, hymnis & canticis spiritualibus, cantantes & psallentes in cozdibus vestris dño, gratias agētes semper pro oībus in nomine dñi nostri Jesu Christi deo & patri. Subiecti inuicē: in timoze Christi. Mulieres viris suis subdite sint sicut deo, qm̄ vir, caput est mulieris: sicut Christus, caput est ecclesie: ipse, saluator cozpozis eius. Sed sicut ecclesia subiecta est Christo, ita & mulieres viris suis in oībus. Viri, diligite vxozes vestras, sicut & Christus dilexit ecclesiā, & seipsum tradidit pro ea: vt illā sanctificaret, mūdas eā lauacro aque in verbo vite. vt exhiberet ipse sibi gloziosam ecclesiam non habentem maculā aut rugā aut aliquid huiusmodi, sed vt sit sancta & immaculata. Ita & viri debent diligere vxozes suas vt cozpora sua. Qui suam vxozem diligit, seipsum diligit. Nemo enim vnquam carnem suam odio habuit sed nutrit & fouet eā, sicut & Christus ecclesiam: quia membra sumus cozpozis eius: de carne eius & de ossibus eius

Ex epistola Pauli ad Ephesios. Lectio secunda.

VIdete itaque fratres quō caute ambuletis, nō quasi insipientes, sed vt sapientes: redimentes tempus, qm̄ dies mali sunt. Propterea nolite fieri imprudentes: sed intelligentes que sit

Propter hoc relinquet homo patrē & matrē suā: & adherebit uxori sue, & erunt duo in carne una. Sacramētum hoc magnū est, ego aūt dico in Christo & in ecclesia Veruntamen & vos singuli unusquisq; uxorem suam sicut seipsum diligat: uxor autem timeat virum suum.

¶ Sabbato ex Ecclesiastico.

Lectio prima.

Humilia valde spiritū tuū qm̄ vindicta carnis impij, ignis & vermis. Noli prevaricari in amicū pecuniā differentē, neq; fratrē charissimū auro speueris. Noli discedere a muliere lensata & bona, quā sortitus es in timore dñi. gratia em̄ verecundie illius sup aurū. Non ledas seruū in veritate operantem neq; mercenariū dantē animā suam. Seruus lensatus sit tibi dilectus quasi anima tua, non defraudes illū libertate, neq; inopē derelinquas illū. Pecora tibi sunt, attende illis, & si sunt utilia, perseuerent apud te. Filij tibi sunt, erudi illos, & curua illos a puericia eor. Filie tibi sunt, serua corpus illarū, & nō ostendas hilarē faciē tuā ad illas. Trade filiā, & grande opus feceris, & homini lensato da illā. Mulier si est tibi scōm animā tuā, nō proiicias illā & odibili non credas te in to to corde tuo. Honoza patrē tuū, & gemitus matris tuę ne obliuiscaris. Memento qm̄ nisi per illos natus fuisses: & retribue illis, quę & illi tibi. In tota aia tua me dñm, & sacerdotes illius sanctifica. In omni uirtute tua dilige eum qui te fecit, & ministros eius non derelinquas. Honoza deū ex tota anima tua, & honorifica sacerdotes, & pzopurga te cum brachijs. Da illis partem tuam mandatū est tibi primitiarū & purgationis, & de tua gligentia tua purga te cum paucis. Datū brachior sacrificiū sanctificationis offeres dño, & initia sanctoz: & paupert pozrige manū tuā, vt perficiatur propitiatio, & benedictio tua. Gratia datus in cōspectu oīs uentis, & moztuo nō prohibeas gratiā. Non desis plorantibus in cōsolationē, & cū lugentibus ambula. Non pigeat visitare infirmum, his em̄ in dilectione firmabis. In oībus operibus tuis memozare nouissima tua, & in eternum nō peccabis.

¶ Ex epistola Pauli ad Ephesios. Lectio secunda.

Filij, obedite parentib⁹ vestris in domino

hor essi iustũ est. Honoza pa
tre tuũ & matrẽ tuã: qđ est
mandatũ primũ in promis-
sione, vt bene sit tibi, & sis lõ
gæuus super terrã. Et vos
patres nolite ad iracundiã
prouocare filios vestros: sed
educate illos in disciplina &
correptione dñi. Serui obe
dite dñis carnalibus, cũ ti-
more & tremore, in simplici-
tate cordis vestri sicut Chri
sto: non ad oculũ seruientes,
quasi hoibus placentes, sed
vt serui Christi, facientes vo
luntatẽ dei, ex animo: cum
bona voluntate seruientes,
sicut dño & nõ hoibus: scien
tes qm vnusquisq; quodcũq;
fecerit bonũ, hoc recipiet a
dño, siue seruus siue liber.
Et vos dñi eadẽ facite illis,
remittẽtes minas, scientes,
qꝫ & illorum & vester dñs, est
in celis: & ꝓsonarũ acceptio
non est apud eũ. Dẽ cetero
fratres cõfortamini in dño,
& in potẽtia virtutis eius.
Induite vos armaturã dei:
vt possitis stare aduersus in
sidias diaboli, qm nõ est no-
bis colluctatio aduersus car
nẽ & sanguinẽ: sed aduersus
principes & potestates, aduer
sus mũdi rectores tenebra
rum, cõtra spiritualia nequi
tie in celestibus. Propte
rea accipite armaturam dei,
vt possitis resistere in die
malo, & in omnibus perfecti
stare. State ergo succincti
lumbos vestros in veritate,
& induti loricã iustitie, & cal-
ceati pedes in preparationẽ
euãgelij pacis: in oĩbus su-
mentes scutum fidei, in quo
possitis oĩa tela nequissimi
ignea extinguere: & galeã sa
lutis assumite: & gladiũ spi-
ritus, quod est verbũ Dei.
Per oẽm orationem & obse
crationẽ orantes omni tem
pore in spiritu: & in ipso vi
gilantes in omni instantia,
& obsecratiõe pro omnibus
sanctis: & pro me, vt det mi-
hi sermo in apertione oris
mei cũ fiducia: notũ facere
mysteriũ euangelij: pro quo
legatione fungor in catena,
ita vt in ipso audeã, prout
oportet me loqui. Vt aũt &
vos sciatis q̃ circa me sunt,
quid agã: oĩa vobis nota fa
ciet Tychicus, charissimus
frater & fidelis minister in
dño: quẽ misi ad vos in hoc
ipsum, vt cognoscatis q̃ cir-
ca nos sunt, & consoletur cor
da vestra. Pax frattribus &
charitas cum fidẽ a deo pa-
tre nostro, & dño Jesu Chri
sto. Gratia cum omnibus
qui diligunt dominũ nostrũ
Jesum Christum in incor-
ruptione. Amen.

¶ Dñica tertia Magantium
ex Ecclesiastico. Lect. i.

Cap. 8 Non litiges cū homine hoī foztiozī tē: q̄ si fenerauit potente, ne fozte incidas in manus illi⁹. Non cō tendas cū viro locupete, ne fozte econtra constituat litē tibi. Multos em̄ perdidit aurum, & argent ū. & vsq; ad coz regū extēdit, & cōuertit. Non litiges cū homine linguato, & non strues in ignē illius ligna. Nō cōmunices homini indocto, ne mala de pgenie tua loquatur. Ne despicias hoīem auertētē se a peccato, neq; impzoperes ei. Memēto q̄m oēs in cozrup tiōe sumus. Ne spernas hominē in sua senectute, etenim ex nobis senescunt. Noli de moztuo inimico tuo gaudere, sciēs q̄m oēs mozimur, & in gaudiū volumus venire. Ne despicias narrationem pzesbyterozū sapientiū, & in pueroꝝ eozcōuersare. Ab ipsis em̄ disces sapientiā, & doctrinā intellect⁹, & seruire magnatis sine querela. Nō te pzeteream narratio seniorū: ipsi em̄ didicerūt a patribus suis: q̄m ab ipsis disces intellectū, & in tpe necessitatis dare responsum. Nō incēdas carbones peccatoz aduersus eos, & ne incēdaris flāma ignis peccatozū illozum. Ne cōtra facie stes cōtumelioſi, ne sedeat quasi insidiator ozozi tuo. Noli seuerari

ris, quasi perditū habe. Nō spōdeas sup̄ virtutē tuā: si spōderis, quasi reliqua tuēs cogita. Nō iudices cōtra iudicē: q̄m scōm̄ q̄d rectū est, iudicat. Cū audace non eas in via, ne fozte grauis mala sua in te: ipse em̄ secū volūtatē suā vadit, & simul cum stultitia illius pereas.

¶ Epistola Pauli ad Thessalonicenses prima. I. C.

Paulus & Siluanus & Timotheus ecclesie Thessalonicēsiū in Deo patre nostro & domino Jesu Christo gratia vobis & pax.

¶ Gratias agim⁹ Deo sēp̄ pro oībus vobis: memoriā vēi facientes in oōnib⁹ nris sine intermissiōe, memores operis fidei vestre & labozis & charitatis, & sustinētie nr̄e dñi nostri Jesu Christi, ante Deū & patrē nostrū. Scientes fratres dilecti, a Deo electionē vestrā: qa euāgelium nostrū nō fuit ad vos in sermone tm̄, sed & in virtute, & in spū sancto, & in plenitudine multa, sicut scitis quales fuerimus in vobis, propter vos. Et vos imitatores nr̄i facti estis, & dñi, excipientes verbum in tribulatione multa cū gaudio spūs sc̄i: ita vt facti sitis forma oīb⁹ credentib⁹ in Macedonia &

in Achaia. I vobis ẽm dicta
matus est sermo dñi: nō so-
lū in Macedonia ⁊ in Achaia
sed ⁊ in oī loco fides vestra
que est ad deū profecta est,
ita vt non sit nobis necesse
quicq̄ loqui. Ipsi ẽm de no-
bis annuntiāt, qualēm introi
tum habuerimus ad vos,
⁊ quō conuersi estis ad deū
a simulacris seruire deo vi
uo ⁊ vero, ⁊ expectare filium
eius de celis (quē suscitauit
ex mortuis) Iesum, qui eri-
puit nos ab ira ventura.

¶ Nā ⁊ ipsi scitis fratres in
troitū nostrū ad vos qa nō
inanis fuit: sed añ passi mul
ta ⁊ cōtumelijs affecti (sicut
scitis) in Philippis, fiduciā
habuimus in deo nr̄o loq̄
ad vos euangelium dei in
multa sollicitudine. Exhor-
tatio ẽm nostra nō de errore
neq̄ de immunditia, neq̄ in
dolo: sed sicut probati sum⁹
a deo vt crederetur nobis
euangeliū, ita loquimur, nō
quasi hoibus placentes, sed
deo qui probat corda nr̄a.
Neq̄ ẽm aliq̄n fuim⁹ in ser
mōe adulationis, sicut scitis
neq̄ in occasione auaritie,
deus testis est: nec querētes
ab hominibus gloriā, neq̄ a
vobis, neq̄ ab alijs. Cū pos
semus vobis onerī esse, vt
Christi apostoli: sed facti su-
mus paruuli in medio vr̄i

tanq̄ si nutrix foueat filios
suos. Ita desyderātes vos
cupide, volebamus tradere
vobis nō solū euangeliū dei
sed etiam aias nostras: qm
charissimi nobis facti estis.
Memores ẽm estis fratres
laboris nostri ⁊ fatigatiōis
nocte ⁊ die operātes, ne quē
vestrū grauarem⁹: p̄dicaui-
mus in vobis euangeliū dei
Vos testes estis ⁊ deus, q̄
sancte ⁊ iuste ⁊ sine querela
vobis qui credidistis, affui-
m⁹: sicut scitis qualiter vnū
quēq̄ vestrū (sicut pater fi-
lios suos) deprecātes vos ⁊ cō
solātes, testificati sumus vt
ābularetis digne deo, q̄ voca
uit vos in suū regnū ⁊ gl̄iā.

¶ Si hec dñica interpolatur
post pentecosten, p̄ter parmā
⁊ secundā lectionem nihil vl
tra hic queras, qa cetera di-
cenda sunt de festo duplici
aut octaua tunc occurrenti.

¶ Si vero celebrabit añ sep
tuagesimā, tūc aduertendū,
qō in āno in quo epiphania
dñi venerit in die sabbati de
cēda est hic tertia lectio. In
illo tpe dixit Iesus discipu
lis suis, a cēo. Euangliū
tuū. quas inuenies in dñica
quarta vagantiū. In alijs
añ ānis dicēde sunt hic ter
tia lectio ⁊ cēo inscripte.

¶ Tertia lectio secundum
Matthеum.

IN illo tempore ascendente Jesu in nauicu-
lā, sequuti sunt eū discipuli
eius: ⁊ ecce motus magnus
factus est in mari, ita vt na-
uicula operiretur fluctibus,
⁊ reliqua.

Homelia Origenis.

INgrediente dño in na
uiculā secuti sunt eum
discipuli eius. Non imbecil
les sed firmi ⁊ stabiles in fi-
de: mansuetī ⁊ pij spernētes
mundū: nō duplici corde, sed
simplici. Hi ergo secuti sunt
eū, nō tm gressus eius sequē
tes: sed magis sanctitatē ei⁹
comitantes: ⁊ iustitiā eius
sectantes. Et ecce tempestas
magna facta est in mari, ita
vt nauicula operiretur flu-
ctib⁹. Cū enī multa magna
⁊ miranda ostendisset in ter
ra: translūt ad mare: vt ⁊ ibi
dem adhuc excellētiora ope
ra demonstraret: quatenus
terre marisq; dñm se esse cū
ctis ostenderet. Ingressus
ergo nauiculā, fecit turbare
mare, cōmouit ventos, con
citauit fluct⁹. Cur hoc ideo
vt discipulos mitteret in ti-
morē ⁊ suum auxiliū postu-
larent: suāq; potentiā rogā
tibus manifestaret. Ipsa tē
pestas non ex se obozta est,
sed potestati paruit imperā
tis eius qui educit vētos de
thesauris suis: qui terminū
mari arenā cōstituit. Dicit
enim ei: Usque huc venies
⁊ non vltra gradieris: sed in
temetipso, cōfringentur fu
ctus tui. Huius ergo iussio
ne ⁊ precepto ozta est tempe
stas in mari, propter occasio
nes supertius memozatas.
Facta est tēpestas magna ⁊
nō pusilla: vt magnū opus
⁊ nō pusillū ostenderet. Dum
te⁊ fluctus naucule irrue
bant: tanto magis timoris di
scipulos cōturbabat vt pō
magis desiderārēt ad liberā
dum se per mirabilis salua-
tozi ⁊. Dñs vero dozmiebat
O res mirabilis ⁊ stupenda
Js qui nunq; obdozmit vt
Js qui nunq; dozmi
mit. Js qui nunq; dozmi
ne⁊ dozmitat, iple dozmie
dicit. Dozmiebat quidē cor
poze: sed vigilabat diuinis
te. Dozmiebat quidē corpo
re: sed diuino nutu turbā
bat mare. Erigebatq; fluc⁹
⁊ apostolos cōturbabat sui
ostensurus potentiā. Deo.

DEus, q̄ nos in tantis
periculis constitutos
pro humana scis fragilitate
non posse subsistere, da nō
bis salutē mētis, ⁊ corporis
vt ea, q̄ pro peccatis nostris
patimur, te adiuuante vin
camus. Per dominum.

Feria. ij. ex Eccles. Le.

QUm iracundo non ha
cias rixā, ⁊ cū audac

nō eas in desertū: qm quasi
nihil est ante illū sanguis, ꝫ
vbi non est adiutozium eli-
det te. Cū fatuis consilium
non habeas, nō em poterūt
diligere, nisi que eis placent.
Cozā extraneo nō facies cō
siliū nescis em quid pariet.
Nō omni homini coz tuum
manifestes: ne fozte inferat
tibi gratiā falsaz, ꝫ cōuitiet
tui, ne ostendat sup te mali-
tiā doctrine ne ꝑ. Non des
mulierē potestatē aie tue, ne
ingrediatur in virtute tua,
ꝫ confundaris. Mere lpicias
mulierē multiuolā: ne fozte
incedas in laqueos illi9. Cū
caltatrice ne assidu9 sis, nec
audias illā, ne fozte pereas
in efficacia illius. Virginē
ne cōspicias, ne fozte scanda
lizeris in dcoze illi9. Ne des
cozneariis aiam tuā in vllo
ne ydas te, ꝫ hereditatē tuā
Noli circumspicere in vicis
ciuitatis, ne oberraueris in
plateis illius. Iuerte faciem
tuā a muliere cōpta, ꝫ ne cir
cumspicias speciem alienam:
propter speciē mulieris mul
ti perierunt: ꝫ ex hoc concu-
piscentia quasi ignis exardes
cit. Dis mulier que est foz-
uicaria, quasi stercus in via
ab oibus ꝓtereuntibus cō
culcabitur. Speciē mulieris
aliene multi admirati repro
bi facti sunt: colloquiū enim
illius quasi ignis exardescit
Cum aliena muliere nō se-
das omino, nec accumbas
cū ea super eubitū: ꝫ non al-
tercaris cum illa in vino, ne
fozte declinet coz tuum in il
lam ꝫ sanguine tuo labaris
in perditionem.

¶ Ex Epistola i. ad Thessa
lonicenses. Lectio secunda.

Deo ꝫ nos gratias a-
gimus Deo sine inter-
missione, qm cum accepisse-
tis a nobis verbū auditus
Dei, accepistis illud non vt
verbum hominū, sed (sicut
est vere) verbum dei, qui o-
peratur in vobis qui credi-
distis: vos enim imitatozes
facti estis fratres ecclesiarū
dei q̄ sunt in Judea, in Chri
sto Jesu: quia eadem passi
estis ꝫ vos a contribulibus
vestris, sicut ꝫ ipsi a Judeis,
qui ꝫ dominū occiderūt Je
sum, ꝫ ꝓphetas, ꝫ nos per
secuti sunt, ꝫ deo non placēt
ꝫ omnibus hominibus ad-
uersantur: ꝓhibentes nos
gentibus loqui, vt salui fiāt
vt impleant peccata sua sem
per: peruenit enim ira dei su
per illos vsq; in finem. Nos
autem fratres desolati a vo
bis ad tempus hore, aspectu
non corde, abundantius fe-
stinauimus faciem vestram
videre cum multo desyderio

qñ volumus venire ad vos ego quidē Paulus ꝛ semel ꝛ iterū: sed impediuit nos sa tanas. Que est enī nīa spes aut gaudiū, aut corona gloriæ? Nōne vos añ dñm nostrum Jesum Chꝛistū estis in aduentu eius? vos enim estis gloria nostra ꝛ gaudiū.

¶ Propter quod nō sustinētes amplius, placuit nobis remanere Athenis, solis nūsimus Timotheū fratrē nostrū ꝛ ministrū Dei in euāgelio Chꝛisti, ad cōfirmādos vos ꝛ exhoꝛtandos pro fide vestra: vt nemo moueat in tribulationib⁹ istis, ipsi enī scitis in hoc positi sumus. Nā ꝛ cū apud vos essemus prædicebamus vobis passuros nos tribulatiōes sicut ꝛ factū est ꝛ scitis. Propterea ꝛ ego amplius nō sustinens misi ad cognoscendā fidē vestrā ne forte tētauerit vos is qui tētat, ꝛ inanis fiat laboꝛ nr̄. Nunc añt veniente Timotheo ad nos a vobis, ꝛ annunciāte nobis fidem ꝛ charitatē vestrā, ꝛ quia memoriā nostri habetis bonā semper, desyderātes nos videre, sicut ꝛ nos quoq; vos: ideo cōsolati sumus, fratres in vobis in omni necessitate ꝛ tribulatione nostra per fidē vestrā, qñ nūc viuim⁹, si vos statis in dño. Quam eñ gratiārū actionem possimus deo retribuere pro vobis, in oī gaudio quo gaudemus propter vos añ Deum nostrū, nocte ac die abundātius oxātes vt videamus facie vestrā, ꝛ cōpleamus ea q̄ deſunt fidei vestrē? Ipse aūt deus ꝛ pater noster ꝛ dominus Jesus Chꝛistus diriguiā nostrā ad vos. Vos aūt dñs multiplicet, ꝛ abundare faciat charitatē vestrā in inuicē ꝛ in omnes: q̄sadmodū ꝛ nos in vobis ad cōfirmā manda coꝛda vēa sine querela in sanctitate añ deū ꝛ patrē nostrū in aduentu dñi nostri Jesu Chꝛisti cū omnibus sanctis eius. Amen.

Cap. 1.

¶ Feria tertia ex Ecclesiastico. Lectio prima.

DEdere cinquas antiquum: nouus non erit similis illi. Vinum nouū, amicus nouus: veterascet, ꝛ cū suauitate bibes illud. Non zeles gloziam ꝛ opes peccatoꝛis: nō enī scis que futura sit illius subuersio. Nō placeat tibi iniustoꝛū sciens q̄m vsq; ad inferos nō placebit impiis. Longe abesto ab hoie potēte ꝛ nō habēte occidēdi, ꝛ non suspiceberis timoꝛē mortis ꝛ si accesseris ad illū, noli aliquid cōmittere, ne forte audiat vitā tuā. Cōmuni

hem mortis scito, qm in me
dio laqueozū ingredieris, ⁊
sup dolentū arma ambula
bis. Sedm virtutē tuā cane
te a pximo tuo ⁊ cū sapiē-
tibus ⁊ pzudētibus tracta.
Tuiri insti sint tibi cōuiue, ⁊
in timoze dei sit tibi gloziosa
⁊ in sensu sit tibi cogitatus
dei, ⁊ ois enarratio tua in
pceptis altissimi. In ma-
nu artificū opa laudabunt̄
⁊ pzinceps ppuli in sapiētia
sermōis sui, in sensu vero se
niozū verbū. Terribilis est
in ciuitate sua homo linguo
sus, ⁊ temerarius in verbo
suo odibilis erit.

Cap.4. ¶ Ex epistola pma ad Thes
salonicenses. Lectio secūda.

De cetero ergo frātres
rogamus vos ⁊ obse
ramus in dño Jesu: vt quē
admodū accepistis a nobis
quō opozteat vos ābulare
⁊ placere deo sic ⁊ ambuletis
vt abūdetis magis. Scitis
enī q̄ pcepta dederim vobis
per dñm Jesum. Hec est enī
voluntas dei, sanctificatio
vēa, vt abstineatis vos a foz
nicatione: vt sciat vnusquisq̄
vestrū vas suū possidere in
sanctificatione ⁊ honoze, nō
in passione desyderij, sicut ⁊
gētes que ignozāt deū: ⁊ ne
quis supergrediat̄ neq̄ cir-
cumueniat in negotio frātrē
suū; qm vindex est dñs de
his oībus, sicut pdixim⁹ ⁊
vobis, ⁊ testificati sum⁹: nō
enim vocauit nos deus in
immunditiā sed in sanctifi-
cationē. Itaq̄ qui hec sper-
nit, non hominē spernit, sed
deum, qui etiā dedit spiritū
suum sanctum in nobis. De
charitate aūt fraternitatis,
nō necesse habemus scribere
vobis: ipsi enim vos a deo
didicistis vt diligatis inuicē
Etenim illud facitis in om-
nes frātres in vniuersa Ma
cedonia. Rogamus autem
vos frātres vt abundetis
magis: ⁊ operā detis ⁊ quie
ti sitis, ⁊ vt vestrū negotiū
agatis, ⁊ operemini manib⁹
vestris, sicut pcepimus vo
bis, ⁊ honeste ambuletis ad
eos q̄ foris sunt: ⁊ nullius
aliquid desyderetis. Nolu-
mus aut̄ vos ignozare fra
tres de dozmiētibus: vt nō
contristemini, sicut ⁊ ceteri
qui spem non habent. Si
enim credimus quoniam Jesus
moztuus est ⁊ resurrexit, ita
⁊ deus eos qui dozmierunt
per Jesum, adducet cum eo.
Hoc enim vobis dicimus in
verbo Domini, quia nos
qui viuimus, qui residui su
mus in aduentum Domi-
ni, non pzeueniemus eos
qui dozmierunt. Quo-
niam ipse Dominus in ius
su ⁊ in voce Archangeli ⁊

in tuba dei descendet de celo,ꝫ mortui qui in Christo sunt,resurgent primi. Deinos qui viuimus qui relinquimur, simul rapiemur cũ illis in nubib⁹ obuiã Christo in aera,ꝫ sic semper cum dño erimus. Itaq; consolamini inuicẽ in verbis istis.

¶ Feria quarta ex Ecclesiastico. Lectio prima.

ca.10. IUdex sapiẽs iudicabit populum suum,ꝫ principatus sensati stabilis erit. Secundũ iudicẽ populi,sic ꝫ ministri eius,ꝫ qualis rector est ciuitatis, tales ꝫ inhabitantes in ea. Rex insipiens perdet populũ suũ,ꝫ ciuitates inhabitabũtur p sensum prudẽtiũ. In manu dei potestas terre,ꝫ exercabilis ois iniquitas gentiũ,ꝫ vtilẽ rectorẽ suscitabit in tẽpus super illã. In manu dei potestas hois,ꝫ super faciẽ scribe imponet honorẽ suũ. Dñs iniurie proximi ne memineris,ꝫ nihil agas in operibus iniurie. Odibilis coꝝ Deo est ꝫ hominibus superbia,ꝫ exercabilis ois iniquitas gentiũ. Regnũ a gente in gentẽ transfertur ꝓpter iniustitias,ꝫ iniurias,ꝫ cõtumelias,ꝫ diuersos dolos. Iuaro aũt nihil est scelestꝰ. Quid superbit terra ꝫ cinis? Nihil est iniquius, quam amare pecuniã hic enim ꝫ animã suã venalẽ habet: quia in vita sua proiecit intima sua. Dñs potentatꝰ, patiens vita. Languor prolixior grauat medicũ. Bꝛeuẽ languorem precidit medicus: sic ꝫ rex hodie est, ꝫ cras morietur. Cũ enim moꝛietur homo, hereditabit serpẽtes,ꝫ bestias ꝫ vermes. Initiũ superbie hois,apostatare a deo: quoniã ab eo ꝺ̃ recessit illã,recessit coꝛ eius: qm̃ initium omnis peccati est superbia,qui tenuerit illã, adimplebit maledictis,ꝫ subuertet eum in finem. Ꝓpterea exhonorauit dominus cõuentus superbozum, ꝫ destruxit eos vsq; in finem.

¶ Ex epistola prima ad Thessalonicenses. Lectio secunda.

DE tempoꝛibus aũt ꝫ momẽtis fratres,non indigetis vt scribamus vobis, Ipsi enim diligenter tis ꝺ̃ dies domini, sicut fur in nocte, ita veniet: cum enim dixerint, pax ꝫ securitas: tunc repentinus eis superuenit interitus, sicut dolor in vtero habentis,ꝫ non effugient. Vos autem fratres, non estis in tenebꝛis: vt vos dies illa tanquam fur cõprehendat: omnes enim vos: filij lucis estis:ꝫ filij diei: nõ sumus

noctis nec̄ tenebȝarū. Igit̄ nō ozmiam⁹ sicut et ceteri: sed vigilemus ⁊ sobȝij simꝰ. Qui enī dozmiūt, nocte dozmiunt: et q ebȝij sunt, nocte ebȝij sunt. Nos aūt q diei sumus, sobȝij simus, induti loȝicā charitatis, et galeā spē salutis: qm̄ non posuit nos deus in irā, sed in acquisitionē salutis per dñm nostrū Jesum Chȝistū, q moȝtuus est ꝓ nobis, vt ssiue vigilemus siue dozmiamus, simul cū illo viuamus. Pȝopter qđ cōsolamini inuicē: ⁊ edificate alterutrū, sicut ⁊ facitis. Rogamus aūt vos fratres, vt noueritis eos q laboȝāt inter vos ⁊ pȝesunt vobis in dño ⁊ monēt vos: vt habeatis illos abundantius in charitate: ꝓpter opꝰ illoȝū pacem habete cū eis. Rogamꝰ aūt vos fratres, coȝripite inquietos, cōsolamini pusillanimes, suscipite infirmos, patiēres estote ad oēs. Videte ne quis malū pȝo malo alicui reddat: sed semp qđ bonū est sectamini inuicē, ⁊ in oēs. Semp gaudete. Sine intermissiōe oȝa te. In oībus gratias agite, hec est enī voluntas Dei in Chȝisto Jesu in oīb⁹ vobis. Spiritū nolite extinguere. Pȝophetias nolite spernere. Oia autem pȝobate, qđ bonū est, tenete. Ab omni specie mala abstinete vos. Ipse aūt deus pacis sanctificet vos per oia: vt integer spiritus vester et anima ⁊ coȝpꝰ sine querela, in aduentu dñi nostri Jesu Chȝisti conseruetur. Fidelis est qui vocauit vos q etiā faciet. Fratres oȝate ꝓ nobis. Salutate fratres omnes in osculo sancto. Adiuro vos per dominū, vt legāt epistola hec omnibus sanctis fratribus. Gratia dom̄ni nostri Jesu Chȝisti vobiscum. Amen.

ℂ Feriā. v. ex Ecclesiatico. Lectio pȝima.

Sedes ducū superboȝ destruxit deus, ⁊ sedere fecit mites pȝo eis. Radices gentiū superbarū arefecit deꝰ, ⁊ plantauit humiles ex ipsis gentibus. Terras gentiū euertit dñs, ⁊ perdidit eos vsq ad fundamētū. Arefecit deus ex ipsis, ⁊ disperdidit eos, ⁊ cessare fecit memoȝiā eoȝū a terra. Memoȝiā superboȝū perdidit deus, ⁊ reliquit memoȝiā humilium sensu. Nō est creata hominib⁹ superbia, neq; iracūdia nationi mulierū. Semē hoīm honoȝabitur hoc, qđ timet dēū: semē aūt hoc exhonoȝabit, qđ pȝeterit mandata dñi. In medio fratrū rectoȝ illoȝū in honoȝe: ⁊ qui

timēt dominū,erunt in ocu
lis illius.Gloria diuitū,ho
nozatozū,ꝫ pauperū, timoz
dei est: nō despicere hoiem
iustū paupere, ꝫ nō magni
ficare virū peccatozē diuitē.
Magnus est iudex,ꝫ potēs
est in honoze:ꝫ nō est maioz
illo q timet deū. Seruus sen
sato liberi,seruiēt:ꝫ vir pzu
dens disciplinatus nō mur
murabit cozreptus, ꝫ insci9
nō honozabitur. Noli extol
lere te in faciēdo opere tuo,
ꝫ noli cūctari in tempoze an
gustie. Melioz est qui opera
tur,ꝫ abundat in oībus, ꝙ
qui gloziatur, et eget pane.
Fili mi,in māsuetudine ser
ua animam tuam, et da illi
honozem secūdum meritū
suum. Peccantem in animā
suam quis iustificabit?ꝫ ds
honozificabit exhonozantē
animā suam? Pauper glo
riatur per disciplinā ꝫ timo
rem suum: ꝫ est homo q ho
nozificat pzopter substan
tiam suam. Qui autem glo
riatur in paupertate,quan
to magis in substantia? Et
qui gloziatur in substantia,
paupertatem veretur.

¶ Epistola Pauli ad Thes
salonicenses.ii. Lectio.ii.

Ca.1. PAulus ꝫ Siluanus et
Timotheus : ecclesie
Thessalonicensium in Deo
patre nostro ꝫ domino Je
su Christo. Gratia vobis ꝫ
pax a deo patre nostro, ꝫ do
mino Jesu Christo. ¶ Gra
tias agere debemus semper
Deo pzo vobis fratres, sic
vt dignum est,quoniam fus
percrescit fides vestra,ꝫ abū
dat charitas vnius cuiusq;
vestrum in inuicem ita vt
et nosipsi in vobis gloria
mur in ecclesijs Dei, pzo pa
tientia vestra, ꝫ fide in om
nibus persecutionibus ves
stris ꝫ tribulationib9,quas
sustinetis in exemplū iusti
iudicij Dei vt digni habeā
mini in regno Dei, pzo quo
ꝫ patimini: si tamē iustum
est apud Deum retribuere
tribulationem ijs qui vos
tribulant:et vobis qui tri
bulamini requiem nobiscū
in reuelatione domini Jesu
de celo cum angelis virtu
tis eius in flamma ignis dā
tis vindictā ijs qui non no
uerunt Deum:ꝫ qui nō obe
diunt euangelio dñi nostri
Jesu Christi qui penas dā
bunt in interitu eternas a
facie dñi et a gloria virtu
tis eius:cum venerit gloria
ficari in sanctis suis,ꝫ admi
rabilis fieri in oībus qui cre
diderunt,quia creditū est te
stimoniū nostrū super vos
in die illo,in quo etiam oza
mus semper pzo vobis, vt
dignetur vos vocatiōe sua

Deus noster, & impleat omnẽ voluntatẽ bonitatis sue, et opus fidei in virtute, vt clarificet nomen dñi nostri Jesu Christi in vobis, et vos in illo, secundum gratiam Dei nostri, domini Jesu Christi.

¶ Feria sexta ex Ecclesiastico. Lectio prima.

Sapientia humiliati exaltabit caput illius, et in medio magnatorum collocabit illũ faciet. Nõ laudes virũ in specie sua, neq; speres hoiem in visu suo: bzeuis in volatilibus est apis, & initiũ dulcoris habet fructus illius. In vestitu ne gloriaris vnquã, nec in die honoris tui extollaris: qm mirabilia opera altissimi solius, & gloriosa, & abscõsa, & inusitata opera illi⁹. Multi tyranni sederũt in thzono, et insuspicabilis portauit diadema. Multi potentes oppressi sunt valde, & gloziosi traditi sunt in manus alterozum. Priusquam interroges ne vituperes quẽquam, et cum interrogaueris, corripe iuste. Priusquã audias ne respondeas verbum, & in medio sermonũ ne adijcias loqui. De ea re, q̃ te nõ molestat, ne certeris, & in iudicio peccatrũ ne cõsilias. Fili, ne in multis sint actus tui: & si dites fueris, nõ eris immunis a delicto. Si em̃ secutus fueris, non apzehẽdes: & nõ effugies, p̃ cucurreris. Et hõ labozãs & festinãs, & dolẽs impius, & tãto magis nõ abũdabit. Est homo marcidus egens recuperatiõe, plus deficiẽs virute, & abũdãs pauptate, et oculus dei respexit illũ in bono, & erexit eũ ab humilitate ipsi⁹ et exaltauit caput: & mirati sunt in illo multi, & honozauerũt deũ. Bona & mala, vita & mozs, pauptas & honestas, a deo sunt. Sapientia & disciplĩa, & scietia legis apũd deũ. Dilectio & vie bonozũ apũd ipsum. Errozes tenebze pcõzibus cõcreata sunt, qui aũt exultãt in malis consenescunt in malo.

¶ Ex epistola. ij. ad Thessalonicenses. Lectio. ij.

Bogamus aũt vos fratres per aduentum dñi nostri Jesu Christi, et nostre congregationis in ipsum, vt nõ cito moueamini a vestro sensu, neq; terreamini, neq; per spiritũ neq; per sermonẽ neq; per epistolam tanq̃ per nos missam, quasi instet dies dñi. Ne quis vos seducat vllo modo, qm̃ nisi venerit discessio primũ, et reuelatus fuerit homo peccati filius perditionis, & Ca. 2.

aduersat & extollit supra dē qđ dicit deus, aut qđ colit, ita vt in templo dei sedeat ostendēs se tanq̄ sit Deus. Nō retinetis qđ cū adhuc essem apud vos, hec dicebā vobis? Et nūc qđ detineat vt reueleť scitis: vt reueleť in suo tempore. Nā mysteriū iā operat iniquitatis: tantū vt q̄ tenet nūc teneat donec de medio fiat. Et tūc reuelabit ille iniquus: quē dñs Jesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illustratione aduētus sui eum, cuius est aduētus secundū operationē satane, in omni virtute & signis & prodigijs mēdacibus, & in oī seductiōe iniquitatis ijs q̄ pereūt, eo q̄ charitatē veritatis nō receperūt, vt salui fierent. Ideo mittet illis deus operationē erroris, vt credāt mēdacio: vt iudicent oēs q̄ nō crediderūt veritati, sed cōsenserūt iniquitati. Nos aūt debemus grās agere deo semp pro vobis fratres dilecti a deo, qđ elegerit nos de⁹ primitias in salutē, in sanctificatiōe spiritus, & in fide veritatis. Ad qđ & vocauit vos per euāgeliū nostrū, in acquisitionem glorie domini nostri Jesu Christi. Itaq; fratres state: & tenete traditiones quas didicistis, siue per sermonē, siue p epistolā nostram. Ipse aūt dñs noster Jesus Christus et deus et pater noster q̄ dilexit nos, & dedit cōsolationē eternā, et spem bonā in gratia, exhortetur corda vestra, et confirmet in omni opere & sermone bono.

¶ Sabbato ex Ecclesiastico

Lectio prima.

Datio dei permanet sanctis & profectus illius successus habebit in eternū. Est q̄ locupletat parce agendo: & hec est pars mercedis illius. In eo qđ dicit: Inueni requiē mihi: & nūc mādabo de bonis meis solus et nescit q̄ tēp⁹ pretereat illū & moz⁹ appropinquet: & relinquat oīa alijs et moriat. Sta in testamento tuo, & in illo colloquere: et in operē mādatoz⁹ tuoz⁹ veteraſce. Ne māseris in operibus peccatoz⁹. Cōfide aūt in deo: & mane in loco tuo. Facile est enim in oculis dei: subito honestare pauperē. Benedictio dei in mercedē iusti festinat: & in honore velocē profectus illius fructificat. Ne dicas, Quid est mihi opus: & que erūt mihi ex hoc bona? Ne dicas, Sufficiēs mihi sum. et qđ ex hoc pessimabor? In die bonoz⁹ ne immemor sis malorū, et in die malorū ne

immemoz sis bonozū, qm̃ ha
bile est cozā deo in die obit⁹
tetribuere v nicuique secū
dū vias suas. Malitia hoze
oblitionē facit luxurie ma
gne: et in fine hois denuda
tio operū illi⁹. Ante mozte
ne laudes hoiem quēq̃, qm̃
in filijs suis agnoscit vir.
Nō oēm hominē indue as
i domū tuā: multe em̃ sunt
insidie dolosi. Sicut em̃ eru
cat pzecordia fetentiū ꝛ fl
cur perdix inducit in caueā:
ꝛ vt capiea in laqueū, sic et
cor superboz: ꝛ sicut pzo
spectoz videns casum pzoxi
mi sui. Bona em̃ in mala cō
uertens insidiat: ꝛ in electis
imponet maculā. A scintilla
em̃ vna augetur ignis ꝛ ab
vno dolosō auget sanis ho
mo vero peccatoz sanguini
insidiat. Attende tibi a pe
stifero fabricat em̃ mala: ne
forte inducat sup te subsan
nationē in ppetuū. Admit
te ad te alienigenā: et sub
uertet te in turbine: ꝛ aba
lienabit te a tuis pzopzijs.

Ex Epistola secunda. Ad Thessalonicenses Lect. ij

DE cetero frates, oza
te pro nobis, vt ser
mo dei currat ꝛ clarificet, si
cut ꝛ apud vos: ꝛ vt libere
mur ab ipoztunis et malis
hoibus, nō em̃ oīm est fides.
Fidelis aūt dñs est, qui con
firmabit vos, et custodiet a
malo. Cōfidimus aūt de vo
bis fratres in dño, qd̃ que
cq̃ pzecipimus, ꝛ facitis ꝛ fa
cietis. Dñs aūt dirigat coz
da vestra in charitate dei et
potētia Chzisti. Denūtia
mus autē vobis fratres in
nōe dñi nostri Jesu Chzi
sti, vt subtrahatis vos ab
omni frate ambulāte in oz
dinate, ꝛ nō scōm traditio
nē quā acceperunt a nobis.
Ipsi em̃ scitis quēadmodū
opoꝛteat immitari nos, qm̃
nō inqeti fuim⁹ inter vos
neq̃ gratis panē manduca
uimus ab aliq̃, sed in laboze
ꝛ in fatigatiōe nocte ꝛ die o
perātes, ne quē vestrū gra
uarem⁹. Nō quasi nō habu
erim⁹ potestatē: sed vt nos
metipsos fozmā darem⁹ vo
bis ad imitandū nos. Nam
ꝛ cū essemus apud vos, hoc
denūtiabamus vobis. Qm̃
si quis nō vult operari, nec
manducet. Audiuimus em̃
inter vos quosdā ambulan
tes inquiete, nihil operātes
sed curiole agētes. Iis aūt
q̃ eiusmodi sunt denūtiam⁹
ꝛ obsecramus in dño Jesu,
vt cū silentio operantes, su
um panē mādūcēt. Vos au
tē fratres, nolite deficere be
nefaciētes. Qd̃ si quis non
obedit vbo nostro p episto
lam, hunc notate: ꝛ ne com-

Cap. 3

misceamini cū illo, vt cōfun
dat: et nolite quasi inimicū
existimare, sed cozripite vt
fratrē. Ipse aūt deus pacis
det vobis pacē sempiternā
in omni loco. Dñs sit cum
oīb⁹ vobis. Salutatio mea
manu Pauli: qđ est signū
in omni epistola: ita scribo.
Gratia dñi nr̄i Jesu Chri-
sti cū oībus vobis. Amen.

Dñica. iiij. Mag. ex ecc̄l. L.

Ca.12 SI inimicus tuus esurierit ciba illum: si sitierit da illi potum. Hoc enim faciens carbones ignis congregabis super caput eius. Noli vinci a malo: sed vince in bono malum. Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Non enim est potestas nisi a deo: quę autem sunt a deo ordinata sunt. Itaque qui resistit potestati dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt ipsi sibi damnationem adquirunt. Nam principes non sunt timori operis boni sed mali. Vis autem non timere potestatem? bonum fac: et habebis laudem ex illa. Dei enim minister est tibi in bonum. Si autem malum feceris time. Non enim sine causa gladium portat. Dei enim minister est: vindex in iram ei qui malum agit. Ideo necessitate subditi estote non solum propter iram: sed etiam propter conscientiam. Ideo enim et tributa præstatis. Ministri enim dei sunt in hoc ipsum servientes. Reddite ergo omnibus debita. Cui tributum tributum: cui vectigal vectigal: cui timorem timorem: cui honorem honorem. Nemini quicquam debeatis nisi ut invicem diligatis. Qui enim diligit proximum legem implevit. Nam non adulterabis. Non occides. Non furtum facies. Non falsum testimonium dices. Non concupisces. Et si quod est aliud mandatum in hoc verbo instaurari: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dilectio proximo malum non operatur. Plenitudo ergo legis est dilectio. Et hoc scientes tempus: quia hora est iam nos de somno surgere. Nunc enim propior est nostra salus quam cum credidimus. Nox præcessit: dies autem appropiavit. Abiciamus ergo opera tenebrarum: et induamur arma lucis. Sicut in die honeste ambulemus: non in comessationibus et ebrietatibus: non in cubilibus et impudicitiis: non in contentione et æmulatione: sed induimini dominum Jesum Christum: et carni ne feceritis desideria.

Epistola Pauli ad Ephesios. Lectio. ij.

PAulus apostolus Jesu Christi per voluntatem dei: sanctis qui sunt et fidelibus in Christo Jesu. Gratia vobis et pax a deo patre nostro et domino Jesu Christo. Benedictus deus et pater domini nostri Jesu Christi: qui benedixit nos in omni benedictione spirituali in cęlestibus in Christo. Sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem: ut essemus sancti et immaculati in conspectu eius in charitate. Qui predestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum in ipsum: secundum propositum voluntatis suę. In laudem gloriæ gratiæ suę in qua gratificavit nos in dilecto filio suo. In quo habemus redemptionem per sanguinem eius: remissionem peccatorum secundum divitias gratiæ eius. In qua superabundavit in nobis in omni sapientia et prudentia. Ut notum faceret nobis sacramentum voluntatis suę secundum bonum placitum eius quod proposuit in eo. In dispensatione plenitudinis temporum instaurare omnia in Christo: quę in cęlis et quę in terra sunt in ipso. In quo et nos sorte vocati sumus: prędestinati secundum propositum eius qui omnia operatur secundum consilium voluntatis suę. Ut simus in laudem gloriæ eius: nos qui ante speravimus in Christo. In quo et vos cum audissetis verbum veritatis: evangelium salutis vestrę. In quo et credentes signati estis spiritu promissionis sancto qui est pignus hereditatis nostrę: in redemptionem acquisitionis in laudem gloriæ eius. Propter hoc et ego audiens fidem vestram quę est in dominum Jesum: et dilectionem in omnes sanctos. Non cesso gratias agens pro vobis: memoriam vestri faciens in orationibus meis. Ut deus domini nostri Jesu Christi pater gloriæ det vobis spiritum sapientię et revelationis in agnitione eius: illuminatos oculos cordis vestri: ut sciatis quę sit spes vocationis eius: et quis divitię gloriæ hereditatis eius in sanctis: et quę sit supereminens magnitudo virtutis eius in nos qui credimus secundum operationem potentię virtutis eius quam operatus est in Christo: suscitans illum a mortuis et constituens ad dexteram suam in cęlestibus: supra omnem principatum et potestatem et virtutem et dominationem et omne nomen quod nominatur non solum in hoc sęculo sed etiam in futuro. Et omnia subiecit sub pedibus eius: et ipsum dedit caput super omnem ecclesiam: quę est corpus ipsius et plenitudo eius qui omnia in omnibus adimpletur. Et vos cum essetis mortui delictis et peccatis vestris in quibus aliquando ambulastis secundum sęculum huius mundi: secundum principem potestatis aeris huius spiritus qui nunc operatur in filios diffidentię. In quibus et nos omnes conversati aliquando in desideriis carnis nostrę: facientes voluntates carnis et cogitationum: et eramus natura filii ire sicut et cęteri. Deus autem qui dives est in misericordia: propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos. Et cum essemus mortui peccatis: convivificavit nos Christo: cuius gratia estis salvati. Et conresuscitavit et consedere fecit in cęlestibus in Christo Jesu: ut ostenderet in sęculis supervenientibus abundantes divitias gratiæ suę in bonitate super nos in Christo Jesu. Gratia enim estis salvati per fidem: et hoc non ex vobis: dei enim donum est. Non ex operibus: ut ne quis glorietur. Ipsius enim sumus figmentum creati in Christo Jesu in operibus bonis quibus præparavit deus ut in illis ambulemus. Propter quod memores estote quod aliquando vos gentes in carne: qui dicebamini præputium ab ea quę dicitur circumcisio quę in carne fit manufacta. Quod eratis illo tempore sine Christo alienati a conversatione Israel et hospites testamentorum: spem non habentes promissionis et sine deo in hoc mundo. Nunc autem in Christo Jesu vos qui aliquando eratis longe facti estis prope in sanguine Christi. Ipse enim est pax nostra qui fecit utraque unum: et medium parietem maceriæ solvit inimicitias in carne sua. Legem mandatorum decretis evacuans: ut duos condat in semetipso in unum novum hominem pacificans: et reconciliet ambos in uno corpore deo per crucem occidens inimicitias in semetipso. Et venit evangelizare pacem vobis qui longe fuistis: et pacem his qui prope. Quoniam per ipsum habemus accessum ambo in uno spiritu ad patrem. Ergo jam non estis hospites et advenę: sed estis cives sanctorum et domestici dei superędificati super fundamentum apostolorum et prophetarum: ipso summo angulari lapide Christo Jesu in quo omnis ędificatio constructa crescit in templum sanctum in domino. In quo et vos coędificamini in habitaculum dei in spiritu.

Ca.13 HUius rei gratia ego Paulus vinctus Christi Jesu pro vobis gentibus: si tamen audistis dispensationem gratiæ dei quę data est mihi in vobis: quoniam secundum revelationem notum mihi factum est sacramentum: sicut supra scripsi in brevi. Ad quod potestis legentes intelligere prudentiam meam in mysterio Christi: quod aliis generationibus non est agnitum filiis hominum sicut nunc revelatum est sanctis apostolis eius et prophetis in spiritu. Esse gentes cohęredes et concorporales et comparticipes promissionis eius in Christo per evangelium: cuius factus sum ego minister secundum donum gratiæ dei quod datum est mihi secundum operationem virtutis ipsius. Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia hęc in gentibus evangelizare investigabiles divitias Christi: et illuminare omnes quę sit dispensatio sacramenti absconditi a sęculis in deo qui omnia creavit: ut innotescat principatibus et potestatibus in cęlestibus per ecclesiam multiformis sapientia dei secundum præfinitionem sęculorum quam fecit in Christo Jesu domino nostro in quo habemus fiduciam et accessum in confidentia per fidem eius. Hoc petitis ne deficiam in tribulationibus meis pro vobis quę est gloria vestra. Hujus rei gratia flecto genua mea ad patrem domini nostri Jesu Christi: ex quo omnis paternitas in cęlis et in terra nominatur: ut det vobis secundum divitias gloriæ suę virtute corroborari per spiritum eius in interiorem hominem: habitare Christum per fidem in cordibus vestris: in charitate radicati et fundati: ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis quę sit latitudo et longitudo et sublimitas et profundum: scire etiam supereminentem scientię charitatem Christi ut impleamini in omnem plenitudinem dei. Ei autem qui potens est omnia facere plus quam petimus aut intelligimus: secundum virtutem quę operatur in nobis: ipsi gloria in ecclesia et in Christo Jesu in omnes generationes sęculi sęculorum. Amen.

Ego autem obsecro vos ego vinctus in domino: ut digne ambuletis vocatione qua vocati estis: cum omni humilitate et mansuetudine: cum patientia supportantes invicem in charitate: solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Unum corpus et unus spiritus: sicut vocati estis in una spe vocationis vestrę. Unus dominus: una fides: unum baptisma. Unus deus et pater omnium: qui est super omnes et per omnia et in omnibus nobis. Unicuique autem nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi. Propter quod dicit: Ascendens in altum captivam duxit captivitatem: dedit dona hominibus. Quod autem ascendit quid est nisi quia et descendit primum in inferiores partes terrę? Qui descendit ipse est et qui ascendit super omnes cęlos ut impleret omnia. Et ipse dedit quosdam quidem apostolos: quosdam autem prophetas: alios vero evangelistas: alios autem pastores et doctores: ad consummationem sanctorum in opus ministerii in ędificationem corporis Christi: donec occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis filii dei in virum perfectum in mensuram ętatis plenitudinis Christi: ut jam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinę in nequitia hominum in astutia ad circumventionem erroris. Veritatem autem facientes in charitate crescamus per omnia in illo qui est caput Christus: ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem juncturam subministrationis secundum operationem in mensuram unius cuiusque membri augmentum corporis facit in ędificationem sui in charitate. Hoc ergo dico et testificor in domino: ut jam non ambuletis sicut et gentes ambulant in vanitate sensus sui tenebris obscuratum habentes intellectum alienati a vita dei per ignorantiam quę est in illis propter cęcitatem cordis ipsorum qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitię in operationem immunditię omnis in avaritiam. Vos autem non ita didicistis Christum: si tamen illum audistis et in ipso edocti estis sicut est veritas in Jesu: deponere vos secundum pristinam conversationem veterem hominem qui corrumpitur secundum desiderium erroris. Renovamini autem spiritu mentis vestrę: et induite novum hominem qui secundum deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis. Propter quod deponentes mendacium loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo: quoniam sumus invicem membra. Irascimini et nolite peccare. Sol non occidat super iracundiam vestram. Nolite locum dare diabolo. Qui furabatur jam non furetur: magis autem laboret operando manibus suis quod bonum est ut habeat unde tribuat necessitatem patienti. Omnis sermo malus de ore vestro non procedat: sed si quis bonus ad ędificationem fidei ut det gratiam audientibus. Et nolite contristare spiritum sanctum dei in quo signati estis in diem redemptionis. Omnis amaritudo et ira et indignatio et clamor et blasphemia tollatur a vobis cum omni malitia. Estote autem invicem benigni misericordes donantes invicem sicut et deus in Christo donavit vobis. Estote ergo imitatores dei sicut filii charissimi et ambulate in dilectione sicut et Christus dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam deo in odorem suavitatis. Fornicatio autem et omnis immunditia aut avaritia nec nominetur in vobis sicut decet sanctos: aut turpitudo aut stultiloquium aut scurrilitas quę ad rem non pertinet: sed magis gratiarum actio. Hoc enim scitote intelligentes quod omnis fornicator aut immundus aut avarus quod est idolorum servitus non habet hereditatem in regno Christi et dei. Nemo vos seducat inanibus verbis. Propter hęc enim venit ira dei in filios diffidentię. Nolite ergo effici participes eorum. Fuistis enim aliquando tenebrę: nunc autem lux in domino. Ut filii lucis ambulate. Fructus enim lucis est in omni bonitate et justitia et veritate probantes quid sit beneplacitum deo. Et nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum: magis autem et redarguite. Quę enim in occulto fiunt ab ipsis turpe est et dicere. Omnia autem quę arguuntur a lumine manifestantur. Omne enim quod manifestatur lumen est. Propter quod dicit: Surge qui dormis et exurge a mortuis et illuminabit te Christus. Videte ergo fratres quomodo caute ambuletis non quasi insipientes sed ut sapientes redimentes tempus quoniam dies mali sunt. Propter hoc nolite fieri imprudentes sed intelligentes quę sit voluntas dei. Et nolite inebriari vino in quo est luxuria: sed implemini spiritu loquentes vobismetipsis in psalmis et hymnis et canticis spiritualibus cantantes et psallentes in cordibus vestris deo patri gratias agentes semper pro omnibus in nomine domini nostri Jesu Christi. Subjecti invicem in timore Christi. Mulieres viris suis subditę sint sicut domino: quoniam vir caput est mulieris sicut Christus caput est ecclesię. Ipse salvator corporis ejus. Sed sicut ecclesia subjecta est Christo: ita et mulieres viris suis in omnibus. Viri diligite uxores vestras sicut et Christus dilexit ecclesiam et seipsum tradidit pro ea ut illam sanctificaret mundans lavacro aquę in verbo vitę: ut exhiberet ipse sibi gloriosam ecclesiam non habentem maculam aut rugam aut aliquid hujusmodi: sed ut sit sancta et immaculata. Ita et viri debent diligere uxores suas ut corpora sua. Qui suam uxorem diligit seipsum diligit. Nemo enim unquam carnem suam odio habuit: sed nutrit et fovet eam sicut et Christus ecclesiam: quia membra sumus corporis ejus de carne ejus et de ossibus ejus. Propter hoc relinquet homo patrem et matrem et adhęrebit uxori suę: et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est: ego autem dico in Christo et in ecclesia. Verumtamen et vos singuli unusquisque uxorem suam sicut seipsum diligat: uxor autem timeat virum.

Filii obedite parentibus vestris in domino: hoc enim justum est. Honora patrem tuum et matrem quod est mandatum primum in promissione: ut bene sit tibi et sis longevus super terram. Et vos patres nolite ad iracundiam provocare filios vestros: sed educate illos in disciplina et correptione domini. Servi obedite dominis carnalibus cum timore et tremore in simplicitate cordis vestri sicut Christo: non ad oculum servientes quasi hominibus placentes: sed ut servi Christi facientes voluntatem dei ex animo cum bona voluntate servientes sicut domino et non hominibus: scientes quod unusquisque quodcumque fecerit bonum hoc recipiet a domino sive servus sive liber. Et vos domini eadem facite illis remittentes minas: scientes quod et illorum et vestrum dominus est in cęlis et personarum acceptio non est apud eum. De cętero fratres confortamini in domino et in potentia virtutis eius. Induite vos armaturam dei ut possitis stare adversus insidias diaboli. Quoniam non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem: sed adversus principes et potestates adversus mundi rectores tenebrarum harum contra spiritualia nequitię in cęlestibus. Propter quod accipite armaturam dei ut possitis resistere in die malo et in omnibus perfecti stare. State ergo succincti lumbos vestros in veritate et induti loricam justitię et calceati pedes in præparatione evangelii pacis. In omnibus sumentes scutum fidei in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere. Et galeam salutis assumite et gladium spiritus quod est verbum dei per omnem orationem et obsecrationem orantes omni tempore in spiritu et in ipso vigilantes in omni instantia et obsecratione pro omnibus sanctis et pro me ut detur mihi sermo in aperitione oris mei cum fiducia notum facere mysterium evangelii pro quo legatione fungor in catena ut in ipso fiducialiter audeam prout oportet me loqui. Ut autem sciatis et vos quę circa me sunt quid agam omnia vobis notum faciet Tychicus charissimus frater et fidelis minister in domino quem misi ad vos hoc ipsum ut cognoscat quę circa nos sunt et consolet corda vestra cum Onesimo fideli et charissimo fratre qui est ex vobis. Omnia quę hic aguntur nota vobis facient. Pax fratribus et charitas cum fide a deo patre et domino Jesu Christo. Gratia cum omnibus qui diligunt dominum nostrum Jesum Christum in incorruptione.

Epistola Pauli ad Philippenses. Lectio. iij.

PAulus et Timotheus servi Jesu Christi omnibus sanctis in Christo Jesu qui sunt Philippis cum episcopis et diaconibus. Gratia vobis et pax a deo patre nostro et domino Jesu Christo. Gratias ago deo meo in omni memoria vestri semper in cunctis orationibus meis pro omnibus vobis cum gaudio deprecationem faciens super communicatione vestra in evangelio a prima die usque nunc. Confidens hoc ipsum quia qui cępit in vobis opus bonum perficiet usque in diem Christi Jesu. Sicut mihi est justum hoc sentire pro omnibus vobis eo quod habeam vos in corde et in vinculis meis et in defensione et confirmatione evangelii socios gaudii mei omnes vos esse. Testis enim mihi est deus quomodo cupiam omnes vos in visceribus Jesu Christi. Et hoc oro ut charitas vestra magis et magis abundet in scientia et in omni sensu: ut probetis potiora: ut sitis sinceri et sine offensione in diem Christi: repleti fructu justitię per Jesum Christum in gloriam et laudem dei. Scire autem vos volo fratres quia quę circa me sunt magis in profectum evangelii venerunt: ita ut vincula mea manifesta fierent in Christo in omni prętorio et in cęteris omnibus: et plures fratres in domino confidentes vinculis meis abundantius audere sine timore verbum dei loqui. Quidam quidem et propter invidiam et contentionem: quidam autem et propter bonam voluntatem Christum prędicant. Et illi quidem ex charitate scientes quia in defensionem evangelii positus sum: hi autem ex contentione Christum annuntiant non caste existimantes pressuram se suscitare vinculis meis. Quid enim? dum omni modo sive occasione sive veritate Christus annuntietur in hoc et gaudeo: sed et gaudebo. Scio enim quia hoc mihi proficiet ad salutem per vestram orationem et subministrationem spiritus Jesu Christi: secundum exspectationem et spem meam quia in nullo confundar: sed in omni fiducia sicut semper et nunc magnificabitur Christus in corpore meo sive per vitam sive per mortem. Mihi enim vivere Christus est et mori lucrum. Si autem vivere in carne hoc mihi fructus operis et quid eligam nescio. Coarctor autem e duobus desiderium habens dissolvi et esse cum Christo multo magis melius: permanere autem in carne necessarium propter vos. Et hoc confidens scio quia manebo et permanebo omnibus vobis ad profectum et gaudium fidei vestrę: ut gloriatio vestra abundet in Christo Jesu in me per meum adventum iterum ad vos. Tantum digne evangelio Christi conversamini: ut sive veniens et videns vos sive absens audiam de vestris quia statis in uno spiritu unanimes collaborantes fidei evangelii: et nihil terreamini ab adversariis quę illis causa est interitus vestra autem salutis et hoc a deo. Quia vobis donatum est pro Christo non solum ut in eum credatis sed ut et pro illo patiamini: eundem certamen habentes quale vidistis in me et nunc audistis de me. Si qua ergo consolatio in Christo si qua solatium charitatis si qua societas spiritus si qua viscera miserationes: implete gaudium meum ut idipsum sapiatis eandem charitatem habentes unanimes idipsum sentientes: nihil per contentionem neque per inanem gloriam: sed in humilitate superiores sibi invicem arbitrantes non quę sua sunt singuli considerantes sed ea quę aliorum. Hoc enim sentite in vobis quod et in Christo Jesu: qui cum in forma dei esset non rapinam arbitratus est esse se equalem deo: sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens in similitudinem hominum factus et habitu inventus ut homo. Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem mortem autem crucis. Propter quod et deus exaltavit illum et donavit illi nomen quod est super omne nomen: ut in nomine Jesu omne genu flectatur cęlestium terrestrium et infernorum: et omnis lingua confiteatur quia dominus Jesus Christus in gloria est dei patris. Itaque charissimi mei sicut semper obedistis non ut in præsentia mea tantum sed nunc multo magis in absentia mea cum timore et tremore vestram salutem operamini. Deus enim est qui operatur in vobis et velle et perficere pro bona voluntate. Omnia autem facite sine murmurationibus et hesitationibus: ut sitis sine crimine et simplices filii dei sine reprehensione in medio nationis pravę et perversę inter quos lucetis sicut luminaria in mundo verbum vitę continentes in laudem mihi in die Christi quia non in vacuum cucurri neque in vacuum laboravi. Sed et si immolor super sacrificium et obsequium fidei vestrę gaudeo et congaudeo omnibus vobis. Idipsum autem et vos gaudete et congaudete mihi. Spero autem in domino Jesu Timotheum me citius mittere ad vos ut et ego bono animo sim cognitis quę circa vos sunt. Neminem habeo enim unanimem qui sincere pro vobis sollicitus sit. Omnes enim quę sua sunt quærunt non quę Jesu Christi. Probationem autem eius scitis quia sicut patri filius mecum servivit in evangelio. Hunc quidem spero me mittere statim ut videro quę circa me sunt. Confido autem in domino quia et ipse cito veniam. Necessarium autem existimavi Epaphroditum fratrem et cooperatorem et commilitonem meum vestrum autem apostolum et qui ministravit necessitati meę mittere ad vos. Quoniam videns vos omnes desiderabat et mœrens eo quod audissetis eum infirmatum. Nam et infirmatus est usque ad mortem sed deus misertus est eius non solum autem eius sed et mihi ne tristitiam super tristitiam habeam. Festinantius ergo misi eum ut videntes eum iterum gaudeatis et ego sine dolore sim. Excipite ergo illum in domino cum omni gaudio et hujusmodi habete in honore. Quia propter opus Christi usque ad mortem accessit tradens animam suam ut impleret ea quę ex parte vestra erga me deerant obsequia. De cętero fratres gaudete in domino. Eadem scribere vobis mihi quidem non piget vobis autem cautos facit. Videte canes videte malos operarios videte concisionem. Nos enim sumus circumcisio qui spiritu deo servimus et gloriamur in Christo Jesu et non in carne confidentes. Quamvis ego habeam confidentiam et in carne. Si quis alius videtur confidere in carne ego magis. Circumcisione octavo die genus Israel tribus Benjamin Hebreus ex Hebreis secundum legem pharisęus secundum æmulatorem persequens ecclesiam secundum justitiam quę in lege fuit conversatus sine querela. Sed quę mihi fuerunt lucra hęc arbitratus sum propter Christum detrimentum. Verumtamen existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Jesu Christi domini mei propter quem omnia detrimentum feci et arbitror ut stercora ut Christum lucrifaciam et inveniar in illo non habens meam justitiam quę ex lege sed eam quę est per fidem Christi quę ex deo est justitia in fide ad cognoscendum illum et virtutem resurrectionis illius et societatem passionum illius configurans morti eius si quo modo occurram ad resurrectionem quę est ex mortuis. Non quod jam acceperim aut jam perfectus sim sequor autem si quo modo comprehendam in quo et comprehensus sum a Christo Jesu. Fratres ego me non arbitror comprehendisse unum autem quę quidem retro sunt obliviscens in anteriora me extendens ad destinatum persequor ad bravium supernę vocationis dei in Christo Jesu. Quicumque ergo perfecti hoc sentiamus et si quid aliter sentitis et hoc deus vobis revelabit. Verumtamen ad quod pervenimus eadem sentire regula eadem sapere. Imitatores mei estote fratres et observate eos qui ita ambulant sicut habetis formam nostram. Multi enim ambulant quos sępe dicebam vobis nunc autem et flens dico inimicos crucis Christi quorum finis interitus quorum deus venter et gloria in confusione ipsorum qui terrena sapiunt. Nostra autem conversatio in cęlis est. Unde et salvatorem exspectamus dominum nostrum Jesum Christum qui reformabit corpus humilitatis nostrę configuratum corpori claritatis suę secundum operationem qua possit etiam subjicere sibi omnia. Itaque fratres mei charissimi et desiderati gaudium meum et corona mea sic state in domino charissimi. Evodiam rogo et Syntychen deprecor idipsum sapere in domino. Etiam rogo et te germane compar adjuva illas quę mecum laborarunt in evangelio cum Clemente et cęteris adjutoribus meis quorum nomina sunt in libro vitę. Gaudete in domino semper iterum dico gaudete. Modestia vestra nota sit omnibus hominibus. Dominus prope est. Nihil solliciti sitis sed in omni oratione et obsecratione cum gratiarum actione petitiones vestrę innotescant apud deum. Et pax dei quę exsuperat omnem sensum custodiat corda vestra et intelligentias vestras in Christo Jesu. De cętero fratres quęcumque sunt vera quęcumque pudica quęcumque justa quęcumque sancta quęcumque amabilia quęcumque bonę famę si qua virtus si qua laus disciplinę hęc cogitate quę et didicistis et accepistis et audistis et vidistis in me hęc agite et deus pacis erit vobiscum. Gavisus sum autem in domino vehementer quia aliquando tandem refloruistis pro me sapere. In quo et sapiebatis sed occupati eratis. Non quasi propter penuriam dico. Ego enim didici in quibus sum sufficiens esse. Scio et humiliari scio et abundare. Ubique et in omnibus institutus sum et saturari et esurire et abundare et penuriam pati. Omnia possum in eo qui me confortat. Verumtamen bene fecistis communicantes tribulationi meę. Scitis autem et vos Philippenses quod in principio evangelii quando profectus sum a Macedonia nulla mihi ecclesia communicavit in ratione dati et accepti nisi vos soli. Quia et Thessalonicam semel et bis in usum mihi misistis. Non quia requiro datum sed requiro fructum abundantem in rationem vestram. Habeo autem omnia et abundo. Repletus sum accepta ab Epaphrodito quę a vobis missa sunt odorem suavitatis hostiam acceptabilem placentem deo. Deus autem meus impleat omnem desiderium vestrum secundum divitias suas in gloria in Christo Jesu. Deo autem et patri nostro gloria in sęcula sęculorum. Amen. Salutate omnem sanctum in Christo Jesu. Salutant vos qui mecum sunt fratres. Omnes sancti salutant vos maxime autem qui de Cesaris domo sunt. Gratia domini nostri Jesu Christi cum omnibus vestris. Amen.

Epistola Pauli ad Colossenses. Lectio. iiij.

PAulus apostolus Jesu Christi per voluntatem dei et Timotheus frater sanctis et fidelibus fratribus in Christo qui sunt Colossis. Gratia vobis et pax a deo patre nostro et domino Jesu Christo. Gratias agimus deo et patri domini nostri Jesu Christi semper pro vobis orantes: audientes fidem vestram in Christo Jesu et dilectionem quam habetis in omnes sanctos propter spem quę reposita est vobis in cęlis quam audistis in verbo veritatis evangelii quod pervenit ad vos sicut et in universo mundo est fructificans et crescens sicut et in vobis ex die qua audistis et cognovistis gratiam dei in veritate. Sicut didicistis ab Epaphra charissimo conservo nostro qui est fidelis minister Christi pro vobis qui et manifestavit nobis dilectionem vestram in spiritu. Propter quod et nos ex qua die audivimus non cessamus pro vobis orare et postulare ut impleamini agnitione voluntatis eius in omni sapientia et intellectu spirituali: ambulare digne deo per omnia placentes in omni opere bono fructificantes et crescentes in scientia dei in omni virtute confortati secundum potentiam claritatis eius in omni patientia et longanimitate cum gaudio gratias agentes patri qui dignos nos fecit in partem sortis sanctorum in lumine: qui eripuit nos de potestate tenebrarum et transtulit in regnum filii dilectionis suę in quo habemus redemptionem per sanguinem eius remissionem peccatorum. Qui est imago dei invisibilis primogenitus omnis creaturę: quoniam in ipso condita sunt universa in cęlis et in terra visibilia et invisibilia sive throni sive dominationes sive principatus sive potestates omnia per ipsum et in ipso creata sunt: qui est ante omnes et omnia in ipso constant. Et ipse est caput corporis ecclesię qui est principium primogenitus ex mortuis ut sit in omnibus ipse primatum tenens: quia in ipso complacuit omnem plenitudinem habitare et per eum reconciliare omnia in ipsum pacificans per sanguinem crucis eius sive quę in terris sive quę in cęlis sunt. Et vos cum essetis aliquando alienati et inimici sensu in operibus malis nunc autem reconciliavit in corpore carnis eius per mortem exhibere vos sanctos et immaculatos et irreprehensibiles coram ipso: si tamen permanetis fundati et stabiles et immobiles a spe evangelii quod audistis quod prędicatum est in universa creatura quę sub cęlo est cuius factus sum ego Paulus minister. Qui nunc gaudeo in passionibus pro vobis et adimpleo ea quę desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius quod est ecclesia cuius factus sum ego minister secundum dispensationem dei quę data est mihi in vobis ut impleam verbum dei mysterium quod absconditum fuit a sęculis et generationibus nunc autem manifestatum est sanctis eius quibus voluit deus notas facere divitias gloriæ sacramenti huius in gentibus quod est Christus in vobis spes gloriæ. Quem nos annuntiamus monentes omnem hominem et docentes omnem hominem in omni sapientia ut exhibeamus omnem hominem perfectum in Christo Jesu in quo et laboro certans secundum operationem eius quę operatur in me in virtute. Volo enim vos scire qualem sollicitudinem habeam pro vobis et pro his qui sunt Laodiciæ et qui non viderunt faciem meam in carne: ut consolentur corda ipsorum instructa in charitate et in omnes divitias plenitudinis intellectus in agnitionem mysterii dei patris et Christi Jesu in quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi. Hoc autem dico ut nemo vos decipiat in sublimitate sermonis. Quamvis enim corpore absens sum sed spiritu vobiscum sum gaudens et videns ordinem vestrum et firmamentum quod ad Christum est fidei vestrę. Sicut ergo accepistis Christum Jesum dominum in ipso ambulate radicati et superędificati in eo et confirmati in fide sicut didicistis abundantes in illo in gratiarum actione. Videte ne quis vos decipiat per philosophiam et inanem fallaciam secundum traditionem hominum secundum elementa mundi et non secundum Christum. Quia in ipso habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter: et estis in illo repleti qui est caput omnis principatus et potestatis. In quo et circumcisi estis circumcisione non manufacta in exspoliatione corporis carnis in circumcisione Christi. Consepulti ei in baptismo in quo et resurrexistis per fidem operationis dei qui suscitavit illum a mortuis. Et vos cum mortui essetis in delictis et in præputio carnis vestræ: convivificavit vos cum illo donans vobis omnia delicta: delens quod adversus nos erat chirographum decretis quod erat contrarium nobis. Et ipsum tulit de medio affigens illud cruci. Exspolians principatus et potestates traduxit confidenter palam triumphans illos in semetipso. In parte ergo nemo vos judicet in cibo aut in potu aut de parte diei festi aut neomeniæ aut sabbatorum quæ sunt umbra futurorum. Corpus autem Christi. Nemo vos seducat volens in humilitate et religione angelorum quæ non vidit ambulans inaniter sensus carnis suæ et non tenens caput ex quo totum corpus per nexus et conjunctiones subministratum et constructum crescit in augmentum dei. Si ergo mortui estis cum Christo ab elementis mundi quid adhuc tamquam viventes in mundo decernitis? Ne tetigeris neque gustaveris neque contrectaveris quæ sunt omnia in interitu ipso usu secundum præcepta et doctrinas hominum quæ sunt rationem quidem habentia sapientiæ in superstitione et humilitate et non parcendo corpori non in honore aliquo ad saturitatem carnis. Si ergo consurrexistis cum Christo quæ sursum sunt quærite ubi Christus est in dextera dei sedens: quæ sursum sapite non quæ super terram. Mortui enim estis et vita vestra abscondita est cum Christo in deo. Cum Christus apparuerit vita vestra tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria. Mortificate ergo membra vestra quæ sunt super terram fornicationem immunditiam libidinem concupiscentiam malam et avaritiam quæ est simulacrorum servitus propter quæ venit ira dei in filios diffidentiæ. In quibus et vos ambulastis aliquando cum viveretis in illis. Nunc autem deponite et vos omnia: iram indignationem malitiam blasphemiam turpiloquium de ore vestro. Nolite mentiri invicem exspoliantes vos veterem hominem cum actibus suis et induentes novum eum qui renovatur in agnitionem dei secundum imaginem eius qui creavit illum ubi non est gentilis et judæus circumcisio et præputium barbarus et scytha servus et liber sed omnia et in omnibus Christus. Induite vos ergo sicut electi dei sanctis et dilectis viscera misericordiæ benignitatem humilitatem modestiam patientiam supportantes invicem et donantes vobismetipsis si quis adversus aliquem habet querelam sicut et dominus donavit nobis ita et vos. Super omnia autem hæc charitatem habete quod est vinculum perfectionis. Et pax Christi exsultet in cordibus vestris in qua et vocati estis in uno corpore et grati estote. Verbum Christi habitet in vobis abundanter in omni sapientia docentes et commonentes vosmetipsos psalmis hymnis et canticis spiritualibus in gratia cantantes in cordibus vestris deo. Omne quodcumque facitis in verbo aut in opere omnia in nomine domini Jesu Christi gratias agentes deo et patri per ipsum. Mulieres subditæ estote viris vestris sicut oportet in domino. Viri diligite uxores et nolite amari esse ad illas. Filii obedite parentibus per omnia hoc enim placitum est in domino. Patres nolite ad indignationem provocare filios vestros ut non pusillanimes fiant. Servi obedite per omnia dominis carnalibus non ad oculum servientes quasi hominibus placentes sed in simplicitate cordis timentes deum. Quodcumque facitis ex animo operamini sicut domino et non hominibus scientes quod a domino accipietis retributionem hæreditatis. Domino Christo servite. Qui enim facit injuriam accipiet id quod inique gessit et non est personarum acceptio. Domini quod justum est servis præstate scientes quod et vos habetis dominum in cęlo. Orationi instate vigilantes in ea in gratiarum actione orantes simul et pro nobis ut deus aperiat nobis ostium sermonis ad loquendum mysterium Christi propter quod etiam vinctus sum ut manifestem illud sicut oportet me loqui. In sapientia ambulate ad eos qui foris sunt tempus redimentes. Sermo vester semper in gratia sale conditus sit ut sciatis quomodo oporteat vos unicuique respondere. Omnia vobis notum faciet Tychicus charissimus frater et fidelis minister et conservus meus in domino quem misi ad vos ad hoc ipsum ut cognoscat quæ circa vos sunt et consolentur corda vestra cum Onesimo charissimo et fideli fratre qui est ex vobis. Omnia quæ hic aguntur nota vobis facient. Salutat vos Aristarchus concaptivus meus et Marcus consobrinus Barnabæ de quo accepistis mandata si venerit ad vos excipite illum. Et Jesus qui dicitur Justus. Qui sunt ex circumcisione hi soli adjutores regni dei qui fuerunt mihi solatio. Salutat vos Epaphras qui ex vobis servus Christi Jesu semper certans pro vobis in orationibus ut stetis perfecti et impleti in omni voluntate dei. Testimonium enim illi perhibeo quod habet æmulationem magnam pro vobis et pro his qui sunt Laodiciæ et qui Hierapoli. Salutat vos Lucas medicus charissimus et Demas. Salutate fratres qui sunt Laodiciæ et Nymphan et quæ in domo eius est ecclesiam. Et cum lecta fuerit apud vos epistola facite ut et in Laodicensium ecclesia legatur et eam quæ Laodicensium est ut et vos legatis. Et dicite Archippo: Vide ministerium quod accepisti in domino ut illud impleas. Salutatio mea manu Pauli: qđ est signum in omni epistola: ita scribo. Gratia dñi nr̄i Jesu Christi cū oībus vobis. Amen.

Dñica. iiij. Mag. ex ecc̄l. L.

Ca.12 SI inimicus tuus esurierit ciba illum: si sitierit da illi potum. Hoc enim faciens carbones ignis congregabis super caput eius. Noli vinci a malo: sed vince in bono malum. Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Non enim est potestas nisi a deo: quę autem sunt a deo ordinata sunt. Itaque qui resistit potestati dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt ipsi sibi damnationem adquirunt. Nam principes non sunt timori operis boni sed mali. Vis autem non timere potestatem? bonum fac: et habebis laudem ex illa. Dei enim minister est tibi in bonum. Si autem malum feceris time. Non enim sine causa gladium portat. Dei enim minister est: vindex in iram ei qui malum agit. Ideo necessitate subditi estote non solum propter iram: sed etiam propter conscientiam. Ideo enim et tributa præstatis. Ministri enim dei sunt in hoc ipsum servientes. Reddite ergo omnibus debita. Cui tributum tributum: cui vectigal vectigal: cui timorem timorem: cui honorem honorem. Nemini quicquam debeatis nisi ut invicem diligatis. Qui enim diligit proximum legem implevit. Nam non adulterabis. Non occides. Non furtum facies. Non falsum testimonium dices. Non concupisces. Et si quod est aliud mandatum in hoc verbo instaurari: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dilectio proximo malum non operatur. Plenitudo ergo legis est dilectio. Et hoc scientes tempus: quia hora est iam nos de somno surgere. Nunc enim propior est nostra salus quam cum credidimus. Nox præcessit: dies autem appropiavit. Abiciamus ergo

Dei salvatoris nr̄i, & Christi Jesu spei nostre: Timotheo dilecto filio in fide, gratia et misericordia et pax a Deo patre et Christo Jesu dño nostro. ¶ Sicut rogavi te vt remaneres Epheſi cū ire in Macedoniā, vt denūtiares q̄buſdā ne aliter docerēt, neq; intenderēt fabulis & genealogijs interminatis: que questiones p̄ſtāt magis q̄ edificationē Dei, que est in fide. Finis aūt p̄cepti, est charitas de corde puro & conscientia bona & fide non ficta. A quibus quidam aberrantes, cōuersi sunt in vanā loquelā, volētes esse legis doctores, nō intelligentes neq; que loquunt neq; de quibus affirmāt. Scimꝰ aūt q̄a bona est lex, si q̄s ea legitime vtatur, sciētes hoc, q̄d lex iusto non est posita sed iniustis & nō subditis, impijs et peccatoribus, sceleratis & contaminatis, patricidis & matricidis, homicidis, fornicarijs, masculorum cōcubitoribus, plagiatorijs, mēdacibus, & periuris, et si quid aliud sane doctrine aduersatur, que est scōm euangelū glorie beati Dei q̄ creditū est mihi. Gratias ago ei q̄ me confortauit in Christo Jesu dño nr̄o, q̄a fidelē me existimauit, ponens in ministerio, q̄ prius blasphemꝰ fui & persecutor & contumeliosus, sed miam Dei cōsecutus sum, q̄a ignorās feci in incredulitate. Superabūdauit aūt gratia dñi nostri cū fide & dilectione, q̄ est in christo Jesu. Fidelis sermo & omni acceptiōe dignꝰ: q̄d Christus Jesus venit in hūc mūdū pōres saluos facere, q̄rū primus ego sū. Sed ideo miam cōsecutus sū: vt in me p̄mo ostēderet christꝰ Jesus oēm patiētiā, ad informationē eoꝝ q̄ credituri sūt illi in vitā eternā. Regi aūt seculoꝝ imortali, invisibili, soli deo honor & glia in scla seculoꝝ. Amē. Hoc p̄ceptū cōmēdo tibi fili Timothee, secōz p̄decētes in te p̄phetias, vt milites in illis bonā militiā, habēs fidē & bonā cōsciētiā quā q̄dā repellētes, circa fidē naufragauerūt: ex q̄bꝰ est Hymeneꝰ & Alexāder: q̄s tradidi satane, vt discāt nō blasphemare. ¶ Dī her dñica interpolit post pēteco. hter. i. .ij. lectionē nihil vltra hie grās. q̄a cetera dicēda sūt de festo duplī aut oct. tūc occurrenti. ¶ Dī aūt celebrāt ab septuagesimā. iij. lectio & oco erūt infrascripte. sine dicte sint in dñica p̄decēti sive nō Et si post hāc dñicam ponerēt: esset alia ab septuagesimā. vt postea dicet repetēde sūt in, ea her cadē. iij. le. & oco.

¶ Tertia lectio secundum Wattheum.

In illo tẽpore dixit Jesus discipulis suis parabolam hãc: Simile est regnũ celorũ hoi ḋ seminauit bonũ semẽ in agro. ꝫ reliq.

Ca.15.

¶ Homilia sancti Augustini Episcopi.

Cum negligẽter ageret ꝓpositi ecclesie: ꝫ doctionẽ moztis acciperent apostoli: venit diabolus et superseminauit eos ãs malos filios dñs interꝓtat. Sed recte querit vtrũ heretici sint an male viuẽtes catholici? Possunt esse dici mali filij etiam heretici: qui ex eodẽ euãgelij semine ꝫ Christi noie ꝓcreati: ꝓpauis opinionib⁹ ad falsa dogmata cõuertunt. Sed qõ dicit eos in medio tritici seminatos: quasi videtur illi significari ḋ vnius cõmunionis sunt. Ueruntñ ḋa dñs agrũ nõ ecclesiã: sed hũc mundũ interꝓtat: intelligunt heretici quia nõ societate vnius ecclesie vel vnius fidei: sed societate solius nois christiani in hoc mũdo permiscent bonis: vt illi ḋ in eadẽ fide mali sunt: palea potius q̃ zizania reputent: quia palea etiã fundamentũ ipsum habet cum frumẽto: radicẽq; cõmunẽ. In illa plane sage ña qua concludunt boni et mali pisces: nõ absurdũ malli catholici intelligunt. Aliud est mare qõ significat mundus istũ mundũ: aliud sagena q vnio fidei vel vnius ecclesie cõmunionẽ videt ostendere. Inter hereticos ꝫ malos catholicos hoc interest: q̃ heretici falsa credũt: illi sũ vera credẽtes nõ viuũt ita credũt. Solet aũt queri etiam schismatici q̃d ab heretico distẽt: ꝫ hoc inuenit q̃ schismatici fides diuersa nõ habent: sed cõmunionis diuersa societas. Sed vtrũ inter zizania numerandi sint dubitari potest.

Dñica.

Familiã tuã quesumus dñe continua pietate custodi: vt q̃ in sola spe gratie celestis inmittit: tua semper ꝓtectione muniatur. Per dñm nostrum. ꝛc.

¶ Feria.ij. ex Ecclesiastico.

Lectio prima.

Qui tetigerit picẽ inquinabit̃ ab ea: ꝫ qui cõmunicauerit superbo inducet superbiã. Põdus super se tollit: q̃ bonestiozi se comunicat. Et ditiozi te nolucius fueris. Quid cõmunicabit cacab⁹ ad ollã: Quãdo eñ se collisserint cõfrigent. Dñues inuste agit ꝫ frementibit: pauꝑ aũt letus tacebit. Si largitus fueris assumet

re: ⁊ si nō habueris derelin-
quet te. Si habes cōiuget
tecū: ⁊ euacuabit te: ⁊ ipse
nō dolebit super te. Si neces-
saris illi fueris supplātabit
te: ⁊ subridēs spē dabit: nar
rās tibi oīa bona ⁊ dicet, ḡd
opus est tibi: et cōfundet te
in cibis tuis: donec te exina
niat bis ⁊ ter: et in nouissi-
mo deridebit te. Postea vi-
dēs derelictē te: ⁊ caput suū
mouebit ad te. Humiliare
deo: ⁊ expecta manū eius. Ar
tende: ne seductus in stulti-
tia humilieris. Molt esse hu
milis in sapiētia tua: ne hu
miliatus i stultitiā seduca-
ris. Aduocatus a potētiore
discede: et hoc em magis te
aduocabit. Ne impzob⁹ sis
ne impingaris, ⁊ ne lōge sis
ab eo: ne eas i obliuionem.
Ne retineas ex eō loqui cū
illo: ne credas multis ꝟbis
illius. Ex multa em loque-
la tētabit te: ⁊ subridēs iter
rogabit te de ablcōditis tu-
is. Inuitis animus illius
cōseruabit ꝟba tua: et non
parcet: de malitia ⁊ de vinc
gēter auditui tuo: qñ cum
subuersione tua ambulas.
Iudēs vero ꝟba illa: quasi
in somnis vide ⁊ vigilabis.

Ex.xxvij. ad Temo. I. ij.

Obsecro igitur primū
oīm fieri obsecrationes
orationes, postulationes,
gratiaꝝ actiones pro oibus
hoibus, pro regibus ⁊ oīb⁹
qui in sublimitate constitu
ti sunt: vt quietā ⁊ tranquil
lam vitam agamus in omni
pietate et castitate: hoc em
bonum est et acceptū coram
saluatore nostro deo: q̄ om-
nes hoies vult saluos fieri,
⁊ ad agnitionē veritatis ve
nire. Unus em Deus, vn⁹
⁊ mediator Dei ⁊ hoim, ho-
mo Christus Jesus: q̄ dedit
redēptionem semetipsum pro
oibus, cuius testimonium
tēporibus suis confirmatū
est: in quo positus sum ego
predicator ⁊ apostolus (veri
tatē dico, non mentior) do-
ctor gentiū in fide ⁊ verita-
te. Volo ergo viros orare
in omni loco: leuantes pu-
ras manus, sine ira ⁊ discep-
tatione. Similiter ⁊ mulie
res in habitu ornato: cū ve
recundia ⁊ sobrietate ornā-
tes se, non in tortis crini-
bus, aut auro, aut margari
tis, vel veste preciosa, sed
quod decet mulieres promit
tentes pietatem per opera
bona. Mulier in silentio di-
scat, cum omni subiectione
Docere aūt, mulieri nō per
mitto, neq̄ dominari in vi-
rum: sed esse in silentio.
Adam enim primus formā-
tus est, deinde Eua: ⁊ Adā

non est seductus: mulier au
tē seducta in preuaricatione
fuit. Saluabitur aūt per fi
liozum generationem: si p
manserit in fide et dilectio
ne et sanctificatione cum
sobzietate.

¶ Feria.iij.ex Ecclesiastico.
Lectio prima.

OMni vitā tua dilige de
um, & inuoca illū in sa
lute tua. Omne animal dili
git simile sibi: sic et oīs ho
mo proximū sibi. Omnis ca
ro ad similē sibi cōiunget, &
omnis homo simili sui so
ciabitur. Si cōmunicabit lu
pus agno aliquādo: sic pec
catoz iusto. Que cōmunica
tio sancto hominī ad canē:
aut que pars bona diuiti
ad pauperē? Venatio leonis
onager in eremo: sic et pa
scua diuitū sunt pauperes.
Et sicut abominatio est su
perbo humilitas: sic et exe
cratio diuitis paup. Diues
commotus confirmatur ab
amicis suis: humilis aūt cū
ecciderit, expelletur & a no
tis. Diuiti decepto multi re
cuperatozes locutus est su
perba, & iustificauerunt il
lū: humilis deceptus est, in
super & arguit: locutus est
sensate, & nō est datus ei lo
cus. Diues locut⁹ est, & oēs
tacuerūt, & verbū illi⁹ vsq;
ad nubes pduxēt: paup lo
cut⁹ est, et dixit: ds est hic
Et si offenderit, subuertā
illū. Bona est substātia cui
nō est peccatū in cōscientia.
nequissima pauptas in os
impij. Coz hominis immu
tat faciē illius, siue in bona
siue in mala. Vestigiū cor
dis boni, & facie bona indi
cile inuenies, & cum labo
¶ Ex epistola prima ad Ti
motheum. Lectio secunda.

HIdelis sermo. Si epi
scopatū desiderat,
bonū opus desiderat. Opz
tet eū episcopum irreprehē
sibilē esse: vnius vxoris vi
rum, sobziū, prudentem, or
natū, pudicū, hospitalem,
doctozem, non vinolentum,
nō percussozem, sed mode
stū, non litigiosum, non cu
pidū, sed sue domui bene
positū, filios habētem sub
ditos cū omni castitate. Si
quis aūt domui sue prefe
nescit: quō ecclesie dei diligē
tiam habebit? Non neophy
tum: ne in superbiā elatus
in iudicium incidat diaboli.
Opoztet autem illū & testi
monīū habere bonū ab his
q̄ foris sunt: vt nō in opro
bziū incidat et in laqueū dia
boli. Diacones similiter pu
dicos, nō bilingues, nō mul
to vino dēditos, nō turpe lu
crū sectā tes, habētes myste
riū fidei in cōscientia pura.

Et hi aũt probẽt primũ, & sic ministrent, nullum crimẽ habentes. Mulieres similiter pudicas, nõ detrahẽtes, sobrias, fideles in omnibus. Diacones sint vnius uxoris uiri: q̃ filiis suis bñ ꝓsint & suis domibus. Qui enim bene ministrauerint, gradum bonũ sibi acquirẽt, & multã fiduciã in fide que est in Christo Jesu. Hec tibi scribo fili Timothee, sperans me ad te venire cito, si autẽ tardauero, vt scias quomodo oporteat te in domo dei cõuersari, que est ecclesia dei uiui, columna & firmamentũ veritatis. Et manifeste magnum est pietatis sacramentũ, quod manifestũ est in carne, iustificatum est in spiritu, apparuit angelis, predicatũ est gentibus, creditum est in mundo, assumptum est in gloria.

Feria iii. ex Ecclesiastico. Lectio prima.

Ca. 14. Beatus vir q̃ nõ est lapsus uerbo ex ore suo, & nõ est stimulatꝰ in tristitia delicti. Felix q̃ nõ habuit animi sui tristitiã, & nõ excidit a spe sua. Miro cupido & tenaci, sine ratiõe est substãtia, et homini liuido ad q̃d auerꝰ? Qui aceruat ex aliẽno suo iniuste, alĝs congregat, & in bonis illiꝰ alijꝰ luxu

rtabit. Qui sibi neq̃ est, cui alĝ bonus erit? & nõ iucũde bit in bonis suis. Qui sibi inuidet, nihil est illo nequius & hoc redditio est malitie illius: & si bene fecerit, ignorãter, & nõ volẽs facit, & in nouissimo manifestat malitiã suã. Nequã est oculus liuidi, & auertẽs faciẽ suam, & despiciens animã suã. Insatiabilis oculus cupidi i parte iniquitatis: nõ satiabit, donec consummat arefaciẽs animam suam. Oculus malus ad mala: & non satiabit pane indigẽs, et in tristitia erit super mẽsam suã. Fili, si habes bene fac tecum, et deo dignas oblatiões offer. Memor esto q̃m mors non tardat, & testamẽtum inferorũ, quia demonstratũ est tibi, testamẽtũ enim huius mũdi morte morietur. Ante mortẽ benefac amico tuo, & secundũ vires tuas expone gens da pauperi. Nõ defrauderis a die bono, & particula bone diei nõ te pretereat. Nonne alĝs relinques dolores & labores tuos? In distributione sortis da, et accipe, et iustifica animam tuam. Ante obitum tuum operare iustitiam quoniam non est apud inferos inuenire cibum. Omnis caro sicut uestimentum, veterascet,

ꝙ sicut foliū fructificans in arboze viridi. Alia generantur, ꝙ alia deficiuntur: sic generatio carnis ꝙ sanguinis, alia finitur, ꝙ alia nascitur. Omne opꝰ corruptibile in fine deficiet ꝙ ꝙ illud operaꝫ, ibit cū illo. Et omne opus electū iustificabit: et ꝙ operaꝫ illud honozabit in illo.

¶ Ex epistola prima ad Timotheum. Lectio secunda.

Ca. 4. SPiritus aūt manifeste dicit ꝙa in nouissimis tēpozibus discedēt qui dā a fide, attendentes spiritibus errozis ꝙ doctrinis demoniozū, in hypocrisi loquētiū mendaciū, ꝙ cauteriatā habentiū suam cōsciētiam, pzohibentiū nubere, abstinere a cibis quos deus creauit ad percipiendum cū gratiarum actione fidelibus, et ꝯs qui cognouerunt veritatem. Quod omnis creatura Dei bona est, ꝙ nihil reiciēdum quod cū gratiarum actione percipitur: sanctificatur enī per verbum dei ꝙ oratione. Hec pzoponens fratribus, bonus eris minister Ihesu Christi Jesu, enutritus verbis fidei ꝙ bone doctrine quā assecutus es. Ineptas aūt ꝙ aniles fabulas deuita: exerce aūt teipsum ad pietatē. Nam corpzalis exercitatio ad modicum utilis est: pietas aūt ad omnia utilis est, pzomissionem habens vite que nunc est, et future. Fidelis sermo, et omni acceptione dignus. In hoc enī laboramus ꝙ maledicimur, quia speramus in deū viuum qui est saluator oīm hominum, maxime fidelium. Pzecipe hec et doce. Nemo adolescentiam tuam contemnat: sed exemplum esto fidelium in verbo, in conuersione, in charitate, in fide, in castitate. Dum venio, attende lectioni, exhortationi, doctrine. Noli negligere gratiā que in te est, que data est tibi per pzophetiā, cum impositione manuum pzesbyterij. Hec meditare, in his esto: vt pzofectus tuus manifestus sit oībus. Attende emm tibi ꝙ doctrine, insta in illis. Hoc enī faciens: et teipsum saluum facies, et eos ꝙ te audiunt.

¶ Feria quinta ex Ecclesiastico. Lectio prima.

BEatus vir, qui in sapientia mozabitur: et qui in iustitia sua meditabitur, ꝙ in sensu suo cogitabit circunspectionem Dei. Qui excogitat vias illius in corde suo, et in abscōsis suis intelligens, vadens post illam quasi inuestigatoz ꝙ in vijs illius cōsistens: qui respicit p fenestras illius, ꝙ in

lanuis illius audiēs: ꝑ recesciť iuxta domū illius ꝛ in parietibus illi⁹ figēs palū: Statuet calulā suā ad manus illius ꝛ reẽlesceť in calu la illius bona per eū, statuet filios suos sub tegmine illius: ꝛ sub ramis eius mozabiť, ꝓtegeť sub tegmine illius a feruoze, ꝛ in gloria ei⁹ requieſcet. ℂ Qui timet deum, faciet bona, ꝛ qui continens eſt iuſtitie, apprehendet illam, ꝛ obuiabit illi qua ſi mater honozificata, ꝛ quaſi mulier a virginitate ſuſcipiet illū. Cibabit illū pane vite, ꝛ intellectus, ꝛ aqua ſalutaris potabit illū, ꝛ firmabitur in illo, ꝛ nō flectetur: ꝛ cōtinebit illum, et nō confundetur: ꝛ exaltabit illū apꝰ ꝓximos suos, et in medio eccleſie aperiet os eius, et adimplebit illum ſpiritu ſapiētie et intellect⁹, et ſtola glozie veſtiet illum. Jucunditatē et exultationem theſaurizabit ſuper illū, et nomine eterno heredi tabit illum. Homines ſtulti nō appzehendent illū, ꝛ homines ſenſati abuiabūt illi. Homines ſtulti non videbunt eam, longe eſt abeſt a ſuperbia ꝛ dolo: viri mēdaces nō erūt illius memozes, et viri veraces inueniētur in illa, ꝛ ſucceſſum habebūt

cap.15

vbq; ad inſpectionem Dei.

℣ Ex Epiſtola.i. ad Timotheum. Lectio ſecunda.

Ca.5.

Eniozem ne increpaueris, ſed obſecra vt patrē: iuuenes, vt fratres anus, vt matres: iuuencullas, vt ſozozes in omni caſtitate. Viduas honoza: que vere vidue ſunt. Si qua autē vidua filios aut nepotes habet: diſcāt ꝓzimū domū ſuā regere, ꝛ mutuā vicem reddere parētib⁹: hoc eñ acceptū eſt cozā Deo. Que autē vere vidua ꝛ deſolata: ſperet in Deū, ꝛ inſtet obſecratiōibus ꝛ ozatiōibus nocte ꝛ die. Nā que in delitijs eſt: viuēs mozt̄ua eſt. Et hoc ꝑcipe: vt irreꝓhēſibiles ſint. Si quis aūt ſuoꝝ ꝛ maxime domeſticoꝝ curā nō habet fidē negauit, ꝛ eſt infideli deterioꝛ. Vidua deligať nō minus ſexaginta annoꝛū, q̄ fuerit vnius viri vxoꝛ, in operib⁹ bonis teſtimonium habens, ſi filios educauit, ſi hoſpitio recepit, ſi ſanctoꝝ pedes lauit, ſi tribulationē patiētib⁹ ſubminiſtrauit, ſi omne op⁹ bonū ſubſecuta eſt. Adoleſcentioꝛes aūt viduas deuita. Cū eñ luxuriate fuerint in Chriſto, nubere volūt: habētes dānationē ꝙa ꝓzimā fidē irritā fecerūt: ſimul aūt ꝛ otioſe diſcūt circ

cñire domos: nō solū otiose, sed ꝙ uboſe, ꝙ curiose, loquēntes q̄ nō oportet. Volo ergo iuniores, nubere, filios ꝓcreare, matres familias esse: nullā occasionē dare aduersario maledicti gratia. Jam enī q̄dā conuerse sunt retro post satanā. Si q̄s fidelis habet viduas subministret illis, vt nō grauet ecclesia: vt ijs q̄ vere vidue sūt, sufficiat. Qui bñ ꝓsunt ꝓsbyteri, duplici honore digni habeātur: maxime q̄ laborāt in ūbo ꝙ doctrina. Dicit enī scriptura: Nō alligabis os bouī triturāti. Et: Dignꝰ est operarius mercede sua. Aduersus ꝓsbyterū accusationē noli recipere: nisi sub duobus aut trib⁹ testib⁹. Peccātes cozā oībus argue: vt ꝙ cęteri timozē habeāt. Testoz coram deo ꝙ Chzisto Jesu ꝙ electis āgelis, vt hec custodias sine ꝓiudicio nihil faciēs, in alterā partē declinādo. Manus cito nemini ipposueris, neq; cōmunicaueris ꝓccatis alienis. Teipm castū custodi. Noli adhuc aquā bibere, sed modico vino vtere ꝓpter stomachū tuū, ꝙ frequētes tuas infirmitates. Quozūdā hoim ꝓcata manifesta sūt, ꝓcedētia ad iudiciū: q̄dā aūt ꝙ subsequūt. Sic ꝙ facta bona, manifesta sūt, ꝙ ū aliter se habēt, abscōdi nō possunt

¶ Feria.vi.ex Eccleſi. xl.

O Mn est speciosa lauspiētie esti Dei astabit laus, ꝙ ī oze fidēli abūdabit, ꝙ dabit eā illi. Non dicas: Per deū abeli, que odit ne feceris. Non dicas: Ille me implanauit: nō enī necessarij sunt ei hoies ipi. Omne execramētū errozis odit dñs, ꝙ nō erit amabile timētibus eū. Deus ab initio cōstituit hoiem, ꝙ reliquit illū in manu cōsilij sui. Addit mādata ꝙ ꝓcepta sua: si volueris mandata seruare, cōseruabūt te, et in ꝑpetuū fidē placitā seruare. Appposuit tibi aquā ꝙ ignē: ad quod volueris ꝓrrige manū tuā. Ante hoiem vita ꝙ mozs, bonū ꝙ malum: qđ placuerit ei dabitur: qm̄ multa sapiētia dei, ꝙ fortis in ꝓtētia, videns oēs sine intermissione. Oculi dñi ad timētes eū, ꝙ ipse ꝙgnoscit oēm operam hoim. Nemini mādauit impie agere, et nemini dedit spatium peccandi. Non enī concupiscit multitudinē filioꝝ inutilium. ¶ Ne iucūderis in filijs inutilibꝫ, si multiplicent: nec oblecteris super ipsos, si nō est timoz dei in illis. Non cre-

das vite illozū, ⁊ ne respexeris in laborēs eozum. Melioz est enī vnus timēs Deum, q̄ mille filij impij. Et utile est mozi sine filijs, quā reliquere filios impios. Ab vno senſato inhabitabit̄ patria, ⁊ a tribus impijs deseret. Multa talia vidit oculus meus, ⁊ foztioza his audiunt auris mea.

C Ex Epistola .i. ad Timotheum. Lectio secunda. Cap.6.

QVicūq; sunt sub iugo serui, dños suos omni honoze dignos arbitrēt: ne nomē dñi ⁊ doctrina blasphemet. Qui aūt fidē habēt dños, nō cōtēnāt quia fratres sunt, sed magis seruiāt quia fideles sunt et dilecti, q̄ bñficij participes sūt. Hec doce, ⁊ exhoztare. Si quis aliter docet ⁊ nō acq̄escit sanis sermonib⁹ dñi nr̄i Jesu Chzisti, ⁊ ei q̄ secdm pietatē est, doctrine: superb⁹ est, nihil sciēs, sed lāguēs circa questiones ⁊ pugnas vboz̄, ex q̄bus oziunt inuidie, cōtētiones: blasphemie, suspitiones male, cōflictatiōes hoim mētē cozruptoz̄ ⁊ q̄ veritate priuati sunt, existimātium questū esse pietatē. Est aūt questus magn⁹ pietas cū sufficientia. Nihil enī intulim⁹ in hūc mundū: haud dubiū q̄a nec auferre q̄d possum⁹. Habētes aūt alimēta ⁊ quibus tegamur, his cōtēti simus. Nā q̄ volunt diuites fieri, incidūt in tentationē ⁊ in laqueū diaboli, ⁊ desideria multa inutilia, ⁊ nociua que mergūt hoīes in interitū ⁊ pditionē. Radix enim oim malozū est cupiditas: quā q̄dā appetētes errauerūt a fide, ⁊ inseruerūt sibi doloribus multis. Tu aūt o homo dei hec fuge, sectare vero iusticiā, pietatē, fidem, charitatē, patiētiā, mansuetudinē. Certa bonū certamē fidei: apprehēde vitā eternā, in quā vocatus es ⁊ cōfessus bonā confessionē coram multis testibus. Pzecipio tibi cozam deo q̄ viuificat oīa, ⁊ Chzisto Jesu qui testimoniū reddidit sub Pōtio Pilato bonā cōfessionē: vt serues mādatū, sine macula, irrepzehēsibile vsq; in aduentum dñi nostri Jesu Chzisti: quē suis tēpozibus ostendet beatus et solus potens, rex regū, et dominus dominantium qui solus habet immoztalitatem, et lucem inhabitat inaccessibilem, quem nullus hominū vidit, sed nec videre potest, cui honoz ⁊ imperiū sempiternum. Amen. Diuitibus huius seculi pcipe non sublime sapere, neq; sperare in

incerto diuitiar, sed in deo
viuo, q̃ pstat nobis oia abū
de ad fruendū) bñ agere: di-
uites fieri i bonis operib⁹,
facile tribuere, cōmunicare,
thelaurizare sibi fundamē-
tum bonū in futurū, vt ap-
pzehēdant verā vitā. ¶ Ti
mothee, depositū custodi: de
uitās pzophanas vocū no-
uitates, & oppositiones falsi
nois sciētie, quā quidā pzo
mittentes, circa fidē excide-
runt. Gratia tecum. Amen.

¶ Sabbato ex Eccle. Le. i.

IN synagoga peccanti-
um exardebit ignis, et
in gente incredibili exarde-
scet ira. Nō exorauerūt pzo
peccatis suis antiqui gigan
tes, q̃ destructi sunt cōfiden
tes sue vtuti: & nō pepercit
peregrinatiōi illoz, & execra
tus est eos pre superbia vbi
illozū. Nō misertus est il-
lis gentē totā perdēs, & ex-
tollentē se in peccatis suis.
Et sicut exercēta millia pedi
tū qui congregati sunt in
duritia cozdis sui: & si vnus
fuisset ceruicatus, mirū si
fuisset immunis: misericoz
dia est & ira est cū illo. Po-
tēs exoratio, & effundēs irā
sedm misericozdiam suā: sic
& correptio illius, hominem
secundū opera sua iudicat.
Nō effugiet in rapina pecca
toz & nō retardabit sufficien
tia misericozdiā facientis:
Dis misericozdia facit lo-
cū vnicuiq; secūdū merita
operū suozū et secundū in-
tellectū peregrinatiōis ipsi⁹.
Nō dicas. A deo abscōdar,
& ex summo q̃s me memoz
bit in populo magno nō a-
gnoscar: que est enī aia mea
in tam immensa creatura?
Ecce celum, et celi celozum,
abyssus & vniuersa terra, cū
que in eis sunt, in cōspectu
illius cōmouebunt, mōtes
simul, & colles, et fundamen
ta terre: et cū cōspexerit ea
deus, tremoze cōcutiēt. Et
in omnibus his insipiens
est coz: & omne coz intelligit
ab illo: et dias illius q̃s in-
telligit, et pzocellā quā nō
oculus videbit hominis?
Nam plurima illius opera
sunt in absconsis: sed opera
iustitie eius quis enarra-
bit? aut quis sustinebit?

¶ Epistola Pauli ad Philemonem. Lectio secunda.

PAulus vinctus Christi
Jesu: & Timothe⁹ fra
ter: Philemoni dilecto & a-
iutozi nostro, & Apphie sozo
ri charissime & Archippo cō-
militoni nostro, & ecclesie q̃
in domo tua est, gratia vo-
bis & pax a Deo patre nos-
tro, et domino Jesu Chris-
to. ¶ Gratias ago deo meo
semper memoziam tui fa-

riens, in oratiōnibus meis, audiēs charitatē tuā & fidē quā habes in dño Iesu, & in oēs sanctos: vt communicatio fidei tue euidens fiat, in agnitiōe ois operis boni in vobis in Christo Iesu. Gaudiū eñ magnū habui & cōsolationē, in charitate tua, qō viscera sanctoꝝ requierunt per te frater. Propter quod multā fiduciam habens in Christo Iesu imperādi tibi quod ad rē pertinet: propter charitatē magis obsecro, cū sis talis vt Paulus senex, nunc autem & vinctus Iesu Christi, obsecro te pro meo filio quē genui in vinculis, Onesimo: qui tibi aliquā inutilis fuit, nunc aūt & mihi & tibi vtilis, quē remisi tibi Tu aūt illū, id est, mea viscera, suscipe, quē ego voluerā mecū detinere, vt pro te mihi ministraret in vinculis euāgelij: sine cōsilio aūt tuo nihil volui facere, vti ne velut ex necessitate bonū tuū esset, sed voluntariū. Forsā eñ ideo discessit ad horā a te, vt eternū illū reciperes iā non vt seruū, sed pro seruo charissimū fratrē, maxime mihi, quanto aūt magis tibi & in carne & in dño. Si ergo habes me socium: suscipe illū sicut me. Si aūt aliquid nocuit tibi aut debet: hoc mihi imputa. Ego Paulus scripsi mea manu. Ego reddā, vt nō dicā tibi quod & teipsum mihi debes. Ita frater ego te fruar in dño, refice viscera mea in Christo Confidēs in obedientia tua scripsi tibi: sciēs qm & super id quod dico facies. Simul & para mihi hospitiū, nā spero per orationes vestras donari me vobis. Salutat te Epaphras cōcaptiuus meus in Christo Iesu, Marcus, Aristarchus Demas & Lucas adiutores mei. Gratia domini nostri Iesu Christi cum spirit u vestro Amen.

¶ Sciendū quod si finitis quatuor hebdomadis vagātiū, adhuc supereſſet vna aſſeptuagesimam, (vt eueniet anno. 1546. alias aūt rarissime hoc eueniet) tūc legēda est dominica vigesima quarta post pentecostē, q̄ est quinta vagantiū, ex qua tūc tantū sumende sunt prima & secunda lectiones, nā tertia lectio & oratio repetende sunt ille que posite sunt in dominica quarta vagantium.

Dñica in septuagesima.

¶ Notādū, quod si aliquod festū duplex inciderit in hac dñica, & in ceteris dominicis vsq; ad pascha, transferendū est vt supra in regulis gñalibus. ¶ Notandū preterea

quod ab hac dñica inclusiue vsq; ad pascha non dicitur. Halleluia. sed loco ei⁹ vsq; ad feriã quintã in cena dñi dicitur. Laus tibi domine rex eterne glozie.

℣ Ad matutinas inuitatoziũ

Ozeoccupemus faciẽ dñi, ℟ in psalmis iubilemus ei.

Hymnus.

Rimo diex oĩm, Quo mundus extat cõdit⁹, vel quo relurgẽs conditoz, Nos moꝛte victa liberat.

Pulsis pꝛocul tozpozibus, Surgamus oĉs occupus. Et nocte queramus pñ, Sicut pꝛophetam nouimus.

Postras pꝛeces vt audiat, Suamq; dextram pozrigat, Et expiatos sozdibus, Red dat polozum ledibus.

Pozesta pater pĩssime, Patrisq; cõpar vnice, Cũ spiritu paracleto, Regnans per omne seculum. Amen. Alia.

Inuocabo nomen tuũ dñe, ne auertas faciẽ tuã a clamoze meo.

℣ Liber Geneſis. Lectio. i.

Cap. i

In pncipio creauit de⁹ celũ ℟ terram. Terra aũt erat inanis ℟ vacua, ℟ tenebꝛe erãt super faciẽ abyssi ℟ spũs dei ferebatur super aquas. Dixitq; deus. Fiat lux. Et facta est lux. Et vidit deus lucẽ quod esset bona: ℟ diuisit lucẽ a tenebꝛis, appellauitq; lucẽ diẽ, ℟ tenebꝛas nocte: factũ est vespere ℟ mane dies vnus. Dixitq; deus. Fiat firmamẽtũ in medio aquarũ: ℟ diuidat aquas ab aquis. Et fecit deus firmamẽtũ, diuisitq; aquas que erãt sub firmamento, ab his que erant super firmamẽtũ. Et factũ est ita. Vocauitq; deus firmamẽtũ, celũ: ℟ factum est vespere ℟ mane dies secundus. Dixit vero deus. Cõgregẽtur aque que sub celo sunt, in locũ vnũ: ℟ appꝛeat aꝛida. Et factũ est ita. Et vocauit deus aridã, terrã: cõgregationesq; aquarũ appellauit maria. Et vidit deus quod esset bonũ, ℟ ait. Germinet terra herbã virentẽ ℟ faciẽtẽ semen, ℟ lignũ pomiferũ faciens fructũ iuxta genus suũ cuius semẽ in semetipso sit sup terrã. Et factũ est ita. Et pꝛotulit terra herbã virentẽ, ℟ facientẽ semẽ iuxta genus suũ, lignũq; faciẽs fructũ, ℟ habẽs vnũquodq; semẽtẽ secundũ speciẽ suã. Et vidit deus quod esset bonum. Et factũ est vespere ℟ mane dies tertius. Dixit aũt Deus. Fiant luminaꝛia in firmamento celi, ℟ diuidant diẽ ac noctem: ℟ sint in signa ℟ tẽpoꝛa, ℟ dies ℟ annos: vt luceant in firmamento celi,

& illuminet terrã. Et factũ est ita. Fecitq; Deus duo luminaria magna, luminare maius vt præesset diei, vt luminare minus, vt præesset nocti, & stellas, & posuit eas deus in firmamento celi, vt lucerent super terrã, & præessent diei ac nocti, & diuiderẽt lucem ac tenebras. Et vidit Deus quod esset bonũ. Et factum est vespere & mane dies quartus.

¶ Sanctã Jesu Christi euãgelii secundum Joannem. Lectio secunda.

In pncipio erat verbũ, & verbũ erat apud Deum, & Deus erat verbũ. Hoc erat in pncipio apud deũ. Omnia per ipsum facta sunt: & sine ipso factũ est nihil. Quod factum est, in ipso vita erat & vita erat lux hominum: & lux in tenebris lucet, & tenebræ eã nõ cõprehẽderunt. ¶ Fuit homo missus a deo, cui nomẽ erat Joannes. Hic venit in testimoniũ: vt testimoniũ perhiberet de lumine, vt oẽs crederent per illum, non erat ille lux: sed vt testimoniũ perhiberet de lumine. Erat lux vera: que illuminat omnem hominẽ venientem in hunc mũdum, in mundo erat, & mũdus per ipsum factus est & mundus eũ non cognouit

cap. 1

In pprijs venit: & sui eum nõ receperũt, quotquot aũt receperũt eũ dedit eis potestatẽ filios dei fieri, his qui credunt in nomine eius, qui nõ ex sanguinibus, neq; ex volũtate carnis, neq; ex voluntate viri, sed ex Deo nati sunt. Et verbũ caro factum est: & habitauit in nobis (Et vidimus gloriã eius gloriã quasi vnigeniti a patre) plenũ gratie & veritatis. Joãnes testimoniũ perhibet de ipso & clamat, dicẽs. Hic erat quẽ dixi. Qui post me vẽturus est, añ me factus est: quia prior me erat. Et de plenitudine eius nos oẽs accepimꝰ, & gratiã pro gratia, quia lex per Moysen data est gratia & veritas per Jesum Christum facta est. Deũ nemo vidit vnquam vnigenitus filius qui est in sinu patris, ipse enarrauit.

¶ Tertia lectio secundum Matthæum.

In illo tẽpore dixit Jesus discipulis suis parabolã hanc. Simile est regnum celorũ homini patrifamilias, qui exijt primo mane cõducere operarios in vineam suam. Et reliqua. Ca. 20.

¶ Homelia sancti Gregorij pape.

Regnũ celorũ patrifamilias simile dicitur,

qui ad excolendā vineā suā operarios conduxit. Quis vero patrisfamilias similitudinē rectius tenet quā cōditor noster? qui regit quos cōdidit: & electos suos sic in hoc mūdo possidet quasi subiectos dñs in domo. Qui habet vineā vniuersam scilicet ecclesiam: que ab Abel iusto vsq; ad vltimū electū: qui in fine mundi venturus est: q̄ sanctos p̄otulit: quasi tot palmites misit. Hic itaq; pater familias ad excolendam vineā suā mane: hora tertia sexta, nona, & vndecima, operarios cōduxit: quia a mundi huius initio vsq; in finē: ad erudiendā plebē fidelium p̄dicatores cōgregare non desistit. Mane etenim mūdi fuit ab Adā vsq; ad Noe: hora vero tertia a Noe vsq; ad Abraham. Sexta quoq; ab Abraham vsq; ad Moysen. Nona aūt a Moyse, vsq; ad aduentū dñi. Undecima ho ab aduentu dñi: vsq; ad finē mūdi. In qua p̄dicatores sancti apostoli missi sunt qui mercedē plenam: & tarde venientes acceperunt. Ad erudiendā ergo dñs plebē suā quasi ad excolendā vineam suam nullo tēpore destitit operarios mittere: quia & p̄rius per patres: & postmodū per legisdoctores & p̄phetas, ad extremū vero p̄ apostolos dū plebis sue mores excoluit: quasi p̄ operarios in vinee cultura magnopere laborauit. Quātus in quolibet modulo vel mensura quis cū fide recta bone actionis extitit: huius vinee operarius fuit. Operator ergo mane hora tertia sexta & nona antiquus ille & hebraicus populus designatur, qui in electis suis ab ipso mūdi exordio dum recta fide studuit deū colere: quasi non desistit in vinee cultura laborare.

℣ Notandū, q̄ ab hac dñica inclusiue vsq; ad feriā, v. in cena dñi, qñ fit officium de dominica vel feria nō dicitur. Tedeum, post. vñ. lect. sed loco eiꝰ dē psal. Miserere, vt fol. 4-1-

℣ Ad laudes Antiphona. Per singulos dies benedicam tibi & laudabo nomen tuum.

Oratio.

Preces populi tui, q̄s tu mine, clemēter exaudi: vt qui iuste p̄ peccatis nostris affligimur: p̄ tui nominis gloria misericorditer liberemur. Per. ℣ Ad vesp. hy.

Lucis creator optime, Lucem dierum proferes. Primo dierum omnium Mundi parans originem. Qui mane iunctā vespere, Diem vocari p̄cepis. Et

speres cum fletibus.
Te mēs grauata crimine,
Vite sit exul munere, Dum
nil perenne cogitat, Seseq;
culpis illigat.
Quo pulset intimū, Vi
tale tollat pręmium, Vite-
mus omne noxium, Purge
mus omne pessimum.
Pręsta pat̄ pijssime &c. In
tribulatione mea inuo
cauit dominum, & ad Deum
meum clamaui.
¶ Notandū q̄ muitatorijs,
hymni & antiphone, huius
dñice dicuntur vsq; ad feriā
quartā cinerū exclusiue qñ
fit officiū de dñica vel de fe.
¶ Feria. ij. ex Genesi. Lect. i.
DIxit etiā deus. Pro-
ducant aque reptile
ę viuentis, & volatile sup
terrā, sub firmamento celi.
Creauitq; deus cete grādia
& oēm animā viuentē atq;
notabilē, quā produxerant
aque in species suas, & omne
volatile secundū genus suū
Et vidit deus quod esset bo
num, benedixitq; eis, dicēs.
Crescite & multiplicamini,
& replete aquas maris: auel
que multiplicentur sup ter
ram. Et factum est vespere &
mane dies quintus. Dixit
quoq; deus. Producat terrā
ąiam viuentē in genere suo,
iumenta & reptilia & bestias
terre secundū species suas.
Factū est ita. Et fecit deus
bestias terre iuxta species
suas, & iumenta & oē reptile
terre in genere suo. Et vidit
deus quod esset bonū, & ait.
Faciamus hominē ad ima
ginē & similitudinē nostrā &
pręsit piscibus maris, & vo
latilibus celi, & bestijs, vni
uersęq; terre, oiq; reptili qđ
mouet̄ in terra. Et creauit
deus hominē ad imaginem
suā, ad imaginē dei creauit
illū, masculū & feminā crea
uit eos. Benedixitq; illis de⁹,
& ait. Crescite & multiplica
mini, & replete terrā, & subij
cite eā, & dñamini piscibus
maris, & volatilibus celi, &
vniuersis animantibus que
mouent̄ sup terrā. Dixitq;
deus. Ecce dedi vobis oēm
herbā afferentē semen sup
terram, & vniuersa ligna que
habent in semetipsis semen
tem generis sui, vt sint vo
bis in escā, & cunctis animā
tibus terre, omniq; volucri
celi, & vniuersis que mouet̄
in terra, & in quibus est ani
ma viuēs, vt habeāt ad vel
cendū. Et factū est ita. Vi
ditq; deus cūcta que fecerat:
& erāt valde bona. Et factū
est vespe & mane dies sext⁹.
¶ Secundū Joannē. Le. ij.
ET hoc est testimoniū
Joannis, qñ miserunt
Judei ab Jerosolymis sa-

cerdotes & lettitas ad eū. vt nūq̄ perhibuit Joānes dicēs
interrogarent eū. Tu quis Quia vidi spīm descendentē
es? Et confessus est, & nō ne quasi columbā de celo, & ma
gauit. Et cōfessus est. Quia nēsit sup eū. Et ego nesciebā
nō sum ego Chzistus. Et in eū: sed q̄ misit me baptizare
terrogauerunt eū. Quid er in aqua, ille mihi dixit. Sup
go? Elias es tu? Et dixit nō per quē videris spiritū de
sum. Pzopheta es tu? Et re scendentē & manentē sup eū
spōdit, Nō. Dixerūt ergo ei hic est qui baptizat in spū
quis es, vt respōsum demus cto. Et ego vidi: & testimo
his qui miserunt nos. q̄d di niū phibui q̄a hic est filius
cis de teipso? Ait, Ego vox ¶ Feria. iij. ex Genesi. I.
clamātis in deserto, dirigite ¶ Gitur perfectisunt ce
viā dñi sicut dixit Jsaias p li & terra, & omis ornā
pheta. Et qui missi fuerant eozū. Cōpleuitq̄ Deus die
erāt ex pharisēis. Et inter septimo opꝰ suū q̄ fecerat,
rogauerūt eū, & dixerūt ei. & requieuit die septimo ab
Quid ergo baptizas, si tu vniuerso opere quod patra
nō es Chzistus, neq̄ Elias, rat. Et benedixit diei septimo
neq̄ pzopheta? Respōdit eis & sanctificauit illū, q̄a in ip
Joannes, dicēs. Ego bapti cessauerat ab oi ope suo, q̄
zo in aqua: medius aūt ve creauit deus vt faceret. Iste
strū stetit quē vos nescitis. sunt q̄ generationes celi & terre
Jpse est qui post me ventu q̄n create sunt in die quo fe
rus est, qui aī me factus est cit dñs deus celū & terram,
cuius ego nō sum dignꝰ vt & oē virgultū agri antequā
soluā ei corzigiā calciamēti. oriretur in terra, oēmq̄ her
Hec in Bethabara facta sūt bā regionis pzius q̄ germi
trās Jozdanē, vbi erat Joā naret, nō enim pluerat dñs
nes baptizans. ¶ Altera die deus super terrā, & homo no
vidit Joānes Jesum venē erat qui operaretur terram.
tē ad se, & ait. Ecce agnus dei sed fons ascendebat e terra,
ecce qui tollit peccata mūdi irrigans vniuersam superfi
Hic est de quo dixi. Post me cie terre. Fozmauit igit dñs
venit vir, q̄ aī me factus est deus hominē de limo terre,
da pzioz me erat & ego nesciebā eū, sed vt manifestet in raculū vite, & factus est ho
Jsrael, pterea veni ego in mo in aiam viuentē. Plā
aqua baptizās. Et testimo tauerat aūt dñs Deus pa

radisum voluptatis a pzin-
cipio: in quo posuit hominē
quē formauerat, pduxitq;
dñs deus de humo oē lignū
pulchrū visu, & ad escendū
suaue: lignū etiā vite in me
dio paradisi, lignūq; sciētie
boni & mali. Et fluui⁹ egre-
diebatur de loco voluptatis
ad irrigandū paradisum, ḋ
inde diuidit in quatuoz ca-
pita: nomē vni Phison: ipse
est qui circuit oēm terram
Euilath, vbi nascit aurū, & au-
rū terre illius optimū est
ibiq; inuenitur bdelliū, & la
pis onychinus. Et nomen
fluuij secūdi Geon: ipse est ḋ
circumit oēm terrā Ethio-
pie. Nomen vero fluminis
tertij, Tigris: ipse vadit cō
tra Assyrios. Fluuius autē
quartus, ipse est Euphrates.

Secundū Joannē. Le. ij.

Hlitera die iterū stabat
Joannes, & ex discipu
lis eius duo. Et respiciens
Jesum ambulantē, dicit. Ec
ce agnus dei. Et audierunt
eū duo discipuli loquentē &
secuti sunt eū. Conuersus
aūt Jesus, & videns eos se-
quentes se dicit eis, Quid
queritis? Qui dixerunt ei.
Rabbi) qđ dicitur interpze
tatū, magister) vbi habitas?
Dicit eis. Venite & videte.
Venerūt & viderūt vbi ma
neret, & apud eū māserunt
die illo, hora aūt erat quasi
decima. Erat aūt Andreas
frater Simonis Petri vn⁹
ex duobus q audierāt a Jo
anne, & secuti fuerant eum
¶ Jnuenit hic primū, fratrē
suū Simonē, & dicit ei. In-
uenimus Messiā, qđ est ine
pretatum, Christus. Et ad-
duxit eū ad Jesum. Intui-
tus aūt eū Jesus, dixit. Tu
es Simon filius Jona: tu
vocaberis Cephas, qđ inter
pretatur Petrus. ¶ In cra
stinū voluit exire in Galileā
& inuenit Philippū. Et di-
cit ei Jesus, Sequere me.
Erat aūt Philipp⁹ a Beth-
saide, ciuitate Andree & Pe
tri. Jnuenit Philippus Na
thanael & dicit ei. Quē scrip
sit Moyses in lege, & pphete
inuenimus Jesum filiū Jo
seph a Nazareth. Et dicit ei
Nathanael. A Nazareth pt
test aliq̄d boni esse? Dicit ei
Philippus. Veni & vide. Vi
dit Jesus Nathanael venie
tem ad se, & dicit de eo. Ecce
vere Jsraelita in quo dolus
non est. Dicit ei Natha-
nael. Unde me nosti? Res-
pondit Jesus, & dixit ei.
Priusquam te Philippus
vocaret, cum esses sub ficu
vidi te. Respondit ei Na-
thanael, & ait. Rabbi, tu es
filius dei, tu es rex Jsrael.
Respondit Jesus & dixit ei.

Quia dixi tibi. Vidi te sub ficu, credis: maius his videbis. Et dicit ei. Amen amen dico vobis videbitis celum apertū, & angelos dei ascendentes & descendētes supra filium hominis.

¶ Feria.iiij. ex Genesi. L.i.

Vlit ergo dñs deꝰ homiñē, & posuit eū in paradisum voluptatis, vt operaretur & custodiret illū. Precepitq; ei. dicēs. Ex omni lignoparadisi comede, de ligno autē scientie boni & mali ne comedas. In quocunq; enim die comederis ex eo, morte morieris. Dixit quoque dominus deus. Non est bonū hominē esse solū, faciamus ei adiutoriū simile sui. Formatis igitur dñs deꝰ de humo cunctis aīantibus terre & vniuersis volatilibus celi adduxit ea ad Adā, vt videret quod vocaret ea, oē enim quod vocauit Adā aīe viuētis ipsum est nomē eius. Appellauitq; Adā nominibus suis cuncta aīantia, & vniuersa volatilia celi, & omnes bestias terre: Ade vero non inueniebatur adiutor similis eius. Immisit ergo dñs deus soporē in Adā: cūq; obdormisset, tulit vnā de costis eius, & repleuit carnē pro ea. Et edificauit dñs deus costam, quā tulerat de Adam in mulierē: & adduxit eā ad Adam. Dixitq; Adam. Hoc nunc, os ex ossibus meis, & caro de carne mea. hec vocabitur Virago, quoniā de viro sumpta est. Quā ob rem relinquet homo patrē suum & matrem & adherebit vxori sue: & erūt duo in carne vna. Erat autem vterq; nudus. Adam scilicet & vxor eius: & non erubescebant.

¶ Secundū Joannē. L.ij.

Et die tertia nuptie facte sunt in Cana Galilee: & erat mater Jesu ibi. Vocatus aūt & Jesus, & discipuli eius ad nuptias. Et deficiente vino, dicit mater Jesu ad eū. Vinū nō habēt. Et dicit ei Jesus. Quid mihi & tibi est mulier: nondum venit hora mea. Dicit mater eius ministris. Quodcunq; dixerit vobis, facite. Erant aūt ibi lapidee hydrie sex posite secundū purificationem Judeorū, capientes singule metretas binas vel ternas. Dicit ei Jesus. Implete hydrias aqua. Et impleuerūt eas vsq; ad summū. Et dicit eis Jesus. Haurite nunc & ferte architriclino. Et tulerunt. Vt aūt gustauit architriclinus aquā vinum factā & non sciebat vnde esset, ministri aūt sciebāt qui hauserāt aquā: vocat sponsum

archytriclino, & dicit ei. Omis homo primū, bonū vinū ponit: & cum inebriati fuerint, tūc id quod deterius est. Tu aūt seruasti bonū vinū vsq; adhuc. Hoc fecit initium signoꝝ Ihesus in Cana Galilee: & manifestauit gloriā suā & crediderūt in eū discipuli eius.

Post hec descendit Capharnaū ipse & mater eius, & fratres eius, & discipuli eius: & ibi manserūt nō multis diebus. Et prope erat pascha Iudeoꝝ, & ascendit Ihesus Ierosolymā: & inuenit in templo vendētes oues & boues & colūbas, & numularios sedentes. Et cū fecisset quasi flagellū de funiculis, oēs eiecit de templo, oues quoq; & boues, & numulariorū effudit es, & mensas subuertit. Et his qui colūbas vendebant dixit. Auferte ista hinc: & nolite facere domū patris mei domū negotiationis. Recordati sunt vero discipuli ei, quia scriptum est. Zelus domus tue comedit me. Respondērūt ergo Iudei, & dixerunt ei. Quod signum ostēdis nobis qa hec facis? Respōdit Ihesus, & dixit eis. Solute templū hoc, & in tribus diebus excitabo illud. Dixerunt ergo Iudei. Quadraginta & sex annis edificatū est templū hoc: & tu in tribus diebus excitabis illud? Ille aūt dicebat de tēplo corporis sui. Cū ergo resurrexisset a mortuis, recordati sūt discipuli eius quia hoc dicebat, & crediderūt scripture, & sermoni quem dixit Ihesus. Cū aūt esset Ierosolymis in pascha in die festo: multi crediderunt in nomine eius videntes signa eius que faciebat. Ipse aūt Ihesus non credebat semetipsum eis: eo quod ipse nosset oēs, & quia opus ei non erat vt quis testimonium perhiberet de homine. Ipse enim sciebat qd esset in homine.

¶ Feria. v. ex Genesi. Le. 1. C a. 3.

Sed & serpens erat callidior cunctis animantibus terre, que fecerat dñs Deus. Qui dixit ad mulierem. Cur precepit vobis dꝰ vt nō comederetis ex omni ligno paradisi? Cui respondit mulier. De fructu ligni rum que sunt in paradiso, vescimur: de fructu vero ligni quod est in medio paradisi, precepit nobis Deus ne comederemus & ne tangeremus illud, ne forte moriamur. Dixit autem serpens ad mulierem. Nequaquam morte moriemini, scit enim Deus quod in quocunqꝫ die comederitis ex eo, aperiētur oculi vestri: & eritis sicut dii

sciētes bonū ⁊ malū. Vidit igitur mulier quod bonum esset lignum ad vescendū, ⁊ pulchrū oculis, aspectuq; delectabile: ⁊ tulit de fructu illius, ⁊ comedit: deditq; viro suo, qui comedit. Et aperti sunt oculi amborū: cūq; cognouissent se esse nudos, cōsuerūt folia ficus, ⁊ fecerūt sibi perizomata. Et cum audissent vocē dñi dei deambulantis in paradiso ad aurā post meridiem, abscondit se Adā ⁊ vxor eius a facie dñi dei in medio ligni paradisi. Vocauit q; dñs deus Adam ⁊ dixit ei: Vbi es? Qui ait vocē tuā dñe audiui in paradiso ⁊ timui eo q; nudus essem, ⁊ abscondi me. Cui dixit dñs: Quis indicauit tibi q; nudus esses, nisi quod ex ligno de quo preceperam tibi ne comederes, comedisti? Dixit q; Adam: Mulier quā dedisti mihi socia, dedit mihi de ligno ⁊ comedi. Et dixit dñs deus ad mulierē: Quare hoc fecisti? Que respondit Serpens decepit me ⁊ comedi.

Secundum Joannem.

Lectio secunda.

Cap. 3

Erat aūt homo ex phariseis Nicodemus nomine princeps Judeorum. Hic venit ad Jesum nocte ⁊ dixit ei: Rabbi scimus quia a deo venisti magister: nemo enī potest hec signa facere q; tu facis, nisi fuerit deus cū eo. Respondit Jesus, ⁊ dixit ei: Amen amē dico tibi, nisi q̄s renat⁹ fuerit denuo, non potest videre regnū dei. Dicit ad eū Nicodem⁹: Quō potest homo nasci cū sit senex? nunquid potest in ventre matris sue iterato introire ⁊ renasci? Rūdit Jesus: Amē amē dico tibi, nisi quis renat⁹ fuerit ex aqua ⁊ spū sancto, nō potest introire in regnū dei. Quod nātū est ex carne, caro est: ⁊ quod natum est ex spiritu, spūs est. Nō mireris quia dixi tibi, oportet vos nasci denuo. Spūs vbi vult spirat, ⁊ vocē eius audis, sed nescis vnde veniat aut quo vadat. Sic est oīs qui natus est ex spū. Respondit Nicodemus, ⁊ dixit ei: Quō possunt hec fieri? Rūdit Jesus, ⁊ dixit ei: Tu es magister in Israel ⁊ hec ignoras? Amē amē dico tibi, q̄a q̄scimus loquimur ⁊ q̄ vidimus testamur, ⁊ testimonium nostrū nō accipitis. Si terrena dixi vobis ⁊ non creditis quō si dixero vobis celestia credetis? Et nemo ascendit in celū, nisi q̄ descendit de celo filius hois q̄ est in celo. Et sicut Moyses exaltauit serpentē in de

uerto, ita exaltari oportet filiū eius. Mulieri quoq; dixit: Multiplicabo erūnas tuas & conceptus tuos, in dolore paries filios & sub viri potestate eris, & ipse dominabitur tui. Ade vero dixit: Quia audisti vocem uxoris tue, & comedisti de ligno ex quo preceperam tibi ne comederes, maledicta terra in opere tuo, in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vite tue, spinas & tribulos germinabit tibi: & comedes herbas terre. In sudore vultus tui vesceris pane, donec reuertaris in terram, de qua sumptus es, quia pulvis es & in pulverem reuerteris. Et vocauit Adam nomen uxoris sue, Eua: eo q̄ mater esset cunctorū viuentiū. Fecit quoq; dñs deus Ade & uxori eius tunicas pelliceas & induit eos. Et ait: Ecce Adā quasi unus ex nobis factus est, sciens bonū & malū nūc ergo ne forte mittat manum suā, & sumat etiā de ligno vite & comedat, & viuat in eternū. Emisit eū dñs de paradiso voluptatis, vt operaretur terram de qua sumptus est. Eiecit q̄ Adā, & collocauit ante paradisum voluptatis cherubin & flammeum gladium atq; versatilem ad custodiendam viam ligni vite.

hominis, vt ois qui credit in ipso, nō pereat, sed habeat vitā eternā. Sic enim deus dilexit mundū vt filiū suū vnigenitū daret vt ois qui credit in eū, non pereat sed habeat vitā eternā. Nō enim misit deus filiū suum in mundū vt iudicet mundū, sed vt saluetur mundus per ipsum. Qui credit in eū nō iudicatur qui aūt non credit, iā iudicatus est, quia nō credidit in nomine vnigeniti filij dei. Hoc est aūt iudiciū, quia lux venit in mūdū, & dilexerūt homines magis tenebras quā lucē, erant enim eorū mala opera. Omis & non venit ad lucē, vt non arguātur opera eius, q̄ aūt facit veritatē, venit ad lucē, vt manifestētur opera eius, quia in deo facta sunt.

℣. Feria sexta ex Genesi.

Lectio prima.

Et ait dñs deus ad serpentem: Quia fecisti hoc, maledictus es inter oīa animantia & bestias terre, super pectus tuū gradieris, & terram comedes cunctis diebus vite tue. Inimicitias ponam inter te & mulierem, & semen tuum, & semen illius, ipsa cōteret caput tuū & tu insidiaberis calcaneo

¶ Secundū Joannē. Le. ij.

POst hec venit Jesus ⁊ discipuli eius in Judeā terrā, ⁊ illic morabatur cum eis ⁊ baptizabat. Erat autē ⁊ Joānes baptizās in Enō iuxta Salim, ꝙa aque multe erant illic ⁊ veniebant ⁊ baptizabantur. Nondū enī missus fuerat Joannes in carcerem. Facta est aūt questio ex discipulis Joānis cū Judeis de purificatiōe. Et venerunt ad Joannē ⁊ dixerunt ei: Rabbi, qui erat tecū trans Jordanē, cui tu testimonium perhibuisti: ecce hic baptizat, ⁊ oēs veniunt ad eū. Respōdit Joannes ⁊ dixit: Nō potest homo accipere quicquam, nisi fuerit ei datū de celo. Ipsi vos mihi testimoniū perhibetis quod dixerim. Nō sum ego Christus: sed ꝙa missus sum aī illū. Qui habet spōsam, spōsus est: amicus aūt sponsi q̄ stat ⁊ audit eū, gaudio gaudet propter vocē sponsi. Hoc ergo gaudiū meū impletum est. Illū oportet crescere, me aūt minui. Qui de sursum venit, supoēs est. Qui est de terra, de terra ē. ⁊ de terra loquit: q̄ de celo venit, supoēs est. Et quod vidit ⁊ audiuit hoc testatur, ⁊ testimonium eius nemo accipit. Qui aūt accepit eius testimonium, signault quia deus verax est.

Quē em̄ misit Deus, verba dei loquitur: nō em̄ ad mensurā dat deus spiritū. Pater diligit filiū, ⁊ oīa dedit in manu eius. Qui credit in filiū habet vitā eternā, qui autem incredulus est filio, nō videbit vitā sed ira Dei manet super eum.

¶ Ut ergo cognouit Jesus quia audierunt pharisei q̄ Jesus plures discipulos facit, ⁊ baptizat quā Joānes quanq̄ Jesus non baptizaret, sed discipuli eius, reliquit Judeā, ⁊ abiit iterū in Galileam, oportebat aūt eum transire per Samariam.

¶ Sabbato er Geneſi. I.

ADām vero cognouit vxorē suā Euā, que concepit ⁊ peperit Cain dicens: Possidē hominem per dūm. Rursumq̄ peperit fratrē eius Abel. Fuit autem Abel pastor ouium, ⁊ Cain agricola. Factū est aūt post multos dies vt offerret Cain de fructibus terre munera dño. Abel quoq̄ obtulit de primogenitis gregis sui, ⁊ de adipibus eorū ⁊ respexit dominus ad Abel, ⁊ ad munera eius: Ad Cain aūt, ⁊ ad munera illius non respexit. Iratusq̄ est Cain vehementer, ⁊ concidit vultus eius. Dixitq̄ dñs ad eū. Quare

fratus es, & cur concidit facies tua? Nonne si bene egeris, recipies: sin autē male, statim in foribus peccatum aderit? sed sub te erit appetitus eius, & tu dominaberis illius. Dixitq; Cain ad Abel fratrē suū: Egrediamur foras. Cūq; essent in agro cōsurrexit Cain aduersus fratrē suū Abel, & interfecit eū. Et ait dñs ad Cain: Ubi ē Abel frater tuus? Qui rñdit: Nescio, numquid custos fratris mei sū ego? Dixitq; ad eū: Quid fecisti? vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Nunc igit̄ maledictus eris sup terrā, que aperuit os suum, & suscepit sanguinē fratris tui de manu tua. Cū operatus fueris eam, nō dabit fructus suos, vagus & profugus eris sup terrā. Dixitq; Cain ad dominū: Maior est iniquitas mea, quā vt venīā merear. Ecce eīcis me hodie a facie terre, & a facie tua abscōdar, & ero vagus & profugus in terra: oīs igit̄ q̄ inuenerit me, occidet me. Dixit q̄ ei dñs Nequaq̄ ita fiet, sed oīs qui occiderit Cain, septuplū punietur. Posuitq; dominus in Cain signum, vt non interficeret eum omnis qui, inuenisset eum.

¶ Secundū Joannē. Le. ij.

VEnit ergo in ciuitatē Samarie que dicitur Sichar, iuxta prediū quod dedit Jacob Joseph filio suo Erat autē ibi fons Jacob. Jesus aūt fatigatus ex itinere sedebat sic supra fontē. Hora autē erat quasi sexta. Venit mulier de Samaria haurire aquam. Dicit ei Jesus. Da mihi bibere. Discipuli enī eius abierant in ciuitatē vt cibos emerēt. Dicit ergo ei mulier illa Samaritana: Quō tu Judeus cū sis, bibere a me poscis q̄ sum mulier Samaritana? nō enī coutuntur Judei Samaritanis. Respondit Jesus & dixit ei: Si scires donū dei, & quis est qui dicit tibi, Da mihi bibere, tu forsitan petisses ab eo, & dedisset tibi aquā viuā. Dicit ei mulier Dñe neq; in q̄ haurias habes & puteus altus est: vnde ergo habes aquā viuā? Nūquid tu maior es patre nō Jacob, qui dedit nobis puteū, & ipse ex eo bibit, & filij eius, & pecora eius? Respondit Jesus & dixit ei: Oīs q̄ bibit ex aqua hac, sitiet iterum, qui aūt biberit ex aqua quam ego dabo ei, non sitiet in eternum: sed aqua quam ego dabo ei, fiet in eo fons aque salientis in vitam eternam. Dicit ad eum mulier:

Dñe,da mihi hanc aquã,vt nõ sitiã,neq; veniã huc hau rire. Dicit ei Jesus: Vade, voca virũ tuũ, & veni huc. Respondit mulier, & dixit: Nõ habeo virũ. Dicit ei Jesus: Bene dixisti,qa non habeo virũ: quinq; enĩ viros habuisti,& nũc quem habes, non est tu⁹ vir:hoc vere dixisti. Dicit ei mulier: Dñe video quia pzopheta es tu. Patres nostri in mõte hoc adorauerunt & vos dicitis quia Jerosolymis est locus vbi adozare opoztet. Dicit ei Jesus: Mulier crede mihi quia veniet hoza qũ neq; in mõte hoc,neq; in Jerosolymis adozabitis patrẽ. Vos adozatis qõ nescitis nos adozamus quod scimus, qa salus ex Judeis est. Sed venit hora & nunc est, qñ veri adozatores adozabũt patrẽ in spiritu & veritate:nã & pater tales querit, qui adozẽt eum. Spũs est deus, & eos q̃ adorant eum, in spũ & veritate opztet adozare. Dicit ei mulier. Scio quia Messias venit, qui dicitur Chzistus:ũ ergo venerit,ille annũtiabit nobis omnia. Dicit Jesus: Ego sum qui loquor tecum Et continuo venerunt discipuli eius,& mirabãtur qa cum muliere loquebatur, nemo tamẽ dixit:qd queris aut quid loqueris cum ea? Reliquit ergo hydriã suam mulier,& abiit in ciuitatẽ,& dicit illis hoibus: Venite & videte hominẽ qui dixit mihi omnia quecunq; feci, nũquid ipse est Chzistus? Exierunt ergo de ciuitate & veniebant ad eum.

Dominica sexagesima.

Genesi. Lectio prima.

In diebus illis cũ turba plurima Grece cõgregaretur, & de ciuitatibus festinaret ad Dñm habitaturi pzoximi, dixit Dñs per similitudinem: Exiit qui seminat semen suum. Et dum seminat, alia cecidit secus viam, & conculcata est, & volucres celi comederunt illud. Et alia cecidit supra petram, & orta aruit, quia non habebat humorem. Et alia cecidit inter spinas, & simul exortæ spinæ suffocauerunt illud. Et alia cecidit in terram bonam, & orta fecit fructum centuplum. Hæc dicens clamabat: Qui habet aures audiendi audiat. Interrogabant autem eum discipuli eius quæ hæc parabola esset. Quibus ipse dixit: Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, cæteris autem in parabolis, vt videntes non videant, & audientes non intelligant. Parabola autem est hæc: Semen est verbum Dei. Qui autem secus viam sunt, hi sunt qui audiunt, deinde venit diabolus, & tollit verbum de corde eorum, ne credentes salui fiant. Nam qui supra petram, qui cum audierint cum gaudio suscipiunt verbum, & hi radices non habent, quia ad horam credunt, & in tempore tentationis recedunt. Quod autem in spinas cecidit, hi sunt qui audierunt, & a sollicitudinibus & diuitiis & voluptatibus vitæ euntes suffocantur, & non referunt fructum. Quod autem in bonam terram, hi sunt qui in corde bono & optimo audientes verbum retinent, & fructum afferunt in patientia. Nemo autem lucernam accendens operit eam vase, aut subtus lectum ponit, sed ponit eam super candelabrum, vt intrantes videant lumen. Non enim est occultum quod non manifestetur, neque absconditum quod non sciatur & in palam veniat. Videte ergo quomodo audiatis. Qui enim habet, dabitur ei: & quicunque non habet, etiam quod putat se habere auferetur ab eo.

Genesi. Lectio secunda.

In diebus illis: Egressus Cain a facie Dñi habitauit profugus in terra ad orientalem plagã Edẽ: Cognouit autem Cain vxorẽ suã, quæ cõcepit & peperit Enoch, & ædificauit ciuitatẽ, vocauitq; nomẽ eius ex nõie filij sui Enoch. Pozro Enoch genuit Jrad & Jrad genuit Mauiael, & Mauiael genuit Mathusael & Mathusael genuit Lamech, qui accepit duas vxores, nomen vni Ada, & nomen alteri Sella. Genuitq; Ada Jabel, qui fuit pater habitãtiũ in tentozijs atq; pastorum, & nomen fratris eius Jubal, ipse fuit pater canentium cithara & ozgano. Sella quoq; genuit Tubalcaĩ qui fuit malleator & faber in cũcta opera eris & ferri. Sozor vero Tubalcaĩ Noema. Dixitq; Lamech vxoribus suis Ade & Selle. Audite vocem meã vxores Lamech, auscultate sermonem

menum: qm occidi virum in vulnus meū, & adolescentulū in liuorē meū, septuplum vltio dabit de Cain: de Lamech vero septuagies septies. Cognouit quoq; adhuc Adā vxorē suam, & pepit filium, vocauitq; nomen eius Seth dicens. Posuit mihi Deus semen aliud pro Abel, quē occidit Cain. Sed & Seth natus est filius, quē vocauit Enos, iste cepit invocare nomen domini.

℣ Secundū Ioannē. Le. ij.

Interea rogabāt eum discipuli dicētes: Rabbi manduca. Ille autē dixit eis, Ego cibū habeo mādu care quē vos nescitis. Dicebant ergo discipuli ad inuicē Nunquid aliquis attulit ei mādūcare? Dicit eis Jesus Meus cibus est, vt faciā voluntatē eius, q̄ misit me, vt perficiā opus eius. Nōne vos dicitis q̄ adhuc quatuor mēses sunt, & messis venit? Ecce dico vobis leuate oculos vestros & videte regiones quia albe sunt iā ad messem. Et qui metit, mercedē accipit, & congregat fructum in vitam eternā: vt & qui seminat simul gaudeat & qui metit. In hoc enim verbum verum: quia alius est qui seminat, & alius est qui metit. Ego misi vos metere quod vos non laborastis, alij laborauerūt: & vos in labores eorū introistis. Ex ciuitate autem illa multi crediderūt in eum Samaritanorum, propter verbū mulieris testimoniū perhibētis. Quia dixit mihi omnia quecunq; feci. Cum venissent ergo ad illum Samaritani, rogauerūt eum vt ibi maneret. Et mānsit ibi duos dies. Et multo plures crediderunt propter sermonē eius. Et mulieri dicebant, Quia iā nō propter tuā loquelā credimus, ipsi enim audiuimus, & scimus q̄a hic est vere saluator mundi.

℣ Post duos autem dies exijt inde, & abijt in Galileā Ipse enim Jesus testimonium perhibuit quia propheta in sua patria honorē non habet. Cum ergo venisset in Galileam, excepērunt eum Galilei, cum omnia vidissent que fecerat Jerosolymis in die festo: & ipsi enim venerant ad diem festum. Venit ergo iterum in Cana Galilee, vbi fecit aquam vinū. Et erat quidā regul⁹ cuius filius infirmabat Capharnaum. Hic cū audisset quia Jesus aduenisset a Judea in Galileam, abijt ad eum & rogabat eum vt descenderet & sanaret filium eius, incipiebat enim mori.

Dixit ergo Jesus ad eum. Nisi signa & prodigia videritis non creditis. Dicit ad eum regulus: Domine descende prius quã moriatur filius meus. Dicit ei Jesus Vade filius tuus viuit. Credidit homo sermoni quem dixit ei Jesus, & ibat. Jam aũt eo descendente, serui occurrerunt ei, & nuntiauerũt dicentes: quia filius eius viueret. Interrogabat ergo horam ab eis in qua melius habuerit. Et dixerunt ei: quia heri hora septima reliquit eum febris. Cognouit ergo pater quia illa hora erat in qua dixit ei Jesus: Filius tuus viuit, & credidit ipse & domus eius tota. Hoc iterũ scõm signũ fecit Jesus, cũ venisset a Judea in Galileã

¶ Tertia lectio scõm Lucã. cap. 8

IN illo tẽpore dixit Jesus turbis similitudinẽ hãc. Exijt qui seminat seminare semẽ suũ, & reliqua.

Homelia sti Gregorij pape

LEctio sancti euangelij quã modo fratres charissimi audistis, expositione nõ indiget sed admonitiõe. Quam em per semetipsum veritas exposuit, hanc discutere humana fragilitas non presumit. Sed est quod solliciti in hac ipsa expositione dominica pensare debemus. Quia si nos vobis semen verbum, agrum mundũ, volucres demonia, spinas diuitias significare diceremꝰ, addendũ nobis mens foret tam vestra dubitaret. Unde & eisdẽ dominus per semetipsum dignatꝰ est exponere quod dicebat, vt sciaris rerũ significationes ãrere in his etiam que per semetipsum noluit explanare. Exponẽdo ergo quod dixit figurate loqui innotuit, quãtenꝰ nos vos redderet, cũ vobis nostra fragilitas verborum illiꝰ figuras aperiret. Quis enim mihi vnquam crederet si spinas diuitias interpretari voluissem, maxime cũ ille pungant, iste deleden? Et tamẽ spine sunt, quia cogitationũ suarum punctiõe mentes lacerãt: & cum vlq; ad peccatũ perthrahũt quasi inflicto vulnere cruentant. Quas bene in loco alio, euãgelista attestante, neguaquã dominus diuitias, sed falla ces diuitias appellat.

Oratio.

DEus qui conspicis, quia ex nulla nostra actione confidimus, concede propitius: vt contra aduersa omnia doctoris gentium protectione muniamur.

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio prima.

Hieest liber generatio
nis Adam: in die qua
creauit deꝰ hoiem, ad simili
tudinē dei fecit illū. Masculu
la & feminam creauit eos, & be
nedixit illis, & vocauit nō
mē eoꝝ Adam in die q̄ crea
ti sunt. Vixit aūt Adā cen-
tū triginta annis, & genuit
filiū ad similitudinē et ima
ginē suā vocauitq; nomē ei⁹
Seth. Et facti sunt dies
Adā postq̄ genuit Seth o-
ctingēti anni, genuitq; filios
et filias. Et factū est oē tps
q̄d vixit Adā, anni nongēti
triginta & moztuus est. Vi
xit aūt Seth centū quinq;
annis & genuit Enos: Vi-
xitq; Seth postq̄ genuit E
nos octingētis septē annis,
genuitq; filios et filias. Et
facti sūt oēs dies Seth nō-
gētoꝝ duodecim annoꝝ &
moztuus est. Vixit vero E-
nos nonaginta annis, et ge
nuit Cainā. Post cuius oz
tū vixit, octingētis quinde
cim annis, & genuit filios & nos habens in infirmitate
filias. Factiq; sunt oēs dies sua. Hūc cū vidisset Jesus
Enos nongēti quinq; anni, & iacentē, & cognouisset ḋa iā
moztuus est. Vixit aūt Cai multū tēpus haberet, dicit
nā septuaginta annis, & ge- ei: Vis sanus fieri? Respō-
nuit Malaleel. Et vixit dit ei languidus: Dñe ho-
Cainā postq̄ genuit Mala minē nō habeo, vt cū turba
leel, octingentis quadrazgita ta fuerit aqua mittat me in
annis, genuitq; filios et fi- piscinā, dū venis em ego, a-
lias. Et facti sunt oēs dies lius ante me descēdit. Dicit
Cainā nongēti decē anni, & ei Jesus: Surge tolle gra-

moztuꝰ est. Vixit aūt Ma laleel sexagita ānoꝝ annis, & genuit Jared. Et vixit Ma laleel postq̄ genuit Jared, octingētis triginta annis, & genuit filios & filias. Et fa cti sunt oēs dies Malaleel octingēti nonaginta quinq; anni, et moztuus est.

¶ Secōm Joannē. Lectio. ii. Cap. 5

POst hec erat dies festꝰ Judeoꝝ, et ascendit Jesus Jerosolymā. Est au tē Jerosolymis, in Pzoba- tica piscina, q̄ cognominat hebzaice Bethelda, quinq; pozticus habēs. In his iace bat multitudo magna lan- guētū, cecoꝝ, claudoꝝ, ari dozū, expectantiū aque mo- tū. Angelus aūt dñi descen- debat ītōm tēpus ī piscinā, & mouebat aqua. Et q̄ pzi- mus descēdisset in piscinā post motionē aque, sanus fi ebat a quacūq; detinebat in firmitate. Erat aūt quidā homo ibi trigīta & octo an- nos habens in infirmitate

batū tuū ⁊ ambula. Et statim sanus factus est homo ille, ⁊ sustulit grabatū suū ⁊ ambulabat. Erat aūt sabbatū in die illo. Dicebāt ergo Judei, illi qui sanatus fuerat: Sabbatū est, nō licet tibi tollere grabatū tuū. Respondit eis: Qui me sanū fecit, ille mihi dixit, Tolle grabatū tuū ⁊ ābula. Interrogauerūt ergo eū: Quis est ille hō ḋ dixit tibi Tolle grabatū tuū ⁊ ambula? Is aūt ḋ sanus fuerat effectus nescriebat quis esset. Jesus em̄ declinauit a turba cōstituta in loco. Postea inuenit eū Jesus in tēplo, ⁊ dixit illi: Ecce sanus factus es, iā noli peccare, ne deterius tibi aliq̄d cōtingat. Abijt ille homo ⁊ nūtiauit Judeis quia Jesus esset ḋ fecit eū sanū. Propterea p̄sequebant Judei Jesum, ḋa hec faciebat in sabbato. Jesus aūt respondit eis: Pater meus vsq̄ modo operatur, et ego operor. Propterea ergo magis querebāt eū Judei interfi-
rere, quia non solū soluebat sabbatū, sed et patrem suū dicebat deū, equalē se faciēs deo. Respondit itaq̄ Jesus, et dixit eis, Amen amen dico vobis, nō potest filius a se facere quicquam, nisi q̄d viderit patrem facientem: quecunq̄ enim ille facit, hec et filius ūmiliter facit. Pater enim diligit filiū, et omnia demonstrat ei que ipse facit, ⁊ maiora his demonstrabit ei opera, vt vos miremini. Sicut em̄ pater suscitat mortuos et viuificat, sic et filius quos vult viuificat. Neq̄ em̄ pater iudicat quēquam, sed omne iudiciū dedit filio, vt oēs honorificent filium, sicut honorificant patrē. Qui non honorificat patrē ḋ misit illū, Amen amē dico vobis, quia qui verbū meum audit et credit ei qui misit me, habet vitam eternam, et in iudiciū non venit, sed tranſijt a morte ad vitam.

℣ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima.

℣ Jritq̄ Jared cētum sexaginta duobus annis, et genuit Enoch. Et vixit Jared postquam genuit Enoch octingentis annis, ⁊ genuit filios et filias. Et facti sunt oēs dies Jared nongenti sexaginta duo anni, et mortuus est. Porro Enoch vixit sexaginta annis ⁊ genuit Mathusalem. Et ambulauit Enoch cū deo et vixit Enoch postquam genuit Mathusalē, trecentis annis, et genuit filios et filias. Et facti sunt

oēs dies Enoch trecēti sexa
ginta q̄nq; anni: ambulauit
cū deo et nō apparuit, q̄a
tulit eū deus. Vixit quoq;
Mathusalē centū octogin-
ta & nouē annis, & genuit La-
mech. Et vixit Mathusalē
postq̄ genuit Lamech, septi
gētis octoginta duobus an
nis, & genuit filios & filias.
Et facti sunt oēs dies Ma-
thusalē nongēti sexaginta
nouē anni, et mortuus est.
Vixit aūt Lamech centum
octoginta duobus annis, et
genuit filiū, vocauitq; no-
mē eius Noe, dicēs: Iste cō
solabitur nos ab operib⁹ & a
labozib⁹ manuū nostraꝝ in
terra cui maledixit dñs Vi
xitq; Lamech, postq̄ genuit
Noe q̄ngētis nonaginta q̄n
q; annis, & genuit filios & fi
lias. Et facti sunt oēs dies
Lamech, septingēti septua-
ginta septē anni, et mortu⁹
est. Noe vero cū quingento
rum esset annozum, genuit
Sem Cham et Japheth:

S. Sedm Joannem. Lect. ij

Amē amē dico vobis
q̄a venit hozа & nunc
est, quādo mortui audiēt vo
cē filij dei, & q̄ audierit viuēt
Sicut enī pater habet vitā
in semetipso, sic dedit & filio
habere vitā i semetipso, &
potestatē dedit ei iudiciū fa
cere: q̄a filius hois est, nolite

mirāri hoc, q̄a venit hozа in
qua oēs q̄ i monumētis sūt
audiēt vocē filij dei et pro-
dēt q̄ bona fecerūt in resur-
rectionem vite, q̄ vero mala
egerūt, in resurrectionem iu
dicij. Nō possum ego a me
ipso facere quicquā. Sicut
audio, iudico, & iudiciū meū
iustū est, q̄a nō quero volū
tatē meā, sed volūtatē eius
q̄ misit me. Si ego testimo
nium perhibeo de me, testi
monium meū non est verū.
Alius est q̄ testimoniū phi-
bet de me, & scio q̄a verū est
testimoniū eius, qđ phibet
de me. Vos misistis ad Jo-
annē, & testimoniū phibuit
veritati. Ego aūt nō ab hoīe
testimoniū accipio, sed hec
dico, vt vos salui sitis. Ille
erat lucerna ardēs et lucēs.
Vos aūt voluistis ad hozā
exultare in luce eius. Ego
aūt habeo testimoniū maiꝰ
Joannis. Opa eīm q̄ dedit
mihi pater vt pficiā ea, ipsa
opa que ego facio, testimo-
niū phibent de me, q̄a pater
misit me, & q̄ misit me pē, ipe
testimoniū perhibuit de me,
neq; vocē eiꝰ vnq̄ audistis:
neq; speciē eiꝰ vidistis, & vbū
eius nō habetis i vobis ma
nēs, q̄a quem misit ille, huic
vos nō creditis. Scrutami
ni scripturas, q̄a vos puta-
tis i ipis vitā eternā habere

Et ille sunt ꝙ testimoniū ꝓ hibēt de me, & nō vultis venire ad me vt vitā habeatis
Claritatē ab hoibus nō accipio. Sed cognoui vos ꝙa dilectionē dei nō habetis in vobis. Ego veni in nōie patris mei, & nō accepistis me, si alius venerit in nōie suo illū accipietis. Mūo vos ꝓ testis credere, ꝙ gloziā ab inuicē accipitis: & gloziā ꝙ a solo deo est, nō queritis? Nolite putare ꝙa ego acculatus sum vos apūd patrē est ꝙ acculat vos Moyses in ꝙ vos speratis. Si em̄ crederetis Moysi, crederetis forsitā & mihi, de me em̄ ille scripsit. Si aūt illius literis nō creditis, quomodo verbis meis credetis.

Ca. 6. ¶ Feria. iiij. er Geneſ. L.

Amq; cepissent hoies multiplicari sup terrā, & filias pzocreassent, vidētes filij dei filias hoim qō essent pulchre, acceperūt sibi vxozes ex oibus quas elegerāt. Dixitq; deus. Nō pmanebit spūs meus in hoie in eternū, ꝙa caro est, eruntq; dies illi⁹ centū viginti annozū. Gigātes aūt erāt sup terrā in dieb⁹ illis. Postq; em̄ ingressi sunt filij dei ad filias hoim, illeq; genuerūt, isti sunt potētes a seculo viri famosi. Videns aūt deus ꝙ multa malitia hoim esset in terra, et cuncta cogitatio cozdis intēta esset ad malū omni tēpoze, penituit eū ꝙ hominē fecisset i terra. Et ꝓ cauēs in futurū, & tactus dolore cozdis intrinsecus. Delebo inq̄t hoiem quē creaui a facie terre, ab homine vsq; ad animātia, a reptile vsq; ad volucres celi, penitet em̄ me fecisse eos. Noe vero inuenit gratiā cozam deo. Hec sūt generatiões Noe. Noe vir iustus atq; pfectus fuit in generationibus suis, cū deo ambulauit. Et genuit tres filios Sem, Cham et Japheth. Cozrupta est aūt terra cozā deo & repleta est iniquitate.

¶ Scām Joannē Lectio. ij.

Post hec abūt Jesus trans mare Galilee, q̄ est Tiberiadis, et sequebat eū multitudo magna, ꝙa videbant signa ꝙ faciebat sup his ꝙ infirmabāt. Subiit aūt in mōtē Jesus, & ibi sedebat cū discipulis suis. Erat autē primū pascha, dies festus Judeozū. Cum subleuasset ergo oculos Jesus, & vidisset ꝙa multitudo māxima venit ad eum, dicit ad Philippū: Unde emem⁹ panes vt mādūcēt hi? Hoc aūt dicebat tentās eum. ipse em̄ sciebat q̄d esset factur⁹. Re-

spondit ei Philippus: Du-
centorū denariorū panes nō
sufficiūt eis vt vnusquisq; mo
dicū ḋ accipiat. Dicit ei v-
nus ex discipulis eius An-
dreas frater Simonis Pe
tri. Est puer vnus hic, ḋ ha-
bet ḋcq; panes ordeaceos ⁊
duos pisces, sed hec ḋ sunt
inter tātos. Dicit ergo Je-
sus: Facite homines discūbere.
Erat aūt fenū multū i loco
Discubuerūt ergo viri, nu-
mero quasi ḋcq; millia. Ac-
cepit ergo Jesus panes, ⁊ cū
gratias egisset, distribuit dis
cūbentibus, similiter ⁊ ex pi
scibus quātū volebāt. Ut
aūt impleti sunt, dixit discī
pulis suis: Colligite que su
perauerūt fragmenta, ne pe
reant. Collegerūt ergo, ⁊ im
pleuerūt duodecī cophinos
ordeaceis ā superfluerūt his
ḋ māducauerant. Illi ergo
homines cū vidissent q̄ Jesus
fecerat signū, dicebāt: Quia
hic est vere ꝓpheta, ḋ ven
turus est in mundū. ¶ Je-
sus ergo cū cognouisset ḋa
bēturi essent vt raperēt eū
⁊ facerēt eū regē, fugit iterū
in montē ipse solus. Ut aūt
vespere factū est, descenderūt di
scipuli eius ad mare. Et cū
ascēdissent nauim, venerūt
trans mare in Capharnaū,
⁊ tenebre iā facte erāt, ⁊ nō
venerat ad eos Jesus. Ma
re aūt vēto magno flante,
exurgebat. Cū remigassent
ergo quasi stadia viginti q̄
q; aut triginta vident Je-
sum ambulātē supra mare, ⁊
proximū naui fieri, ⁊ timue
rūt. Ille aūt dicit eis: Ego
sum nolite timere. Voluē-
rūt ergo accipere eū in na-
uim: ⁊ statim naues fuit ad
terrā i quā ibāt. Altera die,
turba q̄ stabat trans mare,
vidit ḋa nauicula alia non
erat ibi, nisi vna, ⁊ ḋa nō in
troisset cum discipulis suis
Jesus in nauim, sed soli di-
scipuli eius abijssent, alie vero
supuenerūt naues a Tibe
riade iuxta locū vbi mādu-
cauerant panem, gratias
agentes Deo.

¶ Feria.v. ex Geneſi. Le.1.

Anteq̄ vidisset deus ter
rā esse corruptam. ois
quippe caro corruperat viā
suā sup terrā, dicit ad Noe:
Finis vniuerse carnis ve-
nit corā me repleta est terra
iniq̄tate a facie eorū, et ego
disperdā eos cū terra. Fac
tibi arcā de lignis leuigatis,
māsiunculas in arca facies,
⁊ bitumine linies intrinse-
cus ⁊ extrinsecus. Et sic fa-
cies eā: Trecētorū cubitor
erit lōgitudo arce ḋquagin
ta cubitorū latitudo, ⁊ tri-
gīta cubitor altitudo illi⁹.

Fenestrā i arca facies, et in rubito cōsummabis summitatē eius: ostiū aūt arce pones ex latere deorsum: cenacula ⁊ tristegia facies in ea. Ecce ego adducā aquas diluuij sup terrā, vt interficiā oēm carnē in' qua spiritus vite est subter celum, ⁊ vniuersa que in terra sunt consumētur. Ponamq; fedus meū tecū, ⁊ ingredieris arcā tu, ⁊ filij tui, vxor tua, et vxores filiorum tuorū tecū. Et ex cūctis animātibus vniuerse carnis bina induces in arcā, vt viuant tecū, masculini sexus ⁊ feminini. De volucribus iuxta genꝰ suū ⁊ de iumētis in gñe suo, ⁊ ex omni reptili terre scōm genus suū: bina de oībus ingredientē tecū, vt possint viuere. Tolles igit tecū ex oībus escis q̄ mādi possunt, ⁊ cōpoztabis apū te, et erunt tā tibi quā illis in cibū. Fecit igitur Noe omnia que pzeceperat illi deus.

℣ Scōm Joannem. Lect. ij

QAm ergo vidisset turba, qa Jesus nō esset ibi, neq; discipuli eius, alcēderūt in naviculas ⁊ venerūt Capharnaū querentes Jesum. Et cū inuenissent eū trans mare, dixerūt ei: Rabbi q̄n huc veniſti? Rspōdit eis Jesus ⁊ dixit: Amē amē dico vobis, q̄ritis me nō qa vidistis signa, sed qa manducastis ex panibus, ⁊ saturati estis: Operamini nō cibū q̄ perit, sed q̄ permanet in vitā eternā, quē filius hois dabit vobis, hūc enī pat signauit de⁹. Dixerūt ergo ad eū Quid faciemus vt operemur opa dei? Rspōdit Jesus ⁊ dixit eis Hoc est opus dei vt credatis in eū quē miſit ille. Dixerūt ergo ei: Quod ergo tu facis signū, vt videmus ⁊ credamus tibi? qd operaris? Patres nostri manducauerūt mānā i deserto, sicut scriptū est: Panē de celo dedit eis manducare. Dixit ergo eis Jesus: Amē amē dico vobis, nō Moyses dedit vobis panē de celo, sed pater meus dat vobis panē de celo verū. Panis enī dei est q̄ de celo descēdit, ⁊ dat vitā mūdo. Dixerūt ergo ad eū. Dñe semp da nobis panē hūc: Dixit aūt eis, Jesus Ego sum panis vite qui venit ad me, nō esuriet, et qui credit in me, nō sitiet iterū. Sed dixi vobis qa ⁊ vidistis me, et nō credidistis. Omne q̄ dat mihi pater ad me veniet, ⁊ eum q̄ venit ad me nō ejcīā foras: qa descendi de celo, nō vt faciā voluntatē meā, sed voluntatē eius q̄

eius,qui misit me.patris,vt omne quod dedit mihi non perdā ex eo, sed resuscitem illud in nouissimo die. Hec est aūt voluntas patris mei qui misit me:vt oīs q̄ videt filium & credit in eū habeat vitā eternā,et ego resuscitabo eum in nouissimo die. Murmurabāt ergo Judei de illo, ēa dixisset. Ego sum panis viuus qui de celo descendi.et dicebāt: Nōne hic est filius Joseph,cuius nos nouimus patrē & matrem? Dño ergo dicit hic: Quia de celo descēdi? Respondit ergo Jesus,& dixit eis: Nolite murmurare in inuicem, Nemo potest venire ad me nisi pater q̄ misit me traxerit eū, et ego resuscitabo eū in nouissimo die. Est scriptū in prophetis. Et erunt oēs docibiles dei. Omnis q̄ audiuit a patre & didicit, venit ad me. Non quia patrē vidit quisquam nisi is q̄ est a deo,hic vidit patrem.

¶ Feria.vi.ex Genesi. Lec.i.

DIxitq̄ dñs ad eū: Ingredere tu & omnis domus tua in arcā: te enī vidi iustum coram me in generatione hac. Ex oībus animātibus mundis tolles septena et septena, masculū et feminā. Sed & de animantibus vero immundis duo et duo,masculū & feminā. Sed & de volatilibus celi septena & septena masculū & feminā,vt saluetur semē super faciē vniuerse terre. Adhuc enim et post dies septem ego pluam super terrā quadraginta diebus & quadraginta noctibus, & delebo omnem substantiam quā feci, de superficie terre. Fecit ergo Noe omnia que mandauerat ei dñs. Erat q̄ sexcentorū annorū quando diluuij aque inundauerunt super terrā. Et ingressus est Noe & filij eius vxor eius & vxores filiorū eius cū eo in arcā propter aquas diluuij. De animātibus que q̄ mūdis et immundis, et de volucribus, et ex omni quod mouetur super terrā,duo ingressa sunt ad Noe in arcā, masculus et femina, sicut precepat dñs Noe. Cumq̄ trāsissent septē dies, aque diluuij inundauerūt super terrā. Anno sexcentesimo vite Noe,mense secundo,septimo decimo die mēsis, rupti sunt oēs fontes abyssi magne, et cataracte celi aperte sunt, et facta est pluuia super terrā quadraginta diebus & quadraginta noctibus.

¶ Secōm Joannem. Lect.ij

AMen amen dico vobis,q̄ credit i me,habet vitā eternā. Ego sum

panis vite. Patres vestri mãducauerũt mãna i deserto, & moztui sunt. Hic est panis de celo descendens: vt si ds ex ipso mãducauerit, nõ moziaẽ. Ego sum panis viuus ꝙ de celo descẽdi. Si ds mãducauerit ex hoc pane, viuet ineternũ, & panis quẽ ego dabo caro mea est, pro mundi vita. Litigabãt ergo Judei adinuicem dicentes: Quomodo potest hic nobis carnẽ suã dare ad mãducandũ? Dixit ergo Jesus: Amẽ amẽ dico vobis, nisi mandu caueritis carnẽ filij hois et biberitis eius sanguinẽ, nõ habebitis vitam in vobis. Qui manducat meã carnẽ & bibit meũ sanguinẽ habet vitam eternã, & ego resuscitabo eum in nouissimo die. Caro enim mea vere est cib?: & sanguis meus vere est potus, qui mãducat meam carnẽ & bibit meũ sanguinẽ, in me manet et ego in illo. Sicut misit me viuens pater, & ego viuo propter patrẽ, & ꝙ manducat me, & ipse viuet propter me. Hic est panis ꝙ de celo descendit. Nõ sicut mãducauerũt patres vestri mãna & moztui sunt. Qui mãducat hũc panem, viuet ineternũ. Hec dixit in synagoga docens in Capharnaeum. ¶ Multi ergo audientes ex discipulis eius dixerunt: Durus est hic sermo, & quis potest eũ audire? Sciens aũt Jesus apud semetipsum ꝙ murmurarent de hoc discipuli eius dixit eis: Hoc vos scãdalizat? Si ergo videritis filiũ hois ascendentẽ vbi erat prius? Spiritus est ꝙ viuificat, caro non prodest quicq̃, verba ꝙ ego locutus sum vobis, spũs et vita sunt. Sed sunt quidã ex vobis qui nõ credũt. Sciebat enim ab initio Jesus, & essent credentes, & ds traderet eum. Et dicebat: Propterea dixi vobis, quia nemo potest venire ad me, nisi fuerit ei datum a patre meo. Ex hoc multi discipuloꝝ eius abierũt retro, & nõ cum illo ambulabãt. Dixit ergo Jesus ad duodecim: Munqd et vos vultis abire? Respõdit ergo ei Simon Petrus: Dñe ad quem ibimus? verba vite eterne habes, & nos credim? & cognouimus ꝙ tu es Christus filius dei. Respõdit eis Jesus: Nõne ergo vos duodecim elegi, et ex vobis vnus diabol? est? Dicebat aũt de Juda Simonis Iscariotis, hic enim erat traditurus eũ, cũ esset vnus ex duodecim.

¶ Sabbato ex Genesi.

Lectio prima.

Marticulo diei illi⁹ in
greſſus eſt Noe, & Sē,
& Cha, & Japheth filij eius,
& uxor illius & uxores filio-
rū eius cū eis in arcā, ipſi &
oē animal ſcōm genus ſuū,
uniuerſaq; iumēta in gene-
re ſuo, & omne quod mouet
ſuper terram in genere ſuo,
cunctaq; volatile ſecundum
genus ſuū, uniuerſe aues,
oēsq; volucres ingreſſe ſūt
ad Noe in arcā, bina & bina
ex oī carne in qua erat ſpirit⁹
uite bite. Et q̄ ingreſſa ſunt,
maſculus & femina ex omni
carne introierūt, ſicut pre-
cepe⁹at deus, & inclusit eū
dñs deforis. Factumq; eſt
diluuiū quadraginta dieb⁹
ſup terrā, & multiplicate ſūt
aque, et eleuauerūt arcā in
ſublime a terra. Vehemēter
enī inundauerūt & oīa reple
uerūt in ſuperficie terre, pz
eo arca ferebat ſup aquas.
Et aque ualuerūt nimis
ſuper terram, operteq; ſunt
omnes montes excelſi ſub
uniuerſo celo. Quindecim
cubitis altior fuit aqua ſu-
per montes quos operue-
rat. Conſumptaq; eſt om-
nis caro que mouebatur ſu
per terram, uolucrum, ani-
mātium, beſtiarū, omniūq;
reptilium, que reptant ſu-
per terram. Uniuerſi homes
et cuncta in ḋbus ſpiraculū
uite eſt in terra moztua ſūt.
Et deleuit omnē ſubſtātiā
que erat ſuper terrā, ab ho-
mine uſq; ad pecus, tām re-
ptile, quā volucres celi, & de
leta ſunt de terra: remanſit
aūt ſolus Noe, & qui cū eo
erāt in arca. Obtinuerūt q̄q;
aque terram centum quin-
quaginta diebus.

¶ Scōm Joannem. Lect. ij.

POſt hec autē ambula- Ca. 7.
bat Jeſus in Galileā,
nō enī volebat i Judea ābu
lare, ḋa querebāt eū Judei
interficere. Erat aūt in pzo
ximo dies feſtus Judeozū,
ſcenopegia. Dixerūt aūt ad
eū fratres eius: Trāſi hinc
& vade in Judeā: vt & diſci-
puli tui videant opera tua
que facis. Nemo quippe in
occulto quid facit, & querit
ipſe in palā eſſe ſi hec facis,
manifeſta teipſum mundo.
Neq; enī fratres eius crede
bant in eū. Dixit ergo eis
Jeſus: Tēp⁹ nōdū aduēit
tēpus aūt veſtrū ſemp eſt
paratū. Nō poteſt mūdus
odiſſe vos: me autē odit: ḋa
ego teſtimoniū phibeo de il
lo q̄ opera eius mala ſunt.
Vos aſcēdite ad diē feſtum
iſtū hūc, ego enī nō aſcendā
ad diē feſtū iſtū, ḋa meū tē-
p⁹ nondū ipletū eſt. Hec cū
dixiſſet tpe mānſit i Galilea
Ut aūt aſcēderunt fratres

eius, tūc & ipe ascēdit ad diē festū, nō manifeste, sed quasi in occulto. Judei ergo querebāt eū in die festo & dicebāt: Ubi est ille? Et murmur multū erat in turba de eo. Quidā eē dicebāt: Quia bonus est. Alij dicebāt: Nō sed seducit turbas. Nemo tū palā loquebat de illo propter metū Judeorū. Jā aūt die festo mediāte ascēdit Jesus in templū, et docebat. Et mirabātur Judei dicentes: Mō hic literas scit, cū nō didicerit? Rūdit eis Jesus, et dixit: Mea doctrina, nō est mea, sed eius q̄ misit me. Si q̄s voluerit voluntatē eius facere, cognoscet de doctrina, vtrū ex deo sit, an ego a me ipso loquar. Qui a semetipso loquitur, gloriā propriam querit: q̄ aūt querit gloriam eius q̄ misit eum, hic verax est, & iniustitia in illo nō est. Nōne Moises dedit vobis legē, et nemo ex vobis facit legē? Quid me queritis interficere? Rūdit turba, & dixit: Demoniū habes, q̄s te querit interficere? Rūdit Jesus & dixit eis: Unū opus feci, & oēs miramini. Propterea Moyses dedit vobis circūcisionē, nō q̄a ex Moyse est, sed ex patribus, & in sabbato circūciditis hoiem. Si circūcisionē accipit homo in sabbato vt non soluatur lex Moysi: mihi indignamini q̄a totū hominē sanū feci in sabbato? Nolite iudicare secundū faciem sed iustum iudicium iudicate.

¶ Dominica in quinquagesima ex Genesi. Lectio prima.

Recordatus aūt deus Noe cunctorūq; animantiū, & omniū iumentorū que erant cū eo in arca, adduxit spiritū super terrā, et imminute sunt aquę. Et clausi sunt fontes abyssi et cataractę celi, & prohibite sunt pluuie de celo. Reuersęq; sunt aque de terra euntes et redeuntes, & cęperūt minui post centum quinquaginta dies. Requieuitq; arca mense septimo, vigesimo septimo die mensis super montes Armenie. At vero aque ibant & decrescebant vsq; ad decimum mensem, decimo enim mense, prima die mensis apparuerūt cacumina montiū. Cūq; transissent quadraginta dies, aperiēs Noe fenestram arce quā fecerat dimisit corūum, qui egrediebatur, & non reuertebatur, donec siccarētur aque super terrā. Emisit quoq; columbā post eū, vt videret si iam cessassent aque super faciem terre. Que cū non inuenisset vbi requiesceret pes eius, reuer-

la est ad eum in arcā, aque enim erāt super vniuersam terram, extendit q manum suam, & apprehendit eam intulit in aream, expectatis autē vltra septem diebus alijs, eu rursum dimisit columbam de arca. At illa venit ad eum ad vesperam, portans ramū olive virētibus folijs in ore suo. Intellexit ergo Noe quod cessassent aque super terrā. Expectauit q nichilominus septem alios dies, et emisit columbam, que non est reuersa vltra ad eum.

Secdm Joannem. Lect. ij.

DIxēbāt ergo ḋā ex Jerosolymitis: Nōne hic est quem querunt interficere? Ecce palam loquitur, & nichil ei dicūt. Nūquid vere cognouerūt pncipes quia hic est Christus? Sed hunc scimus vnde sit. Christus autem cū venerit, nemo scit vnde sit. Clamabat ergo Jesus in tēplo docens & dicens: Et me scitis, & vnde sim scitis, & a meipso nō veni. sed est verus qui misit me quē vos nescitis. Ego scio eum, & si dixero ḋa nescio eū, ero similis vobis mendax. Sed scio eū, quia ab ipso sum, & ipse me misit. Querebant ergo eū apprehendere, & nemo misit in illum manus, quia nondum venerat hora eius. De turba autem multi crediderūt in eum, et dicebant: Christus cum venerit, nūquid plura signa faciet quā que hic facit? Audierūt Pharisei turbam murmurantem de illo hec. Et miserunt pncipes et pharisei ministros vt apprehenderēt Jesum. Dixit ergo eis Jesus: Adhuc modicum tēpus vobiscū sum: & vado ad eum qui me misit. Queretis me, & non inuenietis, & vbi ego sum, vos non potestis venire. Dixerūt ergo Judei ad semetipsos: Quo hic iturus est ḋa non inueniemus eum. nunquid in dispersionem gentium iturus est, & docturus gētes? Quis est hic sermo quē dixit: Queretis me et nō inuenietis, & vbi sum ego vos nō potestis venire? In nouissimo autem die magno festiuitatis stabat Jesus, & clamabat dicens: Si quis sitit, veniat ad me, & bibat. Qui credit in me sicut dicit scriptura, flumina de vētre eius fluēt aque viue. Hoc aūt dixit de spiritu quē accepturi erāt credētes in eum, nondum enim erat spūs datus, ḋa Jesus nondū erat glorificat⁹. Ex illa ergo turba cū audissent hos sermōes ei⁹ dicebant.

Hic est vere ꝓpheta. Alij dicebant: Hic est Christus. Quidã aũt dicebãt: Nũquid a Galilea venit Christus? Nõne scriptura dicit ḋa ex semine Dauid & de Bethlehẽ Castello vbi erat Dauid venit Christ⁹? Dissẽsio ita q̃ facta est in turba ꝓpter eũ. Quidã aũt ex ipsis volebãt apprehẽdere eũ, sed nemo misit sup eum manus.

¶ Tertia lectio sc̃m Lucã.

In illo tempore assumpsit Jesus duodecim discipulos suos secreto, & ait illis. Ecce ascẽdimus Jerosolymã, & cõsummabuntur oĩa, q̃ scripta sunt ꝓ pphetas de filio hois. & reliqua.

¶ Homilia sancti Gregorij pape.

Redẽptor nẽ preuidẽs ex passione sua discipulorũ aĩos ꝓturbãdos: eis longe ante eiusdẽ passionis penã, & resurrectiõis sue gloriã ꝑdicit, vt dũ eũ mortẽ (sicut ꝓdictũ est) cernerent: etiã resurrecturũ non dubitarent. Sed quia carnales adhuc discipuli nullo mõ valebãt capere ẋba mysterij: venitur ad miraculũ. Ante eorũ oculos cecus lumẽ recipit vt ḋ celestis mysterij verba nõ caperẽt, eos ad fidẽ celestia facta solidarẽt. Sed miracula dñi & salutoris nostri sic accipienda sunt fratres mei: vt & in veritate credant facta: & ꝑ significationem nobis aliqd innuãt. Opera quippe eius & ꝓ penitẽtiã aliud ostẽdãt: & ꝓ mysteriũ aliud loquunt. Ecce em̃ quis iuxta hĩstoriã cecus iste fuerit ignorauit: sed tñ per mysteriũ quid significet nouim⁹, Cecꝰ quippe est genus humanũ qđ in pare̊te primo a paradisi gaudijs expulsum claritatẽ lucis sue tũ ḋxas patrẽ. Sed tñ & redẽptoris suipresentiã illuminat, vt eterne lucis gaudia tã per desideriũ videat: atq; in via vite boni operis gressus ponat. Notandum vero est: ꝙ cum Jesus Jericho appꝛopinquare dicitur: cecus illuminatur. Hierico quippe interpretatur luna. Luna autem in sacro eloquio ꝓ defectu carnis ponitur: quia dũ mẽtem momentis decrescit: defectum nostre mortalitatis ꝑsignat.

Oratio.

Preces nostras, quesumus domine, clemẽter exaudi: atque a peccatorum vinculis absolutos, ab omni nos aduersitate custodi. Per dominum nostrum.

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio ꝓma.

Gitur sexcentesimo primo anno vite Noe, primo mense, prima die mensis diminute sunt aque super terram: aperiensq; Noe tectum arce aperuit, vidit q; ad faciem terre esset superficies terre. Mense secundo, septimo & vigesima die mensis arefacta est terra. Locutus est aut dns ad Noe dicēs. Egredere de arca tu & uxor tua, filij tui et uxores filiorum tuorum tecum. Cuncta animātia que sunt apud te, ex oi carne tā in volatilibus quam in bestijs et uniuersis reptilib⁹ q̄ reptāt super terrā, educ tecū, & ingredimini super terram: crescite et multiplicamini super eā. Egressus est ergo Noe et filij eius, et uxor illius et uxores filiorum eius cum eo. Sed & oia animantia, iumenta et reptilia que reptant super terrā secundū genus suum, egressa sunt de arca. Edificauit aut Noe altare do mino: & tollēs de cūctis pecoribus & uolucribus mundis, obtulit holocausta super altare. Odoratusq; dns est odorē suauitatis, & ait ad eū Nequaquā ultra maledicā terre propter homines: sensus enim & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua: nō igit ultra percutiā oēm aiam vicētē sicut feci. Cūctis diebus terre, sementis & messis, frigus & estꝰ, estas & hyems, nox & dies non requiescent.

℣ Scōm Joannē. Lectio .ij.

Enerunt ergo ministri ad pōtifices & pharisēos. Et dixerūt eis illi. Quare nō adduxistis illū? Rūderunt ministri. Nunquā sic locutus est hō, sicut hic homo. Rūderunt ergo eis pharisei. Nūqd & vos seducti estis? nunqd ex principibus aliqs credidit in eū, aut ex pharisēis? Sed turba hec que nō nouit legē, maledicti sunt. Dixit Nicodēmꝰ ad eos, ille q̄ venit ad eū nocte, q̄ vnus erat ex ipsis. Nūquid lex nostra iudicat hominē, nisi prius audierit ab ipso & cognouerit q̄d faciat? Rūderunt, et dixerunt ei. Nunqd & tu Galileus es? Scrutare scripturas, & vide, q̄a a Galilea propheta non surgit. Et reuersi sūt vnusquisq; in domum suam.

℣ Jesus aūt perrexit in mōtē Oliueti: & diluculo iterū cap. 2
venit in templū, & oīs populꝰ venit ad eū, & sedēs docebat eos. Adducunt autem scribe & pharisei mulierē i adulterio deprehensam: & statuunt eā in medio, et dicunt ei. Magister, hec mulier modo deprehensa est in adulte-

eio. In lege autē, Moyses mādauit nobis huiusmodi lapidare. Tu ergo ꝺ̄ dicis? Hoc aūt dicebāt tentantes eū: vt possent accusare eum. Jesus aūt inclinās se deorsum, digito scribebat in terrā. Cū ergo perseuerarēt interrogātes eū: erexit se ⁊ dixit eis: Qui sine peccato est vestrū, p̄mus in illū lapidē mittat. Et iterū se inclinās scribebat in terrā. Audientes aūt hec, vnus post vnū exibāt, incipiētes a senioribus: ⁊ remāsit solus Jesus, ⁊ mulier in medio stās. Erigēs aūt se Jesus, dixit ei. Mulier, vbi sunt ⁊ te accusabāt? nemo te cōdēnauit? Que dixit, Nemo dñe. Dixit autē Jesus. Nec ego te condemnabo. Vade et iam amplius noli peccare.

¶ Feria.iij. ex Genesi. Le. i

Ca. 9. Benedixit q̄ ꝺ̄s Noe ⁊ filijs ei⁹, ⁊ dixit ad eos crescite ⁊ multiplicamini, ⁊ replete terrā. Et terror vester ac tremor sit sup cūcta animalia terre, ⁊ sup oēs volucres celi, cū vniuersis que mouēt sup terrā: oēs pisces maris manui vestre traditi sunt. Et oē ꝺ̄ mouet ⁊ viuit, erit vobis in cibū: quasi olera virētia tradidi vobis oīa excepto ꝺ̄ carnē cū sanguine nō cōmedetis. Sanguinē enim aīaꝝ vestrā requirā de manu cūctaꝝ bestiaꝝ: et de manu hois, de manu viri et fratris ei⁹ requirā aiam hois. Quicūq; effuderit humanū sanguinē, fundetur sanguis illi⁹ ad imaginē quippe ꝺ̄ factꝰ est hō. Vos autē crescite et multiplicamini, et ingrediemini sup terrā, ⁊ implete eā. Hec ait ꝺ̄s ad Noe, ⁊ ad filios eius cū eo, Ecce ego statuā pactū meū vobiscū, ⁊ cū semine vestro post vos: ⁊ ad oēm aiam viuentē q̄ est vobiscū, tā in lucribꝰ quā i iumētis et ꝯ eudibꝰ terre cūctisq; q̄ egressa sūt de arca, ⁊ vniuersis bestijs terre. Statuā pactū meum vobiscū: et nequaq̄ vltra interficiet ois caro aq̄ diluuij, neq; erit deinceps diluuium dissipans terram.

¶ Secundū Joannē Le. i

In illo tempore dixit Jesus turbis Judeorum. Ego sum lux mundi, qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite. Dixerūt ergo ei pharisei. Tu de teipso testimonium perhibes: testimonium tuum non est verū. Respondit Jesus, et dixit eis. Et si ego testimoniū perhibeo de meipso, verū est testimoniū meum: quia scio vnde veni, et quo vado: vos aūt nescitis

vnde veni, aut ꝙ vado. Vos, secundū carnem iudicatis: ego nō iudico quenq̄: et si iudico ego, iudiciū meū verū est, ꝙa solus nō sum, sed ego & q̄ misit me, pr̄. Et in lege vra scriptū est, Quia duorū hoim testimoniū verū est. Ego sum ꝙ testimoniū phibeo de meipso: & testimoniū meū ꝑhibet de me ꝙ misit me pater. Dicebāt ergo ei. Vbi est pater tuus? Rñdit Jesus. Neq̄ me scitis, neq̄ patrē meū, si me sciretis: forsitan & patrē meum scīretis. Hec verba locutus est Jesus in gazophylacio, docēs in templo: & nemo apprehendit eū, quia nondum venerat hora eius. Dixit ergo iterum eis Jesus. Ego vado: & quere-tis me, et in peccato vestro moriemini. Quo ego vado, vos nō potestis venire. Dicebant ergo Judei, Numq̄d interficiet semetipsum, ꝙa dicit. Quo vado, vos non potestis venire? Et dicebat eis. Vos deorsum estis, ego de supernis sum. Vos de mundo hoc estis; ego non sum de hoc mundo. Dixi ergo vobis quia moriemini in peccatis vestris, si enim non credideritis quia ego sum, moriemini in peccato vestro. Dicebant ergo ei. Tu quis es? Dixit eis Jesus. Principium qui et loquor vobis. Multa habeo de vobis loqui & iudicare, sed q̄ me misit, verax est: & ego que audiui ab eo, hec loquor in mundo. Et non cognouerunt quia patrem eius dicebat deū. Dixit ergo eis Jesus. Cum exaltaueritis filium hominis, tūc cognoscetis quia ego sum, & a meipso facio nihil, sed sicut docuit me pater hec loquor, et qui me misit, mecū est: & non reliquit me solū, quia ego que placita sunt ei, facio semper. Hec illo loquēte, multi crediderūt in eum.

¶ Feria quarta Cinerum.

¶ Si in hac feria inciderit festū duplex trāsferendū est in sequentē diē, vt supra dictū fuit, si aūt inciderit in alīs ferijs vsq̄ ad octauū aīe pascha, officiū fiet de festo duplici, & pro cōmemoratione ferie dicenda est eius oratio in laudibus, et vesperis post oratiōnē festi duplicis, assimiliter fiet q̄n in aliqua feria celebrabit festū aliūd duplex trāslatū ex hac feria quarta cinerum, aut ex dominicis quadrageſime.

¶ Notandū preterea quod nullū festū simplex celebrandū est per totā quadrageſimā, sed si aliūd occurrerit, fiet officium de feria, & oratio

cōmemoratione illius festi simplicis in fine prime ante quam dicatur. ℣ Epistola. dicetur eius oratio propria, si habuerit, alioquin de cōmuni, quēadmodū dictum fuit in dnica prima aductus. ¶ Aduertendū insuper qō in sabbatis quadragesime non debet fieri officium de beata virgine sed solū dicet fieri commemoratio solita post orationē feriein laudibus & vesperis vt i alijs diebus. ¶ Itē omittende sunt tertie lectiones occurētes in calendario ex epistolis Pauli p. totā quadragesimā, in qua cuilibet ferie assignata est propria. iij. lectio. ¶ Et supra dicta ordinata sunt iuxta decreta cōciliorū antiquorū de qb⁹ in pfatione. ¶ Ad matutinū inuitatorium

Hodie si vocem Dñi audieritis, nolite obdurare. cet. Hymnus.

Ex more docti mystico
seruemus hoc ieiunio
Deno dierum circulo
Ducto quater notissimo.

Lex et prophete primitus
Hoc pretulerunt, postmodum
Christus sacrauit omnibus
Rex atq; factor tēporū.

Quamur ergo prius Ne bis, cibis, et potibus, Somno, iocis, et arctius Perstemus in custodia.

Deum⁹ oēs certatim, Clamemus atq; singuli, Prosternamur ante iudicem, Fleamus ante iudicem, Deum vindicem.

Nostris malis offendimur, Quam deus clementiam, Effunde nobis desuper Miserator indulgentiam.

Presta beata trinitas, Cōfessis simplex vnitas, Vt fructuosa sint tuis ieiuniorum munera. Amen.

Cōuertimini ad me, i toto corde vēo in ieiunio, & fletu, & planctu. ¶ Ex Joel. 2.

Dicit dns, Nunc ergo, cōuertimini ad me in toto corde vestro: in ieiunio, & in fletu & in planctu. Et scindite corda vestra, & nō vestimēta vestra, & conuertimini ad dñm deū vestrum: qa benignus est et misericors est, patiens & multe misericordie, & prestabilis super malitia. Quis scit, si conuertatur, & ignoscat, et relinquat post se benedictionem: sacrificium et libamen domino deo vestro. Canite tuba in Sion, sanctificate ieiunium, vocate cetum, congregate populū, sanctificate ecclesiā, coadunate senes: congregate parvulos & sugētes vbera: egrediatur sponsus de cubili suo, et sponsa de thalamo suo. Inter vestibulum et altare plorabūt sacerdotes ministri

dñi: & dicent, Parce dñe, parce populo tuo: & ne des hereditatē tuā in opprobriū, vt dominentur eis nationes. quare dicūt in populis, Ubi est deus eorū? Zelatus est dñs super terrā suam, & pepercit populo suo. Et respondit dominus, & dixit populo suo. Ecce ego mittā vobis frumentū, & vinū, & oleū, & replebimini eo: & nō dabo vos vltra opprobriū in gētibus. Et eum qui ab aquilone est procul faciā a vobis: & expellam eū in terrā inuiā & desertā, faciē eius cōtra mare orientale, & extremū eius vltra mare nouissimū: & ascendet fetor eius, & ascendet putredo eius, quia superbe egit.

℣ Secundum Joannem.

Lectio secunda.

DIcebat ergo Iesus ad eos, qui crediderunt ei, Judeos. Si vos manseritis in sermone meo vere discipuli mei eritis: & cognoscetis veritatē, & veritas liberabit vos. Responderūt ei, Semen Abrahæ sumus, & nemini seruiuimus vnq̄m: quō tu dicis, Liberi eritis? Respondit eis Jesus, Amē amē dico vobis quia oīs q̄ facit peccatū, seruus est peccati. seruus aūt nō manet in domo in æternum: filius manet in æternū, si ergo filius liberaue-

rit: vere liberi eritis. Scio quia filij Abrahæ estis: sed quæritis me interficere, quia sermo meus nō capit in vobis. Ego qđ vidi apud patrem, loquor: & vos quæ vidistis apud patrem vestrū, facitis. Responderūt, & dixerūt ei. Pater noster, Abraham est. Dicit eis Jesus, Si filij Abrahæ estis, opera Abrahæ facite. Nunc aūt quæritis me interficere hominē, qui veritatē vobis locutus sum, quā audiui a deo, hoc Abrahā nō fecit. Vos facitis opera patris vestri. Dixerūt itaq̄ ei, Nos ex fornicatione nō sumus nati, vnum patrē habemus deū. Dixit ergo eis Jesus, Si deus, pater vē esset diligeretis vtique me. Ego enim ex deo processi, & veni, neq̄ enim a me ipso veni: sed ille me misit. Quare loquelam meam non cognoscitis? Quia non potestis audire sermonē meū. Vos ex patre diabolo estis: & desyderia patris vestri vultis facere, ille homicida erat ab initio: & in veritate non stetit: quia nō est veritas in eo. cū loquitur mendaciū, ex propijs loquitur quia mēdax est & pater eius. Ego aūt si veritatē dico, nō creditis mihi. Quis ex vobis arguet me de peccato? Si veritatē dico, quare vos

non creditis mihi? Qui ex Deo est, verba Dei audit. Propterea vos nō auditis quia ex deo non estis. Rñdерunt ergo Judei, & dixerunt ei. Nōne bene dicimus nos quia Samaritanus es tu, & demonium habes? rñdit Jesus Ego demoniū nō habeo sed honorifico patrē meum, & vos inhonorastis me. Ego aūt non quero gloriā meā, est qui querat & judicet.

℣ Tertia lectio sēm Matt.

IN illo tēpore: dixit Jesus discipulis suis. Cū ieiunatis: nolite fieri sicut hypocrite tristes. Et rel. ep. 6

Homilia sti Augustini Epi.

CUm ieiunatis (inquit) nolite fieri sicut hypocrite tristes. Exterminant enim facies suas: vt appareāt hominibus ieiunantes. Am dico vobis: receperūt mercedē suā. Vos aūt ieiunātes: vngite capita vestra: & facies vestras lauate, ne videamini hoibus ieiunātes: sed patri vestro qui est in abscondito & pr vester q est in abscōdito reddet vobis. Manifestum est his preceptis: omnem nostrā intentionē in interiora debere gaudia dirigi: ne foris q rentes mercedē huic seculo cōformemur: & amittamus, p missionē tāto solidioris, & q firmioris quāto interiozis beatitudinis: finem elegit deus conformes fieri imagini filij sui. In hoc aūt capitulo maxime aūadueret dū est: nō in solo rerū copore rarū, nitore atq pompa: sed etiā in ipsis sozdibus luxuries esse posse iactantia: & periculoloze: quo sub noīe seruitutis dei decipit. Qui ergo imoderato cultu corporis atq vestitu, vel ceterarū rerū nitore fulget: facile conuincit reb? ipsis pōpas fieri esse sectatoz: & nequaq? fallit dolosa imagine fatuitatis. Qui aūt in professione castitatis inusitato squalore ac sozdibus inēstos in se hominū oculos facit, ea voluntate faciat nō necessitate patiat, ex ceteris eius operib? potest cōuinci, vtrū hoc cōtemptu fugiat cultū aut ambitione aliqua faciat. Qa nobis sub ouina pelle rapaces uēdos lupos dns precepit. Sed ex fructibus (inquit) eorum cognoscetis eos.

℣ In laudes antiphona.

Ecce nūc tēpus acceptabile ecce nunc dies salutis. Dominemus nosmetipsos in multa patientia.

℟ Resta Dñe fidelibus tuis, vt ieiuniorum veneranda solennia & congruna pietate suscipiant, & secura deuotione percurrant. Per.

¶ Notandū q in hac feria quarta mensē preter officiū diei dicunt̄ septē psalmi penitentiales cū letania, q ozationibus vt in fine breuiarij. ¶ Itē notandū, qđ in oībus festis festis quadragesime exceptis sexta feria hebdomade dicunt̄ similiter septē psalmi, vel maturinū cū laudibus pro defunctis, vt sup loco annotatur. ¶ Aduertēdū q si in aliqua ebdomada festū duplex nō dicū tur septē psalmi, nec officiū defunctoꝝ ad vesperas hy.

HAbi benigne cōditor, Nostras preces cū fle tibus, In hoc sacro ieiunio, Fusas quadragenario.

Scrutator alme cozdiū In tuis ergo tu reis virīs: Ad te re uersis exhibe, Remissionis veniam.

Multū quidē peccā (gratiā tibi): Sed parce confitēti bus: Ad laudē tui nominis, Confer medelā languidis.

Sic corpus extra conteri, Dona per abstinentiā, Ieiu net vt mens sobzia, Ad labe prorsus criminum.

Presta beata trinitas. Ab. Derelinquat impius vīā suā, q vir iniquus cogitatiōes suas, q reuertatur ad dñm: q miserebitur eius.

¶ Notandū q inuitatoziū, hymni, q alie huius quarte ferie cinerū dicūtur vsq ad dñicam de passiōe exclusiue in oībus diebus nisi celebretur aliquod festū duplex.

¶ Feria quinta post diē cinerum ex Geneſi. Lectio pma.

IN principio deus hoc est signū federis, quod do inter me q vos, q ad omnem aiam viuentē q est vobiscū in generationes sempiternas. Arcū meū ponā in nubibus q erit signū federis inter me q inter terrā. Cūq obduxero nubib⁹ celū, apparebit arc⁹ me⁹ in nubib⁹ q recozdabor federis mei vobiscū q cū oī aia viuēte q carnē vegetat: q nō erūt vltra aque diluuij ad delēdā vniuersam carnē. Erit q arcus in nubib⁹, q videbo illū, q recozdabor federis sempiterni qđ pactū est inter deū q oēm aiam viuentem vniuerse carnis que est sup terrā. Dixitq deus ad Noe, Hoc est signū federis qđ cōstituī inter me q omnē carnē sup terrā. Erāt ergo filij Noe qui egressi sunt de arca, Sem, Cha, q Japhet: pozro Cham ipse est pater Chanaā. Tres isti filij sunt Noe, q ab his dissemnatū est omne genus hominum super vniuersam terram. Cepitq Noe vir agricola exercere terram, q plantauit vineam. Bibensq vinum inebriatus est, q nudatus est in tabernaculo suo.

Quod cū vidisset Cham pater Chanaan, verenda scilicet patris sui esse nudata, nuntiauit duobus fratribus suis foras. At vero Sē & Japhed palliū imposuerūt humeris suis, & incedentes retrorsum, operuerūt verēda patris sui facies q̄ eor auerse erant, & patris virilia non viderūt. Euigilās aūt Noe ex vino. cū didicisset que fecerat ei filius suus minor ait: Maledictus Chanaan seruus seruorū erit fratribus suis, Dixitq; Benedictus dominus deus Sem, sit Chanaā seruus eius. Dilatet Deus Japheth, & habitet in tabernaculis Sem, sitq; Chanaā seruus eius. Vixit aūt Noe post diluuiū trecentis quinquaginta annis, & impleti sunt oēs dies eius nongentorum quinquaginta anno rum: & mortuus est.

℣ Secundū Joannē. Le. ij.

Amen amē dico vobis si quis sermonē meū seruauerit, mortē non videbit in eternū. Dixerūt ergo Judei: Nunc cognouimus quia demoniū habes. Abzahā mortuus est & prophete: & tu dicis. Si quis sermonē meū seruauerit, non gustabit mortē in eternū. Nūqd tu maior es patre nr̄o Abzaham, qui mortuus est & prophete mortui sunt? Quem teipsum facis? Respōdit Jesus. Si ego glorifico meipsum gloria mea nihil est, est pater meus, qui glorificat me, quē vos dicitis. Quia deus nr̄er est, & non cognouistis eum, ego aūt noui eū. Et si dixero quia nō scio eū: ero similis vobis, mendax. Sed scio eū, & sermonem eius seruo. Abzahā pater vester exultauit vt videret diē meū: & vidit & gauisus est. Dixerūt ergo Judei ad eū. Quinquaginta annos nondū habes & Abzahā vidisti? Dixit eis Jesus. Amen amē dico vobis, antē Abzahā fieret ego sum. Tulerunt ergo lapides vt iacerent in eū. Jesus autem abscondit se, & exiuit de templo.

℣ Et pzeteriēs Jesus, vidit hoīem cecum a natiuitate: & interrogauerunt eū discipuli eius. Rabbi quis peccauit hic aut parentes eius, vt cecus nasceret? Rūdit Jesus, Neq; hic peccauit, neq; parentes eius, sed vt manifestentur opera dei in illo. Me oportet operari opera eius qui misit me, donec dies est, venit nox qñ nemo potest operari quādiu sum in mundo, lux sum mundi. Hoc cū dixisset, expuit in terrā & fecit lutū ex sputo, & linuit lu

ẽũ super oculos eius, ⁊ dixit ei: Vade laua te in natatoria Siloe, quod interpretatur missus. Abiit ergo ⁊ lauit, ⁊ venit videns. Itaq; vicini ⁊ qui viderant eum prius ꝙa hic erat dicebãt: Nõne hic est qui sedebat ⁊ mẽdicabat? Alij dicebãt: ꝙa hic est, Alij aũt nequaq̃, sed similis est ei. Ille vero dicebat quia ego sum. Dicebant ergo ei. Quo aperti sunt tibi oculi? Respondit: Ille homo ql dicitur Jesus, lutum fecit, ⁊ vnxit oculos meos ⁊ dixit mihi: Vade ad natatoriam Siloe: ⁊ laua. Et abij ⁊ laui ⁊ video. Et dixerũt ei: Vbi est ille? Ait: Nescio. Adduxerunt ad phariseos eũ qui cecus fuerat. Erat aũt sabbatum, qñ lutũ fecit Jesus ⁊ aperuit oculos eius. Iterũ ergo interrogabant eũ pharisei quõ vidisset. Ille autẽ dixit eis: Lutũ mihi posuit super oculos ⁊ laui: ⁊ video. Dicebãt ergo ex Phariseis quidã: Non est hic homo a deo, q̃ sabbatũ non custodit. Alij aũt dicebant: Quõ potest hõ pctor hec signa facere Et schisma erat inter eos.

meus iacet paralyticus in domo ⁊ male torquet. Et ait illi Jesus. Ego veniã ⁊ curabo eum, Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

QVidamus vtrũ de seruo Centurionis sibi Mattheus Lucasq; consentiãt. Mattheus enim dicit: accessit ad eũ Centurio rogans eũ ⁊ dicẽs: Puer meꝰ iacet in domo paralyticus. Cui videtur repugnare qõ Lucas ait. Et cũ audisset de Jesu, misit ad eum seniores iudeoꝝ, rogãs eũ vt descenderet ⁊ sanaret seruũ eius. Et illi cum venissent ad Jesum rogabãt eũ sollicite dicentes ei, quia dignus est vt hoc ei prestes, diligit enim gẽtem nostrã ⁊ synagogã ipse edificauit nobis. Jesus aũt ibat cũ illis. Et cũ iam non lõge essent a domo, misit ad eũ Centurio amicos dicẽs: Dñe noli vexari. Nõ enim sum dignus, vt intres sub tectũ meũ, propter qõ ⁊ meipsum non sum dignus arbitratus vt venirẽ ad te, sed dic verbo, ⁊ sanabitur puer meus. Si enim ita hoc gestũ est: quõ erit verũ qõ Mattheus narrat. Accessit ad eũ quidã Cẽturio eũ ipse non accesserit, sed amicos miserit. Misi diligenter aduer-

Feria tertia lectio sẽm Matth.

IN illo tẽpore, Cũ introisset Jesus Capharnaũ, accessit ad eũ Cẽturio rogãs eũ ⁊ dicẽs: Dñe puer

tētes intelligam⁹ Matthēū nō omnino deseruisse vsitatū modū loquendi. Nō em solū dicere solem⁹ accessisse aliquē, etiā anteq̄ pueniat illuc quo dē accessisse. Unde etiam dicimus parū accessit vel multū accessit eo quo appetit peruenire. Meritū etiam ipsa p̄euentione cuius adipiscendi causa acceditur: dicimus plerunq̄ factū: & si eū ad quē peruenit non videat ille qui peruenit: cū peraminū peruenit: ad aliquē: cuius fauoz est necessari⁹. Dēo.

DEus, qui culpa offenderis penitētia placaris: p̄eces populi tui supplicātis: p̄opitius⁹ respice: & flagella tue iracundie, que p̄o peccatis nostris meremur auerte, per dominum.

¶ Feria sexta post dic̄ Cinerū, ex Genesi. Lectio p̄ma.

Ca. 10. HEc sunt generationes filiozū Noe, Sē Chā & Japheth: natiq̄ sunt eis filij post diluuium. Filij Japheth: Gomer, & Magog, & Madai & Jauan, & Thubal & Moloch, & Thiras. Pozro filij Gomer. Ascenē & Riphat & Thogolma. Filij aūt Jauan Elisa & Tharsis, Cethim & Dodanim. Ab his diuise sunt insule gentiū in regionibus suis, vnusquisq̄ secundū linguā suā & familias in nationibus suis. Filij aūt Cham: Chus, & Mesraim, & Phut, & Chanaan. Filij autem Chus: Saba, & Euila, & Sabatha, & Regma, & Sabathaca. Filij Regma: Saba, & Dadan. Porro Chus genuit Nemrod. Ipse cepit esse potēs in terra & erat robustus venator coram dño. Ab hoc exiuit puerbū, Quasi Nemrod robustus venator coz̄ dño. Fuit aūt p̄ncipium regni eius Babylon & Arach, & Achad, & Chalanne, in terra Sennaar. De terra illa egressus est Assur, & edificauit Ninuen, & plateas ciuitatis, & Chale. Resen quoq̄ inter Ninuē & Chale: hec est ciuitas magna. At vero Mephraim genuit Ludim, & Anamim, & Laabim, & Nephthuim, & Phethruſim, & Chasſum: de quibus egressi sunt Philistīm, & Caphtorim.

¶ Secundū Joannē. Lec̄.

DIxerunt ergo ceci Illi Tu quid dicis de homine qui aperuit oculos tuos? Ille autē dixit, Quia p̄pheta est. Non crediderūt ergo Iudei de illo quia cecus fuisset & vidisset: donec vocauerūt parētes eius qui viderat resurrexisse, & interrogauerūt eos, dicentes, Hic est filius vester quem vos dicitis quia cecus nat⁹

et. Quomodo ergo nũc vi-
det. Responderunt eis pa-
rentes eius, & dixerunt. Sci
mus quia hic est filius no-
ster, & quia cecus natus est
quomodo autẽ nunc videat
nescimus, aut quis eius ape
ruit oculos nos nescimus:
ipsum interrogate: etatem
habet, ipse de se loquat. Hec
dixerunt parentes eius, qm
timebant Judeos iam enim
conspiraverant Judei, vt si
quis eum confiteretur esse
Christũ extra synagogã fie-
ret. Propterea parentes ei⁹
dixerunt. Quia etatẽ habet
ipsum interrogate. Vocaue
runt ergo rursum hominẽ q̃
fuerat cec⁹, & dixerũt ei. Da
gloriã deo, nos scimus quia
hic homo peccator est. Dixit
ergo eis ille. Si peccator est
nescio: vnũ scio, quia cecus
cum essem, modo video. Dixe
runt ergo illi. Quid fecit ti
bi? quõ aperuit tibi oculos?
Rñdit eis. Dixi vobis iam
& audistis, quid iterum vultis
audire? numqd & vos vultis
discipuli ei⁹ fieri? Maledixe
runt ergo ei: & dixerũt. Tu
discipulus illius sis: nos aũt
Moysi discipuli sum⁹. Nos
scimus quia Moysi locutus
est deus, hunc aũt nescimus
vnde sit. Rñdit ille homo, &
dixit eis. In hoc em̃ mirabi
le est, qd vos nescitis vnde
sit & aperuit meos oculos,
scimus autẽ qa peccatores
deus nõ audit, sed si quis dei
cultor est & volũtatẽ eius fa
cit, hũc exaudit. A seculo nõ
est auditũ qa quis aperuit
oculos cęci nati. Nisi esset
hic a deo, non poterat facere
quicquã. Rñderũt, & dixe-
rũt ei, In peccatis natus es
tot⁹, & tu doces nos? Et eie
cerunt eũ foras. ¶ Audivit
Jesus quia eiecerũt eum fo
ras, & cũ invenisset eũ, dixit
ei, Tu credis in filiũ Dei?
Rñdit ille, & dixit, Quis est
dñe vt credã in eũ? Et dixit
ei Jesus, Et vidisti eũ, & q̃
loquitur tecũ, ipse est. At il-
le ait. Credo dñe. Et procidens
adorauit eũ. Et dixit ei
Jesus. In iudicium ego in
hũc mundũ veni, vt qui nõ
vident videant & qui vident ce
ci fiãt. Et audierũt quidam
ex Pharisęis, q̃ cũ ipso erãt
& dixerũt ei, Numqd & nos
cęci sumus? Dixit eis Jesus
Si cęci essetis, nõ haberetis
peccatũ, nunc vero dicitis,
Quia videmus. Peccatum
ergo vestrum manet.

¶ Tertia lectio scõm Mat. Cap. 5

In illo tempore. Dixit
Jesus discipulis suis
Audistis quia dictum est an
tiquis, Diliges proximum
tuum & odio habebis inimi
cum tuum? Et reliqua.

¶ Homelia origenis.

SIcut illa alia præcepta data eis fuerant in lege, sic & hoc. Sicut enī ad dimittēdas vxores iustum fuerat vt eas non interficerēt sic & ad odiēdū inimicū mādatū fuit, vt & amicum non odissent. Cōcessa sunt autē ista populo illi veteri adhuc rudi & infirmo: quanq̄ inimicus qui odio habēdus dē iuxta subtiliozē intellectum diabolus possit intelligi. Leterū in euāgelio qđ lege veteri lōge excellētius & perfectius est: qđ magister perfectiōis dicat audiam⁹. Att. n. discipulis suis: Dilige inimicos vestros: bñdicite maledicentibus vobis: & benedicite his qui oderūt vos: & orate pro persequētib⁹ vos. Secundū legē diliges proximum tuū & odies inimicū tuū. Et secundū euangeliū inimicū & proximū diliges. Diligite inimicos vestros. Imperfectionē legis: euangeliū adimpleuit. Infirmiratē eor qui sub circūcisiōe erant: hi qui sub gratia fuerunt confirmauerūt: quib⁹ velut firmissimis & perfectis viris: dñs hoc mādabat dicens. Diligite inimicos vestros: vos māsueti, vos mites, vos benigni, vos immaculati, vos imitatozes mei. Vos me lequentes: vos diligite inimicos vēos, siue paganos, idoloꝝ cultores siue hereticos infideles. Sīt enī sunt inimici vestri: illi sunt veritatis aduersarij. Mechoata ieiunia quę sumus dñe benigno intuoze pꝛosequere: vt obseruātia, quā corporaliter exhibemus, mētibus etiā synceris exercere valeamus. Per.

¶ Aduertēdū q̄ in hac feria dicitur matutinū cum laudibus pro defunctis.

¶ Sabbato post die Cinerū ex Geneſi. Lectio prima.

CHanaan autē genuit Sidonē pꝛimogenitū suum Hetheū & Jebuseū & Amozrheū & Gergeseū & Eueū & Araceū, Simeneū & Aradiū, Samareū & Amathēū & per hos dissemināti sunt populi Chananeoꝝ. Factiq̄ sunt termini Chanaan venientibus a Sidone Gerare vsq̄ ad Gazā: donec ingrediaris Sodomam & Gomozrham & Adamam & Seboī vsq̄ Lasa. Hę, filij Cham in cognationibus & linguis & generationibus, terrisq̄ & gentibus suis. De Sem quoq̄ nati sunt, patre oīm filiozum Heber, fratre Japheth maiore. Filij Sem. Elam & Assur & Arphaxad. Lud & Aram. Filij Aram.

Hus ⁊ Hul ⁊ Gether ⁊ Mes
At vero Iryhaxad genuit
Sale, de quo ortꝰ est Heber.
Natiꝯ sunt Heber filij duo
nomen vni Phaleg eo quod
in diebus eius diuisa sit ter
ra: ⁊ nomen fratris eius Je
ctan. Qui Jectan genuit El
modad ⁊ Saleph ⁊ Asar
moth, Jare ⁊ Adorā ⁊ Uzal
⁊ Decla ⁊ Hebal ⁊ Abimael,
Saba ⁊ Ophir ⁊ Euila et
Jobab, oēs isti, filij Jectan.
Et facta est habitatio eorꝝ de
Mella pergētibus vsq; He
phar montē orientalē. Isti
filij Sē secōm cognationes ⁊
linguas ⁊ regiones in genti
bus suis. He familie Noe
iuxta populos ⁊ natiōes su
as. Ab his diuise sunt gētes
in terra post diluuium.

¶ Secundū Joannē. Lectio.

Ca. 10

HAmen amē dico vobis
qui nō intrat p ostiū
in ouile ouium, sed ascendit
aliunde: ille fur est ⁊ latro.
Qui aūt intrat per ostium:
pastor est ouiū. Huic ostiarꝰ
aperit, ⁊ oues vocē eius au
diunt, ⁊ proprias oues vo
cat nominatim, ⁊ educit eas
Et cū proprias oues emise
rit, ante eas vadit: ⁊ oues il
li sequuntur, quia sciūt vo
cē eius. Alienū aūt non se
quunt, sed fugiunt abeo, qa
non nouerūt vocē alienoꝝ.
Hoc prouerbiū dixit eis Je

sus. Illi aūt non cognouerunt qd loqueret eis. Dixit ergo eis iterū Jesus, Amen amen dico vobis, quia ego sum ostiū ouiū. Oēs quotquot venerūt, fures sunt ⁊ latrones, sed nō audierunt eos oues. Ego sum ostium. Per me si qs introierit, saluabitur: ⁊ ingredietur ⁊ egredietur, ⁊ pascua inueniet. Fur nō venit, nisi vt furet et mactet ⁊ perdat. Ego veni ⁊ vitā habeāt ⁊ abundātiꝰ habeāt. Ego sum pastor bonus. Bonus pastor, animā suam dat pro ouibus suis. Mercenarius aūt ⁊ qui nō est pastor, cuius non sunt oues proprie videt lupū venientē, ⁊ dimittit oues ⁊ fugit: ⁊ lupus rapit, ⁊ dispergit oues, mercenarius aūt fugit, quia mercenarius est, ⁊ non pertinet ad eū de ouibus. Ego sum pastor bonꝰ: ⁊ cognosco meas, ⁊ cognoscūt me mee. Sicut nouit me pater, ⁊ ego agnosco patrē, ⁊ animā meā pono pro ouibus meis. Et alias oues habeo q̄ nō sunt ex hoc ouili: ⁊ illas oportet me adducere, ⁊ vocē meam audient, ⁊ fiet vnum ouile ⁊ vnus pastor. Propterea me diligit pater, quia ego pono animā meā, vt iterū sumā eam. Nemo tollit eā a me: sed ego pono eam a meipso, po-

testatē habeo ponēdi eam: ⁊ pro nobis, ꝯa nostrē aduoca-
ptestatē habeo iterū sumē- tus est. Aduocatū (inquit)
di eam. Hoc mandatū acce- habemus apud patrē dñm
pi a patre meo. Dissensio ite Iesum Christū. Si aduoca-
rum facta est inter Iudeos tus est: debet pro nostris in-
propter sermones hos. Dice teruenire peccatis. Nō ergo
bant aūt multi ex ipsis, De quasi infirm⁹: sed quasi ⁊
monium habet ⁊ insanit: ꝺ obsecrat. Vis scire qō ois ⁊
eum auditis Alii dicebant. velit pfiit ⁊ aduocatus ⁊ in-
Hec verba nō sunt dēmoniū der est? In altero pietatis
habentis, nūquid demoniū officiū: in altero infirme ex-
potest cecoꝝ oculos apire: ptestatis. Et cum sero esset
¶ Tertia lectio secundum factum: erat nauis in medio
Marcum. mari: ⁊ ipse solus in terra
Ca. 6. IN illo tēpore: Cū sero dens eos laborātes in remi-
esset factū erat nauis gando: erat enī ventus con-
in medio mari: ⁊ ipse solus trarius eis. Laboꝝ discipu-
in terra, Et reliqua. lozū in remigando: ⁊ rursus
¶ Homilia Bede presbyteri. eis vētus laborēs fa-
ET cum dimisisset eos: ecclesie varios designat, qui
abūt in montē solus inter vndas seculi aduersan-
ozare. Non ois qui ozat, a tis ⁊ immundozū flatus spi-
cendit in montē. Est enī oza rituū ad quietē patrie cele-
tio que peccatum facit. Sed stis: quasi ad fidālitonis ha-
bene ozat qui deum ozando tionē puenire conat. Ho-
querit, hic a terrenis ad su- HOdie dñe supplica-
pioza progrediens vertice tionibus nostris: ⁊ ꝯ-
curie sublimozis ascendit. cede, vt hoc solēne ieiunium
Qui vero de diuitijs aut de qō animabus eēpoꝝ bene-
honoze seli: aut certe de imi- curandis salubriter institu-
mici mozte solicit⁹ obsecrat tum est deuoto seruitio cele-
ipse in infimis iacens: viles bremus. Per dominū nēm.
ad deū preces mittit, Ozat ¶ Ab hoc sabbato inclusiue
aūt dñs non vt pro se obse- vsque ad pascha vesperē ōn
cret: sed vt pro me impetret ante cenā meridianā in om-
Nam ⁊ si oia pluueri: pē in nibus diebus etiā festiuis,
potestate filij: filius tamen exceptis dominicis in quib⁹
vt fozmā hois impleret: ob dicuntur hore consuete.
secrandus patrē putat esse ¶ Dñica prima quadragesi-

ERat autem terra labij vnius, & sermonū eorundē. Cūq; proficiscerentē oriente, inuenerunt campū in terra Sennaar, & habitauerunt in eo. Dixitq; alter ad proximū suū, Venite faciamꝰ lateres, & coquamꝰ eos igni. Habueruntq; lateres pro saxis, & bitumē pro cemento: & dixerūt, Venite, faciamus nobis ciuitatem & turrim, cuiꝰ culmē pringat ad celū & celebremus nomen nostrū ante q̄ diuidamur in vniuersas terras. Descēdit aūt dñs vt videret ciuitatē & turrē quā edificabant filij Adā, & dixit, Ecce, vnus est populus, & vnū est labiū oī bus: ceperunt q; hoc facere, nec desistent a cogitationibus suis, donec eas opere cō pleant. Venite igitur, descē damus & confundamus ibi linguam eorū, vt nō audiat vnusquisq; vocē proximi sui. Atq; ita diuisit eos dñs ex illo loco in vniuersas terras & cessauerunt edificare ciuitatē. Et ideirco vocatū est nomen eius Babel, quia ibi cōfusum est labiū vniuerse terre: & inde dispersit eos dñs minus sup faciē cūctarū regionū. He sunt generationes Sem. Sē erat centū annoꝝ q̄ genuit Arphaxad biēnio post diluuiū. Vixitq; Sem post q̄ genuit Arphaxad quingētis annis: & genuit filios & filias. Porro Arphaxad vixit triginta quinq; annis & genuit Sale. Vixitq; Arphaxad post q̄ genuit Sale: quadringētis tribus annis & genuit filios & filias. Sale quoq; vixit triginta annis, & genuit Heber. Vixitq; Sale post q̄ genuit Heber, quadringentis tribus annis: et genuit filios et filias.

¶ Secundū Joannē. Le. ij.

HActa sunt aūt encenia in Jerosolymis: & hyems erat. Et ambulabat Jesus in tēplo: in porticu Salomonis. Circūdederūt ergo eum Judei, & dicebant ei. Quousq; animā nostrā tollis? si tu es Christus, dic nobis palā. Rīdit eis Jesus, Loquor vobis: & nō creditis, opa q̄ ego facio in noīe patris mei, hec testimonium phibēt de me sed vos nō creditis quia nō estis ex ouibꝰ meis. Oues mee vocē meā audiūt: & ego cognosco eas & sequūtur me, & ego vitam eternā do eis: & non peribūt in eternū, & non rapiet eas quisquā de manu mea. Pater meus quod dedit mihi, maius omnibus est: & nemo potest rapere de manu pēis mei. Ego & pater vnū sumꝰ.

Sustulerunt ergo lapides Judei, vt lapidarēt eū. Respondit eis Jesus Multa bona opera ostendi vobis ex patre meo: propter quod eoꝝ opus me lapidatis? Responderunt ei Judei. De bono opere non lapidamus te sed de blasphemia, & quia tu homo cū sis, facis teipsum deū. Rūdit eis Jesus, Nonne scriptū est in lege vestra, ego dixi, dij estis? Si illos dixit deos ad quos sermo dei factus est et non potest solui scriptura: quē pater sanctificauit & misit in mundū, vos dicitis, Quia blasphemas: quia dixi filius dei sum? Si non facio opera patris mei, nolite credere mihi. Si aūt facio, & si mihi nō vultis credere, operibus credite, vt cognoscatis & credatis quia pater in me est & ego in patre. Querebant ergo eū appzehendere: & exiuit de manib' eoꝝ. ¶ Et abiit iterū trans Jozdanē in eū locū vbi erat Joannes baptizās pzimū: & mansit illic, & multi venerūt ad eū, & dicebāt. Quia Joānes quidē signū fecit nullū. Oia aūt quecūq; dixit Joānes de hoc, vera erant. Et multi crediderunt in eum.

¶ Tertia lectio scōm Matt. cap. 4

In illo tēpoze. Ductus est Jesus in desertū a spiritu vt tentaretur a diabolo. Et cū ieiunasset quadzaginta diebus & quadzaginta noctibus, postea esuriit. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Gregozij pape.

Dubitari a quibusdā solet a quo spū sit Jesus ductus in desertū, pter hoc qđ subditur. Assumpsit eum diabolus in sanctā ciuitatem: & rursum: assumpsit eū in montē excelsum valde. Sed vere & absq; vlla quastione cōuenienter accipitur vt a sancto spiritu in desertū ductus credatur vt illuc eum suus spūs duceret, vbi hūc ad tentandū spūs malignus inueniret. Sed cere cū dicitur deus homo vel in montē celsum vel in sanctā ciuitatē assumptus a diabolo mēs refugit: humane hoc audire aures expauescunt. Cū tamē non esse incredibilia ista cognoscimus, si in illo & alia facta pensamus. Certe iniquoz ōim diabolus caput est & huius capitis mēbza sunt oēs iniqui. An nam diaboli mēbza fuerat Judas? An non diaboli mēbza fuerat persequētes & milites crucifigentes fuerunt? quid ergo mirū si se ab illo permisit in montē duci & tētari: qui se pertulit etiā a mēbzis illius

crucifigi? Nonest ergo in-
digñū redēptozi nostro qō
tentari voluit ā venerat oc
cidi. Justum quippe erat: vt
sic tēptatiōes nostras suis tē
tatiōib⁹ vinceret sicut moz
tē nostrā venerat sua moztе
superare.

Oratio.

DEus qui ecclesiā tuā
ānua quadragesimali
observatione purificas, pze
sta familie tue vt quod a te
obtinere abstinēdo nititur,
bor bonis operib⁹ exequat. p.

℣ Feria secūda ex Geneſi. C. i.

VIxit aūt Heber trigin
ta quatuoz ānis, & ge
nuit Phaleg. Et vixit He
ber postquā genuit Phaleg,
quadringētis triginta ānis
& genuit filios & filias, vixit
quoq; Phaleg triginta an-
nis, & genuit Reu. Vixitq;
Phaleg postq; genuit Reu,
ducētis nouē ānis, & genuit
filios & filias. Vixitq; autē
Reu trig nta duobus ānis
& genuit Sarug. Vixit quo
que Reu postq; genuit Sa
rug, ducentis septē annis: &
genuit filios & filias. Vixit
vero Sarug triginta annis
& genuit Nachoz. Vixitq;
Sarug postquā genuit Na
choz, ducētis annis & genuit
filios & filias. Vixitq; autē
Nachoz viginti nouē annis
& genuit Thare. Vixitque
Nachoz postq; genuit Tha
re, centū decē & nouē annis,
& genuit filios & filias. Vixit
que Thare septuaginta an-
nis, & genuit Abzā & Nachoz
& Aran. He sunt aūt ḡnatio
nes Thare, Thare genuit
Abzā. Nachoz, & Arā, Noz-
ro Aran genuit Lot. Moz-
tuusq; est Arā añ Thare pa
trē suū, in terra nativitatis
sue in Ur Chaldeozū. Duxe
runt aūt Abzam & Nachoz
vrozes, nomen vrozis Abzā
Sarai, & nomē vrozis Na-
choz, Melcha filia Aram pa
tris Melche & patris Jesche
Erat aūt Sarai sterilis, nec
habebat liberos. Tulit ita-
que Thare Abzā filiū suum
& Lot filiū Aran filium filij
sui, & Sarai nurū suā, vxo-
rē Abzā filij sui, & eduxit eos
de Ur Chaldeozū, vt irent
in terrā Chanaā: venerūtq;
vsq; Haran & habitauerunt
ibi. Et facti sunt dies Thare
ducentozū quinq; annozū, &
moztuus est in Haran.

℣ Secundū Joannē. Le. ij. Ca. xi.

ERat aūt quidam lan-
guens Lazarus a Be
thania, de castello Marie &
Marthe sozozū eius. Maria
aūt erat que vnxit dñm vn-
guēto, & extersit pedes eius
capillis suis, cui⁹ frater La-
zarus infirmabatur. Misе-
rūt ergo sozores eius ad eū,
dicentes, Domine, ecce quē

amas, infirmat, Judiēs aūt dies iā i monumēto habēt
Jesus dixit eis. Infirmitas Erat autē Bethania iuxta
hec non est ad mortē, sed pro Jerololymā ąsi stadijs fe-
gloria dei: vt glorificetur fi- rē. Multi aūt ex Judeis ve-
lius dei per eam. Diligebat nerāt ad marthā ⁊ Mariā vt
aūt Jesus Marthā ⁊ sororē cōsolarēt eas de fratre suo.
eius Mariā, ⁊ Lazarū. Ut ¶ Tertia lectio scōm Matt.
ergo audiuit quia infirma- ¶ In illo tpe. Dixit Je-
batur, tūc quidem mānit in sus discipulis suis. Cū
qđē loco duob⁹ dieb⁹. deīde venerit filius hois in maie-
posthec dicit discipulis suis state sua: ⁊ oēs angeli eius cū
Eamus in Judeā iterū. Di eo: tunc sedebit sup sedē ma
cūt ei discipuli, Rabbi, nūc iestatis sue: ⁊ cōgregabunt
querebāt te Judei lapidare: ante eum omnes gentes.
⁊ iterū vadis illuc? Rūdit Homilia sci Augustini. epi.
Jesus, Nōne duodecim sūt ¶ Am aūt venerit filius
hore diei? Si quis ambula hois in maiestate sua:
uerit in die, nō offendit: qa ⁊ oēs angeli eius cū eo: tūc
lucem huius mundi videt, si sedebit in sede maiestatis sue
aūt ambulauerit in nocte, of ⁊ cōgregabūtur ante eū oēs
fendit: quia lux nō est in eo. gētes: ⁊ leparabit eos ab in
Hec ait: ⁊ post hec dicit eis, uicem: sicut pastor segregat
Lazarus amicus noster dor oues ab hedis: ⁊ statuet o-
mit, sed vado vt a sōno eru- ues quidē a dextris: hedos
scitē eū. Dixerūt ergo discī autem a sinistris: tunc dicet
puli eius. Dñe, si dormit sal eis, qui a dextris eius erunt
uus erit: Dixerat aūt Jes⁹ Venite benedicti patris mei
de morte eius, illi, aūt puta percipite regnū qđ vobis pa
uerūt qđ de dormitiōe som ratum est ab origine mundi
ni diceret, Tūc ergo Jesus Ubi lumen indeficiens: vbi
dixit eis manifeste, Lazar⁹ gaudiū sempiternū vbi vi-
mortuus est, ⁊ gaudeo pro ta perennis ⁊ immortalis, ⁊
pter vos vt credatis, qm nō perennis ⁊ immortalis, ⁊
erā ibi, sed eamus ad eum. letitia sempiterna cum angē
Dixit ergo Thomas qui di lis ⁊ apostolis. Ubi lux iu-
citur Didymus, ad cōdiscī cis ⁊ fons luminis. Ubi ciui
pulos, Eamus ⁊ nos, ⁊ mo tas sanctorū Jerusalem cele
riamur cū eo. Venit itaque stis. Ubi conuentus mary
Jes⁹: ⁊ inuenit eū quatuor rū ⁊ patriarchārū cū Abra
hā Isaac ⁊ Jacob: ⁊ sanctō-

rum omniū. Ubi dolor nul
lus, nec tristitia post gaudiū
Ubi nox effugiet & senectus
nō apparebit. Ubi charitas
interpietius. Ubi pax indi
uidua. Ubi assistunt angeli
& vniuerse ptātes, Ubi mā
na id est cibus celestis: & vi
ta angelica. Et vt infinita
ois dolor & oē malū non vi
debitur: & oē bonū nō deesse
vnō poterit. Tunc iusti ad
huc rūdebunt dicētes. Dñe
cur tantā & talē nobis glo
riā pzeparasti? Tunc & ipse
dia vestra & fuor. Pzo misericor
tate & patientia. Pzo hilari
nimitate & manluetudine.
Pzo veritate & iustitia. Pzo
cōtinētia & humilitate. Pzo
hospitalitate & affabilitate.
Pzo gaudio ad peregrinos
& ignotos. Pzo iustitia & cā
ritate, Pzo tristitia & cā
in malo pximi. Pzo letitia
bōa in bonis eius. Pzo gau
dio bōo in his q nec sermo
nē ociosū de ore suo pferūt.
Pzo timore dei in his q nec
trasgrediūt pactū aut iota
vnū aut vnum apicē de lege
dñi. Pzo eo q nō accepistis
munera sup innocentē: nec
mēdaciū pzo veritate.

Quuerte nos deus sa
lutaris noster: & vt no
bis ieiuniū quadragesimale

proficiat: mētes nēas celesti
bus mstrue disciplinis. per.

¶ Feria tertia ex Genell.

Lectio prima.

Dixit aūt dominꝰ ad Ca. 12
Abzam. Egredere de
terra tua, & de cognatione
tua, & de domo patris tui, &
veni in terrā quā mōstraue
ro tibi. Faciāq te in gentē
magnam, & benedicā tibi, &
magnificabo nomen tuum,
eriſq benedictus. Benedicā
benedicentibus tibi, & male
dicam maledicentibus tibi,
atq in te benedicentur vni
uerse cognationes terre.
Egressus est itaq Abzā ſi
cut pzeceperat ei dominus,
& iuit cum eo Lot. septua
gintaquinq annozum erat
Abzam cum egrederetur de
Harā. Tulitq Sarai vxo
rem suam, & Lot filium fra
tris sui, vniuersamq ſubſtā
tiam quā possederant, & ani
mas quas fecerant in Harā
& egressi sunt vt irent in ter
ram Chanaan. Cumq ve
nissent in eam, pertransiuit
Abzam terram vſq ad locū
Sichem, & vſq ad conual
lem illustrem. Chananeus
autem tunc erat in terra ap
paruitq dominus Abzam
& dixit ei: Semini tuo dabo
terram hāc. Qui edificauit
ibi altare dño qui appartue
rat ei. Et inde trāsgrediens

ad montem qui erat contra orientalē Bethel: tetēdit ibi tabernaculū suū, ab occidente habens Bethel ⁊ ab oriēte Hai, edificauit quoq; ibi altare dño, ⁊ inuocauit nomē eius. Perrexitq; Abzam vadens ⁊ vltra pgrediens ad meridiem.

¶ Secundū Joannē. Le.ij.

Martha ergo vt audiuit dā Jesus venit occurrit illi. Maria aūt domi sedebat Dixit ergo Martha ad Jesum: Dñe si fuisses hic frater meus nō fuisset moztuus, sed ⁊ nunc scio dā quecunq; poposceris a deo, dabit tibi Deus. Dicit illi Jesus. Resurget frater tuus. Dicit ei Martha: Scio dā resurget in resurrectione in nouissimo die. Dixit ei Jesus: Ego sum resurrectio et vita, qui credit in me, etiā si mortuus fuerit viuet: ⁊ omnis qui viuit ⁊ credit in me non mozietur in eternum. Credis hoc? Ait illi: Utiq; dñe, ego credidi quia tu es Chzistus filius dei viui qui in hunc mundū venisti. Et cū hec dixisset abijt ⁊ vocauit Mariā sozozē suā silentio dicēs: Magister adest ⁊ vocat te. Illa vt audiuit, surgit cito, ⁊ venit ad eum, nondū em venerat Jesus in castellū sed erat adhuc i illo loco vbi occurrerat ei Martha. Judei ergo, qui erāt cū ea in domo, ⁊ cōsolabantur eā, cū vidissent Mariā, q̄ cito surrexit ⁊ exijt secuti sunt eam dicētes: Quia vadit ad monumentū vt ploret ibi. Maria ergo cū venisset vbi erat Jesus, vidēs eū cecidit ad pedes eius, ⁊ dixit ei: Dñe si fuisses hic nō esset moztuus frater meus. Jesus ergo vt vidit eā plorātē ⁊ Judeos qui venerāt cū ea plorātes infremuit spū ⁊ turbauit seipsū ⁊ dixit: Vbi posuistis eū? Dicunt ei: Domine veni ⁊ vide. Et lachrymatus est Jesus. Dixerunt ergo Judei: Ecce quō amabat eum. Quidā aūt ex ipsis dixerunt: Non poterat hic qui aperuit oculos cēci nati, facere vt hic non moreret. Jesus ergo rursum fremens in semetipso venit ad monumentū erat autem spelūca, ⁊ lapis superpositus erat ei. Ait Jesus: Tollite lapidē. Dicit ei Martha, soror eius qui moztuus fuerat, Dñe iā fetet, quatriduanus est em. Dicit ei Jesus: Nō ne dixi tibi quoniā si credideris, videbis gloziam dei?

¶ Tertia lc. scdm Matthēū.

In illo tpe. Cū intrasset Jesus Hierosolymā ciuitas cōmota est vniuersa ciuitas

dicens: Quis est hic. Et re-
liqua. Homilia sci Aug. epi

ET venit Hierololymā, & cū introisset templū, cepit eijcere vendentes & ementes de templo, & mensas nūmulariorū & cathedras vendentiū columbas euertit. Quod maledicendo fecit dominus, hoc idē mox aperte ostendit, eijciendo impios de templo. Neq; enī aliquid peccauerat arbor, que eluciente dño pma nō habuit, quoniā necdū tēpus aduenerat. Sed peccauere sacerdotes & in domo dñi secularia negocia gerebāt, & fructum pietatis quē debuerāt, quē & in eis dūs esuriebat ferre seculabāt. Irefecit dñs arborē maledictam, vt hoies hoc videntes, siue audientes, multo magis intelligerent se diuino condemnandos eloquio, si absq; operum fructu de plausu tm̄ sibi religiosi sermonis, velut de solo nitu et blādimēto viridantiū gloriarēt folioz̄. Verū ea nō intellexerūt, cōsequē ter in ipsos districtionē eme rite vltiōis exercuit. Eiecit & cōmercia rerū humanarū de templo illo, q̄ diuina res tm̄ agi, hostias & oblationes deo offerri, verbū dei legi, audiri & cantari p̄ceptū erat. Et q̄d credendū q̄ ea tm̄ vendi & emi repererat in tēplo, q̄ ad ministeriū tēpli eiusdē necessaria erāt, iuxta hoc q̄d alias factū legimus cū idem tēplum ingrediens inuenit in eo ementes & vendentes oues & boues & colūbas. Que nimirum omnia nō nisi vt offerrent in domo dñi vendebātur, eos q̄ de lō ge venerāt ab indigenis cō parare credēdū est. Oratio.

DEspice dñe familiam tuā & p̄sta, vt apō te mens nostra tuo desiderio refulgeat, q̄ se carnis macerātione castigat: Per dñm.

℣ Feria.iiij.et Geneſi.i.

FACta est aūt fames in terra, descēditq; Abzā hā in Egyptū, vt peregrinaret ibi, p̄ualuerat enī fames in terra. Cumq; p̄ope esset vt ingrederet Egyptū, dixit Sarai vxori sue. Noui q̄d pulchza es mulier, et q̄d cū viderint te Egyptij, dicturi sunt. Uxor illi⁹ est, & interficiēt me, & te reseruabūt. Dic ergo oblecro te, q̄d sozor mea sis, & bene sit mihi p̄opter te, & viuat aīa mea ob gratiam tui. Cū itaq; ingressus esset Abzahā Egyptū, viderūt Egyptij mulierē quod esset pulchza nimis Et nuntiauerūt p̄incipes Pharaoni & laudauerūt eā

ap̃s illũ: ⁊ sublata est mulier in domũ Pharaonis. Abzã vero bene vsũ sunt ꝓpter illã. Fuerũtq; ei oues et boues ⁊ asini ⁊ serui, famule ⁊ asine et cameli. Flagellauit aũt Dñs Pharaonẽ plagis maximis, ⁊ domũ ei⁹ ꝓpter Sarai vxorẽ Abzã. Vocauitq; Pharao Abzam, et dixit ei: Quidnã est hoc qđ fecisti mihi? quare nõ indicasti mihi q̃ vxor tua esset. Quã ob causam dixisti esse sororem tuam, vt tollerẽ eã mihi in vxorem? nũc igit̃, ecce cõiunx tua, accipe eã ⁊ vade. Pręcepit q̃ Pharao super Abzam viris, et deduxerũt eum ⁊ vxorem illius, et omnia que habebat.

¶ Secundũ Joannẽ. Le. ij.

Tulerũt ergo lapidem. Jesus aũt eleuatis sursum oculis dixit: Pater, gratias ago tibi qm̃ audisti me: ego aũt sciebã quia semper me audis, sed ꝓpter ꝓpulum q̃ circunstat dixi, vt credant quia tu me misisti. Hec cũ dixisset, voce magna clamauit: Lazare veni foras. Et statim ꝓdiit q̃ fuerat mortuus ligatis manus ⁊ pedes institijs, ⁊ facies sudario erat legata. Dixit eis Jesus: Soluite eũ, ⁊ sinite abire. Multi ergo ex Judęis q̃ venerant ad Mariã et Martha et viderant q̃ fecit Jesus, crediderũt in eũ, sed aũt ex ipsis abierũt ad Pharisęos, ⁊ dixerũt eis q̃ fecit Jesus. Collegerũt ergo pontifices ⁊ pharisei cõcilij, et dicebãt: Quid facimus q̃ hic homo multa signa facit? Si dimittimus eũ sic, oês credent in eũ, ⁊ venient Romani ⁊ tollent nostrum locũ ⁊ gentẽ. Vnus aũt ex ipsis Caiphas nomẽ, cum esset pontifex anni illi⁹, dixit eis, Vos nescitis quicquã, nec cogitatis, q̃a expedit nobis, vt vnus moriat̃ homo pro populo, ⁊ non tota gẽs pereat. Hoc aũt a semetipso dixit, sed cũ esset pontifex anni illius prophetauit qđ Jesus moriturus erat pro gente, ⁊ nõ tm̃ pro gẽte, sed vt filios dei q̃ erant dispersi cõgregaret in vnum. Ab illo ergo die cogitauerũt vt interficerent eum.

¶ Jesus ergo iã non in palã ambulabat apũd Judęos, sed abijt in regionem iuxta desertũ in ciuitatẽ que dicit Ephrẽ, ⁊ ibi mozabatur cũ discipulis suis. Proximum aũt erat pascha Judeoꝝ, ⁊ ascenderunt multi Jerosolymã de regione ante pascha, vt sanctificarent seipsos. Querebant ergo Jesum, et colloquebant adinuicẽ in

plostantes: Quid putatis
hanō venit ad diem festum
istū? Dederant aūt pontifi-
ces & pharisei mādatū, Ut
si quis cognouerit vbi sit,
indicet, di apprehēdāt eū.

¶ Feria tertia lectio secundum
Matthēum.

In illo tēpore: Accesse
rūt ad Jesum scribe &
pharisei dicentes: Magister
volumus a te signū videre.
Et reliqua. ¶ Homilia san-
cti Augustini Episcopi.

Et que de istō euāge-
lio recitata sunt fra-
tres mei, si oia pertractare
cupimus, vix tēpus sufficit
singulis, quanto magis er-
gonō sufficit omnibus: Jo
nam prophetam q̄ detectus in
mari belue marine vtero ex
ceptus est, & die tertio viu⁹
exiuit: figurā gessisse salua
toris, q̄ passus est, & die ter-
tia resurrexit, ipse saluator
ostendit. Accusatus est ppu
lus Judeorū in cōparatiōe
ninuitarū: q̄s ninuite ad
has redarguēdos missus est
Jonas prophēta, agēdo pe-
nitentiā irā dei placauerūt,
& misericordiā meruerunt.
Ecce, inquit, plus q̄ Jonas
hic voiens intelligi, seipsum
dīs Jesus. Judei aūt illi ser
uū, & vias suas coprexerūt,
audierūt isti dīm & contem
pserunt, et insuper occide-
rūt. Regina austri exurget
inquit, in iudicio cū gnatio
ne hac, & cōdēnabit eos. Ve-
nit enī a finibus terre audi-
re sapientiā Salomonis, et
ecce plus q̄ Salomō hic. Mō
tuit magnum Chzisto plus
esse q̄ Jonas, pl⁹ esse q̄ Sa
lomon: iste enī dīs, illi seruī
erāt. Sed tū quales sunt q̄
pzelentem dīm contempse-
runt, qs alienigene seruos
eius audierunt. Oratio.

Preces nēas quesum⁹
dīne clemēter exaudi, &
contra cuncta nobis aduer-
santia, dexteram tue maie-
statis extende: Per dīm.

¶ Feria. v. ex Geneſi. Le. i. Ca. 13.

Ascendit ergo Abzam
de Egypto, ipse & vx
oz eius, et omnia que habe-
bat, et Lot cum eo, ad au-
stralem plagam. Erat autē
dives valde Abzam in pos-
sessione auri & argenti. Re-
uersus q̄ est per iter quo ve
nerat, et meridie in Bethel,
vsq̄ ad locum vbi primus
fixerat tabernaculum inter
Bethel et Hai, in loca alta-
ris quod fecerat pzius, et in-
uocauit ibi nomen domini.
Sed et Lot qui erat cum
Abzā, fuerūt greges ouiū &
armēta & tabernacula. Nec
poterat eos capere terra, vt
habitarēt simul, erat quip-
pe substātia eozū multa, et

nequib̃ hãbitarecõmuni spicis, tibi dabo et semini
ter. Unde ꝙ facta est rixa in- tuo vsq; in sempiternũ. Fa
terpastozes gregũ Abzahã ciãq; semen tuum licut pul-
et Lot. Eo aũt tẽpoze Cha uerem terre: si qs poterũ ho
naneus ꝙ Phezeeus habi- minũ numerare pulueꝛ ter
tabãt in terra illa. Dixit er re semẽ ãq; tuũ numerari
go Abzã ad Lot: Ne quelo potest. Surge ꝙ pambula
sit iurgiũ inter me ꝙ te, ꝙ in terram in lõgitudine ꝙ lati
terpastozes meos et pasto- tudine tua, quia tibi dabo
res tuos, fratres em̃ sum⁹. sum eã. Mouens igit Abzã
Ecce vniuersa terra cozã te tabernaculũ suũ, venit, ꝙ ha
est, recede a me obsecro, si ad bitauit iuxta conualle Ma
sinistrã ieris, ego dexterã te bze, que est in Jebzõ edifica
uebo: si tu dexterã eligeris, uit ibi altare domino.
egoad sinistram pgã. Ele-

¶ Secundũ Joanẽ. 12.ca.

natis itaq; Lot oculis, vi- Ielus ergo ante sex
dit omnẽ circa regionẽ Joz dies pasche venit Be-
danis, q̃ vniuersa irrigabat thaniã, vbi Lazarus fuerat
antequam subuerteret dñs moztuus, quẽ suscitauit Je-
Sodomã ꝙ Gomozhã, sicut sus. Fecerunt aũt ei cenam
paradisus Dñi, et sicut E- ibi, ꝙ Martha ministrabat.
gyptus veniẽtibus in Se- Lazarus vero vnus erat ex
goz. Elegitq; sibi Lot regio discũbentibus cum eo. Ma
nẽ circa Jozdanẽ, ꝙ recessit ria ergo accepit libzã vngue
ab oziente, diuisiq; sunt al- ti nardi pistice pretioli, ꝙ vn
terutrũ a fratre suo. Abzã xit pedes Jesu, ꝙ extersit pe
habitauit in terra Chanaã des eius capillis suis, ꝙ do-
Lot vero mozatus est i op- mꝰ impleta est ex odoze vn-
pidis q̃ erãt circa Jozdanẽ guenti. Dixit ergo vnus ex
et habitauit in Sodomis. discipulis eius Judas Isca
Homines aũtẽ Sodomite riotes, q̃ erat eũ traditur,
pessimi erãt, ꝙ peccatozes co Quare hoc vnguentum nõ
ram dño nimis. Dixitq; do venũt trecẽtis denarijs, et
minus ad Abzã postq̃ diui- datũ est egenis: Dixit aũt
sus est ab eo Lot: Leua ocu hoc, nõ q̃a de egenis pertine
los tuos, ꝙ vide a loco in q̃ bat ad eum, sed q̃a fur erat,
nunc es ad aquilonẽ ꝙ meri ꝙ loculos habẽs ea que mit
diem, ad oziẽtẽ ꝙ occiden- tebanꝰ portabat. Dixit er-
tem. Omnẽ terrã quã con- go Jelus Sine illã, in diem

sepulture mee seruauit il-
lud. Pauperes enī semp ha-
betis vobiscū, me autē non
semp habetis. Cognouit er-
go turba multa ex Judeis
quia illic est, et venerūt non
propter Jesum tm̄, sed vt
Lazarū viderēt, quē suscita-
uit a mortuis. Cogitaue-
rūt aūt principes sacerdo-
tū vt & Lazarū interficerēt,
quia multi propē illū abibāt ex
Judeis, & credebāt in Jesū.

¶ In crastinum aūt turba
multa que venerat ad diē fe-
stū, cū audissent, quia venit
Jesus Jerosolymā, accepe-
rūt ramos palmarū, & pro-
cesserūt obuiam ei, & clama-
bāt Hosanna, benedictus q̄
venit in nomine domini rex
Israel. Et inuenit Jesus
asellū, & sedit super eū, sicut
scriptū est. Nolite timere fi-
lia Sion, ecce rex tuus venit,
sedens sup pullū asine. Hec
non cognouerunt discipuli
eius primū, sed quādo glo-
rificatus est Jesus, tunc re-
cordati sunt, q̄a hec erat scri-
pta de eo, et hec fecerunt ei.
Testimoniū ergo p̄hibebat
turba que erat cū eo quādo
Lazarū vocauit de monu-
mento, & suscitauit a moz-
tuis. Propterea & obuiā ve
nit ei turba, q̄a audierūt eū
fecisse hoc signū. Pharisei
ergo dixerūt ad semetipsos

Videtis q̄a nihil p̄ficimus?
ecce mūd⁹ tot⁹ post eū abijt.

¶ Tertia lectio secundum
Mattheum.

In illo tēpore. Egres- Ca.15
sus Jesus secessit in
partes Tyri & Sidonis. Et
reliqua. Homilia Originis.

Vratres, dicet aliquis
ex vobis, feci peccata
multa et magna. Et q̄s ex
nobis est q̄ non peccet? Tu
dicis: Erraui sup oēs homi-
nes, sufficit tibi in sacrificio
ista cōfessio. Dic tu prior mi
quitates tuas vt iustifice-
ris, & cognosce teipsum q̄m
peccatores habeas tristitiā
cū cōuerteris, esto mestus &
noli desperare, sed lachrymas
cōpunctus effunde. Nūqd
aliud fuit i meretrice, quā
lachrymarū effusio? Et ex
hac p̄fusiōe inuenit p̄fidiā,
& accepta fiducia accessit ad
fontē misericordie dñm Je-
sum. Sed veniamus ad cau-
sam. Quid ergo est o euan-
gelista? Et inde trāsiēs dñs
venit in partes Tyri & Si-
donis, & ecce mulier Chana
nea. Mira res o euāgelista.
Ecce mulier caput p̄cī, ar-
ma diaboli, expulsio paradi
si, delicti mater, corruptio le
gis antique. Et ecce mulier
veniebat ad dñm Jesum.
Mulier alienigena de gēti-
bus nouella plātatio Mirū

negotiū. Judei fugiūt, chananea sequit, domestici derelinquūt, alienigena adheret, iūgere ac primare cupit Ecce mulier de finibus illis egressa clamabat dicēs. Mi serere mei Dñe fili David, mulier hec euāgelista efficitur. Pzobauit eā diuinū cōsiliū sacramētū, qñ ꝫ diuinā virtutē obtegerat, ꝫ carnis naturā cōfitet dicēs: miserere mei dñe fili david. Oratio.

Deuotionē populi tui qsumus dñe benigne intende, vt ꝙ p abstinētiam macerantur in corpore, per fructum boni operis reficiantur in mente: Per dñm.

¶ Feria.vi.ex Genesi.Le.i.

Actū est aūt in illo tē pore, vt Amraphel rex Sennaar ꝫ Arioch rex Pōti, ꝫ Chodozlahomoz rex Elamitarū, ꝫ Thadal rex gentiū mirent bellū cōtra Bara regē Sodomozū, ꝫ cōtra Bersa regē Gomozrhe, ꝫ cōtra Senaab regē Adame, ꝫ cōtra Semeber regē Seboim, contraq; regē Bale, ipsa est Segoz. Oēs hi cōuenerunt in vallē sylvestrē que nūc est mare salis. Duodecim eñ ānis seruierāt Chodozlahomoz, ꝫ tertiodecimo anno recesserūt ab eo. Igit quartodecimo anno venit Chodozlahomoz, ꝫ reges ꝙ erāt cū eo p tulerūtq; Raphaim in Astaroth Carnaim, ꝫ Zuzim cū eis, ꝫ Emim in Saue Cariathaim, ꝫ Chorheos in mōtibus Seir, vsq; ad cāpestria Pharan, que est in solitudine. Reuersiq; sunt ꝫ venerūt vsq; ad fontē Milphat, ipsa est Cades, et percusserunt omnem regionē Amalecitarū, ꝫ Amorheozum, qui habitabant in Asasonthamar. Et egressi sunt rex Sodomozū, et rex Gomozrhe, rex q; Adame, et rex Seboim necnon ꝫ rex Bale, ꝙ est Segoz, ꝫ direxerunt aciē contra eos in valle Sylvestri, scilicet aduersus Chodozlahomoz regem Elamitarum, et Thadal regem gentium et Amraphel regem Sennaar, et Arioch regem Ponti, quatuor reges aduersus quinq;. Vallis autem Sylvestris habebat puteos multos bituminis. Itaq; rex Sodomozū, ꝫ rex Gomozrhe terga verterunt, ceciderūtq; ibi, et qui remanserant fugerunt ad montem. Tulerūtq; omnem substantiā Sodomozum et Gomozrheozum et vniuersa que ad eos pertinent, et abierunt. Necnon et Lot, et substantiā eius, filiū fratris Abrā, qui habitabat in Sodomis.

Ca.14

¶ Sedm Joannē. Lect. ij.

QRāt aūt quidā gentiles ex his qui ascende rāt vt adozarēt in die festo. Hi ergo accesserūt ad Philippū qui erat a Bethsaida Galilee, et rogabant eum dicentes: Domine volumus Jesum videre. Venit Philippus et dicit Andree. Iterum Andzeas rursum & Philippus dixerunt Jesu. Jesus autē respondit eis dicens: Venit hoza, vt clarificet filius hominis. Amen amen dico vobis: Nisi granum frumēti cadens in terram, moztuum fuerit, ipsum solum manet, si autem mozt uum fuerit, multum fructū affert. Qui amat animam suam, perdet eam: et qui odit animam suā in hoc mundo, in vitā eternā custodit eam. Si quis mihi ministrat me sequatur: & vbi sum ego illic & minister meus erit. Si quis mihi ministrauerit, honorificabit eum pater meus. Nunc aia mea turbata est. Et quid dicā. Pater saluifica me ex hac hoza. Sed propterea veni in hozā hāc. Pater clarifica nomē tuū. Venit ergo vox de celo dicens. Et clarificaui, et iterū clarificabo. Turba ergo q̄ stabat & audierat: dicebat tonitruum esse factum. Alij aūt dicebant: Angelus ei locutus est. Rūdit Jesus et dixit: Non propter me hec vox venit, sed propter vos. Nūc iudiciū est mūdi, nūc princeps huius mūdi ejcietur foras. Et ego si exaltat⁹ fuero a terra, oīa trahaam ad meip̄m: hoc aūt dicebat, significans qua mozte esset mozituruś. Rūdit ei turba: Nos audiuimus ex lege dā Chzistus manet in eternū, et qūo tu dicis, opoz tet exaltari filium hois? et quis est iste fili⁹ hois. Dixit ergo eis Jesus: Adhuc modicū lumē in vobis est, ambulate dū lucē habetis. vt nō vos tenebze cōpzehēdāt. et qui ambulat in tenebzis nescit quo vadat. Dum lucem habetis, credite in lucem, vt filij lucis sitis.

¶ Tertia le. sēdm Joannē.

IN illo tēpoze: Erat dies festi⁹ Judeoy, & ascēdit Jesus Hierosolymā. Et reliqua. ¶ Homilia sancti augustini Episcopi.

MIrum nō esse debet a deo factum miraculum. mirū enim esset si homo fecisset. Magis gaudere quam mirari debemus, q̄a dominus noster & saluatoz Jesus Chzistus homo factus est p̄ ād diuina miracula inter hoies Deus fecit.

Plus est eñ ad salutē nostrā ꝺd factū est ꝓpter homines. ꝙ ꝺd fecit deus iter homines. Et plus est ꝙ vitia sanauit animarū nostrarū, ꝙ ꝺd sanauit languores corꝓris mortuoꝝ. Sed ꝺa ipsa anima nō eū nouerat a ꝙ sanāda erat, ⁊ oculos habens in carne vñ facta corꝓralia videret, nondū habebat sanos in corde, vnde dēū latentē cognosceret, fecit ꝺd videri ꝓterat, vt sanaret vnde videri non poterat. Ingressus est locū vbi iacebat multitudo magna lāguētium, cecoꝝ, claudoꝝ, ⁊ aridorū. Et cū esset medicus et animarū ⁊ corꝓris, ⁊ venisset saluare oēs alias creditur de illis languētibus vnū elegit quem sanaret vt vnitatē significaret. Si me dioeri corde ⁊ quasi humano captu ⁊ ingenio cōsideremꝰ facientē ⁊ ꝺd ad potestatem pertinet nō magnū aliqꝺ ꝙ fecit, ⁊ qꝺ ad benignitatem parū fecit. Tot iacebant et vnus curatus est, cū posset vno vbo oēs erigere. Dēo.

ASto dñe ꝓpitius ꝓlibi tue, ⁊ quā tibi facis esse deuotā: benigno refoue miseratus auxilio. Per do.

Hodie dicunt septē psalmi.

℣ Sabbato ex Genesi.

Lectio ꝓma.

ECce vnus ꝺ eraterat, nuntiauit Abram Hebreo, ꝺ habitabat in conualle Mābre Amorrhei, fratris Escol, ⁊ fratris Aner, qui eñ pepigerāt fedꝰ cū Abrā. Quod cū audisset Abrā, cōꝓtū videlicet Lot fratrem suū, numerauit expeditos vernaculos suos trecētos decē ⁊ octo ⁊ ꝓsequutꝰ est eos vsqꝫ Dan. Et diuisis socijs irruit sup eos nocte percussitq eos, ⁊ persecutus est vsqꝫ Choba, ꝺ est ad leuā Damasci. Reduxit omnē substantiā, ⁊ Lot fratrē suū cū substātia illius, mulieres ꝙ ⁊ ꝓpulū. Egressꝰ est aūt rex Sodomoꝝ in occursum ei postquā reuersus est a cede Chodolaomor, ⁊ regū ꝙ cū eo erāt in valle Saue ꝙ est vallis regis. At ꝺo Melchisedec rex Salē ꝓferens panē ⁊ vinū, erat enī sacerdos dei altissimi, benedixit ei, ⁊ ait: Benedictus Abram deo excelso, ꝺ creauit celū ⁊ terrā, et bñdictus deus excelsus, ꝺ ꝓtegēte hostes tuos manibus tuis sunt. Et dedit ei decimas ex oībus. Dixit aūt rex Sodomoꝝ ad Abrā. Da mihi animas, cetera tolle tibi. Qui respōdit ei: Leuo manū meā ad dñm deū excelsum possessorē celi et terre, qꝺ a filo subtile

ginnis vlq; ad cozrigiã ca-
lige nõ acceptã ex oĩb⁹ q̃ tua
sunt, ne dicas, ego ditaui A-
bã, exceptis his q̃ comede-
rũt iuuenes, et partib⁹ vi-
roꝝ qui venerunt mecum,
Aner, Eschol, et Mambre,
isti accipient partes suas.

Sermo Joannis Lectio. ij.

HEt locutus est Jesus
& abiit, & abscondit se
ab eis. Cũ aũt tãta signa fe-
cisset coram eis, nõ credebant
in eũ, vt sermo Isaie imple-
rẽt quẽ dixit. Dñe q̃s credi-
dit auditui nr̃o? et brachiũ
Dñi cui reuelatũ est? Pro-
pterea nõ poterãt credere,
quia iterũ dixit Isaias: Exce-
cauit oculos eoꝝ: & indura
uit cor eorum, vt nõ videãt
oculis, & nõ intelligant cor-
de, & conuertant̃, & sanẽ eos.
Hec dicit Isaias: quãdo vi-
dit gloriã eius, & locutus est
de eo. Verũtamẽ & ex pri-
cipibus multi crediderũt in
eũ, sed pp̃ter pharisẽos nõ
confitebant, vt e synagoga
non ejicerentur. Dilexerunt
enĩ gloriã hominum magis
quam gloriã dei. Jesus aũt
clamauit et dixit: Qui cre-
dit in me, non credit in me,
sed in eũ q̃ misit me: Et qui
videt me, videt eũ q̃ misit
me. Ego lux in mundũ ve-
ni, vt oĩs q̃ credit in me, in
tenebris nõ maneat. Et si
q̃s audierit verba mea & nõ
custodierit, ego non iudico
eũ, nõ enĩ veni vt iudicẽ mũ
dũ, sed vt saluificẽ mundũ.
Qui spernit me, & nõ acci-
pit r̃ba mea, habet q̃ iudicet
eũ, sermo quẽ locutus sum,
ille iudicabit eũ in nouissi-
mo die, quia ego ex meipso
non sum locutus, sed q̃ mi-
sit me pater, ipse mihi man-
datum dedit quid dicam et
q̃d loquar, & scio quia man-
datum eius vita eterna est:
Que ergo ego loquor, sicut
dixit mihi pater sic loquor.

Ca. 7.

Tertia lect. sc̃m Matthẽu

IN illo tẽpore. Assum-
psit Jesus Petrum et
Jacobũ, & Joañẽ fratrẽ ei⁹,
& duxit illos in mõtẽ excel-
sum seorsum, & trãsfigura-
tus est ãt eos. Et reliqua.

Homilia sancti Leonis pape

EVangelica lectio dile-
ctissimi, que per aures
corporis interiorẽ mentiũ
nostrarũ pulsauit auditũ,
ad magni sacramẽti nos in
telligẽtiã vocat. Quã mspi
rãte gratia dei facilius asse
quemur, si cõsiderationẽ no
strã ad ea q̃ paulo superius
sunt narrata referamus.
Saluator enĩ humani gene
ris deus Christus, cõdens
eã fidẽ q̃ impios ad iustitiã,
& mortuos reuocat ad vitã,
ad hoc discipulos suos do-

ctrine monitis, ꝫ operū mi-
raculis imbuebat, vt idē et
vnigenitus dei, et filiꝰ hoīs
crederet. Mā vnū hoz sine
alio nō ꝓderat ad salutē: et
equalis erat periculi, dñm
nostrū Jesum Chzistū, aut
deū tm̄modo sine hoīe, aut
sine deo solū hominē credi-
disse, cū vtrūq; esset patiē
cōfitēdū. Quia sicut deo ve
ra humanitas, ita hoī erat
ꝛa diuinitas. Ad cōfirman-
dā ergo huiꝰ fidei salubzita
tē interrogauerat discipulos
suos dñs inter diuersas ali
ozū opiniones d̄ ipſi de eo
crederēt, d̄ue sentirēt. Ubi
ap̄s Petrus ꝓ reuelationē
cunctis patris, cozꝛexa supe
rās ꝫ humana trāscēdēs vi
dit oculis mētis filiū dei vi
ui, ꝫ cōfessus est gloziā dcita
tis, d̄a nō ad solam respexit
substantiā carnis ꝫ sangui-
nis: Tantūq; in hac fidei
sublimitate cōplacuit, vt ꝛe
atitudinis felicitate dotatꝰ
sacrā inuiolabilis petre acci
pet firmitatē, supza quā fū
data ecclesia poztis inferꝝ
ꝫ moztis legibus ꝓualeret.
Nec in soluēdis aut ligādis
quozūcūq; causis, aliud ra-
tū esset in celo, quam qđ Pe
tri sedisset arbitrio. Oratio

POpulū tuū quesumꝰ
dñe propitius respice,
atq; ab eo flagella tue iracū

die clementer auerte. Per.

C Dominica secūda quadra-
gesime ex Geneli. Lectio. i.

HIs itaq; trāsactis dix-
tus est sermo dñi ad
Abzā per visionē dicēs: No
li timere Abzā ego ꝓtector
tuus sum, ꝫ merces tua mul-
gna nimis. Dixitq; Abram
Dñe deus qđ dabis mihi,
ego vadā absq; liberis, ꝫ fi-
lius ꝓcuratozis domꝰ mei,
iste Damasctus Eliezer. Ad-
diditq; Abzā. Mihi aūt nō
dedisti semē, ꝫ ecce vnaꝛ-
ius meus, heres meꝰ erit.
Statimq; sermo dñi factus
est ad eū dicēs: Nō erit hic
heres tuus, sed q̄ egredietur
vtero tuo ipsum habebis he
redē. Eduxit q; eū foꝛas, et
ait illi: Suspice celū, et nume
ra stellas si potes, ꝫ dixit ei:
Sic erit semē tuū. Credidit
Abzā deo, ꝫ reputatū est illi
ad iustitiā. Dixitq; ad eū:
Ego Dñs q̄ eduxi te de Ur
Chaldeozū, vt darē tibi terꝝ
rā istam et possideres eā. At
ille ait, Dñe deus, vnde sci-
repossum qđ possessurꝰ sum
eā? Et respondēs dñs: Su-
me inquit mihi vaccā trien
nem, ꝫ capzā triēnā, ꝫ arietē
annozum triū, turturē q;
ꝫ columbā. Qui tollēs vni
uersa hec diuisit ea per me-
dium et vtras q; partes cō
tra se altrinseꝛus posuit,

aues autem nō diuisit. Descenderuntq; volucres super cadauera & abigebat eas Abram. Cumq; sol occumberet, sopor irruit sup Abrā & horror magnus & tenebrosus inuasit eum. Dictumq; est ad eum: Scito prenoscens quod peregrinū futurum sit semē tuum in terra non sua, & subijcient eos seruituti, et affligent quadringentis annis. Verumtamē gentē cui seruituri sunt, ego iudicabo, et post hec egredientur cum magna substantia. Tu aūt ibis ad patres tuos in pace, sepultus in senectute bona. Generatione autem quarta reuertentur huc necdum enim cōplete sunt iniquitates Amorrheorū vsq; ad presens tēpus. Cum ergo occubuisset sol, facta est caligo tenebrosa, et apparuit clibanus fumās, & lampas ignis transiens inter diuisiones illas. In illo die pepigit dominus fedus cum Abram, dicens, Semini tuo dabo terrā hāc, a fluuio Egypti vsq; ad fluuiū magnū Euphraten, Cineos, & Cenezeos Cedemoneos, & Cetheos, & Pherezeos, Raphaim quoq; & Amorrheos, et Chananeos, et Gergeseos, et Jebuseos.

℣ Secundum Joannem.

Lectio secunda.

Ante diem festum pasche, sciens Jesus ḋa venit hora eius vt trāseat ex hoc mūdo ad patrē, cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finē dilexit eos. Et cena facta, cū diabolus iā misisset in cor vt traderet eum Judas Simonis Iscariotes, sciēs quia oīa dedit ei pater in manus, & ḋa a deo exiuit & ad deū vadit, surgit a cena, et ponit vestimenta sua, & cū accepisset linteū, p̄cinxit se. Deinde misit aquā in peluim, & cepit lauare pedes discipulorū, & extergere linteo quo erat p̄cinctus. Venit ergo ad Simonē Petrum. Et dicit ei Petrus: Dñe tu mihi lauas pedes? Respōdit Jesus, & dixit ei: Mō ego facio, tu nescis modo, scies aūt postea. Dicit ei Petrus: Nō lauabis mihi pedes in eternum. Respondit ei Jesus: Si nō lauero te, nō habebis partē mecū. Dicit ei Simō Petr⁹: Domine nō tm̄ pedes meos, sed et manus & caput. Dicit ei Jesus: Qui lot⁹ est, nō indiget nisi vt pedes lauet, sed est mūdus tot⁹. Et vos mūdi estis, sed non oēs: Sciebat enim quisnam esset qui traderet eum, p̄pterea dixit: Non estis mundi oēs.

Postꝙ ergo lauit pedes eorũ, & accepit vestimenta sua, cũ recubuisset iterum, dixit eis: Scitis ꝺ̃ fecerim vobis? Vos vocatis me magister & dñe, & bñ dicitis, sum etenim. Si ergo ego laui pedes vestros, dñs & magister, & vos debetis alter alterius lauare pedes: Exemplũ enim dedi vobis, vt quemadmodũ ego feci vobis, ita & vos faciatis. Amen amẽ dico vobis, nõ est seruꝰ maior dño suo, neq; apostolꝰ maior eo qui misit illũ. Si hec scitis beati eritis si feceritis ea. Non de oĩbus vobis dico, ego scio ꝙs elegerim. Sed vt impleat scriptura: Qui mãducat mecum panem, leuabit contra me calcaneũ suum. Amẽ dico vobis, priusq; fiat, vt cum factum fuerit credatis quia ego sum. Amẽ amen dico vobis, qui accipit si quẽ misero, me accipit, qui autem me accipit, accipit eum qui me misit.

¶ Tertia lectio secundum Matthеum.

Ca. 13. In illo tẽpore: Assumpsit Jesus Petrum & Jacobũ et Joannẽ fratrem eius, & duxit illos in montẽ excelsum seorsum, & transfiguratus est ante eos. Et reli.

¶ Homilia sancti Ambrosij Episcopi.

Deo autẽ vobis, dilecti sunt alicꝰ hic stantes ꝙ nõ gustabũt mortẽ, donec videant regnũ dei. Semper dñs sicut ad premia erigit futura virtutũ atq; utilem seculariũ rerũ docet esse cõtemptũ, ita etiã infirmitatẽ mentis humane pzelentis remuneratiõe sustẽtat. Ait enim quippe est cruce tollere et aiam periculis ac morti corpus offerre negare quod sis, cũ velis esse ꝺ̃ non fias. Rarocꝝ quãuis excellus futuris cõmutat pzelentis. Difficile quippe videtur hoĩbus vt spem pertentis emant, ꝺ̃nocꝝ pzelentium, future locũ mercent etatis. Ergo bonus & mozalis magister ne ꝺ̃s deperatiõe fugãt aut tedio, qñ vite dulcedo illecebra cõstantẽ quoq; mulcet affectũ, cõtinuos vẽdi successus fidelibus pollicetur. Frigent enim solatia sub metu mozis, magnaq; amoz vite pzelentis ut tegre blãditias spei, cum appetite salutis terroze cõpescat. Nõ habes igitur quod queras, & nõ habes ꝺ̃ erudites. Arbiter omniũ, dedit et virtutũ pzemiũ, & infirmitatis remediũ, vt pzelentibus sustineatur infirmitas, futuris futuris. Si fortis es, cõtẽne mortẽ, si imbecillis

es fuge.Sed nemo ptesse fu
gere mortē nisi vitā sequat
Vita tua Christus est, ipse
est vita ā mozi nescit. Oro:
Deus ā conspectis om
ni nos virtute desti
stodi, interius exteriusq; cu
uersitatibus munniamur in
coppoze, et a pzauis cogita
tionibus mūdemur in men
te, Per dominū nostrū. ꝛc.

¶ Feria.ij. et Genesi.xv.

Sarai vxoz Abzā,
nō genuerat sibi libe
ros, sed habēs ancillā Egy
ptiā nomine Agar, dixit ma
rito suo: Ecce conclusit me
dñs ne parerē, ingredere ad
ancillā meā, si forte saltem
ex illa suscipiā filios. Cūq;
tulit Agar Egyptiā ancil
lam suā post annos decē quā
habitare ceperant in terra
Chanaan, dedit eam vito
suo vxozē. Qui ingressꝰ est
ad eā. At illa cōcepisse se vi
dens, despexit dominā suā.
Dixitq; Sarai ad Abzam.
Iniq agis cōtra me, ego de
di ancillā meā in sinū tuū,
que videns ād conceperit, de
spectui me habet, iudicet do
minus inter me ꝛ te, Cui re
spondēs Abzā: Ecce ait an
cilla tua in manu tua est, v
tere ea vt libet. Affligēte igi
tur eā Sarai, fugam iniit.

Cumq; inuenisset eā ange
lus dñi iuxta fontem aque
in solitudine que est in via
Sur in deserto, dixit ad il
lā Agar ancilla Sarai vnde
venis? ꝛ quo vadis? Que re
spondit: A facie Sarai do
mine mee ego fugio. Dixit
q; ei angelus dñi. Reuertere
re ad dominā tuā, ꝛ humi
liare sub manu illi⁹. Et rur
sum: Multiplicans multi
plicabo semē tuum, ꝛ
nō numerabit pze multitu
dine. Ac deinceps. Ecce ait
cōcepisti ꝛ paries filiū voca
bis q; nomē eius Ismahel,
eo ād audierit dñs afflictio
nē tuam. Hic erit ferus ho
mo, manus eius cōtra oēs,
ꝛ manus oim contra eū, ꝛ e
regione vniuersoꝝ frattū
suoꝝ figet tabernacula. Vo
cauit aūt Agar nomen dñi
qui loquebatur ad eā. Tu
deus qui vidisti me. Dixit
enim: Pzofecto hic vidi poste
rioza videntis me. Pzopte
ea appellauit pateum il
lum. Puteum viuentis et
videtis me ipse est inter Ca
des et Barad. Peperitque
Agar Abze filium, qui voca
uit nomen eius Ismahel.
Octoginta et sex annoꝝ
erat Abzam quando pepe
rit ei Agar Ismahelem.

¶ Secundum Joannem.

Lectio secunda.

Cum hec dixisset Jesus, turbatus est spū, & p̄testat⁹ est, & dixit: Āmē amen dico vobis, q̄a vnus ex vobis tradet me. Aspicie bāt ergo ad inuicē discipuli, hesitātes de q̄ diceret. Erat ergo recumbēs vn⁹ ex discipulis eius in sinu Jesu quē diligebat Jesus. Innuit ergo huic Simon Petrus, et dixit ei: Quis est de q̄ dicit? Itaq; cū recubuisset ille supra pectⁿ Jesu, dixit ei: Dñe quis est? Rñdit Jesus: Ille est, cui ego intinctum panē porrexero. Et cū intinxisset panem dedit Jude Simonis Iscariote. Et post buccellam, introiuit in eum satanas. Et dicit ei Jesus. Mō facis fac citi⁹. Hoc aūt nemo scivit discumbentiū, ad q̄d dixerit ei. Quidā enī putabāt, q̄a loculos habebat Judas, q̄d dixisset ei Jesus Eme ea que opus sunt nobis ad diē festū, aut egenis vt aliquid daret. Cū ergo accepisset ille bucellā, exiuit cōtinuo. Erat aūt nox. Cū ergo exisset dixit Jesus: Nūc clarificat⁹ est filius hominis, & deus clarificat⁹ est in eo. Si de⁹ clarificatus est in eo, & deus clarificabit eū in semetipso, & continuo clarificabit eū: Filioli adhuc modicū vobiscū sum. Quaretis me, & sicut dixi Judeis Quo ego vado vos nō potestis venire, et vobis dico modo. Mādatū nouū do vobis, vt diligatis inuicē. Sicut dilexi vos & vos diligatis inuicem. In hoc cognoscēt oēs q̄a discipuli mei estis si dilectionē habueritis adinuicē. Dicit ei Simon Petrus: Dñe q̄ vadis? Rñdit Jesus: Quo ego vado non potes me modo sequi, sequeris aūt postea. Dicit ei Petr⁹: Quare nō possum te sequi modo? animā meā pro te ponā. Respondit ei Jesus: Animā tuā pro me pones? Amen amen dico tibi, non cantabit gallus, donec ter me neges. Et ait discipulis suis: Non turbetur cor vestrū. Creditis in deū & in me credite. In domo patris mei mansiones multe sunt. Si q̄ minⁿ, dixissem vobis: q̄a vado parare vobis locū? Et si abiero & preparauero vobis locū iterū venio & recipiam vos ad meipsum, vt vbi sum ego & vos sitis. Et q̄ ego vado scitis, & viā scitis. Dicit ei Thomas: Dñe nescimⁿ q̄ vadis & quo pergis, quomodo possumus viā scire? Dicit ei Jesus: Ego sum viā, & vita & vita, Nemo venit ad patrē nisi p me. Si cognouisseris me patrē meū vtiq; cognos-

uisletis, & amodo cognoscitis
& vidistis eum.

¶ Lectio .iii. scdm Joannē.

IN illo tempore: Dixit
Jesus turbis Judeor
Ego vado & queritis me, &
in peccato vestro moriemi-
ni: Et reliqua. ¶ Homilia
sancti Augustini episcopi.

DEutus est dñs Jude
is dicēs: Ego vado et
queritis me, nō dixit, sed
odio. Mā illū postea ꝯ ab-
scessit ab oculis hominū, in
dāt, illi plequēdo, illi hatere
tupidō. In psalmis ait ip-
se dñs per prophetā: Perijt
fuga a me, & nō est q̄ requat
niam meā. Et alio in psal-
mo: Cōfundāt & reuerean-
tur requirentes aiam meā.
Culpauit q̄ nō requirēt dam
nauit q̄ requirēt. Malū est
est nō querere aiaz Chzisti,
sed qūo eā quesierūt disci-
puli. Et malū est querere
aiaz Chzisti, sed qūo eā qsie
rūt Judei: Illi est vt habe-
ret, ille vt perderet. Deniq̄
istis qui sic querebant moze
malo, cozde peruerso quod
sequitur adiūxit. Queritis
me, & ne putetis quia bene
me queritis, in peccato ve-
stro moziemini. Hoc est
Chzistum male querere, in
peccato suo mozi. Hoc est
illū odisse, per quem posset
saluus esse. Cum enī hoīes
quozū spes in deo est, nō de
beant mala reddere pro ma
lis, reddebāt illi mala p bo
nis. Denuntiauit ergo il-
lis deus dixitq̄ sententiam
prescius, qđ in peccato suo
morerentur. Deinde adiun
git: Quo ego vado vos nō
potestis venire. Oratio.

QUesta quesumus De-
us, vt familia tua que
se affligendo carnem ab ali-
mentis abstinet. sectando
iustitiam a culpa ieiunet: p.

¶ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima.

POstquam vero nona-
ginta et nouem anno- Ca.17
rum esse ceperat, apparuit
ei dominus, dixitq̄ ad eum:
Ego deus omnipotens, am
bula cozā me, & esto perfect9
Ponāq̄ fedus meū inter
me & te, & multiplicabo te ve
hemēter nimis. Cecidit A-
brā prono in faciē. Dixit-
q̄ ei Deus: Ego sum & pa-
ctū meū tecū, eris q̄ pater
multarū gentiū. Nec vltra
vocabit nomē tuū Abram,
sed appellaberis Abrahā, qa
patrem multarū gentiū con
stitui te. Faciāq̄ te crescere
vehementissime, et ponā te
in gentibus: reges q̄ ex te
egredientur: Et statuam
pactum meum inter me et
te, et inter semen tuum post

te in generationibus suis
fedære sempiterno, vt sim
Deus tuus et seminis tui
post te. Daboq; tibi ⁊ semi-
ni tuo post te terrā peregri
nationis tue, omnē terram
Chanaan in possessionē eter
nā, eroq; deus eorū. Dixit
iterum deus Ad Abraham:
Et tu ergo custodies pactū
meū, et semen tuum post te
in generatiōibus suis. Hoc
est pactum meū quod obser
uabitis inter me et vos et
semen tuum post te. Circū-
cidetur ex vobis omne ma-
sculinum, et circumcidetis
carnem ꝓputij vestri, vt
sit in signum fœderis inter
me et vos: Infans octo die
rum circūcidetur in vobis,
omne masculinum in gene-
rationibus vestris, tam ver
naculus quā emptitius cir
cumcidet, ⁊ quicunq; nō fue
rit de stirpe vestra eritq; pa
ctū meū in carne vestra in
fœdus eternū. Masculus cu
ius ꝓputij caro circumcisa
nō fuerit, delebit̄ anima il-
la de populo suo, quia pactū
meum irritum fecit.

¶ Secundū Joannē. Le.ij

Dicit ei Philippus: Domine ostende nobis patrē, et sufficit nobis. Dicit ei Jesus: Tanto tē-
pore vobiscum sum, ⁊ non cognouisti me? Philippe q̄

videt me, videt et patrem.
Mūo tu dicis Ostende no-
bis patrem? Non credis q̄
ego in patre, et pater in me
est? Verba q̄ ego loquor vo
bis, a meipso nō loquor: pa-
ter autē in me manēs, ipse
facit opera. Nō creditis q̄
ego in patre et pater in me
est? Alioquin propter opera
ipsa credite. Amen amen di
co vobis, qui credit in me,
opera que ego facio ⁊ ipse fa
ciet, ⁊ maiora horum faciet,
q̄ ego ad patrem vado. Et
quodcūq; petieritis patrem
in nomine meo hoc faciam,
vt glorificet̄ pater in filio.
Si quid petieritis me in no
mine meo hoc faciā. Si di-
ligitis me mādata mea ser-
uate. Et ego rogabo patrē,
⁊ alīū paracletū dabit vo-
bis, vt maneat vobiscū in e-
ternū, spiritū veritatis, quē
mūdus nō potest accipere,
q̄ nō videt eū, nec scit eū,
vos aūt cognoscetis eū, q̄
apd vos manebit, ⁊ in vobis
erit: Nō relinquā vos orphā
nos, veniā ad vos. Adhuc
modicū ⁊ mūdus me iā nō vi
det. Vos aūt videtis me, q̄
ego viuo ⁊ vos viuetis. In
illo die vos cognoscetis q̄
ego sū in patre meo, ⁊ vos
in me, ⁊ ego in vobis. Qui
habet mādata mea ⁊ seruat
ea, ille est q̄ diligit me, q̄ aūt

diligit me,diliget ur a patre meo ⁊ ego diligā eū, ⁊ manifestabo ei meipsum. Dicit ei Judas,non ille Iscariotes: Dñe quid factū est quia manifestaturus es nobis teipsum, ⁊ non mundo: Respndit Jesus, ⁊ dixit ei: Si ąs diligit me sermonē meū seruabit, ⁊ pater meus diliget eū, ⁊ ad eū veniemus ⁊ mansionē apud eū faciemus: qui nō diligit me sermōes meos nō seruat. Et sermonē quē audistis nō est meus, sed ei⁹ qui misit me, patris. Hec locutus sum vobis, apud vos manēs. Paracletus aūt spūs sanctus, quem mittet pater in noīe meo, ille vos docebit oīa, ⁊ suggeret vobis oīa quecūq; dixero vobis. Pacē relinquo vobis, pacē meā do vobis, nō quō mundus dat, ego do vobis. Non turbetur cor vestrum neq; formidet. Audistis ḋa ego dixi vobis: Vado ⁊ venio ad vos. Si diligeretis me, gauderetis vtiq; ḋa vado ad patrē, quia pater maior me est. Et nunc dixi vobis priusquam fiat, vt cū factū fuerit credatis. Jā nō multa loquar vobiscū: venit enim princeps mundi huius, ⁊ in me non habet quicquam. Sed vt cognoscat mundus quia diligo patrem, ⁊ sicut mandatū dedit mihi pater sic facio. Surgite eam⁹ hinc

¶ Tertia lectio lcōm Matt.

In illo tpe: Locut⁹ est Jesus ad turbas, ⁊ ad discipulos suos dicens: Super cathedrā Moysi sederūt scribe ⁊ pharisei. Et reliqua Ca. 23

Homilia sancti Hieronymi prelbyteri.

Quid mansuetius, ḋ benignius dño. Tentatur a phariseis, cōtringū ⁊ insidie eozum, ⁊ lcōm psalmi stā: Sagitte paruulox facte sunt plage eozū. Et nihilominus pzopter sacerdotium ⁊ nominis dignitatē hoztatur populos, vt lubjciātur eis. non opera sed doctrinā considerātes. Quod aūt ait super cathedrā Moysi sederunt scribe ⁊ pharisei. Per cathedzā, doctrinā legis ostē dit. Ergo ⁊ illud qō dicitur in psalmo. In cathedra pestilētie nō sedit, ⁊ cathedzas vendentiū colūbas euertit: etiā per cathedzā doctrinā debemus accipere. Alligant aūt onera grauia ⁊ impozta bilia, ⁊ imponunt ea in humeros hoim, digito aūt suo nolunt ea mouere. Hoc gña liter a duerl⁹ oēs magistros dictū est, qui grandia iubēt ⁊ minoza nō facīū: no tādū aūt q̄ humeri ⁊ digiti ⁊ one ra ⁊ vincula quibus alligāt

onera, spiritualiter intelligē
da sunt. Dia vero tua opa
faciunt: vt videantur ab ho
minibus. Quicunq; igitur
ita facit quodlibet vt videa
tur ab hominibus: scriba est
et phariseus. Oratio.

Propitiare dñe supplī
cationibus nostris, et
animarū nostrarū medere
languoribus, vt remissione
percepta in tua semper bene
dictione letemur: Per.

¶ Feria. iij. ex Genesi. L. i.

Dixit quoq; Deus ad
Abrahā: Sarai vxo-
rē tuā non vocabis Saraī,
sed Saram. Et benedicā ei,
et ex illa dabo tibi filium, cui
benedicturus sum et erit in
nationes, et reges populoꝝ
oriētur ex eo. Cecidit Abra
hā in faciē suā, et risit in cor
de suo dicēs: Putasne cētē
nario nascetur filius: et Sa
ra nonagenaria pariet? Dixitq; ad deū: Utinā Ismahel viuat coram te. Et ait dñs ad Abrahā: Sara vxor tua pariet tibi filium, vocabis q; nomen eius Isaac, et constituā pactū meū illi in fedus sempiternū, et semini eius post eū. Super Ismahel quoque exaudiui te: ecce benedicā ei et augebo et multiplicabo eū valde: duodecim duces gñabit, et faciā illū in gentē magnam. Pactū vero meū stabo tuā ad Isaac quē pariet tibi Sara tēpore isto in anno alt
tero. Cūq; finitus esset sermo loquētis cū eo, ascendit deus ad Abrahā, Tulit aūt Abrahā Ismahel filiū suum et oēs vernaculos domus suę, et oēs vernaculos quos emerat: omnes mares ex oibus viris domus suę: et circūcidit carnē preputij eoꝝ statim in ipsa die, sicut preceperat ei deus. Abrahā nonaginta q nouem annoꝝ quando circūcidit carnē preputij sui. Et Ismael filius suus tredecim annos impleuerat quando preputium carnis suę circūcisionis sue. Eadē die circumcisus est Abrahā et Ismahel filius eius. Et oēs viri domus illius, tam vernaculi quā empticij, et alienigene pariter circuncisi sunt.

¶ Secundū Joannē. L. xv.

Ego sum vitis vera: et
pater meus agricola est.
Omnē palmitē in me nō fe
rentē fructū, tollet eū: et om
nē qui fert fructū, purgabit
eū: vt fructus plus afferat.
Jam vos mūdi estis propter
sermonē quem locutus sum
vobis. Manete in me: et ego
in vobis. Sicut palmes nō
potest ferre fructū a semetip
so nisi manserit in vite: sic
nec vos nisi in me manseritis. Ego sum vitis: vos pal
mites, q manet in me et ego

in eo: hic fert fructū multū petieritis patrem in nomine
ḡa sine me nihil potestis face meo det vobis.
re. Si quis in me nō man-
net: mittet foras sicut pal-
mes, ⁊ arescet: ⁊ colligēt eū, ¶ Tertia lectio secundum
⁊ in ignē mittēt ⁊ ardet. Si Mattheum.
manseritis in me, ⁊ verba IN illo tpe: Ascendens Ca. 20.
mea in vobis manserint: qđ Jesus Hierosolymam
cunq̃ volueritis petetis et assumpsit duodecim discipu
fiet vobis. In hoc clarifica- los secreto: ⁊ ait illis. Ecce
tus est pater meus: vt fructū ascendimus Hierosolymā: ⁊
plurimū afferatis, ⁊ efficia- filius hois tradet pncipib⁹
mini mei discipuli. Sicut di sacerdotū ⁊ scribis: ⁊ cōdem
lexit me pater, ⁊ ego dilexi nabūt eū morte. Et reliqua
vos. Manete in dilectione ¶ Homelia sancti Ambrosij.
mea. Si pcepta mea serua Episcopi.
ueritis, manebitis in dile- QUōsiderādum est, que
ctione mea: sicut ⁊ ego pcepta mater filiozū Zebedei
patris mei seruavi, ⁊ maneo cum filijs ⁊ pro filijs petat,
in eius dilectione. Hec locu- Mater est vtique cui pro fi
tus sum vobis: vt gaudium liozum honoze sollicite im-
meū in vobis sit, ⁊ gaudiū moderatioz quidem, sed tan
vestrum impleatur. Hoc est tum ignoscenda mēsura vo
pceptū meum vt diligatis tozum est. Itq̃ mater etate
inuicē sicut dilexi vos. Ma- longeua, studio religiosa so-
iozē hac dilectionē nemo ha latio destituta: que tunc tē-
bet: quā vt animā suā po- pozibus: quando vel iuuan
nat ꝙs pro amicis suis. Vos da: vel alenda fozet valde
amici mei estis, si feceritis q̃ pzolis auxilio, abesse sibi li-
ego pcipio vobis. Jā non beros patiebatur, ⁊ volun-
dicā vos seruos, quia seruꝰ tati sue mercedem sequētiū
nescit quid faciat dñs eius. Chzistum pzetulerat filiozū
Vos aūt dixi amicos: quia (vt legimus) relictis retib⁹
oia que audiui a patre ⁊ patre secuti sunt eum. Hec
meo, nota feci vobis. Non igitur studio materne sedu-
vos me elegistis, sed ego ele- litatis indulgētioz: obsecrat
gi vos: ⁊ posui vos vt eatis saluatozem dicens. Dic vt
⁊ fructū afferatis ⁊ fructus sedeant hi duo filij mei vn⁹
vester maneat, vt quodcūq̃ ad dexteram tuam, ⁊ alius
ad sinistram in regno tuo.

Et si error pietatis tñ error est. Nescīt enī viscera materna patientiā. Et si voti auara, tñ venerabilis cupiditas, q̄ non pecunie est auida, sed gratie. Nec inuerecū da petitio, q̄ non sibi sed liberis cōsulebāt. Matrē cōsyderate, matrē cogitate. Sed nihil mirū si vilis vobis vester circa filios affectus parē tū qui etiā oīpotētis patris vilē putatis esse circa vnigenitū filiū charitatē Dñs celi atq; terrarū verecundabatur: vt sēm assumptionem carnis & virtutis aīe loquar verecundabar inquā et (vt ipsius verbo vtar) cōfundebatur matri pro filijs postulanti et sue sedis consortiū denegare. Oratio.

POpulū tuū q̄s domine propitius respice: & ās ab escis carnalibus precipis abstinere: a noxijs quoq; vitijs cessare concede. Per.

¶ Feria.v. ex Genesi. Lec. i.

Ca. 18 APparuit aut̄ ei dñs in conualle Mambre sedenti in ostio tabernaculi sui in ipso feruore diei. Cumque eleuasset oculos apparuerunt ei tres viri stantes prope eū, quos cum vidisset cucurrit in occursum eorū de ostio tabernaculi sui, & adorauit in terra. Et dixit: Dñe, si inueni gratiā in oculis tuis, ne trāseas seruum tuū, sed afferam paululum aque, & lauētur pedes vestri & requiescite sub arbore. Ponā q̄ buccellā panis, & cōfortetur cor vestrū, postea transibitis, idcirco enim declinastis ad seruū vestrum. Qui dixerunt, Fac vt loquutus es. Festinauit Abrahā in tabernaculū ad Sarā, dixitq; ei, Accelera, tria sata similā cōmisce, & fac subcinericios panes. Ipse vero ad armentū cucurrit, & tulit inde vitulū tenerrimū & optimum dedit q̄ puero, qui festinauit & coxit illū. Tulit quoq; butyrū, & lac, & vitulū quē coxerat, & posuit coram eis, ipse vero stabat iuxta eos sub arbore. Cumque comedissent dixerūt ad eū. Vbi est Sara vxor tua? Ille rñdit, Ecce in tabernaculo est. Cui dixit, Reuertēs veniā ad te tpe isto vita comite, & habebit filium Sara vxor tua. Quo audito Sara risit post ostiū tabernaculi. Erāt aūt ambo senes pueriq; etatis & desierant Sare fieri mulierēs. Post q̄ consenuit, & dñs meus vetul⁹ est, voluptati opā dabo. Dixit aūt dñs ad Abrahā. Quare risit Sara dicens, Nū vere partitura sum anus? Numquid deo

quisquā est difficilis? Juxta
conditū reuertar ad te hoc
tempore vita comite. & ha
bebit Sara filiū. Negauit
perterrita Dñs aūt, Nō ri-
sisti: timore
inquit, ita: sed risisti.

¶ Secundū Joannē Le. ij.

Et mando vobis, vt
diligatis inuicem. Si
mundus vos odit: scitote qa
me priorem vobis odio ha-
buit. Si de mundo fuissetis
mundus qđ suū erat, dilige
ret: quia vero de mundo nō
estis, sed ego elegi vos de mū
do propterea odit vos mun
dus. Memento te sermonis
mei, quē ego dixi vobis. Nō
est seruus maior domino suo.
Si me persecuti sunt: & vos
persequent. Si sermonē meū
seruauerunt: & vestrū seruа
bunt. Sed hec oīa facient vo
bis propter nomen meū, qa
nesciūt eū qui misit me. Si
nō venissem & locutus fuis-
sem eis: peccatū nō haberēt
nunc aūt excusationē nō ha
bēt de peccato suo. Qui me
odit: & patrē meū odit. Si
opera nō fecissem in eis que
nemo alius fecit, peccatū nō
haberēt, nūc autē & viderūt
& oderūt & me & patrē meū.
Sed vt adimpleatur sermo
qui in lege eorū scriptus est,
Quia odio habuerunt me
gratis. Cū aūt venerit pa-
racletus (quē ego mittā vo-
bis a patre) spūs veritatis
qui a patre procedit: ille te-
stimoniū perhibebit de me,
& vos testimoniū perhibebi
tis, qa ab initio mecū estis.

¶ Hec locutus sum vobis, Ca. 16
vt nō scandalizemini. Ab-
q; synagogis faciēt vos, sed ve
nit hora, vt oīs qui interfi-
cit vos, arbitrē obsequium
se prestare deo, & hec facient
vobis: qa non nouerunt pa
trē, neq; me. Sed hec locut⁹
sum vobis, vt cū venerit ho
ra, eorū reminiscamini quia
ego dixi vobis. Hec aūt vo-
bis ab initio non dixi: quia
vobiscū erā. Et nunc vado
ad eū qui misit me: & nemo
ex vobis interrogat me, Quo
vadis? Sed quia hec locut⁹
sū vobis, tristitia impleuit
cor vestrū, Sed ego verita-
tem dico vobis, expedit vo-
bis vt ego vadā, si enī non
abiero, paraclet⁹ nō veniet
ad vos: si aūt abiero, mittā
eū ad vos. Et cū venerit, il-
le arguet mundū de peccato
& de iustitia et de iudicio: de
peccato quidē quia nō credi
derunt in me, de iustitia ve-
ro, quia ad patrē vado, & iā
non videbitis me, de iudicio
autem, quia princeps huius
mundi iam iudicatus est.

¶ Tertia lectio secundum
Lucam.

Ca. 16 In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Homo quidã erat dives, & induebatur purpura & bysso & epulabatur quotidie splẽdide. Et reliqua. ¶ Homelia sancti Gregorii pape.

Verbis sacrẽ eloquij fratres charissimi: pzius seruãda est veritas historie, & post modũ requirẽda spiritualis intelligẽtia allegorie. Cũ nãq; allegorie fructus suauiter carpitur: cũ pzius per historiã veritatis radice solidatur. Sed quia nõ nunquã allegoria fidẽ edificat: & historia mozalitatẽ: nos q̃ auctoze deo tã fidelibus loquimur nõ ab re credimus: si ipsum loquẽdi ozdinẽ postponamus, Quatenus & fidẽ tã firmã tenetis: pzius de allegoria aliq̃d bzeuiter audire debeatis: & qđ vobis de mozalitate historie valde est necessariũ: hoc in expositionis nostre ozdine seruẽt extremũ: da ea plerũq; melius solent recoli: que postmodũ cõtingit audire. Sensus ergo allegoricos sub bzeuitate trãscurrimus: vt ad mozalitatis latitudinem citius venire valeamus. Homo q̃dã erat dives: & induebat purpura & bysso: & epulabat q̃tidie splendide. Quẽ fratres charissimi: quẽ dives iste q̃ induebatur purpureas byssos & epulabatur quotidie splẽdide: nisi iudaicũ populũ significat: qui cultũ vite exercius habuit, quia accepte legis delitijs, ad mitozẽ vitus est gloziẽ nõ ad vtilitatem. Quem vero Lazarus vlcerosus plenus: nisi gentilẽ populũ figuraliter expzimit: qui dũ cõuersus ad deũ peccata sua cõfiteri nõ erubuit: huic vulnus in cute fuit, Jam cutis quippe vlcere virus a visceribus trahitur, & foras erũpit. Quid ergo est pati ruptio: quia pati virus latet in cõfessione: vlcus aperitur in cõfessione: qđ pestifere latebat in mẽte.

Oratio.

Presta nobis quesumus dñe auxiliũ gratie tue: vt ieiunijs & ozationibus cõuenienter intenti: liberemur ab hostibus mẽtis & corporis. Per dominum. &c.

¶ Feria sexta ex Genesi.

Lectio prima.

Cum ergo surrexissent viri: direxerũt oculos contra Sodomã: & Abraham simul gradiebatur deducẽs eos. Dixit q̃ dominus: Num celare potero Abrahã que gesturus sum, cũ futurus sit in gentẽ magnam ac robustissimã, & benedicende sint in illo oẽs nationes ter

ve? Scio esse qđ ꝓcepturus
sit filijs suis, et domui sue
post se, vt custodiāt viā do-
mini, ꝫ faciāt iudiciū ꝫ iusti
tiā: vt adducat dñs ꝑpter
Abrahā oia que locutus est
ad eū. Dixit itaq; dñs, Cla-
mor Sodomozū ꝫ Gomoz
peccatū eozū aggrauatū est
nimis. Descendā ꝫ videbo,
vtrū clamozē q̄ venit ad me
opere cōpleuerint, an nō est
sic inde, vt sciā. Cōuerteruntq;
se inde, ꝫ abierūt Sodomā:
Abrahā vero adhuc stabat
coram dño. Et appꝛopinquās
ait, Numquid perdes iustū
cū impio? Si fuerint quin-
quaginta iusti in ciuitate pe
ro illi ꝑpter quinquagita
iustos, si fuerit in ea? Absit
a te vt rē hanc facias ꝫ occi-
das iustū cū impio, fiatq; iu
stus sicut impius, nō est hoc
tuū, qui iudicas oēm terrā:
nequaq; facias iudiciū hoc.
Dixitq; dñs ad eū, Si inue
nero Sodomis quinquagi
ta iustos in medio ciuitatis
dimittā omni loco ꝑpter
eos. Rñdensq; Abrahā ait,
Quia semel cepi, loquar ad
dñm meū cū sim puluis ꝫ ci
nis. Quid si minus quin-
quaginta iustis quinq; fue-
rint? delebis ꝑpter quadra
ginta quinq; vnius? Dꝛ

nē? Et ait, Nō delebo: si in-
uenero ibi quadꝛaginta? q;
Rursumq; locut⁹ est ad eū,
Sin aūt quadꝛaginta ibi in
uēti fuerint, qđ facies? Ait:
non percutiam ꝑpter qua
dꝛaginta. Ne ꝯlo inq̄t, indi
gneris dñe, si loquar. Quid
si ibi inuēti fuerint triginta
Rñdit, Non faciā, si inuene
ro ibi triginta. Quia semel
ait, cepi, loquar ad dñm meū
Quid si ibi inuenti fuerint
viginti? Ait, Nō interficiā
ꝑpter viginti. Obsecro, in-
quit: ne irascaris dñe, si lo-
quar adhuc semel. Quid si
inuenti ibi fuerint decē? Et
dixit, Non delebo ꝑpter de
cē. Abijtq; dñs postq̄m cessa-
uit loqui ad Abrahā: ꝫ ille
reuersus est in locum suum.

¶ Secundū Joannē. Le. ij.

ADhuc multa habeo
vobis dicere: sed non
potestis pꝛortare modo. Cū
aūt venerit ille spiritus ve-
ritatis, docebit vos omnem
veritatē, nō enim loquetur
a semetipso: sed quecunque
audiet loquetur, ꝫ que ven-
tura sunt, annunciabit vo-
bis. Ille me clarificabit, qꝛ
de meo accipiet, ꝫ annuncia
bit vobis. Oīa quecunq; ha-
bet pr̄: mea sunt. Pꝛopterea
dixi. Quia de meo accipiet
ꝫ annūtiabit vobis. Modi-
cum ꝫ iā non vidēbitis me,

& iterū modicū & videbitis me,quia vado ad patrē. Dixerunt ergo ex discipulis eius ad inuicē, Quid est hoc qđ dicit nobis, Modicū & non videbitis me,& iterū modicū & videbitis me,& quia vado ad patrē? Dicebant ergo Quid est hoc qđ dicit, Modicū?nescimus quid loquit. Cognouit aūt Jesus ḡa volebāt eū interrogare:& dixit eis. De hoc ḡritis inter vos quia dixi, Modicū & non videbitis me, & iterū modicū & videbitis me. Amen,amen dico vobis quia plozabitis & flebitis vos,mundus aūt gaudebit:vos aūt contristabimini, sed tristitia vēa vertetur in gaudiū. Mulier cū parit,tristitiā habet, ḡa venit hoza eius:cum aūt pepererit puerū, iā non meminit pzessure,propter gaudiū, ḡa natus est homo in mundū. Et vos igitur,nūc quidem tristitiā habetis, iterū autē videbo vos,& gaudebit coz vestrū:& gaudiū vestrū nemo tollet a vobis. Et in illo die me non rogabitis quicquā. Amen amē dico vobis, si qđ petieritis patrē in noīe meo dabit vobis. Usq; modo nō petistis quicquā in nomine meo. Petite & accipietis:vt gaudiū vestrum sit plenum. Hec in pzouerbijs locutus sum vobis. Venit hoza cū iā nō in pzouerbijs loquar vobis,sed palā de patre annunciabo vobis, in illo die in nomine meo petetis,& non dico vobis quia ego rogabo patrem de vobis,ipe enim pater amat vos quia vos me amastis,& credidistis quia a Deo exiui. Exiui a patre & veni in mundū, iterū relinquo mundum,& vado ad patrē. Dicunt ei discipuli eius Ecce nunc palā loqueris,& pzouerbiū nullū dicis. Nunc scimus quia scis oīa,& non opus est tibi,vt q̄s te interroget,in hoc credimus quia a deo existi. Rñdit eis Jesus, Modo creditis? Ecce venit hoza:& iā venit, vt dispergāmini vnusquisq; in pzia,& me solū relinquatis,& tamē nō sum solus quia pater mecū est. Hec locutus sum vobis, vt in me pacē habeatis. In mundo pzessurā habebitis, sed confidite, ego vici mundum.

¶ Tertia lectio sēm̄ Joan.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis & turbis iudeozū parabolā hanc. Homo erat paterfamilias:q̄ plātauit vineā & sepe circūdedit eam. Et reliqua.

¶ Homilia sci ambrosij epi

Plerisq; varias significationes de vinea apellat

rise deriuāt. Sed euidēter Esaias, vineā dñi sabaoth domū Israel esse cōmemorat. Hāc vineā ḳs alius nisi deus condidit? Hic est ergo ḳ locault eam: ḳ peregre profectus est. Nō quia ex loco ad locum semper pgrediens est: sed ḳa vigilantior est diligentibꝰ negligētibus abest. Multis aūt tēporibus abfuit ne pera videretur exactio. Nā quo indulgētior liberalitas eo ingratiabilior perfidia. Vnde dñs ifrōm Mattheum habes, dā ḳ sepe circundedit eam: hoc est diuine custodie munitione vallauit ne facile pateret incursibꝰ bestiarū. Et fodit ei torcular. Quō intelligimus qđ sit torcular nisi ḳa forte psalmi de torcu lariibus inscribunt: eo ꝙ in his mysteria dñice passiōis modo multi sāctō feruēte spū ritu ꝓphetarū ardētius fer buerūt. Denicꝙ ebrū putabat. Ergo ḳ hic fodit torcular, in quo vue rationalis fructus interior spūali infusione defluereț. Edificat turrim vertice scilicet legis attollēs: at ꝙ ita hāc vineā munitā, instructā, ornatā, locauit Judeis. Et tpe fructuū seruos suos misit. Vñ tempus fructuū posuit non

ꝓuentuū. Nullus em̄ fructus extitit Iudeorū, nullus vinee huius ꝓuētus. Oro.

OMnipotens sempiterne deus: vt sacro nos purificāte ieiunio: lynceris mētibus ad sancta ventura facias peruenire. Per dñm.

Hodie dicitur matutinum defunctorum.

¶ Sabbato ex Geneſi. Le. i.

UEnerunt ꝙ duo angēli Sodomā vespere, sedente Lot in foribus ciuitatis. Qui cū vidisset eos, surrexit, ḳ iuit obuiā eis, adorauit ꝙ ꝓn⁹ in terrā, ḳ dixit, Obsecro dñi mei declinate in domū pueri vestri, ḳ manete ibi, lauate pedes vr̄os ḳ manete ꝓficiscemini in viā vestrā. Qui dixerunt: Nimme, sed in platea manebimus. Cōpulit illos oppido vt diuerterēt ad eum, ingressusꝙ domū illius, fecit cōuiuiū ḳ coxit azyma, ḳ comederūt. Ꝑrius aūt quā irent cubitū, viri ciuitatis vallauerunt domū illius: a puero vsꝙ ad senem, oīs populus simul. Vocauerūtꝙ Lot, ḳ dixerūt ei. Vbi sunt viri qui introierūt ad te nocte? educ illos huc, vt cognoscam⁹ eos. Egressus ad eos Lot, post tergum occludens ostiū, ait, Nolite quęso fratres mei, nolite malum hoc Ca. 19

facere. Habeo duas filias, q̃ nondū cognouerūt virum, educā eas ad vos & abutimini eis sicut vobis placuerit, dūmodo viris istis nihil mali facialis, quia ingressi sunt sub vmbra culminis mei. At illi dixerūt. Recede illuc. Et rursus, Ingressus es, inquiūt, vt aduena, nunquid vt iudices? te ergo ipsum magis quā hos affligemus. Vimq̃ faciebant Lot vehementissime: iamq̃ ppe erat vt effringerēt fores. Et ecce miserūt manū viri, & introduxerunt ad se Lot, clauserunt q̃ ostiū, & eos qui foris erant, percusserunt cecitate a minimo vsq̃ ad maximū. ita vt ostiū inuenire nō possent. Dixerunt autē ad Lot, Habes hic quempiam tuozū generū, aut filios aut filias? oēs qui tui sunt, educ de vrbe hac. Delebimus enim locū istū, eo q̃ increuerit clamoz eozū cozā dño, q̃ misit nos vt perdamus illos.

¶ Secundū Joannē. Le.ū

Ca. 17 Hec locutus est Jesus & sublevatis oculis in celū, dixit. Pater venit hoza clarifica filiū tuū, vt filius tuus clarificet te. sicut dedisti ei potestatē omnis carnis vt oē quod dedisti ei. det eis vitā eternam. Hec est autē vita eterna. Vt cognoscant te solum deū verū, & quē misisti Jesum Christū. Ego te clarificaui super terrā. opus consummaui. quod dedisti mihi vt faciā & nunc clarifica me tu pater apud temetipm claritate quam habui priusquam mundus fieret, apud te. Manifestaui nomē tuū hominibus, quos dedisti mihi de mundo, tui erant, & mihi eos dedisti, & sermonē tuū seruauerunt. Nunc cognouerunt quia oīa que dedisti mihi, abs te sunt, quia verba que dedisti mihi: dedi eis, & ipsi acceperūt, & cognouerūt vere quia a te exiui, & crediderūt quia tu me misisti. Ego pro eis rogo. Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi: quia tui sunt. Et mea oīa, tua sunt, & tua, mea sunt, & clarificatus sum in eis. Et iam non sum in mūdo: & hi in mūdo sunt, & ego ad te venio. Pater sancte serua eos in nomine tuo quos dedisti mihi, vt sint vnum sicut & nos. Cū essem cum eis, ego seruabā eos in nomine tuo. Quos dedisti mihi, ego custodiui, & nemo ex eis perijt, nisi filius perditionis, vt scriptura impleat. Nunc aūt ad te venio: & hec loquor in mundo, vt habeāt gaudiū meū implet in semetipsis. Ego dedi eis ser-

mónem tuũ, & mundus eos
dério habuit, quia non sunt
de mundo, sicut & ego nõ sũ
de mundo. Non rogo vt tol
las eos de mundo, sed vt ser
ues eos a malo. De mundo
nõ sunt sicut & ego non sum
de mũdo. Sanctifica eos in
ritate. Sermo tuus veri
tas est. Sicut tu me misisti
in mundũ, ita & ego misi eos
in mũdũ. Et pro eis ego san
ctifico meipsum vt sint & ipsi
sanctificati in veritate. Non
& pro eis autẽ rogo tantũ, sed
per verbũ eorũ in me, vt om
nes vnũ sint: sicut tu pater
in me & ego in te, vt & ipsi in
nobis vnum sint: vt credat
mundus quia tu me misisti.
Et ego claritatẽ quã tu de
disti mihi: dedi eis, vt sint
vnũ sicut & nos vnũ sum9.
Ego in eis & tu in me, vt sint
cõsummati in vnũ & cognos
cat mundus qa tu me misi-
disti & dilexisti eos sicut & me
dilexisti Pater quos dedisti
mihi, volo vt vbi sum ego &
illi sint mecũ, vt videãt cla-
ritatẽ meã quã dedisti mihi
quia dilexisti me ante cõsti-
tutionẽ mundi. Pater iuste
mũdus te nõ cognouit, ego
aũt te cognoui, & hi cogno-
uerunt qa tu me misisti. Et
notũ feci eis nomẽ tuũ: &
notũ faciã, vt dilectio qua di
xeris me: in ipsis sit & ego
in ipsis.

℣ Tertia lectio lectõ Lucã.

IN illo tpe, Dixit Jesꝰ Ca. 15
discipulis suis parabo
lam hanc. Homo quidã ha
buit duos filios & dixit ado
lescentior ex illis patri. Pa
ter, da mihi portionẽ substã
tie q̃ me cõtingit Et reliqua

Homelia sci Ambrosij epi.

IDes q̃ diuinũ patri
monũ petẽtibus dat
Nec putes culpã patris, qõ
adolescentiori dedit. Nulla
dei regno infirma etas, nec
fides grauatur annis. Ipse
certe se iudicauit idoneũ &
poposcit, atq; vtinã non re-
cessisset a patre impedimen-
tũ nescisset etatis. Sed po-
steaquã peregre pfectꝰ est
dissipauit substantiã suam
viuẽdo luxuriose. Merito
ergo pdegit patrimoniũ,
& recessit ab ecclesia. Postea
quã domũ (inquit) patriã q̃
derelinquẽs, peregre pfectꝰ
est in regionẽ longinquam.
Quid est longinquius ire, q̃
a se recedere? nec regionibꝰ
sed moribꝰ separari: studijs
discretum esse non terris, &
quasi interfuso luxurie secu
laris estu diuortia habere
sanctorum? Etenim qui se a
Christo separat: exul est pa-
trie, ciuis est mundi. Sed
nos non sumus aduene

ãt ꝙ peregrini, sed ſumus ci
ues ſanctorū ⁊ domeſtici dei
Mui eſſe eramus longe, facti
ſumus ꝓpe in ſanguine
Chriſti. Nō inuideamus de
lōginqua regione redeūtib⁹
qa ⁊ nos ſumus in regione
longinqua ſicut Eſaias do-
cet. Dic eſſe habes. Mui le-
deb ant. Oratio.

OAqueſumus dñe no
ſtris effectū ieiunijs
ſalutarem: vt caſtigatis car
nis aſſumpta, ad noſtrarum
vegetationem tranſeat ani
marum. Per dominum.

¶ Dominica tertia quadra-
geſime ex Geneſi. Le. ꝑma.

EGreſſus itaq; Lot, lo-
cutus eſt ad generos
ſuos qui acceꝑturi erant fi-
lias eius, ⁊ dixit: Surgite,
⁊ egredimini de loco iſto, qa
delebit dñs ciuitatē hanc.
Et viſus eſt eis quaſi ludēs
loqui. Cumq; eſſet mane, co
gebāt eum angeli, dicentes:
Surge, tolle vxorem tuā ⁊
duas filias quas habes: ne
⁊ tu pariter pereas in ſcele-
re ciuitatis. Diſſimulāte il-
lo, apprehenderūt manū ei⁹
⁊ manū vxoris, ac duarū fi-
liarū eius, eo qō parceret do
minus illi: eduxerūt q; eum
⁊ poſuerunt extra ciuitatē.
Ibiq; locuti ſunt ad eū, di-
centes: Salua animā tuam
nolite reſpicere poſt tergum
nec ſtes in omni circā regio-
ne: ſed in monte ſaluū te fac
ne, ſed in monte ſaluū te fac
ne ⁊ tu ſimul pereas. Dixit
que Lot ad eos: Quaſo do-
mine mi qa inuenit ſeruus
tuus gratiā coram te, ⁊ ma-
gnificaſti gloriā, ⁊ miſericor
diā tuā quā feciſti mecū, vt
ſaluares animā meā, nec po
ſum in mōte ſaluari, ne ꝑ
te apprehendat me malum ⁊
moriar: Eſt ciuitas hec in-
ta, ad quam poſſum fugere,
parua ⁊ ſaluabor in ea: nun
quid nō modica eſt, ⁊ viuet
anima mea? Dixitq; ad eū:
Ecce etiā in hoc ſuſcepi ꝓ-
ces tuas, vt non ſubuertam
vrbem ꝓ qua locutus es.
Feſtina, ⁊ ſaluare ibi: qa nō
potero facere quicquā donec
ingrediatis illuc. Ideoq; vo-
catū eſt nomen vrbis illius
Segor. Sol egreſſus eſt ſu
per terrā, ⁊ Lot ingreſſus
eſt Segor. Igitur dñs pluit
ſuper Sodomā ⁊ Gomor-
rham ſulphur, ⁊ ignē a dño
de celo: ⁊ ſubuertit ciuitates
has, ⁊ oēm circa regionem,
vniuerſos habitatores ur-
bium, ⁊ cuncta terre virētia.
Reſpiciensq; vxor eius poſt
ſe, verſa eſt in ſtatuā ſalis.

¶ Epiſtola beati Iohannis
apoſtoli ꝓzima. Le. ij.

QUod fuit ab initio,
qđ audiuimus, quod
vidimus oculis noſtris, qđ

preſperim⁹, ⁊ manus nr̃e cō
trectauerunt de verbo vite,
⁊ vita manifestata est ⁊ vi-
dimus, ⁊ testamur, ⁊ annun
tiamus vobis vitā eternā
que erat apud patrē, ⁊ appa-
uit nobis. Quod vidimus
⁊ audiuimus annūtiamus
vobis, vt ⁊ vos societatē ha
beatis nobiscum, ⁊ societas
nostra sit cū patre, ⁊ cū filio
eius Jesu Christo. Et hec
scribimus vobis, vt gaudea
tis, ⁊ gaudiū vestrum sit ple
num. Et hec est annūtiatio
quā audiuimus ab eo, ⁊ an-
nūtiamus vobis: Dm̃ deus
lux est: ⁊ tenebre in eo non
sunt vlle. Si dixerimus qm̃
societatē habemus cū eo, et
in tenebris ambulam⁹: mē-
timur, ⁊ veritatē nō facim⁹.
Si aūt in luce ambulamus
sicut ⁊ ipse est in luce: socie-
tatē habemus ad inuicem, ⁊
sanguis Jesu Christi filij ei⁹
emundat nos ab omni pcō.
Si dixerimus qm̃ peccatū
non habemus: ipsi nos sedu
cim⁹, ⁊ veritas in nobis nō
est. Si confiteamur peccata
nostra fidelis est ⁊ iustus, vt
remittat nobis peccata nr̃a
⁊ emundet nos ab omni in
iquitate. Si dixerimus qm̃ nō
peccauim⁹: mēdacē facim⁹ eū
⁊ verbū ei⁹ non est in nobis

¶ Tertia Lectio secundum Lucam.

In illo tpe: Erat Jesus Ca. xi.
ejiciens demoniū, ⁊ il-
lud erat mutū. Et reliqua.

Homelia sancti Hieronymi
presbyteri.

Tunc oblatus est Jesu
demoniacus: existens
cecus ⁊ mutus: ⁊ curauit eū
ita vt loqueretur ⁊ videret.
Tria signa simul in vno ho
mine perpetrata sunt: cecus
videt, mutus loquitur: pos-
sessus a demone liberatur.
Nō tūc carnaliter factū est:
sic quotidie impletur spūali
ter in cōuersione credentiū.
Ut expulso demone pr̃imū
fidei lumē aspiciāt: deinde in
laudes dei tacētia pr̃ius ora
laxent. Jesus aūt sciens co
gitationes eorum dixit eis.
Omne regnū diuisum con-
tra se desolabit̃. Turbe stu-
pebant ⁊ cōfitebant̃ eū (da
tanta signa faciebat) filium
Dauid. Phariſei vero opa
Dei pr̃incipi demoniorū de-
putabant. Quibus dñs nō
ad dicta sed ad cogitata rñ-
det: vt vel sic cōpellentur cre
dere potētie eius qui cordis
videbat occulta. Si sathanas
sathanā ejecit aduersus se di
uisus est. Quō ergo stabit
regnū eius? Nō potest ciui-
tas ⁊ regnū cōtra se diuisū
stare. Sed quō cōcordia par
ue res crescunt: sic discordia
maxime collabunt̃. Si ergo

satanas pugnat contra se: & demon inimicus est demoni debet iã mundi venire consummatio: nec haberent in eo locum aduersarie potestates: quaꝝ inter se bellũ pax hoim est. Sĩ aũt putatis o scribe & pharisei: ea recessio demõis obedictia sit in principẽ suũ vt hoies ignorãtes fraudulẽta simulatiõe deludat: quid potestis dicere de corporũ sanitatibus: quas dñs perpetrauit? Aliud est si membrorũ quoꝝ debilitates & spiritualiũ virtutum insignia demonibus assignetis.

Oratio.

Oremus omnipotens Deus vota humiliũ respice: atq; ad defensionem nostrã dexteram tue maiestatis extende. Per dominũ

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio prima.

Habraã aũt cõsurgẽs manebat vbi steterat prio cũ dño, intuitus est Sodomã & Gomorrhã, & vniuersam terrã regionis illius: viditq; ascendentẽ fauillam de terra quasi fornacis fumũ. Cũ ergo subuerteret dominus ciuitates regionis illius, recordatus est Abrahe: & liberauit Lot de subuersione vrbiũ, in quibus habitauerat. Ascenditq; Lot de Segor, & mansit in monte, due quoq; filie eius cum eo (timuerat enim manere in Segor) & mansit in spelunca ipse, & due filie eius cũ eo. Dixitq; maior ad minorẽ: Pater noster senex est, & nullus virorũ remansit in terra qui possit ingredi ad nos iuxta morẽ vniuerse terre. Veni, inebriemus eum vino, dormiamusq; cũ eo: vt seruare possimus ex patre nostro semen. Dederunt itaq; patri suo bibere vinum nocte illa. Et ingressa est maior dormiuitq; cũ patre: at ille non sensit, nec qñ accubuit filia, nec quando surrexit. Altera quoq; die dixit maior ad minorẽ: Ecce dormiui heri cũ patre meo, demus ei bibere vinũ etiam hac nocte, & dormies cũ eo, vt saluemus semen de patre nostro. Dederunt & illa nocte patri suo bibere vinũ, ingressaq; minor filia, dormiuit cum eo: & nec tunc quidẽ sensit quãdo cubuerit, vel qñ illa surrexit. Conceperunt ergo due filie Lot de patre suo. Peperitq; maior filiũ, & vocauit nomen eius Moab: ipse est pater Moabitarũ vsq; in presentẽ diẽ. Minor quoq; peperit filiũ, & vocauit nomen eius Ammon, id est filius populi mei: ipse est pater Ammonitarum vsq; hodie.

Epistola prima Joannis.

Lectio secunda.

Filioli mei, hec scribo vobis, vt nō peccetis. Sed & si quis peccauerit, ad uocatum habemus apud pa trē Jesum Christū iustum: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris: nō pro nostris tm̄ tantū, sed etiā pro totius mundi. Et in hoc scimus: quia cognouimus eū si mandata eius obseruam⁹. Qui dicit se nosse Deū, & mandata eius non custodit: mendax est, et in eo veritas non est. Qui aūt seruat verbū eius: vere in hoc charitas Dei perfecta est. In hoc scimus quia in ipso sumus. Qui dicit se in ipso manere debet sicut ille ambulauit, & ipse ambulare. Charissimi, non mandatum nouū scribo vobis, sed mandatū vetus, quod habuistis ab initio. Mandatū vetus, est verbū quod audistis. Iterū mandatū nouū scribo vobis, quod verū est & in ipso & in vobis: quia tenebre trāsierunt, & verū lumē iā lucet. Qui dicit se in luce esse, et fratrē suū odit: in tenebris est vsq; adhuc. Qui diligit fratrē suū, in lumine manet & scandalū in eo nō est. Qui aūt odit fratrē suū: in tenebris est, & in tenebris ambulat, & nescit quo eat, qa tenebre obcecauerūt oculos eius. Scribo vobis filioli, qm̄ remittūtur vobis peccata propter nomē eius. Scribo vobis patres qm̄ cognouistis eū qui ab initio est. Scribo vobis adolescentes quoniā vicistis malignum. Scribo vobis infantes quoniam cognouistis patrē. Scripsi vobis patres, qm̄ cognouistis eū qui est ab initio. Scripsi vobis adolescentes qm̄ fortes estis, & verbū dei manet in vobis, & vicistis malignū. Nolite diligere mūdū, neq; ea que in mūdo sunt. Si qs diligit mundū, non est charitas patris in eo qm̄ oē quod est in mundo cōcupiscentia carnis est, & concupiscentia oculor, & superbia vite, que non est ex patre, sed ex mundo est. Et mundus transit, & concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem dei manet in eternum.

℣ Tertia lectio sermonis sancti Augustini episcopi.

Dominus Deus noster nolens aliquem nostrum perire, excolens ecclesiam suam velut agrum suum: querens fructum de arboribus suis: antequam tēpus securis adueniat: cui necesse erit infructuosas arbores āputare: nōcessat nos admonere: vt dū tēpus est

nobis cū dei adiutorio: dum in nostra potestate cōstitit, bona opera faciamus. Cum enī trāsierit tēpus bene operandi: nō restat nisi recipiendi. Nemo tibi dicturus est post resurrectionē mortuoꝝ in regno celoꝝ: frāge eluriēti panem tuū, & egenos vagosq; induc in domū tuam, da nō inuenies elurientem neq; egētē. Nemo dicturus est: Uestī nudū, vbi oīm tunica imortalis erit. Nemo dicturus est: Suscipe peregrinos, vbi oēs in patria sua viuēt. Nā modo sumus in peregrini. Nemo enī dicet: Uisita egrum, vbi est sempiterna sanitas. Nemo dicet: Sepeli mortuum vbi mors morietur. Iste oīa pietatis officia in vita eterna necessaria nō erūt vbi sola pax erit & letitia sempiterna. Dēo.

ADsidibus nostris ās dñe gratiā tuam benignus infunde: vt sicut ab eis corporalibus abstinem⁹, ita sensus quoq; nostros a noxijs retrahamus exercitijs. Per dñm nostrum. &c.

¶ Feria. iij. ex Genesi. Le.

Ca. 20

PRofectus inde Abraā in terrā australē, habitauit inter Cades & Sur: & peregrinatus est in Geraris Dixitq; de Sara vxore sua Soror mea est. Misit ergo Abimelech rex Geraris, & tulit eā. Uenit autē Deus ad Ictimelech per somniū noctis & ait illi: Ecce mortuus es propter mulierē quam tulisti: habet enī virū. Abimelech vero nō tetigerat eā, & ait: Dñe, nūquid gentē ignorantē & iustā interficies? Nonne ipse dixit mihi: Soror mea est, & ipsa ait: Frater meus est? in simplicitate cordis mei & munditia manuū meaꝝ fecisti hoc? Dixitq; ad eū deus: Et ego scio q̄ simplici corde fecisti & ideo custodiui te, ne peccares in me, & nō dimisi vt tangeres eā. Nunc ergo redde viro tuo vxorē, da prophetā est: & orabit pro te, & viues: si aūt nolueris reddere, scito q̄ morte morieris tu, & oīa que tua sunt. Statimq; de nocte consurgēs Abimelech, vocauit oēs seruos suos: et locutus est vniuersa verba hec in auribus eorū, timuerunt omnes viri valde. Uocauit autem Abimelech etiam Abraham, & dixit ei: Quid fecisti nobis? quo peccauimus in te, qā induxisti super me & super regnū meū peccatū grande? que non debuisti facere fecisti nobis. Rursumq; expostulās ait: Quid vidisti, vt hoc faceres? Respondit Abraham: Cogitaui mecum, dicens:

Poſſitā nō eſt timoꝛ dei in
loco iſto, et interficient me
ꝓpꝑ vxoꝛē meā: alias aūt
ſoꝛoꝛ mea eſt, filia pa
tris mei ⁊ non filia matris
mee, ⁊ duxi eā in vxoꝛem.
Poſtq̄ aūt eduxit me de
domo pr̄is mei, dixi ad eā:
Hāc miſericoꝛdiam facies
mihi. In omni loco ad quē
ingrediemur, dices quod
frāter tuus ſim.

¶ Ex epiſtola .j. Joan. I. c.

Filioli nouiſſima hoꝛa
eſt, ⁊ ſicut audiſtis ꝙa
antichriſtus venit: ⁊ nūc an
tichriſti multi facti ſūt. Un
de ſcimus ꝙa nouiſſima ho
ra eſt. Ex nobis ꝓdierūt:
ſed nō erant ex nobis: nā ſi
fuiſſent ex nobis, ꝑmanſiſ
ſent vtiq̄ nobiſcum: ſed vt
manifeſti ſint, ꝙm non ſunt
oēs ex nobis. Sed vos vn
ctionē habeatis a ſancto, et
noſtis oīa. Non ſcripſi vo
bis quaſi ignoꝛātibus veri
tatē, ſed quaſi ſciētibus eā:
⁊ ꝙm omne mendaciū ex ve
ritate non eſt. Quis eſt mē
dax, niſi is qui negat ꝙm Je
ſus eſt Chriſtus? Hic eſt an
tichriſtus, q̄ negat patrem ⁊
filium. Omnis qui negat fi
lium, nec patrem habet: qui
cōfitetur filium, ⁊ patrē ha
bet. Vos quod audiſtis ab
initio, in vobis permaneat:
ꝙd ſi in vobis permanſerit
quod audiſtis ab initio: et
vos in filio et patre mane
bitis. Et hec eſt repꝛomiſſio
quā ipſe pollicitus eſt no
bis vitā eternā. Hec ſcripſi
vobis de his q̄ ſeducūt vos
Et vos vnctionē quā acce
piſtis ab eo mancat in vo
bis. Et non neceſſe habetis
vt aliquis docet vos: ſed ſi
cut vnctio eius docet vos de
oībus, ⁊ verū eſt, ⁊ non eſt
mendaciū. Et ſicut docuit
vos, manete in eo. Et nūc fi
lioli manete in eo: vt cū ap
paruerit habeamus fiduciā
⁊ nō cōfundamur ab eo in
aduentu eius. Si ſcitis ꝙm
iuſtus eſt, ſcitote q̄m ⁊ om
nis qui facit iuſtitiam, ex ip
ſo natus eſt.

¶ Tertia lect. ſcōm Matth.

In illo tēpoꝛe: Relpici
ens Jeſus in diſcipu
los ſuos: dixit Simoni Pe
tro: Si peccauerit in te fra
ter tuus, vade ⁊ coꝛripe eū
inter te ⁊ ipm ſolū. Et reliq̄

Ca.18

¶ Homilia ſcī Auguſti. epi.

Quare illū coꝛripis?
Quia doles q̄ pecca
uerit in te? Abſit: ſi amoꝛe
tui id facis: nihil facis: ſi a
moꝛe illius facis, optime fa
cis. Deniq̄ in ipſis Vbis at
tende cuius amoꝛe id face
re debeas vtrū tui an illius.
Si te audierit (inquit) lucra
tus eris fratrē tuū. Ergo

propter illum fac vt lucreris illū. Sic faciendo lucraris: nisi fecisses perierat. Quid est ergo q̄ plerīq; homines ista peccata cōtēnūt & dicūt: quid magnū feci? In hominē peccaui. Noli cōtemnere q̄ in hominē peccasti. Vis nosse ḡa in hoīem peccando perijsti. Si te ille in quē peccasti corripuerit inter te et ipsum solū & audieris illum lucratus es te. Quid est lucratus es te: nisi quia peccaras, si nō lucrareḡ te. Nā si nō perieras: quomodo te lucrat⁹ est? Memo ergo contēnat: quādo peccat in fratrē. Ait em̄ in quodā loco apostolus. Sic aūt peccātes in fratres: & percutientes cōscientiā eoꝝ infirmā in Christū peccatis: ideo ḡa mēbra Christi omnes facti sumus. Mūo nō peccas in Christū qui peccas in membrū Christi? Memo ergo dicat ḡa nō in deū sed peccaui in fratrē. In hominem peccaui: leue peccatū est vel nullum peccatum est. Oratio.

Eaudi nos omnipotēs, & misericors deus: & continentie salutaris pro pitius nobis dona cōcede: p.

¶ Feria iiij. et Genesi. L.i.

Tulit igit Abimelech oues, & boues et seruos & ancillas, & dedit Abraham reddiditq; illi Saram vxorem suam, & ait: Terra coram vobis est vbicūq; tibi placuerit, habita. Sare aūt dixit: Ecce mille argenteos dedi fratri tuo, hoc erit tibi in velamē oculoꝝ ad omnes qui tecum sunt, & quocūq; perrexeris, memento te deprehensam. Orante aūt Abraham, sanauit Deus Abimelech & vxorem, ancillas eiꝰ: & pepererūt: cōclauserat em̄ deus oēm vulvam domus Abimelech propter Saram vxorem Abrahe.

¶ Visitauit aūt dñs Saram sicut p̄miserat: impleuit q̄ locutus est. Concepitq; et peperit filiū i senectute sua, tēpore quo p̄dixerat ei deus. Vocauitq; Abraham nomen filij sui quem genuit ei Sara, Isaac, et circūcidit eum octauo die, sicut p̄ceperat ei Deꝰ cūctorum. Centum erat annoꝝ, hic quippe erat patris, natus est Isaac. Dixitq; Sara: Risum fecit mihi deus: quicūq; audierit, cōridebit mihi. Rursumq; ait: Quis auditurus credidit Abraham q̄ Sara lacturet filium quem peperit ei? Creuit igitur puer, et ablactatus est: fecitq; Abraham grāde conuiuium in die ablactationis eius.

Ex epistola.i. Joann. I.ii

Idete quale charitatē dedit nobis pr̄, vt filij Dei nominemur et simus. Propter hoc mūdus nō nouit nos: qā non nouit eum. Charissimi, nūc filij Dei sumus: & nondū apparuit qd erimus. Scimus qm̄ cū apparuerit, similes ei erimus qm̄ videbimus eum sicuti est. Et omnis qui habet hāc spem in eo, sanctificat se, sicut & ille sanct⁹ est. Omnis qui facit peccatū & iniquitatem facit: & peccatum est iniquitas. Et scitis qā ille apparuit vt ptā tolleret: & peccatū in eo nō est: Omnis qui in eo manet nō peccat & nō qui peccat, non vidit eum, nec cognouit eum. Filioli, nemo vos seducat. Qui facit iustitiā, iustus est, sicut & ille iustus est. Qui facit peccatū, ex diabolo est: qm̄ ab initio diabol⁹ peccat. In hoc apparuit filius dei, vt dissoluat opa diabolī. Omnis qui natus est ex Deo, peccatū non facit qm̄ semen ipsius in eo manet, & nō potest peccare, qm̄ ex Deo natus est. In hoc manifesti sunt filij Dei, & filij diaboli. Omnis q̄ nō est iustus, nō est ex Deo, & qui non diligit fratrē suum: quonīā hec est annunciatio quam audistis ab initio. Vt diligatis alterutrū. Non sicut Cain qui ex maligno erat: & occidit fratrem suum. Et propter quid occidit eum? Quia opera eius mala erant: frēs aūt eius, iusta. Nolite mirari fratres, si odit vos mūdus. Nos scimus qm̄ trāslati sum⁹ de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres. Qui non diligit: manet in morte. Omnis q̄ odit fratrem suum: homicida est. Et scitis qm̄ oīs homicida nō habet vitā eternā in se manentem. In hoc cognouimus charitatē dei, quonīā ille animam suam pro nobis posuit: & nos debemus pro fratribus animas ponere. Qui habuerit substantiam huius mundi, et viderit fratrem suum necessitatē habere, et clauserit viscera sua ab eo: quomodo charitas Dei manet in eo? Filioli mei, nō diligam⁹ verbo, neq; lingua, sed opere & veritate. In hoc cognoscimus qđ ex veritate sum⁹: & in cōspectu ei⁹ suadebimus corda nostra. Quoniam si reprehenderit nos cor nostrum: maior est Deus corde nostro, et nouit omnia. Charissimi, si cor nostrum non reprehenderit nos: fiduciam habemus ad Deum: et quicquid petierimus,

accipiemus ab eo: quoniam mãdata eius custodimus, & ea que sunt placita coram eo, facimus. Et hoc est mandatũ eius, Ut credamus in nomine filij eius Jesu Christi: & diligamus alterutrũ, sicut dedit mandatũ nobis. Et q̃ seruat mandata eius: in illo manet, & ipse in eo, et in hoc scim⁹ q̃m manet i nobis, ex spũ quẽ dedit nobis.

¶ Tertia lec, scõm Matt.

Ca. 15. IN illo tẽpore: Accesserũt ad Jesum ab Jerosolymis scribe & pharisei dicentes: quare discipuli tui transgrediunt traditiones seniorum? Et reliqua.

Homilia.s. Hieron. ẽ sby.

MIra pharisęorũ scirbarũq̃ stultitia: Dei filiũ arguũt: quare discipuli eius hominũ traditiones & pręcepta non seruẽt. Nõ enim lauãt manus suas cũ panẽ manducant. Manus, id est opa nõ corpoꝛis, sed animę lauãde sunt vt fiat in illis verbũ dei. Ipse aũt respondens ait illis. Quare & vos transgredimini mandatum Dei propter traditionẽ vestrã? Fallam calũniã vera relpõsione cõfutat. Cũ (inquit) vos propter traditiones hominũ pręcepta dei negligatis: quare discipulos meos arguẽdos creditis: q̃ senioꝛ iussa partiẽdanti: vt dei scita custodiãt: Nam Deus dixit: honoꝛa patrem tuũ & matrẽ tuã, & q̃ maledixerit patri vel matri moꝛte moꝛiat. Vos aũt dicitis: quicũq̃ dixerit patri aut matri mun⁹ quodcunq̃ est tibi ꝓfuerit: & nõ honorificabit patrẽ suum aut matrẽ. Honoꝛ in scripturis nõ tantũ in salutationibus et officijs deferẽdis: quãm in eleemosynis, ac munerũ oblatione sentit. Honoꝛa (inquit apostolus) viduas que vere vidue sunt. Hic honoꝛ donũ intelligit. Et in alio loco: ꝓsbyteri duplici honoꝛe honorãdi sunt: maxime q̃ laboꝛant in ẽbo & doctrina Dei. Et ꝓ hoc mandatũ tũ iubemur vt boui triturãti os non claudamus, & digni sit operarius mercede sua.

Oratio.

PResta nobis quesumus dñe vt salutaribus ieiunijs eruditi: a noxijs ꝯcupiscẽtijs abstinentes: ꝓpitiationem tuam facilius impetremus. Per dñm nostrum.

¶ Feria.v. ex Genesi. Lec.

QUum vidisset Sara filiũ Agar Egyptie ludẽtẽ cũ Isaac, dixit ad Abraham: Ejice ancillã hanc, & filium eius: nõ enim erit heres filius ancille cum filio meo

Ysaac. Dure accepit hoc Abrahã ꝑ filio suo. Cui dixit Deus: Non tibi videat̃ aspꝛũ sup puero ꝫ sup ancilla tua: oĩa que dixerit tibi Sara, audi voc̃e eius: ꝙa in Ysaac vocabitur tibi semen. Sed ꝫ filiũ ancille faciã in gentẽ magnã ꝙa semẽ tuũ est. Surrexit itaq; Abrahã mane, ꝫ tollens panẽ ꝫ vtrẽ aque: imposuit scapule eius, tradiditq; puerũ et dimisit eã: que cũ abiũsset, errabat i solitudine Bersabee. Cuq; consumpta esset aqua in vtre, abiecit puerũ sub ũna arboꝛe que ibi erat. Et abiit, sedit̃q; e regiõe ꝓcul quantũ potest arcus iacere dixit enĩ: Non videbo morientẽ puerum, ꝫ sedens contra leuauit vocem suam, et fleuit. Exaudiuit autem deus voc̃e pueri: vocauitq; angelus Dñi Agar de celo, dic̃s: Quid agis Agar? noli timere, exaudiuit enĩ deus vocem pueri de loco in quo est. Surge, tolle puerũ, ꝫ tene manum illius: quia in gẽ magnã faciã eum. Aperuitq; oculos eius deus: ꝙ videns puteum aque, abiit, ꝫ impleuit vtrẽ. deditq; puero bibere. Et fuit Deus cũ eo: qui creuit, ꝫ moꝛatus est in solitudine, factusq; est iuuenis sagittarius. Habitauitq; in deserto Pharam, et accepit illi mater sua vxoꝛem de terra Egypti.

Epistola. i. Joan. L. iij.

Carissimi, nolite omni spiritui credere, sed ꝓbate spiritus si ex Deo sint: qm̃ multi pseudoꝓphete exierũt in mũdũ. In hoc cognoscit spiritus dei: oĩs spiritus ꝙ confitet Jesum Chꝛistũ in carne venisse, ex deo est: ꝫ oĩs spiritus ꝙ soluit Jesum, ex deo nõ est, ꝫ hic est antichꝛistus, de quo audistis qm̃ venit, ꝫ nũc iã in mundo est. Vos ex deo estis filioli, et vicistis eos, qm̃ maioꝛ est ꝙ in vobis est, ꝙ qui in mũdo. Ipsi de mũdo sunt: ideo de mũdo loquunt̃ ꝫ mũdus eos audit. Nos ex deo sumus. Qui nouit deũ, audit nos: ꝙ non est ex deo non audit nos, in hoc cognoscimus spiritum veritatis ꝫ spiritũ errꝛoꝛis. Charissimi, diligamus nos inuicẽ: quia charitas ex deo est. Et oĩs qui diligit, ex deo natus est, ꝫ cognoscit Deũ. Qui nõ diligit nõ nouit deum: qm̃ Deus charitas est. In hoc apparuit charitas dei in nobis: qm̃ filiũ suum vnigenitũ misit deus in mũdum vt viuamus ꝑ eũ. In hoc est charitas: non quasi nos dilexerim⁹ de ũ: sed qm̃ Ca. 4.

ipse pr̃ior dilexit nos, & misit filiũ suũ pr̃opitiationẽ p̃ peccatis nostris. Charissimi, si sic deus dilexit nos, & nos debemus alterutrũ diligere. Deum nemo vidit vnquã. Si diligamus inuicẽ: deus in nobis manet et charitas eius in nobis pfecta est. In hoc cognoscimus qũ in eo manem9, & ipse i nobis: qm de spiritu suo dedit nobis. Et nos vidimus & testificamur qm pater misit filium suum saluatorem mundi. Quisqs cõfessus fuerit qm Jesus est filius dei: deus in eo manet, et ipse in deo. Et nos cognouimus, & credidimus charitati, quam habet deus in nobis. Deus charitas est, & qui manet in charitate, in deo manet, & de9 in eo. In hoc pfecta est charitas Dei nobiscũ, vt fiduciã habeam9 in die iudicii, qa sicut ille est, et nos sumus in hoc mũdo. Timor nõ est in charitate: sed pfecta charitas, foras mittit timorẽ, quoniã timor penam habet, & qui autẽ timet, nõ est pfectus in charitate. Nos ergo diligam9 Deũ, qm deus pr̃ior dilexit nos. Si quis dixerit. Quoniam diligo Deum: & fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrẽ suum quẽ videt, quẽ nõ videt, quõ pt̃est diligere? Et hoc mãdatum habemus a deo, vt q̃ diligit deũ diligit & fratrẽ suum.

Tertia lectio ledm Lucam.

In illo tẽpore: Rogabat Jesum de Synagoga quidam, vt intraret in domũ Simonis. Socr9 aũt Simõis tenebat magnis febribus. Et rogauerunt eum pro illa. Homilia sci Ambrosij epi.

Stans autem super illam imperauit febri, et dimisit illã. Quae statim surgens ministrabat illis. Occidente aũt sole omnes qui habebant infirmos varijs languoribus ducebant illos ad eum. At ille singulis manus imponens curabat eos. Exibant aũt et a multis demonia clamantia et dicentia: Quia tu es filius dei. Et increpans non sinebat ea loqui: quia sciebant ipsum esse christum. Ide clemẽtiã dñi saluatoris: nec indignatus est socr9 aũt Simõis tibi cõmoi9, nec scelere offensus, nec iniuria violatus Jesus, nec iniurie memor clemẽtiã deseruit. Quinetiã ignoscẽdo, nũc docẽdo, nũc liberando: nũc sanãdo, plebis corpora demulcet. Et bñ sanat Lucas virũ a spũ nequã liberatũ ante p̃missit & subtitulit femine sanitatẽ. Utrumq; sexũ dñs curaturus aduenerat. Et primo sanare debuit q̃ prior creat9 est. Nec p̃termittit illa debuit q̃ mobilitate magis animi sẽ pcauerat. Sed hanc dominice medicine operatio pta significãt: vt in creatura noua reperit: vbi deus creatura ante deliuerat. Nec sub lege esse dei filiũ, sed pta legẽ in ipso p̃incipio designaret: nec solui legẽ sed adimpleri. Nec ch̃s q̃ legẽ sed verbo factus est mũdus, sicut legimus. Verbo dei

telligentiatis sunt. Nō soluit ergo lex sed implet vt fiat repromissio his iam labentibus. Unde & apostolus ait: Exuentes vos veterē hominē, induite nouum q̄ secōm Christū creatus est. Et bñ sabbato cepit, vt ipse se ostenderet curatorē, q̄ opera operibus interexeret: & prosequeretur opus q̄d ipse iā ceperat, vt sicut faber domū renouare disponat, nō a fundamentis sed a culminibus incipit soluere vetustatē. Oro

Obiectū tibi populū filiumus dñe ppitiatio celestis amplificet, & tuis semper faciat seruire mandatis. Per dominum.

¶ Feria sexta ex Genesi.

Lectio prima.

In diebus illis dixit Abimelech, & Phicol princeps exercitus eius ad Abrahā. Deus tecum est in vniuersis que agis. Jura ergo per Deum, ne noceas mihi & posteris meis, stirpi & nepti mee, sed iuxta misericordiam quā feci tibi, facies mihi et terre in qua versatus es aduena. Dixitq̄ Abrahā Ego iurabo. Et increpauit Abimelech propter puteum aque quē vi abstulerant serui eius. Respondit q̄ Abimelech. Nescioi quis fecerit hāc rem, sed & tu nō indicasti mihi, et ego non audiui nisi hodie. Tulit itaq̄ Abraham oues & boues, & dedit Abimelech, pcusserūtq̄ ambo fedus. Et statuit Abrahā septem agnas gregis seorsum. Cui dixit Abimelech, Quid sibi volūt septē agne iste, quas stare fecisti seorsum? At ille, Septē, inq̄t, agnas accipies de manu mea: vt sint mihi in testimoniū, q̄m ego fodi puteū istū: Idcirco vocatus est locus ille Barsabee: q̄a ibi vterq̄ iurauit. Et inierūt fedus, & puteo iuramenti: surrexitq̄ Abimelech & Phicol princeps exercitus eius, reuersiq̄ sunt in terrā Palestinorū. Abrahā vero plantauit nemus in Bersabee, & inuocauit ibi nomen Domini Dei eterni. Et fuit colonus terre Palestinorum diebus multis.

¶ Ex epistola prima Joannis, Lectio secunda.

Omnis qui credit quoniam Jesus, est Christus, ex deo natus est. Et omnis qui diligit eum qui genuit, diligit et eum q̄ natus est ex eo. In hoc cognoscimus quoniam diligimus natos dei: cū Deū diligam⁹, et mādata eius faciamus. Hec est enī charitas Dei, vt mādata eius custodiamus, Cap. 5

ꝙ mādata ei⁹ grauia nō sūt. Qñ oē ḡd natū est ex deo, vincit mūdū, ꝙ hec est victoria que vincit mundū, fides nostra. Quis est qui vincit mundū, nisi ḋ credit qñ Jesus est filius dei? hic est qui venit per aquā ꝙ sanguinē Jesus Christus, nō in aqua solū: sed in aqua ꝙ sanguine Et spiritus est qui testificatur qñ Christus est veritas. Qñ tres sunt qui testimoniū dant in celo: pater, ⁊ verbum, ꝙ spiritus sanctus, ⁊ hi tres, vnū sunt. Et tres sunt qui testimoniū dant in terra, spūs, aqua, ꝙ sanguis, et hi tres vnum sunt. Si testimoniū hominū accipimus, testimoniū Dei maius est qñ hoc est testimoniū dei ḡd maius est: qñ testificat⁹ est de filio suo. Qui credit in filiū Dei, habet testimoniū Dei in se. Qui non credit filio, mendacem facit eū, ḋa nō credit in testimoniū, qđ testificatus est deus de filio suo. Et hoc est testimoniū, Qñ vitā eternā dedit nobis Deus, et hec vita in filio eius est. Qui habet filiū Dei habet vitam, ḋ non habet filiū Dei: vitā nō habet. Hec scribo vobis, vt sciatis qñ vitā habetis eternam ḋ creditis in noīe filij dei. Et hec est fiducia quā habem⁹ ad deū. Quia ḡdcunq; petierimus secundū voluntatē eius, audit nos. Et scimus quia audit nos quicqd petierimus, scimus ꝙ habemus petitiones quas postulauimus ab eo. Qui scit fratrē suum peccare peccatum nō ad mortem, petat, ⁊ dabit ei vita, peccanti non ad mortē. Est peccatū ad mortē, non pro illo dico vt roget quis. Oīs iniquitas peccatum est: ⁊ est peccatum ad mortē. Scimus quia oīs ḋ natus est ex Deo, nō peccat, sed ḡnatio dei conseruat eū, ⁊ malignus nō tangit eum. Scimus qñ ex Deo sumꝰ, ⁊ mūdus totus in maligno positus est. Et scimus qñ filius Dei venit, et dedit nobis sensum vt cognoscamꝰ verū deū ⁊ simus in vero filio eius. Hic est verus Deꝰ, ⁊ vita eterna. Filioli, custodite vos a simulachris. Amē

℣ Tertia lect. scdm Joannē

In illo tpe venit Jesus in ciuitatē Samarie que dicit Sichar, iuxta prędiū qđ dedit Jacob Joseph filio suo. Et reliqua.

Homilia scī Augustini epi.

Quat aūt ibi fons Jacob putet⁹ erat, sed ois puteus fons, non ois fons puteus. Ubi enim de terra aqua manat, et vsui prębet

hãurientibus, fons dicitur. Sed si i pzoptu ꝙ superficie sit fons tantũ dicit. Si aũt in alto et in pzofundo sit: ita puteus vocat, vt fontis no mẽ amittat. Jesus autẽ fatigatus ex itinere: sedebat sic sup fontẽ. Hora erat qua si sexta. Jã incipiunt mysteria. Nõ esn frustra fatigat Jesus. Nõ esn frustra fatigat Xtus dei. Nõ esn frustra fatigat: p quẽ fatigatt ererẽat. Nõ esn frustra fatigat, q̃ deferente fatigamur, q̃ psente firmamur. Fatigat tamẽ Jesus: ꝙ fatigat ab itinere: ꝙ sedet, siuxta puteũ sedet, ꝙ hora sexta fatigatus sedet. Dia ista innuunt aliqd, indicare volũt aliqd. Intẽtos nos facũt, vt pullemus hoztantẽ. Ipse ergo nobis aperiat ꝙ vobis: q̃ dignatus est ita hoztari vt diceret: Pullate, ꝙ aperiet vobis, tibi fatigat⁹ est ab itinere Jesus. Inuenimus ẽ autẽ Jesu: ꝙ inuenimus in firmitatẽ Jesu, hoztẽ ꝙ infirmũ. Hoztẽ, q̃a in pzincipio erat verbũ, ꝙ verbũ erat apũ deum, ꝙ deus erat verbum: hoc erat in pzincipio apũ deum. Quis videre quã iste hoztes sit? Dia per ipsum facta sunt: ꝙ sine ipso factum est nihil: ꝙ sine labore facta sunt omnia.

Oratio.

LEiunia nra quesum⁹ dñe benigno fauore p̃ sequere, vt sicut ab alimentis abstinemus in corpore, ita a vitijs ieiunemus in mente: Per dominum.

Hõble dicunt lepte spal.

Sabbato ex Genesi. L.¹. Ca. 22

QUe postꝫ gesta sunt, tentauit deus Abzaham, ꝙ dixit ad eũ Abzahã. Abzahã At ille respõdit, Ad sum. Ait illi, Colle filiũ tuum vnigenitũ quẽ diligis Jsaac, ꝙ vade in terrã Visionis: atq; ibi offeres eũ in holocaustũ sup vnã montiũ quẽ monstrauero tibi: Igit̃ Abzahã de nocte cõsurgens strauit asinũ suũ duces secũ duos iuuenes, ꝙ Jsaac filiũ suũ, cũq; cõcidisset ligna in holocaustũ, abiit ad locũ quẽ pceperat ei deus. Die autẽ tertio, eleuatis oculis, vidit locũ pzocul, dixitq; ad pueros suos, expectate hic cũ asino, ego aũt et puer illuc vsq; pzoperantes, postꝫ adozauim⁹, reuertemur ad vos. Tulit quoq; ligna holocausti, et imposuit super Jsaac filium suũ, ipse vero portabat in manibus ignẽ ꝙ gladiũ. Cumq; duo pergerent simul, dixit Jsaac patri suo: Pater mi, At ille respõdit: Quid vis fili? Ecce, inq̃t, ignis ꝙ ligna, vbi est victi

ma holocausti? Dixit autē Abzahā, Deus pzouidebit sibi victimam holocausti, fili mi. Pergebāt ergo pariter, & venerūt ad locū quē ostēderat ei deus, in quo edificauit altare, & desuper ligna cōposuit, cūq; colligasset Isaac filiū suum, posuit eum in altare super struem lignorum. Extenditq; manū, et arripuit gladiū vt immolaret filium suū. Et ecce angelus dñi de celo clamauit, dicēs: Abzaham, Abzaham, Qui respōdit, Adsum. Dixitq; ei, Mō extendas manū tuā super puerum, neq; facies illi quicquam: nunc cognoui quod timeas deū, & nō pepcisti vnigenito filio tuo pzopter me. Leuauit Abzaham oculos suos, viditq; post tergum arietem inter vepres herentē cornibus, quem assumens, obtulit holocaustū pro filio. Appellauitq; nomē loci illius, Dñs videt, Unde vsq; hodie dicitur. In monte Dominus videbit.

¶ Epistola beati Joannis apostoli secunda. Lectio. ij.

Senioz electe dñe & natis eius, quos ego diligo in veritate, & nō ego solus, sed et oēs qui cognouerūt veritatē, pzopter veritatē que pmanet in vobis, et vobiscum erit in eternū. Sit vobiscū gratia, misericozdia, et pax a deo patre, et a Chzisto Jesu filio patris in veritate, & charitate. Gauisus sum valde quod inuenerim de filijs tuis ambulantes in veritate, sicut mādatum accepimus a patre. Et nūc rogo te domina, non tanquā mandatū nouū scribens tibi, sed ād habuimus ab initio: vt diligamus alterutrū. Et hec est charitas, vt ambulemus secundū mandata eius. Hoc est enim mādatum, vt quemadmodū audistis ab initio in eo ambuletis, quia multi seductozes exierunt in mundū, qui nō confitentur Jesum Chzistum venisse in carnem. hic est seductor & antichzistus. Videte vosmetipsos, ne perdamus que operati estis, sed vt mercedē plenā accipiatis. Omnis qui recedit, & nō permanet in doctzina Chzisti, deū nō habet. Qui permanet in doctzina, hic, patrē & filiū habet. Si quis venit ad vos, & hanc doctrinā non affert, nolite recipere eum in domum, nec Aue ei dixeritis: Qui enim dicit illi Aue: communicat opibus eius malignis: Ecce, pdixi vobis: quia in die dñi nō cōfundamini. Plura habēs vobis scribe-

re, nolui p chartam ꝫ atramentū, spero em me futurū apd vos, ꝫ os ad os loq: vt gaudiū vēm plenūsit tāt te filij sozozis tue electe.

Cap. 8. Tertia lectio scōm Joannē

In illo tpe. Perrexit Jesus i mōtē oliueti, ꝫ diluculo iterum venit in templum. Et reliqua.

Homilia sci Augustini epi.

In monte aūt oliueti, mōtē vnguēti, in mōtē chrismatis. Vbi em docebat vocem Christū, nisi i mōte olt est a chrismate. Chrisma aūt Grece, Latine vnctio nominat. Ideo aūt nos vnxit, ꝫ lucatozes cōtra diabolū fecit. Et diluculo iterū venit in templū, ꝫ oīs ppul⁹ venit ad eū. Et sedēs docebat eos ꝫ nō tenebatur, quia nondū patri dignabatur. Nūc iam attendite, vbi ab inimicis, tē tata sit domini manluetudo. Inducunt aūt illi scribe et pharisei mulierē in adulterio deprehensam, ꝫ statue rūt eā in mediū, ꝫ dixerunt ei: Magister, hec mulier modo deprehensa est in adulterio. In lege aūt. Moyses mādauit nobis huiusmodi lapidare. Tu ergo ād dicis? Hoc aūt dicebāt tētāteseū, vt possent accusare eū. Vn-

de accusare? Nūqd ipsum in alicq facinoze deprehēderāt? Aut illa mulier ad eū aliquo mō puenisse dicebat? Quid est ergo tētātes eū? vt possent accusare eū? Intelligimus fratres admirabilem māluetudinem in Chzisto fuisse. Inimaduertebant eū nimium esse mitem, nimiū esse manluetum. Oratio.

Resta qlumꝰ opꝰ deus vt q̄ se affligēdo carnē ab alimētis abstinēt, sedā do iustitiā a culpa ieiunent. p.

Dominica quarta quadragesime. ex Genesi. Lectio. i.

Locutus aūt angelus dñi Abzaham secundo de celo, dicens. Per memetipsum iurauī dicit dñs, quia fecisti hanc rē, ꝫ nō pepercisti filio tuo vnigenito, benedicam tibi, ꝫ multiplicabo semen tuum sicut stellas celi, ꝫ velut arenam q̄ est in littoze maris, possidebit semen tuum poztas inimicorū suozum, ꝫ benedicentur in semine tuo omnes gentes terre, quia obedisti voci mee. Reuersus est Abzaham ad pueros suos, abieruntque Berlabee simul, et habitauit ibi. His itaque gestis, nuntiatum est Abzahā quod Melcha q̄q genuisset filios Nachoz fratri suo, Hus pzimogenitū,

ꝯ Buz fratrem eius, ꝯ Camuel patrē Syrozū, et Cased, ꝯ Iau, Pheldas quoq; ꝯ Iedlaphac Bathuel, de ꝙ nata est Rebecca, octo istos genuit Melcha Nachor fratri Abraham. Cōcubina vero illius nomine Roma, peperit Thare et Gaam et Thaas, et Maacha.

¶ Vixit aūt Sara centū viginti septem annis. Et moz Ca. 23 tua est in ciuitate Arbe: ꝙ est Hebrō in terra Chanaā, venitq; Abraham vt plangeret ꝯ fleret eā. Cūq; surrexisset Abraham ab officio funeris, locutus est ad filios Heth, dicēs, Aduena sum et peregrinus apud vos, date mihi ius sepulchri vobiscū, vt sepeliam moztuū meū. Responderūtq; filij Heth, dicētes, Audi nos domine, pziceps dei es apd nos i electis sepulchris nris sepeli moztuū tuū, nullusq; te phibere poterit ꝙn in monumēto eius sepelias moztuū tuū

¶ Epistola Beati Ioannis apostoli tertia. Lectio. ij.

SEnioz Caio charissimo, quē ego diligo in veritate Charissime de omnibus ozationem facio pzosperе te ingredi ꝯ valere, sicut pzospere agit anima tua

¶ Gauisus sum valde venientibus fratribus, ꝯ testimoniū perhibentibus veritati tue, sicut tu in veritate ambulas. Maiozē hoꝛū nō habeo gratiam, quam vt audiā filios meos in veritate ambulare. Charissime fideliter facis dēq; operaris in fratres, ꝯ hoc in peregrinos ꝙ testimoniū reddiderunt charitati tue in conspectu ecclesie, ās bene facies, deducēs digne Deo. Propter nomine em eius pfecti sunt nihil accipientes a gētibus. Nos ergo debem⁹ suscipere huiusmodi vt cooperatores simus veritatis. Scripsi ecclesie, sed is ꝙ amat primat ū genere in nis Diotrephes, nō recipit nos. Propt hoc si venero, cōmonebo eius opa ꝙ facit, verbis malignis garriens in nos, ꝯ quasi nō ei ista sufficiant, nec ipse suscipit fratres, ꝯ prohibet ꝙ de qui suscipiūt, prohibet ꝯ de ecclesia eīcit. Charissime, noli imitari malū, sed ād bonū est, ꝙ malefacit, nō vidit deū. Demetrio testimoniū redditur ab omnibus, et ab ipsa veritate, sed ꝯ nos testimonium phibem⁹, ꝯ nosti quoniā testimoniū nostrū verū est. Multa habui tibi scribere, sed nolui p atramentū ꝯ calamum scribere tibi. Spero aūt pzotinus te videre, ꝯ os

abos loquemur. Dar tibi. Saluant te amici. Saluta tuamicos nominatim.

Saluarent te amici. Saluta

¶ Tertia lectio sčdm Joan.

IN illo tyc, abijt Jesus trans mare Galilee ad ed est tyberiadis, et sequebat eū multitudo magna, da vi debāt signa q̄ faciebat sup his q̄ infirmabant. Et rel.

¶ Homilia sči Augustini. epi.

MIracula q̄ fecit Dñs noster Jesus Chris tus, sunt q̄dem diuina ope visibilibus admonēt humanā mentē. Quia est ille nō talis substantie, q̄ videri oculis possit, et miracula eis quibus mūdū regit, vniuersam q̄ creaturā administrat assiduitate viluerūt. ita vt pene nemo dignet attendere opa dei mira a stupēda in q̄libet seminis grano. Sedm ipsam suā miam seruauit si bi quedā q̄ faceret oppoztu no tpe ꝑter vsitatū cursum ordinēq̄ nature, vt nō mauerēt, quib⁹ q̄tidiana viluerūt. Maius est miraculum est gubernatio totiꝰ mūdi, q̄ saturatio q̄nq̄ milū hominū, de q̄nq̄ panibus. Et hoc nemo miratur. Illud miraē hoies: nō da maius est, sed da rarū est. Quis est ⁊ nūc pascit vniuersum mū dum nisi ille qui de paucis granis segetes creat? Fecit ergo qūo Deus. Unde est multiplicat de paucis, granis segetes, inde manibus suis multiplicauit q̄nq̄ panes. Potestas enim erat in manib⁹ Chzisti, panes aūt illi q̄nq̄ quasi semina erāt, nō q̄dē terre mādata, sed ab eo qui terram fecit multiplicata.

Oratio.

QVocede quesumus oī potens Deus, vt q̄ ex merito nostre actiōis affligimur, tue gratie consolatione relpiremus: Per dñm.

¶ Feria.ij.ex Genesi. Lec.i.

SUrrexit Abzaham et adozauit populū terre, filios videlicet Heth: dixitq̄ ad eos. Si placet anime vestre vt sepeliā moztuū meum, audite me, ⁊ intercedite pzo me apud Ephzon filiū Seoz, vt det mihi speluncā duplicem quam habet in extrema parte agri sui: pecunia digna tradat eā mihi cozā vobis in possessionē sepulchzi. Habitabat aūt Ephzon in medio filiozum Heth, respondit q̄ Ephzon Hetheus ad Abrahā cūctis audiētibus q̄ ingrediebant pzta ciuitatis filius dicēs, Nequaquā ita fiet dñe mi, sed tu magis ausculta quod loquoz. Agrū trado tibi, et

spelunca ꝙ in eo est, pzelenti bus filijs ppuli mei, sepeli mozt uū tuū. Adozauit Abzahā cozā dño ꝛ ppulo terre. Et locutus est ad Ephzō circūstante plebe eius. Quo so vt audias me, Dabo pecunīā ꝓ agro, suscipe eā, ꝛ sepeliā mozt uū meū in eo. Respōditq; Ephzon, Dñe mi, audi me. Terra quā pstulas, quadzingētos siclas argēti valet: istud est pzetiū inter me ꝛ te, sed quantū est hoc? sepeli mozt uum tuū. Quod cū audisset Abzahā, appendit pecuniam quam Ephzō postulauerat, audiēt ibus filijs Heth: quadzingētos siclos argenti pzoba te monete publice Cōfirmatusq; est ager ānda Ephzonis in quo erat spelunca duplex respiciens Mābze: tā ipse quā spelūca ꝛ oēs arbores eius in cūctis terminis eius ꝓ circumitū Abzahe in possessionē, vidētibus filijs Heth, ꝛ cūctis qui intrabāt pozta ciuitatis illius. Itaq; ita sepeliuit Abzahā Sarā vxozē suā in spelūca agri duplici, q respiciebat Mābze, hec est Hebzon in terra Chanaan. Et cōfirmatus est ager ꝛ antrū quod erat in eo, Abzahe in possessionem monumenti a filijs Heth.

bi Apostoli. Lectio secunda.

Iacobus Dei ꝛ domini nostri Iesu Christi seruus, duodecim tribubꝰ, q̄ sunt in dispersiōe, salutē.

Omne gaudiū existimate fratres mei, cum in tentationes varias incideritis: scientes ꝙ pbatio fidei vestre, patientiā operat. Patiētia aūt opus perfectū habeat vt sitis pfecti ꝛ integri, in nullo deficientes. Si quis aūt vestrū indiget sapientia, postulet a Deo qui dat oībus affluenter, ꝛ nō improperat, ꝛ dabitur ei. Postulet aūt in fide, nihil hesitans: q̄ enim hesitat, similis est fluctui maris, qui a vento mouet ꝛ circumfertur, nō ergo existimet homo ille qd accipiat aliquid a domino. Vir duplex animo, inconstās est in oībus vijs suis. Gloziet aūt frater humilis in exaltatiōe sua: diues aūt in hmilitate sua, qm sicut flos feni transibit: exozt us est enim sol cum ardoze, ꝛ arefecit fenū, ꝛ flos eius decidit, et decoz vultus eius deperijt. Ita diues in itineribus suis marcescit. Beatus vir qui suffert tentationem: quoniam cū pbatus fuerit, accipiet cozonam vite, quam repzomisit deus diligentibus se. Nemo cū ten-

¶ Epistola catholica Jaco-

tatur dicat qñ a deo tentatur. Deus enim intentator malozū est, ipse aūt neminē tentat. Unusquisq; vero tē tatur, a concupiscentia sua abstractus & illectus. Deinde concupiscentia cū conceperit, parit peccatum, peccatum vero cum consummatum fuerit, generat mozte. Nolite itaq; errare fratres mei dilectissimi. Omne datū optimū, & omne donū perfectum, deorsum est, descendens a patre luminum, apū quem nō est transmutatio, nec vicissitudinis obūbratio, voluntarie enī genuit nos verbo veritatis, vt simus initiū aliq̄d creature eius. Scitis fratres mei dilectissimi. Sit aūt omnis homo velox ad audiendū: tardus aūt ad loquendū, et tardus ad iraſ. Ira enī viri, iustitiā dei non operat. Propter qđ abiicientes omnē immunditiā & abūdantiā malitie, in mansuetudine suscipite insitū verbū qđ potest saluare animas vestras.

℣ Tertia lectio scđm Joan. 5.2. In illo tēpore. Pzope erat pascha Judeozū, & ascendit Jesus Jerosolymā, & inuenit in templo vendentes oues et boues & columbas: Et reliqua.

Homilia scti Augū. episcop.

Quid audiuimus fratres? Ecce templū illud figura adhuc erat, ejecit inde dñs omnes qui sua querebāt, & ad nundinas venerāt. Et que illi vendebant? Illa q̄ opus habebāt homines in sacrificijs illi⁹ temporis. Nouit enī charitas vestra q̄ sacrificia illi populo pzo eius carnalitate & corde adhuc lapideo talia data sunt: quibus teneret ne idola deseruiret, et immolabant ibi sacrificia, boues et oues et columbas. Noſtis quia legiſtis. Nō ergo magnū peccatū, si hoc vēdebāt in templo: qđ emebāt vt offerret in templo, & tñ ejecit illos inde. Quid si ibi ebzios inuenisset qđ faceret dominus, Si vendētes ea q̄ licita sunt: & cōtra institutam nō sunt ejecit? Que cū honeste emuntur non illicite venduntur. Expulit tñ & nō est passus domū oztiōis fieri domū negociationis. Si negociatiōis dom⁹ nō debet fieri dom⁹ dei, pztatiōis debet fieri? Nos aūt qñ eis ista dicim⁹ stridēt dētib⁹ suis ad uersus nos. Et cōsolat nos psalm⁹ quē audiſtis, stridebūt sup me dētib⁹ suis. Oro

Resta quelumus ospotēs deus vt obseruationes sacras annua deuotio-

ne recolentes: ⁊ cozpoze tibi placeamus ⁊ mẽte. Per dō.

℣ Feria.vj. Ex Genesi. L.

Ca.24 ℟ Rat aũt abzaham ſenex dieruꝫ multozū, ⁊ dominus in cunctis benedixerat ei. Dixitꝫ ad ſeruū ſenioꝛem domus ſue, q̄ pꝛeerat oĩbus q̄ habebat. Pone manū tuā ſubter femur meū, vt adiurẽte p dñm deum celi ⁊ terre, vt non accipias vxoꝛẽ filio de filiabus Chananeozū, inter q̄s habito, ſed ad terrā ⁊ cognationẽ meā pꝛoficiſcaris, ⁊ inde accipias vxoꝛẽ filio meo Iſaac. Relpõdit ſeruus. Si noluerit mulier venire mecū in terrā hãc. nūq̄d reducere debeo filiū tuū ad locū de q̄ tu egreſſus es? Dixitꝫ Abzahā, Caue nequãd reducas filiū meū illuc. Dñs deus celi et terre q̄ tulit me de domo pẽris mei, ⁊ de terra natiuitatis mee, q̄ locut⁹ eſt mihi, ⁊ iurauit mihi, dicens, Semini tuo dabo terram hãc, ipſe mittet angelū ſuū coꝛã te, ⁊ accipies inde vxoꝛẽ filio meo, ſin aũt mulier noluerit ſeq̄ te, nõ teneberis iuramẽto: filiū meū tm̃ ne reducas illuc. Poſuit ergo ſeruus manū ſub femoꝛe Abzahã dñi ſui, ⁊ iurauit illi ſup ſermõe hoc. Tulitꝫ decẽ camelos de grege Dñi ſui, et abiit, ex oĩbus bonis eius poꝛtãs ſecũ, ⁊ pfectuſq̄ pꝛexit in Melopotamiã ad vbẽ Nachoꝛ. Cũq̄ camelos fecilſet accũbere extra oppidũ iuxta puteũ aque veſpe, eo tpe q̄ ſolẽt mulieres egredi ad hauriendã aquã dicẽs, Dñe deus dñi mei Abzahã, occurre obſecro mihi hodie, ⁊ fac miam cũ dño meo Abzahã. Ecce ego ſto ꝓpe fontẽ aque, ⁊ filie habitatoꝛum huius ciuitatis egrediẽt ad hauriẽdã aquã. Igit puella cui ego dixero, inclina hydriã tuã vt bibã, ⁊ illa reſpondeꝛit, Bibe, ⁊ camelis tuis dabo potũ: ipſa eſt quam ꝓparaſti ſeruo tuo Iſaac, et per hoc intelligam quod feceris miſericoꝛdiam cum domino meo.

℣ Ex Epiſtola Jacobi. I.

℟ Stote aũt factoꝛes verbi, ⁊ nõ auditoꝛes tm̃, fallẽtes volmetipos. Quia ſi q̄s auditoꝛ eſt verbi, ⁊ nõ factoꝛ: hic cõparabit̃ viro cõſideratí vultũ natiuitatis ſue in ſpeculo, cõſideraut eñ ſe, ⁊ abijt, ⁊ ſtatí obliꝰ eſt qualis fuerit. Qui aũt pexerit i lege pfecte libertatis, ⁊ pmãſerit in ea, nõ auditoꝛ obliuioſus factus, ſed factoꝛ opis, hic beat⁹ i facto ſuo erit. Si q̄s aũt putat ſe religioſuz eſſe, nõ refrenãs

lingua sua, sed seducens cor
tum operaminī, redarguti a
cuiusq; huius vana est religio. Re
ligio munda a immaculata
lege quasi transgressores.

apud Deū a patrē hec est,
visitare pupillos a viduas
in tribulatiōe eorū: a imacu
latū se custodire ab hoc seculo.

Ca. 1.

Fratres mei nolite in per
sonarū acceptione habere fi
dē dñi nostri Jesu Christi
glorie. Etenim si introierit
in conventū vestrū vir au
reā annulū habens, in veste
candida, introierit aūt a pau
per in sordido habitu, a intē
datis in eū qui indutus est
veste preclara, a dixeritis ei
Tu sede hic bñ, pauperi aūt
dicatis. Tu sta illic, aut sede
sub scabello pedū meorum:
nonne iudicatis apud vos
metipsos, a facti estis iudi
ces cogitationū iniquarū?
Audite fratres mei dilectis
simi: Nōne Deus elegit pau
peres in hoc mundo, diuites
in fide, a heredes regni quod
repromisit deus diligētibus
se? Vos autē exhonorastis
pauperē. Nōne diuites per
potentiā opprimunt vos, et
ipsi trahunt vos ad iudicia?
Nōne ipsi blasphemāt bo
num nomē qd inuocatū est
super vos? Si tñ legē perfi
citis regalē secundū scriptu
ras. Diliges proximū tuū
sicut teipsum: bene facitis, si
aūt personā accipitis, pecca

Ca. 7.

Tercia lectio sēm Joannē.

In illo tpe, Jām die fe
sto mediante ascendit
Jesus in templū, a docebat, a
admirabāt Judei. Et relīq

Homelia sci Augustini epi.

Ille qui latebat, docebat, a palā loquebat et
non tenebatur. Illud enim
vt lateret erat causa exēpli,
hoc protestatis. Sed cū docere
ret mirabantur Judei. Dēs
quidē quantū arbitror mirabank: sed nō oēs cōuertebātur. Et vnde admiratio? Quia multi nouerant vbi
natus, quemadmodū fuerit
educatus: nunq̄ eū viderāt
discentē literas. Judiebant
aūt eū de lege disputantem
legis testimonia proferentē
que nemo poterat proferre
nisi legisset: nemo legere, nisi literas didicisset. Et ideo
mirabank. Eorū aūt admiratio, magistra facta est inīnuāde alterius veritatis oc
casio. Ex eorū quippe admiratione a verbis, dixit dñs
aliquid profundū a diligentius inspici a discuti dignū.
Propter quot intentā facio
charitatē vestrā: non solum
ad audiendū pro vobis, sed
etiā ad orandum pro nobis.
Quid ergo dñs respondit
eis admirantib⁹, quō sciret

literas quas nō didicerat: Mea doctrina(inquit)nō est mea, sed eius qui misit me. Hec est enī pzofunditas pzima. Videtur enī paucis verbis,quasi cōtraria locutus. Nō enī ait:ista doctrina nō est mea. Sed mea doctrina non est mea. Si nō tua quō tua? Si autem tua,quō nō tua? Tu enī dicis vtrunq; ꝑ mea doctrina ꝑ non mea: Nā si dixisses, ista doctrina non est mea nulla esset questio.

Dratio.

Sacre nobis ꝙs dñe obseruationis ieiunia ꝑ pie conuersationis augmentū,ꝑ tue pzopitiatiōis cōtinuū pzestent auxiliū. Per.

℣. Feria.iiij.ex Gene. Lc.

Dedū intra se verba cōplou erat,ꝑ ecce Rebecca egrediebatur filia Bathuel filij Melche vxozis Nachoz fratris Abzahā,habens hydziā in scapula sua. puella decoza nimis,virgoq; pulcherrima,ꝑ incognita viro:descenderat aūt ad fontē ꝑ impleuerat hydziam,ac reuertebat. Occurritq; ei seruus,et ait: Pauxillū aque mihi ad sozbendū pzebe de hydzia tua. Que rndit, bibe dñe mi. Celeriterq; deposuit hydziā super vlnā suā,et dedit ei ptū. Cūq; ille bibisset adiecit,Qui ꝑ camelis tuis hauriā aquam,donec cunctī bibant. Effundensq; hydziā in canalibus,recurrit ad puteum vt hauriret aquam:ꝑ hausta omnibus camelis dedit. Ille aūt contēplabatur eā tacitus,scire volēs vtrū pzosperū iter suū fecisset dñs aut minus,an nō. Postq; aūt biberūt cameli,pzotulit viros inaures aureas,appendētes siclos duos:ꝑ armillas totidē pondo siclozū decem. Dixitq; ad eā, Cuius es filia: indica mihi:est in domo patris tui locus ad manendū? Que respondit, Filia sum Bathuelis filij Nachoz quē peperit ei Melcha,ꝑ addidit, dicēs,Palearū quoq; ꝑ fenī plurimum est apud nos,ꝑ locus spatiosus ad manendū. Inclinauit se homo ꝑ adozauit dñm dicēs, Benedictus dñs deus dñi mei Abzahā, qui nō abstulit misericordiā ꝑ veritatē suā a dño meo,ꝑ recto itinere me perduxit in domū fratris dñi mei. Cucurrit itaq; puella,ꝑ nūtiauit in domū matris sue oia que audierat. Habebat aūt Rebecca fratrē nomine Laban:qui festim ꝑ egressus est ad hominē vbi erat fons. Cūq; vidisset inaures ejus,et armillas in manibus sozoris sue,ꝑ audisset cūcta verba referentis,Hec locut⁹ est mihi

homo, venit ad virum qui stabat iuxta camelos & ppe fontē aque, dixitq; ad eum. Ingredere benedicte dñi: cur foris stas? preparaui domū & locū camelis tuis. Et introduxit eū in hospitiū, ac tulit camelos, deditq; paleas & fenū, & aquā ad lauandos pedes camelorū & viro qui venerat cū eo. Et apposuit eis in conspectu eius panis. Qui ait, Non comedā, donec loquor sermones meos. Dixit ei. Loquere.

℣ Ex epistola Jacobi. Le.ñ.

Quicunq; aūt totā legē seruauerit, offendat aūt in vno, factus est omniū reus. Qui enim dixit. Non mechaberis, dixit & Non occides. Quod si nō mechaberis, occides aūt, factus es trāsgressor legis. Sic loquimini & sic facite sicut per legē libertatis incipientes iudicari. Judiciū enī sine mīa illi qui nō facit miam. Superexaltat aūt misericordia iudiciū. Quid pderit fratres mei, si fidē quis dicat se habere: opera aūt non habeat? Nunquid poterit fides saluare eū? Si aūt frater aut soror nudi sint, & indigeant victu quotidiano, dicat aūt aliquis ex vobis, illis. Ite in pace, calefacimini & saturamini: nō dederitis autem eis q̄ necessaria sunt corpori quid proderit? Sic & fides, si nō habeat opera, mortua est in semetipsa. Sed dicet aīs, Tu fidē habes, & ego opera habeo, ostende mihi fidē tuā sine operibus, & ego ostendā tibi ex operibus fidē meam. Tu credis qō vnus est deꝰ. Bene facis & demones credunt & contremiscunt. Vis autem scire o homo inanis, qm̄ fides sine operibus otiosa est? Abzahā pater noster nonne ex operibus iustificatus est, offerēs Jsaac filium suū sup altare? Vides qm̄ fides cooperabatur operib⁹ illius, & ex operibus fides cō summata est? Et suppleta est scriptura dicens: Credidit Abzahā Deo & reputatū est illi ad iustitiā, & amicus Dei appellatus est. Videtis quoniā ex operibus iustificatur homo, & non ex fide tantum? Similiter & Raab meretrix, non ex operibus iustificata est, suscipiens nūcios, & alia via eiciens? Sicut enī corpus sine spiritu, mortuum est, ita & fides sine operibus mortua est.

℣ Tertia lectio sēdm Joānē

In illo tpe: Pteriēs Jesus, vidit hominem cecū a natiuitate. Et reliq̄. Cap.

Homelia sancti Augustini Episcopi.

EXiens Jesus vidit hominē cecū,non vtcūq; cecum,sed a natiuitate.(Et interrogauerūt eū discipuli eius, Rabbi:) Scitis quia Rabbi magister est. Magistrū appellabant, quia discere desiderabant. Questionē quippe dño propouerūt tanquā magistro(Quis peccauit,hic aut parentes eius vt cecus nasceretur:Rūdit Jesus; Neque hic peccauit, neq; parentes eius.) Quid est hoc quod dixit:Si nullꝰ homo sine peccato,nunquid parentes huius cecī sine peccato erāt: Nūquid ipse vel sine oziginali peccato natus erat, vel viuendo nihil addiderat:An quia oculos clausos habebat cōcupiscētie,minime vigilabat:Quāta est mala ceci cōmittunt: A quo malo abstinet mens mala etiā oculis clausis:Nō poterat videre,sed nouerat cogitare,& forte cōcupiscere aliquid quod cecus non posset implere. Sed in ozde iudicari a nullo potest:nisi a ozdis perscrutatoze. Si ergo & parentes eius habuerunt peccatū, & iste habuit pctm: quare dñs dixit,neq; hic peccauit neq; parētes eius nisi ad rē de qua interrogatus est,vt cecus nasceret:Habebant etiā parentes eius peccatū:sed non ipso peccato in cū est,vt cecus nasceretur.

Oratio.

DEus qui & iustis promia meritozū & peccatozibus per tuam pietatem veniam prebes,miserere supplicibus tuis,vt reatꝰ nostri cōfessio: indulgētiā pcipere valeat.g

Feria.v.ex Genesi.

HIe ille,Seruus inquit Abzahā sum. Et dñs benedixit dño meo valde,magnificatusq; est,& dedit ei oues & boues argentum & aurum,seruos & ancillas,camelos & asinos. Et peperit Sara vxor dñi mei filiū domino meo in senectute sua: deditq; illi oīa que habuerat. Et adiurauit me dñs meus dicēs. Non accipies vxorē filio meo de filiabus Chanaan,in quoꝝ terra habito,sed ad domū patris mei perges,& de cognatione mea accipies vxorem filio meo. Ego vero respōdi dño meo Quid si noluerit venire mecū mulier? Dñs ait,in cuius cōspectu ambulo,mittet angelū suū tecū,& diriget viā tuā:accipiesq; vxorem filio meo de cognatione mea,et de domo patris mei. Innocens eris a maledictiōe mea, cū veneris ad pxorimos meos,& nō dederint tibi. Veni ergo hodie ad fontē aque,&

dñi. Dñe deꝰ dñi mei Abza
ham, si direxisti viā meā in
qua nunc ambulo, ecce sto
iuxta fontē aque, & virgo q̄
egredit ad hauriēdā aquā
audierit a me, Da mihi pau
lulū aque ad bibendū de hy
dria tua, & dixerit mihi, Et
tu bibe, & camelis tuis hau
riam: ipsa est mulier quā pre
parauit dñs filio dñi mei.
Dumq̄ hec tacitus mecum
volverē, apparuit Rebecca
veniēs cū hydria quā posita
hat in scapula, descenditq̄ ad
fontē, & hausit aquā, Et ait
ad eā: Da mihi paululū bi
bere. Que festinās deposuit
hydriam de humero, & dixit
mihi: Et tu bibe, & camelis
tuis tribuā potum. Bibi, &
adaquauit camelos. Inter
rogauiq̄ eā, & dixi, Cuius
es filia? Que respōdit, Filia
Bathuelis sum filij Nachoꝛ
quē peperit ei Melcha. Sus
pendiq̄ inaures ad oznā
dā facie eius, & armillas po
sui in manibus eius. Pro
nusq̄ adoraui dñm, benedi
cens dño deo dñi mei Abza
hā, qui duxit me recto iti
nere, vt sumerē filiā fratris
dñi mei filio eius. Quā ob
rē si facitis miam & veritatē
cū dño meo, indicate mihi,
sin aūt aliud placet, & hoc di
cite mihi, vt vadā ad dexte
ram, siue ad sinistram.

Ex epistola Jacobi. Cap. 3

NOlite plures magistri
fieri fratres mei, scien
tes, q̄m maius iudiciū sumi
tis. In multis enī offendi
mus oēs. Si quis in verbo
nō offendit, hic perfectus est
vir, potens etiā freno circū
ducere totū corpus. Si aūt
equis frena in oza mittim⁹
ad consentiendum nobis oē
corpus illoꝝ circūferimus.
Ec ecce naues, cum magne
sint, & a ventis validis mi
nentur, circūferūtur a modi
co gubernaculo, vbi impet⁹
dirigētis voluerit. Ita & lin
gua modicū quidē membꝝ
est, & magna exultat. Ecce
quantus ignis quā māgnā
syluam incendit. Et lingua,
ignis est, vniuersitas iniqui
tatis. Lingua constituitur
in mēbris nostris, que ma
culat totū corpus, & inflam
mat rotā natiuitatis nr̄e, in
flāmata a gehenna. Oīs enī
natura bestiarū & volucrū &
serpētiū & ceterozū domanē
& domita sunt a natura hu
mana: linguā aūt null⁹ ho
minū domare potest, inquie
tū malū, plena veneno moꝛ
tifero. In ipsa benedicimus
deū & patrē, & in ipsa maledi
cimus hoies qui ad imagi
nē & similitudinem dei facti
sunt. Ex ipso oze pꝛocedit be
nedictio & maledictio. Non

vpoztet frātres mei hec ita fieri. Nunquid fons de eodē fozamine emanat dulcem, & amarā aquā? Nunquid po test fratres mei, ficus vuas facere: aut vitis, ficus? Sic nec̄ salsam dulcē potest facere aquā. Quis sapiens et disciplinat⁹ inter vos? Ostē dat ex bona cōuersatiōe opera tionē suā in māsuetudine sapientie. Quod si zelū amarum habetis, & cōtentiones sint in cozdibus vestris, no liſe gloziari & mendaces esse aduersus veritatem, non est enim ista sapiētia de sursum descendens a patre luminū, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi em̄ zelus & cōtentio: ibi inconstantia, & omne opus pzauū. Que autē desursum est sapientia, pzimū quidē pudica est: deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericozdia et fructibus bonis, iudicans sine simulatione. Fructus autē iustitie, in pace seminat facientibus pacē

flecti diuitiā misericozdiarum matris viduc lamentationē credamus, eius pzecipue si vnice filij vel labore vel mo te frangat. Cui tamē vidue grauitatis meritū exequie cū turba cōciliet. Et hāc vi duā populozū turbā sepeli plus videri esse quā feminā que resurrectionē vnici adolescentis filij sui lachzymis meruerat impetrare, eo q̄ sancta ecclesia populū numerē apompa funeris atq; fu pzemis sepulchzi suarum uocet ad vitā conēplationē lachzymarū. Que fiere pro hibetur eū cui resurrectio habebat: da ferebatur in gno. Quod & si nobis non pberat, tñ posteaq̄ Je sus id tetigit pzoficere cepit ad vitā, vt esset indicio populo per crucis patibu lū refundendā. Judito illius funeris pozticoes Dei verbo steterunt accu cozpus humanū letali fuit nature materialis vrgebat. Quid em̄ aliud nisi quā q̄ mi funeris instrumento cem⁹ exanimes: cū vel ignis modice cupiditatis exestuat vel frigidus humoz exūdat,

ca.7 In illo tpe, Ibat Jesus in ciuitatē q̄ vocatur Naym, & ibāt cum eo discipuli eius & turba copiosa. Et reliqua.

Tertia lectio sēdm Lucā.

Homelia sancti Augustini Episcopi.

Jesus ad vtrāq; re dundat gratiā, & cito

vel pigra quadã cozpozis he bitudine vigoz habetaꝝ ani mozũ: vel concreta noster spiritus labe pure lucis vaſ cuius alit mentem. Hi sunt nostri funeris poztitozes.

Oratio.

Deꝛesta ãs oipotẽs deꝰ, vt quos ieiunia votiua tãta letificaꝛ, ipsa quoq; deuotio affectibus mitigatis facili celestia capiamus. Per.

Feria tertia ex Gene. L. i.

Eꝛ ponderũtq; Laban & Bathuel, A domino egressus est sermo, nõ possu mus extra placitũ eius ꝺcꝛ aliud loqui tecũ. En Rebec ca coꝛã te est, tolle eã, & pzo ficiscere & sit vxoꝛ filij dñi tui, sicut locutus est dñs. Mox cũ audisset puer Abzahã, pzocidẽs adoꝛauit in terã dñm. Pzolatisq; vasis auꝛeis & aureis, ac vestib⁹ dedit eã Rebecce p munere: fratribus quoq; eius, & matri dona obtulit. Initoq; cõuiuio vescentes pariter & bibentes manserunt ibi. Surgens aũt mane, locutus est puer, Dimitte me, vt vadã ad dñm meũ. Respõderũtq; fratres eiꝰ & mater, Maneat puella saltẽ decem dies apud nos, & postea proficiscetur. Nolite, ait, me retinere, ꝙa dñs direxit viã meã dimitte me, vt pergã ad dominũ meũ. Et dixerunt, Vocemꝰ puellã, & queramus ipsius voluntatem. Cunq; vocata venisset, scisciatati sunt, Vis ire cũ hoc isto? Que ait, vadam. Dimiserũt ergo eã, et nutricẽ illius, seruũq; Abzahã, & comites eius, imꝑzcãtes pzospera sozozi sue, atq; dicentes, Sozoz nostra es, crescas in mille millia, & possideat semen tuũ poztas inimicoꝝ tuoꝝ. Igitur Rebecca, & puelle illius ascẽsis camelis secute sunt virũ: q festinus reuertebaꝛ ad dñm suũ. Eo aũt tpe ꝛãbulabat Isaac per viã que ducit ad puteũ, cuius nomen est Viuentis & vidẽtis, habitabat em i terra australi. Et egressus fuerat ad meditandũ in agro inclinata iam die, cumque eleuasset oculos, vidit camelos venientes pzocul. Rebecca quoque conspecto Isaac, descendit de camello, et ait ad puerum, Quis est ille homo qui venit p agrũ in occursum nobis? Dixitq; ei, Ipse est dominus meus. It illa tollens cito pallium suum: operuit se. Seruus autem cuncta que gesserat, narrauit domino suo Isaac. Qui introduxit eam in tabernaculum Sare matris sue, & accepit eam vxoꝛem:

& in tantum dilexit eam, vt dolozē qui ex mozte matris eius acciderat, temperaret.

℣ Ex epistola Jacobi. Le. ii.

Unde bella & lites in vobis? Nonne ex concupiscētijs vestris que militant in membris vestris? Cōcupiscitis & non habetis: occiditis & zelatis, & non potestis adipisci, litigatis & belligeratis, non habetis, propterea q̄ non postulatis. Petitis, & non accipitis, eo quod male petatis: vt in concupiscentijs vestris inſumatis. Adulteri, nescitis quod amicitia huius mundi, inimica est Dei? Quicunq; ergo voluerit amicꝰ esse seculi huius inimicus Dei constituitur. An putatis quod inaniter scriptura dicat: Ad inuidiā cōcupiscit spūs qui habitat in vobis? Maiozē autē dat gratiā. Propter quod dicit Deus superbus resistit: humilibꝰ aūt dat gratiā. Subditi ergo estote Deo: resistite aūt diabolo: & fugiet a vobis. Appzopiate deo: & appinquabit vobis. Emūdate manus peccatozes: & purificate cozda, duplices animo. Miseri estote, & lugete, & plozate: risus vester in luctū cōuertatur, & gaudiū in mezozē. Humiliamini in cōspectu dñi, & exaltabit vos. Nolite detrahere alterutrū fratres mei. Qui detrahit fratri, aut qui iudicat fratrem suū: detrahit legi & iudicat legē. Si autem iudicas legē, nō es factoz legis, sed iudex. Unus est enim legislator & iudex qui potest perdere & liberare. Tu aūté quis es q̄ iudicas pzoximū tuū? Ecce nūc q̄ dicitis: Hodie aut cras istino ibimꝰ in illā ciuitatē, & faciemus ibi quidē annū, & mercabimur & lucrū faciemus (qui ignozatis q̄d erit in crastino. Que est enim vita vestra? Vapoz est, ad modicū parens, & deinceps exterminabit) pro eo vt dicatis: Si dñs voluerit, et si vixerimus, faciemus hoc aut illud. Nunc aūt exultatis in superbijs vestris. Omnis exultatio talis, maligna est. Scienti igitur bonū facere, & non facienti: pctm̄ est illi.

℣ Terra tremuit dum surrexit Jonas.

℣ In illo tempoze: Erat quidā languens lazar⁹ de Bethania de castello Marie & Marthe sozozum eius. ℣ Homilia sancti Augustini epi. Et religiua.

In superioꝛi lectione me ministris: q̄ dñs exigit de manibus eozum qui lapidare eū voluerāt: & discedit trās Jozdanē: vbi Joānes baptizabat. Ibi dominꝰ cū

stituto infirmabatur in Bethania Lazarus: qđ castellū erat pximum Hierosolymis. Maria autē erat que unxit dñm unguēto: & extersit pedes eius capillis suis cuius frater Lazarus infirmabatur. Miserunt ergo sorores ad eum dicētes: Dñe. Ecce quē amas infirmatur. Jā intelligimus quo misericordiarum erat. Trans Jordanē scilicet miserūt ad dñm: nū tantes ꝙ egrotaret frater earū, vt dignaretur venire & eā ab egritudine liberare: ille distulit sanare vt posset resuscitare. Quid ergo annuntiauerūt sorores eius? Dñe, ecce quē amas infirmatur. Nō dixerūt veni. Jmā ti eēm tantūmodo nūtiādū fuit. Nō aute sunt dicere: veni, & sana: nō aute sunt dicere verbi tube & hic fiet, Cur eēm nō & iste sicut fides illi? cētu rionis inde laudat? Ait eēm: Nō fū dign⁹, vt intres sub tectū meū, sed tātū dic verbo & sanabit puer meus: nihil horum iste. Sed tantūmodo. Dñe, ecce quem amas infirmatur. Sufficit vt noueris nō eēm amas: & deleris. Sed dicet aliquis: Quō per Lazarū peccatoz significabatur & a dño sic amabat? Audiat eū dicentē: Nō veni vocare iustos, sed peccatores. Oco.

DEus qui ineffabilib⁹ mundum renouas sacramētis pzesta quesumus, vt ecclesia tua et eternis pzoficiat institutis, & tēpozalibus nō destituat auxilijs: p

Hodie dicit matu. p ꝛ̄ksūct.

℣. Sabbato ex Gene. Ic. 1.

HAbraham vero aliam duxit vxoꝛē nomine Cetură: que peperit ei Zamran, & Jecsan & Madan, et Madian, & Jesboc, & Sue. Jecsan quoq; genuit Saba & Dadan. Filij Dadan fuerūt Assurim, & Latussim, et Laomim. Jt vero ex Madian oꝛt⁹ est Epha, & Epher & Enoch, & Abida & Eldaa: oēs hi, filij Cetur. Dedit q̄ Abzahā cūcta que possederat Jsaac: filijs aūt cōcubinarū largit⁹ est munera, & separauit eos ab Jsaac filio suo dū adhuc ipse viueret, ad plagā oꝛientalē. Fuerūt aūt dies vite Abzahe centum septuaginta quinq; anni. Et deficiens moꝛtu⁹ est in senectute bona plenus dieꝝ: cōgregatusq; est ad populū suū. Et sepelierunt eū Jsaac & Jsmael filij sui in spelunca duplici, q̄ sita est in agro Ephzon filij Seoꝛ Hethei, e regiōe Mambze, quā emerat a filijs Heth. Ibi sepultus est ipse & Sara vxoꝛ Ca. 25

eius. Et post obitū illi⁹ be
nedixit deus Isaac filio ei⁹,
qui habitabat iuxta puteū
nomine Viuētis & vidētis.
He sunt generatiōes Isma
hel filij Abzahe quē peperit
ei Agar Egyptia, famula Sa
re: & hec nomina filioꝝ eius
in vocabulis & gñationib⁹
suis. Primogenitus Isma-
helis Nabaioth, deinde Ce
dar, & Adbeel, & Mabsā Mas
ma quoq;, & Duma, & Mas-
sa, Hadad, & Thema, & Ieth
& Naphis, & Cedma isti sūt
filij Ismahelis: & hec noīa p
castella & oppida eoꝝ duode
cim pzincipes tribuū suarū.
Et facti sunt anni vite Is-
mahelis centū triginta sep-
tē, deficiēsq; moztuus est, et
appositus ad populū suum.
Habitauit autem ab Euila
vsq; Sur, que respicit Egy
ptū introeūtib⁹ Assyzios co
rā cūctis fratrib⁹ suis obūt.

Ex epistola Iacobi. I. v.

Ca. 5. Agite nūc diuites, plo
rate, vlulātes in mise
riis vēis que aduenient vo-
bis. Diuitie vestre putrefa-
cte sunt: & vestimenta vestra
a tineis comesta sunt. Aurū
& argentū vestrum erugina
uit: & erugo eoꝝ in testimo
niū vobis erit, & mādūcabit
carnes vestras sicut ignis.
Thesaurizastis vobis ira
in nouissimis diebus. Ecce
merces operariozū qui mes
suerūt regiōes vestras, que
fraudata est a vobis, clamat
& clamoz eoꝝ, in aures dñi
sabaoth introiuit. Epulati
estis super terrā: & in luxu-
riis enutristis corda vestra,
in die occisionis addixistis
& occidistis iustū: & non resti
tit vobis. Patientes igitur
estote fratres, vsq; ad aduē
tum dñi. Ecce, agricola expe
ctat pzetiosum fructū terre:
patiēter ferēs donec accipiat
temporaneū & serotinū. Pa
tientes igitur estote & vos,
& confirmate corda vestra:
qm aduentus dñi appzopin
quauit. Nolite ingemiscere
fratres in alterutrū: vt non
iudicemini. Ecce iudex ante
ianuā assistit. Exemplū ac-
cipite fratres exitus mali la
boris & patientie, prophetas
qui locuti sunt in nomine dñi.
Ecce, beatificamus eos
qui sustinuerūt. Sufferentiā
Job audistis, & finē dñi
vidistis, qō misericors dñs
est & miseratoz. Ante oīa au
tē fratres mei, nolite iurare
neq; per celū, neq; per terrā
neq; aliud quodcunq; iura-
mentū. Sit autē sermo vē-
est est, non non: vt non sub
iudicio decidatis. Tristat
autem aliquis vestrū: oret.
Equo animo: & psallat. In-
firmatur quis in vobis: in-
ducat pzesbyteros ecclesie, &
ozent super eū, vngentes eū

dicat apud semetipsum: Nũ quid forte dñs Ihesus est sol iste quiorzu & occasu suo peragit diẽ? Non enĩ defuerũt heretici qui ista senserũt Manichei solẽ istum oculis carnis visibilẽ expolitũ & publicũ, nõ tantũ hoibus: sed etiã pecorzibus ad videndũ Ihesum dñm esse putauerunt. Sed catholice ecclesie recta fides improbat tale cõmentũ, & diabolicã doctrinã esse cognoscit credendo. Nõ solũ aũt cognoscit credendo sed in quibus potest cõuincit etiã disputando. Improbemus itaq; huiusmodi errorem, quẽ sancta ab initio anathematizauit ecclesia. Non arbitremur dñm Jesum hunc esse solẽ, quẽ videmus oziri ab oziẽte, occidere in occidẽte: cui⁹ cursui nox succedit, cui⁹ rãdij nube obumbzanr, & certa de loco in locũ motione transmigrat. Nõ est hic dñs Jesus Ihesus Ihesus. Non est Ihesus sol factus: sed per quẽ sol factus est: oĩa p ipsũ facta sunt & sine ipso factũ est nihil. Est ergo lux q̃ fecit hãc lucẽ. Nõo

HJat dñe quesumus ꝓ gratiã tuã fructuos⁹ nostre deuotionis affectus, quia tũc nobis ꝓderũt sui cepta ieiunia: si tue sint plãcita pietati. Per dñm. ꝛc.

dled in nomine dñi. Et ozatio fidei saluabit infirmũ, et alleuiabit eũ dñs: & si in peccatis sit remittent ei. Cõfitemini ergo alterutrũ pecca ta vestra: & ozate pro inuicẽ vt saluemini: multũ enĩ valet deprecatio iusti assidua. Elias homo erat similis nobis passibilis: & ozatione ozauit vt nõ pluueret sup terrã, & nõ pluit annos tres & mẽses ser. Et rursum ozauit: & celũ dedit pluuiã, & terra dedit fructũ suũ. Fratres mei si quis ex vobis errauerit a veritate, & cõuerterit ds eũ scire debet qm̃ q̃ cõuerti fecerit peccatorem ab erroze vie sue, saluabit animam eius a morte & operiet multitudinem peccatorum.

¶ Tertia lectio sẽm Joãnẽ

IN illo tpe, dicebat Jesus turbis Judeozum Ego sum lux mũdi. Qui sequitur me non ambulat in tenebzis: sed habebit lumen vite. Et reliqua.

¶ Homelia s. Augustini epi.

QUod hñc ait dominꝰ: Ego sum lux mundi: clarũ puto esse eis q̃ habent oculos, vnde huiꝰ lucis participes fiãt. Qui aũt nõ habẽt oculos nisi in sola carne intrantur qõ dictũ est a dño Jesu Ihesto: Ego sum lux mũdi. Et forte non desit q̃

¶ Dulcia de passione ad matutinū inuitatoziū. ¶ Christū dei filiū, qui tua nos passione redemit. Venite adoremus. Hoc inuitatoziū cū hymnis. ¶ Pange lingua ad matutinū, & Vexilla regis ad vespe. dicunt vsq; ad feriā quintam in cena domini exclusiue nisi agēdum sit de aliquo festo duplici. Hymn⁹

¶ Pange lingua glozioſi Pzeliū certaminis. Et super crucis tropheum Dic triumphū nobilem: Qualiter redēptoz orbis Immolatus vicerit.

¶ De parētis p toplasti fraude facta condolēs: Q̄ si pomi noxialis Monte mozsu coruit, Ipse lignum tunc notauit, Dāna ligni vt solueret.

¶ Hoc op⁹ nostre salutis Ordo depoposcerat: Multifoz mis p̄ditozis Ars vt artē falleret: Et medelam ferret inde Hostis vnde leserat.

¶ Quando venit ergo sacri Plenitudo tēporis: Missus est ab arce patris Natus oris cōditoz: Atq; ventre virginali Caro factus prodiit.

¶ Vagit infans inter arcta Conditus p̄sepia: Webra pānis inuoluta Virgo mater alligat: Et manus pedes q; cruxa Stricta cingit fascia.

¶ Lozia & honoz deo, Usque quo altissimo, Una patri filioq; inclyto paraclęto, Cui laus & potestas Per immensa secula. Amen.

Ā. Populę meus, quid feci tibi, aut ḡd molestus fui tibi, respōde mihi.

¶ Notandum, q̄ oēs ānę vsq; ad pascha dicūtur integre in p̄ncipio & in fine, ad matu. laudes & vesperas.

¶ Hic interrumpit liber. Et uetis vsq; ad feriā .ij. pasche.

¶ Ex libro sapientie. Le.

¶ Dixerūt impij apud se non recte cogitantes. Circūueniamus iustū, q̄m inutilis est nobis, & contrarius est operibus nostris, & improperat nobis peccata legis, & diffamat in nos peccata discipline nostre. Promittit se scientiā Dei habere, et filiū Dei se nominat. Factus est nobis in traductionē cogitationū nostrarū. Grauis est nobis etiā ad videndum, q̄m dissimilis est aliis vita illius, & immutate sunt vie eius. Tanquā nugaces estimati sum⁹ ab illo, & abstinet se a vijs nostris tanq̄m ab immunditijs, & p̄fert nouissima iustoz̄, & gloriatur patrē se habere deū. Videamus ergo si sermones illius veri sint & tentemus que ēuentus sunt illi, & sciemus que erūt nouissima illius. Si enim est verus filius Dei, suscipiet

illū, ꝫ liberabit illū de manu contrariozū. Contumelia, ꝫ tormēto interrogemus eū, vt iudicemus reuerentiā eius, ꝫ probemus patientiā illius. Morte turpissima cōdemnemus eū, erit enī ei respectus ex sermōibus illius. Hec cogitauerūt ꝫ errauerūt: excecauit enī illos malitia eozū.

¶ Secundū Matthēū. L. vj.

Factū est: cū cōsummasset Jesus sermōes hos omnes, dixit discipulis suis. Scitis qꝫ post biduū pascha fiet, ꝫ filius hois tradetur vt crucifigatur. Tūc congregati sunt pzincipes sacerdotū ꝫ seniozes populi in atriū pzincipis sacerdotū, ꝫ dicebatur Caiphas ꝫ cōsilium fecerūt vt Jesum dolo tenerent, ꝫ occiderent. Dicebant aūt Nō in die festo, ne forte tumultus fieret in populo.

¶ Cū autē Jesus esset in Bethania in domo Simonis Leprosi, accessit ad eum mulier habēs alabastrū vnguēti pretiosi ꝫ effudit super caput ipsius recūbentis. Videntes aūt discipuli, indignati sunt dicētes: Ut quid perditio hec? Potuit enī istud venūdari multo, ꝫ dari pauperibus. Sciēs aūt Jesus, ait illis: Quid molesti estis huic mulieri? opus enim bonum operata est in me: nam semp pauperes habetis vobiscū: me aūt nō semper habetis. Mittēs enim hec vnguentū hoc in corpus meū, ad sepeliendū me fecit. Amē dico vobis, vbicūq; pzedicatū fuerit hoc euangeliū in toto mundo, dicetur ꝫ quod hec fecit in memoziam eius.

¶ Tūc abiit vnus de duodecim q dicitur Judas Iscariotes, ad pzincipes sacerdotū, ꝫ ait illis: Quid vultis mihi dare, ꝫ ego vobis eum tradā? At illi cōstituerūt ei triginta argēteos. Et exinde querebat oppoztunitatē vt eū traderet.

¶ Pzima autem die azimozū accesserūt discipuli ad Jesum, dicētes: Vbi vis paremus tibi comedere pascha? At Jesus dixit: Ite in ciuitatē ad quendā: ꝫ dicite ei: Magister dicit: Tempus meū pope est apud te facio pascha cum discipulis meis. Et fecerunt discipuli sicut constituit illis Jesus, et parauerunt pascha.

¶ Vespere aūt facto, discumbebat cū duodecim discipulis suis. Et edentibus illis, dixit: Amen dico vobis qꝫ vnus vestrū me traditurus est. Et cōtristati valde, cepe rūt singuli dicere: Nūquid ego sum dñe? At ipse respondens, ait: Qui intingit mecum manū in paropside, hic

me tradet. Filius quidē ho
minis vadit, sicut scriptum
est de illo: Ve aūt homini p
quē filius hois tradet, bo-
nū erat ei, si nat⁹ nō fuisset
homo ille. Respōdens autē
Judas qui tradidit eū, dixit
Nunquid ego sum Rabbi?
Ait illi: Tu dixisti. Cenāti-
bus autē eis, accepit Jesus
panē, & benedixit, ac fregit,
deditq; discipulis suis, & ait
Accipite & comedite hoc est
corpus meū. Et accipiens
calicē, gras egit, & dedit illis
dicens: Bibite ex hoc oēs.
Hic est enim sanguis meus
noui testamenti qui p mul-
tis effundet in remissionem
peccatoꝝ. Dico aūt vobis,
nō bibā amodo de hoc gen-
mine vitis vsq; in diē illum
cū illud bibā vobiscū nouū
in regno pōis mei. Et hym-
no dicto, exierūt in montem
oliueti. Tūc dicit illis Jes⁹:
Oēs vos scandalū patiemi
ni in me, in ista nocte. Scrip
tū est enī: Percutiā pastorē
& dispergentur oues gregis
postq; aūt resurrexero, pre-
cedā vos in Galileā. Respō
dens autē Petrus, ait illi:
Et si oēs scādalizati fuerint
in te, ego nunq; scandaliza-
bor. Ait illi Jesus: Amen di
co tibi, quia in hac nocte an-
teq; gallus cantet, ter me ne
gabis. Ait illi Petrus: Etiā
si opoztuerit me mozi tecū,
non te negabo. Similiter &
omnes discipuli dixerunt.

¶ Tertia lectio sēm Joānē

In illo tempoze: Dice-
bat Jesus turbis iu-
deozū & pzincipibus sacerdo
tum: Quis ex vobis arguet
me de peccato? Et reliqua.

¶ Homelia sancti Gregozij
pape.

Penlate fratres charis-
simi māluetudinē dei:
relaxare peccata venerat, et
dicebat: Quis ex vobis ar-
guet me de peccato? Nō de-
gnat ex ratione ostendere
se peccatoꝝ non esse, qui ex
virtute diuinitatis poterat
peccatores iustificare. Sed
terribile est valde quod sub-
ditur. Qui ex Deo est, vba
Dei audit, ꝓpterea vos nō
auditis, qꝛa ex Deo nō estis.
Si em verba Dei audit qui
ex Deo est & audite vba eius
nō ptest quisquis ex illo nō
est, interroget se vnusquisq;
si verba Dei in aure cordis
percipit: & intelliget vnde ilt
Celestē patriā deliderare de
cōteri, a mundi gloziā decli-
nare, aliena non appetere,
pzopzia largiri. Penset ergo
vnusquisq; vestrū apud se,
si hec vox Dei in cordis eo
aure cōsaluit, & qꝛa ex deo
sit cognoscit. Nā sunt non-

nulli qui p̄ceptā Dei, nec aure cordis percipere dignā iur. Et sunt nonnullā hec quidē cordis aure percipiūt sed nullo ea mētis desiderio cōplectunt. Et sunt nōnulli q̄ libēter hēa Dei suscipiūt ita tamē vt in fletibus cōpū gantur, sed post lachrymarū tēpus ad iniquitatē redeūt Hi profecto verba Dei non audiunt, q̄ ea exercere opere cōtēnunt. Caritā ergo vestrā fratres charissimi añ mētis oculos reuocate: & alta cōsideratione pertimescite hoc quod ex ore veritatis sonat. Propterea vos nō auditis: quia ex Deo non estis.

℣ Ad laudes Iñia. Circumdederunt me canes multi, concilium malignantiū obsedit me. Psalm.

Oremus omnipotens Deus familiā tuam propitius respice, vt te largiente regat in corpore, & te seruāte custodiat in mente. Per dominum nostrum.

℣ Ad vesperas. Hymnus.

Vexilla regis prodeūt, Fulget crucis mysterium, Quo carne carnis conditor, Suspensus est patibulo.

Quo vulneratus insuper, Mucrone diro lanceę. Ut nos lauaret crimine, Mana tuit vnda sanguine.

Impleta sunt que concinit Dauid: fidelis carmine, Dicens in nationibus, Regnauit a ligno Deus.

Arbor decora, & fulgida, Ornata regis purpura, Electa digno stipite, Tā sancta membra tangere.

Beata cui' brachijs, Seculi pependit pretium, Statera facta corporis, Prędamq; tulit tartari.

Crux aue spes vnica, Hoc passionis tēpore, Auge pijs iustitiā, Reisq; dona veniā

De summa Deus trinitas Collaudat omnis spiritus, Quos per Crucis mysteriū Saluas, rege per secula. Amen

Iñia. Multiplicati sunt super capillos capitis mei, qui oderunt me gratis.

℣ Notandum q̄ ante huius diei dicuntur vsq; ad dominicam Palmarum nisi festū duplex occurrat.

℣ Feria secunda ex Daniele Lectio prima. Ca. 9.

Nunc ergo exaudi Deus noster orationem serui tui, et preces eius: et ostende faciem tuam super sanctuarium tuum qđ desertum est. Propter temetipsum inclina Deus meus aurē tuā & audi: aperi oculos tuos, & vide desolationē nostram, & ciuitatē super quā inuocatū est nomen tuum:

neq; eñ in iustificationibus nostris pꝛosternim⁹ pꝛeces ante facié tuã, sed in miserationib⁹ tuis multis. Exaudi dñe.placare dñe: attende et fac,ne mozeris ꝓpter temet ipsum Deus meus:quia nomen tuũ inuocatũ est super ciuitatẽ,ꝙ sup populũ tuũ. Cũq; adhuc loquerer,ꝙ ozarẽ,ꝙ cõfiterer peccata mea et peccata populi mei Jsrael,vt pꝛosternerẽ pꝛeces meas in conspectu Dei mei, ꝓ mõte sancto Dei mei,adhuc me loquente in ozatione mea,ecce vir Gabziel quẽ videram in visione a pꝛincipio, cito volens tetigit me in tpe sacrificij vesꝑtini. Et docuit me, ꝙ locutus est mihi, dixitq; Daniel, nũc egressꝰ sum vt docerẽ te,ꝙ intelligeres. Ab exozdio pꝛecũ tuarũ egressus est sermo:ego aũt veni vt indicarẽ tibi: quia vir desideriozum es:tu ergo aĩad uerte sermonẽ, ꝙ itellige visionẽ. Septuaginta hebdomades abbꝛeuiate sunt sup populũ tuũ ꝙ super vzbem sanctã tuam, vt cõsumetur pꝛeuaricatio,ꝙ finẽ accipiat peccatũ,ꝙ deleatur iniq̃tas, ꝙ adducatur iustitia sempiterna,ꝙ impleatur visio ꝙ ꝓphetia:ꝙ vngatur sanct⁹ sanctoꝝ. Scito ergo ꝙ animad uerte:ab exitu sermonis vt iterum edificet Jerusalem, vsq; ad Chꝛistũ ducẽ,hebdomades septẽ ꝙ hebdomades sexaginta due erunt:ꝙ rursum edificabitur platea, et muri in angustia tpm. Et post hebdomades sexaginta duas occidet Chꝛistus:ꝙ nõ erit eius populus qui negaturus est. Et ciuitatẽ ꝙ sanctuariũ dissipabit populus cũ duce vẽturo:ꝙ finis eius vastitas,ꝙ post finẽ belli statura desolatio. Cõfirmabit autem pactũ multis hebdomada vna,ꝙ in dimidio hebdomadis deficiet hostia ꝙ sacrificiũ:ꝙ erit in tẽplo abominatio desolatiõis,ꝙ vsq; ad consummationẽ,ꝙ finem perseuerabit desolatio.

¶Secundum Matthæum.

Lectio secunda.

Tunc venit Jesus cũ illis in villã que dicit Gethsemani:ꝙ dixit discipulis suis: Sedete hic, donec vadã illuc ꝙ ozẽ. Et assumpto Petro ꝙ duobus filijs Zebedei,cepit cõtristari ꝙ mestus esse. Tunc ait illis:Tristis est aĩa mea vsq; ad mortem sustinete hic,ꝙ vigilate mecum. Et pꝛogressus pusillũ, procidit in faciem suam ozans,ꝙ dicens: Pater mi, si possibile est,transeat a me calix iste: veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu.

Et venit ad discipulos suos, & inuenit eos dormientes, & dicit Petro: Sic nō potuistis una hora vigilare mecū? Vigilate, & orate vt non intretis in tentationē. Spiritus quidē prōptus est, caro aūt infirma. Iterū secundo abijt, & orauit, dicēs: Pater mi, si nō potest hic calix trāsire nisi bibā illū: fiat voluntas tua. Et venit, & iterū inuenit eos dormientes, erāt enim oculi eorū grauati. Et relictis illis iterū abijt: & orauit tertio, eundē sermonē dicēs. Tūc venit ad discipulos, & dicit illis: Dormite iā & requiescite: ecce appropinquauit hora, & filius hominis tradetur in manus peccatorū. Surgite, eamus: ecce appropinquauit & me tradens. ¶ Adhuc eo loquente, ecce Judas vnus de duodecim venit, et cū eo turba multa cum gladijs & fustib⁹, missi a principib⁹ sacerdotū & senioribus populi. Qui aūt tradidit eū dedit illis signum dicens: Quemcūq; osculatus fuero, ipse est: tenete eū. Et confestim accedēs ad Jesum, dixit: Aue rabbi. Et osculatus est eum. Dixit q̄ illi Jesus: Amice, ad hoc venisti? Tunc accesserunt & manus iniecerūt in Jesum: & tenuerunt eū. Et ecce vnus ex his qui erant cū Jesu, extendēs manū, exemit gladiū suum: & percutiens seruum principis sacerdotū, amputauit auriculā eius. Tūc ait illi Jesus: Conuerte gladiū tuū in locū suū: oēs enim q̄ acceperint gladiū gladio peribūt. An putas quia nō possum rogare patrē meū, & exhibebit mihi modo plus q̄ duodecim legiones angelorū. Mō ergo implebunt scripture, ḡa sic oportet fieri? In illa hora dixit Jesus turbis: Tanquā ad latronē existis cū gladijs & fustibus cōprehēdere me? quotidie apud vos sedebā docens in templo: & nō me tenuistis. Hoc aūt totū factū est, vt adimplerent scripture prophetarū. Tūc discipuli oēs, relicto eo fugerunt.

Ca.7.

¶ Tertia lectio scōm Joan.

In illo tempore: Miserūt principes, & Pharisei ministros vt apprehenderent Jesum. Et reliqua.

¶ Homilia. s. Augustini epi

Quomodo apprehēderēt adhuc nolentem? Quia ergo nō poterāt apprehēdere nolētē: missi sunt vt audirēt docētē. Quid docentem? Dixit ergo Jesus: Adhuc modicū tps vobiscū sum. Quod modo vultis facere facturi estis, sed nō modo: quia modo nolo. Quare

adhuc nō modo nolo? Quia adhuc modicum tempus vobiscum sum: et tūc vado ad eū q̄ me misit Jmplere debeo dispensationē meā: q̄ sic pertinere ad passionē meā. Quęretis me q̄ nō inuenietis: q̄ vbi ego sum, vos non potestis venire. Hic tā resurrectionē suā p̄dixit. Noluerūt esse eū agnoscere p̄sentē q̄ postea quęrerūt eū cū viderūt in eū multitudinē tā credentē. Magna esse signa facta sunt, etiā cū dñs resurrexit q̄ ascendit in celū. Tūc per discipulos facta sunt signa magna: sed ille p illos: q̄ q̄ ꝓpriū. Jlle illis quippe dixerat: Sine me nihil potestis facere. Mō claudus ille q̄ sedebat ad portā ad vocē Petri surrexit: q̄ in suis pedib⁹ ambulauit, vt hoies mirarent: sic eos allocutus est Petrus. Quia nō i sua potestate ista fecit, sed in virtute illius quem ipsi occiderūt: multi cōpuncti dixerūt: Quid faciem⁹? Videbat esse se ingēti crimine ꝓpietatis astrictos: qa illū occiderūt quē venerari q̄ adorare debuerūt: q̄ hoc putabāt esse inexpiabile: Oratio.

Sanctifica quesum⁹ domine nostra iciunia: q̄ tūctaz nobis indulgētiā p pitius largire culpaz. Per.

¶ Feria.iij. Ex Isaia. L.i.

Dominе deus meus es tu, exaltabo te, q̄ cōfitebor nomini tuo: qm̄ fecisti mirabilia cogitatiōes antiquas fideles amē. Quia posuisti ciuitatē in tumulū, vt sit ciuitatē in ruinā, domū alienā foztē in nozū: vt nō sit ciuitas, q̄ in sempiternū nō edificet. Propter hoc laudabit te ꝓpul⁹ fortis, ciuitas gētiū robustarū timebit te. Qui fact⁹ es fortitudo egeno in tribulatiōe sua, spes a turbine, vmbraculū ab estu. Spūs enī robustoz quasi turbo ipelles parietem. Sicut estus in siti, tumultū alienozū humiliabis: q̄ quasi calozes sub nube tozrēte ꝓpagine fortiū marcescere facies. Et faciet dñs exercituū oībus popul⁹ lis in mōte hoc, conuiuium pinguiū, cōuiuiū vindemie, pinguiū medullatoz, vindemie defecate. Et ꝓcipitabit in mōte isto faciē vmbraculi colligati sup oēs ꝓpulos, q̄ telā quā ordit⁹ est sup oēs nattōes. Ꝓcipitabit mozte i sempiternū. Et auferet dñs deus lachrymā ab oī facie, q̄ opprobriū ꝓpli sui auferet de vniuersa terra: qa dñs locutus est. Et dicet in die illa: Ecce deus noster iste, expectauimus eū q̄ saluauit nos: iste dñs, sustinui

tus eñ. ⁊ exultabimus ⁊ le
tabimur in salutari eius:
ꝙ requieſcet manus Dñi
in monte iſto.

Sꝛom ſcᵈm Matthеū. Lect. ij.

In illi tenens Jeſum
duxerunt ad Caiphā
pzincipē ſacerdotū, vbi ſcri-
bę ⁊ ſenioꝛes conuenerant.
Petrus aūt ſequebaꝛ eū a
longe, vſq; i atriū pzincipis
ſacerdotū. Et ingreſſus in-
ro, ſedebat cū miniſtris, vt
videret finē. Pzincipes aūt
ſacerdotū et omne cōciliū
querebāt falſum teſtimoni-
um cōꝛa Jeſum, vt eū moꝛ
ti tradeꝛent, ⁊ nō inuenerūt
eū multi falſi teſtes accel-
ſerūt. Nouiſſime aūt vene
rūt duo falſi teſtes, ⁊ dixe-
rūt: Hic dixit: Poſſum de-
ſtruere templū Dei, ⁊ poſt tri
ḡes pzieeps ſacerdotū. ait il-
li: Nihil rñdes ad ea ꝙ iſti
aduerſum te teſtificāꝛ? Je-
ſus aūt tacebat. Et pzieeps
ſacerdotū ait illi. Adiuro te
p dñū viuū, vt dicas nobis
ſi tu es Chriſtus filius dei.
Dicit illi Jeſus: Tu dixiſti
Verūtamē dico vobis, amo
do videbitis filiū hoīs ſe-
dentē a dextris virtutis dei, ⁊
venientem in nubibus celi.
Tūc pzieeps ſacerdotū ſci
dit veſtimēta ſua, dicēs: Blaſ
phemauit: ꝙd adhuc egemꝰ

teſtibus? ecce nunc audiſtis
blaſphemiā: ꝙd vobis vide-
tur? At illi reſpōdētes, dixe-
rūt: Reus eſt moꝛtis. Tūc
expuerūt in faciē eius, ⁊ co-
laphis eū ceciderūt, alij aūt
palmas i faciē eius dederūt:
dicētes: Pzopheꝛiza nobis
Chriſte, qs eſt ꝙ te peuſſit?
Petrus vo ſedebat foris in
atrio: ⁊ acceſſit ad eum vna
ancilla, dicēs: Et tucū Jeſu
Galileo eras. At ille nega-
uit coꝛā oībus, dicens: Ne-
ſcio ꝙd dicis. Exeūte aūt il
lo ianuā, vidit eū alia ancil
la, ⁊ ait his qui erant ibi: Et
hic erat cū Jeſu Nazareno.
Et iterū negauit cum iura
mento: Quia nō noui ho-
minem. Et poſt puſillū ac-
ceſſerunt ꝙ ſtabāt, ⁊ dixerūt
Petro: Vere ⁊ tu ex illis es,
nā ⁊ loq̃la tua manifeſtū te
facit. Tūc cepit deteſtari et
iurare quia nō nouiſſet ho-
minem. Et cōtinuo gallus
cantauit. Et recoꝛdatus eſt
Petrus verbi Jeſu qui di-
xerat illi: Pzius̄ gallus cā
tet, ter me negabis. Et egreſ
ſus foꝛas fleuit amare. ca.27

¶ Mane aūt facto conciliū
inierunt oēs pzincipes ſacer
dotū ⁊ ſenioꝛes populi ad-
uerſus Jeſum, vt eum moꝛ
ti traderent. Et vinctum
adduxerunt eum, et tradi-
derūt Pontio Pilato pzeſidi.

¶Tūc vidēs Judas ꝙ eum tradidit, qđ dānatus esset: penitētia ductus, retulit triginta argēteos pr̄incipibus sacerdotum ⁊ senioribus, dicēs: Peccaui, tradēs sanguē iustum. At illi dixerunt. Quid ad nos? tu videris. Et pr̄oiectis argēteis in tēplo, recessit: ⁊ abiēs, laqueo se suspēdit. Pr̄incipes autē sacerdotū acceptis argēteis, dixerūt: Nō licet eos mittere in corbonā: qa pretium sanguinis est. Cōsilio autē inito, emerūt ex illis agrum figuli, in sepulturā peregrinorū. Pr̄opter hoc vocatus est ager ille, Haceldema, hoc est ager sanguinis, vsq; in hodiernū diē. ¶Tūc impletū est qđ dictū est p Jeremiā pr̄opheta, dicentē: Et acceperūt triginta argenteos pretium appr̄etiati quē appr̄etiauerūt a filijs Jrael ⁊ dederūt eos in agrum figuli, sicut cōstituit mihi Dominus.

¶Tertio lectio sc̄i Joannē

Ca. 7. In illo tēpore: Ambulabat Jesus i Galileā, nō enī volebat in Judeā ambulare: quia querebāt eum Judei interficere. Et reliqua.

¶Homilia sancti Augustini episcopi.

DOminus noster Jesus Christ⁹ Deus ⁊ homo, deus cū patre semp, homo nobiscū ex tpe. Non enī quereret qđ fecerat: nisi ipse qđ fecerat, fieri voluisset. Verū hoc memētote: et de corpōribus vestris nolite dimittere: sic esse Christum hoiem factū, vt nō desineret esse. Manēs deus ac cepit hoiem ⁊ fecit hominē. Mīs ergo latuit vt hō: non potentiā pdidisse putādus est: sed exemplū nostre infirmitati pbuisse. Ille enī qui voluit detentus est, qui voluit occisus est. Sed qm̄ fuit ocisus est. Sed qm̄ fuit tura erāt mēbza eius, id est, fideles eius ⁊ nō habebāt illā potestatē quā habebat et ipse dñs noster: q̄ latebat, q̄ se tanq̄ ne occideret occultabat: hoc iudicabat facturā esse mēbza sua i q̄bus vtiq; mēbris suis ipse erat caput. Nō enī Christus in capite ⁊ nō in corpore, sed Christus totus in capite ⁊ in corpore. Nō ergo mēbza eius hoc ipse, qđ aūt ipse nō continuo mēbza ei⁹. Nā si ipli nō essent mēbza eius, nō diceret Saulo: Quid me pl̄equeris? Nō enī Saulus ipsum, sed mēbza eius, id est, fideles ei⁹ in terra pl̄equebat. Nolluit tamē dicere sanctos meos seruos meos: postremo honozabilius fratres meos, sed me, hoc est membza mea q̄bus ego sum caput. Dño.

Dstra tibi dñe quelu
mnas sint accepta ieiu
nia, q nos expiando gratia
tua dignos efficiãt & ad re
media perducãt eternã: p.

Feria.iiij.er Ysaie.Le.i.

Iustus perit, & non est
q recogitet i coꝛde suo,
& viri misericoꝛdie colligũ
tur, & non est qui intelligat: a fa
cie enim malitie collectus est
iustus. Veniat pax, requie
scat in cubili suo qui am
bulauit in directione sua.
Vos autẽ accedite huc filij
auguratricis, semẽ adulteri,
& fornicarie. Super quẽ lu
distis? super quẽ dilatastis
os, & eiecistis linguã? nñ ꝺ
vos filij sceleſti, semẽ mẽ
dax? qui cõsolamini in dñs
subter oẽ lignũ frõdosum,
immolãtes paruulos in toꝛ
rentibus subter eminentes
petras? In partibus toꝛrẽ
tis pars tua, hec est soꝛs tua
& ipsis effudisti libamẽ, ob
tulisti sacrificiũ. Nũꝺ su
per his nõ indignabor? Su
per montẽ excelsum & sub
limẽ posuisti cubile tuũ, et
illuc ascẽdisti, vt immolares
hostias. Et post ostiũ & re
ro posuisti memoria
le tuũ: ꝺa iuxta me discoo
perusti, & suscepisti adulte
rũ, dilatasti cubile tuũ, & pe
pigisti tũ eis. Dilexisti stra
tũ coꝛ manu aperta, et oꝛ
nasti te regio vnguento, et
multiplicasti pigmenta tua.
Misisti legatos tuos procul,
& humiliata es vsq; ad infe
ros. In multitudine vite
tue laboꝛasti: nec dixisti:
Quiescã. Vitã manus tue
inuenisti, propterea nõ roga
sti. Pro ꝺ solicita timuisti,
ꝺa mentita es, & mei nõ es
recoꝛdata, neq; cogitasti in
coꝛde tuo: ꝺa ego tacens, et
quasi nõ vꝺẽs, & mei oblita
es. Ego annũtiabo iustitiã
tuam, & opera tua nõ pꝛode
rũt tibi. Cũ clamaueris, li
berẽt te cõgregati tui, & oẽs
eos auferet ventus, tollet
aura. Qui aũt fiꝺuciã ha
bet mei, hereditabit terrã, &
possidebit montem sanctũ
tuum.

Scõm Matthẽũ. Lect ij.

Iesus aũt stetit ante p
sidẽ & interrogauit eũ
pꝛeses, dicẽs: Tu es rex Iu
ꝺeoꝛũ? Dicit illi Jesus: Tu
dicis. Et cũ accusaꝛet a pꝛin
cipibus sacerꝺotũ & semioꝛi
bus, nihil respõdit. Tũc di
cit illi Pilatus: Nõ audis
quãta adueꝛsum te dicũt te
stimonia? Et nõ respõdit ei
ad vllũ verbũ: ita vt mira
ꝛet pꝛeses vehementer. Per
diẽ aũt solennẽ cõsueueꝛat
pꝛeses populo dimittere v
nũ victũ quẽ voluissent: ha
bebat aũt tunc vinctũ insi-

gnē, q̄ dicebat Barabbas.
Cōgregatis ergo illis, dixit
Pilat⁹: Quē vultis dimit-
tā vobis Barabbā, an Je-
sum q̄ dicit Chr̄istus? Scie
bat em̄ qō p̄ inuidiā tradi-
dissent eū. Sedente aūt il-
lo p̄ tribunali, misit ad eum
vxor eius, dicēs: Nihil tibi
& iusto illo: multa em̄ passa
sum hodie p̄ visum p̄pter
eū. Pr̄incipes aūt sacerdotū
& seniores, p̄suaserūt p̄populo
vt peteret Barabbā, Jesu
vero p̄deret. Respōdēs aūt
p̄ses, ait illis: Quē vultis
vobis de duobus dimitti?
At illi dixerūt: Barabbam:
Dicit illi Pilat⁹: Quid igi
tur faciā de Jesu q̄ dicitur
Chr̄istus? Dicūt oēs: Cru-
cifigat. At illi p̄ses: Quid
em̄ mali fecit? At illi magis
clamabāt dicētes Crucifiga
tur. Vidēs aūt Pilatus q̄a
nihil p̄ficeret, sed magis tu
multus fieret: accepta aqua
lauit manus cōrā populo, di
cēs: Innocēs ego sum a san
guine iusti hui⁹: vos videri
tis. Et rndēs vniuersus p
pulus, dixit: Sāguis ei⁹ su
p̄ nos, & sup̄ filios nostros.
Tūc dimisit illos Barabbā
Jesum aūt flagellatum tra
didit eis vt crucifigeretur.
¶ Tūc milites p̄sidis su-
scipiētes Jesum i p̄torio,
cōgregauerūt ad eū vniuer

sam cohortē, & exuētes eū,
chlamyde coccineā circūdte
rūt ei & plectētes corona de
spinis, posuerūt sup̄ caput
eius, & arūdinē in dextera
ei⁹, & genu flexo ante eū, illu
debāt ei, dicentes: Aue rex
Judeor. Et expuētes in eū,
acceperūt arūdinē, & p̄cutie
bāt caput ei⁹. Et postq̄ il-
luserūt ei, exuerūt eū chla
mide: et induerunt eū vesti
mētis eius, & duxerūt eum
vt crucifigerēt. ¶ Exeuntes
aūt, inuenerūt hoiem Cyre
neū, noīe Simonē: hunc an
gariauerūt vt tolleret crucē
eius. Et venerūt in locū q̄
dicit Golgotha, qđ est Cal
uarie locus. Et dederūt ei
nū bibere cū felle mistū. Et
cū gustasset, noluit bibere.

¶ Tertia lectio sc̄m Joān.

In illo tēpore: Facta sunt
encenia in Jerosolymis et
hyems erat. Et ambulabat
Jesus in templo in porticu
Salomonis. Et reliqua.

Homilia sc̄i Augustini epi.

Encenia festiuitatis eo
rat dedicatiōis tēpli.
Grece em̄ cenon dicit: nouū
latine. Quādocunq; em̄ no
uum aliq̄d fuerit dedicatū,
encenia vocāt. Jam & vtis
habet hoc verbū. Si ds no-
ua tunica induat encenia
dicit. Illū ergo die quo tē
plū dedicatum est: Judei lo

lèniter celebzabāt. Ipe dies
festus agebāt: cum ea q̄ lecta
sunt locus est dñs. Hyems
erat, & ambulabat Jesus in
templo in pticu Salomōis.
Circūdederunt ergo eū Judei
& dicebāt ei. Quousq; aiam
nām tollis? Si tu es Chzi
stus dic nobis palam. Non
veritatē deliderabāt sed ca-
lumniā pzeparabāt. Hyems
erat et ideo frigidi erāt. Id
illā ch diuinā ignē accedere
pigri erāt. Sed accedere est
credere. Qui credit accedit:
& negat recedit. Nō moueī
aia pedibus: sed affectibus.
Frigidi erāt nō diligendo
charitate: & ardebant noce
di cupiditate. Lōge agebāt
et ibi erant. Non accedebāt
credēdo: sed ōmebant perse
quendo. Querebant audi-
re a dño: ego sum Chzistus
Et fozte de Chzisto secū
dum hoīem sapiebāt. Pze-
dicauerunt enim pzophete
Chzistum: sed diuinitatem
Chzisti & in pzophetis: & in
ipso Chzisti euāgelio nec he
retici intelligūt. Quāto mi
nus Judei: quādiu velamē
est sup cozem.

Oratio.

Inclificato hoc teū-
plio deus tuozum coz
da fidelīū miseratoz illustra,
& ābus deuotionis pzestas
affectum pzebe supplicanti-
bus pium benignus audi-

tum: Per dominum.

℣ Feria. v. ex Miee. Lect. 1.

IN tribulatiōe sua ma
ne cōsurgēt ad me. Ve- Cap: 6
nite & reuertamur ad dñm:
ipse cepit, & sanabit nos:
percutiet, & curabit nos. Vi
uificabit nos pst duos dies
in die tertia suscitabit nos,
et viuem⁹ in cōspectu eius.
Sciemus, sequemurq;. vt
cognoscamus dñm: quasi di
luculū pparatus est egres-
sus ei⁹, & veniet quasi imber
nobis, tēpozaneus & serotī-
nus terre. Quid faciā tibi
Ephzaim? qd faciā tibi Ju
da? misericozdia vestra qua
si nubes matutina, & quasi
ros mane pertrāsiens. Pzo
pter hoc dolaui in pzophe-
tis, occidi eos in ꝟbis oziſ
mei: & iudicia tua quasi lux
egredient̄. Quia miam vo
lui, & nō sacrificium: & scien
tiā Dei plus q̄ holocausta.
Ipsi aūt sicut Adā trāsgres
si pactū. ibi puaricati sunt
in me. Galaad ciuitas ope-
rātium idolum, supplātata
sanguine. Et quasi fauces
viroꝝ latronum, particeps
sacerdotum, in via interfi-
cientium pergentes de Si-
chem da scelus operati sunt
In domo Jsrael vidi hoz-
rendum: ibi foznicationes
Ephzaim: cōtaminatus est
Jsrael. Sed & Juda pne

meſſē tibi, cum conuertero captiuitatem populi mei.

¶ Sēdm Matthēū Lect. ij.

Postquā aūt crucifixerūt eū diuiſerūt veſtimēta eius ſoztē mittentes: vt implerēt qđ dictū eſt per prophetā, dicentē: Diuiſerūt ſibi veſtimēta mea, & ſuper veſtē meā miſerūt ſoztē Et ſedentes ſeruabant eū. Et impoſuerūt ſup caput eius cauſam ipſius ſcriptā: Hic eſt Jeſus rex Judeoz. Tunc crucifixi ſunt cum eo duo latrones, vnus a dextris, & vnus a ſiniſtris. Prēteręūtes aūt blaſphemabāt eū, mouentes capita ſua, et dicētes: Vah q̄ deſtruis tēplū Dei, & in triduo illud reedificas: ſalua temetipſum: ſi filiꝰ Dei es deſcēde de cruce. Similiter & pzincipes ſacerdotū illudentes cū ſcribis & ſenioribus, dicebant: Alios ſaluos fecit, ſeipſum nō poteſt ſaluū facere, ſi rex Iſrael eſt, deſcendat nūc de cruce, & credimꝰ ei: cōfidit i Deo, liberet nūc eū ſi vult, dixit enī: Quia filiꝰ dei ſum Idipſum aūt & latrones q̄ crucifixi erāt cū eo, impzoperabant ei. A ſexta aūt hoza, tēbre facte ſunt ſup vniuerſam terrā, vſq; ad hozā nonā. Et circa hozā nonā clamauit Jeſus voce magna dicens: Eli, eli, lamma ſabacthani? hoc eſt, Deus meus, Deus meus, vt qđ dereliquiſti me? Quidā aūt illicſtātes & audiētes, dicebant: Eliā vocat iſte. Et cōtinuo currēs vnus ex eis, accepta ſpōgia impleuit aceto, & impoſuit arundini, & dabat ei bibere. Ceteri vero dicebāt Sine, videamus an veniat Elias liberās eū. Jeſus aūtē iterꝫ clamās voce magna, emiſit ſpiritū. Et ecce velū tēpli ſciſſum eſt in duas partes, a ſummo vſq; deoſq; ad & terra mota eſt, & petre ſciſſe ſunt, & monumēta aperta ſunt: & multa coꝑa ſanctoꝝ q̄ dozmierāt ſurrexerūt Et exeūtes de monumētis poſt reſurrectionē eius, venerūt in ſanctā ciuitatē, & appaꝛuerūt multis. Centurio aūt, & q̄ cū eo erant cuſtodiētes Jeſum, viſo terremotu & his q̄ fiebāt timuerūnt valde, dicentes: Vere filius Dei erat iſte. Erāt aūt ibi mulieres multe a lōge, que ſecute erant Jeſum a Galilea, miniſtrātes ei: interquas erat Maria Magdalene, et Maria Jacobi & Joſeph mater & filiozū Zebedei mater.

¶ Cum aūt ſero factū eſſet, venit quidā homo diues ab Arimathea, noīe Joſeph, q̄ & ipſe diſcipulus erat Jeſu

ste accessit ad Pilatū, & petiit corpus Jesu. Tūc Pilatus iussit reddi corpus. Et accepto corpore, Joseph intulit illud in sindone munda, & posuit illud in monumento suo nouo, quod exciderat in petra. Et aduoluit saxū magnū ad ostiū monumēti et abiit. Erat autē ibi Maria Magdalene, & altera Maria sedētes cōtra sepulchrum.

℣ Altera aūt die, que est post parasceuen, cōuenerūt principes sacerdotum & pharisei ad Pilatū, dicētes: Dñe recordati sumus dā seductor ille dixit adhuc viuēs: Post tres dies resurgā. Jube ergo custoditi sepulchrū vsq; in diē tertiū, ne forte veniāt discipuli eius & furentur eū, & dicant plebi: Surrexit a mortuis, & erit nouissimus error peior priore: Ait illis Pilatus: Habetis custodiā, ite, custodite sicut scitis. Illi aūt abeūtes, munierūt sepulchrū, signantes lapidem cum custodibus.

℣ Tertia lectio sēm Lucā.

In illo tempore rogabat Jesum quidam Phariseus vt manducaret cum illo. Et reliqua.

℣ Homilia sancti Gregorii pape.

Cogitāti mihi de Maria penitentia flere ma-

gis libet q̄ aliq̄d dicere. Cuius em vel saxeū pectus ille huius peccatricis lachrymae ad exēplū penitēdi nō emolliunt? Considerauit namq; quod fecit, & noluit moderari quid faceret. Sup cōuiuantes ingressa est, nō iussa venit: inter epulas lachrymas obtulit. Discite q̄ dolore ardet: q̄ flere etiā inter epulas nō erubescit. Hanc vero quā Lucas peccatricē mulierem, Joānes Mariā nominat, illā esse Mariā credimus, de qua Marcus septē demonia ejecta fuisse testat, & q̄d p̄ septē demones: nisi vniuersa vitia designatur. Quia enim septem diebus omne tempus comprehenditur: recte septenario numero vniuersitas figuratur. Septem ergo dēmonia Maria habuit, que vniuersis vitiis plena fuit. Sed ecce cā turpitudinis sue maculas aspexit, lauanda ad fontem misericordie cucurrit, conuiuantes non erubuit. Nā quia semetipsam grauiter erubescebat intus: nihil esse credidit q̄d deberet daretur foris. Quid igitur miramur fratres? Mariam venientē, an dominū suscipientem? Suscipientem dicam an trahentē? Sed melius dicā trahentem, & suscipientem

pientē. Quia nimirum ipse eā p misericordiā traxit intus, qui per mansuetudinē suscepit foris. Oratio.

PResta quesumus omnipotēs Deus: vt dignitas conditionis humane p immoderantiā saucia ta, medicinalis parsimonie studio reformet: per dñm.

¶ Feria.vi. ex Jeremia. L.

Ca.11. ET dixit Dñs ad me: Inuēta est cōiuratio in viris Juda, & in habitatoribus Jerusalem. Reuersi sunt ad iniquitates patrum suorū priores, q̄ noluerūt audire vba mea. Et ipi ergo abierūt post deos alienos, vt seruirēt eis: irritum fecerūt domus Jsrael & domus Juda pactū meū, quod pepigi cū patribus eorū. Quā ob rē hec dicit dñs: Ecce ego inducam sup eos mala, de q̄bus exire nō poterūt: et clamabūt ad me, & nō exaudiam eos. Et ibunt ciuitates Juda, & habitatores Jerusalē, & clamabūt ad deos q̄bus libant, & nō saluabunt eos in tpe afflictiōis eorū. Secūm numerū enim ciuitatū tuarū erāt dij tui Juda: & sēdm numerū viarū. Jerusalē posuisti aras cōfusiōis ad libandū Baalim. Tu ergo noli orare pro populo hoc, & ne assumas p eis laudē, & orationē: q̄a nō exaudiā in tēpore clamoris eorū ad me, in tpe afflictiōis eorū. Quid est quod dilectus meus in domo mea fecit lecera multa? Nunquid carnes sancte auferēt a te malitias tuas, in q̄bus gloriata es? Oliuā vberē, pulchrā fructiferā, speciosam vocauit dominus nomē tuum. Ad vocē loquele, grandis exarsit ignis in ea, & cōbusta sūt frondes eius. Et dñs exercituū q̄ plātauit te, locutus est super te malū: pro malis domus Jsrael & domus Juda, que fecerūt sibi ad irritandū me, libātes Baalim. Tu autem dñe demōstrasti mihi, & cognouī: tu ostendisti mihi studia eorum. Et ego quasi agnus mansuetus, q̄ portatur ad victimā: & nō cognoui q̄ cogitauerūt super me consilia, dicentes. Mittamus lignū in panem eius, & eradamus eū de terra viuentiū, & nomē eius non memorabit amplius. Tu aūt dñe sabaoth, q̄ iudicas iuste, & probas renes & cor da, videā vltionē tuā ex eis: tibi enim reuelaui causam meam.

¶ Sēdm Marcum. Lec.ii.

EAt aūt pascha & azyma post biduū: & erāt summi sacerdotes & scribē quō eū dolo tenerēt & occidērēt. Dicebāt aūt. Nō in

die festo: ne forte tumultus fieret i populo. Et cum esset Bethanie in domo Simōis leprosi, ⁊ recūberet, venit mulier habēs alabastrū vnguēti nardi pistice pretiosi: et fracto alabastro, effudit sup caput eius. Erāt aūt q̄da indigne ferētes intra semet ipos, ⁊ dicētes: Ut q̄d perditio ista vnguenti facta est? Poterat enī vnguētū istud venūdari plus q̄ trecētis denariis, ⁊ dari paupibus. Et fremebāt in eā. Jesus aūt dixit: Sinite eā: q̄d illi molestiā infertis? Bonū opus opata est in me: semp enī pauperes habetis vobiscū, ⁊ cū volueritis potestis illis bñfacere. me aūt nō semp habetis. Dō habuit, hec fecit: prevenit vngere corpus meū i sepultura. Amē dico vobis, vbicūq̄ p̄dicatū fuerit euāgelīū istud in vniuerso mūdo, et q̄ fecit hec narrabit in memoriam eius. ¶ Et Judas Iscariotes vnus de duodecim abiit ad summos sacerdotes, vt proderet eum illis. Qui audiētes gauisi sunt: ⁊ promiserūt ei pecuniā se daturos. Et querebat q̄o illū opportune traderet

¶ Et p̄mo die azymorum quādo pascha immolabant, dicūt ei discipuli: Quo vis eamus et paremus tibi vt

mādūces pascha? Et mittit duos ex discipulis suis, ⁊ dicit eis: Ite in ciuitatē, ⁊ occurret vobis homo lagenā aquebaiulās, sequimini eū, ⁊ quocūq̄ introierit, dicite dño domus, q̄a magister dicit. Vbi est refectio mea, vbi pascha cum discipulis meis mādūcem? Et ipse vobis demōstrabit cenaculū grande stratum: ⁊ illic parate nobis. Et abierūt discipuli eius, ⁊ venerūt in ciuitatē: ⁊ inuenerūt sicut dixerat illis, ⁊ parauerunt pascha.

¶ Vespere aūt facto, venit cū duodecim. Et discūbentibus eis et mādūcātibus, ait Jesus, Amē dico vobis q̄a vnus ex vobis tradet me q̄ mādūcat mecū. At illi cepērūt cōtristari, ⁊ dicere ei singulatī. Nūq̄d ego? Qui ait illis, Vn⁹ ex duodecī, q̄ intingit mecū manū i catino: ⁊ filius quidē hoīs vadit sicut scriptū ē de eo: ve aūt hoī illi p quē filius hoīs tradet, bonū erat ei, si nō esset natus hō ille. Et manducātibus illis, accepit Jesus panē: ⁊ bñdicēs fregit. ⁊ dedit eis, ⁊ ait illis: Sumite, hoc est corpus meū. Et accepto calice, gīas agēs dedit eis, ⁊ bibērūt ex illo oēs. Et ait illis, Hic est sanguis me⁹ nouī testamenti, qui p̄ro multis

ēffundet. Amē dico vobis, qa iā nō bibā de genimine vitis, vsq; in diē illū cū illud bibā nouū in regno dei. Et hymno dicto, exierūt in montē olyuarū. Et ait eis Jesꝰ: Oēs scādalizabimini in me i nocte ista, qa scriptū est: Percutiā pastorē: & dispergentur oues. Sed postq̄ resurrexero, precedam vos in Galileā. Petrus aūt ait illi: Et si oēs scādalizati fuerint, sed nō ego. Et ait illi Jesus. Amē dico tibi, qa tu hodie in nocte hac priusquā gallus vocē bis dederit, ter me es negaturꝰ. At ille amplius loquebat, Et si oportuerit me simul cōmori tibi: nō te negabo. Similiter autem & omnes dicebant.

Tertia lectio scōm Joannē

Ca. 11. IN illo tēpore, Collegerunt pōtifices & Pharisei concilīū aduersus Jesum, & dicebāt. Quid faciemus, quia hic homo multa signa facit? Et reliqua.

Homilia s. Augustini Epi.

POntifices et Pharisei sibi cōsulebant, nec tamē dicebāt credamꝰ. Plus erā perfidi hoies cogitabant quō nocerent vt ꝓderent, q̄ quō sibi cōsulerēr ne pirēt. Et tñ timebāt & quasi cōsulebāt. Dicebant enī: Quid faciemꝰ, qa hic homo multa signa facit? Si dimittimus eū sic, omnes credent in eū, & venient Romani & tollēt locū nostrū & gentem. Timuerunt, & vitā eternā nō cogitauerunt: ac sic vtrūq; amiserūt. Mā & Romani postea dñi passionem & glorificationem tulerunt eis locum et gentē expugnando & transferendo. Et illud eos sequit quod alibi dictum est. Filii aūt regni ibūt in tenebras exteriores. Hoc aūt timuerunt, nē si oēs in Christum crederent, nemo remaneret qui aduersus Romanos ciuitatē Dei tēplumq; defenderet: qm̄ cōtra ipsum tēplū & contra suas paternas leges: doctrinam Christi ille gēs: doctrinam Christi ille sentiebāt. Unus aūt ex ipsis Caiphas noīe: cū esset pōtifex anni illius dixit illis Vos nescitis ꝺquā nec cogitatis: qa expedit vobis vt vnus mōriat homo ꝓ ꝓpulo & non tota gens pereat. Hoc aūt a semetipso non dixit. Sed cū esset pōtifex anni illi, ꝓphetauit. Hoc docemus etiā hoies malos prophetie spū futura ꝓdicere. Dō tñ euāgelista diuino tributi sacramēto, qa pontifex fuit, q̄ est summus sacerdos. Deo.

Mōdibus nēis ꝑsumꝺñe gratiā tuā benig-

gnus infunde, vt peccata no
stra castigatiõe volũtaria co
hibẽtes tẽpraliter pti⁹ ma
remur: ⁊ supplicijs depu-
remur eternis per.

Hodie dicunt septẽ psalmi.

℣ Sabbato ex Zacha. Le. i.

Exulta satis filia Siõ,
iubila filia Jerusalẽ;
ecce rex tuus veniet tibi iu-
stus ⁊ saluator, ipse pauper et
ascendens sup asinã ⁊ sup
pullũ filiũ asine. Et dispdã
quadrigã ex Ephraim, ⁊ e-
quũ de Jerusalẽ, ⁊ dissipa-
bit arcus belli ⁊ loquet pacẽ
gentibus, ⁊ potestas eius a
mari vsq; ad mare, ⁊ a flumi
ne⁹ vsq; ad fines terre. Tu
quoq; in sanguine testamẽti tui
emisisti vinctos tuos de lacu,
in quo non est aqua. Cõuertimi
ni ad munitionẽ vincti spei:
hodie quoq; annũtiãs dupli-
cia reddã tibi. Quia extendi
mihi Judã quasi arcum, im
pleui Ephraim: ⁊ suscitabo
filios tuos Sion sup filios
tuos Grecia, ⁊ ponã te qua-
si gladiũ fortis. Et dns de-
us sup eos videbit, ⁊ exibit
vt fulgur iaculũ eius, ⁊ dns
Deus in tuba canet, ⁊ vadet
in turbine austri. Dns exer
citũ proteget eos, ⁊ deuora
bũt ⁊ subiicient lapidib⁹ fun
de, ⁊ bibẽtes inebriabuntur
quasi a vino, ⁊ replebũt vt
phiale, ⁊ quasi cornua alta-

ris. Et saluabit eos dns de⁹
eorũ in die illa, vt gregẽ po
puli sui, quia lapides sancti eleua
bũt sup terrã ei⁹. Quid enim
bonũ eius est, ⁊ quid pulchrũ
eius, nisi frumẽtũ electoꝝ, ⁊
vinũ germinans virgines?

℣ Sicom Marcum. Lect. ij.

Et venit in prædium
cui nomẽ Gethsema-
ni. Et ait discipulis suis,
Sedete hic donec orẽ. Et as-
sumit Petrũ ⁊ Jacobũ ⁊ Jo
annẽ secũ, ⁊ cepit pauere et
tedere. Et ait illis: Tristis
est anima mea vsq; ad mor-
tẽ: sustinete hic, ⁊ vigilate.
Et cũ processisset paululũ,
procidit sup terrã; ⁊ orabat
vt si fieri posset transiret ab
eo hora, ⁊ dixit, Abba pater,
oia tibi possibilia sunt: trãs-
fer calicẽ hunc a me; sed nõ quẽ
ego volo, sed quẽ tu. Et venit
⁊ inuenit eos dormientes. Et
ait Petro: Simõ, dormis?
nõ potuisti vna hora vigi-
lare? Vigilate ⁊ orate, vt nõ
intretis in tentationẽ. spũs
quidem promptus est, caro
vero, infirma. Et iterũ abi-
ens oravit, eundẽ sermonẽ
dicens. Et reuersus, denuo
inuenit eos dormientes (erãt
enim oculi eorum grauati) et
ignorabãt quid responderent
ei. Et venit tertio, ⁊ ait il-
lis: Dormite iã, ⁊ requiesci
te. Sufficit, venit hora, ecce

filius hois tradet ī manus
peccatoꝝ. Surgite,eam⁹:ec
ce,q̄ me tradet,ppe est. ¶ Et
adhuc eo loquēte, venit Iu
das Iscariotes vnus de
duodeci, ⁊ cū eo turba mul
ta cū gladijs ⁊ lignis, a sum
mis sacerdotibus et scribis
⁊ senioribus. Dederat autē
traditor eius signū eis, di-
cēs: Quēcūq; osculatus fue
ro, ipse est, tenete eū ⁊ duci-
te caute. Et cū venisset, sta-
tim accedēs ad eū, ait: Rab
bi, ⁊ osculatus est eū. At illi,
manus iniecerūt in Iesum,
⁊ tenuerūt eū. Unus aūt q̄
dā de circūstātibus, educēs
gladiū percussit seruū summi
sacerdotis: ⁊ amputauit illi
auriculā. Et respondēs Je
sus, ait illis: Tanquam ad
latronē existis cū gladijs et
lignis cōprehendere me? quo
tidie eram apud vos ī tem
plo docens, ⁊ non me tenui
stis. Sed vt impleant̄ scri-
pture. Tūc discipuli eius re
linquētes eū, oēs fugerūt.
Adolescēs aūt q̄dā leque-
batur eū amictus sindōe su
per nudo, ⁊ tenuerūt eū. At
ille relicta sindone, nudus p
fugit ab eis. ¶ Et adduxe-
rūt Iesum ad summum sa-
cerdotem: ⁊ conuenerūt om
nes sacerdotes ⁊ scribe ⁊ se-
niores. Petrus aūt a lōge
secutus est eum vsq; intro

in atriū summi sacerdotis,
⁊ sedebat cum ministris ad
ignē, ⁊ calefaciebat se. Sum
mi vero sacerdotes ⁊ oē nō
cilū querebāt aduersus Je
sum testimoniū, vt eū mor-
ti traderēt, nec inuenie-
bāt. Multi aūt testimoniū fal-
sum dicebāt aduersus eum:
cōueniētia testimonia non
erāt. Et q̄dam surgētes, fal
sum testimoniū ferebāt ad-
uersus eum dicentes: Quo
nos audiuimus eum dicē-
tē. Ego dissoluā tēplū hoc ma-
nufactū, ⁊ post triduū aliud
nō manufactum edificabo.
Et nō erat cōueniēs testi-
monium illoꝝ. Et exurgēs
summus sacerdos ī medīū, in-
terrogauit Iesum, dicens:
Nō respondes q̄cq̄ ad ea q̄
tibi obijciunt ab his? Ille
autē tacebat: ⁊ nihil rēdit.
Rursum summus sacerdos
interrogabat eū et dixit ei,
Tu es Christus filius Dei
benedicti? Jesus aūt dixit illi,
Ego sum: et videbitis filiū
hois sedentē a dextris vir-
tutis dei, ⁊ venientē cū nu-
bibus celi. Summus aūt sa
cerdos scidēs vestimēta sua
ait, Quid adhuc ēquirimus
testes? Audistis blasphemiā
cōdēna uerunt eū esse reum
mortis. Et ceperunt q̄dā cō
spuere eū, ⁊ velare faciē ei,

ꝑ colaphis eū cedere, ꝑ dicere Prophetizā, ꝑ ministri a-
lapis eum cedebant.

C Lectio lecūm Joan.

In illo tēpore: Dicebat Jesus ad eos q̄ crediderunt ei Judeos. Si vos manseritis in sermōe meo vere discipuli mei eritis, ꝛc.

Homilia sancti Augustī. epi.

Cum rex iustitie sederit in throno, sicut scriptura loquit, quis gloziabit cue castū se habere coz? Aut quis gloziabit mūdū se esse a pēō? Multū nos terruit o fratres mei dicēdo. Seruus nō manet in domo in eternū. Idiungit aūt ꝑ dicit: Filius manet in eternū. Ergo solus in domo sua erit Christus. Nullus ne et populus coherebit? Cui erit caput, si nō erit cozpus? Aut cozpi. Nō est sine causa tacuit, ꝑ spem dedit. Terruit dit, ne peccati solutione diffideremus. Dis (inquit) qui facit peccatū, seruus est peccati. Seruus aūt nō manet in domo in eternū. Que ergo nobis spes est: qui nō suus sine peccato? Judi spē tuā. Filius manet in domo in eternum. Si ergo filius vos liberauerit, tūc vere liberi eritis. Hec spes nīa fratres est, vt a libero liberemur. Et liberādo nos seruos facit. Serui est eram cupiditatis, liberati serui efficimur charitatis. Hoc et apostolus dicit. Vos aūt fratres i libertatē vocati estis, tm̄ ne libertatem in occasionē carnis detis: sed p charitatē seruite inuicē. Nō ergo dicat Christianus liber sum, in libertate vocatus sum: seruus erā. sed ipsa redēptione liber effectus sum: faciā quod volo.

Oratio.

Proficiat quesumus dne plebs tibi dicata pie deuotionis affectu, vt sacris actibꝫ erudita, quāto maiestati tue fit gratioz, tāto donis ptioribꝫ augeat: p

C Dominica palmarū. Matutinū. Ps̄a. Confozta ti sunt, q̄ plequuti sunt me inimici mei imustc, q̄ nō rapui, tunc exoluebam.

C Ex Ysaia. Lectio prima.

Hec dicit Dns. Quis est hic liber repudij matris vēe quo dimisi eā? Aut ds est creditoz meus, cui vendidi vos? Ecce em in iniquitatibus vestris venditi estis, ꝑ in sceleribus vestris demisi matrē vestrā. ds veni, ꝑ nō erat vir: vocaui, ꝑ nō erat q̄ audiret. Nūquid abbreuiata et paruula facta est manus mea, vt

nō pſſum redimere? aut nō
eſt in me virtus ad liberan-
dum? Ecce, in increpatione
mea deſertū facīā mare, po-
nā flumīna in ſiccū. Cōpu-
trescent pisces ſine aqua, et
morient in ſiti. Induā ce-
los tenebris, ⁊ ſaccū ponam
operimentū eoꝝ. Dñs de-
dit mihi linguā erudītā, vt
ſciam ſuſtentare eū q̄ laſſus
eſt, verbo. Erigit mane, mane
erigit mihi aurē, vt audiam
quaſi magiſtrū. Dñs deus
aperuit mihi aurē, ego autē
nō cōtradico, retrorſum nō
abiī. Corpus meū dedi per-
cutientib⁹, ⁊ genas meas vel
lentibus. Faciē meam non
auerti ab increpantibus, et
conſpuentibus. Dñs deus
auxiliator meus, ideo non
ſum confuſus, ideo poſui fa
ciem meā vt petrā duriſſi-
mā, ⁊ ſcio qm̄ nō cōfundar.
Iuxta eſt qui iuſtificat me,
q̄s cōtradicet mihi? ſtemus
ſimul, quis eſt aduerſarius
meus? accedat ad me. Ecce
Dñs Deus, auxiliator me-
us, q̄s eſt qui condēnet me?
Ecce omnes quaſi veſtimē
tū cōterent, tinea comedet
eos. Quis ex vobis timēs
Dñm, audiens vocem ſeru
ſui, qui ambulauit in tene-
bris, et non eſt lumē ei? ſpe-
ret in nomine domini, ⁊ in-
nitat̄ ſuper Deum ſuum.
Ecce vos oēs accendentes
ignē accincti flāmis: ambu-
late in lumine ignis veſtri,
⁊ i flāmis quas ſuccēdiſtis,
de manu mea factū eſt hoc
vobis, i dolozib⁹ dormietis.

℣ Secūm Marcum. Lect. ix.

ET cū eſſet Petrus in
atrio deozſum, venit
vna ex ancillis ſummi ſacer-
dotis, ⁊ cum vidiſſet Petrū
calefacientē ſe, aſpiciēs illū,
ait, Et tu cū Ieſu Nazare-
no eras? At ille negauit di-
cēs: Neq; ſcio, neq; noui q̄d
dicas. Et exiit foras añ atri
um, ⁊ gall⁹ cātauit. Rurſus
añt cū vidiſſet illū ancilla,
cepit dicere circunſtātibus.
Quia hic ex illis eſt. At ille
iterū negauit. Et poſt pauli
lū rurſus q̄ aſtabāt, dixerūt
Petro: Vere ex illis es, nām
Galileus es. Ille añt cepit
anathematizare et iurare,
Quia neſcio hoīem iſtū quē
dicitis. Et ſtatī gallus ter-
tiō cātauit. Et recordat⁹ eſt pe
tr⁹ verbi q̄d dixerat ei Ieſus,
Priusq̄ gall⁹ cātet bis, ter
me negabis. Et cepit flere.
℣ Et cōfeſtim, mane cōſilium
facientes ſummi ſacerdotes
cū ſenioribus ⁊ ſcribis ⁊ to-
to cōcilio, vinientes
Ieſū, duxerūt ⁊ tradiderūt
Pilato. Et interrogauit eū
Pilatus: Tu es rex Iudeo
rū? At ille rndēs, ait illi: Tu

pleis. Et accusabāt eū cūmi
sacerdotes in multis. Pila-
tus aūt rursum interroga-
uit eū, dicens: Non rūdes
quicquā: vide in quantis te
accusant. Jesus aūt āplius
nihil rūdit, ita vt miraretur
Pilatus. Per diē aūt festū
solebat dimittere illis vnū
ex vinctis quemcunq; petis
sent. Erat autē qui dicebat
Barabbas, qui cū seditiosis
erat vinctus, qui in seditiōe
fecerat homicidiū. Et cū as
cendisset turba, cepit rogare
sicut semp faciebat illis. Pi
latus aūt rūdit eis, & dixit,
Vultis dimittā vobis regē
Judeozū? Sciebat em quod
per inuidiā tradidissent eū
summi sacerdotes. Pōtifi-
ces aūt conciauerūt turbā
vt magis Barabbam dimit
teret eis. Pilatus aūt iterū
rūdens ait illis: Quid ergo
vultis faciā regi Judeozū?
At illi iterum clamauerūt,
Crucifige eū. Pilatus vero
dicebat illis: Quid em mali
fecit? At illi magis clamabāt
Crucifige eū. Pilatus autē
volēs populo satis facere, di
misit illis Barabbā, & tradi
dit Jesum flagellis cesum vt
crucifigeret. ¶ Milites aūt
duxerūt eū in atriū pretozii
& conuocāt totā cohoztē, et
induunt eū purpura, & imp
nāt ei plectētes spineā cozo-
nā. Et ceperūt salutare eū.
Aue rex Judeozū. Et percu
tiebāt caput eius arundine
& cōspuebant eū, & ponētes
genua adozabāt eū. Et post
quā illuserūt ei, exuerunt il
lū purpura, & induerūt eum
vestimētis suis: & educunt
illum vt crucifigerent eum.
¶ Et angariauerunt prete-
reuntē quempiā Simonem
Cyreneū venientē de villa,
patrē Alexandri & Rufi: vt
tolleret crucē eius. Et per-
ducunt illū in Golgotha lo
cū: ād est iterpretatū, Calua
rie locus. Et dabāt ei bibere
myzrhatū vinū, & nō accepit
¶ Tertia lectio sēm Matt

Ca. 21

IN illo tpe, cum appro
pinquasset Jesus Je-
rosolymis, & venisset Bet-
phage ad mōtē Oliueti, tūc
misit duos exdiscipulis suis
dicēs eis: Ite in castellū qō
contra vos est. Et reliqua.

Homelia sti Ambrosij epi.

PUlchre aūt relictis Ju
deis habitaturus in af
fectibus gentiū: templū dñs
ascendit. Hoc em templū est
verum: in quo nō in litera:
sed in spū dñs adozat. Hoc
Dei tēplū est, qō fidei series
nō lapidū structura fūdauit
Deserunt ergo qui adozāt:
eligūtur q amaturi erāt. Et
ideo ad montē venit Oliue
ti, vt nouellas oliuas in sub

simi virtutū plātaret: quax
mater est illa que sursum est
Jerusalē. In hoc monte est
ille celestis agricola: vt plan
tati oēs in domo dñi, possint
in veritate dicere Ego sicut
oliva fructificaui in domo
dñi. Et forte talle ipse mōs est
Christus Quis enim alius
tales fructus ferret olearū
nō conuescentium vbertate
baccarū: sed spiritus pleni-
tudine gentium fecundarū?
Ipse est per quē ascēdimus
& ad quē ascendimus: ipe est
tanua, ipse est via, qui aperi
tur & qui aperit, qui pulsat
ab ingredientibus et ab e-
gredientibus adozatur.
Ergo in castello erat & liga-
tus erat pullus cū asina nō
poterat solui nisi tuste dñi.
Soluit eū manus apostoli-
ca, talis actus, talis vita: ta-
lis gratia. Esto talis vt pos
sis ligatos soluere. Nūc cō
fideremus qui fuerunt illi q
errore detecto de paradiso
electi in castello sint religati.
Et videbimus quēadmodū
quos mozs expulerat, vita
reuocauerit. Et ideo scōm
Matthēū & asinā & pullū le
gim⁹: vt ḡa in duob⁹ hoīb⁹
vterq; fuerat sex⁹ expulsus,
duob⁹ aialib⁹ vterq; reuoceꝛ

℣ Ad laudes Antiphona.

Pueri hebzeozū tollentes
ramos olyuarū obuiauerūt

dño clamantes, & dicentes,
Hosanna in excelsis. Hosanna

Omnipotēs sempiterne
deꝰ, q̄ humano generi
ad imitādū humilitatis exē
plū saluatoꝛē nostrū carnē
sumere, & crucē subire fecisti
concede ppitius: vt & patiē-
tie ipius habere documēta
& resurrectionis cōsoꝛtia me-
reamur. Per eundem.

℣ Ad vesperas Antiphona.

Exue a framea deꝰ aiam
meā & de manu canis vnicā
meā. ℣ Feria.ij. ad mat. In
Extraneus factus sum fra
tribus meis & peregrinus fi
lijs matris mee.

℣ Ex Zacharia. Lectio.i.

Aperi Libane portas
tuas, & comedat ignis cedꝛos
cedꝛos tuas. Ululā abies,
quia cecidit cedꝛus: q̄m ma-
gnifici vastati sunt vlulate
quercus Basan q̄m lucidus
est saltus munit⁹. Vox ulu-
latus pastoꝛū, q̄a vastata est
magnificētia eoꝝ, vox rugi
tus leonū q̄m vastata est su
perbia Jozdanis. Hec dicit
dñs Deus meus. Pasce pe
coza occisionis, que q̄ posse-
derant, occidebāt, & non do-
lebant: & vendebāt ea, dicen
tes: Bñdictus dñs diuites
facti sumus, & pastoꝛes eoꝝ
nō parcebāt eis. Et ego nō
parcā vltra sup habitantes
terrā, dicit dñs: ecce ego tra

dā hoīes,vnumquēq; in ma
nu pximi sui,& in manu re-
gis sui,& cōcidēt terrā,& nō
erūt de manu eozū. Et pal-
ā pecus occisiōis ꝓpter hoc
o pauperes gregis:& allūpsi
mihi duas virgas,vnā vo-
cauī Decozē,& alterā vocaui
Funiculū,& pauī gregē. Et
cidi tres pastozes in men
se vno,& cōtracta est aīa mea
in eis,& quidē & aīa eoz va
riauit in me. Et dixi,nō pas
cā vos,qđ mozit,moziatur:
& qđ succidit,succidat,& reli
qui deuozēt vnusq;q; carnē
pximi sui. Et tuli virgam
meā,& vocauī Decus,& ab
scidi eā:vt irritū facerē fed-
meū qđ pcussi cū oībus po-
pulis. Et irritū deductū
est in die illa:& cognouerūt
sic pauperes gregis & custo-
dīūt mihi,qa verbū dñi est.
Et dixi ad eos:Si bonū est
in oculis vēis,afferte mercē
dē meā,& si nō,quiescite. Et
appenderūt mercedē meam
triginta argēteos. Et dixit
dñs ad me: Pzoīce illud ad
statuariū decozum pretium
quo appretiatus sum ab eis
Et tuli triginta argēteos,&
proieci illos in domo domini
ad statuarium.

¶ Secundū Marcū. Le ſi.

ET crucifigentes eū di
uiserūt vestimēta ei⁹
mittentes soztem super eis

quis ād tolleret. Erat autē
hoza tertia,& crucifixerunt
eum. Et erat titulus cause
eius inscriptus,Rex Judeo
rum. Et cum eo crucifigūt
duos latrōes,vnū a dextris
& alium a sinistris eius. Et
impleta est scriptura q̄ dicit
Et cū iniquis reputat⁹ est.
Et pzetereūtes blasphema-
bant eū,mouētes capita sua
& dicētes,Vah qui destruis
templū Dei,& in tribus die-
bus reedificas,saluū fac te-
metipsum descendēs de cru
ce:vt videamus & credam⁹.
Et qui cū eo crucifixi erant
cōuitiabāt ei Et facta hoza
sexta,tēbze facte sūt ꝑ totā
terrā vsq; in hozā nonā. Et
hoza nona exclamauit Jes⁹
voce magna dicēs:Eloi,eloi
lāmasabbachthani?qđ est in
terpzetatū,Deus meus de⁹
meus,vt qđ dereliquisti me?
Et quidam de circunstanti-
bus audiētes dicebāt:Ecce
Eliam vocat. Currens aūt
vnus,& implens spongiam
aceto,circumponensq; cala-
mo,potum dabat ei,dicens:
Sinite,videamus si veniat
Elias ad deponendum eū.

Jesus aūt emissa voce magna, expirauit. Et velū templi scissum est in duo, a sūmo vsq; deorsum. Videns aūt Centurio qui ex aduerso stabat, qa sic clamās expirasset, ait: Vere hic homo, filiꝰ dei erat. Erant aūt ⁊ mulieres de lōge aspicientes, inter quas erat Maria Magdalene, et Maria Jacobi minoris et Joseph mater, ⁊ Salome, ⁊ cū esset in Galilea sequebāt eū, ⁊ ministrabant ei, ⁊ alie multe que simul cū eo ascenderāt Jerosolymā. ¶ Et cū iā sero esset factū (quia erat parasceue qđ est ante sabbatū) venit Joseph ab Arimathea nobilis decurio, q̄ ⁊ ipe erat expectās regnum Dei. Et audacter introiuit ad Pilatū, ⁊ petijt corpus Jesu. Pilatus aūt mirabāt si iā obijsset. Et accersito Centurione, interrogauit eū si iā mortuus esset. Et cū cognouisset a Centurione: donauit corpus Joseph. Joseph aūt mercatus sindonem, ⁊ deponens eū inuoluit sindone. ⁊ posuit eū in monumēto qđ erat excisum de petra, ⁊ advoluit lapidē ad ostium monumenti. Maria Magdalene ⁊ Maria Joseph aspiciebant vbi poneretur.

¶ Tertia lectio secundum Joannem.

IN illo tēpore, Ante sex dies pasche venit Jesus Bethaniā, vbi fuerat Lazarus mortuus: quem suscitauit Jesus. Et reliqua.

Homelia sci Augustini epi.

NE putarent homines fantasma esse factum: quia mortuus resurrexit, lazarus vnus erat ex recūbentibus. Videbat, loquebatur epulabatur veritas ostendebatur: infidelitas Judeoꝝ cōfundebat. Discūbebat ergo dñs cū Lazaro ⁊ ceteris, ministrabat Martha vna ex sororibus Lazari, Maria altera sororꝝ Lazari accepit libram vnguenti nardi pistici preciosi: ⁊ vnxit pedes Jesu ⁊ extersit capillis suis pedes eius, ⁊ dom⁹ impleta est de odore vnguenti. Factū audiuimus, requiramus mysterium. Quecūq; anima fideles vis esse cū Maria, vnge pedes dñi pciosō vnguēto. Unguentum illud iustitia fuit: ideo libra fuit. Erat autem vnguentū nardi pistici pciosi. Quod ait pistici cū aliquē credere debemus vnde hoc erat vnguentū pciosum. Nec tamen hoc vacat, ⁊ sacramēto optime conuenit. Pistis grece, latine dicitur fides. Querebas opera iustitiā, iustus aūt ex fide viuit. Unge pedes Jesu

Feria.iij. Hebdomade sancte.

bent vituendo, dñica lectare
destigia Capillis terge: ſi ha
bes ſuperflua da pauperib⁹,
s dñi pedes terſiſti. Capilli
em ſuperflua cozpzis videt
esse. Habes qđ agas de lup
fluis tuis: tibi ſupflua ſunt
t, dñi pedib⁹ neceſſaria ſũt.

Ad laudes Antiphona.

Saluã me ex oze leonis, ⁊ a
cornibus vnicozniũ humili
tatem meam.

Dñs.

Dñs oſpotes Deus:
vt quid in tot aduerſis
ex noſtra infirmitate deſici
mus: interedẽte vnigeniti
ſili tui paſſiõe reſpirem⁹. ꝓ.

Ad veſperas Antiphona.

A peruenũt ſup me os ſuũ
ſicut leo rapiens, ⁊ rugiens.

Feria.iiij. ad matutinũ. Añã.

Diuiſerunt manus meas,
et pedes meos dinumeraue
runt omnia oſſa mea.

Lect. Zacharie. Lectio.i.

In die illa, erit fons pa
tens domui Dauid et
habitãtibus Ieruſalẽ, in
ablutionẽ pctoꝛis ⁊ mẽſtrua
te. Erit in die illa, dicit dñs
exercituum, Diſperdã noia
idoloꝝ de terra, ⁊ non me
mozabuntur vltra, ⁊ pſeudo
pzophetas, ⁊ ſpiritũ immun
dñ auferã de terra. Et erit:
cũ pzophetauerit quiſpiã vl
tra, dicẽt ei pater eius ⁊ ma
ter eius qui genuerunt eũ.
Non vines: quia mendaciũ

locutus es in noſe dñi, ⁊ cõ
figent eũ pater eius ⁊ mater
eius genitozes eius cũ pzo
phetauerit. Et erit: in die il
la cõfundent pzophete vnuſ
quiſq; ex viſione ſua cũ pzo
phetauerint, nec operientur
pallio ſaccino, vt mentiãtur
ſed dicet: Non ſum ꝓpheta
homo agricola ego ſum: qm
Adã exẽplũ meũ ab adoleſ
centia mea. Et dicetur ei.
Quid ſunt plage iſte in me
dio manuũ tuarũ? Et dicet:
His plagatus ſum in domo
eozũ q̃ diligebãt me. Pha
mea ſuſcitate ſuper paſtozẽ
meũ, ⁊ ſuper virũ coherentẽ
mihi, dicit dñs exercituum:
Percute paſtozẽ, ⁊ diſpergẽ
tur oues: ⁊ conuertã manũ
meã ad paruulos. Et erunt
in oi terra, dicit dñs, partes
due in ea diſpergentur ⁊ de
ficient, ⁊ tertia pars relinq̃t
in ea. Et ducã tertiã partẽ
per ignẽ, ⁊ vzã eos ſicut vzi
tur argentũ, ⁊ pzobabo eos
ſicut pzobatur aurum. Ipſe
vocabit nomen meũ, ⁊ ego
exaudiã eũ. Dicã, populus
meus es, ⁊ ipſe dicet, Domi
nus Deus meus.

Secundũ Lucã. Lectio.ii.

Appropinquabat aũt
dies feſtus azymoꝝ, Ca.22
qui dicitur paſcha, ⁊ quere
bant pzincipes ſacerdotũ et
ſcribe qõ eũ interficerent,

timebāt vero plebē. Intrauit aūt sathanas in Judā q̄ cognominabat Iscariotes, vnū de duodecim, & abijt: et locutus est cū principibus sacerdotū & magistratibus quemadmodū illū traderet eis. Et gauisi sunt, & pacti sunt pecuniam illi dare. Et spopōdit. Et querebat opor tunitatē, vt traderet illum sine turbis. ¶ Venit autem dies azymor, in qua necesse erat occidi pascha. Et misit Petrum & Joannē, dicens: Eūtes parate nobis pascha vt māducemus. At illi dixerunt, Vbi vis paremus? Et dixit ad eos: Ecce introeūtibus vobis in ciuitatem occurret vobis homo amphoram aque portās: sequimini eū in domū in quā intrat, & dicetis patrifamilias dom⁹. Dicit tibi magister, Vbi est diuersoriū vbi pascha cū discipulis meis manducē? Et ipse ostēdet vobis cenaculū magnū stratū, & ibi parate. Eūtes aūt inuenerūt sicut dixit illis: & parauerūt pascha. ¶ Et cū facta esset hora, discubuit, & duodecim apostoli cū eo, & ait illis: Desyderio desyderaui hoc pascha manducare vobiscū: anteqū patiar. Dico enī vobis quia ex hoc non māducabo illud donec impleat in regno dei. Et accepto calice gratias egit & dixit: Accipite & diuidite inter vos, dico enī vobis qđ non bibā de generatiōe vitis, donec regnū Dei veniat. Et accepto pane gratias egit & fregit, & dedit eis, dicēs: Hoc est corpus meū, qđ pro vobis datur, hoc facite in meā cōmemorationē. Similiter & calicē postquā cenauit, dicēs: Hic est calix nouū testamētū in sanguine meo qui pro vobis fundetur. Verumtamē ecce manus tradentis me mecū est in mēsa. Et quidem filius hois sēm qđ definitū est, vadit, verumtamen ve homini illi per quem tradet. Et ipsi ceperūt quercere inter se q̄s esset ex eis q̄ hoc facturus esset. ¶ Facta est aūt & cōtentio inter eos, quis eor videret esse maior. Dixit aūt eis, Reges gētiū dominātur eorū: & qui potestatē habēt super eos benefici vocant. Vos aūt nō sic, sed q̄ maior est, in vobis fiat sicut iunior, & qui p̄cessor. Nam quis maior est qui recumbit an qui ministrat? nonne qui recūbit? Ego aūt in medio vestrū sum sicut qui ministrat, vos aūt estis qui permansistis mecū in tētationibus meis. Et ego dispono vobis sicut disposuit mihi pater

meus regnū. vt edatis & bibatis super mensam meam in regno meo, & sedeatis super thronos iudicantes duodecim tribus Israel. Ait autē dñs Simoni: Simon, ecce sathanas expetiit vos vt cribraret sicut triticū. ego aūt rogauj pro te, vt nō deficiat fides tua, & tu aliquādo conuersus confirma fratres tuos. Qui dixit ei, Dñe tecū paratus sum & in carcerem & in mortē ire. Et ille dixit: Dico tibi Petre, non cantabit hodie gallus donec ter abneges nosse me. Et dixit eis: Dū misi vos sine sacculo et pera & calceamentis, numquid aliquid defuit vobis? At illi dixerunt, Nihil. Dixit ergo eis: Sed nūc qui habet sacculū, tollat similiter & perā, & qui non habet vendat tunicā suā, & emat gladiū. Dico enim vobis, quoniā adhuc hoc quod scriptū est oportet implerj in me. Et cū iniquis deputatus est. Etenim ea quæ sunt de me finē habēt. At illi dixerūt. Dñe ecce duo gladij hic. At ille dixit eis: Satis est. ¶ Et ingressus ibat secundū cōsuetudinē in mōtē Oliuarū. Secuti sunt autē illū & discipuli. Et cū peruenisset ad locū, dixit illis: Orate, ne intretis in tentationem. Et ipse auulsus est ab eis quantū iactus est lapidis, & positis genibus orabat, dicēs: pater, si vis trāsfer calicē istum a me. Verūtamē nō mea voluntas, sed tua fiat. Apparuit aūt illi angelus de celo cōfortās eum. Et factus in agonia, plixius orabat. Et factus est sudor eius, sicut gutte sanguinis decurrentis in terrā. Et cū surrexisset ab oratione, & venisset ad discipulos suos, inuenit eos dormiētes pre tristitia. Et ait illis, Quid dormitis? surgite, orate ne intretis in tentationem.

¶ Tertia lectio. sermo sancti Augustini epi̇scopi.

DEus & saluator noster fratres dilectissimi ante multa tpa prophetatū est. Ascendit sicut virgultum, & sicut radix de terra sitienti. Quare vt radix? Iuxta nō est spes illi: nec honor. Passus est, humiliatus est cōsputus est, non habebat spēm, nō apparebat cū esset Deus. Sed quomodo radix non est pulchra, sed intus habet vim pulchritudinis sue. Attendite fratres mei, videte misericordiam Dei, attendens arborē pulchram, amenam, colijs virentem, fructibus opulentam, laudas, delectat aliqđ de fructu eius carpere, sub

vmbza eius sedere: & requi-
escere ab estu. Laudas totā
illā pulchzitudinē. Si radix
ostendat tibi nulla pulchzi-
tudo in ea est. Noli contem
nere qđ abiectū est, inde pzo
cessit qđ miraris, vt radix
sit in terra sitienti. Attēdite
modo claritatē arboris, cre
uit ecclesia, crediderunt gen
tes, dicti sūt tēre pzincipes
sub noīe Chzisti vt essent vi
ctozes in ozbe terrarū. Po-
stēt est collū tuū iugo Chzi
sti. Perlequebant aīas Chzi
stianos, ppter idola, plequū
tur idola pzopter Chzistū.
Dēs confugiunt ad auxiliū
ecclesie in omni pzessura in
oi tribulatione sua. Creuit
illud granum synapis, factū
est maius luper oīa olera.

¶ Ad laudes Antiphona.

Insurrexerūt in me testes
iniqui & mentita est iniqui-
tas sibi.

Oratio.

OMnipotēs sempiterne
deus da nobis ita dñi-
ce passionis sacramēta per-
agere, vt indulgentiā perci-
pere mereamur: Per eundē.

¶ Ad vesperas Antiphona.

Coptabunt in animam iu
sti, et sanguinem innocentē
condemnabunt.

¶ Feria.iiij. ad matutinū. Ana

Pzopzio filio suo nō peper
cit Deus, sed pro nobis om
nibus tradidit illum.

¶ Ex Isaia lectio prima.

QVis credidit auditui
nostro: & brachiū dñi
cui revelatū est? Et ascēdet
sicut virgultū coram eo, & si-
cut radix de terra sitienti. Non
est radix de terra sitienti. Non
est species ei, neq; decor. Et
vidimus eū, & non erat aspe
ctus, & desideravimus eum
despectū, & novissimū virō
rū, virū dolozū & sciētē in
firmitatē. Et quasi abscon-
ditus vultus eius & despec
tus: vnde nec reputavimus eū.
Verē languozes nostros ip
se tulit, & dolozes nostros ip
se portauit. Et nos reputa-
vimus eū quasi leprosum,
& percussum a Deo & humi
liatū. Ipse autē vulneratus
est propter iniquitates no
stras, attritus est propter sce
lera nostra. Disciplina pacis
nostre sup eū, & livoze eius
sanati sumus. Omnes nos
quasi oues errauimus, vnus
quisq; in viā suā declinauit,
& posuit dñs in eo iniquita
tē oīm nostrū. Oblatus est
quia ipse voluit, & non ape
ruit os suū. Sicut ouis ad
occisionem ducetur, & quasi
agnus coram tondente se, ob-
mutescet & non aperiet os
suum. De angustia & de iudi
cio sublatus est generationem
eius quis enarrabit? quia ab-
scissus est de terra viuentiū
propter scelus populi mei &

uisti eū. Et dabit impios p
sepultura, & diuitē p morte
sua, eo q iniquitatē nō fece
rit, neq; dolus fuerit in ore
eius: & dñs voluit cōterere
eū in infirmitate. Si posue-
rit pro peccato animā suam
videbit semē longeuū, & vo
luntas dñi in manu eius di-
riget. Pro eo qō laborauit
anīe eius, videbit & saturabit
In sciētia sua iustificabit ip
se iustus seruos meos mul-
tos, & iniquitates eorū ipse
portabit. Ideo dispertiet ei
plurimos, & fortium diuidet
spolia, pro eo q tradidit in
mortē anīmā suā & cū sce-
leratis reputatus est, & ipe pcā
multorum tulit & pro trās-
gressoribus rogauit.

Secundū Lucā. Lect.ij.

IN illo tpe loquēte, ecce
turba, & qui vocabat
Judas, vnus de duodecim,
antecedebat eos, & appropin
quauit Jesu, vt oscularetur
eū. Jesus aūt dixit illi, Juda,
osculo filiū hois tradis? Vi
dentes aūt hi qui circa ipsū
erāt quod futurū erat, dixe
runt ei: Dñe, si percutimus
in gladio? Et percussit vnus
ex illis seruū principis sacer
dotū, & amputauit auricu-
lā eius dexterā. Respōdens
autē Jesus ait, Sinite vsq;
huc. Et cū tetigisset auricu
lā eius, sanauit eū: dixit aūt
Jesus ad eos qui venerant
ad se, principes sacerdotū, et
magistratus templi & seniores
Quasi ad latronē existis cū
gladijs & fustibus? Cū quo
tidie vobiscū fuerim in tem
plo, non extendistis manus
in me sed hec est hora vestra
& potestas tenebrarum.

¶ Cōprehendētes aūt eum,
duxerūt ad domū principis
sacerdotū. Petrus vero se-
quebatur eū a longe. Accen
so aūt igne in medio atrij, &
circunsedentibus illis, erat
Petr⁹ in medio eorū. Quē
cū vidisset ancilla quedā se-
dentē ad lumen, & eū fuisset
intuita, dixit: Et hic cū illo
erat. At ille negauit eū dicēs
Mulier, non noui illum. Et
post pusillū alius videns eū,
dixit: Et tu de illis es. Pe-
trus vero ait. O homo, non
sum. Et interuallo facto, q̄si
hore vnius, alius quidā af-
firmabat, dicens: Vere & hic
cū illo erat, nam & Galileus
est. Et ait Petrus, Homo,
nescio quid dicis. Et conti-
nuo adhuc illo loquēte can-
tauit gallus. Et conuersus
dñs, respexit Petrū. Et re-
cordatus est Petrus verbi
dñi sicut dixerat, Quia pri-
quā gallus cātet, ter me ne-
gabis. Et egressus foras Pe
trus, fleuit amare. Et viri
qui tenebāt illū, illudebāt ei

cedentes. Et velauerũt eũ, & percutiebãt facie eius, & interrogabant eum dicentes: Prophetiza, quis est qui te percussit? Et alia multa blasphemantes, dicebãt in eum.

¶ Et vt factus est dies, conuenerunt seniores plebis et principes sacerdotũ & scribe & duxerũt illũ in concilium suũ, dicẽtes: Si tu es Christus, dic nobis. Et ait illis: Si vobis dixero, nõ credetis mihi: si aũt & interrogauero, nõ respõdebitis mihi, neq; dimittetis: ex hoc aũtẽ erit filius hois sedens a dextris virtutis Dei. Dixerũt aũt oẽs, Tu ergo es filius Dei? Qui ait, Vos dicitis, quia ego sum. At illi dixerunt: Quid adhuc desideramus testimonium? ipsi enim audiuimus de ore eius.

Ca.23 ¶ Et surgẽs oĩs multitudo eorũ duxerũt illũ ad Pilatũ. Ceperũt aũtẽ illũ accusare, dicẽtes: Hũc inuenimus subuertentẽ gentẽ nãm, & prohibentẽ tributa dare Cesari, & dicentẽ se Christũ regẽ esse. Pilatus aũtẽ interrogauit eũ dicẽs: tu es rex Judeorũ? At ille respondẽs, ait: Tu dicis. Ait aũt Pilatus ad principes sacerdotum & turbas. Nihil inuenio cause in hoc hoie. At illi inualescebãt, dicẽtes: Cõmouit populũ docens per vniuersam Judeã, incipiẽs a Galilea vsq; huc.

¶ Pilatus aũt audiẽs Galileã, interrogauit si hõ Galileus esset. Et vt cognouit quia de Herodis potestate esset, remisit eũ ad Herodẽ q̃ & ipse Jerosolymis erat illis diebus. Herodes aũtẽ vsq; Jesu, gauisus est valde, erat enim ex multo tpe videre eũ, eo q̃ audiret multa de eo, et sperabat signũ aliqđ videre ab eo fieri. Interrogabat aũtẽ eũ multis sermonibus. At ipse nihil illi rẽdebat. Stabãt aũt principes sacerdotũ & scribe cõstãter accusãtes eũ. Spreuit aũt illũ Herodes cũ exercitu suo: & illusit indutum veste alba, & remisit ad Pilatũ. Et facti sunt amici Pilatus & Herodes in ipsa die, nam antea inimici erant adinuicem.

¶ Tertia lectio, sermo sancti Ambrosij Episcopi.

Legimus da Christus peccãta nãa portat, & pro nobis dolet. Doles ergo domine nõ tua, sed nãa vulnera nõ tua mortẽ, sed nostra infirmitatẽ, & nos existimauim⁹ te esse in doloribus cũ tu nõ pro te, sed pro me doleres. Infirmatus es: sed propter peccãta nãa. Nõ da tibi illa infirmitas erat ex patre assũpta, sed pro me suscepta:

ga nihil ꝓderat vt etuditio
paciis nẽe esset in te, nisi liuo
re tuo vulnera nẽa sanares.
Sed dñs mitꝰ ſ ꝓ oibus do
luit, ꝙ ꝓ vno fleuit? Quid
meruit ſ mozitueus ꝓ oibus
redeat, ꝙ lazarꝰ reluſcitatu
eus illachrymat? Sed ꝙ ibi
pie lozoris lachrymis cõmo
uet, ꝺa mentẽ humanã tan
gebat; hic alto appetit affe
ctu, vt ꝺa in carne sua pecca
tanẽa perimebat mozte ãq
aie nẽe, sue aie meroz abole
ret. Et foztasse ideo tristis
est, ꝺa post Ide laplꝰ tali trã
situ nobis erat de hoc scio re
ꝺẽdꝰ vt mozi esset necesse
Deꝰ essꝰ mozte nõ fecit, nec
letatur in ꝑditõe viuoꝝ: ꝙ
ideo fabdit qõ ipse nõ fecit
Denicq; ait: Tesalfer a me ca
lice istꝰ quasi ꝺs mozte recu
sans quasi deus sententiam
suam reseruans. Opozter
enim nos mozi seculo, vt re
gnemus Deo.

Ad laudes. Antiphona.

Dẽs vidẽtes me derisserunt
me, loquuti sũt labijs, ꝙ mo
uerunt caput.

Oratio.

Deꝛta ãs omnipotens
deus: vt qui nostris ex
cessibus incessanter afflige-
mur, per vnigeniti filij tui
passionẽ liberemur: qui te.

Ad vesperas. Antiphona.

Si perseuerauerit ꝺño, eripiat eũ
saluũ faciat eũ, qm̃ vult eũ.

℣ Notandum ꝙ ſ in aliquo
ex his tribus diebus sequẽ-
tibꝰ incideret aliquod festũ
simplex, non debet fieri offi-
ciũ, nec cõmemoratio de eo,
ſ autẽ fuerit duplex transfe
rendũ est post octauã paschę
℣ Feria quinta in cena ꝺñi.
℣ Notandũ ꝙ hodie dicitur
Pater nẽ. Aue maria dicẽ
tur in principio oim hozaꝝ
sicut antea, sed oibꝰ aliis ꝺ-
missis, absolute incipit ma
tutinũ ab aña inscripta. Ad
Zelus domus tue comedit
me, ꝙ opprobria exprobran-
tiã tibi ceciderũt super me.
Deinde dẽ psal. ꝙ terminãt
absolute sine ℣ Glia pat. ꝙ ſ
terminãt etiã in oibꝰ aliis
hozis Post psalmos repetit
ãña, ꝙ stati dicit. Pater no-
ſ. Deinde dicũt tres seque
tes lectiones sine benedictio
nibus ꝙ sine ℣ Tu autem.

Lectio prima. Lamentatio Jeremie prophete. Aleph.

Quomodo sedet so-
la ciuitas plena popu
lo, facta est quasi vidua domi
na gentiũ. Principes prouin
ciarũ facta est sub tributo.
Beth. Plozans plozauit no
ctẽ: ꝙ lachrymę eius in maxil
lis eius. Non est qui conso
letur eam ex omnibus cha-
ris eius. Omnes amici eius
spreuerunt eam, et facti sunt
ei inimici.

Gimel. Migrauit Judas p
pter afflictionē, & multitudi
nē seruit utis. Habitauit in
ter gētes, nec inuenit requ
Oēs p̄secutores eius appre
hēderūt eā inter angustias.
Daleth. Uie Sion lugent,
eo qō nō sūt qui veniāt ad
solennitatē, Omnes portę
eius destructę, sacerdotes ei⁹
gemētes. Uirgines ei⁹ squa
lide, & ipsa oppressa amaritu
He. Facti sunt hostes (dine.
eius in capite, inimici ei⁹ lo-
cupletati sunt: qa dns locu
tus est super eā p̄pter mul
titudinē iniquitatū ei⁹ Par
uuli eius ducti sunt in capti
uitatē ante faciē tribulātis
Uau. Et egressus est a filia
Sion oīs decor eius. Facti
sunt p̄rincipes eius velut
arietes non inuiēnētes pas-
cua, & abierūt absq; fortitu
dine ante faciē subsequētis
Zain Recordata est Jerusa
lē dierū afflictiōis sue: & p̄te
uaricationis, oīm desidera-
bilū suorū que habuerat a
diebus antiquis cū caderet
populus eius in manu hosti
li & nō esset auxiliator. Uide
runt eam hostes, & derisērūt
sabbata eius.
Heth. Peccatū peccauit Je
rusalē, p̄propterea instabilis
facta est. Omnes qui glorifi
cabant eā, spreuerūt illā, qa
viderunt ignominiā eius.
Ipsa autem gemens, & con
uersa est retrorsum.
Teth. Sordes eius in pedi
bus eius nec recordata est fi
nis sui. Deposita est vehe-
menter, nō habēs cōsolatorē.
Uide dne afflictionem meā:
qm erectus est inimicus.
Jod. Manū suam misit ho
stis ad oīa desyderabilia ei⁹
& vidit gētes ingressas sanc
tuariū suū, de quibus p̄ce-
ceperas ne intrarent in eccle
siam tuam.
Caph. Oēs populus ei⁹ ge-
mens, & querēs panē. Dede
rūt p̄ciosa quęq; p̄ cibo,
ad refocillandū aiam. Vide
dne & conspyce, quoniam fa
cta sum vilis.
Lameth O vos oēs q̄ trā
sitis per viā, attendite, & vi
dete si est dolor sicut dolor
meus. Oēs vindemiauit me
vt locutus est dns in die fu
rorōis sui. Jerusalem, Je
rusalem cōuertere ad dom
num Deum tuum.

Secundū Lucā. Lectio.

Pilatus aūt cōuocatis
principibus sacerdotū
& magistratibus et plebe,
dixit ad illos: Obtulistis
mihi hūc hoīem, quasi quer
tentē populū, & ecce, ego co
rā vobis interrogās, nullā
causam inuenio in homine
isto, ex his in quibus eū ac-
cusatis. Sed neq; Herodes,

nã remisi vos ad illũ ꝛ ecce, nihil dignũ mozte actum est ei. Emendatũ ergo illum dimittã. Necelle aũt habebat dimittere eis per diẽ festum vniuersa turba, dicẽs: Tolle hunc ꝛ dimitte nobis Barabbã. Qui erat pzopter seditionẽ quandã factã in ciuitate ꝛ homicidiũ, missus in carcerẽ. Iterũ aũt Pilatus loquutus est ad eos, volens dimittere Iesum. At illi succlamabãt, dicẽtes: Crucifige, crucifige eũ. Ille autẽ tertio dixit ad illos: Quid enim mali fecit iste? nullã causam mozt is inuenio in eo. Coꝛripiã ergo illũ, ꝛ dimittã. At illi instabãt vocib⁹ magnis postulantes vt crucifigeretur ꝛ inualescebãt voces eoꝛũ. Et Pilatus adiudicauit fieri petitionẽ eoꝛum. Dimisit aũt illis eũ qui pzopter homicidiũ ꝛ seditionẽ missus fuerat in carcerẽ, quem petebant. Iesum vero tradidit voluntati eoꝛũ. Et cũ ducerent eũ, appzehenderũt Simonẽ quẽdã Cyrenẽ sed venientẽ de villa, ꝛ imposuerũt illi crucẽ poꝛtare post Iesũ. Sequebat aũt illum multa turba ppuli ꝛ mulierũ: quę plangebãt ꝛ lamentabãtur eũ. Conuersus aũt ad illas Iesus dixit: Filię Ierusalẽ nolite flere super me, sed super vos ipsas flete, ꝛ super filios vẽos, qm ecce venient dies in quibus dicẽt: Beate steriles, ꝛ vẽtres quę nõ genuerũt, ꝛ vbera quę non lactauerunt. Tũc incipient dicere montibus, Cadite super nos, ꝛ collib⁹: Operite nos. Quia si in viridi ligno hec faciũt: in aredo q̃d fiet? Ducebanꝫ aũt ꝛ alij duo nequã cum eo, vt interficerentur.

¶Et postq̃ venerũt in locũ qui vocatur Caluarie, vbi crucifixerunt eũ, ꝛ latrones vnũ a dextris ꝛ alterũ a sinistris. Iesus autem dicebat, Pater, dimitte illis, non enim sciunt quid faciũt. Diuidentes vero vestimẽta eius, miserunt soꝛtes. Et stabat populus expectãs, ꝛ deridebãt eũ pzincipes cũ eis, dicẽtes: Alios saluos fecit, se saluũ faciat, si hic est Chzistus dei electus. Illudebãt aũt ei et milites accedẽtes ꝛ acetum offerentes ei, ꝛ dicentes: Si tu es rex Judeoꝛũ saluũ te fac. Erat autẽ ꝛ superscriptio scripta sup eum literis Grecis ꝛ Latinis ꝛ Hebraicis: Hic est rex Judeoꝛum. Unus autẽ de his qui pendebat latronibus, blasphemabat eum dicẽs: Si tu es Chzistus, saluũ fac teipsum ꝛ nos. Respondens autem

alter, increpabat eū, dicens: Neq; tu times Deū, qui in eadē dānatione es? Et nos quidē iuste, nā digna factis recipimus, hic vero nihil mali gessit. Et dicebat ad Jesū Dñe memento mei cū veneris in regnū tuū. Et dixit illi Jesus, Amē dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. Erat aūt fere hora sexta, et tenebre facte sunt in vniuersam terrā vsq; in horam nonā. Et obscuratus est sol et velū templi scissum est mediū. Et clamās voce magna Jesus, ait: Pater in manus tuas cōmendo spīm meum. Et hec dicēs expirauit. Videns aūt Centurio quod factum fuerat glorificauit Deū, dicens: Vere, hic homo iustus erat. Et omis turba eorū qui simul aderant ad spectaculū istud & videbāt que fiebant percutientes pectora sua reuertebant. Stabāt aūt oēs noti eius a lōge: & mulieres que secute eū erāt a Galilea hec videntes. ¶ Et ecce, vir noīe Joseph q̄ erat decurio, vir bonus & iustus hic non consenserat cōsilio & actibus eorū, ab Arimathea ciuitate Judee, q̄ expectabat & ipse regnū Dei: hic accessit ad Pilatū, & petijt corpus Jesu & depositū inuolvit sindone, & posuit illū in monumēto ex cisō, in quo nondū quisquā positus fuerat. ¶ Et dies erat parasceues & sabbatū illucebat. Subsecute aūt mulieres que cum eo venerant de Galilea, viderūt monumentum, & quēadmodū positū erat corpus eius. Et reuertētes parauerūt aromata & vnguenta: & sabbato quidē siluerunt secundū mandatū.

¶ Tertia lectio ex Epistola prima Pauli ad Corinthios.

QVicūq; enīm manducauerit panē hunc vel biberit calicē dñi indigne, reus erit corporis & sanguinis dñi. Probet aūt seipsum homo, & sic de pane illo edat & de calice bibat. Qui enīm manducat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit, non dijudicans corpus dñi. Ideo inter vos multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi. Quod si nosmetipsos dijudicaremus, non vtiq; iudicaremur. Dum iudicamur aūt, a dño corripimur, vt non cum hoc mundo damnemur. Itaq; fratres mei, cum conuenitis ad manducandū, inuicē expectate. Si quis esurit, domi manducet, vt non in iudicium conueniatis. Cetera autem cum venero disponam. Nūq̄d domos non habetis ad manducandū & bibendū? Aut ecclesiā Dei cōtemnitis & cōfunditis eos qui nō habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? in hoc nō laudo. Ego enīm accepi a dño quod & tradidi vobis: quōniam dñs Jesus in qua nocte tradebatur accepit panē: & gratias agēs fregit & dixit: Accipite & manducate, hoc est corpus meū quod pro vobis tradetur: hoc facite in meā cōmemorationē. Similiter & calicē postq̄ cenauit dicēs: Hic calix nouum testamentum est in meo sanguine. Hoc facite quotiescunq; que bibetis in meā cōmemorationē. Quotiescunq; enīm

manducabitis panē hunc et
calicē biberis: mortē dñi an
nuntiabitis donec veniat.
Itaq; quicūq; manducaue
rit panē, vel biberit calicem
dñi indigne, reus erit corpo
ris & sanguinis dñi. Probet
autē seipsum homo, & sic de
pane illo edat: & de calice bi
bat. Qui enim manducat &
bibit indigne: iudicium sibi
manducat & bibit nō dijudi
cās corpus dñi. Ideo inter
vos multi infirmi & imbecil
li, & dormiūt multi. Quod
si nosmetipsos dijudicare-
mus: nō vtiq; iudicaremur.
℣ Fratres lectionū non dē
te demū nec Miserere, sed
statim ad laudes dicit Iñs.
Tradidit autē dedit eis si-
gnum dicens: Quē oscula-
tus fuero, ipse est: tenete eū
Deinde dicunt psalmicum
cantico. Benedictus quo fi-
nito repetitur añs: & statim
dicitur ℟ Christus factus est
pro nobis obediens vsq; ad
mortem, mortē autē crucis
Respon. Propter quod &
Deus exaltauit illū, & dedit
illi nomen, quod est sup oē
nomen. Deinde dicitis geni-
bus dicitur Pater noster cū
ℛ. Psalmꝰ Miserere mei
Fol. vt sup. & finito imedia
te sine Oremus dicit Oro
Respice quesumus do-
mine super hanc fami

liā tuā pro qua dominꝰ nō
Jesus Christus non dubi-
tauit manibus tradi noces
tium, & crucis subire torme
tum. Deinde dicitur sub si-
lentio. Qui tecum viuit. &
Et non dicitur Benedicā-
mus. nec Fidelium anime.
Predicto modo dicitur ver-
sus. Christus factus &c. vt
que ad finē oratonis. Requi
pies in omnibus horis vsq;
ad vesperas sabbati sancti
exclusiue.
℣ Ad primam, tertiam, sex-
tam, & nonam: Ceteris om-
nibus omissis absolute di-
cuntur psalmi, quibus finī
tis, in qualibet dictarum ho
rarū dicitur statim versus.
Christus factꝰ, &c. vt supra.
℣ Ad vesperas absolute di-
citur Iñs. Cenantibus il-
lis accepit Jesus panem, be
nedixit, ac fregit, dedit q; dis
cipulis suis. Deinde dicitur
psalmus cū cantico Magni
ficat. quo finito repetitur
Iñs. & statim dicitur Chri
stus factus. &c. vt supra.
℣ Ad cōpletoriū absolute di
cunt psal. cū cantico. Nūc
dimittis. quo finito statim di
citur Christus fa. &c. vt supra.
℣ Notandum q; sicut in hac
feria quinta, ita etiam dicen
dū est officiū in duobus die
bus sequentib⁹, mutādo añs
& lectiones, vt in eis videbis.

¶ Feria.vi.in parasceue ad matutinum.

Iñ. Astiterunt reges terre, ⁊ pzincipes conuenerunt in vnum aduersus dominum ⁊ aduersus Chzistum eius.

¶ Ex lamentatione Ieremie.

Lectio pzima Nun.

SCrutemur vias nras ⁊ queramus, ⁊ reuertamur ad dominum.

Nun Leuemus cozda nra, cũ manib⁹ ad dñm in celos.

Nun. Nos inique egimus ⁊ ad iracundiã puocauimus: ideirco tu inexozabilis es.

Samech Operuisti furoze, ⁊ percussisti nos: occidisti, nec pepercisti.

Samech. Oppolisti nubẽ tibi, ne tranſeat ozatio.

Samech. Eradicationem ⁊ abiectionẽ pposuisti me in medio populozum.

Phe Aperuerunt sup nos os suum oẽs inimici nostri.

Phe Fozmido ⁊ laques⁹ facta est nobis vaticinatio ⁊ con

Phe Diuisiones (tritio. aquarũ deduxit oculus me⁹ in cõtritiõe filie populi mei.

Ain. Oculus meus afflict⁹ est nec tacuit eo quod nõ esset requies.

Ain Donec respiceret ⁊ videret dominus de celis.

Ain. Oculus meus depzedatus est animam meam in cũctis filiabus vzbis mee.

Sad. Renatiõe repetiſt me ⁊ſi aue in inimici mei gratis.

Sade Lapsa est in lacũ vita mea. et poluerunt lapidem super me.

Sade Inundauerunt aque super caput meũ, dixi: Perij

Coph. Inuocaui nomẽ tuũ domine de loco nouissimo.

Coph. Vocẽ meam audisti. ne auertas aurem tuã a singultu meo ⁊ clamozibus.

Coph. Appzopinquasti in die quando inuocaui te, dixisti: Ne timeas.

Res. Judicasti dñe causam aĩe mee, redẽptoz vite mee.

Res. Vidisti domine nociam tatẽ illozum aduersum me: iudica iudicium meum.

Res. Vidisti omnem furozem, vniuersas cogitatiões eozum aduersum me.

Sin. Audisti oppzobria eoz domine omnes cogitatiões eozum aduersum me.

Sin Labia insurgentium mihi, ⁊ meditatiões eozum aduersum me tota die.

Sin Sessionẽ eozum, ⁊ resurrectionẽ eozum vide, ego sum psalmus eozum.

Thau Reddes eis vicẽ domine iuxta opera manuum tuarum.

Thau. Dabis eis scutum cozdis labozem tuum.

Thau. Persequeris in furoze tuo ⁊ conteres eos sub

exijs dñe Jerusalē Jerusalē
quærere ad dñm deū tuū.

Secūm Joannē. Lectio. ij

HEc cū dixisset Jesus, egressus est cū discipu
lis suis trās torrentē Ce
dron vbi erat ortus, in quem
introiuit ipe & discipuli ei⁹.
Sciebat aūt & Judas ꝺ tra
debat eū, locū: quia frequē
ter Jesus conuenerat illuc
cū discipulis suis. Judas er
go cū accepisset cohortē, et a
pontificibus & pharisęis mi
nistros, venit illuc cū later
nis & fanib⁹ & armis. Jesus
erāt sup eū, pzocessit & dixit
eis: Quē queritis? Respon
derūt ei, Jesum Nazarenū
Dicit eis Jesus: Ego sum.
Stabat aūt & Judas ꝺ tra
debat eū, cū ipsis. Ut ergo
dixit eis: Ego sum, abierūt
retrorsum, & ceciderūt in ter
rā. Iterū ergo interrogauit
eos: Quē queritis? Illi aūt
dixerūt: Jesum Nazarenū
Respōdit Jesus. Dixi vo
bis ꝙa ego sum, si ergo me
queritis, sinite hos abire.
Ut impleret sermo quē di
xit: Quia quos dedisti mi
hi nō pōidi ex eis quēquā.
Simō ergo Petrus habēs
gladiū eduxit eum, & percus
sit pōtificis seruū, & abscidit
auriculā eius dexterā. Erat
aūt nomē seruo Malchus.

Dixit ergo Petro: Mitte
gladiū tuum in vaginā. Ca
licē quē dedit mihi pater, nō
bibam illū? Cohors aūt
& tribunus & ministri Jude
orū cōprehenderūt Jesum:
& ligauerūt eum: & adduxe
rūt eū ad Annā primū erat
enim socer Caiphe, ꝺ erat pon
tifex anni illius, erat aūt
Caiphas ꝺ cōsilium dederat
Judeis: Quia expedit vnū
hominē mori p ppulo. Se
quebatur aūt Jesum Si
mō Petrus, & alius discipu
lus. Discipulus aūt ille e
rat notus pontifici, & introi
uit cū Jesu in atriū pontifi
cis: Petrus aūt stabat ad
ostiū foris. Exiuit ergo di
scipulus alius ꝺ erat notus
pontifici: & dixit ostiarie: & in
troduxit Petrum. Dicit er
go Petro ancilla ostiaria.
Nūqd & tu ex discipulis es
hoīs istius? Dicit ille: Non
sum. Stabant aūt serui et
ministri ad pzunas, ꝺa fri
gus erat, & calefaciebant se:
erat aūt cum eis & Petrus:
stans, & calefaciēs se. Ponti
fex ergo interrogauit Je
sum de discipulis suis, et de
doctrina eius. Respondit ei
Jesus: Ego palam locutus
sum mundo, ego semp docui
in synagoga et in tēplo quo
oēs Judei cōueniunt: & in
occulto locutus sum nihil.

Quid me interrogas? Interroga eos q̄ audierūt q̄d locutus sū ipis. ecce,hi sciūt q̄ dixerim ego. Hec aūt cum dixisset: vnus assistēs ministroꝝ, dedit alapā Jesu,dicēs: Sic rñdens pontifici? Rñdit ei Jesus. Si male locutus sum,testimoniū perhibe de malo si aūt bene, q̄d me cedis? ¶ Et misit eū Annas ligatū ad Caiphā pōtificē. Erat aūt Simō Petr⁹ stās & calefaciens se dixerūt ergo ei: Nūq̄d & tu ex discipulis ei⁹ es? Negauit ille,et dixit: Nō sum: Dicit ei vn⁹ ex seruis pōtificis, cognat⁹ eius cuius abscidit Petrus auriculā: Nōne ego te vidi in orto cū illo? Iterū ergo negauit Petrus: & statī gallus cātauit. ¶ Adducūt ergo Jesum a Caipha in ptorium. Erat aūt mane: & ipsi nō introierūt in ptoriū, vt nō cōtammarēt, sed vt mā ducarēt pascha. Exiuit ergo Pilatus ad eos foras, & dixit: Quā accusationē affertis aduersꝰ hoiez hūc? Rñderunt & dixerūt ei: Si nō esset hic malefactor: nō tibi tradidissemus eū. Dixit ergo eis Pilatus: Accipite eū vos, & scōm legē vestrā iudicate eū: Dixerūt ergo ei Judei: Nobis nō licet interficere quēq̄. Ut sermo ielu ipleret quē dixit significās qua morte esset moriturus. Introiuit ergo iterū in ptoriū Pilatus: & vocauit Jesum, & dixit ei: Tu es rex Judeorū? Rñdit Jesus. A temetipso hoc dicis, an alij tibi dixerūt de me? Rñdit Pilat⁹. Nunq̄d ego Judeus sum? Gens tua & pontifices tradiderūt te mihi. Quid fecisti? Rñdit Jesus: Regnum meū nō est de hoc mūdo: si ex hoc mundo esset regnum meū, ministri mei vtiq̄ decertarēt vt nō traderer Judeis: nunc aūt regnū meū nō est hic. Dixit itaq̄ ei Pilatus: Ergo rex es tu? Rñdit Jesus: Tu dicis q̄ rex sum ego. Ego in hoc natus sum, & ad hoc veni in mūdū: vt testimoniū phibeā veritati, oīs q̄ est ex veritate,audit vocē meā. Dicit ei Pilatus: Quid est veritas? Et cū hoc dixisset, iterū exiuit ad Judeos, & dicit eis: Ego nullā inuenio in eo causam. Est aūt cōsuetudo vobis vt vnū dimittā vobis i pascha vultis ergo dimittā vobis regē Judeoꝝ? Clamauerūt rursū oēs dicētes. Nō hūc, sed Barabbā. Erat aūt Barabbas latro. ¶ Tertio lect. ex tractatu sci Augusti. epi.

Roteristi me Deus a cōuentu malignantiū,

a multitudine operātiū ini
quitatē. Jā ipsum caput no
strū ituemur. Multi mar
tyres talia passi sunt: sed ni
hil sic elucet qño caput mar
tyrū. Ibi melius intuemur
qō illi experti sunt: protect⁹
est a multitudine malignan
tiū protegēte se Deo. Pro
tegente carnem suam in ip
so filio q hoīe quē gerebat:
quia filius hominis est, q fi
lius Dei est. Filius dei, pro
pter formā dei: filius hoīs:
propter formam serui: ha
bēs potestatem ponere ani
mā suā q recipere eā. Quid
ei potuerunt facere inimici?
occiderūt corpus aīam aūt
nō occiderunt. Intēdite: pa
rum ergo erat dīm hortari
martyres xpō: nisi firma
ret exēplo. Nostis q cōuen
deorū: q multitudo operā
tiū iniquitatē. Quā iniqta
te? Quia voluerūt occide
re dīm Jesum Christum.
Tāta opera bona inquit ostē
di vobis, propter qō horum
opus vultis me occidere, q
Pertulit oēs infirmos eor
curauit oēs laguidos eor:
predicauit regnū celor: non
tacuit vitia eorū vt ipsa po
tius eis displicerēt: nō me
dicus a q sanabant. His oī
bus curatorib⁹ eius ingra
ti tanq̄ multa febri frenetici insanientes: in medicū qui
venerat curare eos excogita
uerunt consilium perdendi
eum tanquam ibi volentes
probare vtrum vere homo
sit qui mori possit: an aliqd
super homines sit, q mori le
non permittat: Verbum
ipsorum agnoscamus in sa
pientia Salomōis. Morte
turpissima inquit cōdemne⁹
eū. Erit em respect⁹ i sermo
nibus ipsius. Si em vere fi
lius dei est: liberet eum.

℣ Ad laudes. Antiphona.

Diuiserunt sibi vestimen
ta mea, et super vestem meā
miserunt sortem.

℣ Ad vesperas. Antiphona.

Dederūt in escā meā fel, q i
sitī mea potauerūt me aceto

℣ Sabbato ad matu. Anti.

Posuerunt me in lacu in
feriori in tenebrosis, et in
umbra mortis.

℣ Ex lamentatione Jeremie. Lectio prima. Jin.

Cum adhuc subsisteremus defecerunt oculi
nri ad auxiliū nēm vanū cū
respicerem⁹ attēti ad gētē q
saluare nos nov poterat.
Zade Lubricauerunt vesti
gia nostra in itinere platea
rum nostrarum, appropin
quauit finis noster, comple
ti sunt dies nostri, quia ve
nit finis noster.
Loph Velociores fuerunt

ꝓsequutores nostri aquilis celi: super montes persecuti sunt nos, in deserto insidiati sunt nobis.

Reꝯ Spiritꝰ oris nr̄i Christus dñs captus est in peccatis nostris, cui dixim⁹: In umbra tua viuem⁹ i gētib⁹.

Sin. Gaude et letare filia Edom q̄ habitas in terra Hus: ad te q̄q̄ pueniet calix, inebriaberis atque nudaberis.

Thau. Cōpleta est iniq̄tas tua filia Sion, nō addet vltra vt transmigret te. Visitauit iniquitatē tuam filia Edō, discooperuit pcā tua

Oratio Jeremie.

Recordare dñe q̄d acciderit nobis: intuere ⁊ respice opꝓbrium nostrum. Hereditas nostra versa est ad alienos: domus nostre ad extraneos. Pupilli facti sumus absq̄ patre: matres nostre quasi vidue. Aquā nostram pecunia bibimus, ligna nostra pretio comparauimus. Cervicibus nostris minabamur, lassis nō dabat requies. Egypto dedimus manū, ⁊ Assyrijs, vt saturaremur pane. Patres nr̄i peccauerūt, ⁊ non sunt: ⁊ nos iniquitates eorū portauimus. Serui dñati sunt nostri: nō fuit q̄ redimeret de manu eorū. In animabus nostris afferebamus panem nobis, a facie gladij in deserto. Pellis nostra, quasi clibanus, exusta est a facie tēpestatū famis. Jerusalem Jerusalem Conuertere ad Dominum Deum tuum.

℣ Secōm Joannem. Lect. ij.

Cap. xix

Tunc ergo apprehendit Pilatus Jesum, ⁊ flagellauit. Et milites plectentes coronā de spinis, imposuerunt capiti eius, ⁊ veste purpurea circumdederūt eum. Et veniebant ad eū, ⁊ dicebant: Aue rex Judeorum. Et dabant ei alaphas. Exiuit iterum Pilatus ⁊ dicit eis: Ecce adduco vobis eū foras, vt cognoscatis quia in eo nullam inuenio causam. Exiuit ergo Jesus portās coronā spineā, ⁊ purpureū vestimentū. Et dicit eis: Ecce homo. Cū ergo vidissent eū pōtifices ⁊ ministri clamabāt dicētes: Crucifige, crucifige eū. Dicit eis Pilatus: Accipite eū vos, ⁊ crucifigite: ego enī nō inuenio in eo causam. Responderūt ei Judei. Nos legem habemus: ⁊ secūdū legē debet mori, quia filiū dei se fecit. Cum ergo audisset Pilatus hūc sermonē, magis timuit. Et ingressus est prętoriū iterū, ⁊ dicit ad Jesū: Unde es tu? Jesus aūt re-

sponsum nō dedit ei. Dicit
ergo ei Pilatus: Mihi non
loqueris: nescis ḋa ptesta-
tē habeo crucifigere te, & po
testatē habeo dimittere te?
Respōdit Jesus. Nō habe
res potestatē aduersum me
hīam: nisi tibi datū esset de
super. Propterea ꝙ me tra-
didit tibi, maius peccatum
habet. Et exinde querebat
Pilatus dimittere eū. Ju-
dei aūt clamabant, dicētes:
Si hūc dimittis, nō es ami
cus Cesaris: oīs enī qui se
regē facit, cōtradicit Cesari.
Pilatus autem cū audisset
hos sermones, adduxit fo-
ras Jesum: & sedit pro tri-
bunali, in loco qui dicit Li-
thostrotos, Hebraice autem
Gabbatha. Erat aūt para-
ta, et dicit Judeis: Ecce rex
vester. Illi aūt clamabant.
Tolle tolle, crucifige eum.
Dicit eis Pilatus: Regē ve-
strum crucifigā? Respōde
runt pontifices. Non habe-
mus regem, nisi Cesarem.
Tūc ergo tradidit eis illū,
ut crucifigeret. Susceperē
runt aūt Jesum, & eduxerūt
eū. Et bajulās sibi crucem,
exiuit in eū ꝙ dicit Calua-
rie locū, Hebraice aūt Gol-
gotha: vbi crucifixerūt eū,
& cū eo alios duos hinc & hinc,
medium aūt Jesum. Scripsit

aūt & titulū Pilatus, & po-
suit sup crucē. Erat aūt scri
ptū: Jesus Nazarenus Rex
Judeorū. Hunc ergo titu-
lū multi Judeorū legerunt,
ḋa ppe ciuitatē erat locus
vbi crucifixus est Jesus. Et
erat scriptū Hebraice, Gre-
ce, & Latine. Dicebāt ergo
Pilato pontifices Judeorū:
Noli scribere, rex Judeorū:
sed quia ipse dixit: Rex sum
Judeorū. Respōdit Pila-
tus: Quod scripsi, scripsi.

¶ Milites ergo cū crucifi-
xissent eū, acceperūt vestimē
ta eius (& fecerunt quatuor
partes, vnicuiq; militi par-
tē) & tunicā. Erat aūt tuni-
ca inconsutilis: desup cōtex
ta per totū. Dixerunt ergo
ad inuicē. Non scindamus
eā, sed sortiamur de illa cuī
us sit. Ut scriptura impleret,
dicēs: Partiti sunt vestimē
ta mea sibi, & in vestē meam
miserunt sortē. Et milites
quidē hec fecerūt. Stabāt
aūt iuxta crucē Jesu mater
eius, et soror matris eius
Maria Cleophe, et Maria
Magdalene. Cū vidisset er
go Jesus matrē & discipulū
stantē quem diligebat, dicit
matri sue: Mulier, ecce fili
us tuus. Deinde dicit discipu-
lo. Ecce mater tua. Et ex il-
la hora accepit eam discipu-
lus in sua. Postea sciēs Je

lus da oīa cōsummata sūt, vt cōsummaret scriptura, dicit: Sitio. Vas autē erat positū aceto plenū. Illi aūt spongiā plenā aceto: hyssopo circūponētes, obtulerūt ori eius. Cū ergo accepisset Jesus acetū, dixit: Cōsummatum est. Et inclinato capite, tradidit spiritum.

¶ Judei ergo (qm̄ parasceue erat) vt non remanerent in cruce corpora sabbato (erat enī magnus, dies ille sabbati) rogauerunt Pilatum, vt frangerentur eorum crura, & tollerentur. Venerunt ergo milites, et primi quidem fregerunt crura, & alterius qui crucifixus est cū eo. Ad Jesum autem cum venissent, vt viderunt eum iam mortuum, nō fregerūt eius crura, sed vnus militum lancea latus eius aperuit, & continuo exiuit sanguis et aqua. Et q̄ vidit, testimoniū perhibuit: & verum est testimonium eius. Et ille scit quia vera dicit, vt & vos credatis. Facta sunt enim hec, vt scriptura impleret. Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia scriptura dicit: Videbūt in quē trāsfixerūt.

¶ Post hec autem rogauit Pilatū Joseph ab Aramathea (eo qđ esset discipulus Jesu, occultus aūt propter metum Judeorum) vt tolleret corpus Jesu. Et permisit Pilatus. Venit ergo & tulit corpus Jesu. Venit aūt & Nicodemus, qui venerat ad Jesum nocte primum, ferēs mixturam myrrhe, & aloes quasi libras centum. Acceperunt autem corpus Jesu, & ligauerūt illud linteis, cum aromatibus, sicut mos est Judeis sepelire. Erat autem in loco vbi crucifixus est, ortus, & in orto monumētum nouum, in quo nōdum quisq̄ positus erat. Ibi ergo propter parasceuen Judeorum: quia iuxta erat monumentum, posuerunt Jesum.

Tertia lectio ex tractatu sancti Augustini sup̄ psalmos

Credet homo ad cor altū: & exaltabit Deus. Illi dixerūt: Quis nos videbit? Defecerunt scrutātes scrutinio consilia malia. Accessit homo ad ipsa consilia: passus est se teneri homo. Non enim teneret, nisi homo: aut videretur, nisi homo: aut cederet, nisi homo: aut crucifigeret & moreret, nisi homo. Accessit ergo hō, ad oēs illas passiōes que in illo nihil valerēt nisi esset homo. Sed si ille nō ellet homo, nō liberaret homo. Accessit homo ad cor altum, id

et, roz secretū: odūciēs aspe-
ctibus humanis hoiem: ser-
uās mtus deū: celās fozmā
Dei: in qua equalis est patri
& offerēs fozmam serui qua
minoz est patre. Ipse enī di-
xit vtrūq: sed aliud ex foz-
ma Dei, aliud ex fozma ser-
uī: dfxit ex fozma dei: ego et
pater vnū sumus. Dixit ex
forma serui, qm pater maioz
me est. Unde ex fozma dei?
ego & pat vnū sum⁹. Quia
nā arbitraⁿ ē esse se equalē
deo. Uñ ex fozma serui? qm
pater maioz me est: ḡa semet
ipsum exinaniuit: fozmam
serui accipiēs. Accessit ergo
ad foz altum: & exaltat⁹ est
tat⁹ dⁿs. Dō enī homo: & exal
ex infirmitate humana fuit.
Dō resurrexit & ascēdit ex
potestate diuina accedet ho
mo ad foz altū, foz secretū,
ubi abscōditū, non ostendēs
quid nosset, non ostendens
quid esset. **Ad laudes. Ant.**
Moꝛs ero moꝛs tua, moꝛ-
tus tuus ero inferne.
Ad vers. absolute dicit. Ant.
Alleluia, halleluia, halle-
luia. Vespere aūt sabbati, q̄
lucescit in prima sabbati, ve-
nit Maria Magdalene, & al-
tera Maria videre sepul-
chrum Halleluia. ℂ Deinde
psalmi de in psalterio & in q̄

patri & filio more solito, de-
bus finitis cū cātico. Ma-
gnificat repetit. Ant. Deus
de dicitur versus. Dñe ex-
audi ac. Oratio.

SPiritū nobis domine
tue charitatis infun-
de: vt quos sacramentis pa
schalibus saciasti: tua facias
pietate cōcordes: per. in uni
tate eiusdem ac. Uersus.
Benedicamus dño. Halle-
luia, halleluia. Resp. Deo gra
tias. Halleluia, halleluia. Fi
delium aīe p misericordiā ac.
Predicto modo dicit. Be-
nedicamus dño. Cum duplic.
Halleluia. in fine omnium
horarum per totam heb
domadam sequentem.
℣ Ad cōpletoriū. ℟. Con-
uerte nos Deus sa. ac. ℣ Deus
in adiutoriū me. ac. Halleluia.
& cetera oia vt supra aūt se-
ptuagesimā. Et in fine aīe.
Salua nos addit Alleluia.
vsq; ad Ascensionem.

ℂ DOMINICA RE-
surrectionis duplex
maius.

℣ Si hodie inciderit aliqd
festum simplex omittit om
nino. si aūt venerit ifra octa-
uā fiet commemo. de eo ſ-
nita prima aūa. Precioſa:
vt sup. dictum fuit. Si ve-
ro fuerit festū duplex, trās-
ferendum est post octa.

Ad matutinū. Inuitatoriū
Surrexit Dominus vere
Halleluya. Hymnus.

Aurora lucis rutilat,
celum laudibus in-
tonat: Mūdus ex-
ultans iubilat: Gemens in
fernus vlulat.

Cum rex ille.foztissimus.
Mozris confractis viribus,
Pede conculcans tartara.
Soluit a pena miseros.

Ille qui clausus lapide Cu
stoditur sub milite, Trium
phans pompa nobili, Ri-
doz surgit de funere.

Solutis iā gemitibus. Et
inferni dolozib9. Quia sur-
rexit Dominus. Resplen-
dens clamat angelus.

Gloria tibi domine, Qui
surrexisti a mozruis Cum
patre, & sancto spiritu. In
sempiterna secula. Amen.

℣ Notandū ē in fine oīm
hymnoꝝ tā festiuoꝝ q̄
ferialiū oibus hozis vsq;
ad ascensionē dicitur: ℣ Lo
ria tibi dñe, q̄ surrexisti. ℟.
Alleluia. Ego dozmiui, & somnū
repsi & exurrexi, qm̄ dñs su-
cepit me, halleluia, halleluia

℣ Ex Jona pzopheta. Le.i.

Et pzeparauit dñs pi-
sce grādē, vt deglutī-
ret Jonā: & erat Jonas in
vētre piscis tribus diebus
& tribus noctibus. Et oza-
uit Jonas ad dñm deū suū
de vtero piscis. Et dixit,
Clamaui de tribulatiōe mea
ad dñm, & exaudiuit me de
vētre inferi clamaui et exau
disti vocē meā. Et pzoiecisti
me in pfundū in corde ma-
ris, & flumē circūdedit me,
oēs gurgites tui et fluctus
tui sup me trāsierūt. Et ego
dixi, Abiectus sum a con-
spectu oculoꝝ tuoꝝ: verūtā
rursus videbo tēplū sanctū
tuū. Circūdederūt me aque
vsq; ad aiam: abyssus valla
uit me pelagus operuit ca-
put meū. Ad extrema mon-
tiū descēdi, terre vectes cō-
cluserunt me in eternum, &
sublevabis de coꝛruptione
vitā meā, dñe deus meus.
Cū angustiaret in me aīa
mea, dñi recozdatus sum, vt
veniat ad te oratio mea ad
tēplū sanctū tuū. Qui cu-
stodiunt vanitates frustra
miam suā dereliquēt. Ego
aūt in voce laudis immola
bo tibi, quecūq; vouī redda
pro salute domino. Et dixit
dominus pisci: et euomuit
Jonam in aridam.

℣ Scōm Matthēum. Le.i.

Expere aūt sabbati &
lucescit in prima sab-
bati, venit Maria Magda-
lene, & altera Maria videre
sepulchrū. Et ecce, terremo
tus factus est magnus, an-
gelus enim dñi descēdit de ce-

lo: ⁊ accedēs, reuoluit lapi-
dē, ⁊ sedebat super eū, erat
aūt aspectus eius: sicut
gut, ⁊ vestimētū eius sicut
niv. Pre timore aūt eius, ex
territi sūt custodes ⁊ facti sūt
velut mortui. Respōdēs autē
angelus, dixit mulieribꝰ. No
lite timere vos, scio enī qđ
Jesū ⁊ crucifixus est, nō est
hic: surrexit enim sic
ut dixit. venite, ⁊ videte lo-
cum, vbi positus erat dñs.
Et cito euntes, dicite discipu
lis eius quia surrexit: ⁊ ecce
precedet vos in Galileā, ibi
eū videbitis, ecce prędixi vo
bis. Et exierunt cito de mo
numēto cū timore ⁊ gaudio
magno, currētes nūtiare di
scipulis eius. Et ecce Jesus
occurrit illis, dicēs: Iuete.
Ille aūt accesserūt ⁊ tenue-
rūt pedes eius, ⁊ adorauerūt
eū. Tūc ait illis Jesus, No
lite timere ite, nūtiate fra
tribus meis vt eāt in Gali
leā, ibi me videbūt. Que cū
abissent, ecce q̄dā de custo-
dibus venerūt in ciuitatē, ⁊
nūtiauerūt pncipibꝰ sacerdo
tū oīa q̄ facta fuerāt. Et cō
gregati cū seniorībꝰ cōsilio
accepto: pecuniā copiosam
dederūt militibꝰ, dicētes, Di
cite. Quia discipuli eius no
cte venerūt ⁊ furati sunt eū
nobis dormiētibus ⁊ si hoc
auditum fuerit a pīde nos
suadebimꝰ ei, ⁊ securos vos
faciemꝰ. Illi aūt accepta pecu
nia fecerūt sicut erāt edocti.
Et diuulgatū est xp̄m istud
apd Judeos, vsq; in hodier
nū diē. ℭ Undecī aūt discī-
puli abierunt in Galileā, in
mōtē vbi cōstituerat illis ie
sus. Et vidētes eū adorauē
rūt, qdā aūt dubitauerūt.
Et accedēs Jesus locutꝰ est
eis dicēs, Data est mihi oīs
ptās in celo ⁊ in terra. euntes er
go docete oēs gētes: baptizā
tes eos in nōe patris ⁊ filij
⁊ spūs scī docētes eos ser-
uare oīa q̄cūq; mādaui vo
bis, ⁊ ecce ego vobiscū sum
oībus diebus, vsq; ad cōsū-
mationem seculi.

ℭ Tertia lectio sēm Mar.

In illo tpe. Maria Mag- Ca. 16.
dalene ⁊ maria Jacobi ⁊ Sa
lome abeuntes emerūt aro
mata vt veniētes vngerent
Jesum. Et reliqua.

ℭ Homilia beati Grego. pa.

Multis vobis lectioni
bus fratres charissi-
mi p dictatū loq̄ cōsueui, sed
da lacescente stomacho ea q̄
dictauerā, legere ipse nō pos-
sum, ⁊ qdā vestrū minus li-
bēter audictes intueoꝝ. Ut
nūc a memetipso exire cōtra
mo zemvolo: vt inter sacra
millax. solēnia lectionē san-
cti euāgelij, nō dictando: sed
colloquēdo edisserā, sicq; ex-

ciplaꝝ vt loqmur. Quia col
locutiõis vox coꝛda tozpen
tia: plus ỹ lectiõis sermo ex
citat, ⁊ quasi q̃dã manu soli
citudinis vt euigilẽt pulsat
Et q̃dẽ ad hoc opus me suf-
ficere posse nõ video: sed tñ
vires quas impitia denegat
charitas mistrat, Scio nãq;
q̃ dixit. Aperi os tuũ⁊ adim
plebo illud. Bonũ ergo opꝰ
nobis in volũtate sit: nã ex
diuino adiutozio erit in pse
ctiõe Dat loquẽdi ausũ etiã
resurrectiõis dñice tãta so-
lẽnitas, Quia idignũ valde
est vt eo die laudes debitas
taceat lingua carnis, q̃ videli
cet die caro resurrexit aucto
ris, Audistis trẽs charissimi
ỹ sctẽ mulieres q̃ dñm sue
rãt secute cũ aromatibꝰ ad
monumẽtum venerũt, ⁊ et
quẽ viuẽtẽ dilexerãt: etiam
moztuo studio humanita-
tis obsequũt. Sed res gesta
aliq̃d in sctã ecclia signt gerẽ
dũ. Sic ꝺppe necesse est vt
audiamꝰ q̃ sctã sũt, quatenꝰ
cogitamus etiã q̃ nobis sũt
ex eoꝝ imitatiõe faciẽda. Et
nos ergo i eũ q̃ est moztuꝰ
credẽtes si odoze Rtutũ refe
cti cũ opiniõe bonoꝝ operũ
dñm q̃rimus, ad monumen
tũ ꝓcedo illius cũ aromati
bus venim⁹. Post tertiã le
ctionẽ dicit. Te deũ lauda.
semper vsq; ad aduentum.

Ad laudes ah
urrexi, ⁊ adhuc tecũ sũ: hal
leluia. Posuisti sup me manũ tuã: hal
leluia. Scientia tua facta est mirabilis: hal
leluia, hallelui
a. Psalmus. Dixit dñs dño meo. Ad
repetitã aña mox soluitur
post aña dicit. Hec est dies
quã fecit dñs, exultemus et
letemur i ea Hallelui
a. Ad
fieri debet i diebꝰ hoꝝ p ro
tam octa. Uersus. Domine
exaudi. ⁊c.

Deus q̃ hodierna die
ỹ vnigenitũ tuũ rede
mptis nobis aditũ dedisti
moꝛte relerasti: vota nostra
q̃ pueniẽdo aspiras: etiã ad
iuuando ꝓsequere. ỹ tu.

Ad ptimam, tertiã, sextã
et nonam: Iñra. Hallelui
a, halleluia, hallelui
a. Ad vesperas. Hymnus.

Deus agm pzoridi.
Et stolis albis radi
di: Post trãsitũ maris ru-
bri Chzisto canamꝰ pzincipi.

Cuius coꝛpus sanctissi
mum, In ara cruꝛis coꝛpo-
dũ. Cruoꝛ eiꝰ roseo Cultã-
do viuimus deo.

Pzotecti pascbe vespe, I
devastãte angelo: Erepti de
durissimo Pharaõis ꝑsecu
tã pascha nostrũ Chzistꝰ
est. Qui immolatus agnus
est: Syncerita tis azima Ca
ro eius oblata est.

Quo vere digna hostia Per
quã fracta sunt tartara: Re
dẽpta plebs captiuata, Red
dita vite pzemia.

Cum surgit Christus tumulo, victor redit de barathro Tyrannū trudēs vinculo. Et reserās paradisum regnat, ac. Ańa. Halleluia: gaudii sunt discipuli visō dō nostro: halleluia.

¶ Notandū ꝙ inuitatoriū, hymni, & ańe huius diei dicūt tota octauā, & deinde dsca ad altertionē qđ fit officiū de dnica vel de feria.

¶ Itē notādū ꝙ in ańis de octauis: & in ańa cōplete vsq; ad alcēsionē, & in benedicto tpe omittūt ańe assertam, sextam, et nonam. dnp. ex Genesi. Lectio. i.

Hec ergo sunt ģnationes Isaac filij Abrahā. Abrahā genuit Isaac, qui cū quadraginta esset annorū: duxit vxorē Rebeccā filiam Bathuelis Syri de Mesopotamia, sororē Laban. De pyrecatusq; est Isaac dñm ꝓ vxore sua, eo ꝙ esset sterilis, & exaudiuit eū & dedit cōceptū Rebecce. Sed collidebātur in vtero eius paruuli, & ait, Si sic mihi futurū erat: dō necesse fuit me cōcipere? Perrexitq; Rebecca vt consuleret dñm. Qui rēdens, ait, Due gētes sunt in vtero tuo, & duo ppli ex vētre tuo dividentur, populusq; populū superabit, & maior seruiet minori. Iā tēpus pariēdi aduenerat, & ecce gemini in vtero eius repti sunt. Qui ꝓmus egressus est, rufus erat, & totus i morē pellis hispidus: vocat ūq; est nomē eius Esau. Ꝓtin⁹ alter egrediēs plā tā fratris tībat manu & idcirco appellauit eū Jacob. Sexagenarius erat Isaac qñ nati sūt ei paruuli. Qui bus adultis factus ē Esau vir gnarus venādi, & hō agricola, Jacob aūt vir simplex habitabat i tabernaculis. Isaac amabat Esau: eo qđ de venatiōibus illius vesceret: & Rebecca diligebat Jacob. Coxit autē Jacob pulmētū ad quē cū venisset Esau de agro lassus: ait Da mihi de coctiōe hac rufa, qa oppido lassus sū. Quā ob causā vocatū est nomē eius Edō: Cui dixit Jacob. Vē de mihi pzimogenita tua. Ille rndit. En morior, qđ mihi ꝓderunt pzīogenita? Ait Jacob. Jura ergo mihi. Jurauit ei Esau: & vēdidit pzimogenita. Et sic accepto pane & lētis edulio comedit, & bibit, & abijt, paruipēdēs qđ pzīogenita vēdidisset.

¶ Secundum Marcum. Lectio secunda.

ET cū trāſiſſet ſabba-
tū, Maria Magdalene &
Maria Iacobi & Salome e
Ca.16 merūt aromata vt venien-
tes vngerēt Jeſū. Et valde
mane vna ſabbatozū veni-
unt ad monumētū. Orto iā
ſole. Et dicebāt ad inuicem,
Quis reuoluet nobis lapi-
dē ab oſtio monumenti? Et
reſpicientes, viderūt reuolu-
tū lapidē, Erat quippe ma-
gn⁹ valde. ¶ Et introeun-
tes in monumētū, viderūt
iuuenem ſedentē in dextris,
cooptum ſtola cādida, & ob
ſtupuerunt. Qui dicit illis,
Nolite expaueſcere. Jeſū q̄
rritis nazarenū, crucifixū? ſur
rexit nō ē hic ecce loc⁹ vbi p
ſuerunt eū. Sed ite, dicite
diſcipulis eius & Petro: q̄ō
przecedet vos in Galilea, ibi
eū videbitis, ſicut dixit vo
bis, At ille exeūtes fugerūt
de monumēto: tuaſerat enī
eas tremoz & pauoz: & nemi
ni q̄cq̄ dixerūt, timebāt enī
Surgēs aūt Jeſ⁹ mane p̄-
ma ſabbati, apparuit przimo
Marie Magdalene: de qua
ciecerat ſeptē demonia. Il-
la vadēs, nūtiauit his q̄ cū
eo fuerāt, lugētibus & flen-
tibus, Et illi audientes q̄a
viueret & viſus eſſet ab ea,
nō crediderēt. ¶ Poſt hec aūt
duobus ex his ambulanti-
bus oſtenſus eſt in alia effi-
gie: eūtibus in villā, et illi
euntes nūtiauerūt ceteris:
nec illis crediderunt.
¶ Nouiſſime aūt recūben-
tibus illis vndecim appa-
ruit & exprobrauit incredu-
litatē eoz & durities cordis,
q̄a his q̄ viderāt eū reſur-
rexiſſe non crediderunt. Et
dixit eis, Euntes in mūdū
vniuerſū, p̄dicate euāgeliū
oī creature, q̄ crediderit et
baptizat⁹ fuerit, ſalu⁹ erit,
q̄ vero nō crediderit cōdēna
bit. Signa aūt eos q̄ credi-
derint hec loquent. In no-
mine meo demonia ēiicient,
linguis loquentur nouis,
Serpētes tollēt, Et ſi mor-
tiferum q̄d biberint nō eis
nocebit. Sup egros manus
imponēt: & bene hābebunt.
¶ Et dñs q̄dē Jeſus poſtq̄
locutus eſt eis, aſſumptus
eſt in celū, & ſedit a dextris
dei: Illi aūt pzofecti, predi-
cauerunt vbiq̄, dño cooper-
rante, & ſermonē confirmā-
te ſequentibus ſignis.

¶ Tertia lectio ſcōm Ma. cap. 14.

IN illo tempoze: Duo
ex diſcipulis Jeſu ibāt
ipa die in caſtellū q̄dē erat in
ſpacio ſtadioz ſexaginta ab
Jeruſalē noīe Emaꝰ. Et ce-

Homilia ſcti Gregozij pape.

IN quotidianis nobis
ſolēnitatē labozantib⁹
pauca loquenda ſunt & fo-

ſalle hec vtilius p̄oderunt
da ſepe et alimenta que mi-
nus ſufficiunt auidius ſu-
munt. Lectionis ergo euan
gelice ſummati ſenſum ſta-
tui non p̄ ſingula verba di-
ſcutere ne dilectionē veſtrā
valeat ſermo p̄lixior exp
ſitionis onerare. Ecce audi
bus fratres chriſti, q̄a duo-
in via nō q̄dem credētibus,
ſed tm̄ de ſe loquētibus dn̄s
apparuit, ſed eis ſp̄m quā
recte cognoſcerēt nō oſtdit.
Hoc ergo egit foris dn̄s in
oculis corp̄is, qđ apd̄ ipſos
agebat int⁹ in oculis cordis.
Ip̄i nāq; apd̄ ſemetip̄os: in
r⁹ n̄r̄ amabat n̄r̄ dubitabant.
Eſsaū dn̄s foris n̄r̄ p̄ns a-
derat n̄r̄ q̄s eſſet nō oſtdebat.
De ſe ergo loquētib⁹ p̄ntiā
exhibuit: ſed de ſe dubitan-
bus cognitiōis ſue ſp̄m oc
cultauit. Verba q̄dem cōtu
lit. duritiā intellectus incre
pauit. Scripture ſacre my-
ſteria q̄ de ipſo erāt aperuit,
ſe tm̄ q̄a adhuc in cor̄ cordi-
bus pegrinus erat a fide ire
ſe lōgius finxit. Fingere nā
q̄ cōponere dicimus. Unde
& compoſiti corpes lutti figulos
vocamus.

Oratio.

DEus q̄ ſolēnitate pa-
ſchali mūdo remedia
cōtulisti pp̄m tuū q̄s Dn̄e
celeſti dono p̄ſequere: vt et
p̄fectā libertatē cōſequi me
reat: n̄r̄ ad vitā p̄ficiat ſempi
ternā: p. ℂ Feria.iij. de octa
ua dnp. ex Geneſi. Lectio. i.

ORta aūt fame ſup ter ca.26
rā poſt eā ſterilitatē q̄
acciderat in diebus Abzahā
abiit Iſaac ad Abimelech re
gē Paleſtinoz̄ in Gerara.
Apparuit q̄ ei dn̄s, n̄r̄ ait, Ne
deſcendas in Egyptum, ſed
quieſce in terra quā dixero
tibi. Et peregrinare in ea
eroq; tecū, et benedicā tibi,
tibi enī et ſemini tuo dabo
vniuerſas regiones has, cō
plens iuramentū quod ſpo
pondi Abzaham, patri tuo.
Et multiplicabo ſemē tuū
ſicut ſtellas celi: daboq; po-
ſteris tuis vniuerſas regio
nes has: et benedicent in ſe
mine tuo oēs gētes terre, eo
quod obedierit Abzahā vo-
ci mee, et cuſtodierit p̄cece-
pta et mandata mea, n̄r̄ cere-
monias legeſq; ſeruauerit.
Manſit itaq; Iſaac in Ge-
rara. Qui cum interroga-
retur a viris loci illius ſu-
per vxore ſua n̄r̄ ſuā oſtdit. Soz̄or
mea eſt, timuerat enī confi-
teri qđ ſibi eſſet ſociata con
iugio: reputās ne forte in-
terficerent eum propter il-
lius pulchzitudinem. Cūq;
pertranſiſſent dies plurimi,
et ibidem morarentur, p̄ſ-
ſpiciens Abimelech rex pa-

leſtinozum per keneſtrã, vi- ꝙ crucifigt ꝙ die tertia reſur
dit eũ iocantẽ cũ Rebecca gere, Et recozdate ſunt ver
vxoze ſua , Et accerſito eo bozũ eius. Et regreſſe a mo
ait. Perſpicuũ eſt quod vx- numento, nuntiauerũt hec
oz tua ſit cur mentitus es, omnia illis vndecim ꝙ cete
eam ſozozẽ tuam eſſe? Re- ris oĩbus. Erat aũt Ma
ſpondit. Timui ne mozerer ria Magdalene ꝙ Joanna,
pzopter eam. Dixitq; Abi- ꝙ Maria Jacobi, et cetere
melech , Quare impoſuiſti que cum eis erant, que dice
nobis? potuit coire quiſpiã bant ad Apoſtolos hec. Et
de populo cum vxoze tua, ꝙ viſa ſunt ante illos ſicut de
induxeras ſuper nos gran- liramentũ verba iſta, ꝙ non
de peccatũ. Pzecepitq; om- crediderũt illis, Petrus au
ni populo dicens. Qui te- tem ſurgẽs cucurrit ad mo
tigerit hominis huius vx- numẽtũ, ꝙ pzocũbens vidit
ozem, mozte moziet ur. linteamina ſola poſita et a-

¶ Secundũ Lucã. Lect. ij. bĩt ſecũ mirans quod fa
Ca. 24. Una aũt ſabbati val ctum fuerat. ¶ Et ecce duo ex il
de diluculo venerunt lis ibant ipſa die in caſtellũ
ad monumentum pozta- qđ erat in ſpatio ſtadioꝝ ſex
tes que parauerant aroma aginta ab Jeruſalẽ, nomine
ta , et inuenerunt lapidem Emaus: ꝙ ipſi loquebantur
reuolutum a monumento. ad inuicẽ de his oĩbus que
Et ingreſſe non inuenerũt acciderãt. Et factũ eſt, dum
cozpus domini Jeſu, Et fa fabularentẽ ꝙ ſecũ quererẽt,
ctum eſt, dum mente conſter ꝙ ipſe Jeſus appzopinquãs
nate eſſent de iſto , ecce duo ibat cũ illis, oculi aũt illoꝝ
viri ſteterunt ſecus illas in tenebantẽ, ne eũ agnoſcerẽt.
in veſte fulgenti. Cum ti- Et ait ad illos, Qui ſunt hi
merent autem, ꝙ declinarẽt ſermones quos cõfertis ad
vultum in terram, dixerũt inuicem, ambulãtes, ꝙ eſtis
ad illas. Quid queritis vi triſtes? Et rñdẽs vnus cui
uentem cum mozt uis ? non nomẽ Cleophas, dixit ei, tu
eſt hic ſed ſurrexit, recozda- ſolus, peregrinus es in Je
mini qualiter locut⁹ eſt vo ruſalẽ, ꝙ nõ cognouiſti que
bis, cũ adhuc in Galilea el- facta ſunt in illa, his dieb⁹?
ſet, dicens, Quia opoztet fi Quib⁹ ille dixit, Que? Et
lium hominis tradi in ma- dixerũt, De Jeſu Nazare-
nus hominum peccatozum no ꝙ fuit vir ꝓpheta, potẽs

in pete ꝛ ſermone eozā deo
s di popūo. Et q̄o eū tra
diderūt ſūmi ſacerdotes, et
principes noſtri in dānatio
nē moztis, ꝛ crucifixerūt eū
nos aūt ſperabamus quia
ipſe eſſet redēpturus Iſrael
ꝛ nūc ſup hec omnia, tertia
dies eſt hodie quod hec facta
ſunt. Sed et mulieres q̄dā
ex noſtris, terruerūt nos q̄
ante lucem fuerūt ad monu
mentū: ꝛ nō inuēto cozpoze
eius venerūt dicētes ſe etiā
viſionē angelozū vidiſſe qui
dicūt eū viuere. Et abierūt
quidā ex noſtris ad monu
mentū: ꝛ ita inuenerunt ſi
cut mulieres dixerunt, ipſū
vero non inuenerūt. Et ipe
dixit ad eos. O ſtulti ꝛ tar
di cozde ad credendū in om
nibus que locuti ſunt pphe
te: nonne hec opoztuit pati
Chriſtū, ꝛ ita intrare in glo
riam ſuam?

¶ Tertia lectio. ſermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

PAſcha Chriſti fratres
chariſſimi ſi regnū eſt
celozū, ſalus mūdi, occaſus
inferni, gloria ſupnoz vita
credentiū, reſurrectio moz
tuoz, teſtimoniū miſeratio
nis diuine, preciū redēptio
nis humane, contritio moz
tis abolite. Que feſtiuitas
Dei ſacra miſteria ꝛ incō
gnita ſacramēta, virtutem
dominice reſurrectionis per
angelos indicat: ꝛ populos
manifeſtat. Hec ergo ē dies
dilectiſſimi quā fecit dñs vt
auditis, excelliozē cūctis, dul
ciozi vniuerſis i qua dñs re
ſurrexit, in qua nouam ſibi
plebē vt ipſi videtis genera
tionis ſpū conſtituit: in qua
ſingulozū mētes gaudio, et
exultatione pfudit: ſic ergo
dies reſurrectionis Chriſti
defunctis vita: pcōzibus ve
nia ſāctis eſt gloria. Si q̄dē
operatione virtutū eleuat
de imis, ſuſcitat ꝛ terrenis
collocat in excelſis, cōfirmat
iuſtos, firmat dubios, dam
nat incredulos. Ad hoc em
dñs reſurrexit vt imaginē
future reſurrectiōis oſtēde
ret, Et ideo hodie ad vitale
lauacrū reſurgēs dei pplus
inſtar reſurrectiōis eccleſiā
noſtrā ſplēdoze nueo illumi
nat. Gratias ḡo noſtro age
re debemus: q̄ dum ſancti
paſche ſolēnitatē colim⁹ fu
ture reſurrectionis ſpeciē iā
videmus: Reſurrecturū eſt
enim genus humanum in
ſeculi conſummatione poſt
moztē: nunc reſurgit in bap
tiſmo. Oratio.

DEus qui eccleſiā tuā
nouo ſemp fetu mul
tiplicās, cōcede famulis tuis
vt ſacramētū viuēdo teneāt
quod fide perceperunt: per.

¶ Feria quarta de octaua ex Geneſi. Lectio prima.

SEuit aũt Iſaac in terra illa ⁊ inuenit in ipo anno centuplũ, bñdixitq; ei dñs. Et locupletat⁹ eſt homo, et ibat proficiens atque ſucrescens, donec magnus vehemẽter effectus eſt, habuitq; poſſeſſiones ouiũ et armentozũ et familie plurimũ. Ob hoc inuidentes ei Paleſtini, oẽs puteos ꝙs foderãt ſerui patris illius Abzahã, illo tpe obſtruxerũt, implẽtes humo, in tm vt ipſe Abimelech diceret ad Iſaac, Recede a nobis, qm̃ potẽtioz nobis factus es valde. Et ille diſcedẽs vt veniret ad tozrẽtem Gerare habitaretq; ibi, rurſum fodit alios puteos, quos foderãt ſerui pẽis ſui Abzahã, ⁊ ꝙs illo moztuo oli obſtruxerãt Phĩliſtĩm: appellauitq; eos eiſdẽ noĩbus quibus ante pater vocauerat, Foderũtq; in tozrẽte, ⁊ repererũt aquã viuam. Sed ⁊ ibi iurgium fuit paſtozũ Gerare aduerſus paſtozes Iſaac dicẽtiũ: noſtra eſt aqua, quã ob rem nomẽ putei ex eo quod acciderat, vocauit Calũniam. Foderũt aũt ⁊ aliũ, ⁊ p illo quoq; rixati ſunt appellauitq; eũ Inimicitias. Pzo fectus inde fodit aliũ puteũ, pzo ꝙ nõ contẽderũt, itaq; vocauit nomẽ eius. Latitudo, dicens, Nunc dilatauit nos dominus, et fecit crescere ſuper terram.

¶ Secũm Lucam. Lectio ii.

IN illo tẽpore, cum incipiens a Moyſe, ⁊ oĩbus prophetis, interpzetabatur illis in oĩbus ſcripturis que de ipſo erant. Et appzopinquauerunt caſtello quo ibant: et ipſe ſe finxit longius ire. Et coegerunt illum, dicentes Mane nobiſcũ, qm̃ adueſpeꝛaſcit ⁊ inclinata eſt iã dies. Et intrauit cũ illis. Et factum eſt: dũ recũberet cum eis: accepit panẽ, ⁊ bñdixit ac fregit, et pozregebat illis. Et aperti ſunt oculi eozum ⁊ cognouerunt eũ ⁊ ipſe euanuit ex oculis eozũ. Et dixerũt adinuicẽ, Nonne cor nostrũ ardẽs erat in nobis, dũ loqueretur in vĩa, ⁊ aperiret nobis ſcripturas? Et ſurgentes eadem hozа regreſſi ſunt in Ieruſalem, ⁊ inuenerunt congregatos vndecim, ⁊ eos ꝙ cũ illis erãt, dicentes. Quod ſurrexit dñs vere, ⁊ apparuit Simoni. Et ipſi narrabãt ꝙ geſta erãt i vĩa, ⁊ qñ cognouerãt eũ in fractiõe panis. ¶ Dũ aũt hec loquunt̃, ſtetit Ieſus in medio eozũ, et dicit: Pax vobis, ego ſum, nolite

timete. Conturbati vero et cõterriti, existimabãt se spiritum videre. Et dixit eis, Quid turbati estis, & cogitationes ascendũt in corda vestra? Videte manus meas & pedes, quia ego ipse sum, palpate & videte: quia spũs, carnẽ & ossa non habet, sicut me videtis habere. Et cum hoc dixisset, ostendit eis manus & pedes. Adhuc autẽ illis nõ credẽtibus & mirãtibus præ gaudio dixit, habetis hic aliquid quod manducẽt? At illi obtulerunt ei partẽ piscis assi, & fauũ mellis. Et cum mãducasset coram eis, sumẽs reliquias dedit eis. Et dixit ad eos. Hæc sunt verba quæ locutus sum ad vos cum adhuc essem vobiscũ, quõm necesse est impleri oĩa quæ scripta sunt in lege Moysi & prophetis & psalmis de me. Tunc aperuit illis sensum, vt intelligerẽt scripturas, & dixit eis. Quia sic scriptũ est, & sic oportebat Christũ pati: et resurgere a mortuis tertia die: & prædicari in nomine eius pœnitentiã & remissionẽ peccatorũ in oẽs gentes incipiẽtibus ab Jerosolyma. Vos autẽ testes estis horum. Et ego mittã promissum patris mei in vos: vos autẽ sedete in ciuitate, q̃ ad vsq; induamini virtute ex alto. Eduxit autẽ eos foras in Bethaniã & eleuatis manibus suis benedixit eis. Et factũ est, dũ benediceret illis, recessit ab eis, & ferebatur in celum. Et ipsi adorantes regressi sunt in Jerusalẽ cũ gaudio magno: & erãt semp̃ in templo laudãtes & bñdicẽtes dñm. Amẽ.

¶ Tertia lectio dñm Joãnẽ

IN illo tẽpore. Manifestauit se iterum Jesus discipulis suis ad mare Tyberiadis, manifestauit aũt sic. Erãt simul Simõ Petr⁹ & Thomas q̃ dr̃ Didym⁹. et re

Ca. 21.

Homilia sti Gregorij pape.

LEctio sancti euãgelij q̃ modo in vestris auribus lecta est fratres charissimi questione animũ pulsat, sed pulsatione sua dim discretiõis incitat. Queri etenim potest, cur Petrus qui peccatoz ante conuersionem fuit, post cõuersionẽ ad piscationẽ redijt. Et cũ veritas dicat, nemo mittens manũ suã ad aratrũ, & aspiciẽs retro, aptus est regno dei, cur repetijt qõ reliquit? Sed si virtus discretionis inspicitẽ citius videtur quia nimirũ negociũ qõ ante cõuersionẽ sine peccato extitit, hoc etiã post conuersionem repetere culpa non fuit. Nã peccatorẽ Petrũ Matthæũ vero theolonearium scimus. Et post cõ

nerſtonē ſuā ad piſcationē
Petrus redijt. Mattheus
vero ad thelonei negociū nō
reſedit. Quia aliud eſt victū
per piſcationē querere aliud
thelonei lucris pecunias au
gere. Sunt eñ pleraq; nego
cia que ſine peccatis exhibe-
ri, aut vix, aut nullatenus
poſſunt. Que ergo ad pecca
tum implicāt, ad hec neceſſe
eſt vt poſt conuerſionē ani-
mus non recurrat. Queri
etiā poteſt, cur diſcipulis in
mari laboꝛantibus poſt re-
ſurrectionē ſuā dñs in litto
re ſtetit, quia ante reſurrec-
tionem ſuā coꝛā diſcipulis
ſuis in fluctibus maris am
bulauit? Cuius rei ratio ſe
ſtine cognoſcitur ſi ipſa que
tunc inerat cauſa penſetur.
Quid eñ mare niſi ſeculū deſignat quod ſe cau
ſarū tumultib⁹ & vndis vite
coꝛruptibilis illidit. Oratio

DEus qui nos reſurre
ctionis dñice annua
ſolennitate letificas, cōcede
pꝛopitius: vt per tēpoꝛalia
feſta que agim⁹ puenire ad
gaudia eterna mereamur. p

¶ Feria quinta de oct. ex Ge
neſi. lectio pꝛima.

ASCendit aūt Iſaac ex
illo loco in Berſabee,
vbi apparuit ei dñs in ipſa
nocte dicēs: Ego ſum deus
Abꝛahā patris tui, noli time
re, qꝛa ego tecū ſum, & benedi
cā tibi, & multiplicabo ſemē
tuū pꝛopter ſeruū meū Abꝛa
hā. Itaq; edificauit ibi ala
re, & inuocato noīe dñi, exte
dit tabernaculū, pꝛecepitq;
ſeruis ſuis vt foderent pu
teū. Ad quē locū eū venīſſet
de Geraris Abimelech, et
Ochoꝛath amicus illius, et
Phicol dux militū, locutus
eſt eis Iſaac: Quid venistis
ad me hominē quē odiſtis
et expulſiſtis a vobis? Qui
reſponderūt: Vidimus re
dximus: ſit iuramētū inter
nos, & ineamus fedus, vt nō
facias nobis quicq; mali, ſi-
cut & nos nihil tuoꝛū attigi
mus nec fecimus qđ te lede
ret ſed cum pace dimiſimus
auctū benedictione dominū.
Fecit ergo eis conuiuium, &
poſt cibum & potū ſurgētes
mane, iurauerunt ſibi mu-
tuo, dimiſitq; eos Iſaac pa
cifice in locū ſuū. Ecce aūt
venerunt in ipſo die ſerui
Iſaac, annūtiantes ei de pu
teo quē foderant atq; dicen
tes: Inuenim⁹ aquā. Vnde
appellauit eū Abundantiam
& nomen vꝛbi impoſitū eſt
Berſabee vſq; in pꝛeſentem
diē. Eſau vero quadꝛagena
rius duxit vꝛoꝛes. Iudith
filiam Beeri Hethei & Baſe
math filiā Elon eiuſdē loci,

que ambe offenderant animum Isaac ⁊ Rebecce.

Ca.20 ¶ Secundū Joannē Lect.ij

Una aūt sabbati Maria Magdalene venit mane cū adhuc tēbre essent ad monumentū, ⁊ vidit lapidem sublatū a monumēto. Cucurrit ergo et venit ad Simonē Petrū, ⁊ ad alium discipulū quē amabat Jesus, ⁊ dicit illis: Tulerunt dñm de monumento, ⁊ nescimus vbi posuerunt eū. Exijt ergo Petrus ⁊ ille alius discipulus ⁊ venerunt ad monumentū. Currebant autem duo simul, ⁊ ille alius discipulus precurrit citius Petro, ⁊ venit primus ad monumentū. Et cū se inclinasset, vidit posita linteamina, nō tñ introiuit. Venit ergo Simon Petrus sequēs eū ⁊ introiuit in monumentū, ⁊ vidit linteamina posita, et sudariū qđ fuerat super caput eius, nō cū linteaminibus positum, sed separatim involutū in vnū locū. Tūc ergo introiuit ⁊ ille discipulus qui venerat primus ad monumentū, ⁊ vidit ⁊ credidit: nondum enim sciebant scripturā, qa oportet eum a mortuis resurgere. Abierunt ergo iterū discipuli ad semetipsos. ¶ Maria aūt stabat ad monumētū, foris plorans. Dū ergo fleret, inclinauit se ⁊ prospexit in monumentū ⁊ vidit duos angelos in albis sedentes, vnū ad caput ⁊ vnū ad pedes, vbi positū fuerat corpus Jesu, dicunt ei illi. Mulier, quid plorās? Dicit eis: quia tulerunt dominū meū, ⁊ nescio vbi posuerunt eum. Hec cū dixisset, conuersa est retrorsum, et vidit Jesum stantē, et non sciebat quia Jesus est. Dicit ei Jesus: Mulier quid plorās? Quē queris? Illa existimans quia ortulanus esset, dicit ei: Dñe si tu sustulisti eū, dicito mihi vbi posuisti eum, et ego eū tollam. Dicit ei Jesus Maria: cōuersa illa dicit ei: Rabboni quod dicitur magister. Dicit ei Jesus: Noli me tāgere, nondum enim ascendi ad patrem meum: vade aūt ad fratres meos ⁊ dic eis: Ascendo ad patrem meum, ⁊ patrem vestrum, deū meū ⁊ Deū vestrū: venit Maria Magdalene annūtians discipulis, quia vidi dominum ⁊ hec dixit mihi.

¶ Tertia lectio scōm Joānē

Ca.20 In illo tpe Maria stabat ad monumentum foris plorans. Et reliqua.

Homilia scti Gregorij pape.

Maria Magdalene que fuerat in Ciuitate

peccatrix, amando veritatē
lauit lachrymis maculas cri
minis, & vox veritatis imple
tur q̄ dicitur. Dimissa sunt
ei peccata multa, q̄m dilexit
multū: que etiā frigida p̄ius
peccando remanserat, post-
modū amando foztiter arde
bat. Nā postq̄ venit ad mo
numentū, ibiq̄ corpus dñi
cū non inuenit sublatū cre-
didit, atq̄ discipulis nūtia-
uit. Qui venientes viderūt
atq̄ ita esse vt mulier dixe
rat crediderunt. Et de eis
p̄tinus scriptū est. Abierūt
ergo discipuli ad semetipsos
Ic deinde subiungitur: Ma
ria stabat ad monumentum
foris plozans: quā in re pen
sandum est huius mulieris
mentē, quanta vis amoris
accenderat q̄ a monumento
dñi etiā discipulis recedēti-
bus non recedebat. Exquire
bat quē nō inueniebat. Fle-
batinquirendo, & amoris sui
igne succensa, eius quē abla
tū credidit ardebat desiderio
Unde contingit, vt tunc cū
sola videret que remāsit, vt
q̄reret. Quia nimirū virt⁹
boni operis perseuerātis est
& voce veritatis dicit. Qui
autē perseuerauerit vsq̄ in
finē hic saluus erit. Oratio
Deus qui diuersitatē gen-
tium in cōfessione tui nois
adunasti, da vt renatis fon-
te baptismatis vna sit fides
mentiū, & pietas actionū: p.

C Fc. vi. de oct. ex Gen. 27.

Senuit aūt Isaac & ca-
ligauerūt oculi eius, &
videre nō poterat. vocauit q̄
Esau filiū suum maiozē, et
dixit ei: Fili mi: qui rūdit:
Adsum. Cui pater. Vides,
inquit, q̄ senuerim & ignoz
diē moztis mee. Sume ar-
ma tua, pharetrā & arcum, &
egredere foras. Cūq̄ vena-
tu aliquid apprehenderis fac
mihi inde pulmentum, sicut
velle me nosti, & affer vt co-
medā & bñdicat tibi anima
mea anteq̄ moziar. Quod
cum audisset Rebecca, stile
abq̄sset in agrū, vt iussum
patris impleret, dixit filio
suo Jacob. Audiui patrem
tuū loquentē cū Esau fratre
tuo, & dicentē ei: Affer mihi
de venatiōe tua, & fac cibos
vt comedā & benedicā tibi
coram dño antequā moziar.
Nunc ergo fili mi acquiesce
consiliis meis, & pergens ad
gregē, affer mihi duos hedos
optimos, vt faciā ex eis es-
cas patri tuo, quibus liben-
ter velcitur, quas cū intule-
ris & comederit, benedicat ti
bi p̄ziusq̄ moziatur. Cui si-
le respondit: Nosti q̄ Esau
frater meus homo pilosus
sit, & ego leuis: si attrectaue-
rit me pater meus & senserit

timeo ne putet me sibi vo-
luisse illudere, & inducat su-
per me maledictionē p̄o be-
nedictione. Id quē mater: in
me sit, ait, ista maledictio fili
mi, tantū audi vocē meam,
& pergens affer quę dixi.

Secundū Joannē. Le. ij.

CAm ergo sero esset die
illo vna sabbatorū, et
fores essent clause, vbi erāt
discipuli congregati p̄opter
metū Judeorū, venit Jes⁹,
& stetit in medio, & dixit eis:
Pax vobis. Et cū hoc dixis-
set, ostendit eis manus & la-
tus: Gauisi sunt ergo discipu-
li viso domino. Dixit er-
go eis iterū. Pax vobis: sic-
ut misit me p̄r, & ego mitto
vos. Hęc cū dixisset, insuffla-
uit, & dixit eis: Accipite spiri-
tū sanctū, quorū remiseritis
peccata remittūt eis, & quo
rū retinueritis, retēta sunt.
Thomas aūt vnus ex duo-
decim q̄ dicitur Didymus,
nō erat cū eis q̄n venit Je-
sus. Dixerūt ergo ei alij dis-
cipuli: Vidimus dīm. Ille
aūt dixit eis: Nisi videro
in manibus eius fixurā cla-
uorū, & mittā manū meā in
latus eius, nō credā. Et post
dies octo, iterū erāt discipu-
li eius intus, & Thomas cū
eis. Venit Jes⁹ ianuis clau
sis, & stetit in medio & dixit
eis: Pax vobis. Deinde di-
cit Thome. Inser digitum
tuū huc, & vide manus me-
as, & affer manū tuā, & mit-
te in latus meum, & noli esse
incredulus, sed fidelis. Rē-
dit Thomas & dixit ei: Do
minus meus & deus meus.
Dicit ei Jesus: quia vidisti
me Thoma credidisti: beati
q̄ non viderūt & crediderūt.

¶ Multa quidē & alia signa
fecit Jesus in conspectu dis-
cipulorū suorū, que nō sunt
scripta in libro hoc. Hec aūt
scripta sunt vt credatis q̄a
Jesus est Chris⁹ filius dei,
& vt credentes vitam habea
tis in nomine eius.

¶ Tertia lectio. Sermo sc̄ti
Ambrosij episcopi.

HAbuistis fratres cha-
rissimi, q̄ sancte mu-
lieres q̄ cū aromatibus ad
monumentū venerūt, ange
los viderunt, & Maria Ma
gdalene q̄ arctius Jesum di
ligebat apostolis ad domū de
qua cucurrerāt reuertētib⁹
q̄a erga sepulchrū perseuera
uit, dū p̄ma oīm cognouit:
Nos per hoc monemur, vt
cū aromatibus, id est cū odo
re bonorū operū & pleni vir
tutibus deū queram⁹. Sūt
qui videnē deū querere, sed
otiosi sunt, & a virtutib⁹ alie
ni, ideo illū videre non merē
tur. Quid querebāt ille san
cte mulieres in monumēto,

nisi cozpꝰ dñi Jesu? Et vos
quid queritis in ecclesia, nisi
Jesū, id est saluatozē? Sed
si cupitis illū inuenire, ozto
sole venite, id est non sint in
cozdibus vestris tenebze vi
tiozū. Carnalia vero deside
ria ⁊ opa mala tenebze sunt
In quozū cozdibus tales te
nebze sunt, nō vident lucē ⁊
non intelligūt Chzistū, quia
Chzistus lux est. Repellite
a vobis fratres tenebzas, id
est oēs delectationes, ⁊ om-
nia opera mala, ⁊ curate ha-
bere aromata, hoc est, ozatio
nem mundā, dicentes cum
psalmista: Dirigatur ozatio
mea sicut incensum in cōspe
ctu tuo, ecce Maria pleuerā
do ad monumentū quē que
rebat inuenit, quia qui per-
seuerauerit vsq; in finē sal-
uus erit. Ozatio.

Omnipotēs sempiterne
deus ꝙ paschale sacra-
mentum in recōciliationis
humane federe contulisti, da
mentibus nostris, vt quod
pzofessione celebzamus imi
temur affectu. Per.

¶ Sabbato ꝛ oct. ex Genesi

Lectio pzima.

Hūt ⁊ attulit, dedit q̄
matri, parauit illa ci-
bos sicut velle nouerat pa-
trē illius. Et vestib⁹ Esau
valde bonis, quas apud se
habebat domi, induit eum,

pelliculas q̄ hedozū circum-
dedit manibus, ⁊ colli nudꝫ
pzoterit. Dedit q̄ pulmentū
⁊ panes quos coxerat, tradi-
dit. Mutꝫ⁹ illatis dixit: Pa-
ter mi? At ille respondit. Ec-
ce ego sum primogeni-
tus tuus Esau, feci sicut
precepisti mihi, surge, sede, ⁊
comede de venatione mea,
vt benedicat mihi anima tua.
Rursumq̄ Isaac ad filium
suū. Mō inquit tā cito in-
uenire potuisti fili mi? Du-
rādit: Voluntas dei fuit vt
cito occurreret mihi qđ vo-
lebā. Dixit q̄ Isaac: Accede
huc vt tangā te fili mi, ⁊ pro
bem vtrū tu sis filius meus
Esau an non. Accessit ille ad
patrem, ⁊ palpato eo, dixit
Isaac: Vox quidē, vox Ja-
cob est, sed manus, manus
Esau sunt. Et nō cognouit
eū, quia pilose manus simi-
litudinē malozis exhibēat.
Benedicēs ergo illi ait: Tu
es filius meus Esau? Rā-
dit: Ego sum. At ille: Affer
mihi inquit cibos de vena-
tione tua fili mi, vt benedicat
tibi anima mea. Quos cum
oblatos comedisset, obtulit
ei etiam vinum, quo hausto
dixit ad eū. Accede ad me, et
da mihi osculū fili mi. Accel
da mihi osculū fili mi. Accel
sit, ⁊ osculatus est eū. Sta-
tim vt sensit vestimento

rum illius fragrantiã, dicẽs illi, ait: Ecce odor filij mei sicut odor agri pleni cui benedixit dñs. Det tibi de9 de rore celi, & de pinguedine terre abundãtiã frumẽti et vini. Et seruiãt tibi populi & adorẽt te tribus, esto dñs fratrũ tuorũ, & incuruẽtur ante te filij matris tue, qui maledixerit tibi sit ille male dictus, & qui benedixerit tibi, benedictionibus repleat.

C Secundũ Joannẽ. Le. ij.

POstea manifestauit se iterum Jesus ad mare Tyberiadis. Manifestauit aũt sic. Erãt simul Simon Petrus & Thomas qui dr̃ didymus, & Nathanael qui erat a Cana Galilee: & filij Zebedei, & alij ex discipulis eius duo. Dicit eis Simon Petrus: Vado piscari. Dicũt ei, Venimus & nos tecum. Et exierũt & ascenderũt in nauim, & illa nocte nihil prehenderũt. Mane autẽ facto, stetit Jesus in littore, nõ tñ cognouerunt discipuli qa Jesus est. Dicit ergo eis Jesus: Pueri, nunqd pulmentariũ habetis? Rñderũt ei. Nõ. Dixit eis: Mittite in dexterã nauigij rete, & inuenietis. Miserunt ergo & tñ non valebant illud trahere pre multitudine piscium. Dicit ergo discipulus ille quẽ diligebat Jesus Petro. Dominus est. Simõ Petr9 cũ audisset quia dñs est, tunica succinxit se, erat enim nudus, & misit se in mare. Alij autẽ discipuli nauigio venerunt, non enim longe erãt a terra, sed quasi cubitis ducentis, trahẽtes rete piscium. Ut ergo descenderũt in terrã, viderũt prunas positas, & piscẽ superpositũ & panẽ. Dicit eis Jesus: Afferte de piscibus quos prendidistis nũc. Ascendit Simon Petrus, & traxit rete in terrã, plenum magnis piscibus, centũ & quinquaginta tribus. Et cũ tot essent, non est scissum rete. Dicit eis Jesus. Venite prãdete. Et nemo audebat discũbentiũ interrogare eum: Tu quis es? sciẽtes qa dominus est. Et venit Jesus, & accepit panẽ & dabat eis, & piscẽ similiter. Hoc iã tertio manifestatus est Jesus discipulis suis, cũ surrexisset a mortuis. C Cũ ergo prãdissent, dicit Simõi Petro Jesus: Simõ Jona, diligis me plus his? Dicit ei, Etiã dñe tu scis quia amo te. Dicit ei Pasce agnos meos. Dicit ei iterũ: Simon Jona, diligis me? Ait illi, Etiã dñe, tu scis qa amo te. Dicit ei iterũ Pasce agnos meos. Dicit ei tertio: Simõ Jona amas me.

Ca. 21

Cōtristatus est Petrus ꝙa dixit ei tertio, amas me, & dixit ei, Dñe tu oīa nosti, tu scis quia amo te. Dicit ei: Pasce oues meas. Imē amdico tibi, cū esses iunior cingebas te, & ambulabas vbi volebas: cū aūt senueris, extendes manus tuas, & alius te cinget, & ducet quo tu nō vis. Hoc aūt dixit significās quā mozte clarificatus esset deū. Et cū hoc dixisset dicit ei: Sequere me. Cōuersus Petrus vidit illū discipulū quē diligebat Jesus, sequentē, q & recubuit in cena sup pectus eius & dixit: Dñe ds est q tradet te? Hunc ergo cū vidisset Petrus, dicit Jesu dñe, hic aūt quid? Dicit ei Jesus: Si eū volo manere donec veniā, quid ad te? tu me sequere. Exiuit ergo ser mo iste inter fratres, ꝙa discipulus ille nō mozitur. Et non dixit ei Jesus: nō mozitur, sed si eū volo manere donec veniā, quid ad te? Hic est discipulus ille qui testimoniū perhibet de his, & scripsit hec, & scimus quia verum est testimoniū eius. Sunt aūtē & alia multa que fecit Jesus, que si scribantur per singula, nec ipsum arbitroz mundū capere posse eos qui scribendi sunt libzos.

℣ Tertia lectio scōm Joan.

In illo tpe. Una sabbatoꝝ Maria Magdalene venit mane cū adhuc tenebre essent ad monumentum

Nome. fat Grego.

Hactus lōga molestia stomachi, diu me charitatī vestre delectiōis eius gelice loqui expositione prohibuit. Vox nāq; ipsa a claozis virtute sucumbit, & quia a multis audiri nō valeo: loqui, fateoz, inter multos erubesco. Sed hanc me verecundiā, & ipse reprehendo. Quid enim? Nūqd si multis pdesse nequeo nec paucis curabo: Et si ex mea se poztare manipulos multos nō possum, nunqd nam debeo ad areā vacuꝰ redire? Quāuis eīn quātos debeo ferre nō valeo, certe vel paucos certe vel duos, certe vel vnū ferā. Habet namq; ipsa infirmitas intentio mercedis sue certitudinē, ꝙa sugnus arbiter noster, & si pondus cōsideret in retributiōe tamē vires pēsat in pōdere. Lectio sancti euāgelij quam modo fratres auditis, valde in superficie hystoziꝰ est aperta, sed eius nobis sunt mysteria sub vberitate requirenda. Maria magdalene cū ad huc tenebre essent venit ad monumētū. Juxta hystoziā notāt hoza, iuxta intellectū

vero mysticū requirētis si-
gnāꝫ intelligentia . Maria
eēm auctorem oim, quē carne
viderat, moztuū querebat
in monumento, ⁊ quia hūc
minime inuenit, furatū cre-
didit. Idhuc ergo erant te-
nebze. cū venit ad monumē
tū. Cucurrit ergo citius, et
discipulis nuntiauit. Sed il
li pze ceteris cucurrerunt ꝺ
cet Petrus ⁊ Joānes.

Oncede quesimus oī-
potens deus vt ꝺ festa
paschalia venerando egim⁹,
per hec cōtingere ad gaudia
eterna mereamur: per.

¶ Dfica in albis octa. pasche
dup. mi. Ex Geneſi. Lec. 1.

In Isaac sermonem
simpleuerat, ⁊ egresso
Jacob fozas. venit Esau, co
ctosq; de venatione cibos. in
tulit patri, dicēs: Surge pa
ter mi, ⁊ comede de venatiōe
filij tui vt bñdicat mihi aīa
tua. Dixitq; illi Isaac: quis
es tu? Qui rñdit: Ego
sum filius tuus primogeni-
tus Esau. Expauit Isaac
stupoze vehementi, ⁊ vltra
quā credi potest admirans,
ait: Quis igitur ille est qui
dudū captā venationē attu
lit mihi, ⁊ comedi ex omnib⁹
priusquā tu venires? bene-
dixiq; ei, ⁊ erit benedictus.
Audiuis Esau sermonibus
patris, irrugit clamoze ma-
gno, ⁊ consternatus ait: Be
nedic etiā ⁊ mihi pater mi.
Qui ait: Venit germanus
tuus fraudulēter, ⁊ accepit
benedictionem tuam. At ille
subiunxit: Juste vocatū est
nomen eius Jacob, supplā-
tauit enim me en altera vice
primogenita mea ante tulit
⁊ nunc secundo surripuit be
nedictionē meā. Rursumq;
ad patrē: Nunquid non re-
seruasti ait ⁊ mihi bñdictio-
nem? Respondit Isaac: Do
minū tuū illum constitui, ⁊
omnes fratres eius seruitu
ti illius subiugaui, frumēto
et vino stabiliui eum ⁊ tibi
post hec fili mi vltra quid fa
ciā? Cui Esau: Num vnam
inquit, tantū benedictionē
habes pater mihi quoq; ob
secro vt benedicas. Cumq;
eiulatu magno fleret, mot⁹
Isaac dixit ad eum: In pin-
guedine terre, ⁊ in roze celi
desuper erit benedictio tua.
Vives in gladio, et fratri
tuo seruies, tēpus q; veniet
cum excutias ⁊ soluas iugū
eius de ceruicibus tuis.

¶ Epistola Pauli apostoli ad
Romanos. Lectio secunda. Cap. 1

Paulus seruꝰ Jesu Chri
sti, vocatus apostolus,
segregatus in euangelium
Dei quod ante promiserat
per prophetas suos in scrip-

turis sanctis de filio suo qui
fact⁹ est ei ex semine Dauid
secundū carnē, qui predesti-
natus est filius dei in virtute
scōm spiritū sanctificationis,
ex resurrectione mortuorum
Jesu Christi dñi nostri per
quē accepimus gratiā & ap
stolatū ad obediendū fidei
in omnibus gētibus pro no
mine eius, in quibus estis &
vos vocati Jesu Christi, oī
bus qui sunt Rome dilectis
dei, vocatis sanctis, gratia
vobis & pax a deo patre, & do
mino nostro Jesu Christo.
Primū quidē gratias ago
deo meo per Jesum Christū
pro oibus vobis quia fides
vestra annuntiatur in vni-
uerso mundo. Testis enim
mihi est Deus, cui seruio in
spiritu meo, in euāgelio filij
eius, quod sine intermissione
memoriā vestri facio semp
in orationibus meis, obse-
crans si quo tandem aliquā
prosperū iter habeā in volū
tate dei veniēdi ad vos. De
sidero enī videre vos, vt ali-
quid impertiar vobis grātie
spiritualis, ad confirmādos
vos, id est, simul cōsolari in
vobis per eam que inuicem
est, fidē vestrā atq; meā. No
lo aūt vos ignorare fratres
quia sepe proposui venire ad
vos, & prohibitus sum vsq;
adhuc, vt aliquē fructum ha
beam in vobis, sicut & in ce-
teris gētibus, Grecis & bar
baris, sapientibus & insipiē
tibus debitor sum, ita q̄ in
me promptū est, & vobis qui
Rome estis euangelizare.
Non enim erubesco euāge-
lium. Virtus enim Dei est
in salutē omni credenti, Ju
deo primū & Greco. Justitia
enim Dei in eo revelatur ex
fide in fidē, sicut scriptū est.
Justus autem ex fide vivit.
Revelatur enim ira Dei de
celo super omnē impietatē &
iniustitiā hominū eorū qui
veritatem Dei in iniustitia
detinent quia quod notum
est Dei, manifestum est in il
lis: Deus enim illis manife
stauit. Invisibilia enim ipsi
us, a creatura mundi, per
ea que facta sunt intellecta,
cōspiciūtur sempiterna quo
eius virtus & divinitas, ita
vt sint inexcusabiles. Quia
cū cognouissent deū, non sic
ut deū glorificauerunt aut
gratias egerunt, sed evanue
rūt in cogitationibus suis,
& obscuratū est insipiēs cor
eorū, dicentes enim se esse sa
pientes, stulti facti sunt. Et
mutauerunt gloriā incorru
ptibilis Dei, in similitudinē
imaginis corruptibilis ho-
minis & volucrū, & quadru-
pedū, & serpentū. Propter
quod tradidit illos deus in

desideria cordis eorũ in immunditiã, vt contumelijs afficiant corpora sua in semetipsis, qui cõmutauerunt veritatẽ Dei in mendacium, & coluerunt & seruierunt creature potius quã creatori, q̃ est benedictus in secula. Amẽ

¶ Lectio tertia secundum Joannem.

In illo tempore. Cũ esset sero die illo vna sabbatorũ, & fores essent clause vbi erant discipuli cõgregati propter metũ Judeorũ venit Jesus & stetit in medio, et dixit eis. Pax vobis. Et reliqua.

Homelia sancti Gregorij Pape.

Prima lectionis huius euangelice questio animũ pulsat, quomodo post resurrectionem corpus dominicum verũ fuit, quod clausis ianuis ad discipulos introire potuit. Sed sciendum nobis est quod diuina operatio, si ratione comprehenditur non est admirabilis, nec fides habet meritũ cui humana ratio prebet experimentum. Sed hec ipsa redẽptoris nostri opera que ex se metipsis comprehendi nequaquã possunt, ex alia eius operatione pensanda sunt, vt rebus mirabilibus fidem prebeant facta mirabilioza. Illud enim corpus domini intrauit ad discipulos ianuis clausis, quod videlicet ad humanos oculos per natiuitatem suam clauso exijt vtero virginis. Quid ergo mirũ si clausis ianuis post resurrectionem suam ineternum iam victurus intrauit, qui morituros veniens non aperto vtero virginis exijt? Sed quia illud corpus quod videri poterat fidentium dubitabat, ostendit eis protinus manus et latus. Palpandam carnem prebuit, quã clausis ianuis introduxit. Dua in re duo mira et iuxta humanam rationem sibi valde contraria ostendit dum post resurrectionem suam & corpus suũ incorruptibile, et tamen palpabile demonstrauit. Nam et corrumpi necesse est quod palpatur, et palpari non potest, quod non corrumpitur Sed mira modo atque inestimabili, redẽptor noster et incorruptibile post resurrectionem et palpabile corpus exhibuit, vt monstrando incorruptibile inuitaret ad premium, prebendo palpabile firmaret ad fidem.

Oratio.

Presta quesumus oms Deus, vt qui paschalia

festa peregim⁹ hec te largiẽte
mozibus,⁊ vita teneam⁹. p

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio prima.

Derat ergo semper Esau Jacob pro benedictione, qua benedixerat ei pater, dixitq; in corde suo: Venient dies luctus patris mei ⁊ occidã Jacob fratrẽ meũ. Nuntiata sunt hec Rebecce que mittens ⁊ vocãs Jacob filium suũ, dixit ad eũ. Ecce Esau frater tuus minatur vt occidat te. Nunc ergo fili mi, audi vocem meã ⁊ consurgẽs fuge ad Labã fratrẽ meum in Harã, habitabisq; eũ eo dies paucos, donec requiescat furor fratris tui, et cesset indignatio eius, obliuiscaturq; eozum que fecisti in eũ, postea mittã, ⁊ adducã te inde huc. cur vtroq; oz baboz filio invno die? Dixit que Rebecca ad Jlaac: Tedet me vite mee ꝓpter filias Heth, si acceperit Jacob vxorem de stirpe huius terre, no
Ca. 28 lo viuere. ¶ Vocauit q; itaq; Jlaac Jacob, ⁊ benedixit eũ ꝓcepitq; ei dicẽs: Noli accipere coniugẽ de gñe Chanaan, sed vade ⁊ proficiscere in Mesopotamiam Syrie, ad domũ Bathuel patrẽ matris tue, ⁊ accipe tibi iñ vxorem de filiabus Labã auũculi tui. Deus autẽ oĩpotẽs bẽdicat tibi, ⁊ crescere te faciat atq; multiplicet, vt sis in turbas populoꝝ. Et det tibi benedictiones Abrahe, ⁊ semini tuo post te, vt possideas terrã peregrinationis tue, quam pollicitus est deo tuo. Cumq; dimisisset eum Jlaac, profectus peruenit in Mesopotamiam Syrie, ad Labã filium Bathuel Syri fratrẽ Rebecce matris suæ.

¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Propterea tradidit illos Deus in passiones ignominie. Mã femine eorũ immutauerũt naturalẽ vsũ in eũ vsum, qui est cõtra naturã. Similiter aũt ⁊ masculi, relicto naturali vsu feminæ, exarserũt in desideriis suis in inuicem masculos masculos turpitudinẽ operantes, ⁊ mercedẽ quã oportuit, erroꝝ sui in semetipsis recipientes. Et sicut non probauerunt deũ habere in notitia, tradidit illos deus in reprobũ sensum, vt faciant ea que non conueniũt, repletos oĩ iniquitate, malitia, fornicatione, auaritia, nequitia, plenos inuidia, homicidio, contentione, dolo malignitate, susurrones, detractozes, Deo odibiles, contumeliosos, superbos, elatos, inuentozes malozum, paren

tibus non obedientes, incredibiles, incompositos, sine affectione, absq; federe, sine misericordia. Qui cū iustitiā dei cognouissent, nō intellexerūt qm qui talia agūt digni sunt morte, non solū qui ea faciunt sed etiam qui consentiunt facientibus.

¶ Propter quod inexcusabilis es o homo oīs qui iudicas. In quo enim iudicas alterum, teipsum condēnas: eadē enim agis que iudicas. Scimus aūt quoniam iudicium Dei est secundū veritatem in eos qui talia agūt. Existimas aūt hoc o homo qui iudicas eos q talia agūt & facis ea, qa tu effugies iudiciū Dei? An diuitias bonitatis eius & patiētie & longanimitas contēnis? ignoras quoniā benignitas Dei ad penitentiam te adducit? Secundū aūt duritiā tuā & impenitens coz, thesaurizas tibi ira in die ire & reuelationis iusti iudicij Dei, qui reddet vnicuiq; secundū opera eius, ijs quidē qui secundum patientiā boni operis gloriā & honorē & incorruptionem querunt, vitam eternā, ijs aūt qui sunt ex cōtentione & qui nō acquiescunt veritati, credunt aūt iniquitati, ira & indignatio Tribulatio et angustia in omnē aiam hominis operantis malū. Judei primum & Greci: gloria aūt & honor & pax, omni operanti bonū, Judeo primū & Greco, non em est acceptio personarum apud deū. Quicūq; em sine lege peccauerunt, sine lege et peribunt & quicunq; in lege peccauerūt, per legē iudicabuntur. Non em auditores legis iusti sunt apud deū sed factores legis iustificabunt.

¶ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima.

Videns aūt Esau qō benedixisset pater suo Jacob, & misisset eū in Mesopotamiam Syrie, vt inde vxorē duceret, & quod post benedictionē precepisset ei dicens: Non accipies vxorem de filiabus Chanaā, quodq; obediens Jacob parentibus suis isset in Syriā, p̄obās quoq; quod nō libēter aspiceret filias Chanaan pater suus, iuit ad Jsmahelem, et duxit vxorē ablq; ijs quas p̄ius habebat, Mahaleth sc. Jsmahel filij Abzahaam, sororem Nabaioth. Igitur egressus Jacob de Berlsabee pergebat Harā. Cūq; venisset ad quendā locum, & vellet in eo quiescere post solis occubitum, tulit de lapidibus qui iacebant, & supponens capiti suo, dormiuit in

eodem loco. Uidit q̄ in som
nis scalā stantem super ter-
ram ⁊ cacumē illius tangēs
celum, angelos quoq; Dei
ascendentes ⁊ descendentes
per eam, ⁊ dñm innixū scale
dicentē sibi: Ego sum dñs
deus Abzaham patris tui, ⁊
deus Isaac. Terram in qua
dozmis, tibi dabo et semini
tuo. Eritq; semē tuū quasi
pulus terre, dilataberis ad
ozientē ⁊ occidentē, ⁊ septen
trionem ⁊ meridiē, ⁊ venedi
centur in te ⁊ in semine tuo
cuncte tribus terre. Et ero
custos tuus quocunq; per-
rexeris, ⁊ reducam te in ter
ram hanc, nec dimittam nisi
compleuero vniuersa que
dixi. Cumq; euigilasset Ja
cob de somno ait: Uere do-
minus est in loco isto et
ego nesciebam. Pauensq;
Quā terribilis est inquit,
locus iste, non est hic aliud
nisi domus Dei, ⁊ porta ce-
li. Surgens ergo Jacob, ma
ne, tulit lapidē quē supposue
rat capiti suo, ⁊ erexit in tis
tulum, fundens oleū desup-
Appellauitq; nomen vrbis
Bethel, que prius Luza vo
cabatur. Uouit etiā votum
dicens: Si fuerit deus me-
cū, ⁊ custodierit me in via p
quā ego ambulo, ⁊ dederit
mihi panē ad vescendū, ⁊ ve
stimentū ad induendum, re
uerſusq; fuero prospere ad
domū patris mei, erit mihi
dñs in deum, ⁊ lapis iste quē
erexi in titulū vocabitur do
mus Dei, cunctorūq; q̄ dede
ris mihi, decimas offerā tibi

¶ Ex epistola Pauli ad Ro
manos. Lectio secunda.

Quam enim gentes que
legē non habent, natu
raliter ea que legis sunt fa-
ciunt, eiusmodi legē non ha
bentes, ipsi sibi sunt lex, qui
ostendūt opus legis scriptū
in cordibus suis, testimoniū
reddēte illis cōscientia ipso
rum, ⁊ inter se inuicē cogita
tionibus accusantibus, aut
etiā defendentibus, in die cū
iudicabit Deus occulta ho
minū secundū Euangeliū
meū, per Jesum Christum.
Si aūt tu Judeus cognomi
naris, ⁊ requiescis in lege, et
gloriaris in Deo, ⁊ nosti vo
luntatem eius, ⁊ probas vti
lioza instructus per legē, cō
fidis teipsum esse ducē ceco-
rum, lumen eoz̄ qui in tene
bris sunt, eruditorē insipiē-
tium, magistrū infantiū, ha
bentē formā scientie ⁊ veri
tatis in lege. Qui ergo alīū
doces, teipsum non doces ⁊
predicas non furandū, furā
ris: qui dicis nō mechandū,
mecharis: qui abominaris
idola, sacrilegium facis: qui
in lege gloriaris, per preua-

circationē legis, deū inhono-
ras: Nomen enim Dei per
vos blasphematur inter gē
tes, sicut scriptū est: Circū-
cisio quidē prodest, si legem
observes. si autē preuarica-
tor legis sis, circūcisio tua p
putū facta est. Si igit̄ pre-
putiū, iustitias legis custo-
diat, nōne preputiū illius in
circūcisionē reputabit? & iu
dicabit id qđ ex natura est
preputiū, legē cōsummans,
te q̄ per literā & circūcisionē
preuaricatorē legis es? Non
enim qui in manifesto, Iu-
deus est, neq; que in manife
sto in carne, est circūcisio, sed
qui in abscondito, Iudeus
est, & circūcisio, cordis in spi-
ritu, non litera, cuius laus
non ex hoīb', sed ex Deo est.
¶ Quid ergo amplius Iu-
deo est? aut que utilitas cir
cūcisionis? Multū per om-
nem modū. Primū quidem
cha credita sunt illis eloquia
Dei. Quid enim si quidam
illorū nō crediderūt? Nun-
quid incredulitas illorū fi-
dem Dei euacuauit? Absit.
Est autē deus verax, omnis
autem homo mendax, sicut
scriptū est. Ut iustificeris in
sermonibus tuis, et vincas
cū iudicaris. Si autē iniqui
tas nostra, iustitiā Dei cō-
mendat quid dicemus? Nū
quid iniquus est Deus, qui
infert irā? secundū hominē
dico. Absit alioq̄n qūo iudi
cabit deus hunc mundum?
Si enī veritas Dei in meo
mendacio abundauit in glo
riā ipsius, quid adhuc & ego
tanquā peccator iudicor, et
non, sicut blasphemamur, &
sicut aiūt quidā nos dicere,
faciamus mala, vt veniant
bona? quorū dānatio iusta ē

¶ Feria quarta ex Geneu.

Lectio prima.

PRofectus ergo Iacob Ca. 29
venit in terrā orientā-
lem. Et vidit puteū in agro
tres quoq; greges ouiū ac-
cubātes iuxta eū, nā ex illo
adaquabant̄ pecora, & os ei⁹
grandi lapide claudebat, mo
risq; erat vt cunctis ouibus
cōgregatis œuoluerent lapi
dē, & refectis gregibus rursū
sup os putei ponerēt. Dixit
que ad pastores: fratres vn
de estis? Qui rñderunt. De
Harā. Quos interrogans:
Nunquid ait, nostis Labā
filium Machor? Dixerunt:
Nouimus. Sanus ne est,
inquit? Valet inquiunt, et
ecce Rachel filia eius venit
cum grege suo. Dixitq; Ia-
cob': Adhuc multum diei
superest, nec est tempus vt
reducantur ad caulas gre-
ges, date ante potum ou-
bus, et sic eas ad pastum re
ducite. Qui responderunt.

Non possumus, donec oīa
pecora cōgregent, & amouea
mus lapidē de ore putei, vt
adaquemus greges. Adhuc
loquebantur, & ecce Rachel
veniebat cū ouibus patris
sui, nā gregē ipla pascebat.
Quam cū vidisset Jacob, &
sciret cōsobrinā suā, oues q̄
Labā auunculi sui, amouit
lapidē quo puteus claudeba
tur. Et adaquato grege o-
culat⁹ est eā, & eleuata voce:
fleuit. Et indicauit et quod
frater esset patris sui, & fili⁹
Rebecce, at illa festinās nū
tiauit patri suo. Qui cū au
disset venisse Jacob filiū so
rozis sue, occurrit obuiā ei,
cōplexus q̄ eum, & in oscula
rues duxit in domū suā. Au
ditis aūt causis itineris rē
dit: Os meū es, & caro mea

Ex epist. Paul. ad Ro. L. ij

QUid ergo? p̄cellimꝰ
eos? Nequaq̄. Cau
sati enim sumus Judeos &
Grecos, oēs sub ptō esse, sī
cut scriptū est. Quia nō est
iustus quisquā, nō est intel
ligens, non est requirēs rē
Oēs declinauerūt simul in
utiles facti sunt, nō est q̄ fa
ciat bonū nō est vsq̄ad vnū
Sepulchrū patens est guttur
eoz, linguis suis dolose age
bāt. Venenū aspidū sub la
bijs eozū. Quoz̄ os male-
dictione & amaritudine ple-
nū est. Veloces pedes eoz̄
ad effundēdū sanguinē. Cō
tritio & infelicitas in vijs
eoz̄, & viā pacis nō cogno-
uerūt, nō est timoz Dei āte
oculos eoz̄. Scimus aūt
q̄m q̄cunq̄ lex loquit⁹ ijs q̄
in lege sunt, loquit⁹ vt om-
ne os obstruat, & subditus
fiat oīs mundus deo q̄a ex
operibus legis non iustifica
bitur oīs caro cozā illo Per
legē em cognitio pēi. Nūc
aūt sine lege iustitia dei ma
nifestata est, testificata a le-
ge & pphetis. Justitia aūt
dei per fidē Jesu Christi in
oēs & sup oēs: q̄ credunt in
eū, nō em est distinctio. Oēs
em peccauerūt, & egēt gloria
Dei, iustificati gratis p gra
tiā ipsius per redēptionē q̄
est in Christo Jesu, quē pro
posuit deus propitiatorē p
fidem, in sanguine ipsius, ad
ostensionē iustitie sue pter
remissionē precedentium de
lictoz̄, in sustentatione dei,
ad ostensionem iustitie eius
in hoc tēpore vt sit ipse iu-
stus & iustificans eū q̄ est ex
fide Jesu Christi. Vbi est er
go gloziatio tua? Exclusa e
Per quā legē? Factoz? Nō
sed p legē fidei. Arbitramur
enim iustificari hominē per
fidem, sine operibus legis.
An Judeoz̄um Deus tan-
tum? Nonne et gentium?

Jmo ꝫ gentiũ: qm̃ ꝺ̃ē vn⁹ est deus ꝙ iustificat circũcisionē ex fide, ꝫ ꝓputiũ ꝑ fidē. Lege ergo destruimus ꝑ fidē? Absit, sed legē statuim⁹.

Feria.v.ex Geneli. Lect.i

Et postq̃ impleti sunt dies mēsis vnius, dies, gratis seruies mihi? dic quid mercedis accipias. Habebat vero duas filias, nomē maiozis, Lia: minoz vero appellabat Rachel. Sed Lia lippis erat oculis. Rachel decora facie, ꝫ venusto aspectu: quā diligēs Jacob ait, Seruiā tibi ꝑ Rachel filia tua minoze septē annis. Rndit Labā Melius est vt tibi eā dē quam alteri viro, mane apud me. Seruiuit ergo Jacob ꝓ Rachel septē annis ꝫ videbant illi pauci dies ꝓ amozis magnitudine. Dixitq; ad Labā: Da mihi vrozē meā. ꝺa iam tēpus impletū est, vt ingrediar ad illā. Qui vocatis multis a micozū turbis ad cōuiuiū, fecit nuptias. Et vespere Liā filiā suam introduxit ad eū, dans ancillā filie. Zel phā nomine. Jd quā cū ex moze, Jacob fuisset ingressus, facto mane vidit Liam ꝫ dixit ad socerū suū: Quid est quod facere voluisti? nōne ꝓ Rachel seruiui tibi? quare impoluisti mihi? Respōdit Labā: Nō est in loco nostro cōsuet udinis vt minozes ante tradam⁹ ad nuptias. Jmple hebdomadam dierum huius copule, ꝫ hāc quoq; dabo tibi ꝓ opere q̃ seruituru es mihi septē annis alijs. Acquieuit placito, ꝫ hebdomada transacta Rachel duxit vrozē, cui pater seruā Balā tradiderat. Tā demq; potitus optatis nuptijs, amozē sequentis pzozi pretulit, seruiens apud eum septem annis alijs.

¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Quid ergo dicemus inuenisse Abzahā patrē nostrū scōm carnē? Si enī Abzahā ex operibus iustificatus est, habet gloziā, sed nō apud Deum. Quid enī dicit: scriptura? Credidit Abzahā Deo ꝫ reputatum est illi ad iustitiam. Ei autē q̃ operatur, merces non imputatur scōm gratiā, sed secundum debitum. Ei vero qui non operat, credenti aūt in eū qui iustificat impiū, reputat fides eius ad iustitiā, scōm pzopositū gratie dei. Sicut ꝫ Dauid dicit beatitudinē hominis, cui deus accepto fert iustitiā sine operibus. Beati quozum remisse sunt iniquitates, ꝫ quozum Ca.4.

tecta sunt peccata. Beatus cōtra spē in spē credidit, vt
vir, cui nō imputauit dñs pec fieret pater multay gentiū,
catū. Beatitudo ergo hec in cedm q dictū est ei: Sic erit
circuncisiōe tātū manet, an semē tuum sicut stelle celi &
etiā in ꝓputio? Dicim⁹ enī arena maris. Et nō infirma
quia reputata est Abzahe fi tus est in fide, nec considera
des ad iustitiā. Nūo ergo uit corpus suum emortuū,
reputata est in circūcisione, cum iā fere cētum esset an
an in ꝓputio? Nō in circū dor, & emortuā vulua Sa
cisione, sed in ꝓputio. Et re. In repromissione etiam
signū accepit circūcisionis, dei nō hesitauit diffidentia,
signaculum iustitie fidei, q̄ sed confortatus est fide, dās
est in ꝓputio, vt sit pater glozia Deo, plenissime scies
omniū credentiū per ꝓpu q̄a quecunq; promisit deus
tiū, vt reputet & illis ad iu potēs est & facere. Ideo & re
stitiā & sit pater circunciſio putatū est illi ad iustitiam.
nis, nō ijs tantum qui sunt Non est autē scriptum tm
ex circuncisione sed ijs q̄ se ꝓpter ipsum. Quia repu
ctantur vestigia fidei, que tatum est illi ad iustitiam.
est in ꝓputio patris nostri sed & ꝓpter nos, quibus re
Abzahe. Non enim per le putabitur credētibus in eū
gē ꝓmissio Abzahe, aut se qui suscitauit Iesum Chri
mini eius vt heres esset mū stum dñm nostrum a mor
di, sed per iustitiā fidei. Si tuis, qui traditus est pro
enī qui ex lege heredes sunt, pter delicta nostra, & resur
exinanita est fides, abolita rexit ꝓpter iustificatio
est ꝓmissio. Lex enī iram nem nostram.

operatur. Ubi enī non est ¶ Feria. vi. ex Genesi Le.
lex, nec preuaricatio. Ideo
ex fide, vt secundū gratiam Videns aūt dñs quod
firma sit ꝓmissio omni se delpiceret Liam, ape
mini, nō ei q̄ ex lege est solū, ruit vulua eius, sozoze ste
sed & ei q̄ ex fide est Abzahe, rili ꝓmanēte. Mue cōceptū
q̄ pater est oim nostrū, sicut genuit filium vocauit & no
scriptū est. Mui patrē mul mē eius Rubē, dicēs Vidit
tarū gentiū posui te ante dñs humilitatē meā, nunc
um, cui credidisti, qui viuifi amabit me vir meus. Rur
cat mozuos, & vocat ea q̄ sumq; cōcepit & peperit filiū
nō sunt, tanq̄ ea q̄ sunt, q̄ & ait: Qm audiuit me dñs
habeni contemptui, dedit

etiã iustum mihi, vocauitq; nomẽ eius Symeõ. Cõceptq; tertio, & genuit alium filium dixitq;: Nunc quoq; copulabitur mihi maritus meus, eo quod pepererim ei tres filios, & ideirco appellauit nomen eius Leui.

Quarto concepit, & peperit filium, et ait: Modo cõfitebor domino, & ob hoc vocauit eũ Iudam, cessauitq; parere. ¶ Cernens autẽ Rachel quod infecunda esset, irruit sorori sue & ait marito suo: Da mihi liberos, alioquin moriar. Cui iratus respondit Iacob: Nũquid ego sum, q̃ priuauit te fructu vẽtris tui? At illa: Habeo ancillã famulã Balã, ingredere ad illã, vt pariat super genua mea, & habeã ex illa filios. Deditq; ille Balã in cõiugiũ, q̃ ingressa ad se vidit, cõcepit & peperit filium. Dixitq; Rachel: Iudicauit mihi dñs & exaudiuit vocẽ meã, dãs mihi filiũ, & appellauit ideirco nomẽ ei⁹ Dan. Rursũq; Bala cõcipiẽs, peperit alterũ, p q̃ ait Rachel: Cõparauit me dñs cũ sorore mea, & inualui, vocauitq; eum Nephtalim. Sentiens Lia q̃ parere desiisset, Zelpha ancillã suã marito dedit. Quã post conceptum edẽte filiũ, dixit: Feliciter, & ideirco vocauit nomen eius Gad. Peperitq; quoq; Zelpha alterum. Dixitq; Lia: Hoc pro beatitudine mea, beatã quippe me dicent oẽs mulieres, propterea appellauit eum Aser. Ca.5.

¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Iustificati ergo ex fide, pacẽ habeamus ad dñm per Dñm nostrum Iesum Christũ, p quẽ habem⁹ accessum p fidẽ in gratiã istã, in qua stamus, & gloriamur in spe glorie filiorũ dei. Nõ solum aũt, sed & gloriamur in tribulationibus, scientes quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem, spes autem non cõfundit, quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctũ, q̃ datus est nobis. Ut quid eñ Christus, cũ adhuc infirmi essemus, scõm tẽpus pro impijs mortuus est? Vix eñ p iusto ds moritur, nã p bono forsitã ds audeat mori. Cõmẽdat aũt charitatẽ suã Deus in nobis, qñ cum adhuc peccatores essemus, secundũ tẽpus Christus pro nobis mortuus est. Multo igitur magis nunc iustificati in sanguine ipsius salui erimus ab ira per ipsum. Ca.30

Si enī cū inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem filij eius, multo magis reconciliati salui erimus in vita ipsius. Nō solū aūt, sed & gloriamur in deo p dominū nostrū' Jesum Christū per quē nunc reconciliationē accepimus. Propterea sicut per vnum hoīem peccatū in hunc mundū intrauit, & per peccatū mors, & ita in omnes hoies mors pertransijt, in quo oēs peccauerunt. Usq; ad legē enī peccatū erat in mundo, peccatum autē nō imputabat, cū lex nō esset. Sed regnauit mors ab Adam, vsq; ad Moisem, etiā in eos qui nō peccauerunt in similitudinē preuaricationis Ade qui est forma futuri. Sed nō sicut delictum, ita & donum, si enī vnius delicto, multi mortui sūt, multo magis gratia dei & donū, in gratia vnius hominis Jesu Christi in plures abundauit. Et nō sicut per vnū peccatū, ita & donū, nā iudiciū ex vno, in cōdēnationē, gratia aūt ex multis delictis, in iustificationē. Si enī vnius delicto mors regnauit per vnū, multo magis abūdantiā gratie & donationis & iustitie accipientes in vita regnabūt p vnū Jesum Christū. Igit sicut per vnius delictū, in oēs homines in cōdemnationē, sic & per vnius iustitiā, in oēs hoies in iustificationē vite. Sicut enī per inobedientiā vnius hois, peccatores constituti sunt multi, ita & per vnius obeditionē, iusti cōstituent multi. Lex aūt subintrauit, vt abūdaret delictū. Ubi aūt abundauit delictū, superabūdauit & gratia, vt sicut regnauit peccū in mortē, ita & gratia regnet p iustitiā in vitā eternam per Jesum Christum dñm nostrum.

¶ Sabbato ex Genesi. Xl.

Egressus aūt Ruben tēpore messis tritices in agrū reperit mandragoras, quas matri Lie detulit. Dixitq; Rachel: Da mihi partē de mandragoris filij tui. Illa respōdit: Parū ne tibi videt quod pterieris maritū mihi, nisi etiā mandragoras filij mei tuleris? Ait Rachel: Dormiat tecū hac nocte pro mandragoris filij tui. Redeūtiq; ad vesperam Jacob de agro, egressa est in occursum eius Lia, et ait Ad me inquit, introibis, ḡa mercede conduxi pro mandragoris filij mei, dormiuitq; cū ea, nocte illa. Et exaudiuit deus preces eius: cōceptiq; & peperit filiū quintū, & ait, Dedit deus mercedē

mihi, ꝙa dedi ancillã meam etiam domui mee.
viro meo appellauitq; nomẽ ℭ Epistola Pauli ad Ro
ei⁹ Iſſachar. Rursum Lia manos. Lectio secunda.
concipiens peperit sextũ fi- QUid ergo dicemus? Ca. 6.
lium, ꝙ ait. Dotauit me deus Manebimus in pec-
dote bona, etiã hac vice me- cato, vt gratia abũdet? Ab-
cum erit maritus meus, eo sit. Qui enim mortui sumus
quod genuerim ei sex filios, peccato, qõ adhuc viuem⁹
& idcirco appellauit nomen in illo: An ignoratis fratres
eius Zabulon. Post quẽ pe quia quicũq; baptizati su-
perit filiã noie Dinam. Re mus i Christo Iesu, in mor
cordatus quoq; dñs Rache te ipsius baptizati sumus?
uulsã eius, et aperuit Cõsepulti n. sumus cũ illo
peperit filiũ, Que cõcepit, et per baptismũ in mortẽ, vt ꝙ
dixit deus opprobriũ meũ. Et modo Christus surrexit a
vocauit nomẽ eius Ioseph, mortuis per gloriã patris,
dicẽs, Addat mihi filiũ alte ita et nos in nouitate vite
rũ. Dixit autẽ Iacob socero suo, ambulemus. Si enim cõplan
Dimitte me vt reuertar in tati facti sumus similitudi-
patriam meã, & ad terrã meã. ni mortis eius, simul et re-
Da mihi vxores, et liberos surrectiõis erimus, hoc sciẽ-
meos, quibus seruiui tibi, tes quia vetus hõ noster si-
vt abeã: tu vero nosti seruitutẽ mul crucifixus est, vt destru
qua seruiui tibi. Iit illi La- atur corpus peccati, vt vl-
ban, Inueniã gratiã in con tra nõ seruiamus peccato.
spectu tuo, experimẽto didi- Qui enim mortuus est, iusti
ci ꝙ benedixerit mihi deus ficat⁹ est a peccato. Si autẽ
propter te: cõstitue mercedẽ mortui sumus cũ Christo:
tuã quã dẽ tibi. At ille credimus ꝙa simul etiã vi-
refidit. Tu nosti qõ seruie uemus cũ Christo, scientes
rim tibi, & quãta in mani- qõ Christus resurgens ex
bus meis fuerit possessio tua mortuis iã nõ morit, mors
Modicũ habuisti antequ ve illi vltra nõ dñabitur. Mõ
nirẽ ad te, & nũc dites effe- enim mortuus est peccato,
ctus es benedixitq; tibi de- mortuus est semel qõ autẽ
us ad introitũ meũ, iustum viuit, viuit deo. Ita & vos
est igitur vt aliqñ prouideã existimate, vos mortuos ꝙ
dẽ esse peccato: viuẽtes autẽ
deo in Christo Iesu. Non

ergo regnet pctm in vestro moztali cozpoze: vt obediatis cōcupiscentijs ei⁹. Sed neq; exhibeatis membza vestra arma iniquitatis peccato, sed exhibete vos deo tanquā ex moztuis viuentes, & mēbza vestra, arma iustitie deo. Peccatū em vobis nō dominabit, nō em sub lege estis, sed sub grā. Quid ergo? Peccabimus, qm non sumus sub lege sed sub gratia? Absit, an nescitis qm cui exhibetis vos seruos ad obediendū, serui estis eius cui obeditis siue peccati ad mortē, siue obeditionis ad iustitiā? Gratias autem deo, qđ fuistis serui peccati obedistis autē ex coze, in eā fozmā doctrine in quā traditi estis. Liberati aūt a pctō: serui facti estis iustitie. Humanū dico pzopter infirmitatē carnis vestre sicut em exhibuistis mēbza vestra seruire immūditie & iniqtati, ad iniqtatē: ita nunc exhibete mēbza vestra seruire iustitie in sanctificationē. Cū n. serui essetis pcti liberi fuistis iustitie. Quē ergo fructum habuistis tūc in illis, in quibus nūc erubescitis? Nā finis illoz, moz⁹ est. Nūc vo ẏgas liberati a pctō, serui aūt facti deo, habetis fructū vestrum in sanctificationē, finē vo vitā eternā. Stipēdia em peccati: moz⁹, gratia aūt dei: vita eterna in Christo Iesu domino nostro.

¶ Dominica secunda post Paschā. ex Genesi. Lectio.

Dixit aūt Labā. Quid tibi dabo? At ille ait. Nihil volo, sed si feceris, qđ postulo, iterū pascā, & custodiam pecoza tua. Spaza oēs greges tuos, & separa cūctas oues varias, & sparsa vellera, & maculosa quēcūq; fuluū & maculosum de ouibus & capris, erit merces mea. Rūdebitq; mihi cras iustitia mea cū venerit coram te, & omnia quę nō fuerint varia, & maculosa & fulua, tam in ouibus quām in capzis, furti me argues. Dixit aūt Labā. Gratum habeo quod petis. Et separauit in die illa capzas et oues hircos et arietes varios, atque maculosos. Cunctum autē gregē vnicoloze, id est, albi aut nigri velleris, tradidit in manu filiozum suozum. Et posuit spatium itineris trīū dierū inter se et generū, & pascebat reliquos greges eius. Tollens ergo Iacob virgas populeas virides, et amygdalinas, et ex platanis: detractis q; cozticibus

in his que spoliata fuerant, rādoz apparuit: illa vero q̄ integra fuerant, virida permanserūt: atq; in hunc modū coloz effectus est varius. Poluitq; eas in canalib⁹, vbi effundebāt aqua: vt cū venissent greges ad bibendū, añ oculos haberent virgas, & in aspectu earum concaloze coitus oues intuerentur virgas, & parerent maculosa, & varia, et diuerso coloze rel'pla. Diuisitq; gregē Jacob, & poluit x̄gas in canalibus ante oculos arietum, erant autē alba et nigra queq;, Laban cetera vero, Jacob, seperatis inter se gregibus. Igitur q̄n primo tpe ascendēbāt oues. ponebat Jacob x̄gas in canalibus aquaz ante oculos arietum & ouiū, vt in eaz cōceptiōe cōciperēt. Q̄n vero serotina admissura erat & cōceptus extremus, ponebat eas, factaq; sūt ea q̄ erāt serotina, Laban: & que primi tēporis Jacob. Ditatusq; est hō vltra modū, et habuit greges multos, ancillas & seruos, camelos et asinos. ¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio. ij.

Ro. 7. Ignoratis fratres (scientibus enim legem, loquor) q̄a lex in homi ne dñatur quāto tpe viuit? Nam que sub viro est mulier, viuente viro, alligata est legi, si autē moztuus fuerit vir eius, soluta est a lege viri. Igit̄ viuente viro, vocabitur adultera si fuerit cū alio viro: si autē moztuus fuerit vir eius liberata est a lege viri, vt non sit adultera si fuerit cū alio viro. Itaq; frēs mei, & vos moztificati estis legi p corpus Chzisti: vt sitis alterius qui ex moztuis resurrexit, vt fructificetis deo, Cū enī essemus in carne, passiones peccatorum que p legē erant, operabantur in membzis nostris, vt fructificarent moztī, nunc aūt soluti sumus a lege moztis in qua detinebamur, ita vt seruiamus in nouitate spiritus, & non in vetustate litere. Quid ergo dicem⁹? Lex peccatū est? Absit. Sed peccatū nō cognoui: nisi per legem. nā concupiscentiam nesciebam nisi lex diceret, Non cōcupisces. Occasiōe aūt accepta, peccatū p mādatū operatū est in me omnē concupiscentiam. Sine lege enī peccatū moztuū erat. Ego aūt viuebam sine lege aliquando. Sed cum venisset mandatū, peccatū reuixit. Ego aūt moztuus sum: & inuētū est, mihi

mādatū qđ erat ad vitam, hoc esse ad mortē. Mā peccatū, occasione accepta p mandatū, seduxit me et per illud occidit. Itaq; lex quidē sancta ⁊ mandatū sanctū et iustū ⁊ bonum, Mđ ergo bonū est mihi factū est mors? Absit. Sed peccatum vt appareat peccatū, p bonū operatū est mihi mortē, vt fiat supza modū peccans peccatū per mādatum. Scimus enī ḉa lex spiritualis est, ego autem carnalis sum, venundatus sub peccato.

pus suū et sanguine suo redemerat cāues quas redemerat cārnis sue alimento saciaret. Oītēsa nobis est igit de cōtēptu mortis via quā sequamur: appositā formā cui imptimamur. Ptimum nobis est exterioza nostra miserē cozdialiter ouibus eius impendere. Postremū vero scire necesse est etiā vitā nostrā pro eisdē ouibus ministrare ā primo aūt hoc minimo: peruenitur ad postremū maius. Sed cū incōparabiliter lōge sit aīa melioz qua vinmus, terrena substātia quā exterius possidemus, ḉ non dat pro ouibus substātiam suā: qñ pro eis datus est qui dū plus terrenā substātiā ḉ oues diligūt meritū pastoris perdūt. De ḉbus protinus subdit. Mercēnarius aūt: ⁊ ḉ non est pastor, cuius nō sunt oues propriē videt lupū venientē: ⁊ dimittit oues ⁊ fugit. Nō pastor sed mercēnarius vocat, qui nō pro amoze intimo ouium ḋnicas sed ad tēpozales mercedes pascit.

Ca. 10

Lectio sēdm Joannē

IN illo tempoze, Dixit Jesus Phariseis, ego sum pastoz bonus. Bonus pastoz aīam suam ponit pro ouibus suis. Et reliqua.

Homilia sci Gregorij pa.

AUdistis fratres charissimi ex lectiōe euāgelica eruditionē vestrā, audistis et periculū nostrum. Ecce enī is qui nō ex accidēti dono, sed essentialiter bonus est dicit, Ego sum pastoz bonus: atq; eiusdē bonitatis formā quā nos imitemur adiunxit dicens: Bonus pastoz aīam suam ponit pro ouibus suis. Fecit qđ monuit, ostendit qđ iussit, Bonus pastoz pro ouibus suis aīam suam posuit: vt in sacramēto nostro cozpore quod pro nobis pertulit, membra sua nō formident quod caput precessit. Nō ergo ad martyrij palmā, sed ad vitā cōmunem omnes vocamur. Ad martyrij palmā quidā vocantur, sed ad vitā cōmunem omnes. Ad martyrij palmā quidā vocantur, sed ad vitā cōmunem omnes. Ad martyrij palmā quidā vocantur, sed ad vitā cōmunem omnes.

Oratio.

DEus ḉ in filij tui humilitate iacentē mūdum erexisti fidelibus tuis ppetuā cōcede letitiā, vt ḉs ppetue mortis eripuisti cāsibus: gaudijs facias sempi

termis pertrui: Per eundē.

¶ Feria.ij.ex Genesi.Lect.i

Postq̄ autē audiuit Ba
ba filiozū Laban dicen
tium, Tulit Jacob oīa que
fuerūt patris nostri, & de il
lius facultate ditatus, fact⁹
est inclytus, aſaduertit āq̄
faciē Laban qđ nō esset er
ga se sicut heri & nudiuſter
tius, maxie dicēte sibi dño,
Reuertere in terrā patrum
tuoz. & ad generationē tuā,
eroq̄ tecum, misit Jacob. &
vocauit Rachel et Liam in
agrū vbi pascebat greges,
dixitq̄ eis: Video faciē pa
tris vestri, quod nō sit erga
me sicut heri & nudiuſterti⁹,
deus aūt patris mei fuit me
cū. Et ipe nostis q̄ totis vi
ribus meis seruierim patri
vestro. Sed et pater vester
circumuenit me, & mutauit
mercedē meā decē vicibus,
& tñ nō dimiſit eū deus vt
noceret mihi. Si qñ dixit:
Varie, erūt mercedes tue:
pariebant oēs oues varios
fetus: qñ vo ecōtrario ait,
Alba quecq̄ accipies p mer
cede: oēs greges alba pepere
runt. Tulitq̄ de⁹ substātiā
patris vri, & dedit mihi. Postq̄
em cōceptus ouiū tps adue
nerat, leuaui oculos meos,
& vidi in somnis ascēdentes
super femias, varios & macu
losos, & diuersozū colozum.

Dixit q̄ angel⁹ dei ad me in
somnis, Jacob: Et ego rñ
di, Adsū. Qui ait, Leua ocu
los tuos, & vide vniuersos
masculos ascendētes super
femias, varios, maculosos,
atq̄ respsos. Vidi.n. oīa q̄
fecit tibi Labā. Ego sum de
us Bethel, vbi vnxisti lapi
dē, & votū vouisti mihi, nūc
ergo surge & egredere de ter
ra hac, reuertēs in terrā na
tiuitatis tue. Rūderunt q̄
Rachel, & Lia, Nunquid ha
bemus residui quicq̄ in fa
cultatibus, & hereditate do
mus patris nr̄i? Nōne qua
si alienas reputauit nos, et
vēdidit, comedit q̄ pretium
nostrū. Sed deus tulit opes
patris nostri, et eas tradi
dit nobis, ac filijs nostris,
vnde omnia que precepit ti
bi Deus, fac

¶ Ex epistola Pauli ad Ro
manos. Lectio secunda.

Quod enim operoz, nō
intelligo, nō enim qđ
volo bonum, hoc ago, sed qđ
odi malum, illud facio. Si
autē quod nolo, illud facio,
consentio legi quoniā bona
est. Nunc autē iam nō ego
operoz illud: sed quod habi
tat in me peccatum. Scio
enim da non habitat in me,
hoc est in carne mea, bonū.
Nam velle adiacet mihi, p
ficere aūt bonū nō inuenio.

Nō em̄ qđ volo bonū hoc facio, sed quod nolo malum hoc ago. Si aūt quod nolo, illud facio, iam nō ego operor illud, sed q̄ habitat in me peccatū. Inuenio igitur legē, volenti mihi facere bonū: q̄m mihi malū adiacet. Cōdelector em̄ legi dei secūdum interiorem hominem: video autē aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee, & captiuantem me in lege peccati q̄ est in membris meis. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia dei per Jesum Christū dñm nostrū. Igit̄ ego ipe mēte seruio legi dei, carne aūt legi pcti. ¶ Nihil ergo nūc dānatiōis est ijs q̄ sunt in Christo Jesu, q̄ nō scōm carnē ambulant. Lex em̄ spūs vite in Christo Jesu, liberauit me a lege peccati & mortis. Nā qđ impossibile erat legi, in quo infirmabat̄ per carnē, deus filiū suū mittēs in similitudinē carnis pcti, & de peccato dānauit pcm̄ in carne, vt iusticatio legis implere in nobis, q̄ nō secundum carnem ambulamus, sed scōm spm̄. Qui em̄ secūdū carnē sunt, que carnis sunt, sapiūt, qui vero scōm spm̄ sunt: q̄ sunt spūs, sentiūt. Nā pzudētia carnis, mors est, pzudentia aūt spūs vita & pax, q̄m sapiētia carnis, inimica est deo, legi em̄ dei non est subiecta, nec enim potest. Qui aūt in carne sunt, deo placere non possunt. Vos aūt in carne nō estis sed in spū, si tm̄ spūs dei habitat in vobis. Si quis aūt spiritum Christi nō habet: hic nō est eius. Si autē Christus in vobis est: corpus quidē mortuum est propter pcm̄ spūs vero viuit propter iustificationē. Quod si spūs eius q̄ suscitauit Jesum a mortuis, habitat in vobis: q̄ suscitauit Jesum Christū a mortuis, viuificabit & mortalia corpora vestra propter inhabitantē spiritū eius in vobis.

Cap. 8

¶ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima.

Surrexit itaq̄ Jacob, & imposuit liberis, ac cōiugib⁹ suis sup camelos, abūt tulitq̄ oēm substantiā suā, et greges, & equos in Mesopotamia acq̄sierat, pgēs ad Isaac patrē suū in terrā Chanaā. Eo tpe erat Laban ad tondēdas oues, & Rachel furata est idola pris sui. Noluitq̄ Jacob cōfiteri socero suo quod fugeret. Cūq̄ abūsset tā iple quam oīa que iuris sui erāt, & am ne trāsmisso pergeret cōtra

monte Galaad: nuntiatum me inueneris, auferet: hec di-
est Laban die tertio ꝺ̄ fuge cēs, ignorabat quod Rachel
ret Jacob. Qui assumptis furtis esset idola.
fratribus suis, ꝑsecutus est ¶ Epistola Pauli ad Ro
eū diebus septē, & cōprehen manos. Lectio secunda.
dit eū in mōte Galaad. Vi ERgo fratres, debito-
dit q̄ in somnis dicentē sibi res sumus: nō carni,
dñm, Caue ne quicq̄ aspe- vt secm carnem viuamus.
re loquaris contra Jacob. Si enim secm carnem vixe
Jamq̄ Jacob extēderat in ritis, moziemini, si autē spi-
monte tabernaculum, cūq̄ ritu, facta carnis mortifica-
ille consecutus fuisset eū cū ueritis: viuetis. Quicūq̄
fratribus suis in eodē mon eni spū dei aguntur, ij sunt fi-
te Galaad fixit tētoriū. Et lij dei. Nō enim accepistis spi-
dixit ad Jacob, Quare ita ritū seruitutis iterū in ti-
egisti, vt clā me abigeres fi- more: sed accepistis spm ado
lias meas quasi captiuas ptionis filioz, in quo clama
gladio? Cur ignorāte me fu mus abba, pater. Ipse enim
gere voluisti, nec indicare spūs: testimonium reddit
mihi: vt prosequerer te cum spū nostro quod sumus fi-
gaudio, & canticis, & tympa- lij dei. Si aūt filij, & heredes,
nis, & citharis? Nō es pas heredes ꝺ̄ dei: coheredes
sus vt osculares filios meos autē Christi, si tñ compati-
& filias, stulte operatus es. mur: vt et conglorificemur.
Et nunc ꝺ̄em valet manꝰ Existimo enī qꝺ nō sunt cō
mea reddere tibi malū, sed digne passiones huius tpis,
deꝰ patris vēt heri dixit mi ad futurā gloriā que reuela
hi. Caue ne loquaris cōtra biē in nobis. Nam expecta-
Jacob ꝺ̄cq̄ durius. Esto, tio creature, reuelationē fi-
ad tuos ire cupiebas & dely lioz dei expectat. Vanitati
derio erat tibi domus pris enī creatura subiecta est, nō
tui cur furatꝰ es ꝺ̄os meos. volens, sed ꝓpter eū q̄ sub
Rñdit Jacob. Qꝺ inscio te iecit eā in spe, ꝺa & ipsa crea
ꝑfeq̄s sū, timui ne violēter tura liberabitur a seruitute
auferres filias tuas. Quod corruptiōis, in libertatē glo
autē furti me arguis, apud rie filioz dei. Scimꝰ enī ꝺ̄
quēcūq̄ inueneris deos tu- ois creatura ingemiscit, & p-
os necē cor̄ fratrib⁹ nr̄is turit vsq̄ adhuc. Nō solū
scrutare, quicqꝺ tuoz apud aūt illa, sed nosipsi ꝓmitias

spiritus habētes q ipſi intra nos gemimus adoptionē filiorum dei, expectantes redēptionē corporis nostri. Spe enim salui facti sumus. Spes autem que videtur: non est spes, nam qđ videt quis, qđ sperat? Si autem quod nō videmus, speramus p patiētiā expectamus. Similiter aūt q spiritus adiuuat infirmitatē nostrā nā qđ oremꝰ sicut oportet, nescimus, sed spiritus postulat pro nobis, gemitus in enarrabilibus. Qui aūt scrutat corda scit qđ desideret spūs, qa secundū deū postulat pro sanctis.

℣ Feria quarta ex Geneſi.

Lectio prima.

INgressus itaq; Labā tabernaculū Jacob, et Lie, q utriusq; famule: non inuenit. Cūq; intrasset tentoriū Rachaelis, illa festinās abscondit idola subter stramēta cameli, q sedit desuper, scrutātiq; omne tentorium, et nihil inuenienti, ait. Ne iratꝰ at dñs meꝰ, qđ coram te assurgere nequeo, qa iuxta cōsuetudinē feminaꝝ nunc accidit mihi, sic delusa solicitudo querētis est, tumēsq; Jacob, cū iurgio ait, Quā ob culpā meā, q ob qđ pctm meum sic exarsisti post me, q scrutatus es omnē supellectilē meā? Quid inueni ſti de cūcta substātia domꝰ tue? pone hic coram fratribus meis, q fratribus tuis, q iudicēt inter me q te. Jdcirco viginti annis fui tecum, oues tue q capre steriles nō fuerunt, arietes gregis tui nō cōmedi, nec captū a bestia ostēdi tibi, ego dānū oē reddebā: qcđ furto pierat, a me exigebas: die noctuque estu vrgebar, et gelu, fugiebat q sōnus ab oculis meis. Sic p vigīti annos in domo tua seruiui tibi, quatuordecim p filiabꝰ, et sex pro gregibus tuis, immutasti q̄q̄ mercedē meā decē vicibus. Nisi deus patris mei Abrahā q timor Jsaac assuisset mihi, forsitan mō nudū me dimisisses, afflictionē meā q laborē manuū meaꝝ respexit deꝰ, et arguit te heri. Rapuit ei Labā, filie mee q filiis q greges tui, et oīa q cernis, mea sunt, qđ po ssumfacere filiis nepotibus meis? veni ergo: et ineamus fedus: vt sit testimoniū inter me q te.

℣ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

SCimus aūt qm̄ diligentibꝰ deū: oia cooperāt in bonū, iis q secm̄ propositū vocati sunt sci. Nā qđ prescisciuit, q predestinauit cōformes fieri imaginis filij sui, vt sit ipse primogenitus in

mistis fratrib⁹. Quos aũt p̃destinauit: hos ꝛ vocauit, ꝛ às vocauit: hos ꝛ iustificauit: illos aũt iustificauit: illos ꝛ glorificauit, ꝺ ergo dicemus ad hec? Si de⁹ ꝓ nobis ds cõtra nos? Qui etiã ꝓ pio filio suo nõ pepcit, sed ꝓ nobis oĩb⁹ tradidit illũ: quo nõ etiã cũ illo oĩa nobis donauit. Quis accusabit adu̇ersus electos dei? De⁹ qui iustificat? Quis est qui cõdẽnet? Chr̃istus Iesus q̃ mortuus est, imo q̃ ꝛ resurrexit, q̃ ꝛ est ad dexterã dei, q̃ etiã interpellat ꝓ nobis? Quis ergo nos separabit a charitate Chr̃isti? Tribulatio an angustia? an fames? an nuditas? an periculũ? an pclecutio? an gladius? sicut scriptũ est, ꝺa ꝓpter te mortificamur tota die estimati sumus sicut oues occisiõis. Sed in his oĩbus superamus ꝓpter eũ q̃ dilexit nos. Certus sum enim ꝺa neq̃ mors, neq̃ vita, neq̃ angeli, neq̃ principatus neq̃ virtutes, neq̃ instãtia, neq̃ futura, neq̃ fortitudo, neq̃ altitudo, neq̃ ꝓfundũ, neq̃ alia creatura poterit nos separare a charitate dei, q̃ est in Chr̃isto Iesu dño nostro.

C.9. ¶ Veritatẽ dico in Chr̃isto Iesu nõ mẽtior, testimoniũ mihi ꝓhibẽte cõscientia mea in spũ scõ qm̃ tristitia mihi magna est ꝛ cõtinuus dolor cordi meo, Optabã em̃ ego ipse anathema esse a chr̃isto ꝓ fratribus meis qui sunt cognati mei secm̃ carnẽ, qui sunt Israelite, q̃rũ adoptio est filior, ꝛ gloria, ꝛ testamẽtũ ꝛ legislatio, ꝛ obsequiũ, ꝛ promissa quor̃um patres, ex ꝙbus est Chr̃istus secm̃ carnẽ, qui est sup oĩa Deus benedictus in secula. Amen.

Feria quinta ex Geneli. Lectio prima.

TUlit itaq̃ Jacob lapidẽ, ꝛ erexit illũ in titulũ. Dixitq̃ fratrib⁹ suis, Afferte lapides. Qui congregantes fecerũt tumulũ, comederũtq̃ sup eũ. Quẽ vocauit Laban Tumulũ testis, ꝛ Jacob. Acteruũ testimonij: vterq̃ iuxta ꝓprietatẽ lingue sue. Dixitq̃ Labã. Tumul⁹ iste erit testis inter me ꝛ te hodie: ꝛ ideirco appellatũ est nomẽ eius Galaad, id est, tumulus testis, Intueat ꝛ iudicet dñs inter nos quando recesserimus a nobis, si afflixeris filias meas, ꝛ si introduxeris alias vxores sup eas, nullus sermonis nr̃i testis est absq̃ deo, q̃ ꝓspicit. Dixitq̃ rursus ad Jacob, En tumul⁹ hic ꝛ lapis quẽ erexi inter me ꝛ te, testis erit. Cu

mulus ſquã itte ꝙ lapis ſint
in teſtimoniũ: ſit aut ego trã
ſiero illũ ꝓgẽs ad te, aut tu
ꝓterieris malum mihi cogi-
tãs. Deus Abrahã ꝙ Deus
Nachoz iudicet inter nos.
Deus pris eozũ, Iurauit
ergo Jacob per timozem pa
tris ſui Iſaac, immolatis q̃
victimis in monte, vocauit
fratres ſuos vt ederẽt panẽ.
Qui cũ comediſſent, mãſe-
rũt ibi. Labã vero de nocte
cõſurgẽs, oſculat⁹ eſt filios
ꝙ filias ſuas, ꝙ benedixit illis:
reuerſuſ, ꝙ eſt in locũ ſuum.

℣ Ex epiſtola Pauli ad Ro
manos. Lectio ſecunda.

QUid ergo dicemus? Quia gẽs quæ non ſectabatur iuſtitiam, apprehendit iuſtitiam, iuſtitiam autem quæ ex fide eſt. Iſrael autem ſectando legem iuſtitiæ, in legem iuſtitiæ non peruenit. Quare? Quia non ex fide, ſed quaſi ex operibus legis. Offenderunt enim in lapidem offenſionis, ſicut ſcriptum eſt: Ecce pono in Sion lapidem offenſionis, & petram ſcandali: & qui credit in eum non confundetur. Fratres, voluntas quidem cordis mei, & obſecratio fiat ad deum pro illis in ſalutem. Teſtimonium enim perhibeo illis, quod æmulationem dei habent, ſed non ſecundum ſcientiam. Ignorantes enim dei iuſtitiam, & ſuam iuſtitiam querentes ſtatuere, iuſtitiæ dei non ſunt ſubiecti. Finis enim legis Chriſtus, ad iuſtitiam omni credenti. Moyſes enim ſcripſit quoniam iuſtitiam quæ ex lege eſt, qui fecerit homo, viuet in ea. Quæ autem ex fide iuſtitia ſic dicit: Ne dixeris in corde tuo, quis aſcendet in cælum? hoc eſt Chriſtum deducere: aut quis deſcendet in abyſſum? hoc eſt Chriſtum a mortuis reuocare. Sed quid dicit? Prope eſt verbum in ore tuo, & in corde tuo. Hoc eſt verbum fidei quod prædicamus. Quia ſi confeſſus fueris in ore tuo dominum Ieſum, & in corde tuo credideris quod deus illum ſuſcitauit a mortuis, ſalus eris. Corde enim creditur ad iuſtitiam, ore autem confeſſio fit ad ſalutem. Dicit enim ſcriptura: Omnis qui credit in eum non confundetur. Non enim eſt diſtinctio Iudæi & Græci: nam idem dominus omnium, diues in omnes qui inuocant illum. Omnis enim quicunque inuocauerit nomen domini ſalus erit. Quomodo ergo inuocabunt in quem non crediderunt? aut quomodo credent ei quem non audierunt? quomodo autem audient ſine prædicante? quomodo prædicabunt niſi mittantur? ſicut ſcriptum eſt: Quam pulchri pedes euangelizantium pacem, euangelizantium bona! Sed non omnes obtemperant euangelio. Iſaias enim dicit: Domine quis credidit auditui noſtro? Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum chriſti. Sed dico: Numquid non audierunt? Quidni? In omnem terram exiuit ſonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum. Sed dico: Numquid Iſrael non cognouit? Primus Moyſes dicit: Ego ad æmulationem vos adducam in non gentem, in gentem inſipientem vos irritabo. Iſaias autem audet & dicit: Inuentus ſum a non querentibus me, manifeſtus factus ſum eis qui me non interrogabant. Ad Iſrael autem dicit: Tota die expandi manus meas ad populum non credentem & contradicentem mihi.

℟ Deo gratias.

Feria.v. Dominice.ij. poſt paſchæ.

ptũ eſt. Jacob dilexi. Eſau
aũt odio habui. Quid ergo
dicemus? Nũqd iniqtas a-
pud Deũ? Abſit. Moſi enim
dicit, Miſerebor cuius mi-
ſereor, ꝙ miam præſtabo cuius
mireboz. Igitur non vo-
lẽtis, neq̃ currentis, ſed mi
ſerentis eſt dei. Dicit enim
ſcriptura Pharaoni, Quia
in hoc ipſum excitaui te vt
oſtendã in te virtutẽ meã, ꝙ
vt annũtietur nomẽ meum
in vniuerſa terra. Ergo, cui
vult miſerẽt, ꝙ quẽ vult in-
durat. Dicis itaq̃ mihi, qd
adhuc queritꝫ? voluntati eius
quis reſiſtit? O hõ, tu
ds es q̃ rñdeas deo. Nũqd
dicit figmentũ ei q̃ ſe finxit,
Quid me feciſti ſic? An non
habet ꝓteſtatẽ figul⁹ luti, ex
eadẽ maſſa facere aliud qdẽ
vas in honozẽ, aliud ño in
cõtumeliã? Nõ ſi deus vo
lẽs oñdere irã, ꝙ notã facere
poteſtatem ſuã, ſuſtinuit in
multa patiẽtia, vaſa irapta
in interitũ, vt oſtẽderet di-
uitias glozie ſue in vaſa mi
ſericozdie que ꝑparauit in
gloziam. Quos et vocauit,
nos: nõ ſolũ ex Judeis, ſed
etiã ex gẽtibus, ſicut i Oſee
dicit. Vocabo nõ plebẽ meã,
plebẽ meã, ꝙ nõ dilectã, dile-
ctã: ꝙ nõ miam cõſecutã, mi
ſericozdiã cõſecutã. Et erit:
in loco vbi dictũ eſt eis. Nõ

plebs mea vos: ibi vocabūt filij dei viui. Ysaias aūt clamat p Israel. Si fuerit numerus filioꝝ Israel tanq̄ arena maris, reliq̄e salue fient. Verbū aūt cōsummās, & abbreuiās in equitate: q̄a ō verbum breuiatū faciet dñs super terram. Et sicut predixit Ysaias, Nisi dñs sabaoth reliquisset nobis semē: sicut Sodoma facti essemus, & sicut Gomorrha similes fuissemus. Quid ergo dicem? Dñ gētes que nō sectabāt̄ iustitiā, apprehēderunt iustitiā, iustitiā aūt q̄ ex fide est, Israel vero sectando legē iustitie, in legē iustitie non peruenit. Quare? Quia nō ex fide, sed quasi ex operibus, offenderunt em in lapidem offensionis, sicut scriptū est. Ecce pono in Sion lapidem offensionis, & petram scandali: et omnis qui credit in eum, non confundetur.

℣ Feria sexta ex Genesi.

Lectio prima.

Ca.32 Iacob aūt̄ abijt in itinere quod ceperat: fueq̄ eī obuiam angeli dei. Quos cum vidisset, ait, Castra dei sūt hec: & appellauit nomē loci illius Mahanaim, id est castra. Misit aūt & nūtios ante se ad Esau fratrē suū in terrā Seir regionis Edom: precepitq̄ eis, dicens, Sic loquimini dño meo Esau, Hec dicit frater tuus Jacob, Apud Laban peregrinatus sum, & fui vsq̄ in presentē diem. Habeo boues & asinos & oues: & seruos & ancillas: mittoq̄ nūc legationē ad dñm meū, vt inueniam gratiam in conspectu tuo. Reuersiq̄ sunt nuntij ad Jacob, dicentes, Venimus ad Esau fratrem tuū, & ecce properat i occursum tibi cū quadringētis viris. Timuit Jacob valde, & perterritus diuisit populū qui secū erat, greges quoq̄ & oues & boues & camelos in duas turmas, dicens, Si venerit Esau ad vnam turmam, & percusserit eam, alia turma que reliqua est, saluabitur. Dixitq̄ Jacob, deus patris mei Abraham, & deus patris mei Isaac: domine qui dixisti mihi, Reuertere in terram tuam, & in locum natiuitatis tue, & benefaciam tibi: minor sum cūctis miserationibus tuis et veritate tua quā expleuisti seruo tuo in baculo meo: transiui Jordanem istum, et nunc cum duabus turmis regrediorꝝ. Erue me de manu fratris mei Esau, quia valde eum timeo: ne forte veniens percutiat matrē cū filijs. Tu locutus es

qō benefaceres mihi, ꝛ dilatares semē meū sicut arenā maris, que pre multitudine numerari non potest. Cūq; dormisset ibi nocte illa, sepavit de his q̄ habebat, munera Esau fratri suo, capras ducētas, hircos vigīti, oues ducētas, arietes viginti, camelos fetas cū pullis suis tringinta, vaccas quadraginta, ꝛ tauros viginti, asinas vigīti, ꝛ pullos eaꝝ decē

(Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Ca.10 FRatres, volūtas q̄dē cordis mei ꝛ obsecratio ad deū, sit pro illis in salutē. Testimoniū enim perhibeo illis quod emulationē q̄dē dei habent sed nō scōm sciam. Ignorātes enim iustitiā dei, ꝛ suam querentes statuere, iustitie dei nō sunt subiecti. Finis enim legis, Christus, ad iustitiā omni credēti. Moises em scripsit, qm iustitiā q̄ ex lege est, qui fecerit hō, viuet in ea. Que aūt ex fide est iustitia: sic dicit, Ne dixeris in corde tuo. Quis ascēdet in celū? id est, Christū reducere. Aut quis descendet in abyssum? hoc, est Christū a mortuis reuocare. Sed q̄d dicit scriptura? Prope est vbum in ore tuo, ꝛ in corde tuo, hoc, est vbū fidei qō p̄dicam9, q̄a si cōfitearis i ore tuo dñm Iesum, ꝛ in corde tuo credideris qō deus illū suscitauit a mortuis, saluus eris. Corde em credit ad iustitiā, ore aūt cōfessio fit ad salutē. Dicit em scriptura, Dis q̄ credit i illū, nō cōfundet. Nō em est distinctio Iudei ꝛ Greci, nā idē dñs omniū, diues in oēs q̄ inuocāt illū. Dis em quicūq; inuocauerit nomen dñi: saluus erit. Quo ergo inuocabunt cū in quē nō crediderūt? Aut quo credent ei quē non audierunt? Quo aūt audiēt sine p̄dicā te? Quo vero p̄dicabūt nisi mittāt? sicut scriptū est, Quā speciosi pedes euāgelizantiū pacē euangelizantiū bona. Sed nō oēs obtēdunt euāgelio. Ysaias enim dicit, Dñe, quis credidit auditui nostro? Ergo fides ex auditu, auditus aūt per vbum Christi. Sed dico: Numq̄d nō audierunt? Et quidem in omnē terram exiuit sonus eorum, ꝛ in fines orbis terre verba eorum. Sed dico, Nūquid Israel non cognouit? Primus Moyses dicit, Ego ad emulationem vos adducā in nō gentē, in gentē insipientē, in irā vos mittā. Ysaias aūt audet et dicit, Inuentus sum a non querentib9 me: palā apparui

ūs qui me nō interrogabāt. Ad Iſrael autē dicit, Tota die expādi manus meas ad populum non credentem et contradicentem.

℣ Sabbato ex Geneſi. Le. i.

ET miſit per manū ſeruorū ſuorū ſingulos ſeorſum greges, dixitq; pueris ſuis, Intercedite me, & ſit ſpatiū inter gregē & gregem. Et præcepit priori, dicēs, Si obuiū habueris fratrē meū Eſau, et interrogauerit te, Cuius es? aut, Quo vadis? aut, Cuius ſunt iſta que ſequeris? rūdebis, Serui tui Jacob, munera miſit domino ſuo Eſau: ipſe quoq; poſt nos venit. Similiter dedit mandata ſecūdo & tertio, ac cunctis qui ſequebātur greges, dicens, Iſtdē verbis loquimini ad Eſau cum inueneritis eū, et addetis, Ipſe quoq; ſeruus tuus Jacob iter noſtrū inſequitur, dixit enim, Placabo illū muneribus que præcedūt, & poſtea videbo illū, forſitan propitiabitur mihi. Præceſſerunt itaq; munera ante eum, ipſe vero manſit nocte illa in caſtris. Cumq; mane ſurrexiſſet, tulit duas vxores ſuas et totidem famulas cū vndecim filijs: & trāſiuit vadum Jaboch. Traductiſq; oībus que ad ſe pertinebant, mānſit ſolus: & ecce vir luctabatur cū eo vſq; mane. Qui cū videret quod eū ſuperare non poſſet, tetigit neruū femoris eius & ſtatim emarcuit. Dixitq; ad eū. Dimitte me, iā enim aſcendit auroza. Reſpōdit, Non dimittam te niſi bene dixeris mihi, Dit ergo, quod nomen eſt tibi? Rūdit, Jacob. Dixitille, Nequaq; inquit Jacob appellabitur nomen tuū, ſed Iſrahel, quia ſi cōtra deū fortis fuiſti, quanto magis contra homines preualebis? Interrogauit eū Jacob. Dic mihi quo appellaris nomine? Reſpōdit, Cur queris nomen meum qō eſt mirabile? Et benedixit ei in eodē loco. Vocauitq; Jacob nomen loci illius Phanuel, dicens, Vidi deū facie ad faciē: & ſalua facta eſt aīa mea. Oztusq; eſt ei ſtati ſol poſt quā trāſgreſſus eſt Phanuel: Ipſe vero claudicabat pede. Quā ab cauſam non comedūt neruum filij Iſrael, qui emarcuit in femore Jacob, vſque in preſentem diem, eo quod tetigerit neruū femoris eius, et obſtupuerit.

℣ Ex epiſtola Pauli ad Romanos Lectio ſecunda. Ca. 11

DIco ergo, Nunquid deus repulit populū ſuū? Abſit. Nam & ego Iſraelita ſum ex ſemine Abra-

hã, de tribu Beniamin. Nõ repulit Deus plebẽ suã quã plcuit. An nescitis in Elia quid dicit scriptura, quẽadmodũ interpellat deũ aduersum Israel? Dñe, prophetas tuos occiderũt, & altaria tua suffoderũt, & ego relict⁹ sum solus, & querũt aiam meam. Sed quid dicit illi diuinum respõsũ. Reliqui mihi septẽ milia virozũ: q̃ nõ curuauerunt genua ante Baal. Sic ergo & in hoc tẽpore, reliqe secundũ electionẽ gratie facte sunt. Si autẽ gratia iam nõ ex operib⁹. Alioquin gra tia non est gratia. Quid ergo? Quod querebat Israel, hoc nõ est cõsecutus: electio aũt cõsecuta est, ceteri vero excecati sunt, sicut scriptum est. Dedit illis deus spm̃ cõpunctionis, oculos: vt nõ videant, & aures, vt nõ audiãt vsq; in hodiernũ diẽ. Et Dauid dicit, Fiat mensa eoz̃ coram ipsis in laqueum & in captionẽ, & in scandalũ & in retributionẽ illis. Obscurent̃ oculi eozũ ne videant & dorsum eozũ semp incurua. Dico ergo, Nũquid sic offenderũt vt caderent? Absit. Sed illozũ delicto salus gentibus vt illos emulent̃. Quod si delictum illozũ diuitie sunt mundi, & diminutio eozum diuitie gẽtiũ: quãto magis plenitudo eozũ? Vobis enim dico gẽtibus. Quãdiu quidẽ ego sum gentiũ apostolus, ministeriũ meũ honorificabo, si quo ad emulandũ prouocẽ carnẽ meã, & saluos faciã aliquos ex illis. Si enim amissio eozũ, reconciliatio est mũdi, quæ assumptio nisi vita ex mortuis? Quod si delibatio sancta est, & massa, et si radix sãcta est, & rami. Quod si aliqui ex ramis fracti sunt, tu autẽ cũ oleaster esses, insertus es in illis, & socius radicis & pinguedinis oliue factus es, noli gloriari aduersus ramos. Nõ si gloriaris nõ tu radicẽ portas: sed radix te.

℣. Dñica tertia post Pascha.

Lectio prima.

Leuãs aũt Jacob oculos suos, vidit venientem Esau, & cũ eo quadringẽtos viros, diuisitq; filios Lie & Rachel, ambarũq; famularũ, & posuit vtrãq; ancillã & liberos earũ in primis: Liam vero, & filios eius in secundo loco: Rachel aũt & Joseph nouissimos. Et ipse progrediens adorauit prosternus in terrã septies, donec appropinquaret frater eius. Currens itaq; Esau obuiauit fratri suo, amplexatus est eũ, stringẽsq; collũ eius, & osculans fleuit. Leuatisq; oculis vidit mulieres et paruulos

erũ, & ait, Quid tibi volũt istæ tu de populo qui mecum
tibi sit ad te pertinet? Ait: Ru- est, saltem soci tui remaneant
dit, Paruuli sũt quos donauit mihi vie tue. Non est, inquit, ne-
deus seruo tuo. Et accessit: hoc vno tantum indi-
appropinquãtes ancillæ & filii geo, vt inueniam gratiã in
earum incuruati sunt. Ac cessit conspectu tuo domine mi.
quoq; Lia cum pueris suis: & tum similiter adorauerunt. Extremi Ioseph & Rachel adorauerunt. Dixitq; Esau, Quenã sunt iste turme quas obuiã habui? Respondit, Vt inuenirẽ gratiã coram dño meo. At ille ait, Habeo plurima frater mi, sint tua tibi. Dixit Iacob, Noli ita obsecro, sed si inueni gratiã in oculis tuis, accipe munuscula de manibus meis, sic enim vidi faciẽ tuã quasi viderim vultũ dei, esto mihi propitius, & suscipe benedictionem quam attulit tibi, & quã donauit mihi deus, tribuens oĩa. Vix fratre cõpellente suscipiẽs ait. Gradiamur simul eroq; socius itineris tui. Dixitq; Iacob: Nosti dñe mi q̃ paruulos habeã teneros, & oues & boues fetas mecũ, quas si plꝰ in ambulãdo fecero laborare morietur vna die cuncti greges. Præcedat dñs meus ad seruũ suũ: & ego sequar paulatim vestigia eius, sicut videro paruulos meos posse, donec veniã ad dñm meũ in Seir. Respõdit Esau, Ozo

C Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Dicit ergo, Fracti sunt rami: vt ego inserar. Bene propter incredulitatẽ fracti sunt tu autẽ fide stas, noli altum sapere: sed time. Si enim deus naturalibus ramis non pepercit, ne forte nec tibi parcat. Vide ergo bonitatẽ & seueritatem Dei, in eos quidẽ qui ceciderũt, seueritatẽ: in te autẽ bonitatem Dei, si permãseris in bonitate, alioquin & tu excideris. Sed & illi, si non permanserint in incredulitate: inserentur potẽs est enim deus iterum inserere illos. Nam si & tu ex naturali excisus es oleastro, et contra naturam insertus es in bonam oliuam quanto magis hi qui secundum naturam, inserentur sue oliue? Nolo enim vos ignorare fratres mysterium hoc, vt non sitis vobismetipsis sapientes, quia cecitas ex parte contigit in Israel, donec plenitudo gentium intraret: & sic omnis Israel saluus fieret, sicut scriptũ est, Veniet ex Sion qui eripiat et auertat impie

tatē a Jacob. Et hoc illis a me testimoniū, cū abstulero peccata eoꝝ, Secundū euā gelīū q̄dē, inimici ꝓptervos cōm electionem autē, chari ꝓpter pres. Sine penitē tia em sunt dona ꝫ vocatio dei. Sicut enim aliq̄n ꝫ vos non credidistis deo, nūc aūt misericordiā consecuti estis ꝓp incredulitatē illoꝝ ita ꝫ isti nunc nō crediderunt in vestrā misericordiā: vt ꝫ ipi misericordiā consequantur Cōclusit enim deus omnia in incredulitate, vt omniū misereatur. O altitudo diui tiarū sapiētie ꝫ scientie Dei quā incōprehensibilia sunt iudicia eius, ꝫ inuestigabiles vie eius q̄s enim cognouit sensum dñi? Aut quis consiliarius eius fuit? Aut quis prior dedit illi: et retribuet ei? Quoniam ex ipso, ꝫ per ipsum, ꝫ in ipso sunt oīa: ipsi glia in secula seculoꝝ. Amē.

¶ Tertia lectio scōm Joānē

Ca. 16

IN illo tpe: Dixit Jesꝰ discipulis suis modicū ꝫ iā non videbitis me, ꝫ iterū modicū et videbitis me qa vado ad patrē. Et reliq̄.

Homilia scti Augustini epi.

HEc dñi verba: vbi ait modicū ꝫ iā non videbitis me, ꝫ iterū modicū et videbitis me: quia vado ad patrē ita obscura erant discipulis antequā id quod dixit esset impletū vt quererentes inter se quid esset qd diceret, omnino se nescire fatererent, Sequitur em euangelium. Dixerunt ergo ex discipulis eius ad inuicē, Quid est hoc quod dicit nobis: modicum ꝫ non videbitis me: ꝫ iterū modicū ꝫ videbitis me: quia vado ad patrē? Dicebāt ergo: Quid est hoc quod dicit nobis modicū? Nescimus qd loquitur. Hoc em est qd eos mouebat, quia dixit modicū ꝫ non videbitis me: ꝫ iterū modicū ꝫ videbitis me. Nō in precedentibus qa nō dixerat modicum, sed dixerat ad patrē vado ꝫ iam non videbitis me tanquā aperte ille vilis est loqui, nec inter se de hoc aliquid quesierūt: Nunc ergo quod illis tunc obscurū fuit ꝫ mox manifestū est, iā nobis vtiq̄ manifestū est, Post paululū enim passus est: ꝫ non viderūt eū. Rursus post paululū resurrexit ꝫ viderunt eum. Illud aūt qd ait: et iam nō videbitis me, quia isto verbo id est iā hoc intelligi voluit q̄ eū vlterius non viderēt, ibi expōnimus qūo accipiendum sit, vbi dixit. De iustitia autē quia ad patrē vado, ꝫ iā non videbitis me: qa scilicet mox

tálem. Lxiiij. vltertius nō viderunt.

Oratio.

DEus qui errantibus vt in viam possint redire iustitie veritatis tue lumē ostendis: da cunctis qui christiana profitione cēsentur, et illa respuere que huic inimica sunt nomini et ea q̄ sunt apta sectari. Per.

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio prima.

REuersus est itaq̄ illo die Esau itinere quo venerat in Seir. Et Jacob venit in Socoth, vbi edifica ta domo et fixis tentoriis, appellauit nomē loci illius Socoth, id est tabernacula. Trāsiuitq̄ in Salē vrbem Sichimoz̄, que est in terra Chanaā, postq̄ reuersus est de Mesopotamia Syrie, et habitauit iuxta oppidum. Emitq̄ partem agri in qua fixerat tabernacula: a filijs Emoz patris Sichē centum agnis. Et erecto ibi altari, invocauit super illud fortissimum Deum Jsrael.

¶ Egressa est autem Dina filia Lie vt videret mulieres regionis illius. Quā cū vidisset Sichē filius Emoz Heuei, princeps terre illius adamauit eā: et raptā, et dormiuit cū illa, vi oppressens virginē. Et cōglutinata est aīa eius cū ea, tristēq̄ deliniuit blanditijs. Et pergēs ad Emoz patrē suū, Accipe, inquit, mihi puellā hanc cōiugē. Quod cū audisset Jacob absentibus filijs, et in pastu pecoz̄ occupatis, siluit donec rediret. Egresso autē Emoz patre Sichē vt loqueretur ad Jacob, ecce filij eius veniebāt de agro, auditoq̄ qđ acciderat, irati sunt valde eo quod fedā rē operatus esset in Jsrael, et violata filia Jacob rē illicitā ppetrasset. Locutus est itaq̄ Emoz ad eos, Sichē filij mei adhesit aīa filie vestre, date eam illi vxorē. Et iungam⁹ vicissim cōnubia, filias vestras date nobis et filias nostras accipite. Et habitate nobiscum, terra in potestate vestra est, exercete, negociamini, et possidete eam.

¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

OBsecro itaq̄ vos fratres per miam Dei, vt exhibeatis corpora vestra hostiā viuentē sanctā, deo placentē, rationabile obsequiū vestrū. Et nolite cōformari huic seculo: sed reformamini in nouitate sensus vestri vt probetis que sit voluntas dei bona, et beneplacēs, et perfecta. Dico enim per gratiā que data est mihi, omnibus q̄ sunt inter vos. Non plus sapere Ca. 12

quã oportet sapere, sed sape re ad sobrietatẽ, & unicuiq; sicut deus diuisit mensurã fidei. Sicut enim in uno corpore, multa mẽbra habemꝰ, oia autẽ membra nõ eundẽ actũ habent: ita multi unũ corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius mẽbra, habẽtes donationes secundũ gratiã que data est nobis, differentes, siue prophetiã secundũ rationem fidei siue ministeriũ in ministrando, siue qui docet in doctrina, qui exhortatur in exhortando, qui tribuit in simplicitate, & præest in solicitudine, & miserẽ in hilaritate. Dilectio sine simulatione, odiẽtes malum, adherentes bono, charitatẽ fraternitatis inuicẽ diligentes: honore inuicem præueniẽtes, solicitudine nõ pigri, spiritũ feruentes, dño seruientes, spe gaudentes, in tribulatione patientes, orationi instãtes necessitatibus sanctorũ cõmunicantes, hospitalitatem sectantes. Benedicite persequentibus uos: benedicite et nolite maledicere. Gaudere cũ gaudẽtibus, flere cum flentibus. Idipsum inuicẽ sentientes, Non alta sapientes, sed humilibus cõsentiẽtes. Nolite esse prudentes apud uosmetipsos. Nulli malum pro malo reddentes. Prouidentes bona non tantũ cora Deo, sed etiã coram oĩbus hominibus. Si fieri potest, qđ in uobis est, cũ oĩbus hominibus pacẽ habentes. Nõ uosmetipsos defendẽtes charissimi, sed date locũ iræ, scriptũ est enim. Mihi uindictã, ego retribuã, dicit dñs. Sed si esurierit inimicus tuus, ciba illum si sitit, potũ da illi, hoc enim faciẽs carbões ignis congeres sup caput eius. Noli uinci a malo, sed uince in bono malũ.

℣ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima.

Sed & Sichẽ ad patrẽ et ad fratres eius ait, Inuentã gratiã coram uobis & quecunq; statueritis dabo augete dotẽ, & munera poscite, & libenter tribuã quod petieritis, tantũ date mihi puellã hanc uxorẽ. Respondẽrunt filij Iacob Sichẽm et patri eius in dolo, loquẽtes ob stuprũ sororis, Non possumus facere quod petitis, nec dare sororẽ nostrã homini incircunciso, quod illicitũ & nephas apud nos. Sed in hoc ualebimus fœdere rari, si uolueritis esse similes nostri, & circunciderit in uobis omnis masculini sexus. Tũc dabimus et accipiemus mutuo filias uestras ac no-

bras, & habitabimꝰ vobiscū
erimusq; vnus populus. Si
autē circuncidi nolueritis,
tollemus filiā nostrā, & rece
dem⁹. Placuit oblatio eozū
Emoz. & Sichem filio eius:
Nec distulit adolescēs, quin
statim qđ petebat expleret,
amabat enim puellā valde,
& ipse erat inclytus in omni
domo patris sui. Ingressiq;
portā vrbis: locuti sunt ad
populū. Viri isti pacifici sūt
et volunt habitare nobiscū
negotientur in terra & exer
ceant eam, q̄ spatiosa & lata
est coram eis: filias eoz
accipiemus vxores, et nēas
filis dabimus. Vnū est, quo
differtur tantū bonū. Si cir
cuncidamus masculos no-
stros ritū gentis imitantes
Et substantia eozū & pecora
eorum cuncta que possidēt, nostra
erunt tantū in hoc acquiesc-
camus: et habitantes simul
vnum efficiamus ppulum.
Astensiq; sunt omnes, circū
cisis cunctis maribus.

C Ex epistola Pauli ad Ro
manos. Lectio secunda.

Omnis anima potestatibꝰ sublimioribꝰ sub-
dita sit: non est enī potestas
a deo, que autē sunt, a deo
ordinate sunt. Itaq; qui re-
sistit potestati, Dei ordina-
tioni resistit. Qui autē resi
stunt, ipsi sibi dānationem
acquirunt, nā principes non
sunt timozi boni operis sed
mali. Vis autē non timere
potestatē: Bonū fac: & habe
bis laudē ex illa. Dei enim
minister est tibi in bonum.
Si autē malū feceris: time:
non enim sine causa gladiū
portat, dei enim minister est
vindex in irā ei qui malum
agit. Ideoq; necessitati sub
diti estote: non solū propter
irā: sed etiā propter conscie
tiā. Ideo enī & tributa pre-
statis: ministri enī Dei sunt
in hoc ipsum seruientes. Red
dite ergo omnibus debita:
cui tributū, tributū: cui ve-
ctigal, vectigal: cui timozē, ti
mozē, cui honozē, honozem:
nemini quicq̄ debeatis: nisi
Vt inuicem diligatis: qui
enim diligit proximum: le-
gem implevit. Nam. Non
adulterabis: Non occides:
Non furaberis: Nō falsum
testimonium dices. Non cō
cupisces: et si quod est aliud
mandatum: in hoc verbo in
staurat: Diliges proxi-
mum tuum sicut teipsum.
Dilectio proximi: malū non
operatur. Plenitudo ergo
legis, est dilectio: Et hoc sciē
tes tempus quia hora est
iam nos de somno surgere.
Nunc enim propior est no-
stra salus: quam cum credi-
mus. Nox precessit: dies

autē appropinquauit. Abū-
ciamus ergo opera tenebra-
rum. & induamur arma lu-
cis. Sicut in die: honeste ā-
bulemus: nō in comessatio-
nibus & ebrietatibus, nō in
cubilib⁹ & impudicitijs: non
in contentione & emulatiōe:
sed induimini dñm Jesum
Christum: & carnis curā ne
feceritis in desideriis.

¶ Feria. iiij. ex Genesi. Le.

ET cece: die tertio q̄ fi
dolor est: arreptis duo filij
Jacob. Simeon & Leui fra-
tres Dine: gladijs: ingressi
sunt vrbē confidēter: inter-
fectisq; oib⁹ masculis. Emor
& Sichē pariter necauerūt:
tollentes Dinam de domo
Sichē sororē suam. Quib⁹
egressis irruerūt super occi-
sos ceteri filij Jacob: et de-p
pulati sunt vrbē in vltionē
stupri. Oues eorū: & armen
ta & asinos: cūctaq; vastātes
que in domibus & in agris
erant: paruulos quoq; eorū
et vxores duxerūt captiuas
Quibus perpetratis auda-
cter: Jacob dixit ad Simeō
& Leui: Turbastis me, & o-
diosum fecistis me Chana-
neis & Pherezeis habitato-
ribus terre hui⁹, nos pauci
sumus, illi congregati percu
tient me, & deleb⁹ ego & do
mus mea. Responderunt:
Nūquid vt scorto abuti de
buere sorore nostra?

¶ Interea locutus est deus ad Jacob: Surge & ascende Bethel, & habita ibi, faciq; al tare deo qui apparuit tibi, quando fugiebas Esau fra, trē tuū. Jacob vero conuo cata oī domo sua ait: Abijci te deos alienos, q̄ in medio vestri sunt, & mūdamini, ac mutate vestimenta vestra. Surgite et ascendamus in Bethel, & faciamus ibi altā re Deo qui exaudiuit me in die tribulationis mee, & so cius fuit itineris' mei. Dede runt ergo ei oēs deos alie nos quos habebant, & mau res que erāt in auribus eo rū, at ille infodit eas subter bē Sichē. Cumq; profecti el sent, terror Dei inuasit oēs per circuitū ciuitates, & non sunt ausi persequi recedētes

¶ Ex Epistola Pauli ad Ro manos. Lectio secunda.

ASsumite autē infide ptationibus cogitationum Alius enim credit se mandu care oia: qui autē infirmus est olus manducat. Js qui manducat, nō manducantē non spernat, & qui non man ducat, manducantē non iu dicet, deus enim illū assumpsit. Tu q̄s es, qui iudicas alie-

num seruum? Dño suo stat aut cadit, stabit aũt, potens ẽ aũt deus statuere illum. Nã alius iudicat diẽ inter diẽ, alius aũt iudicat omnẽ diẽ. Unusq̃q; in suo sensu abundet. Qui sapit diẽ, dño sapit. Et ḳ manducat, dño manducat: gratias ẽm agit deo. Et qui non mãducat, dño non mãducat, & gratias agit deo. Nemo ẽm nostrũ sibi viuit, & nemo sibi moritur. Siue ẽm viuimus, dño viuimus: siue morimur dño morimur. Siue ergo viuimus siue morimur dñi sumus. In hoc ẽm Christus mortuus est & resurrexit, vt & viuoꝝ & mortuoꝝ dominetur. Tu aũt quid iudicas fratrem tuũ? aut tu quare spernis fratrẽ tuũ? Oẽs ẽm stabimꝰ ante tribunal Christi: scriptũ est ẽm: Uiuo ego dicit dñs qm mihi flectetur omne genu, & ois lingua cõfitebitur Deo. Itaq̃ vnusquisq; nostrũ pro se rationẽ reddet deo. Non ergo ãpliꝰ inuicẽ iudicemus, sed hoc iudicate magis, ne ponatis offendiculũ fratri vel scãdalũ. Scio & confido in dño Iesu quia nihil commune per ipsum, nisi ei qui existimat ꝺ̃ commune esse illi commune est. Si enim ꝓpter cibum frater tuus contristat, iam nõ secundũ charitatẽ ambulas. Noli cibo tuo illũ perdere ꝓ quo Christus mortuus est. Non ergo blasphemetur bonũ nostrũ. Non est enim regnũ dei esca & potus, sed iustitia & pax, & gaudiũ in spiritu sancto, qui ẽm in hoc seruit Christo, placet deo & ꝓbatus est hoibus.

¶ Feria quinta ex Geneſi.

Lectio prima.

Genit igit̃ Iacob Lusã q̃ est in terra Chanaan cognomento Bethel, ipse & omnis populus cũ eo. Edificauit q̃q; ibi altare, & appellauit nomẽ loci illius Domus Dei: ibi ẽm apparuit ei deus cũ fugeret fratrẽ suũ. Eodẽ tpe mortua est Debora nutrix Rebecce, & sepulta est ad radices Bethel subter quercũ, vocatũq; est nomen loci illius Quercus fletus. Apparuit autem iterũ deus Iacob postq̃ reuersus est de Mesopotamia Syrie, benedixitq; ei dicẽs: Nõ vocaberis vltra Iacob, sed Israel erit nomen tuũ. Et appellauit eũ Israel. dixitq; ei: Ego deus omnipotens: Cresce & multiplicare, gentes, & populi nationum ex te erunt, reges de lumbis tuis egredientur. Terramq; quã dedi Abrahã & Isaac dabo tibi & semini tuo post te. Et

recessit ab eo, ille vero erexit titulum lapideū in loco quo locut⁹ fuerat ei deus: libās super eum libamina, & effudens oleū, vocans nomen loci illius Bethel. Egressus autē inde venit verno tēpore ad terrā que ducit Ephratan, in qua cū parturiret Rachel, ob difficultatē partus periclitari cepit. Dixitque ei obstetrix: Noli timere, quia & hunc habebis filiū. Egrediente aūt anima pre dolore & imminente iā morte vocauit nomen filij sui Benoni, id est filij dolozis mei, pater vero appellauit eum Benjamin, id est filius dextre.

¶ Ex Epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Fratres que pacis sunt sectemur & que edificationis sunt, inuicē custodiamus. Noli propter escā destruere opus Dei: oīa quidem sunt munda: sed malum est homini qui per offendiculū manducat. Bonum est non manducare carnē & non bibere vinum, ne & in quo frater tuus offendatur aut scādalizatur aut infirmatur. Tu fidē habes penes temetipsum, habe cor ā deo. Beatus qui non iudicat semetipsum in eo qđ probat. Qui autē discernit, si manducauerit dānatus est, quia non ex fide. Omne autem quod non est ex fide, peccatum est.

¶ Debemus autem nos firmiores, imbecillitates infirmoz̄ sustinere, & nō nobis placere. Unusquisq; vestrū proximo suo placeat in bonum, ad edificationē. Etenim Christus nō sibi placuit, sed sicut scriptū est: Improperia improperantium tibi, ceciderunt super me. Quecunque enim ad nostrā doctrinam scripta sunt, vt per patiētiā & consolationē scripturarū spem habeamus. Deus aūt patientie & solatij, det vobis idipsum sapere in alterutrū sēm Jesū Christū, vt vnanimes, vno ore honorificetis deum & patrē dñi nostri Jesu Christi. Propter qđ suscipite inuicē, sicut & Christus suscepit vos in honorē Dei. Dico enim Christum Jesum, ministrū fuisse circūcisionis propter veritatē Dei, ad confirmandas promissiones patrum. Gentes autē super misericordia, honorare deum, sicut scriptū est. Propterea confitebor tibi in gentibus dñe, & nomini tuo cantabo. Et iterū dicit: Letamini gētes cum plebe eius. Et iterū: Laudate omnes gētes dñm, & magnificate eū omnes populi. Et rursus Ysaias ait: Erit ra-

dix Jesse, & qui exurget rege re gentes, in eo gentes spe rabūt. deus aūt spei, repleat vos omni gaudio & pace in credēdo, vt abundetis in spe in virtute spiritus sancti.

¶ Feria sexta ex Genesi.

Lectio prima.

Mortua est ergo Rachel & sepulta est i via que ducit Ephzaram, hec est Bethlehē. Erexitq; Jacob titulū super sepulchrū eius hic est titulus monumenti Rachel, vsq; in presentē diē. Egressus inde fixit taberna culum trans turrē gregis. Cūq; habitaret in illa regio ne, abiit & dormiuit cū Bala concubina patris sui: qđ illū minie latuit. Erāt aūt filij Jacob duodecim. Filij Lie, primogenitus Ruben, & Simeon & Leui & Judas & Jssachar & Zabulon. Filij Rachel, Joseph & Beniamī Filij Bale ancille Rachelis Dan & Nephthalim. Filij Zelphe ancille Lie, Gad et Aser. hi sunt filij Jacob qui nati sūt ei in Mesopotamia Syrie. Venit etiā ad Jsaac patrē suum in Mambre ci titatē Arbee, hec est Hebrō in qua peregrinat9 est Abra ham & Jsaac. Et completi sunt dies Jsaac centū octo ginta annozum. Consump tusq; etate moztuus est, et appositus est populo suo se nex & plenus dierum: & sepe lierunt eum Esau & Jacob filij sui.

¶ Ex epistola Pauli ad Romanos. Lectio secunda.

Certus sum aūtem fratres mei, & ego ipse de vobis, quoniam & ipsi pleni estis dilectione, repleti omni scientia, ita vt possitis alter utrū monere. Audacius aūt scripsi vobis fratres ex parte tanquā in memoriā vos reducēs: propter grātiā que data est mihi a Deo, vt sim minister Christi Jesu in gētibus, sanctificās euangeliū dei, vt fiat oblatio gentium accepta, & sanctificata in spiritu sancto. Habeo igit̄ gloriam in Christo Jesu ad deū. Non em̄ audeo aliq̄d loqui eoz̄ que per me non effecit Christus in obedientiā gentium verbo & factis, in virtute signoz̄ & prodigioz̄ū, in virtute spiritus sancti, ita vt ab Jerusalē per circuitum vsq; ad Illiricum repleuerim euangelium Christi. Sic aut̄ prędicaui euangelium hoc, non vbi nominatus est Christus, ne super alienum fundamentum edificarem: sed sicut scriptū est, Quibus non est annuntiatū de eo, videbunt, & qui nō audierunt de eo intelligent.

Propter quod & impediebar plurimũ venire ad vos. & p hibitus sũ vsq; adhuc. Nũc vero vlteriꝰ locũ non habẽs ¶ in his regionibus, cupiditatẽ autẽ habens veniendi ad vos ex multis iã precedentibus annis, cũ in hispaniam proficisci cepero, spero q; preteriẽs videã vos. & a vobis deducar illuc, si vobis primũ ex parte fruitus fuero. Nunc igitur proficiscor in Hierusalem ministrare sanctis. Probauerũt enim Macedonia & Achaia collationẽ aliquã facere in pauperes sanctos qui sunt in Hierusalẽ. Placuit enim eis & debitores sunt eorũ. Nã si spiritualiũ eorũ participes facti sunt gẽtiles debent & in carnalibus ministrare illis. Hoc igitꝛ cũ cõsummauero & assignauero eis fructũ hunc, per vos proficiscar in Hispaniã. Scio aũt q̃m veniens ad vos, in abundantia benedictionis euangelij Christi veniã. Obsecro ergo vos fratres p dominũ nostrũ Iesũ Christũ, & per charitatẽ sancti spiritꝰ vt adiuuetis me in orationibus p me ad deũ, vt liberer ab infidelibus qui sunt in Judea, & obsequij mei oblatio accepta fiat in Jerusalẽ sanctis, vt veniã ad vos in gaudio per voluntatẽ Dei, vt refrigerer vobiscũ. Deus autem pacis sit cum omnibus vobis. Amen.

Sabbato ex Geneſi. Le.

¶ Hec sunt aũt generationes Esau, ipse est Edõ Esau accepit vxores de filiabus Chanaã, Ada filiã Elõ Hethei, & Nolibama filiam Sebeon Heuei, Basemath quoq; filiã Ismahel sororẽ Nabaioth. Peperit autem Ada, Eliphaz: Baseth genuit Rahuel. Nolibama genuit Jehus & Jhelom & Core: hi filij Esau qui nati sunt ei in terra Chanaã. Tulit autem Esau vxores suas & filios & filias, & omnẽ animã domus suę, & substãtiã, & pecora, & cuncta que habere poterat in terra Chanaan, & abiit in alterã regionem, recessitq; a fratre suo Jacob. Diuites enim erãt valde, & simul habitare nõ poterant, nec sustinebat eos terra peregrinationis eorũ propter multitudinem gregũ. Habitauitq; Esau in monte Seir, ipse est Edõ. Hę aũt sunt generationes Esau patris Edõ in monte Seir, & hec nota sunt ducum eius, Eliphaz filius Ada vxoris Esau: Rahuel quoq; filius Basemath vxoris eius. Fueruntq; Eliphaz filij, Theman, Omar, Sephus, & Gathã, & Senẽ.

Erat aũt Thanna cõcubi
na Eliphaz filij Esau, que
peperit ei Amalech. Hi sunt
filij Ida vxoris Esau. Filij
autẽ Rahuel, Nahath & Za
ra, Samma & Meza, hi filij
Balemath vxoris Esau.
Iti quoq; erant filij Doli
bama filie Ane filie Sebeon
vxoris Esau, quos genuit
ei Jehus & Jhelom & Core.

¶ Expistola Pauli ad Ro
manos. Lectio secunda.

Q Ommẽdo aũt vobis
Pheben sororem no
strã, que est in ministerio ec
clesie que est Cenchreis, vt
eã suscipiatis in dño digne
sanctis, & assistatis ei, in quo
cũq; negocio vestri indigue
rit, etenim ipsa quoq; astitit
multis & mihi ipsi. Saluta
te Priscã & Aquilã adiuto
res meos in Christo Jesu
(qui pro aia mea, suas cerui
ces supposuerũt, quibus nõ
solus ego gratias ago, sed &
cuncte ecclesie gentiũ) & do
mestică ecclesiã eorũ. Salu
tate Epenetũ dilectũ mihi,
qui est primitiuus Asie in
Christo Jesu. Salutate
Mariã q̃ multũ laborauit
in vobis. Salutate Andro
nicũ & Juniã cognatos & cõ
captiuos meos, qui sunt no
biles in apostolis, q̃ & ante me
fuerunt in Christo. Salu
tate Ampliatũ dilectissimũ
mihi in dño. Salutate Vr
banum adiutorẽ nostrũ in
Christo Jesu, & Stachin di
lectum meũ. Salutate Ap
pellem probum in Christo.
Salutate eos q̃ sunt ex Ari
stoboli domo. Salutate He
rodionẽ cognatũ meũ. Sa
lutate eos qui sunt ex Nar
cisi domo, qui sunt in dño.
Salutate Tryphenã & Try
phosam, que laborant in do
mino. Salutate Persidem
charissimã que multũ labo
rauit in dño. Salutate Ru
fum electũ in dño, & matrem
eius & meã. Salutate Asyn
critum, Phlegontẽ, Hermẽ,
Patrobã, Hermam, & qui cũ
eis sunt, fratres. Salutate
Philologũ & Juliã, Nereũ et
sororẽ eius & Olympiadem
& oẽs qui cum eis sunt san
ctos. Salutate inuicẽ in os
culo sancto. Salutant vos
oẽs ecclesie Christi, Rogo
aũt vos fratres vt obserue
tis eos qui dissensiones & of
fendicula preter doctrinam
quã vos didicistis, faciunt,
& declinate ab illis. Huius
modi enim Christo dño no
stro non seruiũt sed suo vẽ
tri, & per dulces sermones, &
benedictiones seducũt corda
innocentium. Vestra enim
obedientia, in omni loco di
uulgata est. Gaudeo igitur
in vobis. Sed volo vos sa

pientes esse in bono, & simplices in malo. Deus autē pacis, cōterat satanā sub pedib⁹ vestris velociter. Gratia dñi nostri Jesu Christi vobiscū. Salutat vos Timoteus adiutor meus: Lucius, & Jason, & Sosipater cognati mei. Saluto vos ego. Tertius qui scripsi epistolā in dño. Salutat vos Caius hospes meus & vniuersæ ecclesiæ. Salutat vos Erastus arcarius ciuitatis & Quartus frater. Gratia dñi nostri Jesu Christi cū omnibus vobis Amen. Ei autē qui potens est vos confirmare iuxta euāgelium meū & prædicationē Jesu Christi secundū reuelationē mysterij, tēporibus eternis taciti (quod nūc patefactū est per scripturas prophetarū secūdum præceptū eterni Dei ad obeditionē fidei) in cunctis gentibus cogniti, soli sapienti Deo per Jesum Christū, cui honor & gloria in secula seculorum. Amen.

¶ Dñica quarta post pascha

Ex Genesi. Lectio prima.

HI duces filiorū Esau. Filij Eliphaz primogeniti Esau dux Theman, dux Omar, dux Sephua, dux Cenem, dux Coze dux Gathā, dux Amalech, hi filij Eliphaz in terra Edō, & hi filij Rue, hi quoq; filij Mahuel filij Esau, dux Nabath dux Zara, dux Zamma dux Moza: hi aūt duces Rahuel in terra Edō: isti filij Balemath uxoris Esau. Hi autē filij Oolibama uxoris Esau dux Jehus, dux Jhelō, dux Coze: hi duces Oolibama filie Ane uxoris Esau. Isti sunt filij Esau, & hi duces eorū, ipse est Edō. Isti sunt filij Seir Horrhei habitatores terre, Lotan & Sobal et Sebeon & Ana et Dison et Eser, & Disan. Hi duces Horrhei, filij Seir in terra Edō. Facti sunt autē filij Lotan Hori & Hemā: erat autē soror Lotan Thāna. Et isti filij Sobal, Aluam & Manahath & Ebal, & Sepho & Onā. Et hi filij Sebeon, Aia & Ana. Iste est Ana q̄ inuenit aquas calidas in solitudine, cū pasceret Asinas Sebeon patris sui. Habuit q̄ filium Dison, & filiam Oolibama. Et isti filij Dison, Hādā et Eleba & Jethrā & Charā. Hi quoq; filij Eser: Balaā & Zauā & Acā. Habuit autē filios Disan, Hus, & Aram. Hi duces Horrheozum, dux Lotan, dux Sobal dux Sebeon, dux Ana, dux Dison, dux Eser, dux Disan: Isti duces horrheozum qui imperauerunt in terra Seir.

thios prima. Lectio secunda

cap. 1

Paulus vocatus apostolus Jesu Christi, p voluntatem Dei, & Sosthenes frater, ecclesie Dei que est Corinthi, sanctificatis i Christo Jesu, vocatis sanctis, cū oibus qui invocant nomen dñi nostri Jesu Christi in oi loco ipsoꝝ & nostro, gratia vobis, & pax a deo patre nostro & dño Jesu Christo.

℣ Gratias ago deo meo semper pro vobis, in gratia dei q̄ data est vobis in Christo Jesu: q in omnib⁹ diuites facti estis in illo, in oi verbo & in omni sciētia, sicut testimoniū Christi confirmatū est in vobis, ita vt nihil vobis desit in vlla gratia, expectantib⁹ revelationē dñi nostri Jesu Christi, q̄ & confirmabit vos vsq; in finē sine crimine, in die aduētus dñi nostri Jesu Christi. Fidelis deus per quē vocati estis in societatē filij eius Jesu Christi dñi nostri. Obsecro autē vos fratres, per nomen dñi nostri Jesu Christi, vt idipsum dicatis oēs, & nō sint in vobis schismata: sitis autē perfecti in eodē sensu, & in eadem sententia. Significatū est enim mihi de vobis fratres mei, ab ijs q̄ sunt Chloes, q̄a cōtēciōes sunt inter vos

Hoc autē dico, quod vnusquisq; vestrū dicit: Ego q̄dem sum Pauli, ego autem Apollo, ego vero Cephe, ego autem Christi. Diuisus est Christus? Nūquid Paul⁹ crucifix⁹ est pro vobis? aut in nomine Pauli baptizati estis? Grās ago Deo meo, quod neminē vestrū baptizaui, nisi Crispū & Caiū ne q̄s dicat quod in noīe meo baptizati estis. Baptizaui aūt & Stephane domū. Ceterum nescio si quē aliū vestrū baptizauerim. Nō enim misit me Christ⁹ baptizare, sed euangelizare, nō in sapiētia verbi, vt non euacuetur crux Christi. Verbū enim crucis, pereūtibus quidē stultitia est, ijs autē qui salui fūt id est nobis, Dei virtus est. Scriptū est enim: Perdam sapientiā sapientiū, & prudentiā prudentium reprobabo. Vbi sapiēs? vbi scriba? vbi inquisitor huj⁹ seculi? Nōne stultā fecit deus sapiētiā huius mundi? Nā q̄a in dei sapientia non cognouit mūdus per sapientiam Deum, placuit Deo per stultitiam predicationis, saluos facere credentes. Quoniam et Judei signa petunt, et Greci Sapientiam querunt nos autem predicamus Christum crucifixum. Judeis

quidem scandalū, gentibus
aūt stultitiam: ipsis aūt vo
catis Judeis atq; Grecis,
Christum Dei virtutem et
Dei sapientiā, quia qđ stul-
tum est Dei, sapientius est
hominibus, ⁊ quod infirmū
est Dei, fortius est hoibus.

¶ Tertia lectio scđm Joānē

Ca. 16 IN illo tpe dixit Jesus
discipulis suis: vado
ad eū qui misit me, ⁊ nemo
ex vobis interrogat me quo
vadis? Et reliqua.

Homilia sci Augustini epi.

QUam dns Jesus pre-
dixisset discipulis suis
persecutiones quas passuri
erāt vsq eius absessum sub
iunxit atq; ait: Hec aūt vo
bis ab initio non dixi, quia
vobiscum erā: nunc aūt va
do ad eū qui misit me. Unde
primū videndū est vtrū eis
futuras nō predixerit antea
passiones. Sed alij tres euā
geliste satis eum predixisse
ista demonstrāt anteq̄ ven
tum esset ad cenā. Qua per
acta secundū Joannem ista
locutus est, vbi ait: Hec aūt
vobis ab initio non dixi, qa
vobiscum erā. An forte hinc
ista soluit questio, quia ⁊ illi
eum narrant passioni proxi
mum fuisse cum hec diceret.
Non ergo ab initio qñ cum
illis erat quia tā discessur⁹,
iamq; ad patrē perrecturus
hec dixit: Et ideo esset scđm
alios euangelistas, verū est
quod hic dictū est. Hec aūt
vobis ab initio non dixi.
Sed qđ agimus de fide euā
gelij secundū Mattheū, qui
hec eis a dño non solū cum
iam esset in pascha cū dilec-
pulis cenaturus imminentis
passione, verū etiā ab initio
denuntiata esse cōmemorat:
vbi primū nominatim duo
decim apostoli exprimuntur
⁊ ad opa diuina mittūtur.
Quid ibi ergo vult qđ hic
ait? Hec aūt vobis ab initio
non dixi, quia vobiscū eram
nisi ea que Jesus hic dicit de
spiritu sancto quod sit ven-
turus ad eos, ⁊ testimonia
perhibiturus quando mala
illa passuri sunt hoc ēt ab
initio non dixit, quia eū eis
erat, Cōsolator ergo ille vel
aduocatus (vtrūq; enī inter
pretat, qđ ē greece paraclet⁹)
Christo ascendēte fuerat ne
cessarius. Et ideo de illo nō
dixerat in initio qñ cū illis
erat, quia eius presentia cō
solabantur.

Oratio.

DEus qui fidelium men
tes vnius efficis vo-
luntatis: da populis tuis id
amare quod precipis, id desi
derare quod promittis: vt
inter mundanas varietates
ibi nostra fixa sint corda, vbi
vera sunt gaudia: Per.

¶ Feria secunda ex Geneu.

Lectio prima.

REges aūt q̄ regnauerūt in terra Edom antequā haberēt regē filij Israel, fuerūt hi: Bela filius Beor, nomenq̄ vrbis eius Denaba. Moztuus est aūt Bela, & regnauit pro eo Jobab filius Zare de Bosra. Cumq̄ moztuus esset Jobab, regnauit pro eo Husam de terra Themanozū. Hoc quoq̄ moztuo regnauit p eo Adad filius Badad, q̄ percussit Madiā i regiōe Moab & nomē vrbis ei⁹ Auith. Cūq̄ moztuus esset Adad, regnauit pro eo Semla de Masreca. Hoc q̄q̄ moztuo regnauit p eo Saul de Rohoboth q̄ ad fluuio obijt. Cūq̄ & hic esset, successit in regnum Balanan filius Achobor: Isto quoq̄ moztuo, regnauit pro eo Adar, nomenque vrbis eius Phau, & appellatur vxor eius Meetabel: filia Matred filie Mezaab. Hec ergo nomina ducū. Esau in cognationibus & locis et vocabulis suis, dux Thāna, dux Alua, dux Jetheth, dux Oolibama, dux Ela, dux Phinō, dux Cenē, dux Themā, dux Mabsar, dux Magdiel, dux Hirā. hi duces Edom habitantes in terra imperij sui, ipse est Esau pater Idumeozū. Habitauit autem Jacob in terra Chanaan, in qua pater suus peregrinatus est. Et he sunt gñatiōes eius.

¶ Ex epistola .i. Pauli ad Corinthios. Lectio.ij.

VIdete enī vocationē vestrā fratres, q̄a non multi sapiētes secūm carnē, nō multi potētes, nō multi nobiles, sed que stulta sunt mūdi elegit deus, vt cōfundat sapientes, & infirma mūdi elegit deus, vt cōfundat foztia: & ignobilia mundi et contēptibilia elegit deus, et ea que nō sunt vt ea q̄ sunt destrueret, vt nō glozietur omnis caro in conspectu eius. Ex ipso autem vos estis in Chzisto Jesu, qui factus est nobis sapientia a deo & iustitia & sanctificatio & redēptio: vt (quemadmodū scriptum est) Qui gloziatur in domino glozietur. ¶ Et ego cum venissem ad vos fratres, veni nō in sublimitate sermonis aut sapiētie, annūtiās vobis testimoniū chzisti. Nō enī iudicaui me scire aliq̄d inter vos, nisi Jesum Chzistū hunc crucifixū. Et ego in infirmitate & timoze et tremoze multo, fui apud vos, & sermo meus & prędicatio mea nō in persuabilibus humane sapientie sō-

Cap. 2

bis, sed in ostensione spiritꝰ
ꝫ virtutis, vt fides vestra
nō sit in sapientia hoīm, sed
in virtute dei: Sapiētiam
aūt loquimur inter pfectos,
sapientiā vero nō huius se
culi, neq; pncipū huius se
culi, qui destruuntur, sed lo
quimur dei sapientiam in
mysterio, que abscondita
est, quā pdestinauit deus
ante secula in gloziā nostrā,
quā nemo pncipū huius
seculi cognouit: si em cogno
uissent, nunquā dūm glo
rie crucifixissent. Sed sicut
scriptum est: quod oculus
non vidit, nec auris audi
uit, nec in coz hominis ascē
derunt que preparauit de
us ijs qui diligunt illum,
nobis autem reuelauit de
us per spiritum suum, spi
ritus enim omnia scruta
tur, etiam pfunda Dei.
Quis enim hominum scit
que sunt hominis, nisi spi
ritus hominis qui in ipso
est? Ita et que Dei sunt ne
mo cognouit nisi spiritus
Dei. Nos autem non spiri
tum huius mundi accepim⁹
sed spiritum qui ex deo est,
vt sciamus que a deo dona
ta sunt nobis, que ꝫ loqui
mur non in doctis humane
sapientie verbis, sed in do
ctrina spiritus, spirituali
bus spiritualia cōparantes.
Animalis aūt hō non perci
pit ea que sunt spiritus dei,
stultitia em est illi, ꝫ non po
test intelligere: quia spiri
tualiter examinatur. Spi
ritualis autem iudicat om
nia, ꝫ ipse a nemine iudica
tur. Sicut scriptum est:
Quis enim cognouit sen
sum domini? aut quis in
struxit eum? Nos aūt sen
sum Christi habemus.

¶ Feria tertia ex Genesi.

Lectio prima. Ca.37

IOseph cū sedecim el
set annozum, pasce
bat gregem cum fratribus
suis adhuc puer ꝫ erat cum
filijs Bale, ꝫ Zelphe vxoꝝ
patris sui, accusauitq; fra
tres suos apud patrem cri
mine pessimo. Israel autem
diligebat Joseph super om
nes filios: eo quod in sene
ctute genuisset eum, fecitq;
ei tunicam polymitam. Vi
dentes autem fratres eius
quod a patre plus cunctis
filijs amaretur, oderant eū,
nec poterant ei quicquam
pacifice loqui. Accidit quoq;
vt visum sommium refer
ret fratribus suis, que cau
sa maioris odij seminari
um fuit. Dixitque Joseph
fratribus suis: Audite som
nium meum quod vidi:
Putabam nos ligare ma
nipulos in agro, ꝫ quasi con

surgere manipulum meum
& flare vestros manipulos
circunstantes adorare ma-
nipulum meum: Respon-
derunt fratres eius: Num-
quid rex noster fris? aut
subjiciemur ditioni tue?
Per ergo causa sommozū
atq; sermonum inuidie et
odij fomitem ministrauit.
Aliud quoq; vidit sommū,
quod narrans fratrib⁹ ait:
Vidi per sommium, quasi so
lem & lunam & stellas vnde-
cim adorare me, Quod cum
patri suo & fratribus retu-
lisset, increpauit eum pater
suus & dixit. Quid sibi vult
hoc sommium quod vidisti,
num ego & mater tua, & fra
tres tui adorabimus te su-
per terram? Inuidebant ei
igitur fratres sui, pater ve-
ro rem tacitus cōsiderabat.

Cap.3

Ep Epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

Ego fratres non p
tui vobis loqui quasi
spiritualibus, sed quasi car-
nalibus. Tanquam paruu-
lis in Chzisto, lac vobis po-
tū dedi, nō escā, nōdūm po
teratis, sed nec nūc quidem
potestis adhuc em carnales
estis. Cū em sit iter vos zel⁹
& cōtentio, nonne carnales
estis & secūmboiem ambula
tis? Cum enim quis dicat:
Ego quidam sum Pauli,
alius autem: Ego Apollo,
nonne hoies estis? Quid
igitur est Apollo? quid ve-
ro Paulus? Ministri eius
cui credidistis, & vnicuiq; si-
cut dñs dedit. Ego planta-
ui, Apollo rigauit, sed deus
incrementum dedit. Itaq;
neq; qui plātat est aliquid,
neq; qui rigat, sed qui incre
mētum dat deus. Qui aūt
plātat & qui rigat, vnū sunt
Unusquisq; aūt p̄priam
mercedē accipiet secundum
suū labozē. Dei em sumus
adiutozes. Dei agricultu-
ra estis, dei edificatio estis.
Secūdum gratiā dei que da
ta est mihi, vt sapiens ar-
chitectus fundamentum po
sui, alius aūt superedificat.
Unusq;sq; aūt videat qūo
superedificet. Fundamentū
em aliud nemo potest pone-
re, p̄ter id quod positū est,
Chzistus Jesus. Si q̄s aūt
superedificat sup fundamē
tū hoc aurū, argentū, lapi-
des p̄tiosos, ligna, fenum,
stipulā, vnius cuiusq; opus
manifestum erit. Dies em
domini declarabit, quia in
igne revelabitur, et vnius
cuiusq; op⁹ quale sit ignis
p̄babit. Si cuius opus
mānserit q̄d superedificauit
mercedē accipiet. Si cui⁹ o-
pus arserit, detrimētū patit
Ipse aūt saluus erit, sic tū

quasi per ignē. Nescitis qa templū dei estis, & spiritus dei habitat in vobis? Si qs autē templū dei violauerit, disperdet illum deus. Templū enī dei sanctū est: quod estis vos. Nemo se seducat. Si qs videt inter vos sapiens esse in hoc seculo stultus fiat, vt sit sapiens: sapiētia enī huius mūdi: stultitia est apud deū. Scriptum est enī: Cōprehendā sapientes in astutia eorū. Et iterū Dñs nouit cogitationes sapiētū qm vane sunt. Nemo itaq gloriet̄ in hominibus. Oia enī vestra sunt, siue Paulus, siue Apollo, siue Cephas, siue mundus, siue vita, siue mors, siue ōlentia, siue futura: oia enī vestra sunt, vos autē Christi, Christus autem dei.

¶ Feria. iiij. ex Genesi.

Lectio prima.

QUmq fratres illius in pascēdis gregib⁹ patris morarentur in Sichē, dixit ad eū Israel: Fratres tui pascūt oues in Sichimis, veni, mittā te ad eos: & respondēte: Presto sum ait. Vade & vide si cuncta prospera sint erga fratres tuos, & pecora: & renūtia mihi qđ agat. Missus de valle Hebrō venit in Sichē, inuenitq eū vir errātē in agro, & interrogauit qđ quereret. At ille respondit: Fratres meos quero, indica mihi vbi pascāt greges. Dixitq ei vir Recesserunt de loco isto, audiui aūt eos dicētes: Eamus in Dothain. Perexit itaq Joseph post fratres suos, & inuenit eos in Dothain: qui cū vidissent eū procul antēq accederet ad eos cogitauerūt illū occidere. Et mutuo loquebāt: Ecce somniator venit, venite occidamus eū, & mittamus in cisternā veterē: dicemusq: Fera pessima deuorauit eū, & tunc apparebit qđ illi prosint somnia sua. Audiēs aūt hoc Ruben, nitebāt liberare eū de manibus eor, & dicebat: Nō interficiamus animā eius, nec effundamus sanguinē sed proiicite eū in cisternā hanc, que est in solitudine, manus que vestras seruate innoxias: hoc autē dicebat, volēs eripere eū de manib⁹ eor, & reddere patri suo. Cōfestim igit̄ vt peruenit ad fratres suos, nudauerūt eū tunica talari & polymita: miserūq eū in cisternā veterē, q nō habebat aquam.

¶ Ex epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij. Ca. 4.

SIc nos existimet homo, vt ministros christi, & dispēsatores mysterio-

eum dei. Hic iã queritur in
ter dispensatores vt fidelis
quis inueniat. Mihi aũt p
minimo est vt a vobis iudi
cer, aut ab humano die, sed
neq; meipsum iudico. Ni
hil enim mihi cõscius sum sed
nõ in hoc iustificatus sũ: q
aũt iudicat me dñs est. Ita
q; nolite ante tempus iudi
care, quoadusq; veniat dñs,
qui & illuminabit abscõdita
tenebrarum, & manifestabit
consilia cordium, & tũc laus
erit vnicuiq; a deo. Hec aũt
fratres transfiguraui in me
& Apollo, propter vos, vt in
nobis discatis, ne supra quã
scriptũ est, vnus aduersus
alterũ inflet̃ p alio. Quis
enim te discernit? ãd autẽ ha
bes quod non accepisti. Si
autẽ accepisti quid gloriaris
quasi nõ acceperis? Jã satu
rati estis, iã diuites facti e
stis, sine nobis regnatis, & q
vtinã regnetis vt & nos vo
biscũ regnemus. Puto enim
ãd deus nos apostolos no
uissimos ostẽdit tanq; mor
tis destinatos: quia spectacu
lum facti sumus mundo, et
angelis, & hominibus. Nos
stulti propter Christũ, vos
autẽ prudentes in Christo:
nos infirmi: vos aũt for
tes, vos nobiles, nos autẽ
ignobiles. Usq; in hãc horã
& esurimus & sitimus & nu
di sumus, et colaphis cedi
mur & instabiles sumus, et
laboramus operãtes manĩ
bus nostris: maledicimur, &
benedicimus: persecutionẽ
patimur, & substinem⁹: bla
sphemamur, & obsecramus,
tanq; purgamenta mũdi fa
cti sumus, oĩm peripsema
vsq; adhuc. Nõ vt confun
dã vos hec scribo sed vt fi
lios meos charissimos mo
neo. Nã si decẽ millia peda
gogorũ habeatis in Chri
sto: sed non multos patres.
Nã in Christo Jesu, p euã
gelium ego vos genui.

℣ Feria. v. ex Genesi. Le. i.

Et sedentes vt come
derent panẽ, viderũt
Jsmahelitas viatores veni
re de Galaad & camelos eor
portãtes aromata, & resinã,
& staccen in Egyptũ. Dixit
ergo Judas fratribus suis:
Quid nobis prodest, si occi
derimus fratrẽ nostrũ, & ce
lauerimus sanguinẽ ipsi⁹?
Melius est vt vendaẽ Jsma
helitis, & manus nẽe no
polluanẽ, frater enim & caro
nostra est Acquieuerũt fra
tres sermonibus illius: & p
terierũtibus Madianites ne
gotiatoribus, extrahentes
eũ de cisterna, vendiderunt
eũ Jsmahelitis viginti ar
genteis, qui duxerunt eũ in
Egyptũ. Reuersus q; Ru-

den ad cisternā, nō inuenit puerū. & scissis vestibus pgens ad fratres suos, ait: Puer nō cōparet, & ego quo ibo? Tulerūt aūt tunicam eius & in sanguine hedi quē occiderant, tinxerūt: mittētes qui ferrent ad patrē & dicerēt: Hāc inuenimus, vide vtrū tunica filij tui sit an nō. Quā cū cognouisset pater ait: Tunica filij mei est, fera pessima comedit eū: Bestia deuorauit Ioseph. Scissis q̄ vestibus, indutus est cilicio, lugēs filiū suū multo tēpore. Cōgregatis aūt cūctis liberis eius vt lenirent dolorē patris, noluit cōsolationē accipere sed ait. Descendā ad filiū meū lugēs in infernū. Et illo pseuerante in fletu, Madianite vendiderunt Ioseph in Egypto Phutiphari eunucho Pharaonis magistro militum.

¶ Epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

Hogo ergo vos, imitatores mei estote, sicut & ego Christi. Ideo misi ad vos Timotheū, qui est filius meus charissimus & fidelis in dño, qui vos cōmonefaciet vias meas, q̄ sunt in Christo Iesu, sicut vbiq̄ in oī ecclesia doceo. Tanq̄ nō venturus sim ad vos, sic inflati sunt q̄dē. Veniā aūt ad vos cito, si dñs voluerit, & cognoscā nō sermonē eorū q̄ inflati sunt, sed virtutem. Nō em̄ in sermōe est regnū dei, sed in virtute. Quid vultis? In virga veniā ad vos an in charitate, & spū mānsuetudinis? ¶ Omnino audit Cap.5 tur inter vos fornicatio: & talis fornicatio, qualis nec inter gentes, ita vt vxorē patris sui aliquis habebat. Et vos inflati estis, & non magis luctū habuistis, vt tollatur de medio vestrū qui hoc opus fecit. Ego quidem absens corpore, presens autem spiritu iā iudicaui vt presens, eū q̄ sic operatus est, in noīe dñi nr̄i Iesu Christi, cōgregatis vobis & meo spū, cū virtute dñi nr̄i Iesu tradere hmōi hoiem satane in interitū carnis, vt spiritus saluus sit, in die Dñi nr̄i Iesu Christi: nō est bona gloriatio vestra. Nescitis q̄a modicū fermentū totā massam corrūpit? Expurgate vet⁹ fermētū, vt sitis noua cōspersio, sicut estis azymi. Etenim pascha nr̄m immolatus est Christus. Itaq̄ epulemur, nō in fermento veteri, neq̄ in fermento malitie & nequitie, sed in azymis sinceritatis & veritatis. Scripsi vobis in epi-

tiarijs. nō vtich foznicatrijs huius mūdi, aut auaris aut rapacibus aut idolis seruientibus, alioquin debuerat̄is de hoc mūdo exisse. Nūc aūt scripsi vobis, nō cōmiscere: si is qui frater nominatur inter vos, est foznicator, aut auarus aut idolis seruiens, maledic⁹ aut rapax, cū eiusmodi nec cibū sumere. Quid enī mihi de iīs qui foris sunt iudicare? Nōne de iīs q̄ intus sunt vos iudicatis? nā eos q̄ foris sunt, deus iudicabit. Auferte malum ex vobismipsis.

Feria vi. ex Geneſi Lect. i.

Hōdē tpe descēdēs Iudas a fratribus suis, diuertit ad virū Odollamitē, noīe Hirā. Viditq; ibi filiā hois Chananei, vocabulo Suā, & accepta vxore iniit ad eā. Que concepit & peperit filiū, & vocauit nomen eius Her. Rursūq; cōcepto fetu, natū si quoq; peperit, quē appellauit Sela: q̄ nato, parere vltra cessauit. Dedit aūt Iudas vxōr primogenito suo Her, nomīe Thamar. Fuit aūt Her primogenitus Iude. nequā in cōspectu dñi et ab eo occisus est. Dixit ergo Judas ad Onan filiū suū: Ingredere ad vxōrē fratris tui, & sociare illi, vt suscites semē fratri tuo. Ille sciens nō sibi nasci filios, introiēs ad vxōrē fratris sui, semen fūdebat i terrā, ne liberi fratris noīe nascerēt. Et idcirco percussit eū dñs, eo q̄ rē detestabilē faceret. Quā ob rē dixit Iudas Thamar nurui sue, Esto vidua in domo p̄ris tui, donec crescat Sela filius me⁹, timebat enī ne & ipe moreret, sicut frēs ei⁹. Que abūt & habitauit i domo patris sui. Euolutis aūt multis dieb⁹ moztua est Sua, vxor Jude, q̄ post luctū cōsolatiōe suscepta alcēdebat ad tōsores ouiū suas, ipe & Hiras opilio gregis Odollamites i Thānas. C. Ex epistola .i. Pauli ad Corint. I. ij.

Audet aliquis vestrū habēs negotiū aduersus alterū iudicari apud iniquos, & nō apud sāctos? An nescitis q̄m sancti de hoc mūdo iudicabunt? Et si in vobis iudicabitur mundus indigni estis qui de minimis iudicet? Nescitis quoniam angelos iudicabim⁹? quāto magis secularia? Secularia igitur iudicia si habueritis, contēptibiles qui sunt in ecclesia, illos constituite ad iudicandū. Ad verecundiam vestram dico. Sic non est inter vos sapiens quisquā,

Ca. 5.

qui possit iudicare inter fra
trē suum. Sed frater cū fra
tre iudicio contendit, & hoc
apud infideles. Jam quidē
omnino delictū est in vobis,
qđ iudicia habetis inter vos.
Quare nō magis iniuriam
accipitis? quare non magis
fraudē patimini. Sed vos
iniuriā facitis & fraudatis,
& hoc fratribus. An nescitis
quia iniqui regnum dei non
possidebūt? Nolite errare.
Neq; fornicarij, neq; idolis
seruiētes, neq; adulteri, ne-
q; molles neq; masculorum
concubitores, neq; fures,
neq; auari, neq; ebriosi, neq;
maledici, neq; rapaces regnū
dei possidebunt. Et hec qui
dā fuistis, sed abluti estis,
sed sanctificati estis, sed iusti
ficati estis in nomine dñi
nostri Jesu Christi et in
spū dei nostri. Omnia mihi
licēt, sed nō omnia expedi-
unt. Omnia mihi licent, sed e-
go sub nullius redigar po-
testate. Esca ventri, & vēter
escis: deus aūt & hūc & has
destruet: corp⁹ aūt nō forni
cationi, sed dño, & dñs cor-
pori. Deus vero & dominū
suscitauit: & nos suscitabit
per virtutē suam. Nescitis
qm̄ corpora vestra, membra
sunt Christi? Tollens ergo
membra Christi, facia mem
bra meretricis: Absit. An
nescitis qm̄ qui adheret me
retrici, vnū corpus efficit?
Erūt em̄ (inquit) duo in car
ne vna. Qui aūt adheret do
mino, vnus spūs est. Fugi-
te fornicationē. Oē em̄ pec-
catum quodcūq; fecerit ho-
mo, extra corpus est, qui au
tē fornicatur, in corpus suū
peccat. An nescitis qm̄ mem
bra vestra, templū est spūs
sancti q̄ in vobis est, quē ha
betis a deo, & non estis ve-
stri? Empti em̄ estis pretio
magno. Glorificate & porta
te deum in corpore vestro.

¶ Sabbato ex Genesi. c. l.

Antiatū q; est Tha-
mar quod socer illius
ascēderet in Thānas ad tō
dēdas oues. Que depositis
viduitatis vestibus, allum
pſit theristrū & mutato ha-
bitu sedit in bivio itineris,
quod ducit Thamnā, eo qđ
creuisset Sala, & nō eū acce
pisset maritum. Quā cum
vidisset Judas, suspicatus
eā esse meretricē, operuerat
em̄ vultū suū, ne agnoscere
tur. Ingrediens q; ad eam
ait: Dimitte me, vt coeā te
cū, nesciebat em̄ qđ nurus
sua esset. Qua respōdente:
Quid dabis mihi vt frua-
ris concubitu meo? dixit:
Mittā tibi hedū de gregi-
bus. Rursum q; illa dicēte:
Patiar quod vis, si dederis

mihi arrabonē, donec mittas ad pollicēris, ait Judas: Quid vis tibi pro arrabone dari: Respōdit. Annulū tuū, & armillā, et baculū quē manu tenes. Id vnum ifīt coitū mulier cōcepit, & surgens abijt: depositoq; habitu quem sumpserat, induta est viduitatis vestibus. Audiit aūt Judas hedū q̄ pastore suum Odollamitē, vt reciperet pignus qđ dederat mulieri, qui cum nō inueniret eā, interrogauit homines loci illi9: Vbi est mulier q̄ sedebat in biuio? Respondentibus cūctis. Non fuit in loco isto meretrix: reuersus est ad Judam, & dixit ei. Non inueni eā, sed & homines loci illius dixerūt mihi nunquā sedisse ibi scortum Ait Judas: Habeat sibi, certe mendacij arguere nos nō poterit: ego misi hedum quem promiseram, et tu non inuenisti eam.

¶ Ex epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

7.1 DE quibus aūt scripsistis mihi: Bonū est homini mulierē nō tāgere: propter fornicationē aūtē, vnusquisq; suā vxorem habeat, & vnaquaeq; suum virū habeat. Vxori vir debitum reddat: similiter aūt et vxor viro. Mulier sui corpis potestatē nō habet, sed vir. Similiter aūt & vir sui corpis potestatē nō habet, sed mulier. Nolite fraudare inuicem, nisi forte ex cōsensu ad tēpus, vt vacetis orationi, & iterū reuertimini in idipsum: ne tētet vos satanas propter incontinētiā vestrā. Hoc aūt dico secūdū indulgentiā, nō secōm imperiū. Volo aūt oēs vos esse sicut meipsum: sed vnus quisq; propriū donum habet ex deo: alius quidē sic, alius vero sic. Dico aūt nō nuptis & viduis: bonū est illis, si sic permanserint sicut & ego. Quō si nō se cōtinent, nubant, melius est enim nubere, quā vri: iīs aūtē q̄ matrimonio iūcti sunt precipio non ego, sed dñs, vxorem a viro nō discedere: qđ si discesserit manere innuptā, aut viro suo reconciliari. Et vir vxorē nō dimittat. Nam ceteris ego dico: nō dñs: Si q̄s frater vxorē habet infidelē, & hec consentit habitare cū illo, non dimittat illā. Et si qua mulier habet virū infidelē, & hic cōsentit habitare cum illa: nō dimittat virū. sanctificatus est enim vir infidelis p̄ mulierē, fidelē & sanctificata est mulier infidelis p̄ virū si delē, alioq; filij vēi immū-

di esse nt, nunc autem sancti sunt. Quod si infidelis discedit, discedat: nō enī seruituti subiectus est frater aut soror in huiusmodi: in pace aūt vocauit nos deus. Vñ enī scis mulier, si virū saluum facies? aut vnde scis vir, si mulierē saluā facies nisi vnusquisq; sicut diuisit dominus, vnūquēq; sicut vocauit deus, ita ambulet, & sicut in oībus ecclesiīs doceo. Circūcisus aliqs vocatus est? nō adducat pputium. In pputio aliqs vocatus est? nō circūcidatur. Circūcisio nihil est & pputium nihil est: sed obseruatio mādatoz̄ dei. Unusquisq; in qua vocatione vocatus est, in ea pmaneat. Seruus vocat⁹ es? non sit tibi cure: sed & si potes fieri liber, magis vtere. Qui enī in dño vocatus est seruus, libertus est dñi. Similiter qui liber vocatus est, seruus est Christi. Pretio empti estis nolite fieri serui hominū. Unusquisq; ergo in quo vocatus est, fratres: in hoc maneat apud deum.

¶ Dominica .v. post pascha ex Genesi. Lectio prima.

Ecce aūt post tres mēses nuntiauerūt Iude dicentes: Foznicata est Thamar nurus tua, & vide

tur vterus illius intumescere. Dixitq; Iudas. Producite eā vt cōburat. Que cū ducerēt ad penā, misit ad socerū suū dicens: De viro cuius hec sunt cōcepi, cognoisce cuius sit annulus, & armilla & baculus: Quibus agnitis muneribus ait Iudas me est, quia nō tradidi eam Sela filio meo. Attamen vltra nō cognouit eā. Instāte aūt partu, apparuerūt gemini in vtero, atq; in ipa effusione infantiū, vnus pertulit manū in qua obstetrix ligauit coccinū dicens. Iste egredietur primo. Illo vero retrahente manum egressus est alter. dixitq; mulier: Quare diuisa es propter te macula? & ob hanc causam vocauit nomē eius Phares: Postea egressus est frater eius in cuius manu erat coccinū: quē appellauit Zarā.

¶ Igit̄ Joseph ductus est in Egyptū, emitq; eū Phuphar eunuchus Pharaonis, princeps exercitus sui, vir Egyptius, de manu Ismahelitarū, a quibus ductus erat. Fuitq; dñs cum eo, et erat vir in cunctis prospere agēs habitauitq; in domo dñi sui. q̄ optime nouerat to minū esse cū eo, & oīa q̄ gereret, ab eo dirigi in manu illius. Inuenitq; Joseph

gratiã cozã dño suo, & ministrabat ei: a quo præpositꝰ omnibus gubernabat credi tam sibi domũ, & vniuersa quæ ei tradita fuerãt: benedixitq; dñs domui Egyptij propter Joseph, & multiplicauit eã in ædibus quã in agris cunctã eius substãtiã Nec quicq; aliud nouerat, nisi panem quo vescebatur.

¶ Epistola prima Pauli ad Corinthios Lectio ij.

De virginibus aũt præceptum dñi non habeo, consilium aũt do, tanquã misericordiã consecutus a dño, vt sim fidelis. Existimo ergo hoc bonum esse propter instantem necessitatem, q̃m bonum est homini sic esse. Alligatus es vxori, noli querere solutionẽ. Solutus es ab vxore: noli querere vxorẽ. Si aũt acceperis vxorẽ non peccasti. Et si nupserit virgo, non peccauit, tribulationẽ tñ carnis habebunt huiusmodi. Ego autem vobis parco. Hoc itaq; dico fratres, tps breue est: reliquũ est, vt & q̃ habẽt vxores, tanq̃ non habẽtes sint, & qui flẽt, tanq̃ non flẽtes, & q̃ gaudẽt, tanq̃ nõ gaudẽtes, & q̃ emunt, tanq̃ nõ possidẽtes, & q̃ vtunt hoc mundo, tanq̃ non vtantur: præterit enim figura huius mũdi. Volo aũt vos sine sollicitudine esse, Qui sine vxore est, sollicitus est q̃ dñi sunt, q̃o placeat deo: qui aũt cũ vxore est, sollicitus est que sunt mũdi, qõo placeat vxori, & divisus est. Et mulier innupta et virgo, cogitat que domini sunt, vt sit sancta & corpore & spũ. Que aũt nupta est, cogitat que sunt mundi, qõo placeat viro. Dico hoc ad vtilitatẽ vestrã dico, non vt laqueum vobis iniiciã, sed ad id qõ honestũ est, & qõ facultatẽ præbeat sine impedimẽto deminũ obsecrãdi. Si qs autem turpem se videri existimat super virgine sua, qõ sit supadulta, & ita opus fieri, qõd vult faciat, nõ peccat, si nubat. Nã q̃ statuit i corde suo firmus, nõ habẽs necessitatẽ, potestatẽ autẽ habẽs suæ voluntatis, & hoc iudicauit in corde suo, seruare virginẽ suã: bene facit. Igitur & q̃ matrimonio iungit virginem suam, bene facit, & q̃ nõ iungit, melius facit. Mulier alligata est legi quãto tẽpore vir eius viuit, qõ si dormierit vir eius, liberata est, cui aũt vult nubat, tãtũ in dño. Beatior aũtem erit, si sic pmanserit secũdm meum cõsilium. Puto autẽ q̃ & ego spiritum dei habeam.

Tertia lectio sedm Joānē.

Ca.16 IN illo tpe, Dixit Jesus discipulis suis. Amen amen dico vobis si q̄d petieritis patrē in noīe meo: dabit vobis. Etcet.

¶ Homilia sancti Augustini Episcopi.

DOmini ista nūc ista tractāda sunt, Amen amē dico vobis: si q̄d petieritis patrē in noīe meo dabit vobis. Jā dictū est in superioribus huius dñici sermonis partib⁹ propter eos q̄ nōnulla petūt a patre in Christi noīe nec accipiunt. Nō petitur in noīe saluatoris q̄cq̄d petit cōtra rationē salutis. Nō em̄ sonū litterarū ac syllabarū, sed q̄ sonus ipse significat: & q̄ eo sono recte & veraciter intelligit hoc accipiēdus est dicere, cū dicit: in noīe meo. Unde q̄ hoc sentit de Christo quod nō est de vnico dei filio sentiendū, nō petit in eius nomine etiā si nō taceat literis ac syllabis Christū: q̄uis in nomine eius petit, quē nō cogitat cū petit. Qui vero q̄ est de illo sentiēdū sentit: iple in nomine eius petit et accipit q̄ petit si nō contra salutē suam sempiternam petit. Accipit aūt quādo debet accipere q̄ dā aūt nō negāt, sed vt congruo dent tēpore differuntur. Ita sane intelligendū est q̄ ait. Dabit vobis vt ea bñficia significata leuent his verbis: que ad eos q̄ pertūt pprie pertinēt. Deo.

DEus a quo cūcta bona procedunt, largire supplicibus tuis: vt cogitemus te inspirante, q̄ recta sunt, & te gubernante eadē faciamus. Per dominum.

Feria. ij. ex Genesi. Lect. j.

ERat aūt Joseph pulchra facie, et decorus aspectu. Post multos itaq̄ dies iniecit domina sua oculos suos in Joseph, & ait, Dormi mecū. Qui nequaquam acquiescens operi nephario dixit ad eā. Ecce dñs meus omnibus mihi traditis ignorat q̄d habeat in domo sua: nec quicq̄ est quod non in mea sit potestate, vel nō tradiderit mihi, p̄ter te, que vxor eius es, quomodo ergo possum hoc malū facere, & peccare in deum? Hunc modi verbis per singulos dies loquebatur & mulier molesta erat adolescenti, et ille recusabat stuprum facere. Accidit aūt quadā die vt intraret Joseph domū, & operis quippiam absq̄ arbitris faceret, & illa, apprehensa lacinia vestimēti eius diceret, Dormi mecū. Qui relicto

in manu eius pallio, fugit, & egressus est foras. Cumq; videret mulier vestē in manibus suis, & se esse cōtemptā, vocauit ad se hoies domus sue: & ait ad eos, En introduxit virū Hebreū, vt illuderet nobis. Ingressus est ad me, vt coiret mecū, cūq; ego fuclamassem, & audiret vocē meam, reliq̄t pallīū quod tenebat, & fugit foras. In argumentum ergo fidei tetēdum palliū ostendit marito reuertēti domū suam, & ait, Ingressus est ad me seruus Hebreus quē adduxisti, vt illuderet mihi, cūq; audisset me clamare, reliquit palliū quod tenebat, & fugit foras. His auditis dominus, animū credulus ō his coniugis, iratus est valde, traditūq; Ioseph in carcerem, vbi victi regis custodiebāt, & erat ibi clausus. Fuit aūt dominus cū Ioseph, & misertus est illius, & dedit ei gratiā in conspectu principis carceris. Qui tradidit in manu illius vniuersos vinctos qui in custodia tenebātur, & quicq̄d fiebat, sub ipso erat. Nec nouerat aliq̄d cunctis ei creditis dominus enim erat cum illo, & oīa opera eius dirigebat.

Ca. 8.

Ex Epistola prima Pau li ad Corinthios. Lectio. ij.

DE ijs aūt q̄ idolis immolant, scimus q̄ oēs scientiā habemus. Scientia inflat, charitas vero edificat. Si q̄s aūt se existimat scire aliq̄d, nondū cognouit quēadmodū oportreat eū scire. Si q̄s aūt diligit deū, hic cognitus est ab eo. De escis aūt q̄ idolis immolant, scimus q̄a nihil est idolū in mūdo, & q̄ nullus est deus nisi vnus. Nā & si sunt qui dicantur dij, siue in celo siue in terra (sicut sunt dij multi, & domini multi) nobis tamē vnus deus pater, ex quo oīa & nos in illum & vnus dñs Jesus Chzistus per quē oīa, & nos per ipsum, sed nō in oībus est scientia. Quidā autem cū cōscientia vsq̄ nūc idoli, quasi idolothytū māducāt: & cōscientia ipsoz cū sit infirma, polluit. Escа aūt nos non cōmendat deo. Neq; enim si māducauerim⁹, abūdabimus, neq; si nō māducauerimus, deficiemus. Videte aūt, ne forte hec licētia vra, offendiculū fiat infirmis. Si enī q̄s viderit eū q̄ habet scientiā in idolio recūbentē, nōne cōscientia eius cū sit infirma edificabit ad māducādū idolothyta? Et peribit infirmus in tua cōscientia frater, propter quem

Chzistus moztuus est? Sic aũt peccantes in fratres, et percutientes conscientiã eoꝝ infirmã, in Chzistum peccatis. Quapzopter si esca scandalizat fratrẽ meũ: non mãducabo carnẽ in eternũ ne fratrẽ meum scãdalizem

Feria.iij.ex Genesi. Lect.i

cap.40

Ius itaqꝫ gestis accidit vt peccarẽt duo eunuchi pincerna regis Egypti, ⁊ pistoz, dño suo. Iratusqꝫ contra eos Pharao (Mã alter pincernis pzerat, alter pistozib⁹) misit eos in carcerẽ principis militũ, in quo erat vinctus et Joseph. At custos carceris tradidit eos Joseph, ⁊ a ministrabat eis aliquantulũ tẽpozis fluxerat, ⁊ illi i custodia tãbant. Viderũtqꝫ ambo somnium nocte vna iuxta interpzetationẽ cõgruã sibi. At ꝺs cũ introijsset Joseph mane, et vidisset eos tristes, scisciatus est eos, dicẽs. Cur tristioz est hodie solito facies vẽa? Qui rñderũt. Somnũ vidim⁹ ⁊ nõ est ⁊ interpzetẽ nobis. Dixitqꝫ ad eos Joseph, Nũqꝺ nõ dei est interpzetatio? referte mihi ꝺ videritis. Narrauit pzioz, pp situs pincernax somnium suũ. Videbã cozã me vitẽ, i qua erãt tres pzopagines, crescere paulatim in gẽmas ⁊ post flozes vuas maturescere, calicẽqꝫ Pharaõis in manu mea, tuli ergo vuas ⁊ expssi i calicẽ, quẽ tibi, ⁊ tra didi poculũ Pharaoni. Rñdit Joseph, Hec est interpzetatio somnij, Tres pzopagines, tres adhuc dies sunt, post ꝺs recozdabit Pharao ministerij tui et restituet te in gradum pzistinũ dabisqꝫ ei calicẽ iuxta officiũ tuum, sicut añ facere cõsueras. Tãtum memẽto mei, cum tibi bñfuerit, ⁊ facies mecũ miam: vt suggeras Pharaoni vt educat me de isto carcere ꝺa furtim sublat⁹ sum de terra Hebzeozũ, ⁊ hic innocens in lacũ missus sum.

Ex epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij. Cap.9

Non sum liber? non sum apostolus? nõne Chzistũ Jesum dñm nr̃m vidi? Nõne opus meũ vos estis in dño? Et si alijs non sum apostol⁹, sed tñ vobis sum, nã signaculũ apostolatus mei vos estis in dño. Mea defensio apud eos qui me interrogãt, hec est. Nunqꝺ nõ habem⁹ pztestatẽ mãducãdi et bibendi? Nunqꝺ nõ habem⁹ potestatẽ circũducẽdi, sicut cẽteri apostoli ⁊ frẽs dñi, ⁊ Cephas? Aut ego solus ⁊ Barnabas, nõ habem⁹ pzte

ſtatē hoc operādi. Quis mi
litat ſuis ſtipendijs vnquā.
Quis plātat vineā, & de fru
ctu eius nō edit? Quis pa
ſcit gregē et de lacte gregis
nō mādducat? Nunqd ſecūm
hoiem hec dico? An & lex hec
nō dicit? Scriptū ē. n. i lege
Moysi: Nō alligabis os bo
ui triturāti, Nūqd de bo
bus cura eſt deo? An ppter
nos vtiq; hoc dicit? Nā pro
pter nos ſcripta ſūt, qm de
bet i ſpe ḡ arat, ararea; & ḡ tri
turat in ſpe fructꝰ ꝑcipēdi.
Si nos vobis ſpiritualia
ſemmauimus, magnū eſt ſi
nos carnalia veſtra meta-
mus? Si alij ptātis veſtre
particeps ſunt, quare nō p
tius nos? Sed non vſi ſu
mus hac ptāte, ſed oīa ſuſti
nem⁹, ne qđ offendiculū de
mus euāgelio Chriſti. Ne
ſcitis qm ḡ in ſacrario ope-
rant? que de ſacrario ſunt
edūt? & ḡ altario deſeruiūt,
cū altario partricipāt? Ita
& dñs ordinauit his ḡ euan-
gelio annūtiāt, de euāge-
lio viuere. Ego autē nullo
hoꝝ vſus ſum. Nō aūt ſcri
pſi hec, vt ita fiant in me.
Bonum eſt enī mihi magis
mori, quā vt gloriā meam
quis euacuet. Nā & ſi euāge-
lizauero, nō eſt mihi gloria,
neceſſitas enī mihi incumbit, ve
enī mihi eſt: ſi nō euāgeliza
uero. Si. n. volēs hoc ago,
mercedē habeo, ſi aūt inui-
tus diſpēſatio mihi credita
eſt. Que eſt ergo merces
mea? Vt euāgeliū ꝓdicās,
ſine ſūptu ponā euāgeliū,
vt nō abutar poteſtate mea
in euāgelio. Nā cū liber eſ-
ſem ex oibus, oīm me ſeruū
feci, vt plures lucri facerē.

Feria. iiij. ex Geneſi. L.

IOſēs piſtorum magi
ſter, qō ꝓuidēter ſom
nū diſſoluiſſet, ait, Et ego
vidi ſōniū. Mō tria caniſ-
tra farine habere ſup caput
meū, & in vno caniſtro qō e
rat excelſiꝰ, ꝓtare me puta
bā oēs cibos q ſūt arte pi-
ſtoria, auelq; comedere ex
eo. Rndit Ioſeph. Hec eſt in
terꝓtatio ſomnij, Tria cani
ſtra, tres adhuc dies ſunt,
poſt hs auferet Pharao ca-
put tuū, ac ſuſpēdet te i cru
ce, & lacerabūt volucres car
nes tuas. Exiū dies tertiꝰ
natalicius Pharaōis erat,
qui facies grande cōuiuiū
pueris ſuis, recordatus eſt
inter epulas magiſtri picer
nax & piſtoꝝ pncipis. Re
ſtituitq; alteꝝ in locū ſuū,
vt ꝓrigeret et poculū, alte
rū ſuſpēdit i patibulo vt cō
iectoris veritas ꝓbaret, Et
tū ſuccedētibꝰ ꝓſpis, ꝓpoſt
tꝰ pternax oblitꝰ eſt iterꝓ
tis ſui. Ex epiſt. i. Pau. ad

Corinthios. Lectio.ij.

Et factus sum Judeis tanq̃ Judeus vt Judeos lucrarer ijs q̃ sub lege sũt, quasi sub lege essem (cũ ipse nõ essẽ sub lege) vt eos qui sub lege erant, lucrifacerẽ, ijs q̃ sine lege erãt tanq̃ sine lege essem (cũ sine lege dei nõ essem, sed in lege essem Chꝛisti) vt lucrifacerem eos q̃ sine lege erãt. Factus sum infirmis infirmus, vt infirmos lucrifacerẽ. Oĩb⁹ oĩa factus sum: vt oẽs facerẽ saluos. Oĩa autem facio ꝓpter euangeliũ, vt particeps eius efficiar. Nescitis qõd ij q̃ in stadio currũt, oẽs quidẽ currũt, sed vnus accipit brauiũ? Sic currite vt cõprehendatis. Oĩs autẽ q̃ in agone contẽdit, ab omnibus se abstinet, & illi quidẽ vt coꝛruptibilẽ coꝛonã accipiant, nos autẽ incoꝛruptã. Ego igit̃ sic curro, non quasi in incertũ, sic pugno, non quasi aerẽ vberãs, sed castigo coꝛpus meũ & in seruitutẽ redigo, ne cũ aliis ꝓdicauerim, ipe reꝓbus efficiar.

Ca.x. Nolo enim vos ignoꝛare fratres: qm̃ patres nostri oẽs sub nube fuerũt, & oẽs mare trãsierunt, & oẽs in Moyse baptizati sunt in nube & in mari, & oẽs eandem escã spiritualẽ mãducauerũt, & oẽs eundẽ ꝓtũ spiritualẽ biberunt (bibebant aũt de spirituali, consequẽte eos, petra, petra aũt erat Chꝛistus) sed non in pluribus eoꝝ, bñplacitũ est deo, nã ꝓstrati sunt in deserto. Hec autem in figura facta sunt nostri, vt non simus concupiscentes malorum sicut & illi concupierunt, neq; idololatre efficiamini sicut quidã ex ipsis, quemadmodũ scriptum est. Sedit populus manducare & bibere, & surrexerunt ludere: neq; fornicemur, sicut quidã eorum fornicati sunt, et ceciderunt vna die viginti tria milia, neq; tentemus Chꝛistum, sicut quidam eoꝝ tentauerunt et a serpentibus perierũt, neq; murmuraueritis, sicut quidam eoꝝ murmurauerunt, & perierũt ab exterminatore. Hec aũt oĩa, in figura cõtingebant illis, scripta sunt autem ad coꝛreptionem nostram, in quos fines seculoꝝ deuenerunt. Itaq; q̃ se existimat stare, videat ne cadat. Tentatio vos nõ apprehendat, nisi humana, fidelis aũt deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis, sed faciet etiã cũ tentatione ꝓuentum vt possitis sustinere.

Si in die ascensionis dñi incideri festū simplex omittit ur omnino, si aūt incidet in aliis diebꝫ vsq; ad pentē. fit cōme. de eo in fine ꝓme anteꝫ dicatur Pretiosa. Si vero festū dup. inciderit in die ascēsi. transferetur in sequentē diē, si aūt in aliis celebrabitur in die ꝑ incideri

¶ Festum Ascensionis domini duplex maius.

¶ Ad vesperas. Hymnus.

IEsu nostra redemptio,
Amor, & desyderiū: Deꝰ creator omnium: Homo
In fine temporum.

Qui te vicit clemētia, Ut ferres nostra crimina: Cru delem mortem patiens, Ut nos a morte tolleres.

Infernī claustra penetrās Tuos captiuos redimens, Victor triumpho nobili, ad dextram patris residens.

Ipsa te rogat pietas: vt ma la nostra superes Parcēdo, & voti compotes, Nos tuo vultu saties.

Gloria tibi dñe, Qui scandis super sydera; Cū patre, & sancto spiritu in sempiterna secula. Amē. Et sic terminantur hymni in omnibus horis vsq; ad pentecos. exclusiue. Iū. Ascendēs Christꝰ in altum captiuā duxit captiuitatē, dedit dona hominibus, Halleluia. Oratio.

QVaesumꝰ omnipotens deus: vt qui hodierna die vnigenitū tuū redēptorē nostrū ad celos ascendisse credimus: ipsi quoq; mente in celestibus habitemꝰ. Per.

¶ In matutinis. Inuitatorium.

HAlleluia Christū dominum ascendentē in celum: venite adoremus. Halleluia. Hymnus.

AEterne rex altissime: Redēptor & fidelium, Quo mœrs soluta deperit, Datur triumphus gratie.

Scandēs tribunal dextere, Patris potestas omnium: Collata Jesu celitus, Que non erat humanitus.

Ut trina rerum machina, Celestiū terrestriū, Et infernorum condita, Flectat genu iam subdita.

Hinc te precātes quesumꝰ, Ignosce culpis omnibus, Et corda surſum subleua: Ad te superna gratia.

Ut eum repente ceperis, Claretē nube iudicis, Penas repellas debitas, Reddas coronas perditas.

Gloria tibi dñe, Qui scandis super sydera. &c. Ascendit deus in iubilo: & dñs in voce tube. Halleluia

¶ Ex Ysaia. Lectio prima. Ca.

QVis est iste qui venit de Edō tinctis vestibus & Bosra: iste formosus

in stola sua, gradiens in multitudine fortitudinis sue? Ego qui loquor iustitiam, et propugnator sū ad saluādū. Quare ergo rubrum est indumētū tuū, et vestimēta tua sicut calcantiū in torcular? Torcular calcaui solus et de gentib⁹ nō est vir mecū calcaui eos in furore meo, et conculcaui eos in ira mea, et aspersus est sanguis eorum super vestimenta mea, et oīa indumenta mea inquinaui. Dies enī vltionis in corde meo annus redēptiōis mee venit. Circūspexi, et nō erat auxiliator: quesiui, et nō fuit qui adiuuaret. Et saluauit mihi brachium meū, et indignatio mea ipsa auxiliata est mihi. Et cōculcaui populos in furore meo, et iebriaui eos in indignatiōe mea, et detraxi in terra virtutē eorū. Misericordiarū dñi recordabor, laudē dñi super omnibus que reddidit nobis dñs, et super multitudinē bonorū domui Israel, que largitus est eis secundū indulgentiā suā et secundū multitudinē miserationū suarū. Et dixit, veruntamē populus meus est filij non negātes, et factū est eis saluator. In oi tribulatione eorū non est tribulatus, et angelus faciei eius saluauit eos, in dilectiōe sua et indulgentia sua ipse redemit eos, et portauit eos, et exaltauit eos cūctis diebus seculi.

Ex epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

Propter qđ charissimi mihi fugite ab idolorū cultura. Ut prudētibus loquor vos ipsi iudicate quod dico. Calix benedictiōis cui benedicimus, nōne cōmunicatio sanguinis Christi est? et panis quē frangimus, nōne participatio corporis dominī est? Quoniā vnus panis et vnū corpus multi sumus oēs qui dē de vno pane et de vno calice participam⁹. Videte Israel secundū carnem. Nonne q̄ edunt hostias, participes sunt altaris? Quid ergo dico? qđ idolis immolatum, sit aliquid? aut qđ idolum sit aliquid? Sed quoniā immolāt gentes, demoniis immolāt et non Deo. Nolo aūt vos socios fieri demoniorū. Non potestis calicē dñi bibere, et calicē demoniorum, nō potestis mense dñi participes esse: et mēse demoniorū. An emulamur dominū? Nunquid fortiores illo sumus? Omnia mihi licent, sed nō omnia expediūt. Omnia mihi licent sed non omnia edificant. Nemo qđ suum est querat, sed quod alterius. Omne quodcū mā-

uelloueni. manducate: nihil interrogātes ꝓpter cōscie tiam, dñi est terra, & plenitudo eius. Si quis vocat vos infidelium ad cenā et vultis ire, omne quod vobis apponitur manducate, nihil interrogātes ꝓpter cōscientiā, si quis aūt dixerit, Hoc immolatū est idolis, nolite manducare ꝓpter illū qui indicauit: & ꝓpter cōscientiā aūt dico: non tuā, sed alterius, Ut qd est libertas mea iudicetur ab alia conscientia? Si ergo cū gratia participo, quid blasphemor ꝓ eo quod gratias ago? Siue ergo māducatis siue bibitis, vel aliud qd facitis, oia in gloriā dei facite. Sine offensione estote Iudeis & gētibus, & ecclesie dei sicut & ego per oia omnib⁹ placeo, nō querens qd mihi utile est, sed quod multis, ut salui fiant.

¶ Tertia lectio secundum Marcum.

In illo tempore: Recūbentibus undecim discipulis apparuit illis Iesus & exprobrauit incredulitatē illoꝝ & duritiam cordis: quia his qui viderant eum resurrexisse a mortuis non crediderant. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Gregorij pape.

Quod resurrectionem dominicam discipuli tarde crediderunt non tam illoꝝ infirmitas quā nostra (vt ita dicā) futura firmitas fuit. Ipsa nāq; resurrectio illis dubitantibus ꝓ multa argumēta mōstrata est que dū nos legentes agnoscim⁹ quid aliud quā de illoꝝ dubitatione solidamur? Min⁹ esse mihi Maria Magdalene ꝓtestitit, que ei⁹ credidit, qua Thomas ꝺ diu dubitauit. Ille etenim dubitā do vulnera cicatrices tetigit & de nostro pectore dubietatis vulnus amputauit. Ad instruandū quoq; veritatē dñice resurrectiōis, notādū nobis quod Lucas refert dicens. Cōuescēs ꝓcepit eis ab Hierosolymis ne discederent, & post pauca. Videntibus illis eleuatus est: & nubes suscepit eum ab oculis eoꝝ. Notate verba: signate mysteria: Conuescens eleuatus est. Comedit & ascendit vt videlicet per effectum comestionis veritas patesceret carnis. Marcus vero ꝓtiusquam celos dominus ascenderet eum de cordis atq; infidelitatis duritia increpasse discipulos memorat. Qua in re quid considerandū est, nisi ꝙ idcirco dñs tunc discipulos increpauit,

Ca. 15

eñ corporaliter reliquit: vt
verba que recedens diceret
in corde audientium acrius
impressa remanerent. Incre
pata igitur corū duritia, ad
admonendo dicat audiam⁹.
Eūtes in mundū vniuersū
predicate euangeliū oī crea
ture. Nunquid fratres mei
sanctū euangeliū vel insen-
satis rebus vel brutis ani-
malibus fuerat predicandū,
vt de eo discipulus dicatur:
predicate euangelium omni
creature? Sed omnis crea-
ture nomine signat homo.
¶ Ad laudes. an. Viri gali-
lei quid aspicitis in celum?
hic Jesus qui assumptus est
a vobis in celum: sic veniet
Halleluia. Oratio. Cōcede
q̄s. ꝛc. ¶ Ad vesperas. Hym.
Jesu nostra redēptio. ꝛc. Je
O rex glorie dñe virtutū,
qui triūphator hodie super
oēs celos ascendisti, ne des
linquas nos orphanos, sed
mitte promissum patris in
nos spiritū veritatis. Halla.
¶ Notandum quod inuita
torū, hymni, antiphone: et
oēs huius diei dicunt in oī
bus dieb⁹ vsq; ad pēthecostē,
q̄ finō occurrit festū duplex.

Ca. 41 ¶ Feria sexta ex Gene. L. 1
POst duos annos vidit
Pharao somniū, Pu-
tabat se stare super fluuiū,
de quo ascendebāt septē bo

et pascebantur in locis pa
stribus. Alie quoq; septem
emergebāt de flumine, fœ
cōfecteq; macie, & pascebāt
in ipsa amnis ripa in locis
virentibus, deuorauerūtq;
eas quarū misera species &
bitudo corporū erat. Exper
gefact⁹ Pharao, rursum dor
miuit, & vidit alterum som
niū. Septē spice pullulabāt
in culmo vno plene atq; bo
mose: alie quoq; totidē spi
ce tenues, & percusse vredine
orabātur, deuorantes oēm
priorū pulchritudiē. Evi-
gilans Pharao posti quietē,
& facto mane, pauore pterri
tus, misit ad oēs cōfectores
Egypti cunctosq; sapientes
& accersitis narrauit som
nium, nec erat qui interpre-
taretur. Tunc demū remi-
niscēs pincernarū magister,
ait, Cōfiteor peccatū meū,
Iratus rex seruis suis, me
& magistrū pistorū retrudi
tussit in carcerem principis
militū: vbi vna nocte vterq;
vidimus somniū, presagiū
futurorū. Erat ibi puer He
breus, eiusdē ducis militū
famulus, cui narrātes som
nia, audiuimus quicquid po-
stea rei probauit euentus, ego
eñ reddit⁹ sum officio meo,
& ille suspensus est in cruce.
Protinus ad regis imperiū

eduxũ de carcere Joseph to
tonderunt,ac veste mutata
obtulerunt ei. Cui ille ait,
Vidi somnia,nec est q̃ edis-
serat,que audiui te sapien-
tissime construere. rñdit Jo-
seph,Absq̃ me deus respon
debit prospera Pharaoni.

C Ex Epistola prima Pauli
ad Corinthios. Lectio ij.

Imitatores mei estote
sicut & ego Christi. Lau
do autẽ vos fratres :qñ per
omnia mei memores estis &
sicut tradidi vobis, p̃cepta
mea tenetis. Volo aũt vos
scire quod omnis viri caput
Christus est, caput aũt mu
lieris,vir: caput vero Chri
sti deus. Dis vir oãs aut
prophetãs velato capite, de
turpat caput suũ. Dis aũt
mulier oãs aut p̃phetãs
non velato capite,deturpat
caput suũ unum em est,ac si
decaluetur. Nã si non vela
tur mulier,tondeatur. Si
vero turpe est mulieri ton
deri aut decaluari,velet ca
put suũ. Vir quidẽ non de-
bet velare caput suum: qñ
imago & gloria Dei est, mu
lier aũt gloria viri est. Nõ
enim vir ex muliere est:sed
mulier ex viro. Etenim nõ
est creatus vir p̃pter mu-
lierẽ:sed mulier p̃pter vi-
rum. Ideo debet mulier vela
men habere sup̃a caput suũ
& p̃pter angelos. Verũtã
men neq̃ vir sine muliere,
neq̃ mulier sine viro in do-
mino, Nã sicut mulier de vi
ro,ita & vir p mulierẽ. Om
nia aũt ex deo. Vosp̃si ipi
cate: decet mulierẽ non ve-
latam orare Deũ? Nec ipsa
natura docet vos,quod vir
quidẽ si comã nutriat,igno
minia est illi: mulier vero si
comã nutriat,gloria est illi?
qñ capilli p velamine ei da
ti sunt. Si quis autẽ vide-
tur contentiosus esse: nos
talẽ consuetudinẽ nõ habe-
mus,neq̃ ecclesiæ Dei. Hoc
aũt p̃cipio:nõ laudãs qõ
non in melius, sed in dete-
rius cõuenitis. P̃rimũ q̃dẽ
conuenientibus vobis in ec-
clesiam,audio scissuras esse
inter vos,& ex parte credo.
Nã oportet & hereses esse:
vt & qui probati sunt,mani
festi fiant in vobis. Conue-
nientib9 ergo vobis in vnũ:
tã non est dñicã cenã mãdu
care. Unusquisq̃ em suam
cenã p̃sumit ad manducã
dum. Et alius quidẽ esurit:
alius autẽ ebrius est. Nun-
quid domos nõ habetis ad
manducandũ & bibendum?
aut ecclesiã Dei cõtemnitis
& cõfunditis eos qui nõ ha
bẽt? Quid dicã vobis? Lau
dabo vos? In hoc nõ laudo

C Lect. iij. sermo. s. Leo pa.

POst beatā ꝙ gloziosam
dñi nostri Jesu Christi
resurrectionē qua verū Dei
templū Judaica impietate
resolutū diuina triduo po-
tentia suscitauit: quadrage
narius hodie dilectissimū cā
ctozū dierū expletus est nu-
merus sacratissima ozdina-
tione dispositus, ꝙ ad utili-
tatē nostre eruditionis im-
pensus. Ut dū a dño in hoc
spacio moza pzesentie cozpo
ralis extenditur, fides resur
rectionis documētis necessa
rijs muniretur. Mozs enī
Christi multozū discipulos
cozda turbauerat: ꝙ de sup-
plicio crucis, de emissiōe spi
ritus, de exanimati cozpozis
sepultura, grauatis mestitu
dine mētibus: quidā diffidē
tie tozpoz obrepserat. Nam
cū sancte mulieres (sicut eā
gelica nobis patefecit histo-
ria) reuolutū a monumēto
lapidē sepulchzū ꝙ cozpoze
vacuū ꝙ viuentis dñi testes
angelos nunciarent verba
eaꝝ aplis alijs ꝙ discipulis,
delitramētis sīlia videbant.

¶ Sabbato ex Genesi. L.i.

IRrauit ergo Pharao
quod viderat. Puta-
bā me stare sup ripā flumi-
nis, ꝙ septē boues de amne
cōscendere, pulchzas nimis,
ꝙ obesis carnib⁹, q̄ in pastu
paludis vireta carpebāt: et
ecce, has sequebātur alie se
ptē boues, intātū deformes
ꝙ macilente, vt nunq̄ tales
in terra Egypti viderim: ā
devozatis ꝙ cōsumptis pzio
ribus, nullū saturitatis de-
dere vestigiū, sed simili ma-
cie ꝙ squaloze tozpebāt. Eui
gilans, rursus sopoze depre
sus, vidi somnū: Septē spi
ce pullulabāt in culmo uno
plene atq̄ pulcherrime. Alie
quoq̄ septē tenues ꝙ peuste
vredine, oziebātur estipulā,
que pzioz pulchzitudinē de
uozauerunt. Narrauī cōie-
dozibus somniozū, ꝙ nemo
est qui edisserat. Respondit
Joseph: Sōnū regis vnū
est: quē facturus est Deus,
ostendit Pharaoni. Septē
boues pulchze ꝙ septē spice
plene: septē vbertatis anni
sunt, eandemq̄ vim somnij
cōprehendūt. Septē quoq̄
boues tenues atq̄ macilēte
que ascenderunt post eas, et
septem spice tenues, ꝙ vēto
vzente percusse: septē anni
venture sunt famis. Qui
hoc ozdine cōplebuntur. Ec
ce septē anni venient fertili-
tatis magne in vniuersa ter
ra Egypti: quos sequentur
septem anni alij tāte sterili-
tatis, vt oblitioni tradatur
cuncta retro abundantia: cō
sumptura est em fames oēm
terrā ꝙ vbertatis magnitu-

dinē ꝓditura est inopte magnitudo. Quod autē vidistis secundo ad eandē rē per tinens, somniū: firmitatis indiciū est, eo qđ fiat sermo Dei, & velocius impleatur.

Epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

EGo enim accepi a dño qđ & tradidi vobis, qm dns Jesus in qua nocte tradebatur, accepit panē: et gratias agēs fregit, & dixit: Accipite, & manducate: hoc est corpus meum qđ ꝓ vobis tradetur. Hoc facite in meā cōmemorationē. Simiter & calicē, postq̄ cenauit, dicens: Hic calix, nouū testamentū est in meo sanguine: hoc facite, quotiescūq̄ bibetis, in meā cōmemorationē. Quotiescunq̄ enim māducabitis panē hunc, & calicem bibetis: mortē dñi annunciabitis, donec veniat. Itaq̄ quicunq̄ māducauerit panem, & biberit calicē dñi indigne: reus erit corporis, et sanguinis dñi. Probet aūt seipsum homo: & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Qui enī manducat et bibit indigne, iudiciū sibi māducat & bibit, nō dīnūdicās corpus dñi. Idco inter vos multi infirmi & imbecilles: & dormiunt multi. Quod si nosmetipos dīnūdicaremus, nō vtiq̄ iudicaremur. Dum iudicamur aut̄ a domino corripimur, vt non cū hoc mūdo dānemur. Itaq̄ fratres mei, cum conuenitis ad mādducandum, inuicem expecta te. Si quis esurit, domi mā ducet, vt non in iudiciū conueniatis. Cetera aut̄, cum venero disponam.

Ca. 12. De spiritualibus autem, nolo vos ignorare fratres. Scitis aut̄ quoniam cum Gentes essetis, ad simulachra muta prout ducebamini euntes. Ideo notum vobis facio, quod nemo in spiritu Dei loquens, dicit anathema Jesu. Et nemo potest dicere, dominus Jesus: nisi in spiritu sancto. Diuisiones vero gratiarū sunt: idem autem spiritus. Et diuisiones ministrationū sunt idem aut̄ dominus. Et diuisiones operationum sunt idem vero Deus, qui operatur oīa in omnibus. Unicuiq̄ aut̄ datur manifestatio spiritus, ad vtilitatem. Alij quidem per spiritū datur sermo sapientie: alij autem sermo scientie secundū eundem spiritū: alteri fides in eodem spiritu: alij gratia sanitatum, in vno spiritu: alij operatio virtutum: alij, prophetia: alij discretio spirituum: alij, genera linguarū:

alij interpretatio sermonū. Hec autem omnia operatur vnus, atq; idem spiritus, diuidens singulis prout vult.

¶ Lectio tertia. Ex sermone sancti Leonis pape.

QUam vtiq; hesitationem humana infirmitate nutantē: nequaq; primisset spiritus veritatis predicatorū suorū mesle pectoribus: nisi illa trepida solicitudo & curiosa cunctatio, nostre fidei fūdamēta iecissent. Nostris igitur perturbatiōibus: nēc is periculis in apostolis cōsulebatur. Nos in illis viris contra calūnias impiorū, & contra terrene argumēta sapiētie docebamur. Nos illorū instruxit aspect⁹ nos eruditi auditus: nos confirmauit attactus. Gratias igitur agamus diuine dispensationi: & sanctorū patrū necessarie tarditati. Dubitatū est ab illis: ne dubitaretur a nobis. Non ergo hi dies dilectissimi qui inter resurrectionem dñi ascensionemq; fluxerūt ociosi transiere, decursu, sed magna in eis confirmata sacramenta, magna sunt reuelata mysteria. In his metus dire mortis auferf, & nō solū anime, sed etiā carnis imortalitas declaratur. In his per insufflationē dñi infunditur apostolis spiritus sanct⁹ & beato apostolo Petro supra ceteros post regni claues out lis dñici cura mādatur. In his diebus duobus discipulis tertius in via dñs iungitur comes: & ad oēm nostre ambiguitatis caligine extergendā pauentiū ac trepidātium tarditas increpatur.

¶ Dñica infra octauā Assitionis ex Genesi. Lectio. I.

DIxit ergo pyoudens rex virū sapiēt & ingenio plenū, & preficiat eū terre Egypti. Qui cōstituat prepositos per cunctas regiōes & quintā partē fructū per septē annos fertilitatis, qui iam nunc futuri sunt, cōgreget in horrea: & oē frumētū sub Pharaonis potestate cōdatur, seruetur q; in vrbib⁹. Et preparetur futuris septē annor⁹ fami que oppressura est Egyptū, & non cōsumet terra inopia. Placuit Pharaoni cōsiliū & cūctis ministris eius: locutusq; est ad eos: Nū inuenire possumus talem virū, qui spiritu Dei plen⁹ sit? Dixit ergo ad Joseph: Quia ostendit tibi d⁹ oīa que locutus es, nūquid sapientiorē & similē tui inuenire potero? Tu eris super domū meā, & ad tui oris imperiū cunctus populus obediet: vno tantū regni solio

te yrecedam. Dixitq; rursū Pharao ad Joseph: Ecce cō stitui te sup vniuersam terrā Egypti. Tulitq; annulū de manu sua, & dedit eū in manu eius: vestiuitq; eū stola byssina & collo torquē aureū circūposuit. Fecitq; eum ascendere super currū suū secōm, clamante yrecone vt oēs cozam eo genu flecterent, & yrepositū esse scirent vniuerse terre Egypti. Dixit quoq; rex Egypti ad Joseph: Ego sū Pharao: absq; tuo imperio non mouebit quisq; manū aut pedē in oī terra Egypti. Vertitq; nomē ei⁹, & vocauit eū lingua Egyptiaca, Saluatozē mūdi. Deditq; illi yrozem Aseneth filiam Phutipharis sacerdotis Heliopoleos.

Ex epistola prima Pauli. ad Corinthios. Lectio.ij.

Sicut enī corpus vnū est, et membza habet multa, oīa aūt mēbza corpis cum sint multa: vnū tñ corpus sunt: ita & Chzist⁹. Etenim in vno spiritu oēs nos in vnū corpus baptizati sumus, sive Judei, sive Gētiles, sive serui, sive liberi et oēs in vno spiritu potati sumus. Nā & corpus non est vnum membzū, sed multa. Si dixerit pes: Quia non sum manus, non sum de corpore num ideo nō est de corpore? Et si dixerit auris: Quia nō sum oculus, nō sum de corpore: nūquid ideo nō est de corpore? Si totū corpus oculus, vbi auditus? Si totū auditus, vbi odozat⁹? Nūc autē posuit Deus mēbza vnūquodq; eoz in corpore sicut voluit. Nō si essent oīa vnū membzū, vbi corpus? Nūc autē multa quidē membza, vnū aūt corpus. Nō potest autē dicere oculus manui: Opera tua nō indigeo: aut iterū caput pedibus: Non estis mihi necessarij: sed multo magis que vidētur membza corpozis infirmiora esse necessariora sunt: & q̄ putamus ignobiliora mēbza esse corpozis, his honozē abundantiozē circūdamus & que inhonesta sunt nostra: abūdantiozē honestatē habent. Honesta aūt nostra nullius egent: sed Deus tēperauit corpus, ei cui deerat abundantiozē tribuendo honozē vt nō sit schisma in corpore, sed in idipsum pro inuicē solicita sint mēbza. Et sī quid patitur vnū membzum, cōpatiuntur omnia membza: sive glozietur vnum membzum, congaudent oīa membza. Vos autem estis corpus Chzisti, & membza de membzo. Et quosdam quidē po

suit Deus in ecclesia: primū apostolos, secundo pphetas tertio doctores, deinde virtutes, exinde gratias curationū, opitulationes, gubernationes, genera linguarū, interpretationes sermonū. Nunquid oēs apostoli? nūquid oēs pphete? nūquid oēs doctores? nunquid oēs virtutes? nunquid oēs gratiam habent curationū? nūquid oēs linguis loquūtur nunquid oēs interpretant? Emulammi autē charisma ta melioza. Et adhuc excellentiozem viam vobis demonstro.

¶ Lectio tertia secundum Joannem.

Ca.15 In illo tempoze: Dixit Jesus discipulis suis Cū venerit paracletus quē ego mittam vobis a patre spiritum veritatis qui a patre pzocedit: Ille testimonium perhibebit de me: et vos testimonium perhibebitis: quia ab initio mecum estis. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Augustini episcopi.

Dominꝰ Jesus in sermone quē locutꝰ est discipulis suis post cenam pzoximus passioni: tanquā iturus a relicturꝰ eos pzesentia cozpozali: cum omnibus autem suis vsq; ad consummationē secuti futurus pīs sentia spiritualiter exhortatus est eos ad perferendas persecutiones impiozum: quos mundi nomine nūcupauit. Ex quo tamen mundo etiā ipsos discipulos elegisse se dixerat: vt scirent se gratia Dei esse quod sunt, suis autem vitijs fuisse quod fuerant. Deinde persecutores et suos et ipsozum: Judeos euidenter expellit, vt omnino appareret etiā ipsos mūdi damnabilis appellatione conclusos, qui persequūtur sanctos. Cumq; de illis diceret, quod ignozarent eum a quo missus est. Et tamen odissent et filium & patrem, hoc est et eū qui missus est, & a quo missus est. De quibus omnib⁹ in alijs sermonibus iam disseruimus, ad hoc peruenit vbi ait: At impleatur sermo qui in lege eorum scriptus est: quia odio habuerunt me gratis.

¶ Feria secunda ex Genesi.

Lectio prima.

Egressus est itaq; Joseph ad terrā Egypti (triginta aūt annozum erat quando stetit in conspectu regis Pharaonis) & circuiit omnes regiones Egypti Venitq; fertilitas septē annozum, et in manipulos redacte segetes cōgregate sūt

in hortea Egypti. Omnis etiam frugum abundantia in singulis vrbibus condita est. Tantaq; fuit abundantia tritici, vt arene maris coequaretur, & copia mensu ram excederet. Nati sunt autem Joseph filij duo antequã veniret fames: quos peperit ei Aseneth filia Phutpharis sacerdotis Heliopoleos. Vocauitq; nomen primogeniti, Manasses, dicẽs: Obliuisci me fecit deus omnium laborum meorum, et domus patris mei. Nomen quoq; secũdi appellauit Ephraim, dicẽs: Crescere me fecit Deus in terra paupertatis mee. Igitur trãsactis septem vbertatis annis, qui fuerant in Egypto, ceperũt venire septem anni inopie, quos predixerat Joseph: et in vniuerso orbe fames preualuit, in cuncta autem terra Egypti erat panis. Qua esurie cẽ clamauit populus ad Pharaonem alimenta petens. Quibus ille respõdit Ite ad Joseph, & quicquid ipse vobis dixerit, facite. Crescebat autem quotidie fames in omni terra: aperuitq; Joseph vniuersa horrea, & vendebat Egyptijs: nam et illos oppresserat fames. Omnes q; prouincie veniebant in Egyptum, vt emerent escas, & malum ino pie temperarent.

℣ Epistola prima Pauli ad Corinthios. Ca.13.

Lectio secunda.

Si linguis hominum loquar, & Angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut es sonans, aut cymbalum tinniens. Et si habuero prophetiam, et nouerim mysteria omnia, et omnem scientiam, et si habuero omnem fidem, ita vt montes transferam, charitatem autem non habuero: nihil sum. Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum, ita vt ardeã, charitatem autem non habuero: nihil mihi prodest. Charitas patiens est, benigna est. Charitas non emulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit que sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati: omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet. Charitas nunquam excidit, siue prophetie euacuabuntur, siue lingue cessabunt, siue scientia destruetur. Ex parte enim cognoscim9,

et ex parte prophetamus: Cum aũt venerit qõ perfectum est: euacuabitur quod ex parte est. Cum essem parvulus, loquebar vt parvulus, sapiebã vt parvulus, cogitabam vt parvulus. Quando autẽ factus sum vir, euacuaui que erant parvuli. Videmus nũc per speculũ in enigmate: tunc autem, facie ad faciẽ. Nunc cognosco ex parte: tunc autẽ cognoscã, sicut & cognitus sum. Nunc aũt manent, fides. spes, charitas tria hec. Maior aũt horum, est charitas. ¶ Sectamini charitatẽ, emulamini spiritualia: magis autem vt prophetetis. Qui enim loquit lingua, non hominibus loquitur, sed Deo: nemo enim audit, spiritu autẽ loquitur mysteria. Nam qui prophetat, hominibus loquitur, ad edificationẽ, & exhortationem, & consolationem. Qui loquitur lingua: semetipsũ edificat. Qui aũt prophetat, Ecclesiam Dei edificat. Volo autem omnes vos loqui linguis: magis autem prophetare. Nam maior est qui prophetat, quam qui loquitur linguis, nisi interpretatur, vt ecclesia edificationem accipiat.

Ca. 19

¶ Lectio tertia. Ex sermone sancti Leonis pape.

QEr omne hoc tempus dilectissimi. quod inter resurrectionẽ, et ascensionẽ Domini exactũ est, hoc prouidentia Dei curauit, hoc docuit, hoc suorum oculis insinuauit, & eorum animis Jesus vere agnoscitur, resuscitatus, qui vere erat natus, et passus, & mortuus. Unde beatissimi apostoli, omnesq; discipuli, qui et de exitu crucis fuerãt trepidi, & de fide resurrectionis ambigui, ita sunt in veritate perspicua roborati, vt domino in celorum cuntes sublimia, non solum nulla affligerentur tristitia, sed etiam magno gaudio replerẽtur. Et reuera magna, erat & ineffabilis causa gaudendi, cũ in conspectu sancte multitudinis super omnium creaturarum celestium dignitatẽ humani generis natura cõscenderet supergressura angelicos ordines, et vltra archangelorũ altitudines euanda, nec vllis sublimitatibus modũ sue prouectionis habitura, nisi eterni patris recepta consessu illius glorie sociaretur in throno, cuius natura copulabatur in filio. Quia igitur Christi ascensio nostra est prouectio, et quo precessit gloria capitis, eo spes vocatur, et

coyporis dignis dilectissimi exultemus gaudijs, et pia gratiarum actione letemur. Hodie enim non solū paradisū possessores firmati sumus, sed etiam celorum in Christo superna penetrauimus, amplioza adepti per incffabilem Christi gratiam, quam per diaboli amisera mus inuidiam.

¶ Feria tertia Dominice infra post pascha. ex Genesi Lectio prima.

Videns autem Jacob quod alimēta vē derentur in Egypto, dixit filijs suis: Quare negligitis? Audiui quod triticū vendatur in Egypto, descēdite, et emite nobis necessaria, vt possimus viuere, et non consumamur inopia. Descenderūt igitur fratres Joseph decem, vt emerent frumenta in Egypto, Beniamin domi retento a Jacob, qui dixerat fratribus eius: Ne forte in itinere ḡc gerēti sunt terram Egypti quam patiatur mali: Inter alijs qui pergebant ad emendum. Erat autem fames in terra Chanaan. Et Joseph erat princeps in terra Egypti, atq; ad eius nutum frumenta populis vēdebantur. Cumque adorassent eum fratres sui, et agnouisset eos quasi ad alienos durius loquebatur, interrogans eos: Unde venistis? Qui responderunt: De terra Chanaan, vt emamus victui necessaria. Et tamen fratres ipse cognoscens, non est agnitus ab eis. Recordatusq; somniorum que aliquando viderat ait ad eos: Explozatozes estis, vt videatis infirmioza terre venistis. Qui dixerūt Non est ita domine, sed serui tui venerunt vt emerent cibos. Omnes filij vnius viri sumus, pacifici venimꝰ nec quicquā famuli tui machinantur mali. Quibus ille respondit: Aliter est: immunita terre huius consideratione venistis.

¶ Ex epistola prima Pauli. ad Corinthios. Lectio.ij.

Hec autem fratres, si venero ad vos linguis loquens: quid vobis prodero, nisi vobis loquar: aut in reuelatione, aut in scientia, aut in prophetia, aut in doctrina? Tamenq; sine anima sunt vocem dantia, sive tibia sive cithara, nisi distinctionem sonituum dederint, quomodo scietur id quod canitur, aut quod citharizatur. Etenim si incertam vocē det tuba, quis parabit se ad bellum? Ita

vos per linguam nisi manifestum sermonem dederitis quō scietur id quod dicitur? Eritis enī in aera loquētes Tā multa vtputa genera linguarū sunt in hoc mundo, & nihil sine voce est. Si ergo nesciero virtutē vocis ero ei cui loquar barbarus: et qui loquitur, mihi barbarus. Sic & vos, qm emulatores estis spirituum, ad edificationē ecclesie querite vt abundetis. Et ideo qui loquitur lingua, oret vt interpretetur. Nā si orē lingua, spiritus meus orat, mens autem mea sine fructu est. Quid ergo est? Orabo spiritu, orabo & mēte: psallā spū: psallā & mēte. Ceterū si bñ dixeris spū: quis supplet locū idiote, quomodo dicet Amē super tuā benedictionē? qm quid dicas, nescit: nā tu quidem bene gratias agis: sed alter nō edificatur. Gratias ago Deo, quod oīm vestrū lingua loquor. Sed in ecclesia volo quinq verba sensu meo loq vt & alios instruā: quā decē millia verborū in lingua. Fratres nolite pueri effici sensibus, sed malitia paruuli estote, sensibus aūt perfecti estote. In lege enim scriptum est: Quoniam in alijs linguis et labijs alijs loquar ppulo huic: & nec sic exaudient me, dicit dominus. Itaq; lingue in signū sunt nō fidelibus, sed infidelibus pzophetie autem non infidelibus, sed fidelibus. Si ergo conueniat vniuersa ecclesia in vnum, & oēs linguis loquantur, intrēt aut idiote aut infideles, nonne dicent quod insanitis? Si autem oēs pzophetent, intret aut quis infidelis vel idiota: cō uincitur ab omnibus, dijudicatur ab omnib⁹, occulta enim cordis eius manifesta fiunt: & ita cadens in faciem adorabit Deū, pronuntiās quod vere deus in vobis sit

¶ Lectio tertia, sermo sancti Augustini episcopi.

Saluator noster dilectissimi fratres ascendit in celū: non ergo turbemur in terra. Ibi sit mens, & hic erit requies. Ascendamus cum Christo interim corde vt cū dies pzomissus aduenerit sequamur & corpore. Scire tamen debemus fratres, quia cū Christo non ascendit superbia, nō quaritia non luxuria, nullū vitiū nostrum ascendit cum medico nostro. Et ideo si post medicum debemus ascendere debemus vitia & peccata deponere. Dia enim quasi quibusdam cōpedibus nos pressa munt & peccatorū nos retri-

bus ligare contendunt. Et ideo cū Dei adiutorio, sedm quod ait ps̄almista, dirūpamus vincula eoꝝ, vt secure possimus dicere dño: Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiā laudis. Resurrectio dñi spes nostra est. Ascensionis dñi glorificatio nōa est celebremus. Si ergo recte si simul dñi celebremus, ascendamus cū illo: ꝛ sursum corda habeamus. Ascendentes aūt non extollamur: nec de nostris quasi de p̄priis mentiamur. Sursum ergo corda habeamus, sed ad dñm. Sursū ergo non ad dñm superbia vocat. Sursū aūt coꝛ ad dñm refugium vocatur. Audete fratres magnū miraculū. Altus est & humilitas te ꝛ descendit ad te. Exigis te, et fugit a te. Quare hoc. Quia excelsus est ꝛ humilia respicit, ꝛ alta a longe cognoscit.

¶ Feria quarta ex Genesi.

Lectio p̄ma.

Et illi dixerūt, Duodecim inquiunt, serui tui fratres sumus, filij viri vnius in terra Chanaā: minimus cum patre nostro est alius nō est sup. Hoc est, ait ego locutus sū. Exploratores estis, iā nūc experimentum

vestri capiā per salutē Pharaonis nō egredieminī hīc, donec veniat frater vē minimus. Mittite ex vobis vnū ꝛ adducat eū, vos aūt eritis in vinculis, donec p̄bent q̄ dixistis vtrum vera an falsa sint alioquin p salutē Pharaonis explorat̄es estis. Tradidit ergo illos custodie tribus diebus. Die aūt tertio eductis de carcere ait: Facite q̄ dixi: ꝛ viuetis, deū enī timeo. Si pacifici estis, frater vē vn⁹ ligef in carcere vos aūt abite, ꝛ ferte frumēta q̄ emistis, in domos vr̄as ꝛ fratrē vestrū minimū ad me adducite, vt possim vestros p̄bare sermōes, ꝛ nō moriamini. Fecerūt vt dixerat, ꝛ locuti sunt adinuicē. Merito hec patimur, dā pec cauimus in fratrē nostrū, vidētes angustias aīe illi⁹ dū deprecaret nos, ꝛ nō audiuimus ideirco venit sup nos ista tribulatio. E ādbus vn⁹ Rubē, ait: Nūquid nō dixi vobis: Nolite peccare i puerū, ꝛ nō audistis me? en sanguis eius exquirit. Nesciebant aūt q̄ intelligeret Joseph, eo q̄ per interp̄etē loqueretur ad eos. Auertit q̄ se parūper, ꝛ fleuit: ꝛ reuersus locutus est ad eos. Tollens q̄ Simeon ꝛ ligās, illis p̄sentib⁹, iussit ministris vt

implerent eozum saccos tri
tico, ⁊ reponerent pecunias
singulozum in sacculis suis
datis supza eibarijs in via,
qui fecerunt ita.

¶ Epistola prima ad Cozin
thios. Lectio secunda.

QUid ergo est fratres?
Cū cōuenitis: vnus
quisq; vestrū psalmū habet
doctrinā habet, apocalypsim
habet, linguā habet, inter-
pretationē habet: oīa ad edi
ficationem fiant. Siue lin-
gua quis loquitur, secundū
duos aut vt multū tres, et
per partes ⁊ vnus interpre
tetur. Si aut nō fuerit in-
terpres, taceat in ecclesia, si-
bi autem loquatur ⁊ Deo.
Pzophetē autē duo aut tres
dicant, ⁊ ceteri dijudicent.
Quod si alij reuelatū fue-
rit sedenti, prior taceat. Po
testis enī oēs per singulos
pzophetare, vt oēs discant,
⁊ oēs exhortentur ⁊ spiritus
pzophetarū pzophetis sub-
iecti sunt. Non enim est dis
sensionis Deus, sed pacis,
sicut ⁊ in oībus ecclesijs san
ctozū doceo. Mulieres in ec
clesijs taceāt, nō enī permitti
tur eis loqui, sed subditas
esse, sicut ⁊ lex dicit. Si qd
aūt volūt discere, domi vi
ros suos interrogēt. Turpe
est enī mulieri loqui in eccle
sia. An a vobis verbum Dei
processit? aut in vos solos
puenit? Si quis videtur ꝑ
pheta esse, aut spiritualis, cō
gnoscat q̄ scribo vobis, q̄
dñi sūt mādata. Si ds aūt
ignozat, ignozabitur. Itaq;
frēs mei emulamini pphe
re: ⁊ loq̄ linguis nolite phi
bere. Oia aūt honeste ⁊ secū
dum ozdinē fiant in vobis. Ca.15
¶ Notum aūt vobis facio
fratres euangeliū, quod pze
dicaui vobis, quod ⁊ accepi
stis, in quo ⁊ statis, per quē ⁊
saluamini, qua ratione pre-
dicauerim vobis si tenetis,
nisi frustra credidistis. Tra
didi enim vobis in primis
quod ⁊ accepi, q̄ Christus
mozt⁹ est pro peccatis no-
stris secundū scripturas, et
quia sepultus est, ⁊ quia re-
surrexit tertia die, secundū
scripturas: ⁊ quia visus est
Cephe, ⁊ post hoc vndecim.
Deinde visus est plus quā
quingētis fratribus simul,
ex quib⁹ multi manēt vsq;
adhuc, quidā aūt dozmie-
rūt. Deinde visus est Jaco
bo, deinde apostolis oībus.
Nouissime aūt omniū tā-
quam abozt̄uo, visus est ⁊
mihi. Ego enim sum mini-
mus apostolozum: qui non
sum dignus vocari aposto-
lus, quoniā perlecutus sum
ecclesiam Dei. Gratia aūt
Dei sum id quod sum: et

gratia eius in me, vacua nō fuit, sed abundantius illis omnibus laborauī, non ego autē, sed gratia dei mecū. Siue ergo ego, siue illi, sic prædicamus, & sic credidistis.

℣ Tertia lectio. Sermo sancti Augustini episcopi.

HSermonis dñi nostri Jesu Christi sanctus dies & solēnis hodie illuxit: exultemus & letemur in ea. Christus descēdit, inferni patuerunt. Christus ascendit, superna clarueruñt. Christus in ligno pependit: insultēt furētes. Christus in sepulchro mentiantur custodes. Christ⁹ i inferno, ui sitent quiescētes. Christus i celo, credāt oēs gētes. Ip se ergo debet esse auctor nostri sermonis: q̄ est largitor nostre salutis. Nō de alio aliquo loq̄mur vobis: nisi de illo qđ modo ex euāgelio loq̄batur oīb⁹ nobis. Et ascē sur⁹ ad patrē dicebat discipulis suis. Hec locut⁹ sum vobis: cum adhuc essem vobiscum. Paracletus aūt spūs veritatis quē mittet pater in noie meo, ille vos docebit oīa: & commonebit vos oīa que dixi. Nō turbetur cor vestrum neq̄ formidet. Audistis q̄a ego dixi vobis, vado ad patrē meum, quia pater maior me est.

℣ Feria.v. ex Genesi. Lc. 1.

AT illi postantes frumēta in asinis suis, profecti sunt. Apertoq̄ vn⁹ sacco vt daret iumento pabulum in diuersorio, contēplatus pecuniam in ore sacculi, dixit fratribus suis: Reddita est mihi pecunia mea, en habeō in sacco. Et obstupefacti, turbatiq̄ mutuo, dixerūt. Quid nam est hoc qđ fecit nobis Deus? Veneruntq̄ ad Jacob patrē suum in terra Chanaā, & narauerūt ei oīa que accidissent sibi, dicentes: Locutus est nobis dominꝰ terre dure, & putauit nos exploratores esse prouincie. Cui respōdimus, Pacifici sumus, nec vllas molimur insidias. Duodecim fratres vno patre geniti sumus, vnus non est super, minimus cū patre nostro in terra Chanaan. Qui ait nobis. Sic probabo qđ pacifici sitis, Fratrē vestrū vnū dimittite apud me, & cibaria domibus vestris necessaria sumite, & abite, fratrēq̄ vestrū minimū adducite ad me, vt sciā qđ nō sitis exploratores, & istū q̄ tenetur in vinculis, recipere possitis, ac deinceps q̄ vultis emēdi habeatis licentiā. His dictis cū frumenta effunderent, singuli repere-

eunt in oze carcozū ligatas pecunias, exterritiq; simul oīb⁹, dixit pat Jacob, Ablq; liberis me esse fecistis, Joseph nō est super, Symeō te nec in vinculis, & Beniamin auferetis, in me hec oia mala ciderunt. Cui respondit Rubē, Duos filios meos interfice, si non reduxero illū tibi: trade illū in manu mea, & ego eū tibi restituaz. At ille, Nō dedrendet, inqt. filius meus vobiscū: frater eius moztuus est, & ipse solus remānsit, si quid ei aduersitatis acciderit in terra ad quā pergitis, deducetis canos meos cū dolore ad inferos

Ex Epistola pzima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

SI autē Chzistus pdicat quod resurrexit a moztuis, qō quidā dicunt in vobis, quoniam resurrectio moztuoz nō est? Si autē resurrectio moztuozū nō est: neq; Chzistus resurrexit. Si aūt Chzistus nō resurrexit, inanis est pdicatio nostra, inanis est & fides vestra: Iuenimur aūt & falsi testes Dei, qm testimoniū dixim⁹ aduersus deū, qđ suscitauit Chzistū, quē nō suscitauit si moztui nō resurgūt Nā si moztui nō resurgūt, neq; Chzistus resurrexit. Nō si chzist⁹ nō resurrexit, vana est fides vēa, adhuc estis in peccatis vestris. Ergo & q̄ dozmierūt i Chzisto pierūt. Si i hac vita tm, in chzisto sperātes sum⁹, miserabiliozes sum⁹ oīb⁹ hoīb⁹. Nūc autē Chzistus resurrexit a moztuis pmitie dozmientiū, qm quidem per hominē mozs: & p hoiez resurrectio moztuoz. Et sicut in Adā oēs moziuntur: ita & in Chzisto oēs viuificabūt, vnusquisq; aūt in suo ozdine. Primitie Chzistus, deinde q̄ sunt Chzisti, q̄ in aduētum eius credidērūt. Deinde finis, cum tradiderit regnum Deo et patri, cum euacuauerit oēm pzincipatum & potestatē & virtutē. Oportet autē illum regnare donec ponat omnes inimicos sub pedibus ei⁹. Nouissime aūt inimica destruetur mozs. Oia enī subiecit sub pedibus eius. Cū autē dicat. Omnia subiecta sunt ei, sine dubio pzeter eum q̄ subiecit ei omnia. Cū autē subiecta fuerint illi oia: tūc & ipe filius subiectus erit ei, qui subiecit sibi omnia, vt sit Deus omnia in omnibus. Alioqui q̄d facient qui baptizant pro moztuis, si oīno moztui nō resurgūt? Ut q̄d & baptizāt pro illis? Ut q̄d & nos periclitamur

ōnni hora? Quotidie mo-
ior propter vestrā gloriam
fratres: quā habeo in Chri
sto Jesu dño nō. Si (scdm
hoiem) ad bestias pugnaui
Epheſi, qd mihi prodeſt, ſi
mortui nō reſurgūt? mādu
cemus & bibam⁹, cras enim
moriemur. Nolite ſeduci,
Corrumpūt mores bonos
colloquia mala.

¶ Lectio ſancti Augustini epiſcopi.

OMnia charissimi que
dñs Jesus Chriſt⁹ in
hoc mūdo ſub fragilitate no
ſtra miracula edidit, nobis
proficiunt. Qui dū huma-
nā cōditionē ſpōderibus im
portauit: celā credentib⁹ pa
tere poſſe mōſtrauit. Et dū
victorē mortis in celeſtia ele
uauit victorē eiuſdē mortis
ā ſequamur oſtendit. Alcen
ſio ergo Dñi catholice fidei
rōfirmatio fuit, vt ſecuri in
poſterū crederem⁹ miraculi
illius donū, cuius iam in p
ſenti percepiſſemus effectū.
Et fidelis quiſq; cum iam
tanta pertexerit, p ea que
agnouerit pteſtita: diſcat ſpe
rare promiſſa, ac Dei ſui p-
teritā perſentēq; bonitatē,
quaſi futurorū teneat cau-
tionē. Super excelſa ergo
celi terrenū corp⁹ ponit, ſi
ſtias paulo aſſi cōcluſa: an-
gelor cetibus inferunt. In
gremio imortalitatis mor-
talis natura transfundit.
Et ides ſacra apoſtolice le-
ctionis teſtat hiſtoria. Cū
hec diciſſet (inqt) videtib⁹
illis eleuatus eſt. Cū audis
eleuatū, agnoſce militie ce-
leſtis obſequiā. Unde hodi
erna feſtiuitas hominis no
bis & dei ſacramēta manife
ſtat: ſub vna eadēq; pſona.
In eo ḥ, eleuat diuinā ptē
tiam: in eo aūt qui eleuat,
humanā agnoſce ſubſtātiā.

¶ Feria.vi. ex Geneſi. L.i.

ITerim kames omnē terrā vehemēter pe-
mebat. Conſumptiſq; ci-
bis quos ex Egypto detu-
lerāt, dixit Jacob ad filios
ſuos: Reuertimini & emite
nobis pauxillū eſcarū. Re-
ſpōdit Judas Denūtiauit
nobis vir ille ſub atteſtatio
ne iuriſiurandi, dicens, Nō
videbitis faciē meā, niſi fra
trē veſtrū minimū adduxe
ritis vobiſcū. Si ergo vis
eū mittere nobiſcū pgem⁹
pariter: & emimus tibi ne
ceſſaria. Si aūt nō vis,
non ibimus, vir enim vt ſe-
pe diximus, denuntiauit
nobis, dicens: Non vide-
bitis faciem meam abſque
fratre veſtro minimo. Di-
xit eis Iſrael: In meā hoc
feciſtis miſeriā vt indicare-

Cap. 43.

tis ei ꝙ aliū habere vos fratrē. At illi respōderūt. Interrogauit nos homo p ordinē nostrū progenie, si pater viueret : si haberemus fratrē, & nos respondimus ei consequēter iuxta id qđ fuerat scisitatus, nunquid scire poteramus qđ dicturus esset, Adducite fratrem vestrū vobiscū? Judas ḝq dixit patri suo, Mitte puerū mecum, vt proficiscamur & possimus viuere: ne moriamur nos & parvuli nostri. Ego suscipio puerū, de manu mea require illum, nisi reduxero & reddidero eum tibi, ero pcti reus in te oī tē pore. Si nō intercessisset dilatio, iā vice altera veniss emus. Igit Israel pater eoꝝ dixit ad eos : Si sic necesse est, facite qđ vultis: sumite de optimis terre fructibus in vasis vestris, & deferte viro munera, modicū resine & mellis & storacis, stactes et terebinthi & amygdalarum. Pecuniā quoq duplicē ferte vobiscū: & illā quā inuenistis in sacculis reportate, ne forte erroꝛe factum sit. Sed & fratrem vestrū tollite, & ite ad virū. Deus aūt meus oīpotēs faciat vobis eū placabilē, & remittat vobis fratrē vestrū quē tenet in viculis, & hūc Bēiamin: ego aūt quasi orbatus ablq liberis ero.

℣ Ex epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

Vigilate iusti, & nolite peccare, ignorantiā enī Dei quidā habēt, Ad reuerentiam vobis loquor. Sed dicet aliquis. Mōo resurgūt mortui: quali aute corpore veniēt? Insipiens tu, qđ seminas nō viuificat nisi prius moriat. Et qđ seminas, nō corpꝰ qđ futurū est seminas, sed nudum grānū, vtputa tritici: aut alicuius ceterorum. Deus aute dat illi corpus sicut vult: et vnicuiq seminū pprīū corpus. Nō ois caro, eadē caro, sed alia hominū, alia pecorū, alia aūt volucrū, alia piscīū. Et corpora celestia, & corpora terrestria, sed alia q dē, celestiū gloria: alia aute terrestriū. Alia claritas solis, alia claritas lune, & alia claritas stellarū. Stella enī a stella differt i claritate. Sic & resurrectio mortuorū. Seminatur in corruptiōe, surget in incorruptiōe. Seminat in ignobilitate, surget in glia. Seminat in infirmitate: surget in virtute. Seminatur corpus aīale: surget corpus spīrituale. Si corpus aīale: est & corpꝰ spīrituale, sicut scriptū est, Fa-

tus est ptimus hō Idā in
giam diuentē nouissimus
Idā in spīm diuificātē. Sed
nō ptius qō spūale est, sed qō
ãiale: deinde qō spūale. Pri
mus hō de terra, terrenus:
ceūs homo de celo, celestis.
Qualis terrenus, tales et
terreni, ⁊ qualis celestis ta
les ⁊ celestes. Igit sicut por
tauimus imaginē terreni:
portemus ⁊ imaginem cele
stis. Hoc aūt dico fratres,
qa caro ⁊ sanguis regnū dei
possidere nō possunt: neque
corruptio incorruptelā pos
sidebit. Ecce mysteriū vo
bis dico. Oēs quidē resur
gemus, sed nō oēs immuta
bimur. In momēto, in ictu
oculi, in nouissima tuba (ca
net enī tuba) ⁊ mortui resur
gēt incorrupti, ⁊ nos immu
tabimur. Oportet enī cor
ruptibile hoc, induere incor
ruptionē: ⁊ moztale hoc, in
duere imoztalitatē. Cū aūt
moztale hoc iduerit immoz
talitatē, tūc fiet sermo qui
scriptus est: Absorpta est
mors in victoria. Ubi est
mors victoria tua? Ubi est
mors stimulus tuus? Stimu
lus aūt moztis, peccatū
est: virtus vero peccati, lex.
Deo aūt gratias q̄ dedit no
bis victoriā p dñm nostrū
Jesum Christū. Itaq; fra
tres mei dilecti stabiles esto
te ⁊ immobiles, abūdātes
in opere dñi semp, scientes
quod labor vester non est
inanis in domino.

℣ Tertia lectio ex sermone sancti Augustini.

IDeoq; oibus modis
detestāda sunt venena
orientalis errozis, q̄ impia
nouitate prelumit asserere
filiū Dei ac filium hominis
vnius esse nature. In alter
utra enī parte, vel qui solū
hoiem fuisse dixerit: negabit
cōditoris gloriā: vel qui
solū Deū, negabit mīam re
deptoris. Quo genere, non
facile Arrianus euangelicā
poterit habere veritatem:
vbi filiū Dei nūc equalē le
gimus, nunc minorē. Qui
enī vnus nature saluatorē
nostrū moztifera ꝑsuasione
crediderit, solū hominē: aut
solū Deū coget dicere cruci
fixū. Sed non ita est. Mor
tē enī nec solus Deus sen
tire, nec solus homo superare
potuisset. Nos ergo no
uerimus in Christo duplicē geminācq; substātiā. De
patre celestē de matre terrenā. Quā vtrāq; in vno eo
demq; redeptore suis ꝓmptū est testimoniis explicare. Quare homo dicebat,
Quia pater maior me est,
sed idem quasi Deus ꝓnūtiabat, Ego et pater vnum

sumus. Quasi homo dicebat. Tristis est anima mea vsq; ad mortē, sed quasi dñs fiducialiter loquebat. Potestatē habeo ponēdi animā meā, & potestatē habeo iterū sumēdi eā. Quasi homo in cruce pēdebat, sed quasi deus regnum celeste donabat.

¶ Sabbato. ex Genesi. L.

TUlerūt ergo viri munera, & pecuniā duplicē: & Beniamin, descenderuntq; in Egyptū, & steterūt coram Ioseph: Quos cū ille vidisset, & Beniamin simul, præcepit dispensatori domus suæ, dicens: Introduc viros domum, & occide victimas, & instrue conuiuium, quia hodie mecū sunt comesturi meridie. Fecit ille sicut sibi fuerat imperatum: & introduxit viros domū. Ibiq; exterriti, dixerūt mutuo. Propter pecuniam quā retulimus prius in saccis nostris, introducti sumus: vt deuoluat in nos calūniā, & violēt subijciat seruituti, et nos et asinos nostros. Quā ob rē in ipsis foribus accedētes ad dispensatorē dixerūt. Oramus dñe, vt audias nos. Jā ante descēdimus vt emeremus escas. Quibus emptis, cū venissemus ad diuersoriū aperuimus saccos nostros, & inueni mus pecuniā in ore saccorū quā nūc eodē pondere reportauimus. Sed & aliud attulimus argētū vt emamus quę nobis necessaria sūt: nō est in nostra cōscientia quis posuerit eā in marsupijs nostris. At ille rīdit. Pax vobiscū, nolite timere: Deus vester, & deus patris vestri dedit vobis thesauros in saccis vestris: nā pecuniā quā dedistis mihi, probatā ego habeo. Eduxitq; ad eos Simeō. Et introductis domū: attulit aquā, & lauerūt pedes suos, deditq; pabulū asinis eorū. Illi vero parabāt munera, donec ingrederetur Joseph meridie, audierant enim qđ ibi comesturi essent panē. Igit ingressus est Joseph domū suā, obtulerunt ei munera, tenentes ima manibus suis: & adorauerunt pront in terrā. At ille clemēter resalutatis eis, interrogauit eos, dicēs, Sanus ne est pater vester senex de quo dixeratis mihi. Adhuc viuit? Qui respondērūt, Sospes est, seruus tuus pater noster, adhuc viuit. Et incuruati adorauerunt eum.

¶ Ex Epistola prima Pauli ad Corinthios. Lectio. ij. Ca. 16

OEt collectis autē que fiunt in sanctos sicut ordinauit ecclesijs Galatie,

tiā ꝙ vos facite. Per vnam sabbati vnusquisq; vestrū apud se ponat, recōdēs ād ei bene placuerit, vt non cū venero, tūc collecte fiāt. Cū autē pselens fuero, ās pmittam perferre gratiā vestram in Ierusalem. Quod si dignum fuerit vt ego eā, mecum ibunt. Veniam autem ad vos cum Macedoniā pertransiero: nā Macedoniā pertransibo. Apud vos autē forsitan manebo vel etiā hyemabo, vt vos me deducatis quocūq; iero. Nolo enim vos modo in transitu videre, spero enim me aliquantulum tempꝰis manere apud vos: si dominus permiserit. Permanebo autē Ephesi vsq; ad pentecosten. Ostium enim mihi apertū est magnū ꝙ euidēs: ꝙ aduersarij multi. Si autē venerit. Timotheus, videte vt sine timore sit apud vos: opus enim dominī operatur sicut ꝙ ego. Ne quis ergo illum spernat. Deducite aūt illum in pace: vt veniat ad me, expecto enim illum cū fratribus. De Apollo autē fratre, vobis notū facio qm̄ multū rogaui eū vt veniret ad vos cū fratribus, ꝙ vtiq; fuit voluntas eius vt nunc veniret: veniet autē cum ei vacuum fuerit. Vigilate, state in fide, viriliter agite, ꝙ cōfortamini: omnia vestra in charitate fiant. Obsecro aūt vos fratres, nostis domū Stephane, ꝙ Fortunati ꝙ Achaici, qm̄ sunt primitie Achaie ꝙ in ministerium sanctorum ordinauerunt seipsos: vt et vos subditi sitis eiusmodi, ꝙ oī cooperāti ꝙ laboranti. Gaudeo autē in presentia Stephane ꝙ Fortunati et Achaici, qm̄ id qđ vobis deerat, ipsi suppleuerūt: refecerunt enī ꝙ meū spiritum et vestrū. Cognoscite ergo qui eiusmodi sunt. Salutant vos oēs ecclesie Asie. Salutāt vos in dño multum, Aquila ꝙ Prisscilla cū domestica sua ecclesia, apud quos ꝙ hospitor. Salutant vos omnes fratres. Salutate inuicem in osculo sancto. Salutatio mea manu Pauli. Si quis non amat dominum nostrum Iesum Christū, sit anathema, maranatha. Gratia dñi nostri Iesu Christi vobiscū. Charitas mea cū oībus vobis in Christo Iesu. Amē.

¶ Lectio tertia secundum Joannem. ca. 14

IN illo tpe: Dixit Iesus discipulis suis Si diligitis me mandata mea

seruare: & ego rogabo patrē et alium paracletum dabit vobis. Et reliqua.

Homilia. s. Augustini. ephi.

HAduimus frēs cum euangeliū legeret: dominū dicētem. Si diligitis me mādata mea seruate. et ego rogabo patrē & aliū paracletū dabit vobis, vt maneat vobiscū in eternū spīm veritatis, quē mundus nō potest accipere, ḡa nō videt eum nec scit eū. Vos autē cognoscetis eum: ḡa apud vos manebit & ī vobis erit. Multa sunt q̄ in istis pauc̄is vobis dñs requirāt. Sed multū est ad vos, vel oīa q̄ hic querēda sunt querere, vel oīa que hīc querim⁹ inuenire. Verūtamen quātū nobis Dñs donare dignet, pro nostra & vestra capacitate: ḡd dicere debeamus, et ḡd discere et audire debeatis attēdite: p nos charissimi qđ possumus sumite: et ab illo qđ nō possumus, p̄ scite Spīm paracletū, Christ⁹ p̄misit apostolis. Dūo aūt promiserit, aduertam⁹. Si diligitis me(inquit) mādata mea seruate. & ego rogabo patrē, & aliū paracletū dabit vobis: vt maneat vobiscum in eternū. spīm veritatis. Hic ē vtiq; ī trinitate spūs scūs, quē p̄cip̄ filio cū subſtātialē & coeternū, & consubſtātialē & coeternū, & ālē fides catholica cōtinet.

¶ Si in die Pentecostes in tīt omnino, si aūt inciderit infra octauā, sit cōmemo. in eo in fine p̄me vt dictū fuit in dñica p̄ma aduētus. Si vero fuerit duplex tranſlerendum est post octauam.

¶ Festū Pentecostes dupmaius. Ad vesperas. Hym.

VEni creator spīritus
Mentes tuorū visita: Imple superna
gra, Que tu creasti pectora.
Qui paracletus diceris:
Donū dei altissimi: Fons
viuus, ignis charitas: Et
spiritalis vnctio.
Tu septiformis munere,
Dextre dei tu digitus: Tu
rite promisso patris: Sermone ditans guttura.
Accende lumen sensibus:
Infunde amorē cordibus:
Infirma nostri corporis:
Virtute firmans perpetim.
Hostē repellas longē: Pacē que dones protin⁹: ductore sic
te pruio: Vitem⁹ oē noxiū.
Per te sciamus da patrē,
Noscamus atq; filiū: Te
vtriusq; spiritum. Credamus omni tempore.
Glozia patri domino, Natoq; qui a mortuis. Surrexit, ac paracleto In seculozū secula. Amen.

Ihū.

Ñ vos relinq̃ ozphanos halleluia: vado & venio ad vos halleluia, et gaudebit cor vr̃m halleluia. Oratio.

Deus q̃ hodierna die filiū tuū corda sci spūs illustratiõe docuisti: da nobis in eodē spū recta sapere, & de eius semper cõsolatione gaudere: Q. in vnita.

In matutinū Inuitatio.

Halleluia, Spūs Dñi replenit ozbem terrarum Venite adozemus, halleluia. Hymnus.

Im Christ⁹ astra ascẽderat, Reuersus vnde venerat: Pzomissu⁹ patris mittere Sctm daturus spm. Solennis vzgebat dies, Quo mystico septemplici: Ozbis volutus septies, Sibi quae beata tempora.

Dum hora cunctis tertia. Repẽte mundus intonat, Oranti bus apostolis Dum venisset nunciat.

De patris ergo lumine Decorus ignis almus est: Qui fida Christi pectora Caloze verbi compleat.

Implet a gaudẽt viscera: Afflata sancto spū: Voces diuersas intonat: Fantur Dei magnalia.

Ex oi gẽte cogniti, Grecis, Latinis, barbaris Cũctisq̃ admirantibus: Linguis loquuntur omnium.

Iudea tunc incredula: Ne sana torquo spiritu: Ructare musti crapulam Alumnos Christi concrepat.

Sed ignis, et virtutibus: Occurrit, & docet Petrus, Falsa profari perfidos, Joele teste comprobans.

Gloria patri dño. &c vt su. et sic terminãt oẽs hymni in oĩbus horis vsq; ad dñicã trinitatis exclusiue. Ana.

Factus est repente de celo son⁹ aduenientis spūs vehemẽtis halleluia halleluia.

Ex Ioele prophera. L.

Noli timere terra, exulta & letare: q̃m magnificauit Dñs vt faceret. Nolite timere animalia regionis: quia germinauerũt speciosa deserti, q̃a lignũ attulit fructũ suũ, ficus & vinea dederũt virtutẽ suã. Et filij Siõ exultate, & letamini in dño deo vestro: q̃a dedit vobis doctorẽ iustitie, & descendere faciet ad vos imbrẽ matutinũ & serotinũ sicut in principio. Et implebunt aree frumẽto, & redundabunt torculazia vino et oleo. Et reddam vobis annos quos comedit locusta, bruchus, & rubigo, et eruca fortitudo mea magna, quã misi in vos. Et comedetis vescẽtes, & saturabimini: et laudabitis nomẽ dei vestri

q̄ fecit mirabilia vobiscū, et nō cōfundet̄ pp̄s meus in sempiternū: Et scietis quia in medio Israel ego sum: et ego dñs Deus vester, & nō est amplius: & nō cōfundet̄ populus meus i eternū. Et erit post hec: effundā spiritū meū sup omnem carnē, et prophetabunt filij vestri et filie vestre: senes vestri somnia somniabunt, & iuuenes vestri visiones videbunt. Sed & super seruos meos & ancillas i diebus illis effundā spū meū. Et dabo prodigia in celo, & in terra, sanguinem, & ignē, & vaporē fumi. Sol cōuertetur in tenebras & luna in sanguinē: antequā veniat dies Domini magnus & horribilis. Et erit, omnis qui inuocauerit nomen dñi, saluus erit, q̄a in monte Sion, & in Jerusalē erit salutatio, sicut dixit dñs, & in residuis quos dominus vocauerit.

rens eis, & loquēs de regno Dei. Et cōuescens precepit eis, ab Jerosolymis ne discederēt, sed expectarent promissionē patris. Quā audistis (inquit) p os meū, q̄a Johannes q̄dē baptizauit aquā, vos autem baptizabimini spū sancto non post multos hos dies. Igit̄ qui cōuenerāt, interrogabant eū, dicētes: Dñe, si in tempore hoc restitues regnū Israel? Dixit aūt eis: Non est vestrū nosse tpa vel momēta, q̄s pr̄posuit in sua ipsius potestate, sed accipietis virtutē supueniētis spiritus sancti in vos, & eritis mihi testes in Jerusalē, & in omni Judea, & Samaria, & vsq̄ ad vltimū terre. Et cū hec dixisset, videntibus illis, eleuatus est: & nubes suscepit eū ab oculis eorum. Cūq̄ intuerētur in celum, eunte illum: ecce duo viri astiterunt iuxta illos in vestibus albis, qui dixerunt: Viri Galilei, q̄d statis suspicientes i celū? hic Jesus q̄ assumptus est a vobis i celum, sic veniet, quēadmodū vidistis eū euntē in celū. Tūc reuersi sunt Jerosolymā a monte q̄ vocat̄ Oliueti, q̄ est iuxta Jerusalē sabbati habens iter. Et cū introissent: in cenaculū ascenderūt vbi manebant

Acta apostolorum. Le. ij.

Primū quidē sermonē feci de oībus o Theophile, q̄ cepit Jesus facere & docere, vsq̄ in diē, qua precipiens apostolis p spiritum sanctū, quos elegit, assumptus est: quibus & prebuit seipsum viuū post passionē suā in multis argumentis, per dies quadraginta appa-

Cap. 1

dat Petrus & Joēs, & Jacobus & Andreas, Philipp⁹ & Thomas, Bartholome⁹ & Matthēus, Jacobus Alphei & Simō Zelotes, & Judas Jacobi: hi oēs erāt pseuerātes vnanimiter in oratione & obsecratiōe cum mulieribus & Maria matre Jesu, & fratribus eius.

℣ Tertia lectio. scōm Joānē.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Si q̄s diligit me, sermonem meū seruabit. Et pater meus diliget eū: & ad eū veniemus, & māsionē apud eum faciemus. Et reliqua.

℣ Homilia sancti Gregorei pape.

Dilectissimi fratres mei chare lectionis sub breuitate, sed valde reuerere: vt post diutius licet in contēplatione rāte solēnitatis immorari. Hodie nāq; spūs sanctus repētino sonitu sup discipulos venit mētesq; carnalū i sui amoris igne permutauit, & foris apparētibus linguis igneis intus facta sunt corda flammātia. Quia dum deum in ignis visiōe suscepit: p amorē suauiter arserūt. Ipse nāq; spūs sanctus amor est. Vnde & Joēs dicit: Deus charitas est. Qui ergo mēte integra Deū desiderat, pro recto iā habet quē amat. Neq; enī q̄squā posset Deū diligere: si eū quē diligit non haberet. Sed ecce si vnusq̄sq; vestrū rectē an diligat Deū, tota fiducia et securus mēte rūdet, diligo. In ipso aūt lectionis exordio audistis: q̄d veritas dixit. Si q̄s diligit me, sermonē meū seruabit. Probatio ergo dilectionis exhibitio est operis. Hinc in epistola sua idē Joannes dicit. Qui dicit q̄a diligo deū, & mādata ei⁹ non custodit, mendax est. Nec etenī Deū diligimus, si mādata ei⁹ custodim⁹? si nos a nostris voluptatib⁹ coarctamus. Mā q̄ adhuc p illicita delideria desiuit p recto de um non amat quia et in sua voluntate contradicit.

℣ Ad laudes Iñā. Accipite spīm scīm, quoꝝ remiserit peccata remittuntur eis halleluia. Oratio.

Deus q̄ hodierna. &c. vsq.

℣ Ad vesperas Hymnus.

Veni creator, &c. vsq. ad.

Hodie completi sunt dies pentecostes halleluia, hodie spiritus sanctus in igne discipulis apparuit, & tribuit eis charismatum dona misit eos in vniuersum mūdū predicare, & testificari. Qui crediderit et baptizatus fuerit saluus erit halleluia.

¶ Notandū q̄ inuitatoziū hymni.q̄ asse hui⁹ diei dicūt vsq̄ ad dñicā trinit. exclu.

¶ Feria.ij.de octaua dup.

ex Genesi. Lectio prima.

HEtollēs aūt Joseph oculos,vidit Beniamin fratrē suū vterinū, et ait: Iste est frater vē yuulus,de q̄ dixeratis mihi?Et rursum, Deus inq̄t, misereat tui fili mi. Festinauit q̄, q̄a cōmota fuerāt viscera ei⁹ sup fratre suo,q̄ erūpebāt lachzyme: q̄ introiēs cubiculū fleuit. Rursumq̄ lota facie egressus, cōtinuit se,q̄ ait: Ponite panes. Quibus appositis,seozsum Joseph,q̄ seozsum fratrib⁹,Egyptijs quoq̄ q̄ vescebant simul seozsum illicitū est eīs Egyptijs comedere cū Hebzeis, q̄ vzophanū putāt huiuscemodi cōuiuiū) sedērūt cozā eo pzimogenitus iuxta pzimogenita sua,q̄ minim⁹ iuxta etatē suā. Et mirabātur nimis, sumptis partibus quas ab eo acceperant, maioziq̄ pars venit Beniamin, ita vt quinq̄ partib⁹ excederet. Biberūtq̄,q̄ inebziati sunt cum eo.

Cap. ¶ Pzecepit aūt Joseph dispēsatozi domus sue,dicēs: Imple saccos eozū frumento, quātū possunt capere:q̄ pone pecuniā singulozū in summitate sacci. Cyphū au tē meū argenteū, et pretiū qđ dedit tritici, pone in ozesacci iuniozis.factūq̄ est ita Et ozto mane, dimissi sūt cum asinis suis.

¶ Ex Actis Apostolor.L.ij.

IN diebus his exurgēs Petrus in medio fratrū dixit(Erat aūt turba hoim simul, fere centum viginti)Viri fratres,oportet impleri scripturā quā prędixit spūs sanctus p os Dauid de Juda, qui fuit dux eozū qui cōprehenderūt Jesum,qui cōnumeratus erat in nobis q̄ soztitus erat sozte mīsterij huius. Et hic quidē possedit agrū de mercede iniquitatis, q̄ suspensus crepuit medius,q̄ diffusa sunt oīa viscera eius. Et notū factū est oībus habitātibus Jerusalem, ita vt appellaret ager ille,lingua eoz Haceldema,hoc est,ager sanguinis. Scriptū est enim in libzo Psalmozum. Fiat cōmozatio eozum deserta, et non sit qui inhabitet in ea. Et episcopatum eius accipiat alter. Oportet ergo ex his viris qui nobiscū sunt cōgregati in oī tpe,q̄ intrauit atq̄ exiuit iter nos dñs Jesus, incipiēs a baptisma te Joannis vsq̄ ad diē qua assumptus est a nobis, te-

ſte ecclarrecdiōis eius nobi-
cū fieri vnū ex iſtis. Et ſta
tuerūt duos, Joſeph q̄ vo-
cat Barſabas, q̄ cognomi-
natus eſt Juſt⁹: & Mathiā.
Et oꝛātes dixerūt, Tu dñe
qui coꝛda noſti oim, oſtēde
quē elegeris ex his duobus
vnū accipere locū miniſte-
rij huius & apoſtolatus, de
q̄ preuaricatus eſt Judas vt
abiret in locū ſuū. Et dede
rūt ſoꝛtes eis, & cecidit ſoꝛs
ſup Mathiā, & annumerat⁹
eſt cū vndecim apoſtolis.

Cap.2.

¶ Et cū cōplerent dies pē-
tecoſtes erāt oēs pariter in
eodē loco: & factus eſt repen
te de celo ſonus: tanq̄ aduc
nientis ſpūs vehementis, &
repleuit totā domū vbi e-
rāt ſedētes. Et apparuerūt
illis diſpertite lingue tanq̄
ignis, ſeditq̄ ſup ſingulos
eoꝛ, & repleti ſunt oēs ſpū
ſancto, & ceperūt loq̄ varijs
linguis pꝛout ſpūs ſcūs da
bat eloq̄ illis. Erāt aūt i Je
rūſalē habitātes Judei, vi-
ri religioſi ex omni natione
que ſub celo eſt. Facta autē
hac voce, cōuenit multitudo
& mēte cōfuſa eſt, q̄m audie
bat vnuſq̄q̄ lingua ſua il-
los loquētes. Stupebāt au
tē oēs, & mirabāt adinuicē
dicētes: Nōne ecce oēs iſti
q̄ loquunt, Galilei ſunt: et
quō nos audiuimus vnuſ-
quiſq̄ lingua noſtra, in qua
nati ſumus? Parthi, & Me
di, & Elamite, & q̄ habitant
Meſopotamiā, Judeam, &
Cappadociā, Pontū, et A-
ſiā, Phꝛygiā, & Pamphiliā
Egyptū, & partes Libye, q̄
eſt circa Cyrenē, et aduene
Romani, Judei quoque et
Pꝛoſelyti, Cretes, & Ara-
bes, audiuimus eos loquē-
tes nr̄is līguis magnalia dei

¶ Tertia lectio ſecundum Joannem.

IN illo tēpoꝛe, Dixit Ca.3.
Jeſus diſcipulis ſuis.
Sic Deus dilexit mundū,
vt filium ſuū daret, vt om-
nis qui credit in illum non
pereat, ſed habeat vitam e-
ternam. Et reliqua.

¶ Homilia ſancti Auguſti-
ni Epiſcopi.

SIcut Moyſes exalta
uit ſerpētem in deſer-
to, ſic exaltari opoꝛtet filiū
hominis vt oīs qui credit
in eū, nō pereat, ſed habeat
vitā eternā. Mūo q̄ intue-
bant illū ſerpentē, nō peri-
bāt moꝛſibus ſerpentū: ſic
q̄ intuent fide moꝛtē Chꝛi-
ſti, ſanant a moꝛſibus pecca
toꝛ. Sed illi ſanabantur a
moꝛte ad vitā tēpoꝛalē: hi
aūt vt habeāt vitā eternā,
Hoc em̄ interest inter figu-
ratā imaginē & rē ipſam. Fi
gura p̄ſtabat vitā tēpoꝛalē:

ees ipsa cuius figura illa erat: ꝑstat vitā eternā. Non em̄ misit Deus filiū in mūdum vt iudicet mundū, sed vt saluet mūdus ꝑ ipsum. Ergo quātū in medico est, sanare venit egrotum. Sed ipse se interimit, qui ꝓcepta medici obseruare non vult. Venit saluator in mundū. Quare saluatoꝛ dictus est mūdi: nisi vt saluet mūdū: nō vt iudicet mundū? Saluari nō vis ab ipo? ex teipo iudicaberis? Et quid dicam iudecaberis? Vide q̄d ait: Qui credit in eū non iudicatur. Qui aūt non credit, q̄d dicturꝰ speras ant q̄d dicturꝰ erat nisi iudicat? Jam (inq̄t) iudicatus est. Oꝛō.

DEus, qui apostolis tuis sanctum dedisti spm̄, cōcede plebi tue pie petitionis effectū: vt q̄bus dedisti fidē: largiaris et pacē. Per, in vnitate eiusdem.

¶ Feria.iij.de octa.dup. ex Genesi. Lectio ꝓma.

IAmq̄ vrbem exierāt, et ꝓcesserant paululū. tūc Joseph accersito dispēsatoꝛe domus, ait: Surge. inq̄t: & p̄sequere viros: & apprehensis dicito, Quare reddidistis malum ꝓ bono? Cyphus quē furati estis, ipse est in quo bibit dominus meus, & in quo augurari solet, pessimā rem fecistis. Fecit ille vt iusserat. Et apprehensis ꝑ ordinē, locutus est. Qui rēdērunt: Quare sic loquit dominus noster, vt serui tui tantum flagitij cōmiserint? Pecuniā quā inuenim⁹ in summitate saccoꝝ, repoztauim⁹ ad te de terra Chanaan: et qūo cōsequēs est vt furati simus de domo dñi tui aurū vel argentū? Apud quē cūq̄ fuerit inuentū, seruorum tuoꝝ qō queris, mozietur, & nos erimus serui dñi nostri. Qui dixit eis: Fiat iuxta vestram sententiam, apud quēcunq̄ fuerit inuentum, ipse sit seruus meus, vos aūt eritis innoxij. Ita q̄ festinato deponentes in terrā saccos, aperuerūt singuli: Quos scrutatus, incipiens a maioze vsq̄ ad minimū, inuenit cyphū in sacco Beniamin. At illi scissis vestibus, oneratisque rursum asinis, reuersi sunt in oppidū. Pzimusq̄ Judas cū fratribus ingressus est ad Joseph, nerdum em̄ loco abierat: omnesq̄ ante eum pariter in terrā coꝛruerūt. Quibus ille ait: Cur ste agere voluistis? an ignoratis q̄ nō sit similis mei in augurandi scientia? Cui Judas: Quid rēdebim⁹? inq̄t

dño meo? vel qđ loquemur, aut iuste poterim⁹ obtēdere? Deus inuenit iniquitatē seruoꝝ tuoꝝ en oēs serui sumus dñi mei, ⁊ nos ⁊ a-pud quē iuuētus est cyph⁹. Retpōdit⁊ Joseph, Abūt a me vt sic agam, q̄ curatus est cyphū, ipe sit seruus me us: vos autem abite liberi ad patrem vestrum.

Lect. Actis apostolor. L. ij.

Cupebant aūt oēs ⁊ mirabant, adinuicem dicentes: Quidnā vult hoc esse? Alij aūt irridētes, dicebāt: Musto pleni sunt isti. Stās aūt Petrus cū vnde cim, leuauit vocem suam, et locutus est eis: Viri Judei, ⁊ qui habitatis Jerusalem vniuersi, hoc vobis notum sit, ⁊ auribus percipite ꝟba mea. Nō em̄ sicut vos estimatis, hi ebrij sunt, cum sit hora diei tertia: sed hoc est quod dictū est per prophetā Johel. Et erit in nouissimis diebus, dicit dominus: effundā de spiritu meo super omnē carnē, ⁊ prophetabūt filij vestri ⁊ filie vēe, et iuuenes vestri visiōes videbūt, ⁊ seniores vestri somnia somniabūt. Et quidem sup seruos meos, ⁊ sup ancillas meas in diebꝰ illis effundā de spiritu meo, ⁊ prophetabūt: ⁊ dabo prodigia in celo sursus, ⁊ signa in terra deorsum, sanguinē ⁊ ignē ⁊ vaporē fumi. Sol cōuertetur in tenebras, ⁊ luna in sanguinem, antequā veniat dies dñi magnus ⁊ manifestus. Et erit: omnis quicūq; inuocauerit nomen dñi, saluus erit. Viri Jsraelite, audite verba hec. Jesum nazarenū, virū approbatū a Deo in vobis virtutibus ⁊ prodigijs ⁊ signis que fecit Deus per illum in medio vestri, sicut vos scitis, hunc definito consilio ⁊ prescięntia Dei traditū, p manꝰ iniquoꝝ affligētes, interemistis, quē deꝰ suscitauit solutis doloribus inferni, iuxta qō impossibile erat tenere illū ab eo. Dauid em̄ dicit in eum. Prouidebā dominū in cōspectu meo semper, qm̄ a dextris est mihi ne cōmouear. Propter hoc letatū est cor meū, ⁊ exultauit lingua mea: insup et caro mea requiescet in spe. Qm̄ non derelinques animā meam in inferno: nec dabis sanctum tuum videre corrupti onem. Notas mihi fecisti vias vite, replebis me iucunditate cū facie tua. Viri fratres, liceat audenter dicere ad vos de patriarcha David quoniā ⁊ defunctus est, ⁊ sepultus est, et sepulchrū

eius est apō nos, vlq; in ho
diernū diē . Prophetā igit̄
cū esset, & sciret ḡa iureiurā
do iurasset illi Deus de fru
ctu lūbi ei⁹ sedere sup sedē
eius: puidēs locutus est de
resurrectiōe Chr̄isti, ḡa neq;
derelictus est in inferno, ne-
q; caro eius vidit corruptio
nē. Hunc Jesum resuscita-
uit Deus, cuius nos oēs te
stes sumus. Dextera igit̄
Dei exaltatus, & promissione
sp̄ūs sancti accepta a patre
effudit hoc donū qđ vos vi
detis & auditis. Nō enī Da
uid ascēdit in celū, dicit aūt
ipse: Dixit dñs dño meo se
de a dextris meis, Donec p
nā inimicos tuos scabellū
pedū tuoz. Certissime sciat
ergo omis domus Jsrael ḡa
& dñm eū, & Chr̄istū fecit de
us, hunc Jesum quem vos
crucifixistis.

¶ Tertia lect. scōm Joānē.

In illo tēpore: Dixit
Jesus Phariseis: A-
mē amē dico vobis: q̄ nō in
trat per ostiū in ouile ouiū
sed ascēdit aliunde, ille fur
est et latro. Et reliqua.

Ca, 10

¶ Homilia sancti Augusti-
ni Episcopi.

Dominꝰ Jesus sīmi-
litudinē p̄posuit ī ho
dierna lectione de grege suo
de ostio q̄ intrat ad ouile.
Dicāt ergo pagani vel Ju-
dei vel heretici. Bene vitā
mus. Si p ostiū nō intrāt
qđ eis p̄odest vnde gloriā
tur? Ad hoc em̄ debet vni
cuiq; p̄odesse bñ viuere: vt
deū ei semp viuere. Nā cui
nō dat semp viuere: qđ p̄o
dest bene viuere? Quia nec
bñ viuere dicēdi sunt: q̄ si-
nē bene viuendi vel per re-
citatē nesciunt, vel per infla
tionē cōtēnunt. Nō est au
tē cuiquā spes vera & certa
semper viuendi nisi agno-
scat vitā que est Chr̄istus,
& per ianuā intrat in ouile.
Querunt ergo plerūq; ta-
les homines etiā persuade-
re hoībus: vt bene viuant
& chr̄istiani nō sint. Per a-
liam partem volūt ascende
re: rapere & occidere: nō vt
pastoz cōseruare atq; salua
re. Fuerunt ergo quidam
philosophi de virtutibus &
vitīs subtilia multa tractā
tes, diuidentes, diffinien-
tes ratiocinantes acutissi-
mos syllogismos concludē-
tes libzos implētes, suā sa-
pientiā buccis cōtrepātibꝰ
ventilantes, qui etiā dicere
audirēt hoībus. Nos sec-
mini, sectā nr̄am tenē: si vul
tis bñ viuere: sed nō intra-
bāt p ostiū: p̄dere volebāt:
macta re & occidere. Oēo.

Dñe nobis Domi-
ne quesumus virtus

ſpūs ſancti, que ꝙ cozda nostra clementer expurget, et ab omnibus tueatur aduersis: per.

¶ Feria quarta de octaua ex Geneſi. Lectio prima.

HAbrahā aūt pzopius Judas, cōfidēter ait, Obsecro dñe mi, loquar ꝙ seruo tuo verbū in auribus tuis, ne irascaris famulo tuo: tu es enim post Pharaonē dominus meus. Interrogasti pzius seruos tuos, Habetis patrē aut fratrē: ꝙ nos rēdimus tibi dño meo, Est nobis pater senex, ꝙ puer parnulus qui in senectute illius natus est, cuius uterinus frater mortuus est ꝙ ipsum solum habet mater sua: pater uero tenere diligit eū. Dixisti ꝙ seruis tuis: Adducite eū ad me, ꝙ ponā oculos meos super illū. Suggessimus tibi dño meo, Non potest puer relinquere patrē suum si enim illū dimiserit, morietur. Et dixisti seruis tuis, Nisi uenerit frater uester minimus uobiscū, non uidebitis amplius faciē meā. Cum ergo ascendissemus ad famulum tuū patrē nostrū narrauimus ei oīa ꝙ locutus est dñs meus. Et dixit pater noster: Reuertimini, ꝙ emite nobis paruū tritici. Cui diximus, Ire nō possumus, si frater noster minimus descenderit nobiscū, proficiscemur simul: alioquin illo absente, non audemus uidere faciē uiri. At ille respondit: Nos scitis ꝙ duos filios genuerit mihi uxor mea. Egressus est unus, ꝙ dixistis: Bestia deuorauit eū, ꝙ hucusq; non cōparet. Si tuleritis ꝙ istū, ꝙ aliquid ei in uia contigerit, deducetis canos meos cū merore ad inferos. Igitur si intrauero ad seruū tuū patrē nostrū, ꝙ puer defuerit, cū anima illius ex huius aia dependeat, uidēritq; eū non esse nobiscum, morietur, ꝙ deducēt famuli tui canos eius cū dolore ad inferos. Ego pro puero seruus tuus sim, qui in meā hūc recepi fidē, ꝙ spopondi dicens: Nisi reduxero eum, peccati reus ero in patrē meū omni tēpore. Manebo itaq; seruus tuus ꝓ puero in ministerio dñi mei, ꝙ puer ascendat cū fratribus suis. Non enim possum redire ad patrē absente puero: ne calamitatis que oppressura est patrem meum, testis assistam.

¶ Ex actis apostolorū. L. ij.

HIs aūt auditis compūcti sunt cozde, ꝙ dixerunt ad Petrū, ꝙ ad reliquos apostolos: Quid faciemus uiri fratres? Petrus aūt ad

illos: Penitentiam (inquit) agite, & baptizetur vnusquisq; vestrū in noīe Jesu Chzisti in remissionē peccatozū vestrozū: & accipietis donū spūs sancti. Vobis em est repzomissio, & filijs vestris, & omnibus qui longe sunt: quoscūq; aduocauerit dñs Deus noster. Aliis etiā verbis plurimis testificatus est & exhoztaē eos dicēs: Saluamini a generatione ista pzaua. Qui ergo receperūt sermonē eius, baptizati sūt & appositę sūt in die illa, aīe circiter tria millia. Erāt autem perseuerātes in doctrina apostolozū, & cōmunicatione, fractione panis & ozationibus. Fiebat aūt omni anime timoz: multa quoq; pzodigia & signa per apostolos fiebāt in Jerusalē, & metus erat magnus in vniuersis. Dēs etiā qui credebant erant pariter, & habebāt oīa communia. Possessiones & substantias vendebāt, & diuidebant illa oībus pzout cuiq; opus erat. Quotidie quoq; perdurātes vnanimiter in tēplo, & frangētes circa domos panē, sumebant cibū cū exultatione & simplicitate cozdis, collaudantes Deū, & habentes gratiā ad omnē plebē. Dñs autē augebat qui salui fierent quotidie in idipsum, & Petrus aūt & Joannes ascendebāt in templū, ad hozā ozationis nonā. Et quidā vir qui erat claudus ex vtero matris sue, baiulabatur, quem ponebāt quotidie ad poztā tēpli, que dicitur Speciosa, vt peteret eleemosynam ab introeuntibus in templum Is cū vidisset Petrū & Joannē incipiētes introire in templū, rogabat vt eleemosynā acciperet. Intuēs aūt in eū Petrus cum Joanne: dixit: Respice in nos. At ille intendebat in eos, sperās se aliquid accepturum ab eis. Petrus aūt dixit: Argentū & aurū non est mihi: qđ aūt habeo, hoc tibi do: In noīe Jesu Chzisti Nazareni surge, & ambula. Et appzehēdens manu eius dexterā, alleuauit eū, & pzotinus cōsolidate sunt bases eius & plante. Et exiliens, stetit, & ambulabat, & intrauit cū illis in templū ambulans, & exiliēs, & laudās Deū. Et vidit oīs populus eū ambulantem & laudantē Deū. Cognoscebant autem illum quod ipse erat qui ad eleemosynā sedebat ad Speciosam pozta templi: & impleti sunt stupoze & extasi in eo qđ cōtigerat illi

¶ Cerria lectio secundum Joannem.

In illo tpe: Dixit Jesus turbis Judeozū: Nemo potest venire ad me, nisi pater q̄ misit me, traxerit eum. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Augustini episcopi.

Quid est, nemo potest venire ad me nisi q̄ misit me pater traxerit eū? Ille venit quem gratia Dei p̄uenit, qui cū p̄pheta dicit misericordia eius p̄ueniet me. P̄ueniet velle: subsequetur perficere. Trahit pater ad filiū eos q̄ p̄ospiciens credunt in filiū, quia deū. Deus erī pater equalē sibi genuit filiū. Et q̄ cogitat aut in fide sua sentit, q̄ in quē credit: ipsum trahit pater ad filiū. Arrius credidit creaturā non eū traxit pater, quia non cōsiderat patrē q̄ filiū nō credit equalē: Quid dicis o Arri? Quid heretice loqueris? Quid est Christus? Nō (inquit) Deus. Nō te traxit pr̄. Non esset melior Christi patrē cuius filium negas. Aliud cogitas: nō est ipse filius, nec a patre traheris: nec ad filiū trahēris. Aliud est esse filius aliud q̄d tu dicis. Fotinus dixit: homo solus Christus est, nō est deus. Quisq̄ credit: nō pater eū traxit. Quē pater traxit: tu es Christus filius Dei viui. Nō sicut p̄pheta nō sicut Joannes, non sicut aliquis magnus iustus: sed sicut vnic⁹ sicut equalis tu es Christus filius Dei viui Unde quia tractus est: et a patre tractus est. Beat⁹ es Simon bariona: q̄a tibi nō reuelauit caro q̄ sāguis: sed pater meus qui in celis est. Jsta reuelatio, ipsa est attractio.

¶ Oratio.

Mentes nostras quesumus domine paracletus: qui a te p̄ocedit, illuminet: q̄ inducat in omnē veritatem: qui tecum. Jn vnitate eiusdem.

¶ Feria quinta de octa. Ex Genesi. Lectio prima. Cap. 45.

Non se poterat vltra cohibere Joseph multis cozam astantibus: vnde p̄cepit vt egrederētur cūcti fozas, q̄ null⁹ interesset alienus agnitioni mutue. Eleuauitq̄ vocē cū fletu: quam audierūt Egyptij, oisq̄ domus Pharaonis, q̄ dixit fratribus suis. Ego sum Joseph: adhuc pē meus viuit? Non poterant respondere fratres nimio terroze perterriti. Jd quos ille clementer: Accedite, inquit, ad me.

Et cū accessissent ppe: Ego glozīā meā, & cuncta que vi-
lū. ait, Joseph frater vester, distis in Egypto: festinate
quē vendidistis in Egyptū. & adducite eum ad me.
Nolite pauere, neq; vobis ¶ Et actis amplozis. L. ū.
durū esse videatur qū vēdi AUm teneret aūt Pe-
distis me in his regionibus trū & Joannē, curue-
pro salute eōm vīa misit me eit ois populus ad eos ad
deus ante vos. Biennū est poztīcū que appellatur Sa
eīs quod cepit fames in ter lomonis, stupentes. Viōes
ra esse: Et adhuc quinq; an aūt Petrus, rīdit ad popu
ni restant, quibus nec arari lū. Viri Jsraelite, quid mi-
poterit, nec meti. Premisit ramini in hoc aut nos quid
que me ds vt reseruemini intuemini, quasi nostra vir-
super terrā, & escas ad viū tute aut potestate fecerim?
dum habere possitis. Non hūc ambulare? Deus Abra
vestro cōsilio, sed Dei volū hā, & deus Jsaac, & deus Ja
tate huc missus sum. qui fe- cob deus patrū nostrorum,
cit me quasi patrē Pharao- glozificauit filū suū Jesum
nis, & dñm vniuerse domus quē vos quidē tradidistis,
eius, ac pncipē in oī terra & negastis ante faciē Pilati,
Egypti. Festinate, & ascen- iudicante illo dimitti. Vos
dite ad patrē meū, & dicetis aūt sanctū & iustū negastis,
ei. Hec mandat filius tuus & petistis virū homicidā do
Joseph: Deus fecit me do- nari vobis: authozem vero
mīū vniuerse terre Egyp- vite interfecistis, quē deus
ti, descende ad me ne moze- suscitauit a moztuis, cuius
res, & habitabis i terra Gel nos testes sumus. Et in fi-
sen eris q̄ iuxta me tu, & fi- de nominis eius, hunc quē
lij tui, & filij filiozū tuozum, vos videtis & nostis, confir
oues tue, & armenta tua, et mauit nomen eius: & fides
vniuersa q̄ possides. Jbiq; que per eū est, dedit integrā
te pascam (adhuc enī quinq; sanitatē istā in cōspectu om
anni residui sunt famis) ne niū vestrū. Et nūc fratres
& tu pereas, & ois dom⁹ tua scio quia per ignozantiā fe-
& oīa que possides. En ocu- cistis, sicut & pncipes vē-
li vestri & oculi fratris mei Deus aūt quē pnenuntia-
Beniamin vident quod os uit per os oīm prophetarū
meū loquatur ad vos, Nū pati Chzistū suū, impleuit
tiate patri meo vniuersam sic. Penitentiā igitur, & cō-

vertimini, vt deleantur peccata vestra: vt cū venerint tēpora refrigerij a cōspectu dñi & miserit eū qui prædicatus est vobis Jesum Christū, quē oportet quidē celū suscipere vsq; in tēpora restitutiōis oim que locutus est deus per os sanctorū suorum a sęculo prophetarum. Moyses quidem dixit: Quia prophetā suscitabit vobis dñs deus vester de fratribus vestris tanquā me: ipsū audietis iuxta oīa quecūq; locutus fuerit vobis. Erit aūt: omnis aīa que nō audierit prophetā illū, exterminabitur de plebe. Et oēs prophete a Samuel, & deinceps qui locuti sunt, etiam annūtiauerūt dies istos. Vos estis filij prophetarū & testamenti, quod disposuit deus ad patres nostros, dicēs ad Abraham: Et in semine tuo benedicētur oēs familie terre. Vobis primum deus suscitans filiū suū, misit eū benedicentē vobis: vt conuertat se vnusquisq; a nequitia sua.

Feria tertia lectio sēm Lucā.

In illo tpe: Conuocatis Jesus duodecim discipulis suis: dedit illis virtutem & potestatem sup oēs dēmonia: & vt lāguores curarent. Et reliqua.

Homelia. S. Imbrosij epi.

Qualis debet esse qui euangelizat regnum Dei: præceptis euangelicis designatur. Ut sine virga, sine pera, sine calceamento, sine pane, sine pecunia, hoc est subsidij secularis administricula non requirēs, fideq; tutus putet sibi quo minꝰ ea requiret magis posse supplere q̄ possunt qui volūt ad eum detinere tractatū vt spirituālē tantūmodo locus iste videat: & ornare affectū. Qui velut indumentū gōdā videat corporis exuisse: nō solū potestate rejecta cōtemptiq; diuitijs: sed etiā carnis ipsius illecebris abdicatis. Quibus primo oīm datur pacis atq; constantie generale mandatū: vt pacē ferant, constantiā seruent: hospitalis necessitudinis iura custodiant: alienū a prædicatore regni celestis asserēs cursitare per domos, & inuolabilis hospitij iura mutare. Sed vt hospitij gratia deseranda censetur, ita etiā si nō recipiantur excutiendū pulueré, & egrediendū de ciuitate mandatur. Quo non mediocris boni remuneratio docetur hospitij vt nō solū pacē tribuamus hospitibꝰ, verū etiā si qua eos terrene obumbrāt delicta leuitatis, receptis apostolice prædica-

tionis vestigijs auferatur. Nec ociose secundum Matheū domus quā ingrediā-tur apostoli eligenda discernitur, vt mutandi hospitij necessitudinis que violande causa nō suppetat. Non tñ eadē cautio recepturi mandatur hospitij: ne dū hospes eligit, hospitalitas ipsa minuatur. Oratio. Deus q̄ hodierna die. ac. vt supra in die pentecostes.

¶ Feria. vi. de octo. Ex genesi. Lectio prima.

QUmq̄ amplexatus recidisset in collū Benia min fratris sui, fleuit: illo quoq̄ similiter flente super collum eius. Osculatus est Joseph oēs fratres suos, et plozauit sup singulos: postque ausi sunt loq̄ ad eū. Auditūq̄ est q̄ celebri sermone vulgatū in aula regis: Venerunt fratres Joseph. Et gauisus est Pharao atque oīs familia eius. Dixitque ad Joseph vt imperaret fratribus suis dicēs: Onerantes iumēta, ite in terrā Chanaan. Et tollite inde patrē vestrū q̄ cognationē, q̄ venite ad me: q̄ ego dabo vobis omnia bona Egypti, vt comedatis medullā terre. Hoc cipe etiā vt tollant plaustra de terra Egypti, ad subiectionē paruulox suoxum ac coniugum: q̄ dicito: Tollite patrē vestrū q̄ properate quā tocyus venientes, nedimittatis quicquā de supellectili vestra, da oēs opes Egypti, vestre erunt. Fecerūq̄ filij Jlrael vt eis mandatū fuerat. Quibus dedit Joseph plaustra, secundū Pharaonis imperiū: q̄ cibaria in itinere. Singulis quoq̄ preti iussit binas stolas. Benia min vero dedit trecētos argenteos cū quinq̄ stolis optimis: tantundē pecunie et vestigiū mittens patri suo addens et asinos decem, qui subueherent ex oibus diuitijs Egypti, q̄ totidē asinas triticum in itinere, panes q̄ portantes.

¶ Ex actis apostolox. Le. ij. Cap. 4

IOquentibus aūt illis ad populū, superuenerunt sacerdotes q̄ magistratus templi q̄ sadducei volētes qō docerent populū, q̄ annūtiarent in Jesu resurrectionē ex mortuis: q̄ iniecerunt in eos manus, q̄ posuerunt eos in custodiā in craſtinū: erat aūt iā vespera. Multi autē eox qui audierāt verbū, crediderunt: q̄ factus est numer⁹ virox, quinq̄ milliū. Factū est aūt in craſtinū, vt cōgregarent principes eox q̄ seniores, q̄ scribe in Jerusalem, q̄ Annas princeps sacer

dotū, & Caiphas, & Joānes & Alexāder, & quotquot erāt de genere sacerdotali. Et statuētes eos in medio, interrogabant. In qua virtute aut in quo nomine fecistis hoc vos? Tunc Petrus repletus spū sancto, dixit ad eos: Pzincipes populi & seniozes, si nos hodie dijudicamur in benefacto hois infirmi, in quo iste saluus factus est, notū sit oibus vobis & omni plebi Israel, quod in noīe dñi nostri Jesu Chzisti Nazareni, quē vos crucifixistis, quē deus suscitauit a mozt̄uis, in hoc iste astat coza vobis sanus. Hic est lapis qui reppobatus est a vobis edificantibus, q̄ factus est in caput anguli: & non est in alio aliquo salus. Nec enī aliud nomē est sub celo datū hoīb⁹, in quo opoꝛteat nos saluos fieri. Videntes autē Petri constantiā & Joānis coperto qō homines essent sine literis, & idiote, admirabant & cognoscebāt eos quōiā Jesu fuerant hominē quoq; videntes stantē cum eis q̄ curatus fuerat, nihil poterant contradicere. Jussērūt autē eos foꝛas extra concilū secedere: & conferebant adinuicem, dicētes: Quid faciemus hominibus istis? q̄m quidem notū signū factū est per eos, omnibus habitātibus Jerusalē: manifestū est & non possum⁹ negare. Sed ne amplius diuulget in populū, cōminemur eis, ne vltra loquātur in noīe hoc vllo hominū: Et vocātes eos denuntiauerūt ne omnino loquerentur neq; docerent in nomine Jesu. Petrus vero & Joannes respondentes dixerunt ad eos: Si iustum est in conspectu Dei, vos potius audire quā Deum, iudicate: non enī possumus q̄ vidimus & audiuimus non loqui. At illi cōminātes, dimiserunt eos, non inuenientes quomodo punirent eos pzopter populum, quia oēs glozificabant Deū in eo qō acciderat. Annoꝛū enī erat amplius quadzaginta hō in quo factum fuerat signum istud sanitatis.

¶ Certis lectio scōm Lucā. Cap.5

IN illo tpe: Factū est in vna dierū, & ipse Jesus sedebat docens: & erant Pharisei sedētes, & legis doctoꝛes q̄ venerāt ex oī castello Galilee & Judee & Jerusalē: & virtus dñi erat ad sanandum eos. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Ambzosij Episcopi.

NOn octosa huius paralytici nec angusta medicina est: quādo omnis

& ozalle pzemittit nō vtiq̄ pzopter suffragiū sed ppter exemplū. Imitandi em̄ spe ciem dedit non impetrandi ambitū requisiuit. Et cōue nientibus ex oī Galilea et Judea: & Jerusalē legis do ctozibus: inter ceterozum re media debilium paralytici quoq̄ medicina dscribitur. Pzimū oīm quod ante dixi mus vnusq̄sq̄ eger perēde salutis pzeratozes debet ad hibere, per quos vite nostre cōpago resoluta actuūq̄ no strozū clausa vestigia verbi celestis remedio refozment Sunt igitur aliqui monito res mētis, qui animū hois quāuis exteriozis cozpozis debilitate tozpentē ad supe rioza erigāt. Quozum rur sus adminiculis, & attollere & humiliare se possit: vt faci lius ante Jesum locet dñi co videri dign⁹ aspectu. Hu militatē em̄ respicit dñs: & respexit humilitatē ancille sue. Quozū fidē (inquit) vt vidit, dixit: Homo remittū tur tibi peccata tua. Magn⁹ dñs qui aliozū merito igno scit alijs: & dū alios pzobat, alijs relaxat errata. Cur a pud te o homo collega non valeat cū apud deū seruus & interueniendi meritum & ius habeat impetrandi? Dil ce qui iudicas ignoscere: di lce & eger es ipetrare. Ofo.

Da quelumus ecclesie tue misericoz deus: vt sancto spiritu cōgregata, hostili nullatenus incursiōe turbetur. Per. In vnitate eiusdem spiritus. &c.

¶ Sabbato de oct. ex Genū

Lectio prima.

Dimisit ergo fratres suos: & proficiscētib⁹ ait: Ne trascamini in via. Qui ascendētes ex Egypto venerunt in terrā Chanaā ad patrē suū Jacob. Et nū tianerūt ei, dicētes: Joseph viuit: & ipse dominatur in oī terra Egypti. Quo audi to Jacob, quasi de graui so no euigilans, tamen non ere debat eis. Illi econtra refe rebant ommē ordinem rei. Cumq̄ vidisset plaustra et spiritus eius, & ait: Sufficit mihi si adhuc Joseph filius meus viuit: vadā & videbo illum antequam moziar. ¶ Pzofectus q̄ Jsrael cū oī bus que habebat venit ad puteū iuramēti: & mactatis ibi victimis Deo patris sui Jsaac, audiuit eū per visio nem nocte vocantē se, & dicē tē sibi: Jacob Jacob. Qui rndit: Ecce adsum. Ait illi Deus: Ego sum fortissim⁹ deus patris tui: noli timere sed descende in Egyptū, qa

Ge. 46

in gentem magnam faciã te
ibi. Ego delcendã tecũ illuc
& ego inde adducã te reuer-
tentẽ: Joseph quoq; ponet
manus suas sup oculos tu
os. Surrexit Jacob mane
& puteo iuramẽti: tulerũtq;
eũ filij cũ paruulis, & uxo-
bus suis in plaustris q̃ mi-
serat Pharao ad portandũ
senẽ & oĩa que possederat in
terra Chanaan. venitq; in
Egyptũ cũ oi semine suo, fi
lijs eius & nepotes, filie & cũ-
cta simul progenies.

℣ Exactis apostolor. Le.ij.

Dimissi autẽ venerũt
ad suos & annuntia-
uerũt eis quãta ad eos prin
cipes sacerdotũ, & seniores
dixissent. Qui cũ audissent,
unanimiter leuauerũt uocẽ
ad deũ, & dixerunt: Dñe, tu
es qui fecisti celum & terrã,
mare & oĩa que in eis sunt, q̃
spiritu sancto per os patris
nostri Dauid pueri tui dixi
sti: Quare fremuerunt gen
tes, & populi meditati sunt
inania? Astiterunt reges ter
re, & principes cõuenerũt in
unũ aduersus dñm & aduer
sus Christũ eius. Conue-
nerũt enim vere in ciuitate
ista aduersus sanctũ puerũ
tuũ Jesum quẽ unxisti,
Herodes, & Pontius Pila-
tus, cũ gentibus & populis
Israel facere que manus tua,
consiliũ tuũ decreuerunt
fieri. Et nunc dñe respice in
minas eoz, & da seruis tuis
cũ oi fiducia loqui uerbum
tuũ, in eo qõ manũ tuã ex-
tendas ad sanitates & signa
& prodigia fieri per nomen
sancti filij tui Jesu. Et cum
orassent, motus est locus in
quo erãt cõgregati, & reple-
ti sunt oẽs spiritu sancto: et
loquebantur uerbũ Dei cũ
fiducia. Multitudinis autẽ
credentiũ erat coz unũ & aĩa
una: nec quisq; cozũ q̃ possi-
debat aliquid suũ esse dice-
bat, sed erãt illis oĩa cõmu-
nia. Et uirtute magna red-
debant apostoli testimoniũ
resurrectionis Jesu Christi
dñi nostri: & gratia magna
erat in omnibus illis. Neq;
enĩ quisquã egẽs erat inter
illos. Quotquot enĩ possel
sozes agrozũ aut domozum
erant, uendẽtes afferebant
pretia eozũ, que uendebant
& ponebant ante pedes Apo
stolozũ. Diuidebat autẽ sin
gulis prout cuiq; opus erat
Joseph autẽ q̃ cognominat⁹
est Barnabas ab apostolis
(quod est interpretatũ, filij
consolationis) Leuites, Cy
prius genere, cum haberet
agrum uendidit eum, & attu
lit pretium, & posuit ante pe
des Apostolozum.

℣ Tertia lectio scõm Lucã.

Ca.14. In illo tẽpore: Surgẽs Jesus de synagoga intrauit in domo Simonis. Socrus aũt Simonis tenebat magnis febrib⁹. Et rel.

¶ Homelia s. Ambrosij epi.

Vide clemẽtiã do mini saluatoris: nec indignatione cõmotus, nec scelere offẽsus, nec iniuria violat⁹ Judeã deseruit. Quin etiã immemor iniurie, memor clemẽtie nunc docẽdo, nũc liberando, nunc sanãdo plebis corda demulcet. Et bene sanctus Lucas virum a spũ nequitie liberatũ ãte pmisit, & substituit femine sanitatẽ. Utrunq; enim sexũ dñs curaturus aduenerat: & prior sanari debuit, q̃ prior creatus est. Nec pretermitti illa debuit, q̃ mobilitate magis animi quã pravitate peccauerat. Sabbato dñice medicine opera cepta significant vt inde creatura noua reperit: vbi vetus creatura ante desserat. Nec sub lege esse Dei filiũ sed supra legẽ in ipso principio designaret, nec soluere legem: sed adimplere. Neq; enim per legẽ: sed verbo factus est mundus sicut legimus. Verbo domini celi firmati sunt. Non soluitur ergo lex, sed impletur vt fiat renouatio hominis iam labentis. Unde & apostolus ait: Expoliãtes vos veterem hominem induite nouum: qui secundũ Christũ creatus est. Et bene sabbato cepit: vt ipse ostenderet creatorem qui opera operetur opus quod ceperat.

Oratio.

Mentibus nostris ẽs dñe spiritum sanctũ benignus infunde: cuius est sapientia conditi sumus, et prouidentia gubernamur. Per dominũ. In vnitate.

¶ Si in festo Trinitatis in cidenter festũ duplex alicuius sancti transferendũ est in sequentem diem. Si aũt fuerit simplex omittitur.

¶ Festũ sancte Trinitatis duplex maius, ad vesperas.

Hymnus.

Deste sancta trinitas, Par splendor, vna deitas, Que ex tas rerum omniũ sine fine principium.

Te celozum militia, Laudat, adozat, predicat, Trieplexq; mundi machina, Benedicit per secula.

Adsumus et nos cernui, Te adozantes famuli, Zota, precesq; supplicum, Hymnis iunge celestium.

Glozia patri domino, Glozia patri domino, Vna cum sancto spiritu, In sempiterna

lecula. Amen Antiphona.

O adozanda trinitas, o ve neranda vnitas, o perfecta deitas, tibi laus, tibi gloria, tibi gratiarum actio in sem piterna lecula. Amen.

Oratio.

Omnipotēs sempiterne Deus, q̄ dedisti famu lis tuis in confessione vere fidei eterne trinitatis glo riam agnoscere, & in potētia maiestatis adozare vnitatē: quesumus, vt eiusdem fidei firmitate ab oibus semper muniamur aduersis. Per.

¶ Dominica trinitatis pri mapoſt pentecosten. Ad ma tutinum. Inuitatozium.

Sanctā Trinitatē dnū nr̄m venite adozemus.

Hymnus Ad festo sctā Trin. ꝛc. vsu. Iñā. Te inuocamus, te lau damus, te adozamus o bea ta Trinitas.

¶ Ex Isaia. Lectio prima.

In anno quo moztuus est rex Ozias, vidi do minum sedentē super soliū excelsum & elevatū, & ea que sub ipso erant replebant tē plum. Seraphin stabāt sup illud, sex ale vni, & sex ale al teri. Duabus velabāt facie eius, & duabus velabant pe des eius, & duabus volabāt & clamabat alter ad alterū, & dicebat: Sanctus sanctus sanctus dñs exercituum, ple na est omis terra gloria eius. Et cōmota sunt superlimi naria cardinum a voce clamantis, & domus repleta est fumo. Et dixi: Ve mihi, da tacui, quia vir pollutus labiis ego sum, & in medio po puli polluta labia habentis ego habito, & regē dominum exercituū vidi oculis meis. Et volauit ad me vnus de Seraphin, & in manu eius calculus, quem forcipe tule rat de altari. Et tetigit os meum, & dixit: Ecce, tetigit hoc labia tua, & auferet̄ iniquitas tua, & peccatū tuum mundabitur. Et audiui vocem dñi dicentis: Quē mittam? & quis ibit nobis? Et dixit: Ecce ego, mitte me. Et dixit: Vade, & dices populo huic: Audite audiētes, & nolite intelligere, & videte visionē, & nolite cognoscere Exeeca cor populi huius, et aures eius aggraua, & oculos eius claude: ne forte videat oculis suis, & auribus suis audiat, & corde suo intelligat, & conuertatur, & sanem eum.

¶ Ex Actis Apostolorum. Lectio secunda.

Vir autē quidā, nomine Ananias cum Saphira vxore sua vendidit agrum, & fraudauit de pretio agri, cōscia vxore sua: & afferens partē quandam, ad pe- Cap. 5

des apostolo2 posuit. Dixit autē Petrus ad Ananiam: Anania, cur tētauit sathanas cor tuū mentiri te spiritui sancto, & fraudare de pretio agri? Nōne manēs tibi manebat, & venundatū in tua erat potestate? Quare posuisti in corde tuo hanc rē? Non es mētitus hominib9 sed deo. Audiens autē Ananias hec verba, cecidit & expirauit. Et factus est timor magnus sup oēs qui audierūt. Surgētes aūt iuuenes amouerūt eū, & efferētes sepelierunt. Factū est aūt ąli hozarū triū spatiū, et vxor ipsius, nesciens qđ factū fuerat introiuit. Dixit autē ei Petrus: Dic mihi mulier si tanti agrū vendidistis? At illa dixit: Etiā tanti. Petr9 autē ait ad eā: Quid vtiq; cōuenit vobis tentare spm dñi? Ecce pedes cor9 qui sepelierunt virū tuū, ad ostiū & efferent te. Confestim cecidit ante pedes eius, & expirauit. Intrātes aūt iuuenes, inuenerunt illā mortuā: et extulerunt, & sepelierunt ad virum suū. Et factus est timor magnus in vniuersa3 ecclesia, & in oēs qui audierūt

℣ Per manus aūt Apostolo4 fiebant signa5, & prodigia multa in plebe. Et erāt vna nimiter oēs in porticu Salomonis. Ceterorū aūt nemo audebat se cōiungere illis: sed magnificabat eos populus. Magis aūt augebatur credentiū in dño, multitudo virorū ac mulierū: ita vt in plateas ēicerent infirmos, & ponerēt in lectulis ac grabatis, vt veniēte Petro saltē vmbza illius obūbraret quenquā illorū, & liberarēt tē vmbza illius obūbraret oēs ab infirmitatibus suis. Concurrebat autē & multitudo vicinarū ciuitatū Jerusalem, afferentes egros, & vexatos a spiritibus immūdis: & curabant oēs. Exurgens autē princeps sacerdotū & oēs qui cū illo erāt (q est heresis Sadduceorū), repleti sunt zelo: & iniecerunt manus in Apostolos, & posuerūt in custodia publica. Angelus autē dñi per noctē aperiens fanuas carceris, et educēs eos, dixit: Ite, & stātes loquimini in templo plebi oīa verba vite huius: Qui cū audissent, intrauerūt diculo in templū, & docebāt

℣ Tertia lectio scōm Joānē Ca.15.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: cū venerit paracletus quē ego mittam vobis a patre: spiritū veritatis qui a patre procedit: ille testimonium perhibebit de me. Et reliqua.

Homelia sci Leonis pape

QUam ad intelligẽdum dignitatẽ sancti spũs aciẽ mentis intendimus: ni hil diuersum ab excellentia patris et filij cogitemus ga in nullo ab vnitate sua diuinitatis essentia discrepat. Sempiternũ est enim patri filij sui esse genitozẽ. Sempiternũ est filio intẽpozali ter a patre esse pzogenitum. Sempiternũ est quoq; spiritui sancto spiritum esse patris a filij: vt nunquã pater sine filio nunquam pater: a filius sine spũ sancto fuerint. Et oibus exclusis existentie gradibus: nulla ibi psona sit anterioz, nulla posterioz. Huius effi beate trinitatis a incõmutabilis diuinitatis: vna est substantia indiuisa in opere: cõcoz in voluntate: par in oĩ potẽtia equalis in gloria De qua cũ sancta scriptura sic loquitur vt aut in factis, aut in vbis aliquid assignet, quod singulis nõ videatur cõuenire pcionis nõ perturbat fides catholica. Sed docetur vt per pzopietatem aut vocis aut operis insinuet nobis vitas trinitatis: a non diuidat in tellectꝰ, qđ distinguit auditꝰ

¶ Ad laudes. Antiphona.

TRes sunt qui testimoniũ dant in celo, pater, verbũ, et spiritus sanctus, a hi tres vnum sunt. Oratio.

O ipotẽs sempiter. ac. vtiu

¶ Ad vesperas hymnus, et oco. vt in pzimis vespis. añ

TE deũ patrẽ ingenitũ, te filiũ vnigenitũ, te spiritũ paracletũ, sãctã a indiuiduam trinitatẽ toto cozde, a oze cõfitemur, laudamus at q; bñdicim⁹, tibi gloria in secula.

¶ Feria secunda post dominicam trinitatis.

¶ Si hodie nullũ inciderit festum fiat officium de feria modo infrascripto.

¶ Ad matutinũ. Inuitato.

VEnite adozemus dominum qui fecit nos. Hymn⁹.

NOcte surgentes vigilemus omnes, Semp in psalmis meditemur, at q; hymnis totis domino canamus Dulciter hymnos.

VT pio regi pariter canentes, Cũ suis sanctis merea mur aulam Ingredi celi: simul a beatã Ducere vitam.

PRestet hoc nobis deitas beata Patris, ac nati, pariter q; sancti Spiritus: cuius reboat in omni Gloria mũdo. Amen. Antiphona.

SEruite dño in timoze, et exultate ei cum tremoze.

¶ Ex Geneſi. Lectio pzima.

HEc sunt añt nomina filiozum Israel, q̃ ingressi sunt in Egyptũ, ipse cum liberis suis. Pzimoge

nitus Ruben. Filij Ruben Enoch ꝫ Phallu ꝫ Elrō et Charmi. Filij Simeon, Jamuel ꝫ Jamin ꝫ Ahod, ꝫ Jachin, ꝫ Saher, ꝫ Saul filius Chananitidis. Filij Leui, Gerson ꝫ Chaath ꝫ Merari. Filij Juda, Her ꝫ Onan ꝫ Sela ꝫ Phares ꝫ Zara. Moztui cūt aūt Her ꝫ Onā in terra Chanaan. Natiq; sunt filij Phares, Elron et Hamul. Filij Jsachar, Thola ꝫ Phua ꝫ Job ꝫ Simerō Filij Zabulō, Sared ꝫ Elō ꝫ Jahelel. Hi filij Lie quos genuit i Melopotamia Syrie cū Dina filia sua. Dēs aīe filiozū eius ꝫ filiarū. trigintatres. Filij Gad, ꝫ Hephō ꝫ Aggi ꝫ Esebō ꝫ Suni ꝫ Heri ꝫ Arodi ꝫ Areli. Filij Aser, Jemna ꝫ Jesua et Jesui ꝫ Beria, Sara quoq; sozoz eozū. Filij Beria. Heber ꝫ Melchiel. Hi filij Zelphe, quā dedit Laban Lie filie sue: ꝫ hos genuit Jacob sedecim aīas. Filij Rachel vroris Jacob, Joseph ꝫ Bēiamin. Natiq; sunt Joseph filij sui in terra Egypti, ꝺs genuit ei Aseneth filia Phutiphāris sacerdotis Heliopoleos, Manasses ꝫ Ephzaim Filij Beniamin, Bela ꝫ Bechor ꝫ Asbel ꝫ Gera ꝫ Naaman ꝫ Echi ꝫ Ros ꝫ Mophim ꝫ Ophim ꝫ Ared. Hi filij Rachel quos genuit Jacob, oēs aīe quatuordecim. Filij Dā, Vsim. Filij Nephtalim, Jaſiel ꝫ Guni ꝫ Jeler ꝫ Sallē: hi filij Bale, quam dedit Labā Rachel filie sue ꝫ hos genuit Jacob, oēs aīe septē. Cuncteq; aīe que ingreſſe sunt cū Jacob in Egyptum, ꝫ egreſſe sunt de femore illius, absq; vxoribus filiozū eius: sexagintasex. Filij autē Joseph qui nati sūt in terra Egyptij anime due. Oēs aīe domus Jacob q̄ ingreſſe sunt in Egyptū, fuere septuaginta.

¶ Ex actis apostolozū. L.ij.

ADueniens autē ypsimeleph sacerdotū ꝫ qui cū eo erant, cōuocauerūt cōcilij ꝫ oēs seniozes filiozū Jſrael: ꝫ miserunt ad carcerē vt adducerētur. Cū aūt venissent ministri, ꝫ aperto carcere nō inuenissent illos reuersi nūtiauerūt dicēs: Carcerē quidē inuenimus clausum cū oi diligentia, et custodes stantes aſt ianuas aperientes aūt, neminē intus inuenimus. Vt aūt audierūt hos sermones magistratus tēpli ꝫ pzincipes sacerdotū, ambigebāt de illis quid nam fieret. Aduenies aūt quidam nuntiauit eis: Quia ecce viri quos posuistis in carcerē, sunt in tēplo

stantes,ꝫ docẽtes populum.
Tunc abijt magistratus cũ
ministris ꝫ adduxit illos sĩ
ne vi:timebant enim populũ,
ne lapidarentur.Et cum ad-
duxissent illos,statuerũt in
cõcilio.Et interrogauit eos
princeps sacerdotũ,dicens:
Precipiendo precepim⁹ vo-
bis ne docueretis in nomine
isto:ꝫ ecce replestis Jerusa-
lẽ doctrina vestra,ꝫ vultis
inducere sup nos sanguinẽ
hominis istius.Respõdens
aũt Petrus ꝫ apostoli,dixe
runt:Obedire oportet Deo
magis,quã hoibus. Deus
patrũ vestrorum suscitauit
Jesum,quẽ vos interemi-
stis suspendentes in ligno.
Hunc principẽ et saluatorẽ
deus exaltauit dextera sua
ad dandã pñiam Jsrael,ꝫ re
missionẽ peccatorũ: et nos
sumus testes horũ verbor
ꝫ spũs sanctus quem dedit
Deus oibus obedientibus
sibi,Hec cum audissent,disse
rabant:ꝫ cogitabãt interfi
cere illos.Surgẽs aũt quí-
dã in cõsilio Phariseus no
mine Gamaliel,legis doctor
honorabilis vniuerse plebi,
iussit foras modicũ apostos
los secedere:dixitq; ad illos
Viri Jsraelite,attendite vo
bis super hoibus istis quid
acturi sitis. Ante hos enim
dies extitit Theudas,dicẽs
se esse aliquem,cui consensit
numerus virorum circiter
quadringentorũ,q̃ occisus
est ꝫ oẽs qui credebãt ei,dis
sipati sunt ꝫ redacti ad nihi
lum. Post hunc extitit Ju-
das Galileus in diebus pro
fessionis,ꝫ auertit populũ
post se ꝫ ipse perijt,ꝫ omnes
quotquot consenserunt ei,
dispersi sunt. Et nunc dico
vobis,discedite ab hoibus
istis ꝫ sinite illos: qñi si est
ex hominibus consiliũ hoc
aut opus,dissoluetur:si ve-
ro ex deo est,nõ poteris dis
soluere,ne forte ꝫ deo repu-
gnare videamini: consense-
runt aũt illi.Et cõuocãtes
apostolos,cesis denuntiaue
runt ne omnino loquerentʼ
in noĩe Jesu,ꝫ dimiserunt
eos.Et illi quidẽ ibãt gau-
dentes a conspectu consiliĩ,
quia digni habiti sunt pro
nomine Jesu contumeliam
pati.Omni autẽ die nõ ces-
sabãt in tẽplo ꝫ circa domos
docentes et euangelizantes
Jesum Christum.

℣ Si hodie non ut officium de aliquo sancto omittenda est tertia lectio occurrens in calendario ex epistolis,ꝫ loco eius dicenda est sequens, que est de dominica pxeredẽti,ꝫ nõ potuit ibi poni propter officium trinitatis.

℣ Tertia lectio scõm Lucã.

Cap.6 IN illo tpe: Dixit Jesꝰ discipulis suis. Estote misericordes sicut ꝙ pater vester misericors est. Et reliq

¶ Homelia sancti Augustini episcopi.

INtendite fratres ipsā iam ꝙ iudicii. Misericordie tēpus modo est: iudicij aut tēpus post erit. Unde est nunc misericordie tempus: Vocat modo auersos: donat peccata cōuersis: patiens est super peccatores donec conuertantur. Quā do cunq; cōuersi fuerint ꝑte rita obliuiscitur: futura ꝓmittit. Hortat pigros: cōsolatur afflictos: docet studiosos, adiuuat dimicantes, ne minem deserit laborantē et clamantē ad se. Donat vnde tibi sacrificetur, ipse tribuit vnde placetur. ¶Ad laudes Ifia. IUbilate deo omnis terra, cantate, ꝙ exultate, et psallite. Oratio.

DEus in te sperantiū fortitudo, adesto ꝓpitius inuocationibus nostris: ꝙ quia sine te nihil potest mortalis infirmitas: psta auxilii gratie tue, vt in exequendis mandatis tuis, ꝙ voluntate tibi, et actione placeamus: Per.

¶ Hec oratio, que est de dominica precedenti, dē hodie ꝙ duobus sequentibus diebus si fiat officium de feria.

¶Ad vesperas. Hymnus.

O Lux beata trinitas,
Et principalis vnitas
Jā sol recedit igneus, In
funde lumen cordibus.

Te mane laudū carmine,
Te deprecemur vespere:
Te nostra supplex gloria Per
cuncta laudet secula.

Deo patri sit gl̄ia, Eius q̄
soli filio: Cū spō paracleto,
Et nūc ꝙ in perpetuū. Amē.

Ifia. Uox clamantis in deserto: Parate viam dñi, rectas facite semitas eius. Ps. Benedixisti dñe terrā tuam, auertisti captiuitatem iacob. Dirige nos dñe in iustitia tua.

¶Notādū ꝙ inuitatorium hymni ꝙ ānē huius ferie dicūt ab hac die vsq; ad aduētū ab octa. epiphanie vsq; ad dñicā septuagesime q̄ncūq; fit officiū de dñica vel de feria.

¶ Feria.iii. ex Genesi.

Lectio prima.

MIsit autē Jacob Ju dā ante se ad Joseph in Egyptū, vt nunciaret ei, ꝙ ille occurreret in Gessen. Quo cū peruenisset, iuncto Joseph curru suo, ascendit obuiā patri suo ad eundē locum: videsq; eū irruit super collū eius, ꝙ inter amplexus fleuit. Dixitq; pater ad Joseph: Jam letus moriar, quia vidi faciem tuam, ꝙ superstitē te relinquo. At ille locutus est ad frēs suos ꝙ ad oēm domū patris sui:

Ilcendã. ⁊ nũtiabo Phara
onl,dicãq; ei: Fratres mei,
⁊ domus patris mei q̃ erant
in terra Chanaan venerũt
ad me: ⁊ sunt viri pastores
ouiũ, curãq; habent alendo
rum gregũ:pecora sua ⁊ ar-
menta, ⁊ oĩa que habere po
tuerunt, adduxerũt secum.
Cãq; vocauerit vos,et di-
xerit:Dõ est opus vestrũ?
Respondebitis: Viri pasto
res sumus serui tui, ab in-
fantia nostra vsq; in p̃sens,
⁊ nos ⁊ patres nostri. Hec
autem dicetis, vt habitare
possitis in terra Gessen: qa
detestãtur Egyptij omnes
pastores ouiũ. ℭ Ingrel-
sus ergo Joseph nuntiauit
Pharaoni, dicens: Pater
meus ⁊ fratres,oues eor et
armenta, ⁊ cũcta que possi-
dẽt venerũt de terra Cha-
naan:⁊ ecce cõsistunt in ter-
ra Gessen. Extremos aque
fratrũ suoz̃ quinq; viros
statuit coz̃ rege : quos ille
interrogauit. Quid habe-
tis operis? Rñderunt:Pa
stores ouiũ sum⁹ serui tui,
⁊ nos ⁊ patres nostri,ad pe-
regrinandũ in terrã tuã ve
nimus:qm̃ nõ est herba gre
gibus seruor tuozũ,ingra-
uescente fame in terra Cha
naã, petimus eq;, vt esse nos
iubeas seruos tuos in ter-
ra Gessen. Dixit itaq; rex

ad Joseph: Pater tuꝰ ⁊ fra
tres tui venerũt ad te. Ter
ra Egypti in conspectu tuo
est:in optimo loco fac habi-
tare eos,⁊ trade eis terram
Gessen, qõ ũ nosti in eis el-
se viros industrios,cõstitue
illos magistros pecoꝝ meo-
rum. Ex Actis Apostolo
rum. Lectio secunda.

IN diebus aũt illis cre ca.6.
scente numero discipu
lorꝝ factũ est murmur Gre-
corum aduersus Hebraeos,
eo qõ despicerent in mini-
sterio quotidiano vidue eo
rum. Conuocantes autem
duodecim multitudinẽ di-
scipulorꝝ, dixerũt: Non est
equũ,nos derelinquere ver
bum dei,⁊ ministrare mẽsis
Considerate ergo fratres,
viros ex vobis boni testi-
monij septẽ, plenos spiritu
sancto ⁊ sapientia,quos con
stituamus super hoc opus,
Nos vero, oratioui ⁊ mini
sterio v̄bi instãtes erimus.
Et placuit sermo coram oĩi
multitudine. Et elegerunt
Stephanũ virũ plenũ fide
⁊ spũ sancto ⁊ Philippũ, et
Prochorũ,⁊ Nicanorem,⁊
Timonem, ⁊ Parmenã, ⁊
Nicolaũ aduenã Antioche
nũ: Hos statuerũt ante con
spectum apostolorũ: ⁊ orãtes
imposuerũt eis manus. Et
v̄bum dei crescebat, ⁊ mul-

tiplicabatur numerus discipulorum in Jerusalē valde: multa etiā turba sacerdotū obediebat fidei. Stephanus aūt plenus gratia & fortitudine faciebat prodigia et signa magna in populo. Surrexerūt aūt quidā de synagoga, q̄ appellabat Libertinorum, et Cyrenensiū, et Alexandrinorum, & eorum q̄ erāt a Cicilia & Asia, disputātes cū Stephano, & nō poterāt resistere sapiētie & spūi q̄ loquebat. Tūc submiserunt viros, q̄ dicerēt se audiuisse eū dicentē ꝓba blasphemie in Moysen & deū. Cōmouerūt itaq; plebē, & seniores, & scribas: & cōcurrētes rapuerūt eū, & adduxerūt in cōcilīū, & statuerūt falsos testes q̄ dicerēt. Homo iste nō cessat loq̄ ꝓba aduersus locū sanctū & legē audiuimus enī eū dicentē: Mñ Jesus Nazarenus hic, destruet locum istum & mutabit traditiōes quas tradidit nobis Moyses. Et intuētes eū oēs qui sedebāt i cōcilio, viderūt faciem eius tanq̄ faciē angeli.

annozum vite tue: Respōdit: Dies peregrinationis vite mee cētum triginta anno; sunt, parui & mali: & nō peruenerūt vsq; ad dies patrū meozū quib⁹ peregrinationi sunt. Et benedicto rege, egressus est foras. Joseph vero patri, & fratribus suis dedit possessionē in Egypto i optimo terre loco Ramesses, vt preceperat Pharao. Et alebat eos oēmq; domū patris sui, prebens cibaria singulis. In toto enī orbe panis deerat, & oppressebat fames terram, maxime Egypti & Chanaā. Et ꝗbus oēm pecuniā congregauit ꝓ vēditione frumenti, & intulit eā i erariū regis. Cūq; defecisset emptozibus pecūnia, venit cūcta Egypt⁹ ad Joseph, dicens: Da nobis panes, quare mozimur cozam te, deficiente pecunia? Quibus ille respondit: Adducite pecoza vestra, & dabo vobis ꝓ eis cibos, si pecunia non habetis. Que cum adduxissent, dedit eis alimenta ꝓ equis, & ouibus, & bobus, & asinis: sustentauitq; eos illo anno, ꝓ commutatione pecozū. Venerūt quo q; anno secundo, & dixerūt ei: Nō celamus dñō nostro quod deficiente pecunia, pecoza simul defecerūt: nec cla

℣. Feria quarta ex Genesi.

Lectio prima.

POst hec introduxit Joseph patrē suum ad regē, & statuit eū cozā eo: qui benedicens illi, & interrogatus ab eo: Quot sunt dies

te est qđ ablęg rozpozibus, ⁊ terra mihi habeam⁹. Cur ergo mozimur te vidēte? et nos, ⁊ terra nostra tui erimus: eme nos in seruitutē regiam, ⁊ pzebe semina, ne pereunte cultoze redigatur terra nostra in solitudinē.

C. 7. ¶ Ex Actis Apostolozum.

Lectio secunda:

DIxit autē pzinceps sacerdotū: Sī hec ita se habēt? Qui ait: Viri fratres, ⁊ patres audite. Deus gloziæ apparuit patri nostro Abrahe cū esset in Mesopotamia, pzius q̄ mozaret in Charan, ⁊ dixit ad illū: Exi de terra tua, ⁊ de cognatiōe tua, ⁊ veni in terram quam mōstrauero tibi. Tūc exīt de terra Chaldeozum, ⁊ habitauit in Charan. Et inde, postquā moztuus est pater eius, transtulit illū in terram istam, in qua nūc vos habitatis. Et non dedit illi hereditatem in ea nec passum pedis: sed repzomisit dare illi eam in possessionē, ⁊ semini eius post ipsum, cū nō haberet filiū. Locutus est aūt ei dus: Quia erit semē eius accola in terra aliena, ⁊ seruituti eos subjiciēt, ⁊ male tractabūt eos annis quadzingentis: ⁊ gentē cui seruierint, iudicabo ego, dixit dñs. Et post hec exibūt, ⁊ seruient mihi in loco isto. Et dedit illi testamentū circuncisionis, ⁊ sic genuit Isaac, ⁊ circūcidit eū die octauo: ⁊ Isaac, Jacob: ⁊ Jacob, duodecī patriarchas. Et patriarche emulātes, Joseph vendidērūt in Egyptum: ⁊ erat deus cum eo: ⁊ eripuit eum ex omnibus tribulationib⁹ eius: ⁊ dedit ei gratiam ⁊ sapientiā in conspectu Pharaonis regis Egyptiozum, ⁊ cōstituit eū pzepositū super Egyptū, ⁊ super omnē domū suam. Venit aūt fames in vniuersam Egyptum, ⁊ Chanaan, ⁊ tribulatio magna: ⁊ nō inuenieb̄āt cibos patris nostri. Cū audisset aūt Jacob esse frumētū in Egypto, misit patres nostros pzimū: ⁊ in secundo cognitus est Joseph a fratribus suis, ⁊ manifestatū est Pharaoni genus eius. Mittens autem Joseph, accersiuit Jacob patrem suum, ⁊ omnem cognationem suam in animabus septuagintaquinq̄. Et descendit Jacob in Egyptū: ⁊ defunctus est ipse et patres nostri. Et translati sunt in Sichem: et positi sunt in sepulchzo, qō emit Abzaham pzetio argenti a filijs Emoz filij Sichem. Cum autem appzopinqua-

ret tempus promissionis, quã confessus erat deus Abrahe, creuit ppulus, emultiplicatus est in Egypto, quoadusque surrexit alius rex in Egypto q̃ nõ sciebat Joseph. Hic circunueniens genus nostrum, afflixit patres nõs, vt exponerent infantes suos, ne viuificarẽt.

¶ Notandũ q̃ si aliq̃d festũ dup. inciderit i die Eucharistie transferendũ est in sequentẽ die, vt in regulis generalibus, & eodẽ modo fiet q̃ festũ duplex inciderit in die octaue, excipit festũ sancti Joãnis baptiste, q̃ si in die octaue inciderit, celebrabit eadẽ die, cum cõmemoratione eucharistie, per orationem tantum in vtrisq̃ vesperis, et in laudibus.

¶ Infra octa. vero corporis Christi quodcũq̃ festũ duplex incidat celebrabit eadẽ die cũ cõmemoratiõe eucharistie. Si aũt festũ simplex inciderit in die Eucharistie omittit omnino, & si incideret infra octa. fit cõmemoratio de eo f fine prime anteq̃ dicatur. Oratio.

FESTVM CORPORIS Christi, duplex maius.

¶ Ad vesperas. Hymnus.

PAnge lingua gloriosi
corporis mysterium:
Sanguinisq̃ pretiosi,
Quẽ in mundi pretiũ, fructus ventris generosi
Rex effugit gentium.

Nobis datus, nobis natus. Ex intacta virgine: Et in mũdo cõuersatus Spãso tibi semine: Sui mozas icolat? Miro clausit ordine

In supreme nocte cene Recũbens cũ fratribus: Obseruata lege plene Cibis in legalibus: Cibũ turbe duodene. Sedat suis manib?,

Verbũ caro panẽ verum, Verbo carnẽ efficit: Fit? sanguis Christi merũ: Et si sensus deficit: Ad firmandum cor syncerum: Sola fides sufficit.

Tantũ ergo sacramentũ Veneremur cernui: Et antiquũ documentũ Nouo cedat ritui: Prestet fides supplementũ Sensuũ defectui.

Genitori, genitoq̃ Laus, & iubilatio: Salus, honor, virtus quoq̃ Sit, & benedictio: Procedenti ab vtroq̃: Cõparit laudatio. Amẽ.

Ãia. Sacerdos in eternũ Christus dñs scõm ordinẽ Melchisedech panem et vinum obtulit.

Oratio.

DEus, q̃ nobis sub sacramẽto mirabili passionis tue memoriam reliquisti. tribue quesumus, ita nos corporis, et sanguinis tui sacra mysteria venerari,

vt redemptiõis tue fructũ in nobis igitur sentiamus. Qui viuis & regnas .&c.

℣ Adiutatunũ. Inuitato. Sãctissimũ Christi corp⁹, venite adorem⁹. Hymnus.

Sacris solemnijs iũcta sint gaudia: Et ex pre cordijs sonẽt preconia: Recedant vetera: noua sint oia: Corda, voces, & opera.

Nocte recolit̃ cena nouissima, Qua Christus credit̃ agnũ, & azima: Dedisse fratribus iuxta legitima, Pzisciis indulta patribus.

Post agnũ typicũ expletis epulis, Corpus dñicũ datũ discipulis: Sic totum Eius fatemur manibus.

Dedit fragilibus corporis ferculũ: Dedit & tristib⁹ sanguinis poculũ, Dicens: Accipite, quod trado vasculum: Omnes ex eo bibite.

Sic sacrificium istud instituit, Cuius officium committi voluit: Solis pzelby teris: quibus sic congruit, Vt sumant & dent ceteris.

Panis angelic⁹, fit panis hoim. Dat panis celicus figuris terminũ: O res mirabilis, mãducat dominũ, Paup, seruus, & humilis.

Te trina deitas, vnaq; poscimus. Sic nos tu visita, sicut te colimus Per tuas semitas duc nos, quo tẽdimus: Ad lucẽ, quã inhabitas. Amen. Antiphona.

Calicẽ salutaris accipiã, & sacrificabo hostiã laudis.

℣ Ex libro sapientie. Lect. 1

Angelozũ esca nutristi populũ tuum, & parat̃ panẽ de celo pzestitisti illis sine laboze omne delectamentũ in se habentẽ, & oẽs sapozis suauitatem. Substãtia enim tua dulcedinẽ tuã quã in filios habes ostẽdebat & deseruiẽs vniuscuiusq; voluntati, ad qđ̃ cunq; volebat cõuertebatur. Nix aũt, & glacies sustinebãt vim ignis, & nõ tabescebãt: vt scirent, qm̃ fructus inimicozum exterminabat ignis ardẽs in grãdine zplua cozuscãs. Hoc aũt itez, vt nutriret̃ iusti, ignis etiã sue ẽtutis oblit⁹ est. Creatura enim tibi factozi deseruiens, exardescit in tozmentũ aduersus iniustos: & leniozsit ad benefaciendum pzo his qui in te cõfidunt. Pzopter hoc & tunc omnia transfigurata oim nutrici gratie tue deseruiebant ad volũtatẽ eoz̃ q̃ a te desiderati sunt: vt scirẽt filij tui, q̃s dilexisti dñe, qm̃ nõ natiuitatis fructus pascit̃ hoies, sed sermo tuus hos qui in te crediderint conseruat. Ca. 16

Ex Actis Apostolor. Le. ij.

EDē tpe nat⁹ ē Moy
ses, ⁊ fuit grat⁹ deo. ⁊
nutrit⁹ est trib⁹ mēsibus i
domo ptis sui. Exposito aūt
illo, sustulit eū filia Pharao
nis, ⁊ nutriuit eū sibi i filiū
Et eruditus est Moyses oī
sapientia Egyptioꝝ, ⁊ erat
potēs in vbis, ⁊ in operib⁹
suis. Cum autē impleret
ei quadraginta annoꝝ tē
pus, ascendit in cor eius vt
visitaret fratres suos filios
Israel. Et cū vidisset quē
dā iniuriā patientē, vindi
cauit illum, et fecit vltionē
ei qui iniuriam sustinebat
percusso Egyptio. Existi
mabat aūt intelligere frēs,
qm̄ deus p manū ipius da
ret salutē illis. At illi nō in
tellexerūt. Sequēti vo die
apparuit illis litigātibus, ⁊
reconciliabat eos in pace, di
cēs: Viri, frēs estis, vt q̄d
nocetis alterutrū? Qui au
tē iniuriā faciebat pximo, re
pulit eū, dicēs: Quis te cō
stituit principē ⁊ iudicē sup
nos? nūq̄d iterficere me tu
vis, quēadmodū iterfecisti
hesterna Egyptiū? Fugit aūt
Moyses in vbo isto: ⁊ fact⁹
est aduena i terra Madian,
vbi gñrauit filios duos. Et
expletis annis quadraginta,
apparuit illi in deserto mō
tis Sina angelus i igne flā
me rubi. Moyses aūt vidēs
admiratus est visu. Et ac
cedēte illo vt cōsyderaret, fa
cta est ad eū vox dñi dicēs:
Ego sum deus patrū tuoꝝ,
deus Abraha, deus Isaac, ⁊
deus Jacob. Tremefact⁹ aūt
Moyses, nō audebat cōsy
derare. Dixit autē illi dñs:
Solue calceamēta pedum
tuoꝝ, locus enim in q̄ stas, ter
ra sancta est. Videns vidi affli
ctionē ppli mei q̄ est i Egy
pto, ⁊ gemitū eoꝝ audiui, ⁊
descēdi liberare eos. Et nūc
veni, ⁊ mittā te i Egyptū.
Hūc Moysen, quē negaue
rūt, dicētes: Quis te cōsti
tuit pncipē ⁊ iudicē? hūc de
pncipē ⁊ redēptorem misit,
cū manu angeli q̄ apparuit
illi i rubo. Hic eduxit illos
faciēs pdigia ⁊ signa in ter
ra Egypti, ⁊ i rubro mari, ⁊
in deserto annis quadraginta
ta: Hic est Moyses q̄ dixit
filiis Israel, Prophetā su
scitauit vobis deus de fra
tribus vēis tanq̄ me: ipm
audietis. Hic est q̄ fuit i ec
clesia i solitudine cū angelo
q̄ loqbat ei i mōte Sina, et
cū patrib⁹ nīis, q̄ accepit vi
ba vite dare nobis. Cui no
luerūt obedire patres nīi:
sed repulerūt ⁊ auersi sūt cor
dib⁹ suis i Egyptū, dicētes
ad Aarō. Fac nobis deos q̄
precedāt nos. Moysi em̄ hui

ḡ eduxit nos de terrā Egypti, nescim⁹ qđ factū sit ei: et bitulū fecerūt ī dieb⁹ illis, ⁊ obtulerūt hostiā simulachro, ⁊ letabāt in op⁹ manuū suar. Ter. le. scō Io. G.6.

IN illo tpe: Dixit Iesus discipulis suis: et turbis Judeozū Caro mea vere est cibus, ⁊ sanguis me us vere est potus. Et reli. Homilia. s. Augustini epi.

QUm esī cibo et potu ad appetant hoies vt nō esuriāt nec̄ sītiant, hoc ē nō pstat, nisi iste cibus ⁊ potus: ꝙ eos a qbus sumit̄ īmoztales ⁊ icoꝛruptibiles facit, id est societas ipa sctō na atq; perfecta. Propterea ēt ppe sicut etiā aīi nos hoc itellerēt hoies dei, dñs nr̄ Jesus Chꝛist⁹ coꝛp⁹ ⁊ sanguinē suū ī eis reb⁹ cōmendauit, ꝙ ad vnū aliqđ redigunt̄. Ex multis nāq; granis vnus panis efficit̄, ⁊ ex multis racemis vinū cōfluit. Denicq; iam exponit qđ fiat qđ loquit̄, ⁊ qđ sitmā ducare coꝛp⁹ ei⁹ ⁊ sanguinē bibere. Et ꝙ māducat meā carnē, ⁊ bibit meū sāguinē, ī me manet ⁊ ego ī eo. Hoc ē esī māducare illā escā: ⁊ illū bibere cibū, ī chꝛisto manere ⁊ illū manētē ī se habere, Je p hoc ꝙ nō manet in chꝛisto, ⁊ in ꝙ nō manet chꝛist⁹, pculdubio nō māducat spūaliter ei⁹ carnē, licet carnaliter ⁊ visibiliter p̄mat dētibus sacrāmēta coꝛpozis ⁊ sāguinis chꝛisti Sed magis tāte rei sacramētū ad iudiciū sibi māducat ⁊ bibit qui īmūd⁹ p̄sumit ad chꝛisti sacrāmēta accedere, ꝙ alius nō digne sumit nisi ꝙ mūd⁹ est: de qbus dicit̄: Beati mūdo coꝛde: qm̄ ipi dēū videbunt. Ad laudes. Ant. Ego sum panis viuus, ꝙ de celo descēdi, si qs māducauerit ex hoc pane viuet ī eternū; Halle. Ore. V. eⁿ qui. Ad vesp. Hym. V āge līgua. vrs. ant. O sacrū cōuiuiū in ꝙ Chꝛistus sumit̄, recolit̄ memoꝛia passiōis ei⁹, mēs ipleꝛ gratia, ⁊ future glie nobis pign⁹ dat̄. Halleluia. Nota dñ q iuita. hym. ante, ⁊ oco hui⁹ diei dicit̄ p totā octa. nisi occurat aliqđ fe. dup. vtlu. Feria. vi. ex Ge. le. 1

EXit igit̄ Joseph oēm terrā egypti vēdētib⁹ singulis possessiones suas p magnitudie famis. Subiecitq; eā Pharaoni, ⁊ cūctos pplos ei⁹ a nouissimis terminis Egypti vsq;ad extremos fines ei⁹, pter terrā sacerdotū ꝙ a rege tradita fuerat eis, qb⁹ ⁊ statuta cibaria ex hoꝛreis publicis p̄bēbāt:

ꝙ ideirco nō sūt cōpulſi vēde
re poſſeſſiones ſuas. Dixit
ergo Joſeph ad pplos. En,
vt cernitis, ꝙ vos ꝙ terram
veſtrā Pharao poſſidet, ac
cipite ſemīa, ꝙ ſerite agros,
vt fruges habere poſſitis.
Quintā partem regi dabi
tis: quatuor reliquas p mīt
to vobis in ſemētē, ꝙ cibāria
milijs ꝙ liberis vēris. Qui
reſpōderūt: Salus noſtra
in manu tua eſt, reſpiciat
nos tm̄ Dñs noſter, et leti
ſeruiemus regi. Ex eo tpe
vſq; in pſentē diem in vni
uerſa terra Egypti, regibus
quinta pars ſoluit, et factū
eſt quaſi in legē, abſq; terra
ſacerdotali, q̄ libera ab hac
cōditione fuit. Habitauit er
go Iſrael in Egypto, id eſt
in terra Geſſen, ꝙ poſſedit
eā, auctuſq; eſt ꝙ multiplica
tus nimis. Et vixit in ea de
cē ꝙ ſeptē annis, factiq; ſunt
oēs dies vite illius, centum
quadraginta ſeptē annorū.
Cūq; appropinquare cerne
ret diē mortis ei⁹, vocauit
filiū ſuū Joſeph, ꝙ dixit ad
eū: Si inueni gratiā in con
ſpectu tuo, pone manū tuā
ſub femore meo, ꝙ facies mi
hi miam ꝙ veritatē, vt nō ſepe
lias me ī Egypto, ſed dor
miā cū patrib⁹ meis, ꝙ aufe
rā me de terra hac, cōdaſq;
in ſepulchro maiorū meoꝝ.
Qui rñdit Joſeph, Ego facia
qđ iuſſiſti. Et ille, Jura er
go, inq̄t, mihi: Quo iurāte,
adorauit Iſrael dominum,
cōuerſus ad lectuli caput.

¶ Ex Actis apoſtolor. 7.

QUonuertit aūt Deus,
ꝙ tradidit eos ſeruire
militie celi, ſicut ſcriptū eſt
in libro prophetarū: Nūqd
victimas et hoſtias obtuli
ſtis mihi annis quadraginta
ta in deſerto, dom⁹ Iſrael?
Et ſuſcepiſtis tabernaculū
Moloch ꝙ ſydus dei veſtri
Remphā, figuras quas fe
ciſtis, adorare eas. Et trāſ
ferā vos trans Babylonē.
Tabernaculum teſtimonij
fuit patribus noſtris in de
ſerto, ſicut diſpoſuit illis de
us, loquens ad Moyſen vt
faceret illud ſcōm formam
quā viderat. Quod ꝙ indu
xerūt, ſuſcipiētes patres no
ſtri cū Jeſu in poſſeſſionē
gentiū, quas expulit Deus
a facie patrū noſtrorū vſq;
in diebus Dauid qui inue
nit gratiā ante deū, ꝙ petiit
vt inueniret tabernaculum
Deo Jacob. Salomon aūt
edificauit illi domū. Sed ex
celſus, nō in manufactis ha
bitat, ſicut per prophetā di
cit: Celū mihi ſedes eſt: ter
ra aūt, ſcabellū pedū meoꝝ.
Quā domū edificabitis mi
hi, dicit Dñs? aut q̄s locus

redemptionis mee est? Nonne manus mea fecit hec oia? Dura cervice, & incircumcisis cordibus et auribus, vos semp spū sancto restitistis, sicut patres vestri, & vos. Quē prophetarum nō sunt persecuti patres vestri? Et occiderunt eos qui prenuntiabāt de aduentu iusti, cuius vos nunc proditores & homicide fuistis, q̄ accepistis legem in dispositione angelorum, & non custodistis. Audientes aūt hec, dissecabant cordibus suis, & stridebant dentibus in eū. Cū autem esset plenus spū sancto, intendens in celum, vidit gloriam Dei, et Jesum stantē a dextris virtutis Dei: Et ait: Ecce video celos apertos, & filium hois stantem a dextris virtutis Dei: Exclamātes aūt voce magna, continuerunt aures suas, et impetū fecerūt vnanimiter in eum. Et eiicientes eū ex ra ciuitatē, lapidabant: et testes deposuerūt vestimēta sua secus pedes adolescētis, qui vocabat Saulus. Et lapidabāt Stephanum invocātē, & dicētē: Dñe Je su, suscipe spiritū meū. Positis aūt genibus, clamauit voce magna, Dñe, ne statuas illis hoc ptm. Et cum hoc dixisset, obdormiuit.

Saulus aūt erat cōsentiēs neci eius. Tertia lectio.

Immensa diuine largitatis beneficia exhibita populo Chzistiano: inestimabilē ei cōferunt dignitatē. Neq; enī est aut fuit aliqñ tā grādis natio q̄ habebat deos appzopinquantes sibi sicut adest nobis Deus noster. Unigenitus siquidē Dei filius: sue diuinitatis volēs nos esse participes, nostrā naturā assumpsit, vt hoīes deos faceret factus est hō. Et hoc insup: qđ de nostro assumpsit totū nobis cōtulit ad salutē. Cozpus nāq; suū pzo nostra recōciliatiōe in ara crucis hostiā obtulit deo patri, sanguinē suū fudit in pciū simul & lauacrū. Ut redēpti a miserabili seruitute, & peccatis oībus mundaremur. Et vt tanti bñficij iugis in nobis maneret memozia: cozpus suū i cibū & sanguinē suū in potū, sub specie panis & vini sumendū fidelibus dereliqt. O pzecios um, & admirandū cōuiuiū salutiferū, & oī suauitate repletū. Quid esse hoc conuiuio pcliosius esse potest? in quo non carnes vitulozū & hircozū, vt olim in lege, sed nobis Chzistus sumēdus pzoponitur verus deus Quid

hoc sacramẽto mirabilius? In ipso nãq; panis et vinũ in corpus & sanguinẽ Christi substãtialiter cõuertunt Ideoq; Christus deus & hõ pfectus: sub modici panis specie continetur.

Ca.48 ¶ Sabbato er Genesi. Le.

His ita trãsactis nuntiatũ est Joseph quod egrotaret pater suus: qui assumptis duob⁹ filijs Manasse & Ephraim, ire prexit Dictũq; est seni: Ecce filius tuus Joseph venit ad te. Qui cõfortatus sedit in lectulo. Et ingresso ad se Joseph ait: Deus oipotẽs apparuit mihi in Luza, q̃ est in terra Chanaã: bñdixitq; mihi, & ait: Ego te augebo & multiplicabo, & faciã te in turbas populoꝝ: daboq; tibi terrã hanc, & semini tuo post te in possessionẽ sempiternã. Duo ergo filij tui q̃ nati sunt tibi in terra Egypti anteq̃ huc venirẽ ad te, mei erũt: Ephraim & Manasses sicut Rubẽ & Simeõ reputabũt mihi. Reliquos autẽ ꝺs genueris post eos, tui erũt, & noie fratrũ suorũ vocabũt in possessionibus suis. Mihi em q̃n veniebam de Mesopotamia, moztua est Rachel in terra Chanaã in ipo itinere, erat q̃ xp̃ũ tẽpus, & igrediebar Ephzatã, & sepelitui eã iuxta viã Ephzate, q̃ alio noie appellat Bethlehẽ. Vidẽs autẽ filios eius dixit ad eum: Qui sunt isti? Rñdit, Filij mei sunt quos donauit mihi deus in hoc loco. Addue, inquit, eos ad me, vt benedicã illis. Oculis em Israel caligauerãt pre nimia senectute, & clare videre nõ poterat. Applicitoq; ad se, deosculatus & circũplexus eos, dixit ad filiũ suũ: Nõ sum fraudatus aspectu tuo, insuper ostendit mihi Deus semen tuum.

¶ Ex Actis apostolor. 2. d.

Acta est aũt in illa die persecutio magna in ecclesia, que erat Jerosolymis, & oẽs dispsi sunt per regiones Judee, et Samarie pzeter apostolos. Curauerũt autẽ Stephanũ viri timoratí & fecerũt planctũ magnũ sup eũ. Saulus aũt deuastabat ecclesiã per domos intrans, & trahens viros ac mulieres, tradebat in custodiã. Igit̃ q̃ dispersi erãt, pertransibant, euangelizantes vbũ dei. Philippus aũt descendẽs in ciuitatẽ Samarie, pdicabat illis Chr̃m. Intendebãt aũt turbe his q̃ a Philippo dicebant, vna nimiter audiẽtes, & vidẽtes signa q̃ faciebat. Multoꝝ

Cap.8

esſi habentiū ſpūs immun-
di clamātes voce magna, ex
ibāt. Multi autē paralyti-
ci, & claudi, curati ſunt. Fa-
ctū eſt ergo gaudiū magnū
in illa ciuitate. ¶ Vir autē
quidam, nomine Simon ā
ante fuerat in ciuitate ma-
gus, ſeducens gentem Sa-
maritæ, dicens ſe eſſe aliquē
magnum, cui auſcultabant
oēs a minimo uſq; ad ma-
ximū dicentes: Hic, eſt vir-
tus Dei, que vocat magna.
Attendebant aūt eum, pro-
pterea q; multa tēpore ma-
gūs ſuis dementaſſet eos.
Cū vero credidiſſent Phi-
lippo euāgelizāti de regno
Dei, in nomine Jeſu Chri
ſti baptizabāt viri ac mu-
lieres. Tunc Simon & ipſe
credidit, & cū baptizatus eſ-
ſet, adherebat Philippo. Vi
dens etiā ſigna et virtutes
maximas fieri, ſtupēs admi
rabatur. Cū autem audiſ-
ſent apoſtoli q̄ erāt Jeroſo
lymis, q̄ recepiſſet Sama-
ria verbum Dei, miſerunt
ad eos Petrum & Joannē.
Qui cū venſſent, oraverūt
pro ipſis, vt acciperent ſpm
ſanctū. Nondum enim in quē
quā illorum venerat, ſed ba
ptizati tantum erāt in no-
mine dñi Jeſu. Tūc impo-
nebāt manus ſup illos, & ac
cipiebāt ſpiritū ſanctū. Cū
vidiſſet autē Simon, q̄ p
impoſitionē manus Apoſto
lor̄ daretur ſpūs ſanctus,
obtulit eis pecuniā, dicens:
Date & mihi hāc poteſtatē,
vt cuicūq; impoſuero ma-
nus, accipiat ſpm ſanctū. Pe
trus aūt dixit ad eū: Pecu-
nia tua tecū ſit in pditionē
q̄m donum Dei exiſtimaſti
pecunia poſſideri. Nō eſt ti
bi pars, neq; ſor̄ in ſermōe
iſto. Cor enim tuū non eſt rectū
coram deo. Penitentiā itaq;
age ab hac nequitia tua, & ro
ga Deū, ſi forte remittat ti
bi hec cogitatio cordis tui.
In felle enim amaritudinis,
et obligatione iniquitatis
video te eſſe. Rñdens autē
Simon, dixit: Precamini
vos p me ad dominū, vt ni
hil veniat ſup me horum q̄
dixiſtis. ¶ Tertia lectio.

Inducatur itaq; a fi
delibus, ſed minime
ſacraretur. Minimo diuiſo
ſacramēto ſub qualibet di-
uiſionis particula integer
perſeverat. Accidentia etiā
ſine ſubiecto in eodē exiſtūt
vt fides locū habeat, dū in
viſibile viſibiliter ſumitur,
aliena ſpecie occultū, & ſen-
ſus a deceptione immunes
reddantur qui de accidēti-
bus iudicāt ſibi notis. Nul
lū etiam ſacramētū eſt iſto
ſalubrius quo purgantur

peccata, virtutes augentur, ꝫ mẽs oĩm spiritualiũ charismatũ abundãtia impinguat. Offert in ecclesia p vivis ꝫ mortuis, vt oĩbus prosit, qđ est pro salute oĩm institutũ. Suauitatẽ denique huius sacramẽti nullus digne exprimere sufficit, per qđ spũalis dulcedo in suo fonte gustat ꝫ recolit memoria illius, quã in sua passione Christus monstrauit excellentissime charitatis. Vnde vt huiusmodi arctiꝰ charitatis immensitas cordibus infigeret fideliũ: in vltima cena qñ pascha cũ discipulis celebrato transiturus erat de hoc mũdo ad patrẽ, hoc sacramẽtũ instituit tanquam passionis sue memoriale perẽne figurarum veterum: impletiũ, miraculorũ ab ipso factorũ. maximũ: ꝫ de sua contristatis absentia solatiũ singulare.

¶ Dominica infra octauam resurrois Christi scđa post Pentecost. ex Geñ. Lect. I.

QVmq; tulisset eos Joleph de gremio patris, adorauit pronus in terram. Et posuit Ephraim ad dexterã suã, id est ad sinistram Israel: Manassen vero in sinistra sua ad dexterã scilicet patris, applicuitq; ambos ad eũ. Qui extẽdẽs manũ dexterã posuit super caput Ephraim iuniorꝭ fratris: sinistrã aũt sup caput Manasse q̃ maiorꝭ natu erat. cõmutãs manus, Benedixitq; Jacob filiꝭ Joseph, ꝫ ait: Deus in cuius cõspectu ambulauerunt patres mei Abrahã ꝫ Isaac, Deus qui pascit me ab adolescentia mea vsq; in presentem diẽ, angelus qui eruit me de cũctis malis benedicat pueris istis ꝫ invocetur sup eos nomẽ meũ, nomina quoq; patrũ meorꝭ Abrahã ꝫ Isaac, ꝫ crescant in multitudinem super terram. Videns aũt Joseph quod posuisset pater suus dexteram manum super caput Ephraim, grauiter accepit, ꝫ apprehensam manum patris leuare conatus est de capite Ephraim, ꝫ transferre sup caput Manasse. Dixitq; ad patrem. Non ita conuenit pater, quia hic est primogenitus, pone dexteram tuam super caput eius. Qui renuens ait: Scio fili mi, scio: Ca. 15
ꝫ iste quidem erit in populos ꝫ multiplicabit, sed frater eius iuniorꝭ, maiorꝭ erit illo, ꝫ semen illius crescet in gentes. Benedixitq; eis in tempore illo, dicẽs: In te benedicet Israel, atq; dicet: Faciat tibi Deus sicut Ephraim, ꝫ sicut Manasse.

phzaim et sicut Manasse. Cōstituitq; Ephzaim ante Manassen: & ait ad Joseph filium suum: En ego moz reducetq; vos ad terrā patrum vestrozū. Do tibi partem vnam extra fratres tuos, quā tuli de manu Amoz rhei in gladio & arcu meo.

Ex Actis Apostolozum. Lectio secunda.

Cum autē ascendisset, & sedēret super currum suum, legēbat Isaiā Pzophetā. Dixit autē spūs Philippo: Accede, & adiunge te ad currū istum. Accurrens aūt Philippus, audiuit eū legentem Isaiā Pzophetam, & dixit: Putasne intelligis q̄ legis? Qui ait: Et quomodo possum, si non aliquis ostenderit mihi? Rogauitq; Philippum vt ascenderet, & sederet cum eo. Locus autē scripture quā legebat, erat hic. Tanquā ouis ad occisionem ductus est, & sicut agnus coram tondente se sine voce, sic nō aperuit os suum. In humilitate iudicium eius sublatum est. Generationē eius q̄s enarrabit? q̄m tollet de terra vita eius. Respōdēs aūt eunuchus Philippo dixit: Obsecro te, de quo pzopheta dicit hoc? de se, an de alīquo? Aperiens aūt Philippus os suū, et incipiēs a scriptura ista, euāgelizauit illi Jesum. Et dū irēt p viam, venerūt ad quandam aquā, & ait eunuchus: Ecce aqua, q̄d pzohibet me baptizari? Dixit aūt Philippus, Si credes ex toto corde, licet. Et respōdens ait: Credo filiū dei esse Jesum Chzistū. Et iussit stare currum: & descenderunt vterq; in aquā, Philippus & eunuchus, & baptizauit eū. Cum aūt ascēdissent de aqua, spiritus dñi rapuit Philippū, & amplius non vidit eū eunuchus. Jbat aūt p viam suā gaudēs. Philippus autem inuentus est in Azoto: & pertransiens euangelizabat ciuitatibus cunctis donec veniret Cesaream.

℣ Tertia lect. scōm Lucā

Ca.14. Ille tpe: Dixit Iesus discipulis suis parabolā hāc. Homo quidā fecit cenā magnam ⁊ vocauit multos. Et reliqua.

Homilia. s. Gregorij pape.

De distare trēs charissimi inter delitias eorū ⁊ curas solet: q̄ cura p̄zales delitie cū non habēt tur graue desiderium in se accendunt: cum vero habite eduñt, comedentē p̄zotinus in fastidiū p̄ satietatē vertūt. Ac cōtra ſpñales delitie cum nō habent in fastidio sunt: cū vero habent in desiderio, tanto q̄ a comedente amplius esuriunt, quāto ⁊ ab esuriēte amplius comedūt. In illis appetitus placet: experientia displicet In istis appetitus placet ⁊ experientia magis placet.

Feria.ij.ex Genesi. Lect.ij.

ca.49. Vocauit aūt Jacob filios suos, et ait eis: Cōgregamini, vt annunti q̄ que ventura sunt vobis in diebus nouissimis. Cōgregamini ⁊ audite filij Jacob, audite Jſrael patrē vestrū. Ruben p̄zimogenitus meus, tu fortitudo mea et p̄zincipium doloris mei, p̄zior ⁊ in donis: maior in ſperio. Effusus es sicut aqua, nō crescas, qa ascēdisti cubile patris tui, et maculasti stratū eius. Simeon ⁊ Leui frēs: vasa iniquitatis bellantia. In consilium eorū nō veniat anima mea, ⁊ in cetu illorū nō sit gloria mea, qa in furore suo occiderūt virū, ⁊ in voluntate sua suffoderūt murū. Maledictus furor eorū, qa p̄tinax: ⁊ indignatio eorū, quia dura, diuidā eos in Jacob: et dispergam eos in Jſrael. Juda, te laudabūt fratres tui, manus tua in cervicibus inimicorū tuorū adorabūt te filij patris tui. Catulus leonis Juda: ad p̄dā fili mi ascendisti, requiescens accubuisti vt leo et quasi leena, qs suscitabit eū? Nō auferet sceptrū de Juda, et dux de femore eius, donec veniat qui mittendus est, ⁊ ipse erit expectatio gentiū. Ligās ad vitē asinā suā, ⁊ ad vitē o fili mi asinā suā. Lauabit in vino stolam suā ⁊ in sanguine vue pallium suum. Pulchriores sunt oculi eius vino et dentes eius lacte candidiores. Zabulon in littore maris habitabit, et in statione nauium pertingēs vsque ad Sidonem. Jſachar asinus fortis accubās inter terminos. Vidit requiē q̄ esset bona, ⁊ terrā q̄ optima: ⁊ supposuit humerum suum ad portandum, fa-

tusq; est tributis seruiens
C Ex Actis Apostolor. L.ix
Saulus autē adhuc spi
rans minaq; cedis in
discipulos Dñi, accessit ad
principē sacerdotū, & petijt ab
eo epistolas in Damascum
ad synagogas: vt si quos in
ueniret hui⁹ vie viros ac
mulieres, vinctos pduceret
in Jerusalē. Et cū iter face
ret, cōtigit vt appropinqua
ret Damasco & subito circū
fulsit eū lux de celo. Et ca-
dēs i terrā, audiuit vocē di
cētē sibi; Saule Saule, ād
me psequeris? Qui dixit:
Quis es dñe? Et ille: Ego
sum Jesus, quem tu perse-
queris: durū est tibi contra
stimulū calcitrare. Et tre-
mēs ac stupēs dixit: Dñe,
ād me vis facere? Et Dñs
ad eū: Surge, & ingredere ci
uitatē, et dicet tibi ād te o-
portet facere. Viri autē illi
qui comitabant eū illo, sta-
bant stupefacti audientes ā
dem vocē, neminem aūt vi-
dentes. Surrexit aūt Sau
lus de terra, apertisq; oculis
nihil videbat. Id man⁹ aūt
illū trahētes, introduxerūt
Damascū. Et erat ibi trib⁹
dieb⁹ nō vidēs, & nō mādu
cauit neq; bibit. Erat aūt q̄
dam discipulus Damasci,
noie Ananias, & dixit ad il-
lū in visu Dñs: Anania, At
ille ait, Ecce ego dñe. Et dñs
min⁹ ad eū: Surge, & vade
in vicum q̄ vocat rectus, et
quere in domo Jude Sau
lum noie Tharsensem, ecce
enī orat. Et vidit Ananiam
nomine, introcuntē & impo
nentē sibi manus vt visum
recipiat. Respondit autem
Ananias, dñe, audiui a mul
tis de viro hoc, quāta mala
fecerit sanctis tuis in Jeru
salē, & hic habet potestatē a
principibus sacerdotū, alli
gandi oēs q̄ inuocāt nomē
tuū. Dixit autē ad eū dñs:
Vade, qm̄ vas electionis est
mihi iste, vt portet nomen
meum coram gentibus & regi
bus & filijs Israel: ego enī
ostēdam illi quāta oporteat
eum pro nōie meo pati. Et
abijt Ananias, et introiuit
in domū, & imponens ei ma
nus dixit: Saule frater, do
minus misit me Jesus, qui
apparuit tibi in via qua ve
niebas, vt videas, & implea
ris spiritu sancto. Et confe
stim ceciderunt ab oculis
eius tanquā squame, et vi
sum recepit, & surgēs bapti
zatus est. Et cum accepis-
set cibum, confortatus est.
Fuit autē cum discipulis,
qui erant Damasci, per di-
es aliquot. Et continuo in
gressus in synagogas pdica
bat Jesum qm̄ hic est filius

Dei. Stupebāt autem om
nes qui eū audiebāt, ꝙ dice
bāt: Nōne hic est qui expu
gnabat in Jerusalē eos qui
inuocabāt nomen istud, et
huc ad hoc venit vt vinctos
illos duceret ad pncipes sa
cerdotū? Saulus aūt mul
to magis cōualescebat, ꝙ cō
fundebat Judeos q̄ habita
bant Damasci, affirmans
quoniam hic est Chꝛistus.

℣ Tertia lectio.

Q Dnuenit itaq; deuo
tioni fidelium solēni
ter recolere institutionē tā
salutiferi tāque mirabilis
sacramenti: vt ineffabilem
modū diuine pſentie in sa
cramēto visibili veneremur
et laudeꝫ Dei potentia que
in sacramento eodē tot mi
rabilia operatur. Necnō et
de tā salubꝛi tamq; suaui re
neficio exoluātur Deo debi
te gratiarū actiones. Verū
ꝙ ſ̄ in die cene q̄ sacramen
tū pdictū nosceꝫ institutū,
inter missarū solēnia de in
stitutione ipsius specialis
mētio habeatur: totum ta
mē resīduū eiusdē diei offi
ciū ad Chꝛisti passionē pti
net, circa cuius veneratione
ecclesia illo tēpoꝛe occupaꝫ.
Unde vt integro celebꝛita
tis officio institutionē tāti
sacramēti solēniter recole
ret plebs fidelis, Romanꝰ
pōtifex. Urbanus quartus
huius sacramēti deuotione
affectus: pie statuit pfate in
stitutiōis momoꝛia pnma
quinta feria post octauas pē
tecostes a cunctis fidelibus
celebꝛari: vt q̄ per totū an
ni circulū hoc sacramento
vtimur ad salutē, eius insti
tutionē illo specialiter tpe
recolamus quo ſp̄us sanc⁹
eodē tpe cepit hoc sacramē
tum a fidelibus frequētari.

℣ Feria.iij. ex Genesi. L.i.

O In iudicabit populū
suū sicut ꝙ alia tribꝰ
in Jſrael. Fiat Dan colu
ber in via, cerastes in semi
ta, mozdens vngulas equi,
vt cadat ascensoꝛ eius retro
Salutare tuum expectabo
dñe Gad accinctus pcliabi
tur ante eū, ꝙ ipse accinget
retroꝛsum. Aſer pinguis pa
nis eius, ꝙ pbebit delicias
regibus. Nephthalim cer
uus emissus, ꝙ dās eloquia
pulchꝛitudinis filius accre
scēs Joseph, filiꝰ accrescēs ꝙ
decoꝛ aſpectu, filie discurre
rūt sup murū. Sed exasp̄a
uerūt eū, ꝙ iurgati sunt in
uiderūtq; illi habētes iacu
la. Sedit in foꝛti arcus eoꝝ,
ꝙ dissoluta sunt vincula bꝛa
chiozum ꝙ manuum illius

per manus ptentis Jacob,
inde pastor egressus est la-
pis Israel. Deus patris tui
erit adiutor tuus, & omni-
potens benedicet tibi bene-
dictionis celi desuper, bene-
dictionibus abyssi iacentis
deorsum, benedictionibus ube
rum & vuluæ. Benedictiones pa
tris tui confortate sunt be-
nedictionibus patrum eius,
donec veniret desiderium col-
lis eternorum: fiant in capite
Joseph & in vertice Naza-
rei inter fratres suos. Bestia
mini lupus rapax, mane co-
medet predam & vespere divi-
det spolia. Des hi in tribu-
bus Israel duodecim, hec lo
cutus est eis pater suus, bñ
dixitq singulis benedictioni-
bus propriis, & precepit eis.
dicens: Ego congregor ad po
pulum meum, sepelite me cum
patribus meis in spelunca
duplici q est in agro Ephron
Hethei contra Mambre in
terra Chanaan, quam emit
Abraham cum agro ab Ephron
Hetheo in possessionem sepul
chri. Ibi sepelierunt sepul
ta uxore eius, & Sa
ra uxore eius, ibi sepultus
est Isaac cum Rebecca coniuge
sua. ibi & Lia condita iacet.
Finitisq mandatis quibus
filios instruebat, collegit pe
des suos sup lectulum, & obiit
appositusq est ad ppm suum

¶ Exactis apostolorum. L.ij.

DUm autem implerent
dies multi, consilium
fecerunt in unum Judei, ut eum
interficerent. Note autem fa
de sunt Saulo insidie eorum
Custodiebant autem & portas
die ac nocte, ut eum interfice-
rent. Accipientes autem eum dis
cipuli eius nocte, per murum
demiserunt eum, submittentes
in sporta. Cum autem venisset
in Jerusalem, tentabat se iun-
gere discipulis: & oes time-
bant eum, non credentes quod
esset discipulus. Barnabas
autem apprehensum illum, duxit
ad apostolos, & narravit il-
lis quo in via vidisset do-
minum, & q locutus est ei, &
quo in Damasco fiducialiter
egerit in nomine Jesu.
Et erat cum illis intrans &
exiens in Jerusalem, fiducia-
liter agens in nomine dñi.
Loquebatur quoq gentibus
& disputabat cum Grecis: illi
autem quærebant occidere eum.
Quod cum cognouissent fra-
tres, deduxerunt eum Cesaream
& dimiserunt Tharsum. Ec
clesia quidem per totam Judeam
& Galileam & Samariam habe-
bat pacem, & edificabatur ambu
lans in timore dñi, & consola
tione sancti spiritus reple-
batur. Factum est autem, ut Pe
trus dum transiret vniuersos,
deueniret ad sanctos q habi
tabant Lydde. Inuenit autem

ibi hominē quendā,nomine Eneā, ab annis octo iacentē in grabbato,qui erat paralyticus.Et ait illi Petr⁹, Enea, sanet te dñs Jesus Chr̄istus,surge,& sterne tibi.Et cōtinuo surrexit.Et viderūt eū oēs qui habitabant Lydde, & Saronę.qui conuersi sunt ad dominum.

¶ In Joppe aūt fuit quedā discipula nomine Tabitha, que interpretata dicit Dorcas. Hec erat plena operib⁹ bonis & elemosynis quas faciebat. Factum est aut in dieb⁹ illis, vt infirmata moreretur. Quā cū lauissent, posuerunt eam in cenaculo. Cū autē prope esset Lydda ab Joppe,discipuli audientes qđ Petrus esset in ea, miserunt duos viros ad eū rogantes: Ne pigriteris venire vsq ad nos.Exurgens autē Petrus, venit cum illis.Et cū aduenisset,duxerunt illū in cenaculū,& circūsteterunt illū oēs vidue flētes, & ostendētes ei tunicas & vestes, quas faciebat illis Dorcas. Eiectis aūt oibus foras,Petrus pnēs genua orauit,& cōuersus ad corp⁹, dixit: Tabitha,surge.At illa aperuit oculos,& viso Petro,resedit. Dans autē illi manū,erexit eā.Et cū vocasset sanctos & viduas,astitit eis viuā. Notū autē factū est per vniuersam Joppen,& crediderunt multi in dñm. Factū est aūt vt dies multos moraret in Joppe, apud Simonē quendā coriarium.

¶ Tertia lectio.

Legitur etiā in actibus apostolorū q̄ erāt perseuerantes in doctrina apostolorū & cōmunicatione fractionis panis & orationib⁹ statim post sancti spūs missionē.Ut aūt predicta quātā feria & per octauas sequētes eiusdē salutaris institutionis honorificentius agatur memoria,& solēnitas debita celebrior habeatur, loco distributionū materialiū que in ecclesijs cathedralib⁹ large giuntur: existentibus canonicis horis nocturnis pariterq̄ diurnis,prefatus Romanus pontifex eis qui huiusmodi horis in hac solēnitate personaliter in ecclesijs interessent,stipēdia spiritualia apostolica largitione cōcessit quatenus per hec fides ad tanti festi celebritatē auidius & copiosius conuenirent. Unde oibus vere penitentibus & cōfessis: q̄ nutinali officio huius festi p̄sentialiter in ecclesia vbi celebrat̄ adessent centum dies. Qui vero mille, totidem. Jn illis autē qui inter

essent pximis vesperis ipsi⁹ festi,similiter centum. Mui vero in secundis vesperis, totidē. Eis quoq; q̄ pxime, tertie,sexte,none,ac cōpleto ūi adessent officijs:pro qua libet horarū quadraginta. Illis aūt qui per ipsius festi octauas in matutinalib⁹ vespertinis, mille ac pxdictarum horarū officijs plen tes existerēt singulis diebꝫ octauarū ipsarū centū diez indulgentiā tribuit miseri corditer perpetuis temporibus duraturam.

Ca.50

Feria.iiij.et Gene. Le.i.

Quod cernens Joseph ruit tup faciē patris sui & deosculans eū. Pxcepitq; seruis suis medicis, vt aromatibus cōdirent patrē. Quibus iussa explenti bus,trāsierūt quadraginta dies: iste quippe mos erat cadauerū cōditorū,fleuitq; eum Egyptus septuaginta diebus. Et expleto planctꝰ tēpore, locutus est Joseph ad familiā Pharaonis. Si inueni gratiā in conspectu vestro,loquimini in auribꝰ Pharaonis,eo q̄ pater meꝰ adiurauerit me,dicens. En morior,in sepulchro meo qđ fodi mihi in terra Chanaan sepelies me. Ascendā igitur & sepeliā patrē meū,ac reuertar.Dixitq; ei Pharao,Ascende,& sepeli patrem tuū sicut adiuratus es. Quo ascendente,ierūt cū eo oēs serui domus Pharaonis,cū ctiq; maiores natu terre Egypti,domus Joseph cū fratribus suis, ablq; paruulis & gregibus, ablq; armentis que dereliquerunt in terra Gessen. Habuit quoq; in comitatu currus & equites,et facta est turba non modica. Veneruntq; ad Aream Atad, q̄ sita est trāsJordanē:vbi celebrantes exequias plāctu magno atq; vehementi impleuerūt septē dies. Quod cū vidissent habitatores terre Chanaan,direrūt, Planctus magnus est iste Egyptijs. Et idcirco vocatum est nomen hoc illius, Planctus Egypti. Fecerunt ergo filij Jacob sicut pxceperat eis: & portātes eū in terrā Chanaan, sepelierūt eū in spelūca duplici,quā emerat Abraha cū agro in possessionē sepulchri ab Ephron Hetheo cōtra faciē Mambre.

Ca.1a

Exactis apostolor.Le.ij.

Jr aūt ḋā erat i ecclesia,nose Cozneli⁹. Cē turio cohortis q̄ dicit Jtalica,religiosus & timēs Deū cū omni domo sua. faciens eleemosynas multas plebi, & deprecans Deum semper. Is vidit in visu manifeste,

quasi hora diei nona, angelū Dei introeuntē ad se, et dicentē sibi: Corneli, At ille intuens eū timore correptus dixit: Quis es dñe? Dixitq; illi: Orationes tue & eleemosyne tue ascenderunt in memoriā in cōspectu Dei Et nūc mitte viros in Ioppen & accerse Simonē quendā qui cognominatur Petrus, hic hospitat apud Simonē quendā corariū, cuius est domus iuxta mare: hic dicet tibi quid te oporteat facere. Et cū discessisset angelus qui loquebatur illi vocauit duos domesticos suos & militē metuentē dñm ex his qui illi parebant. Quibus cū narrasset oīa, misit illos in Ioppē. Postera aūt die iter illis facientibus, et appropinquantibus ciuitati, ascendit Petrus in superioza, vt oraret, circa horam sextā. Et cū esuriret, voluit gustare. Parantibus aūt illis, cecidit super eū mentis excessus & vidit celū apertū & descendens vas quoddam velut linteū magnū, quatuoz initijs submitti de celo in terrā, in quo erant omnia quadrupedia, & serpētia terre, & volatilia celi. Et facta est vox ad eū. Surge Petre, occide & māduca. Ait autē Petrus: Absit dñe: quia nunq; manducauī omne cōmune & immundū. Et vox iterū secundo ad eū: Quod Deus purificauit, tu cōmune ne dixeris. Hoc factū est p ter. Et statim receptū est vas in celū. Et dū intra se hesitaret Petrus quidnam esset visio quā vidisset, ecce, viri qui missi erant a Cornelio inquirentes domū Simonis, astiterunt ad ianuā Et cū vocassent, interrogabant si Simon qui cognominatur Petrus, illic haberet hospitiū. Petro aūt cogitante de visione, dixit spūs ei: Ecce viri tres quērunt te. Surge itaq; & descende, & vade cū eis, nihil dubitans, quia ego misi illos. Descendēs aūt Petrus ad viros, dixit: Ecce, ego sum quē queritis: que causa est propter quā venistis? Qui dixerunt: Cornelius centurio, vir iustus & timens dñm & testimoniū habens ab vniuersa gente Iudeoz̄, respōsum accepit ab angelo sācto accersire te in domū suā, et audire verba abs te. Introducens ergo eos, recepit hospitio. Sequenti aūt die surgens, profectus est cum illis & quidam ex fratribus ab Ioppe comitati sunt eū. Alitera aūt die introiuit Cesa

tabat illos, conuocatis cognatis suis & necessarijs amicis.

¶ Tertia lectio.

Hæc sacramẽti figura præcessit qñ mãna Deus pluit patribus in deserto, q̃ quotidiano celi pascebantur alimẽto. Unde dicẽtũ est. Panẽ angelorũ manducauit homo. Sed tamen illum panẽ qui manducauerunt, oẽs in deserto mortui sunt. Ista aũt esca quã accipitis iste panis viuus q̃ de celo descẽdit, vite eterne substantiã subministrat. Et q̃ cunq; hunc panẽ manducauerit non morietur in eternũ. quia corpus Christi est. Cõsidera nunc vtrũ panis angelorũ præstantior sit an caro Christi, qui vtiq; est corpus vite. Mãna illud de celo, hoc super celũ. Illud celi, hoc dñi celorũ. Illud corruptioni obnoxiũ fuit in diẽ alterũ seruaretur, hoc alienũ ab omni corruptiõe. Quicũq; religiose gustauerit corruptionẽ sentire non poterit. Illis aqua de petra fluxit, tibi sãguis e Christo. Illos ad horã satiauit aqua, te sãguis Christi diluit in eternũ. Judeus bibit & sitit, tu cũ biberis, sitire nõ poteris. Et illud in vmbra hoc in veritate. Si illud qõ miraris vmbra est, quantũ istud est cuius vmbrã miraris? Audi quia vmbra est que apud patres facta est. Bibebãt (inquit) de spirituali cõsequente eos petra, petra autem erat Christus. Sed non pluribus eorũ cõplacitũ est Deo, nã prostrati sunt in deserto: hec aũt facta sunt in figura nr̃i. Cognouisti ꝓtiora Potiora est lux quã vmbra: veritas quã figura, corpus auctoris quã mãna de celo. Forte dicis. Aliud video qũo tu mihi asseris quot corpus Christi accipiam? Et hoc nobis supest vt ꝓtemus.

¶ Feria.v.octaua corporis Christi dup. min⁹ er Ge. L.

In Egypto cũ fratribus suis, & omni comitatu, sepulto patre. Quo mortuo, timẽtes frẽs ei⁹ & mutuo colloquẽtes. Ne forte memor sit iniurie quã passus est: et reddat nobis omne malum quod fecimus, mandauerũt ei dicẽtes: Pater tuus præcepit nobis atq; ita mandare tur, vt hec tibi verbis illius diceremus. Obsecro vt obliuiscaris sceleris fratrũ tuorum, & peccati atq; malitie quã exercuerunt in te: nos quoq; oramus vt seruis dei patris tui dimittas iniquitatẽ hanc. Quibus auditis fleuit Joseph, venerũtq; ad

eũ fratres sui & prosternentes adorauerunt eum in terrã, dixerũt: Serui tui sumus. Quibus ille rẽdidit: Nolite timere. nũ Dei possum⁹ resistere volũtati? Vos cogitastis de me malũ sed Deus vertit illud in bonũ: vt exaltaret me sicut impresentiarũ cernitis, & saluos faceret multos populos. Nolite timere: ego pascam vos & paruulos vestros: cõsolatusq; est eos, & blãde ac leniter est locutus. Et habitauit in Egypto cum omni domo patris sui: vixitq; cẽtum decem annis. Et vidit Ephraim filios vsq; ad tertiã generationẽ. Filij quoq; Machir filij Manasse nati sunt in genib⁹ Joseph. Quibus transactis locutus est fratribus suis. Post mortẽ meã Deus visitabit vos, & ascendere vos faciet de terra ista ad terram quã iurauit Abraham, Isaac & Jacob. Cunq; adiurasset eos, atq; diuisset: De⁹ visitabit vos alsportate ossa mea vobiscũ de loco isto. mortuus est expletis centũ decẽ vite sue annis. Et conditus aromatibus, repositus est in loculo in Egypto.

℣ Et factis Apostorum.

Lectio secunda.

ET factũ est, cũ introisset Petrus, obuiꝰ ei Cornelius, & prosternens ad pedes eius adorauit eũ. Petrus vero eleuauit eum dicẽs: Surge & ego ipse homo sum. Et loquens cũ illo intrauit, & inuenit multos qui conuenerant. dixitq; ad illos: vos scitis quõ abominatũ sit viro Judeo cõiũgi, aut accedere ad alienigenã, sed mihi ostendit Deus, neminẽ cõmunem aut immundum dicere homine: propter quod sine dubitatione veni accersitus. Interrogo ergo quam ob causam accersistis me? Et Cornelius ait: Die ab hinc quarto, vsq; ad hanc horã, orans eram hora nona in domo mea, & ecce vir stetit ante me in veste candida & ait: Corneli exaudita est oratio tua & eleemosyne tue cõmemorate sunt in cõspectu Dei. Mitte ergo in Joppen, & accerse Simonem qui cognominatur Petrus. hic hospitatur in domo Simonis Coriarij iuxta mare. Cõfestim ergo misi ad te, & tu bene fecisti venẽdo. Nunc ergo oẽs in cõspectu tuo adsumus, audire oĩa quecunq; tibi precepta sunt a dño. Aperiens aũt Petrus os suũ dixit: In veritate cõperio, quia non est personarum acceptor deus: sed in oi gente qui timet eũ & operatur iu-

stiū,acceptus est illi. Ver
bū misit Deus filijs Jsrael
annuntiās pacē per Jesum
Christū, hic est oīm domin⁹
Vos scitis qđ factū est ver
bū per vniuersam Judeam
incipiens a Galilea post bap
tismū qđ prędicauit Joan
nes, Jesū a Nazareth qūo
modo unxit eū Deus spū sancto ⁊
virtute, ⁊ pertransijt bene
faciendo ⁊ sanando oēs op
pressos a diabolo, qm̄ Deus
erat cū illo. Et nos testes
sumus oīm que fecit in re
gione Judeozū ⁊ Jerusalē,
quē occiderūt suspendentes
in ligno. Hunc Deus suscī
tauit tertia die, ⁊ dedit eum
manifestū fieri non oī popu
lo, sed testibus prędestinatis
a Deo, nobis qui manduca
vimus ⁊ bibimus cum illo
post⁊ resurrexit a mortuis
Et prędicit nobis prędicare
populo ⁊ testificari ḡa ipe est
qui cōstitutus est a Deo iu
dex viuozū et mortuozum.
Huic oēs prophete testimo
niū perhibent, remissionem
peccatozum accipere per no
mē eius omnes qui credūt
in eum. Adhuc loquente Pe
tro verba hec, cecidit spiritꝰ
sanctus super oēs qui audie
bant verbum. Et obstupue
runt ex circūcisione fideles,
qui venerant cū Petro ḡa
⁊ in nationes gratia spiritꝰ
sancti effusa est. Audiebant
enim illos loquētes linguis
⁊ magnificātes Deū. Tunc
respondit Petrus: Nunqđ
aquā quis prohibere potest
vt nō baptizētur hi qui spi
ritū sanctū acceperunt sicut
⁊ nos? Et iussit eos bapti
zari in nomine domini Jesu
Christi. Tunc rogauerunt
eum, vt maneret apud eos
aliquot diebus.

¶ Tertia lectio.

QUantis igit̄ vtimur
exēplis vt probemus
hoc non esse qđ natura for
mauit, sed quod būdictio cō
secrauit: maiozēq; vim esse
benedictionis quā nature,
qua etiam benedictiōe ipsa
natura mutatur. Unde vir
gam tenebat Moyses proie
cit eam ⁊ facta est serpens.
Rursus apprehendit caudā
serpentis: ⁊ in virge naturā
reuertitur. Vides igit̄ pro
phetica gratia bis mutatā
esse naturā serpentis ⁊ vir
ge? Currebāt Egypti flumi
na puro meatu aquarū: su
bito de fontium venis san
guis cepit erūpere, nec erat
potꝰ in fluuijs. Rursus ad
prophete preces cruoz flumi
num cessauit, et aquarum
natura remeauit. Circun
clusus vndiq; erat populus
Hebreozū: hic Egyptijs va
latus, inde mari conclusus.

Virgā leuauit Moyses, & separauit se aqua, & in muri speciē se cōgelauit: atq; inter vndas via pedestris apparuit. Jordanis cōuersus retrorsum cōtra naturā in sui fontis reuertit exordiū. Nonne claret naturam vel maritimorū fluctuū vel cursus fluuialis aque esse mutatā? Sitiebat populus patrū & rigit Moyses petrā: & aqua de petra fluxit. Numquid nō pter naturā operata est gratia, vt aquā euomeret petra quā non habebat natura? Marath fluuius amarissimus erat vt sitiēs populus bibere non posset: Moyses misit lignū i aquā & amaritudinē suā aquarū natura deposuit qua infusa subito gratia temperauit. Sub Heliseo pphēta vni ex filijs pphētarū excussū est ferrū de securi: & statim immersū est in aquā: rogauit Heliseum qui amiserat ferrū: misit Heliseus lignū in aquā, & natauit ferrum. Utiq; etiā hoc pter naturā factū cognouimus. Gratior est ferri species, q̄ aquarū liquor. Animaduertimus igitur maiorem esse gratiā quā naturā. Et adhuc tamen pphetice bene dictionis miramur gratiā: q̄ si tantū valuit humana benedictio, vt naturā cōuerteret quid dicimus de ipsa cōsecratione diuina vbi ipsa ōba dñi saluatoris operāt? Nā sacramentū istud q̄ ōe cipis, Christi sermōe cōficit.

¶ Feria. vi. post octauā corporis Christi. Liber exo. I.

Hec sunt nomina filiō Cap. I
rū Israel qui ingressi sunt in Egyptū cū Jacob: singuli cū domibus suis introierūt, Ruben, Simeon, Leui, Judas, Issachar, Zabulon, & Beniamin, Dan, & Nephthalim, Gad & Aser. Erant igitur oēs anime eorum qui ingressi sunt de femore Jacob, septuaginta: Joseph aūt in Egypto erat. Quo mortuo, et vniuersis fratribus eius, omniq; cognatione sua, filij Israel creuerunt & quasi germinantes multiplicati sunt, ac roborati nimis, impleuerunt terrā. Surrexit inter ea rex nouus super Egyptū, q̄ ignorabat Joseph: & ait ad populū suum: Ecce populus filiorum Israel multus, & fortior nobis est. Venite, sapienter opprimamus eū, ne forte multiplicetur: & si ingruerit contra nos bellum, addatur inimicis nostris, expugnatis q̄ nobis egrediat e terra. Proposuit itaq; eis magistros operū vt affligerēt eos one-

ribus, edificauerūt ꝙ vrbes
tabernaculozum Pharaoni
Phithō, ꝫ Rameses. Quā
tocp oppzimebant eos, tāto
magis multiplicabantur, ꝫ
crescebant: oderant ꝙ filios
Israel Egyptij, ꝫ affligebāt
illudentes eis ꝫ inuidentes
Et ꝙ ad amaritudinē perdu
cebāt vitam eozū operibus
duris iuti ꝫ lateris, omniꝙ
famulatu, quo in terre ope
ribus premebant. Dixit au
tem rex Egypti obstetricib⁹
Hebreozū, quarū vna voca
bat Sephora, altera Phua
precipiens eis: Q̄ obstetri
cabitis Hebreas, et partus
ipsis aduenerit si masculus
fuerit, interficite illū: si femi
na reseruate. Timuerunt
aūt obstetrices deū, ꝫ non
fecerūt iuxta preceptū regis
Egypti: sed cōseruabāt ma
res. Quibus accersitis ad
se rex ait: Quidnam est hoc
qđ facere voluistis, vt pue
ros seruaretis? Que rñde-
runt: Nō sunt Hebree, sicut
Egyptie mulieres ipse enī
obstetricandi habēt scientiā
& priusq̄ veniamus ad eas,
pariunt. Bene ergo fecit de⁹
obstetricibus ꝫ creuit popu
lus, cōfortatus ꝙ est nimis.
Et quia timuerūt obstetri
ces deum, edificauit illis do
mos. Precepit ergo Pharao
oi populo suo dicēs: Quic-
quid masculini sexus natū
fuerit, in flumē proijcite: fe-
quid feminini, reseruate.

¶ Ex Actis Apostolor. Lect.

Ca. 11.

HAbierunt aut tē apo-
stoli, ꝫ fratres q̄ erant
in Judea, qm ꝫ gentes rece-
perunt verbū Dei. Cū aūt
ascendisset Petrus Jerosо
lymā, disceptabāt aduersus
illū qui erāt ex circumcisiōe
dicētes: Quare introisti ad
viros preputiū habentes, et
manducasti cum illis? Incī
piens aūt Petrus, expone-
bat illis ordinē dicēs: Ego
erā in ciuitate Joppe orās,
& vidi in excessu mētis mee
visionē, descendēs vas quod
dam velut linteū magnū,
quatuoz initijs summitti de
celo, ꝫ venit vsq̄ ad me. In
quod intuēs, considerabam
& vidi quadzupedia terre, et
bestias, ꝫ reptilia, ꝫ volati-
lia celi. Audiui aūt & vocem
dicentē mihi: Surge Petre
occide & manduca. Dixi aūt
Nequaquā dñe, qā cōmune
aut immundū nunq̄ intro-
iuit in os meū. Respondit autē
vox secundo de celo: Que
deus mundauit, tu ne com
mune dixeris. Hoc autē fa-
ctū est per ter: ꝫ recepta sunt
omnia rursum in celum. Et
ecce viri tres confestim asti-
terunt in domo in qua erā,
missi a Cesarea ad me. Dixit

autē spiritus mihi, vt irem
cū illis, nihil hesitans. Ve-
nerunt aūt mecū & ler fra-
tres isti: & ingressi sumus in
domū viri. Narrauit autē
nobis quō vidisset angelum
in domo sua, stantē & dicen-
tem sibi: Mitte in Joppen,
& accerse Simonē q̄ cogno-
minatur Petrus, q̄ loquet
tibi verba in quibus salu⁹
eris tu, et vniuersa domus
tua. Cū aūt cepissem loqui,
cecidit spiritus sanctus sup
eos, sicut & nos ī initio. Re
cordatus sum aūt verbi do
mini sicut dicebat: Joānes
quidē baptizauit aqua, vos
autē baptizabimini spiritu
sancto. Si ergo eandem gra
tiā dedit illis deus: sicut et
nobis qui credimus in dūm
Jesum Chzistū: ego q̄s erā
qui possem pzohibere Deū?
His auditis tacuerūt & glo
rificauerūt deum, dicentes:
Ergo & gentibus penitēn-
tiā dedit deus ad vitā. Et
illi quidē qui dispersi fuerāt
a tribulatione que facta fue
rat sub Stephano, pambu-
lauerunt vsq̄ Phenicē & Cy
pzū & Antiochiā, nemini lo-
quētes verbū, nisi solis Ju
deis. Erāt autem quidā ex
eis viri Cyppzi, & Cyzenei, q̄
cū introissent Antiochiā, lo
quebantur & ad Grecos, an
nuntiātes dūm Jesum. Et
erat manus dñi cū eis: mul
tusq̄ numerus credentium
conuersus est ad dominum.

¶ Sabbato. Ex Exodo. I. Cap.

Egressa est post hec vir
de domo Leui. Et ac-
cepit vxorē sibi pepis sue, & cō
cepit, & peperit filiū: & videns
eū elegantē abscondit tribus
mensibus. Cumq̄ iā celare
non posset, sumpsit sifcellam
scirpeā, & liniuit eā bitumi-
ne ac pice, posuitq̄ intus in-
fantulū, & expposuit eū in ca
recto ripe fluminis stāte p-
cul sozoze eius, & cōsiderate
euentū rei. Ecce aūt descen
debat filia Pharaonis vt la
uaretur in flumine: & puelle
eius gradiebant per crepidi
nem aluei. Que cū vidisset
fiscellā in pappzione, misit
vnā e famulabus suis: & al-
latā aperiens, cernensq̄ in
ea paruulū vagientē, miser
ta eius, ait: De infantibus
Hebzeozū est hic. Cui sozoz
pueri: Vis inquit, vt vadā,
& vocē tibi mulierē Hebzeā
q̄ nutrire possit infantulū?
Respondit: Vade. Perrexit
puella, & vocauit matrē suā
Ad quā locuta filia Phara
onis: Accipe, ait, puerū istū,
& nutri mihi ego dabo tibi
mercedē tuā. Suscepit mu
lier, & nutriuit puerū adul-
tūq̄ tradidit filie Pharao-
nis. Que illa adoptauit in

lorū filiꝫ, vocauitq; nomen eius Moyses, dicēs: Quia de aqua tuli eum.

¶ Ex actis apostolorū. x. ij.

Deruenit aūt sermo ad aures ecclesie, que erat Jerosolymis super istis: et miserunt Barnabā vsq; ad Anthiochiā. Qui cum peruenisset, & vidisset gratiā Dei, gauisus est: & hortabat oēs in proposito cordis permanere in dño, quia erat vir bonus, & plenus spiritu sancto & fide. Et apposita est multa turba dño. Profectus est autem Tharsum vt quereret Saulū: quē cū inuenisset, perduxit Anthiochiā. Et annō totū conuersati sunt ibi in ecclesia: & docuerunt turbam multā, ita vt cognominarentur primū Anthiochie discipuli, Christiani. In his aūt diebus superuenerunt ab Jerosolymis prophete Anthiochiā: & surgens vnus ex eis noīe Agabus significabat per spm famē magnā futurā in vniuerso orbe terrārū, que facta est sub Claudio. Discipuli aūt prout q̄s quē habebat, proposuerunt in ministerū mittere habitantibus in Judea fratrib⁹ quod & fecerunt, mittentes ad seniores per manus Barnabe et Saulī.

¶ Eodē aūt tpe misit Herodes rex manus, vt affligeret quosdam de ecclesia. Occidit aūt Jacobū fratrē Johannis gladio. Videns aūt q̄a placeret Judeis, apposuit apprehendere & Petrū. Erat aūt dies azimorū. Quē cū apprehendisset, misit in carcerē, tradēsq; quatuor quaternionibus militum ad custodiendū, volēs post pascha producere eū populo. Et Petrus quidem seruabatur in carcere. Oratio autē fiebat sine intermissione ab ecclesia ad deū pro eo. Cū aūt producturus eū esset Herodes in ipsa nocte erat Petr⁹ dormiens inter duos milites, vinctus catenis duabus: et custodes ante ostiū custodiebant carcerē. Et ecce angel⁹ dñi astitit, & lumē refulsit in habitaculo: percussoq; latere Petri, excitauit eū, dicens: Surge velociter. Et ceciderunt catene de manibus ei⁹. Dixit aūt angelus ad eum: Precingere, & calcea te caligas tuas. Et fecit sic. Et dicit illi: Circūda tibi vestimentum tuū, & sequere me. Et exiens sequebatur eū. & nesciebat quia verū est qđ fiebat per angelū: existimabat aūt se visū videre. Trāseuntes aūt primā & secūdam custodiā, venerūt ad portā ferreā q̄ ducit ad ciuitatē, q̄ vltro

aperta est eis. Et exeuntes processerunt vicū vnū: & continuo discessit angel⁹ ab eo. Et Petrus ad se reuersus, dixit: Nunc scio vere quia misit dñs angelū suū, & eripuit me de manu Herodis: & de omni expectatione plebis Judeorum.

¶ Notandū q̄ inter Pentecostē & aduentū nec possunt esse plures q̄. xxviij. dñice, nec pauciores q̄. xxiij. Quia tamē fere semp accidit vt le gant̄ saltē. xxiij. post pentecosten, ideo. xxij. que vt dictū est) necessario incidūt in p̄dicto tpe, adiūgit̄ quīta vagantiū, & appellat̄ vigesima quarta post pentecosten nam fere semp legitur inter vigesimā tertiā post pentecosten, & primam aduētus: Q̄ñ ergo fuerint tātū. xxiij dñice q̄ tamē rarissime euenit, tūc vigesimaquarta legēda est ante septuagesimā, vt suis locis videbis. Q̄ñ aūt inciderint. xxiij. dñice, oēs legende sunt per ordinē sine vlla intermissione vsq; ad aduēt. Q̄ñ vero fuerint xxv. tūc in dñica incidēti in die s. Joānis baptiste, aut infra ei⁹ octa, interpone dñi cā quartā vagantiū & conse quēter suā hebdomadā qua finita reuertere ad eā dñicā post penteco. in qua dixeris

Et eodem modo q̄ñ fuerint xxvi. dñice, tūc in dominica incidenti in die, s. Joannis aut infra eius octa. interpo nenda est tertia vagantiū, & in dñica incidenti in die sāti Laurentij, aut infra ei⁹ octa uā, interpone quartam va gantiū. Similiter quando fuerint. xxvij. tūc in dñicis p̄dictis. s. Joannis & sāti Laurētij interponende sunt secunda & tertia vagantiū, & in dñica incidēti in die Assumptionis virginis, aut in fra eius octa. interponitur quarta vagātiū. Itē quāo fuerint. xxviij. tunc in p̄dictis tribus dñicis interponūtur, prima, secunda, & tertia vagantiū. In dñica aūt incidenti in die Natuitatis virginis aut infra ei⁹ octa, interponenda est quarta vagantiū. Quādo vero festū oīm sanctorū incīderit in dominica, tunc aduertendū q̄ quarta vagantium interponenda est in dicto festo oīm sanctorum, & non in alio ex p̄dictis. Et supradicta ordinantur hoc modo, vt quo ad euangeliū tertie lectionis & orationē in oībus dñicis concordet Breuiarium cum Missali. In p̄ximis tamē triginta annis vt liberetis solicitudine inquirendi, que superius dicta sunt, nō erit

tibi opus inspicere hanc regulā, sed in sequenti indicabo tibi, quid singulis annis facere debeas: qui etiā index si tibi sit inspiciēdus, in p-dictis festis admoneberis.

¶ Index dñicarū vagantiū quę interponende sunt post pentecosten in triginta sequentibus annis.

1537. Hoc anno cū finieris hebdomadam dñice quarte post pēte. in die s. Joā. bap. interpone dñicam secundā vagan. & consequenter suā hebdomadam, qua finita reuertere ad dñicā. v. post pēt. Itē cū finieris hebdomadā dñice. x. post pente. die. xij. Augusti interpone dñicam tertiā vagan. & cōsequenter suā hebdomadā, qua finita p̄sequere immediate dñicam quartā vagan. cū sua hebdomada, qua finita reuertere ad dñicam. xi. post pente. & p̄sequere per ordinē vsq; ad aduentum.

1538. Hoc anno oēs. xxiiij. dominice post pente. legēde sunt per ordinē sine vlla interpositione vsq; ad aduēt.

1539. Hoc anno in die apostoloꝝ Petri & Pauli interpone dñicam tertiā vagan. & cōsequenter suā hebdomadā, deinde reuertere ad dñicam. v. post pente. Itē in die sancti Laurentij interpone dñicā quartā vagant. & cōsequenter suā hebdomadā, qua finita reuertere ad dñicam decimam post pente.

1540. Hoc anno die. xxvij. Junij interpone dñicam secundā vagan. & cōsequēter suā hebdoma. qua finita reuertere ad dñicā tertā post pent. Itē in die Assumptionis Marie Virginis interpone dñicā tertiā vagan. & cōsequenter suā hebdomadā, & statim in die octaue eiusdē Assumptiōis interpone dñicā. iiij. vagā. & consequēter suā hebdomadā, qua finita reuertere ad dominicā. xij. post pentecosten.

1541. Hoc anno oēs. xxiiij. dominice post pente. legende sunt per ordinē sine vlla interpositione vsq; ad aduēt.

1542. Hoc āno die. xxv. Junij, interpone dñicam. iij. vagan. & cōsequēter suā hebdomadā, quia repetitur, quānis cuerit lecta ali septuag. deinde reuertere ad dñicam iij. post pente. Item die. xij Augusti interpone. iij. vagan. & consequenter suā hebdo. qua finita, reuertere ad dominicā. x. post pentecostē

1543. Hoc anno in die sācti Joannis bap. interpone pximā vagā, deinde suā hebdo. qua finita, reuertere ad dominicā. vi. post pēt. Itē die

xñ. Augusti interpone. ij. vagã. ꝫ cõsequẽter suã hebdo. ꝫ statim die. xix. Augusti, interpone tertiã vagã. deinde suã hebdo. qua finita, reuertere ad dñicã. xij. post pent. Itẽ die, ix. Septẽbris, interpone dñicam quartam vagant. ꝫ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam xiiij. post pentecosten.

1544. Hoc anno in die apostoloꝝ Petri ꝫ Pauli, interpone dñicã. iij. vagã. deinde suã hebdo. qua finita, reuertere ad dominicam quartã post pentecosten.

1545. Hoc anno, die. xxviij. Junij, interpone dñicã. iij. vagan. ꝫ finita eius hebdo. reuertere ad dñicam. v. post pent. Itẽ in die pxima Nouẽbris, interpone. iij. vagã. ꝫ consequẽter suã hebdomadã, deinde reuertere ad dñicam. xxj. post pentecosten.

1546. Hoc anno nulla fit interpositio, sed finitis. xxiij. dñicis post pent. cũ suis hebdo. statim sequitur aduentꝰ dñica. xxiiij. post pẽ. q̃ est quinta vagantiũ, lecta fuit ante septuagesimam.

1547. Hoc anno die. xxvi. Junij interpone dominicã quartã vagan. ꝫ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam quartã post pent.

1548. Hoc anno in die sãcti Joannis bap. interpone dominicã. ij. vagan. quã repetitur quãuis fuerit lecta ante septuagesimã, ꝫ finita eius hebdoma. reuertere ad dñicam. v. post pente. Item die xij. Augusti, interpone tertiã vagan. ꝫ finita eius hebdo. ꝫ sequere statim die. xix. eiusdẽ mẽsis quartã vagã. ꝫ cõsequẽter suã hebdo qua finita reuertere ad dñicam vndecimam post pentecosten.

1549. Hoc anno oẽs viginti quatuoꝛ dominice post pentecosten legende sunt per octauam vsq; ad aduentũ, sine vlla intermissione.

1550. Hoc anno in die apostoloꝝ Petri ꝫ Pauli, interpone tertiã vagant. ꝫ finita eius hebdo. reuertere ad dominicã. v. post pen. Item in die s. Laurentij, interpone quartã vagã. ꝫ consequẽter suã hebdo. deinde reuertere ad dñicã decimã post pente.

1551. Hoc anno die. xxvij. Junij. interpone dñicam. ij. vagantiũ, ꝫ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam. vi. post pentecosten. Item die. xvi. Augusti, interpone tertiam vagant. et finita eius hebdoma, reuertere ad dominicam. xij. post pentecosten. Item die pxima Nouembris, interpone quartam vagantiũ ꝫ finita

eius hebdo. reuertere ad dominicam. xxij. post pentecosten.

1552. Hoc anno omnes viginti quatuor dominice post pentecosten, legūtur per ordinē sine intermissione vsq; ad aduentum.

1553. Hoc anno die. xxv. Junij, interpone secundā vagantiū quia repetitus quātus lecta fuerit ante septuagesimā. & finita eius hebdomada, reuertere ad dñicam quintā post pente. Item die xij. Augusti interpone tertiam vagant. et finita eius hebdo. prosequere statim die xx. Augusti quartam vagā. & consequenter suā hebdo. deinde reuertere ad dominicam. xi. post pentecosten.

1554. Hoc anno in die sācti Joannis bap. interpone primam vagan. & finita ei⁹ domada reuertere ad dominicam sextā post pentecostē. Item die duodecima Augusti, interpone secundā vagā & finita eius hebdomada prosequere statim die. xix. eiusdem mensis tertiam vagantiū, & finita eius hebdomada, reuertere ad dñicam. xij. post pentecō Item die. ix. Septēbris, interpone quartam vagantium, & consequenter suam hebdomadā deinde reuertere ad dominicam de quintam quartam post pente.

1555. Hoc anno die. xxx. Junij, interpone dominicam quartā vagan. & finita eius hebdo. reuertere ad dñicam quartam post pentecosten.

1556. Hoc anno die. xxvij. Junij interpone tertiā vagantium, & finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam quintam post pente. Item die prima Nouēbris interpone quartam vagantium & finita eius hebdomada. reuertere ad dominicam. xxij. post pentecosten.

1557. Hoc anno oēs. xxiiij. dñice post pente. leguntur p ordinem vsq; ad aduentum sine vlla interpositione.

1558. Hoc anno die. xxvi. Junij interpone quartā vagantium, & finita eius hebdomada, reuertere ad dñicā quartam post pentecosten.

1559. Hoc Anno die. xxv. Junij interpone dominicam primam vagantium quia repetitur, quātus sit lecta ante septuagesimam, & finita ei⁹ hebdomada, reuertere ad dominicam sextam post pentecosten. Item die. xvij. Augusti, interpone secundam vagantium: & finita eius hebdomada prosequere statim die. xx. Augusti dominicam tertiam vagantiū: & finita eius hebdo. reuertere ad dominicā. xij. post pentecostē.

Ité die. x. Septébris, interpone quartã vagan. ꝙ finita eius hebdo. reuertere ad dominicam decimam quartã post pentecosten.

1560. Hoc ãno die. xxx. Junij interpone dñicã quartã vagante. ꝙ finita eius hebdo reuertere ad dominicã quartam post pentecosten.

1561. Hoc anno in die apostoloꝝ Petri ꝙ Pauli, interpone tertiã vagan. ꝙ finita eius hebdo. reuertere ad dominicã. v. post pent. Item in die sancti Laurẽtij, interpone quartã vagantiã. ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam decimã post pentecosten.

1562. Hoc anno die. xxviij. Junij, interpone secundam vagan. ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam sextã post pentecosten. Ité die xvi. Augusti, interpone tertiã vagantiã, ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicã duodecimã post pentecosten. Ité die prima Nouembris, interpone quartam vagantiã ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dñicam vigesimã secundam post pentosten.

1563. Hoc anno die. xxvij. Junij interpone dominicã quartã vagan. ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam quartã post pent.

1564. Hoc anno die. xxv. Junij interpone dñicã secundam vagã. ꝙ finita eius hebdomada, reuertere ad dominicam quintã post pentecosten. Ité die. xiij. Augusti, interpone tertiã vagant. ꝙ finita eiꝰ hebdomada, prosequere statim die. xx. eiusdẽ mẽsis quartã vagã. ꝙ cõsequẽter suã hebdomadã, deinde reuertere ad dominicã vndecimam post pentecosten.

1565. Hoc anno oẽs vigilie quatuoꝝ dñice post pentecosten legunt̃ per ordinẽ sine vlla interpositione, vsq; ad aduentum.

1566. Hoc ãno die. xxx. Junij interpone dominicã. iij. vagantiã, ꝙ finita eius hebdomada reuertere ad dominicam quartam post pentecosten.

Dominica tertia post pentecosten. Ex Exodo.

Lectio prima.

IN diebus illis postq̃ creuerat Moyses, egressus est ad fratres suos: vidit q̃ afflictionem eorum, ꝙ virum Egyptium percutientem quendam de Hebreis fratribus suis. Cumque circunspexisset huc atque illuc, et nullum adesse vidisset, percussum Egyptium abscondit harena.

Et egressus die altero cōspexit duos Hebreos rixātes: dixitq; ei ḋ faciebat iniuriā cui: Quare percutis proximum tuū? Qui respōdit: Quis cōstituit te principē & iudicē sup nos? Nū occidere me tu vis, sicut heri occidisti Egyptiū? Timuit Moyses & ait: Nō palā factū est ver bum istud? Audiuitq; Pharao sermonem hunc, & querebat occidere Moysen: ḋ fugiēs de cōspectu ei⁹ morat⁹ est in terra Madiā, & sedit iuxta puteū. Erant aūt sacerdoti Madian septē filie, q̄ venerāt ad hauriendā aquā, et impletis canalibus adaquare cupiebāt greges patris sui. Supuenere pastores, & eiecerūt eas: surrexitque Moyses et defensis puellis, adaquauit oues earū. Que cū reuertissent ad Rachel patrē suū, dixit ad eas: Cur velocius venistis solito? Responderunt: Vir Egyptius liberauit nos de manu pastor: insuper & hausit aquā nobiscū, potūq; dedit ouibus. At ille: Vbi est, inquit? quare dimisistis hominē? vocate eum vt comedat panē. Iurauit ergo Moyses q̄ habitaret cum eo. Acceptitq; Sephorā filiā eius uxorē: que peperit filiū, quē vocauit Gersam, dicēs: Advena fui in terra aliena. Alterū vero peperit: quē vocauit Eliezer, dicēs: Deus enim patris mei adiutor meus, & eripuit me de manu Pharaonis. Post multū vero temporis mortuus est rex Egypti: & ingemiscētes filij Israel propter opa vociferati sunt: ascendit q; clamor eorū ad deū ab operibus. Et audiuit gemitū eorū, ac recordat⁹ est federis q̄ pepigerat cū Abraham Isaac & Jacob. Et respexit dñs filios Israel, & cognouit eos.

℣ Ex Actis Apostolor. L. ij

Onsiderane q; venit ad domū Marie matris Joannis, ḋ cognomina tus est Marcus vbi erant multi congregati & orātes. Pulsante aūt eo ad ostiū ianue: processit puella ad vtdendū nomine Rhode. Et vt cognouit vocē Petri, præ gaudio non aperuit ianuā, sed intro cursū nuntiauit stare Petrū ante ianuā. At illi dixerūt ad eā: Insanis. Illa autē affirmabat sic se habere. Illi autē dicebant: Angelus eius est. Petrus aūt perseuerabat pulsans. Cū autē aperuissent ostiū, viderunt eū, & obstupuerūt Annuēs aūt eis manu vt tacerēt, narrauit quō dñs eduxisset eum de carcere. dixitq;

Nūtiate Jacobo ⁊ fratrib⁹ hec. Et egressus abijt in alīū locū. Facta aūt die, erat nō parua turbatio inter milites ḋnā factū esset de Petro. Herodes autem cum requisisset eum, et non inuenisset, inquisitione facta de custodibus, iussit eos duci: descendēsq; a Judea in Cesareā: ibi cōmorat⁹ est. Erat aūt iratus Tyrijs ⁊ Sidonijs. At illi vnanimes venerūt ad eū, ⁊ p̄suaso Blasto, q̄ erat super cubiculū regis, postulabāt pacē, eo q̄ alerentur regiones eorū ab illo. Statuto aūt die Herodes vestitus veste regia, sedit pro tribunali, ⁊ concionabatur ad eos. Populus autē acclamabat, Dei voces, ⁊ non hominis. Confestim aūt percussit eum angelus dñi eo quod non dedisset honorē deo et cōsumptus a vermibus, expirauit. Verbū aūt dñi crescebat ⁊ multiplicabatur. Barnabas autem ⁊ Saulus reuersi sunt ab Jerosolymis expleto ministerio, assumpto Ca. 13. Joanne, qui cognominat⁹ est Marcus. ¶ Erant autē in ecclesia, que erat Antiochie, Prophete ⁊ Doctores in q̄b⁹ Barnabas ⁊ Symō qui vocabatur Niger, ⁊ Lucius Cyrenēsis, ⁊ Manahē qui erat Herodis tetrarche collactane⁹, ⁊ Saulus. Ministrantibus autē illis domino, ⁊ ieiunātibus, dixit illis spūs sanctus. Segregate mihi Saulū ⁊ Barnabā opus ad quod assumpsi eos. Tunc ieiunantes ⁊ orātes, imponentesq; eis manus, dimiserunt illos. Et ipsi quidē missi a spiritu sancto, abierūt Seleuciā ⁊ inde nauigauerūt Cyprum. Et cū venissent Salaminam, prędicabāt verbum dei in synagogis iudeorū. Habebāt autem ⁊ Joannem in ministerio. ¶ Tertia lectio secundum Lucam.

In illo tempore, Erāt appropinquātes ad Jesum publicani ⁊ peccatores, vt audirēt illū. Et reliqua Ca. 15

Homilia. s. Gregorij pape.

Actiuum tēpus quod corpori meo valde cōtrarium est loqui me de expositione sancti euangelij, lōga mora interueniente prohibuit. Sed nūc dū lingua tacuit, ardere charitas cessauit? Hoc etem dico, q̄ apōle vnusquisq; vestrū cognoscit. Plerūq; em charitas dū occupationibus ꝓpe dita ⁊ integra flagrat i corde, ⁊ tm non monstrat in opere. Quia et sol cū nube tegit, non videtur in terra ⁊ tamē

ardet in celo, Sit occupata
esse charitas solet: & intus
bim sui ardozis exurit & fo-
ris flamas operis non ostē-
dit. Sed quia nūc ad loquē
dū tempus redijt vestra me
studia accendūt, vt mihi tā
to amplius loq̄ libeat, quā
to hoz vestre mentes deside
rabilius expectant. Audi-
tes in lectōe euangelica fra
tres mei quia peccatozes et
publicani accesserūt ad redē
ptozem nostrū, & non solum
ad colloquēdū, sed etiam ad
cōuescendum recepti sunt.
Quod videntes pharisei de
dignati sunt. Ex qua re col
ligitur, quia vera iustitia cō
passionem habet, falsa vero
dedignationem, quamuis &
iusti soleant recte peccatozi-
bus dedignari. Sed aliud
est gō agitur typo superbie,
aliud quod zelo discipline,
Dedignātur etenī sed non
dedignantes desperant non
desperātes: p̄secutionem cō
monēt, sed amātes. Oro.

Rotectoz in te sperā-
tiū Deꝰ sine q̄ nihil est
validū, nihil sanctū, multipli-
ca sup nos misericozdiā tuā
vt te rectoze, te duce sic trā-
seamꝰ p̄ bona tēpozalia, vt
nō amittamꝰ eterna, p̄ dō.

Feria sexta ex Exodo. L.i.

Moyses aūt pascebat
oues Jethro socer

lui sacerdotis Madiā, cūq̄
minasset gregem ad interio
ra deserti: venit ad montem
dei Hozeb, Apparuitq; ei do
minus in flamma ignis de
medio rubi, & videbat quod
rubus arderet, & non com-
buretur. Dixit ergo Moy-
ses, Vadam & videbo visio
nem hanc magnam, quare
non comburatur rubus.
Cernens autē Dominus
quod pergeret ad videndū,
vocauit eum de medio rubi,
et ait, Moyses, Moyses:
Qui respondit, Adsum. At
ille, Ne appzopies, inquit,
huc solue calceamentum de
pedibus tuis, locus enim in
quo stas, terra sancta est. Et
ait, Ego sum Deus patris
tui, Deus Abzaham: & Deꝰ
Jsaac, et Deus Jacob. Abscondit Moyses fa
ciem suam, non enim audebat aspicere contra Deum.
Cui ait Dominus. Vidi
afflictionem populi mei in
Egypto, et clamozem e-
ius audiui pzopter duri-
tiam cozum qui pzesunt
operibus, et sciens dolo-
rem eius, descendi vt li-
berem eum de manibus
Egyptiozum, et educam de
terra illa in terram bonā,
et spatiosam, in terram
que fluit lacte et melle, ad
loca Chananei et Hethei,

& Amorrhei,& Pherezei,et Heuei, et Jebulei Cla-
mor ergo filiorum Israel venit ad me, vidiq; afflictiõe eorũ, qua ab Egyptijs oppressi sunt, Sed veni, mit tam te ad Pharaonem, vt educas populũ meũ filios Israel de Egypto. Dixit q; Moyses ad dñm. Quis sum ego, vt vadã ad Pharaonẽ, & educã filios Israel de Egypto? Qui dixit ei, Ego ero tecũ, & hoc habebis signũ quod miserim te, Cum eduxeris populũ meũ de Egypto, immolabis deo sup mõtẽ istũ Dixit Moises ad Deũ Ecce ego vadã ad filios Israel, & dicã eis, Deus patrũ vestrorũ misit me ad vos. Si dixerint mihi, Quod est nomẽ eius? quid dicã eis? Dixit Dñs ad Moysen, Ego sum q̃ sum. Dic, Sic dices filijs Israel. Qui est, misit me ad vos.

¶ Ex Actis apostolor. L.i.

Cum autẽ pambulassent vniuersam insulã vsq; ad Paphum, inuenerũt quendã virũ magũ Pseudo prophetã Judæũ cui nomen erat Barieu, qui erat cũ procõsule Sergio Paulo viro prudente. Hic accersitis Barnaba & Paulo desyderabat audire verbũ dei. Resistebat autẽ illis Elymas magus (sic enim interpretatur nomẽ eius) quærens auertere procõsulẽ a fide. Saulus autẽ qui & Paulus, repletus Spũ sancto, intuẽs in eũ, dixit, O plene omni dolo & oĩ fallacia fili diaboli inimice omnis iustitie, non desinis subuertere vias dñi rectas. Et nũc ecce manus dñi super te, & eris cecus, nõ videns solẽ vsq; ad tẽpus. Et confestim cecidit in eũ caligo & tenebre, & circuiens quærebat q̃ ei manum daret. Tunc procõsul cũ vidisset factũ, credidit, admirans sup doctrina Dñi. Et cum a Pampho nauigassent Paulus & q̃ cũ eo erãt. venerũt Pergen Pamphilie. Joannes autẽ discedens ab eis, reuersus est Jerosolymã. Illi vero pertranseuntes Pergen venerũt Antiochiam Pisidie & ingressi synagogam die Sabbatorũ, sederũt. Post lectionẽ autẽ legis & prophetarũ, miserũt principes synagoge ad eos, dicentes, Viri fratres, si & est in vobis sermo exhortationis ad plebẽ, dicite. Surgens aũt Paulus, & manu silentiũ indicens, ait, Viri Israelite, & qui timetis dñm audite. Deus plebis Israel elegit patres nostros, & plebẽ exaltauit cũ essent inco-

he in terrā Egypti, ⁊ in bza-
chio excelso eduxit eos ex ea
⁊ per quadzaginta annos tē
pus mozes eox sustinuit in
deserto. Et destruēs gētes
septē in terra Chanaan, soz
te distribuit eis terrā eox,
quasi post quadzingētos et
inquaginta annos. ⁊ post
hec dedit iudices, vsque ad
Samuel pzophetā. Et exin
de postulauerūt regē: ⁊ de-
dit filis Saul filiū Cis, vi-
rū de tribu Beniamin an-
nis quadzaginta. Et amo-
to illo, suscitauit illis Da-
uid regē, cui testimoniū per
hibēs dixit, Inueni Dauid
filiū Jesse, virū secundū coz
meum ⁊ faciet oēs voluntā
tes meas. Huius ex semine
deus sedm pzomissionē, edu
xit Israeli saluatozem Je-
sum, pdicāte Joanne ante
factē aduentus eius, bapti-
smum penitentie oī populo
Israel. Cum impleret autē
Joannes cursum suū, dice-
bat, Quē me arbitramini
esse nō sum ego sed ecce ve-
nit post me, cui⁹ nō sum di
gn⁹ calceamēta pedū soluere

Feria.iij.ex Exodo. Lectio.

Dixitq iterū Deus ad
Moysen. Hec dices
filiis Israel. Dñs Deus pa
trū vestrozū, Deus Abza-
hā, ⁊ Deus Isaac, ⁊ Deus
Jacob, misit me ad vos, hoc
nomen mihi est in eternū, ⁊
hoc memoziale meum in ge
neratione ⁊ generationem.
Vade, cōgrega seniozes Is
rael, ⁊ dices ad eos, Dñs de
us patrū vestrozum appa-
ruit mihi, Deus Abzahā, et
deus Isaac et deus Jacob,
dicens, Visitans visitaui
vos, ⁊ vidi omnia que acci-
derunt vobis in Egypto: ⁊
dixi vt educā vos de afflic-
tione Egypti in terrā Cha
nanei et Hethei ⁊ Amozrhei
⁊ Pherezei ⁊ Heuei ⁊ Jebu
sei: ad terrā fluentē lacte et
melle. Et audiēt vocē tuā.
ingredieris cq tu et seniozes
Israel ad regē Egypti, et
dices ad eū, Dñs deus He
bzeoz um vocauit nos ibi-
mus viā triū dierū in soli-
tudinē, vt immolemus dño
deo nostro. Sed ego scio qō
non dimittet vos rex Egy
pty vt eatis, nisi per manū
validā. Extendā cq manum
meā ⁊ percutiam Egygtū
in cunctis mirabilib⁹ meis
q̄ facturus sum in medio e-
oz̄: post hoc dimittet vos,
daboq gratiā populo huic
cozam Egyptūs, ⁊ cū egre-
diemini, nō exibitis vacui,
sed postulabit mulier a vi-
cina sua ⁊ ab hospita sua va
sa argētea ⁊ aurea ac vestes
ponetisq eas sup filios ⁊ fi
lias vestras, et spoliabi-

tis Egyptum.

C Exactis apostolor. t.d

Viri fratres, filij gene
ris Abrahã, & q in vo
bis timent deũ, vobis ver-
bum salutis huius missum
est. Qui em habitabant Je
rusalẽ, & principes eĩ ignó
rãtes, & voces prophetarũ,
que per omne sabbatum le-
gũt, iudicãtes impleuerũt:
& nullã causam mortis inue
nientes i eo, petierũt a Pila-
to vt interficerẽt eũ. Cũq;
cõsummassent oĩa q̃ de eo
scripta erãt, deponẽtes eum
de ligno, posuerũt eũ in mo
numẽto. Deꝰ aũt suscitauit
eũ a mortuis tertia die, q̃ vi
sus est p dies multos his q̃
simul ascenderãt cũ eo de Ga
lilea in Jerusalẽ, q̃ vsq; nũc
sunt testes eius ad plebem.
Et nos vobis annũtiamꝰ
eã, q̃ ad pres nros repromis
sio facta est, qm hãc deus ad
impleuit filijs nris resusci-
tãs Jesum, sicut & i psalmo
scõ scriptũ est, filius meus
es tu, ego hodie genui te.
Mõ aũt suscitauit eũ a mor
tuis, amplius iã nõ reuer-
surũ in corruptionẽ, ita di-
xit, Quia dabo vobis sãcta
Dauid fidelia. Ideoq; & a-
lias dicit, Nõ dabis sanctũ
tuũ videre corruptionẽ. Da
uid em in sua generatiõe cũ i udicatis eterne vite, ecce cõ
administrasset volũtati dei, uertimur ad gẽtes, sic enim

dormiuit, et appositus est ad
pres suos, & vidit corruptio
nẽ. Quẽ vero deus suscita-
uit a mortuis, nõ vidit cor-
ruptionẽ. Notũ igit sit vo
bis viri frẽs qõ p hãc vo-
bis remissio pctorũ annun-
tiat, ab oĩbus q̃bus nõ po-
tuistis in lege Moysi iustifi
cari. In hoc oĩs q̃ credit, iu
stificat. Videte ergo ne sup
ueniat vobis qõdictũ est in
prophetis. Videte cõtẽpto-
res, & admiramini & dispdi
mini: qa opus operor ego i
dieb⁹ vr̃is, opus qõ nõ cre-
detis si ds enarrauerit vo-
bis Exeũtibus aũt illis, ro
gabãt vt sequenti sabbato
loquerentur sibi verba her.
Cũq; dimissa esset Syna-
goga, secuti sunt multi Ju
deozũ, & colentiũ dẽ adue-
nax. Paulũ Barnabã, q̃ lo
quẽtes, suadebãt eis vt per
manerẽt in gratia dei. Se-
quẽti vo sabbato pene vni-
uersa ciuitas cõuenit audi
re vbum dei. Videtes aũt
turbas Judei repleti sunt
zelo, & cõtradicebant his q̃
a paulo dicebant, blasphe-
mãtes. Tũc cõstanter pau
lus et Barnabas dixerũt,
Vobis opoztebat primũ lo
qui vbum dei, sed qm repel
litis illud, & indignos vos

vtcredit nobis dñs, Postu
te in ire gentiū vt sis i sa-
lute vsq; ad extremū terre.
Iudietes autē gētes, gaul-
le sunt, & glorificabāt ver-
bum dñi & crediderūt ḥtāt
erant preordinati ad vitam
eternā. Disceminabat autē
verbum dñi p vniuersam re-
gionē, Iudei aūt cōcitaue-
rant mulieres religiosas &
honestas, et primos ciuita-
tis, & excitauerūt psecutio-
nē in paulū & Barnabā: et
eiecerunt eos de finib⁹ suis,
At illi excusso puluere pedū
in eos, venerūt Iconiū. Di
scipuli quoq; replebant gau
dio & spiritu sancto.

Feria.iiij. ex Exodo. Lxx

Respondens Moyses
ait, Nō credunt mihi
neq; audient vocem meam,
sed dicent, Nō apparuit ti-
bi Dominus. Dixit ergo
ad eum, Quid est quod te-
nes in manu tua. Rndit,
Virga. Dixitq; dñs. Proiī
ce eā in terrā. Proiecit, et
facta est in colubrū, ita vt fu
geret Moises. Dixitq; dñs
Extende manū tuā & appre
hēde caudā eius. Extēdit, &
tenuit, versaq; est in virgā.
Ut credāt, inquit, qđ appa-
ruerit tibi dñs deus patrū
tuoꝝ, Deus Abrahā et de
us Isaac & deus Iacob. Di
xitq; dñs rursum. Mitte
manū tuā in sinum tuum.
Quā cū misisset in sinū, p-
tulit leprosam instar niuis
Retrahe, ait, manū tuā in
sinū tuū. Retraxit, & protu
lit iterū, & erat similis carni
reliquę. Si nō crediderint.
inq̄t, tibi, neq; audierint ser
monē signi prioris, credēt
verbo signi sequētis. Quod
si nec duobus ḥdem his si-
gnis crediderint, neq; audie
rint vocē tuā, sume aquam
fluminis, et effunde eam su
per aridam, & cū hauseris
de fluuio, verteē in sangui-
nē. Ait Moyses. Obsecro
dñe, non sum eloquens ab
heri et nudiustertius, & ex
quo locutus es ad seruum
tuum, impeditioris et tar-
dioris lingue sum. Dixit do
minus ad eum. Quis fecit
os hois: aut q̄s fabricatus
est mutum & surdum, viden
tē & cecū nōne ego? Perge
igit̄, & ego ero in ore tuo: do
ceboq; te q̄d loquaris. At il
le, Obsecro dñe, inquit, mit
te quem missurus es. Ira-
tus Dñs in Moysen, ait,
Aaron frater tuus leuites,
scio quod eloquens sit, ecce
ipse egredietur in occursum
tuum, vidensque te, leta-
bitur corde. Loquere ad
eum: et pone verba mea in
ore eius, & ego ero in ore tuo,
& in ore illius, et ostendam

vobis quid agere debeatis. Et ipse loquek̄ ꝓ te ad populū, & erit os tuū. tu aūt e ris ei in his q̄ ad dēū ptinēt Virgā hanc sume in manu tua i q̄ facturꝰ es signa.

¶ Ex actis apostolor. L. ij.

Ca. 14

HIcōn est aūt i Iconio vt simul introirēt synagogā Judeorū, & loquerent ita. vt crederet Judeorū & Gręcorū copiosa multitudo. Qui vero incredduli fuerūt Judei, suscitauerūt et ad iracundiā cōcitauerūt animas gētium aduersus fratres. Multo igit tempore demorati sunt fiducialiter agentes in dño, testimoniū ꝑhibente vbo gratie sue, dāte signa & ꝓdigia fieri ꝑ manus eoꝝ. Diuisa est aūt multitudo ciuitatis: et ꝑdā quidē erāt cū Judeis, quidā vero cum apostolis. Cū aūt factus esset impetꝰ gentiliū et Judeorum cum principibus suis, vt cōtumelijs afficerent et lapidarent eos, intelligētes cōfugerūt ad ciuitates Lycaonie Lystrā & Derben, & vniuersam in circuitu regionē, & ibi euangelizantes erant. Et commota est omnis multitudo in doctrina eoꝝ. paulus aūt & Barnabas morabanē Lystris. Et ꝑdā vir Lystris infirmis pedibus sedebat, claudus ex vtero matris sue qui nūq̄ ambulauerat. Hic audiuit paulū loquentem. Qui intuitus eū, & videns ꝙa fidē haberet vt saluus fieret, dixit magna voce, Surge sup pedes tuos rectus. Et exiliit: et ambulabat. Turbe aūt cū vidissent qđ fecerat Paulꝰ, leuauerūt vocē suā, Lycaonice dicētes, Dij similes factī hominibus, descēderunt ad nos. Et vocabant Barnabā, Jouē: paulum vero, Mercuriū, qm̄ ipe erat dux verbi. Sacerdos quoq̄ Jouis, qui erat ante ciuitatē, tauros et coronas ante ianuas afferēs, cū populis volebat sacrificare. Quod vbi audierunt apli Barnabas & paulus cōcissis tunicis suis: exilierūt in turbas, clamantes & dicētes, Viri, qđ hec facitis? Et nos mortales sumꝰ, similes vobis homines, annūtiantes vobis ab his vanis cōuerti ad deum viuū qui fecit celū & terrā & mare & oia q̄ in eis sūt, bus dimisit oēs gentes ingredi vias suas. Et quidē non sine testimonio semetipm reliquit, bñ faciēs de celo dās pluuias, & tēpora fructifera, implēs cibo & letitia coꝝdia eoꝝ. Et hec dicētes,

vit sedauerunt turbas ne
sibi immolarent,

Feria. v. et Exodo. I.

HAbit Moyses, et re-
uersus est ad Jethro
socerū suū, dixitq; ei. Vadā
et reuertar ad fratres meos
in Egyptum, vt videā si ad
huc viuāt. Cui ait Jethro.
Vade in pace. Dixit ergo
dñs ad Moisen in Madiā.
Vade, et reuertere in Egy-
ptū, mortui sunt enī oēs q̄
querebāt animā tuā. Tu-
lit ergo Moises vxorē suā,
et filios suos, et impsuit eos
super asinū, reuersusq; est in
Egyptū, portās virgā dei in
manu sua. Dixit ei dñs re-
uertenti in Egyptū. Vide
vt oīa ostenta que posui in
manu tua, facias coram pha-
rone, ego indurabo cor e-
ius, et nō dimittet populū.
Dicesq; ad eū, Hec dicit dō-
minus. Filius meus primo
genitus, Israel. Dixit ti-
bi, Dimitte filium meum
vt seruiat mihi, et noluisti
dimittere eum, ecce ego in-
terficiā filiū tuū primogeni
tū. Cūq; esset in itinere in
diuersorio, occurrit ei dñs,
et volebat occidere eū. Tu-
lit silex Sephora acutissi-
mā petrā, et circūcidit ppu-
tiū filii sui, tetigitq; pedes
eius et ait. Sponsus sangui-
num tu mihi es, Et dimisit
eū postq̄ dixerat, Sponsus
sanguinū tu mihi es: ob cir
cūcisionē, Dixitq; Dñs ad
Aaron, Vade in occursum
Moisi in desertū, Qui per
rexit obuiā ei in mōte dei, et
osculat⁹ est eū. Narrauitq;
Moises et Aaron oīa verba
dñi, pro q̄bus miserat eū, et
signa que mandauerat. Ve
nerūtq; simul, et cōgregaue
rūt cūctos seniores filiorū
Israel, Locutusq; est Aarō
oīa verba que dixerat Dñs
ad Moisen, et fecit signa co-
rā populo, et credidit popu
lus. Audierūtq; q̄ visitas-
set Dñs filios Israel, et q̄
respexisset afflictionē illor̄,
et prostrati adorauerunt.

Ex actis apostolor. Lect. ij

SUperuenerūt aūt q̄-
dam ab Antiochia et
Iconio Judei, et persuasis
turbis lapidāt̄es paulū, tra
xerūt extra ciuitatē, existi-
mātes eū mortuū esse. Cir
cūdātibus aūt eū discipu-
lis, surgēs intrauit ciuitatē,
postera die pfect⁹ est cū Bar
naba in Derbē. Cūq; euā-
gelizasset ciuitati illi, et docu
issent multos, reuersi sunt
Lystrā et Iconiū: et Antio-
chiā, cōfirmātes aīas discī-
pulor̄, exhortātesq; vt pma
nerēt in fide, et q̄m p multas
tribulationes oportet nos
intrare in regnū dei. Et cū

cōstituissent illis per singulas ecclesias phbyteros & orassent cū ieiunijs, cōmendauerūt eos dño in quē crediderūt. Trāseuntes aūt Pisidiā, venerunt in Pamphiliā, & loquētes verbū dñi in Perge, descenderunt in Attaliā, & inde nauigauerunt Antiochiam, vnde erant traditi gratie Dei in opus qđ cōpleuerūt, Cū aūt venissent & cōgregassent ecclesiā, retulerūt quanta fecisset deus cū illis, & qa aperuisset gētibus ostium fidei. Mozati sunt autem tempus non Ca.15. modicum cum discipulis.

¶ Et quidam descendentes de Judea, docebāt fratres. Quia nisi circūcidamini secundū mozē Moysi, nō potestis saluari. Facta ergo seditione non minima Paulo & Barnabe aduersus illos, statuerunt, vt ascenderent Paulus & Barnabas & qui dā alij ex alijs ad apostolos et phsbyteros in Jerusalē, super hac questione. Illi ergo deducti ab ecclesia, pertranibant Phenicē & Samariā, narrantes conuersionē gentiū: & faciebāt gaudiū magnum oibus fratribus. Cum autem venissent Jerosolymā, suscepti sunt ab ecclesia & ab apostolis et seniozibꝰ annūtiātes quā-

ta deus fecisset cū illis. Surrexerūt aūt quidā de hereseos Phariseoꝝ, q crediderunt, dicētes, Quia oportet circūcidi eos, precipere aūq seruare legē Moysi. Cōuenerūt aūt apli & seniozes videre de verbo hoc. Cū aūt magna conquisitio fieret, surgens Petrus dixit ad eos, Viri fratres, vos scitis qm ab antiquis diebus Deus in nobis elegit p os meum audire gentes verbū euangelij, & credere. Et qui nouit coꝛda deus, testimoniū perhibuit, dans illis spūm sanctum sicut & nobis, & nihil discreuit inter nos & illos, fide purificans coꝛda eoꝛum. Nunc ergo quid tētatis deū, imponere iugum sup ceruices discipulozū, qđ neq nos, neq patres nostri portare potuimus? Sed per gratiam dñi nri Jesu Chzisti credimus saluari, quemadmodū & illi.

¶ Feria sexta ex Exodo.

Lectio prima.

Cap.5

POst hec ingressi sunt Moyses & Aaron, & dixerunt Pharaoni, Hec dicit dñs deus Jsrael. Dimitte populū meum vt sacrificet mihi in deserto. At ille respondit, Quis est dñs, vt audiam vocē eius: & dimittā Jsrael? nescio dñm: & Jsrael nō dimittā. Dixerūt,

Dñs Hebreox vocauit nos vt eamus viā trīū dierū in solitudinē, & sacrificemus do mino deo nō, ne forte acci dat nobis pestis aut gladi9. Iit ad eos rex Egypti, Quare Moyses et Aaron sollicitatis populū ab operi bus suis ite ad onera vestra Dixitq; Pharao, Multus est populus terre: videtis qō turba fuerit, quā to magis si dederitis eis re quiē ab operibus? Precepit ergo in die illo prefectis ope rū et exactorib9 populi, di cens, Nequaq; vltra dabi tis paleas populo ad confici endos lateres sicut pri⁹: sed ipsi vadant et colligant stipulas. Et mēsurā laterū quā pri9 faciebāt, iponetis sup eos nec minuetis q̄cq̄, vacant enī, & ideirco vocife rātur, dicētes. Eamus & sa crificemus deo nō. Oppri mātur operibus, & expleant ea, vt nō acquiescāt verbis mendacibus. Igitur egrel si prefecti operum & exacto res, ad populum dixerunt. Sic dicit pharao, Nō do vo bis paleas. Ite, & colligite ſi cubi inuenire poteritis: nec minuetur quicquam de o pere vestro.

¶ Exactis Apostolor. L. ij

Iciit aūt oīs multi tudo, & audiebāt Bar nabā et paulum narrantes quāta deus fecisset signa et prodigia in gētibus p eos. Et postquā tacuerūt, rīdit Jacobus dicens: Viri frēs audite me: Simō narrauit quēadmodū primū deus vi sitauit sumere ex gentibus populū nei suo. Et huic cō cordant verba prophetarū, sicut scriptū est: Post hec re uertar & reedificabo taber naculū Dauid, qō decidit, & diruta eius reedificabo, et erigā illud, vt requirant re teri hominū dñm, & oēs gē tes super quas inuocatum est nomen meum, dicit dñs faciens hec. Notum a secu lo est domino opus suum. Propter quod ego iudico, non inquietari eos qui ex gentibus conuertuntur ad eū, sed scribere ad eos, vt ab stineant se a cōtaminationi bus simulachrorum, & fornī catione, & suffocatis & san guine. Moyses enim a tem poribus antiquis habet in singulis ciuitatibus qui eū predicent in synagogis, vbi per omne sabbatum legitur Tunc placuit apostolis et senioribus cum omni eccle sia, eligere viros ex eis et mittere Antiochiam cum Paulo et Barnaba, Iu dam qui cognominabatur Barsabas, et Silam viros

ptimos in fratribus, scribẽ
tes p manus eor. Apostoli
& seniores fratres, his q̃ sunt
Antiochie & Syrie & Cilicie
fratribus ex gẽtibus salutẽ
Mḡ audiuimus qõ quidã
ex nobis exeũtes, turbaue-
runt vos verbis, everten-
tes aĩas vestras, quibus nõ
mandauimus: placuit no-
bis collectis in vnũ, eligere
viros, & mittere ad vos, cũ
charissimis nostris Barna
ba & Paulo, hominibus q̃
tradiderunt aĩas suas pro
noĩe dñi nostri Jesu Chri-
sti. Misimus ergo Judã et
Silã, qui & ipsi vobis ver-
bis referẽt eadẽ. Visum est
ẽm spiritui sancto & nobis,
nihil vltra imponere vobis
oneris quã hec necessaria,
vt abstineatis vos ab im-
molatis simulachrorum, et
sanguine, & suffocato & for-
nicatione a q̃bus custodien
tes vos, bene agetis. Vale-
te. Illi ergo dimissi descen-
derunt Antiochiam, & con-
gregata multitudine tradi
derũt epistolã. Quã cũ le-
gissent, gauisi sunt sup con
solatione Judas autẽ & Si
las, & ipsi cũ essent prophete
ẽbo plurimo cõsolati sunt
fratres et confirmauerunt,
Facto aũt ibi aliquãto tpe,
dimissi sunt cũ pace a fratri
bus ad eos qui miserant il-
los. Visum est aũt Silẽ ibi
remanere: Judas aũt solus
abiit Jerusalẽ. Paulus au
tẽ & Barnabas demorabant
Antiochie docentes & euan
gelizantes cum alijs pluri-
bus verbum domini.

¶ Sabbato ex Exodo. L. i.

Dispersus q̃ est popu-
lus p oẽm terrã Ẽ-
gypti ad colligẽdas paleas.
Prefecti quoq; operũ insta-
bãt dicẽtes. Cõplete opus
vestrum quotidie vt prius
facere solebatis, q̃ dabant
vobis palee: Flagellatique
sunt q̃ preerant operibus fi
liorum Israel, ab exactori-
bus Pharaonis dicentibus:
Quare non impletis men-
suram lateris sicut prius, nec
heri nec hodie? Venerũtq;
prepositi filiorum Israel, & vo
ciferati sunt ad Pharaonẽ
dicẽtes: Cur ita agis cõtra
seruos tuos? Palee nõ dan
tur nobis, & lateres simili-
ter imperant: en famuli tui
flagellis cedimur, & iniuste
agitur cõtra populũ tuum.
Qui ait: Vacatis otio & id
circo dicitis: Eamus & sacri
ficemus dño. Ite ergo & o-
peramini, palee nõ dabunt
vobis, & reddetis cõsuetum
numerũ laterũ. Videbãtq;
se prepositi filiorum Israel
in malũ eo qõ diceret eis.
Nõ minuet quicq̃ de late-

ibus per singulos dies. Decurrerūtq; Moisi & Ja-
nō, q stabāt ex aduerso, egre
diētes a Pharaone & dixe-
rūt ad eos: Videat dñs & iu
dicet, q̄m fetere fecistis odo
rē nostrū coram Pharaone &
seruis eius, & præbuistis ei
gladiū vt occideret nos. Re
uersus q; Moises ad Dñm
ait: Dñe cur afflixisti popu
lū istum? quare misisti me?
Ex eo enī q ingressus sum
ad Pharaonē vt loquerer
ex nōie tuo afflixit populū
istum, & non liberasti eos.

Cap. xvi. Actus apostolor. L. ij.

Dixit aliq̄t autē dies di
ad Barnabā paulū:
Reuertentes visitem⁹ frēs
p vniuersas ciuitates in q̄
bus p̄dicauimus sermonē dñi,
quō se habeant. Barnabas
aūt volebat secum assume-
re & Joannē q̄ cognomina-
batur Marcus. Paulus aūt
rogabat eū, vt q̄ discessisset
ab eis de Pamphilia, & nō
isset cum eis in opus, non
debere recipi. Facta est autē
dissensio ita vt discederent
ab inuicem, & Barnabas q̄-
dem assumpto Marco naui
garet Cyprum: Paulus ve
ro electo Sila p̄fectus est,
traditus gratie dei a fratri
bus: pambulabat aūt Sy-
riā & Ciliciam confirmans
ecclesias, p̄cipiens custodire
p̄cepta apostolor & seniorū.

Peruenit aūt in Derbē & Ca. 16
Lystrā. Et ecce discipulus
quidā erat ibi noīe Timo-
theus, filius mulieris Ju-
dee fidelis, patre gētili. Huic
testimoniū bonū reddebāt
q̄ in Lystris erāt & Iconio,
fratres. Hunc voluit Pau
lus secum p̄ficisci, & assu-
mens circuncidit eum p̄o-
pter Judeos qui erāt in il-
lis locis. Sciebant enī oēs
q̄ pater erat gētilis. Cum
aūt pertransirent ciuitates
tradebant eis custodire do-
gmata que erāt decreta ab
apostolis & senioribus qui
erant Jerosolymis. Et ec-
clesie quidem confirmaban-
tur fide, & abundabant nu-
mero quotidie. Transeun-
tes aūt Phrygiā et Gala-
tie regionem, vetati sunt a
spiritu sancto loqui verbū
dei in Asia. Cū venissent au
tem in Mysiam, tentabant
ire in Bithyniam, et non
permisit eos spiritus Jesu.
Cum autem pertransissent
Mysiā descenderunt Troa-
dē, & visio per noctem Pau-
lo ostensa est. Vir Macedo
quidam erat stans & depre-
cans eū, & dicēs: Trāsiens
in Macedoniā adiuua nos.
Vt aūt visum vidit, statim
quesiuimus p̄ficisci in Ma
cedoniā, certi facti q̄ voca-

set nos Deus euangelizare eis. Nauigãtes aũt a Troade, recto cursu venim⁹ Samothracẽ, & sequẽti die Neapolim, & inde Philippos, q̃ est p̃ma partis Macedonie ciuitas, colonia. Eramus aũt in hac vrbe dieb⁹ aliq̃t conuersantes. Die autẽ sabbatorum egressi sumus foras portã iuxta flumẽ vbi videbatur oratio esse, & sedẽtes loquebamur mulieribus que conuenerant. Et quedã mulier nõie Lydia purpuraria ciuitatis Thyatirorũ, colens deũ, audiuit: cuius dñs aperuit cor, intẽdere his que dicebantur a Paulo. Cum autem baptizata esset, & domus eius, deprecata est dicens: Si iudicastis me fidelẽ dño esse, introite in domũ meam, & manete. Et coegit nos.

Ca. 6. ¶ Dñica quarta post pentecosten ex Exodo. Lectio. i.

DIxit dñs ad Moisen: Nũc videbis q̃ factu⁹ sum pharaoni, per manũ enim fortẽ dimittet eos, & in manu robusta eiciet illos de terra sua. Locutusq̃ est dñs ad Moisen dicẽs: Ego dñs q̃ apparui Abrahã, Isaac & Jacob in deo oipotẽte, & nomẽ meum Adonai non indicaui eis. Pepigiq̃ fed⁹ cũ eis, vt darẽ illis terrã Chanaã, terrã peregrinatiõis eor⁹ in qua tuerũt adhuc, Ego audiui gemitũ filiorũ Israel q̃ Egyptii opprimũt eos: & recordatus sum pacti mei Ideo dic filijs Israel: Ego dñs q̃ educam vos de ergastulo Egyptiorũ, & eruã de seruitute, ac redimã in brachio excelso, et iudicijs magnis. Et assumã vos mihi in populũ, et ero vester deus, & scietis q̃ ego sum dñs deus vester q̃ eduxerim vos de ergastulo Egyptiorum. & inducrim vos in terrã sup quã leuaui manũ meã vt darem eã Abrahã & Isaac, et Jacob, daboq̃ illam possidendam vobis ego Dñs. Narrauit ergo Moyses omnia filijs Israel, q̃ non acquieuerunt ei p̃pter angustiam spũs, & opus durissimum. Locutusq̃ est dñs ad Moisen dicens: Ingredere et loquere ad pharaonẽ regẽ Egyptũ vt dimittat filios Israel de terra sua. Respondit Moises coram dño: Ecce filij Israel non audiunt me, & quo audiet Pharao, p̃sertim cũ incircũcisus sim labijs? Locutusq̃ est dñs ad Moisen & Aaron, & dedit mandatum ad filios Israel, et ad Pharaonem regem Egypti vt educerent filios Israel

de terra Egypti. Isti sunt principes domoꝝ p familias suas. Filij Ruben primogeniti Israelis, Enoch & Phallu, Esrō & Charmi: he cognationes Ruben Filij Simeō, Januel & Jamin & Ahod, & Jachin, & Saher & Saul filij Chananitidis: he gentes Simeō. Et hec nomina filioꝝ Leui per cognationes suas, Gerlon et Caath, & Merari. Anni aūt vite Leui fuerunt, centum triginta septem. Filij Gerlon: Lobni & Semei, per cognatiōes suas. Filij Caath Amram & Isaar & Hebron & Oziel anni quoque vite Caath, centū triginta tres. Filij Merari, Moholi et Musi: he cognationes Leui per familias suas.

℣ Ex actis apostolorum.

Lectio secunda.

Factum est autem eū tib⁹ nobis ad oratiō nē, puellā quandā habentē spūm pythonem obuiare nobis, q̄ quæstū magnū p̄stabat dñis suis diuinando. Hec subsecuta paulū & nos, clamabat dicens: Isti homines serui dei excelsi sunt, q̄ annuntiāt vobis viā salutis dieb⁹. Hoc aūt faciebat multis conuersus spiritui dixit: Precipio tibi in noīe Jesu Christi exire ab ea. Et exijt eadē hora. Videntes aūt dñi eius quia exiuit spes questus eoꝝ apprehendētes Paulū & Silā perduxerūt in foꝝ ad principes, & offerētes eos magistratibus, dixerunt. Hi homines cōturbant ciuitatem nostram, cū sint Judei, & annūtiāt moꝝ quē nō licet nobis suscipere neq; facere cū simus Romani. Et cucurrit plebs aduersus eos: et magistratus scissis tunicis suis, iussērūt eos virgis cedi. Et cū multas plagas eis ipossuissent, miserunt eos in carcerē, precipientes custodi vt diligenter custodiret eos. Qui cū tale preceptum accepisset, misit eos in interiorem carcerē, & pedes eoꝝ strinxit ligno. Media aūt nocte paulus & Silas adorantes laudabant deum. Et audiebat eos qui in custodia erant. Subito vero terremotus factus est magnus, ita vt moueren tur fundamēta carceris. Et statim aperta sunt oīa ostia, & vniuersoꝝ vincula soluta sunt. Expgefact⁹ aūt custos carceris et vidēs ianuas aptas carceris, euaginato gladio, volebat se interficere, existimās fugisse vinctos. Clamauit aūt Paulus voce magna dicēs:

Nihil tibi male fecerēis, vni uersi em hic sumus. Petitoque lumine introgressus est, & tremefact⁹, pcidit pauo & Sile ad pedes, & pzodu cēs eos foras ait: Dñi, qd me opozter facere vt salu⁹ fiā? At illi dixerunt: Crede in dñm Jesum, & saluus eris tu, & domus tua. Et loquti sunt ei ꝛbum dñi cum oībus qui erant in domo eius. Et tollēs eos in illa hora nocis, lauit plagas eoz, & baptizatus est ipse, & oīs domus eius continuo. Cū q perduxisset eos in domū suā, appposuit eis mensam, & letatus est cum omni domo sua credens deo. Et cū dies factus esset, miserunt magistratus lictozes dicentes: Dimitte homines illos. Nuntiauit aūt custos carceris verba hec Paulo. Quia miserūt magistrat⁹ vt dimittamini: nunc igit exeuntes, ite in pace. Paulus autē dixit Celos nos publice, indemnatos hoies Romanos miserūt in carcerē, & nūc occulte nos eiciūt? Non ita, sed veniant ipsi et nos eiciāt. Nūtiauerūt autē magistratib⁹ lictozes verba hec. Timuerūt q audito qō Romani essent, & venientes deprecati sunt eos, & educentes rogabāt vt egrederentur de vrbe. Egressi aūt de carcere, introierūt ad Lydiam: & visis fratribus consolati sunt eos, & profecti sunt. ℂ Tertio lecto secundum Lucam. Cap. 5

In illo tēpze: Cū turbe irruerēt in Jesum vt auditent ꝛbum dei, & ipse stabat secus stagnum Genareth. Et reliqua.

℣ Homilia. e. Ambrosij epi.

Ascendēs aūt in vnā naui q erat Simōis rogauit vt abduceret a terra aliquantulum. Ubi dñs multis ipartiuit varia gña sanitatū, nec tpe nec loco cepit a studio sanādi turba cohiberi. Uelp icubuit, ppū lequebāt. Stagnū occurrit, turbe vrgebāt: & ideo alcendit in petri nauim hec est ila nauis q scōm Matthēū adhuc fluctuat: scōm Lucā repleī piscib⁹, vt et pricipis eccleſie fluctuātis, & piterio ea exuberātis agnoscas. Pisces em sunt q hanc enauigāt vitam. Ubi adhuc discipulis Chzistus dozmit: hic pcipit. Dozmit em tepidis vigilat perfectis. Sed quēadmodū dozmiat Chzistus audistis dicentē in ppheta. Ego dozmio & coz meū vigilat. Et sanctus Matthe⁹ recte nō ptermittendum putauit eterne indicīū pticīs

tis vbi impauit vētis. Nō
est enim humana doctrina
sicut audistis Judeos dice-
re: verbo imperat spiritib⁹:
sed celestis maiestatis mīs-
gne, q turbatū sedat mare
& diuine vocis imperio ob-
sequūtur elementa, atq; in-
sensibilia sensum accipiunt
obsequendi. Diuine myste-
riū gratie reuelatur, q fluct⁹
miteleunt seculi: verbo im-
mundus spūs conquiescit.
Nō altero alterū reflectit:
sed vtrumq; celebratur. Ha
bes miraculū in elementis,
habes documentum in my-
sterijs.

Oratio.

Da nobis ꝙs dñe, vt &
mundi cursus pacifi-
ci nobis tuo ordine dirigat
& ecclesia tua tranquilla de-
votione letetur. per.

Feria sēda ex Exodo. L.i

Accepit autē Amram
vxorem Jochabed pa
truelē suam, que peperit ei
Aaron & Moysen & Mariā.
Fueruntq; anni vite Amrā
centum triginta septē. Filij
quoque Jsaar: Coze, & Ne-
pheg, & Zechri: Filij quoq;
Oziel, Misael, & Elisaphā,
& Sethri. Accepit aūt Aaron
vxorē Elisabeth filiā Jmi-
nadab, sororē Naason, que
peperit ei Nadab & Abiu, &
Eleazar, & Ithamar. Filij
quoq; Coze, Jser & Elcana,
& Abiasaph: he sunt cogna-
tiones Cozitarum. At vero
Eleasar filius Aarō accepit
vxorē de filiabus Phutiel,
que peperit ei Phinees: hi
sunt pzincipes familiarum
Leuiticarū per cognatiōes
suas. Jste est Aarō & Moy
ses, quibus pzecepit dñs vt
educerēt filios Jsrael de ter
ra Egypti per turmas suas
Hi sunt qui loquuntur ad
Pharaonē regē Egypti, vt
educant filios Jsrael de E-
gypto: iste est Moyses & Aa
ron in die qua locutus est
dominꝰ ad Moysen in terra
Egypti. Et locutus est dñs
ad Moysen dicens: Ego do
minus loquere ad Pharao-
nem regem Egypti, oīa que
ego loquor tibi. Et ait Moy
ses cozā dño: En incircun-
cisus labijs sum, quomodo
audiet me Pharao?

Dixitq; dñs ad Moysen:
Ecce constitui te deū Pha- Cap. 7
raonis, & Aarō frater tuus
erit pzopheta tuus. Tu lo-
queris ei oīa que mādo tibi
& ille loquet ad pharaonem
vt dimittat filios Jsrael de
terra sua. Sed ego indura-
bo coz eius, & multiplicabo
signa & ostenta mea in terra
Egypti, & non audiet vos,
immittāq; manū meā sup
Egyptū, & educā exercitū &
populū meū filios Jsrael de

terra Egypti p iudicia mā-
ma. Et scient Egyptij qꝛa
ego sum dñs qui extēderim
manū meā super Egyptū,
& eduxerim filios Israel de
medio eoꝝ fecit itaqꝫ Moy
ses & Aaron sicut præceperat
dominus, ita egerunt.

¶ Ex actis apostolorum.

Lectio secunda.

Ca.17 Cum aūt perambulas-
sent Amphipolim & A-
polloniā, venerunt Thessa
lonicam, vbi erat synagoga
Judeoꝝ. Secundū consue
tudinē autē paulus introi-
uit ad eos, & p sabbata tria
disserebat eis de scripturis,
adaperiens & insinuās quia
Christū oportuit pati & re-
surgere a mortuis, & qꝛa hic
est Christus Jesus quē ego
annuntio vobis. Et quidā
ex eis crediderunt, & adiūcti
sunt paulo et Sile, & de colē
tibus gentilibus multitudo
magna, & mulieres nobiles
non pauce. Zelantes autem
Judei, assumentes qꝫ de vul
go viros quosdā malos, et
turba facta, concitauerūt ci-
uitatē. & assistentes domui
Jasonis, querebāt eos pro-
ducere in populū. Et cū nō
inuenissent eos, trahebant
Jasonē & quosdā fratres ad
principes ciuitatis clamā-
tes: Quoniā hi qui orbem
concitant, & huc venerunt,
hs suscepit Jason, & hi oēs
cōtra decreta Cesaris faciūt
regē alīū dicentes esse Jesū
Cōcitauerūt aūt plebem &
principes ciuitatis audien-
tes hec. Et accepta satisfa-
ctione a Jasone & ceteris
dimiserunt eos. Fratres ve
ro confestim per noctē dimi
serūt Paulū & Silā in Ber
rhoeā: Qui cū venissent in
synagogā Judeoꝝ intro
ierunt. Hi aūt erāt nobilio
res eoꝝ, qui sunt Thessalo
nice, qui susceperunt verbū
cū omni auiditate, quotidie
scrutantes scripturas, si hec
itq se haberēt. Et multi qdē
crediderunt ex eis, & mulier
gentiliū honestarum, & viri
non pauci. Cum aūt cogno
uissent in Thessalonica Ju
dei qꝛa & Berrhoe predicatū
est a Paulo verbum Dei, ve
nerunt & illuc, cōmouentes
& turbantes multitudinem
Statimqꝫ tūc Paulū dimi-
serunt fratres, vt iret vsqꝫ
ad mare. Silas aūt & Timo
theus remanserūt ibi. Qui
aūt deducebant Paulū, per
duxerunt eum vsqꝫ ad Athe
nas: & accepto mandato ab
eo ad Silā & Timotheū vt
quā celeriter venirēt ad se,
profecti sunt. Paulus autē
cū Athenis eos expectaret,
incitabatur spiritus eius in
ipso, videns idololatrie de-

ditam ciuitatem. Disputabat igitur in synagoga cum Judeis & colētibus, & in foro per oēs dies ad eos q̄ aderant. Quidā aūt Epicurei & Stoici philosophi disserebant cū eo, & quidā dicebant: quid vult seminiverbius hic dicere? Alij vero: Nouoz̄ demoniozū videt annūtiatoz esse, q̄a Jesus & resurrectionem annūtiabat eis. Et apprehensum eū, ad Areopagū duxerūt dicētes: possumus scire que est hec noua que a te dicitur doctrina? noua enim quedam infers auribus nostris. Volumus ergo scire quidnam velint hec esse.

¶ Feria tertia ex Exodo.

Lectio prima.

Erat aūt Moyses octoginta annoz̄, & Aaron octogintatrium, qñ locuti sūt ad Pharaonē. Dixitq̄ dñs ad Moysen & Aaron: Cum dixerit vobis pharao: Ostēdite signa, dices ad Aaron. Tolle virgā tuā, et proiice eā coram pharaone, ac vertet in colubz̄. Ingressi itaque Moyses & Aaron ad pharaonē, fecerunt sicut preceperat dñs: Tulitq̄ Aaron virgā coram pharaone & seruis eius que versa est in colubzum. Vocauit aūt pharao sapientes & maleficos, et fecerunt etiā ipsi per incantationes egyptiacas & arcana quedā similiter prosecerunt q̄ singuli virgas suas, que verse sunt in draconēs, sed deuorauit virga Aaron virgas eoz̄. Induratū q̄ est coz pharaonis & non audiuit eos, sicut preceperat dñs. Dixit aūt dñs ad Moysen: Ingrauatum est coz pharaonis & nō vult dimittere populū. Vade ad eū mane: ecce egredietur ad aquas, & stabis in occursum eius super ripā fluminis, & virgā que cōuersa est in draconē, tolles in manu tua, dicesq̄ ad eū: Dñs deus Hebreoz̄ misit me ad te dicens: Dimitte populū meū vt sacrificet mihi in deserto & vsq̄ ad presens audire noluisti. Hec igitur dicit dñs: In hoc scies quod sim dñs: ecce percutiam virga que in manu mea est, aquam fluminis, & vertetur in sanguinē pisces quoq̄ qui sunt in fluuio morientur & cōputrescēt aque & afflīgētur egyptij bibentes aquam fluminis. Dixit quoq̄ Dominus ad Moysen: Dic ad Aaron: Tolle virgam tuam, et extende manum tuam super aquas Egypti, et super fluuios eoz̄um, et riuos ac paludes, et omnes lacus aquaz̄, vt vertātur in sanguinē

& sit cruor in oi terra Egypti, tā in ligneis vasis q in saxeis. Fecerunt q ita Moses & Aaron sicut præceperat dñs & eleuās virgā percussit aquā fluminis coram Pharaone & seruis eius que versa est in sanguinē. Et pisces q erāt in flumine mortui sunt cōputruitq fluuius, & non poterant Egyptij bibere aquā fluminis, & fuit sāguis in tota terra Egypti. Fecerunt q similiter malefici Egyptiorū incantationibus suis, & indurata est cor Pharaōis, nec audiuit eos, sicut præceperat dñs. Auertitq se & ingressus est domū suam, nec appposuit cor etiā hac vice. Foderūt aūt oēs Egyptij per circuitū fluminis aquā vt biberent, non essi poterāt bibere aquā fluminis. Impleti q sunt septē dies, postquā percussit dñs fluuium.

¶ Ex actis apostolor. Le. ij.

ATheniēses aūt oēs & aduene hospites, ad nihil aliud vacabāt, nisi aut dicere aut audire aliq̄d nouī. Stans autē Paulus in medio Areopagi, ait: Viri Athenienses, per oīa quasi superstitiosiores vos video. Pæteriens enim & videns simulachra vestra, inueni et arā in qua scriptū erat Ignoto deo. Quod ergo ignorātes colitis hoc ego annūtio vobis. Deus qui fecit mundū & omnia que in eo sunt, hic celi & terre cū sit dñs, nō in manu factis tēplis habitat, nec manibus humanis colitur, indigens aliquo cū ipse det omnibus vitā & inspiratiōnē & oīa: fecit q ex vno, oē genus hominū inhabitare super vniuersam faciē terre, definiens statuta tempora, & terminos habitationis eorū querere deū si forte attrectent eū aut inueniāt quamuis non lōge sit ab vnoq̄q nostrum. In ipso enim viui mus & mouemur & sumus, sicut & quidā vestrorū poetarū dixerunt: Ipsius enim & genus sumus. Genus ergo cū simus Dei non debemus existimare auro & argēto, aut lapidi sculpture artis & cogitationis hominis diuinū esse simile. Et tēpora quidem huius ignorātie despiciens deus, nūc annuntiat hominibus vt omnes vbiq̄ penitētiam agant, eo quod statuit diē in quo iudicaturus est orbē in equitate in viro in quo statuit, fidem præbens omnibus suscitans eū a mortuis. Cū audissent autem resurrectionē mortuorū: quidā quidē irridebant, quidā vero dixerūt Audiemus te de hoc iterū.

Dic Paul⁹ exiuit de medio eor. Quidā vero viri adhe rentes ei, crediderūt in quibus ꝙ Dionysius Areopagita, ꝙ mulier nomine Damaris et alij cum eis.

Post hec egressus ab Athenis venit Corinthū, ꝙ inueniens quendā Judeū, noīe Aquilā Ponticum genere, qui nuper venerat ab Italia, ꝙ Priscillā vxorē eius, eo quod precepisset Claudi⁹ discedere oēs Judeos Roma accessit ad eos: ꝙ ꝗa eiusdē erat artis manebat apud eos, ꝙ operabatur, erāt aūt scenofactorie artis. Et disputabat in synagoga per oē sabbatū, interponens nomē dñi Jesu, suadebatq; Judeis ꝙ Grecis. Cū venissent aūt de Macedonia Silas ꝙ Timothes, instabat verbo Paulus, testificans Judeis esse Christū Jesum. Contradicentibus aūt eis ꝙ blasphemantibus, excutiens vestimenta sua dixit ad eos: Sāguis vester super caput vestrū. Mundus ego, ex hoc ad gentes vadam. Et migrās inde intrauit in domum cuiusdā, nomine Titi iusti, colentis deū, cuius domꝰ erat cōiūcta synagoge. Crispus aūt archisynagogus credidit dño, cum oī domo sua, ꝙ multi Corinthioꝝ audientes credebāt, ꝙ baptizabant

¶ Feria.iiij. ex Exodo. I.

Dixit quoq; dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonē, ꝙ dices ad eū. Hec dicit dñs: Dimitte populū meum, vt sacrificet mihi. Si autem nolueris dimittere, ecce ego percutiam oēs terminos tuos ranis: Et ebulliet fluuius ranas, que ascendēt ꝙ ingredientur domū tuā, cubiculū lecti tui ꝙ sup stratū tuū, ꝙ in domos seruoꝝ tuoꝝ, ꝙ in populū tuū, ꝙ in furnos tuos, et in reliquias ciboꝝ tuoꝝ, ꝙ ad te ꝙ ad populū tuū, et ad oēs seruos tuos intrabunt rane. Dixitq; dñs ad Moysen. Dic ad Aaron: Extende manū tuā super fluuios ac super riuos ꝙ paludes, ꝙ educ ranas super terrā Egypti. Extendit Aaron manū sup aquas Egypti, ꝙ ascenderūt rane, operueruntq; terram Egypti. Fecerūt aūt ꝙ malefici per incātationes suas similiter, eduxerūtq; ranas super terrā Egypti. Vocauit aūt Pharao Moysen ꝙ Aaron, ꝙ dixit eis: Orate deminū vt auferat ranas a me ꝙ a populo meo, ꝙ dimittam populum vt sacrificet dño. Dixitq; Moyses ad Pharaonē: Cōstitue mihi qñ deprecer pro te ꝙ pro seruis tuis

Ca. 8.

& pro populo tuo, vt abigan
tur rane a te & a domo tua
& a seruis tuis, et a populo
tuo, & tantū in flumine re-
maneant. Qui respondit:
Cras: At ille: Iuxta inquit
verbū tuum faciā, vt scias
qm̄ non est sicut dñs Deus
noster. Et recedēt rane a te
& a domo tua, & a seruis tu-
is, et a populo tuo, & tantū
in flumine remanebūt. Eg-
gressiq; sunt Moyses & Aa-
ron a Pharaone & clamauit
Moyses ad dñm pro spon-
sione ranarū quā cōdixerat
Pharaoni. Fecitq; dñs iux
ta verbū Moysi, & mortue
sunt rane de domibus, et de
villis & de agris. Congrega
uerunt q; eas in immensos
aggeres, & cōputruit terra.
Videns aūt Pharao quod
data esset requies, ingraua-
uit cor suum, & non audiuit
eos, sicut pceperat dñs.

℣ Ex Actis Apostolorum.

Lectio secunda.

DIxit autē dñs nocte
per visionem paulo:
Noli timere, sed loquere et
ne taceas, propterea qō ego
sum tecū, et nemo apponet
tibi vt noceat te, qm̄ popu-
lus est mihi multus in hac
ciuitate. Sedit autē ibi an-
nū & sex menses, docēs apud
eos verbum Dei. Gallione
autē pconsule Achaie, in-
surrexerūt vno animo Iu-
dei in paulum, & adduxerūt
eū ad tribunal, dicētes: Cō
tra legē hic persuadet homi
nibus colere deū. Incipiēte
autē paulo aperire os dixit
Gallio ad Iudeos. Si ādē
esset iniquū aliquid, aut fa-
cinus pessimū, o viri Iudei
recte vos sustinerem: ū vero
questiones sunt de verbo, et
nominib⁹ legis vestre, vos
ipsi videritis: iudex ego ho
rū nolo esse, & minauit eos
a tribunali: apprehendētes
aūt oēs Sosthenē principē
synagoge, percutiebāt eum
ante tribunal, & nihil eoz
Gallioni curae erat. Paulus
vero ē adhuc sustinuisset
dies multos, fratribus va-
lefaciens, nauigauit in Sy-
riā, & cū eo pscilla & Aquila
qui sibi totonderat in Cen
chreis caput: habebat enim
votū. Deuenitq; Ephesum
& illos ibi reliquit. Ipse ve-
ro ingressus synagogā, dis-
putabat cū Iudeis. Rogan
tibus aūt eis vt amplioꝛi
tēpoze maneret, nō cōsensit
sed valefaciens, & dicēs. Ite
rum reuertar ad vos, Deo
volēte, pfectus est ab Ep-
heso. Et descēdēs Cesareā
ascendit, & salutauit eccle-
& descendit Antiochiā. Et
facto ibi aliquanto tempoze
pfectus est, perābulās ex

ordine Galatiã regionem & Phrygiã cõfirmans oẽs discipulos. Iudeus autẽ q̃dã, Apollo noie, alexandrinus genere, vir eloquẽs deuenit Ephesum, potens in scripturis. Hic erat edoctus viã domini, & feruens spũ loquebatur & docebat diligẽter ea q̃ sunt Jesu, sciens tm̃ baptisma Joannis. Hic ergo cepit fiducialiter agere in synagoga. Quẽ cũ audissent Priscilla & Aquila, assumpserũt eũ, & diligẽtius exposuerũt illi viã dñi. Cum autẽ vellet ire Achaiã, exhortati fratres scripserunt discipulis, vt suscipierẽt eũ. Qui cũ venisset contulit multũ his qui crediderant. Vehemẽter enim Judeos reuincebat publice ostendẽs per scripturas, esse Christum Jesum.

Feria quinta ex Exodo.

Lectio prima.

Dixitq̃ dñs ad Moysen: Loquere ad Aaron: Extende virgã tuam, & percute puluerẽ terre & sint cyniphes in vniuersa terra egypti. Fecerunt q̃ ita. Et extendit Aaron manũ, virgam tenens, percussitq̃ puluerẽ terre & facti sunt cyniphes in hominibus & iumẽtis: omnis puluis terre vertus est in cyniphes per totã terram Egypti. Fecerunt q̃ similiter malefici incantationibus suis, vt educerent cyniphes, & nõ potuerũt: erãt que cyniphes tã in hominibus quam in iumentis. Et dixerunt malefici ad pharaonem, Digitus Dei est hoc, indurataq̃ est cor pharaõis & non audiuit eos sicut prẽceperat dñs. Dixit quoq̃ ad minus ad Moysen: Cõsurge diluculo, & sta coram pharaõe, egredietq̃ ille ad aquas, & dices ad eũ: Hec dicit dñs Dimitte populũ meũ vt sacrificet mihi. Quod si nõ dimiseris eũ: ecce ego immittam in te & in seruos tuos, & in populũ tuũ, & in domos tuas oẽ genus muscarum, & implebũtur omnes domus Egyptiorũ muscis diuersi generis, & vniuersa terra in qua fuerint: Faciãq̃ mirabilẽ in die illa terrã Gessen, in qua ppulus meus est, vt non sint ibi muscẽ: vt scias quoniam ego dñs in medio terre. Ponãq̃ diuisionẽ inter populũ meũ & populum tuum eras erit signũ istud. Fecitq̃ dñs ita. Et venit muscа grauissima in domos pharaonis & seruorum eius & in omnem terram Egypti corruptaque est terra ab huiuscemodi muscis. Vocauitque Pharao Moysen et Aaron, et ait eis: Ite et

sacrificate deo vestro, in ter
ra hac. Et ait Moyses: Nō
potest ita fieri abominatio-
nes eñ Egyptiozū immo-
labimus dño deo nostro? qđ
si mactauerimus ea que co-
lunt Egyptij cozā eis, lapi-
dibus nos obruent. Viam
triū dierū pergemus in soli
tudinē, & sacrificabimus do
mino deo nostro, sicut pzece
pit nobis. Dixitq; Pharao
Ego dimittā vos vt sacri-
ficetis dño deo vestro in de
serto: veruntamē lōgius ne
abeatis, rogate pzo me. Et
ait Moyses: Egressus a te
ozabo dñm, & recedet musca
a Pharaone, & a seruis suis
& a populo eius cras: verū
tamen noli vltra fallere, vt
non dimittas populū sacri-
ficare dño. Egressus q; Moy
ses a Pharaone, ozauit do-
minū. Qui fecit iuxta ver-
bū illius, & abstulit muscas
a Pharaone, & a seruis suis
& a populo eius: nō supfuit
ne vna quidem. Et ingraua
tum est coz pharaonis: ita
vt ne hac quidē vice dimit-
teret populum.

¶ Ex actis apostolor. L. ij.

Ca.19

Factū est aūt cū Apol-
lo esset Cozinthi, vt
Paulus peragratis superio
ribus partib⁹, veniret Ephe
sum, & inueniret quosdā dis
cipulos, dixitq; ad eos: Si
spiritū sanctū accepistis cre
dentes? At illi dixerunt ad
eū: Sed neq; si spūs sanct⁹
est, audiuim⁹. Illi vero ait:
In quo ergo baptizati estis
Qui dixerunt: In Joānis
baptismate. Dixit aūt pau
lus: Joannes baptizauit ba
ptismo penitentie populum
dicens: in eū qui vēturus est
set post ipsum, vt crederent
hoc est, in Jesum. His audi
tis, baptizati sunt in nomi-
ne dñi Jesu. Et cum impo-
suisset illis manus paulus
venit spiritus sanctus sup
eos, & loquebātur linguis &
prophetabāt. Erāt aūt oēs
viri fere duodecim. Intro-
gressus aūt synagogā, cum
fiducia loquebatur p tres
menses, disputās & suadens
de regno Dei. Cū aūt q̄dā
indurarētur & non crederēt
maledicētes viā dñi cozam
multitudine, discedens ab
eis, segregauit discipulos,
quotidie disputās in schola
Tyranni cuiusdā. Hoc aūt
factū est per bienniū. Ita vt
oēs qui habitābat in Asia,
audirent verbū dñi, Judei
atq; gētiles. Virtutes q; nō
quaslibet faciebat deus per
manū pauli, ita vt etiā su-
dāria & semi
cinctia, & recedebāt ab eis lā
guozes, & spiritus nequam

egrediebãtur. Tentauerũt aũt quidã ex circũeuntib⁹ Judeis exorcistis inuocare super eos qui habebãt spũs malos, nomẽ dñi Jesu dicẽtes: Adiuro vos per Jesum quẽ Paulus prædicat. Erãt aũt cuiusdã Judei, nomine Sceue, principis sacerdotũ septẽ filij, qui hoc faciebant. Respondens aũt spũs nequã dixit eis: Jesũ noui, & Paulũ scio: vos autẽ qui estis? Et insiliẽs in eos homo in quo erat demoniũ pessimũ, & dominatus amborũ, inualuit cõtra eos, ita vt nudi & vulnerati effugerent de domo illa. Hoc aũt notũ factũ est omnibus Judeis atq; gẽtilibus qui habitabãt Ephesi: & cecidit timor dñi super oẽs illos, & magnificabatur nomen dñi Jesu. Multique credentiũ veniebant confitẽtes & annũtiãtes actus suos. Multi autem ex eis qui fuerant curiosa sectati, contulerũt libros, & cõbusserũt eos coram oibus, & cõputatis pretijs illorũ, inuenerunt pecuniam denariorum quinquaginta millium. Ita fortiter crescebat verbũ Dei, & cõfirmabatur. His aũt expletis proposuit Paulus in spiritu, transita Macedonia et Achaia, ire Jerosolymam dicens: postq; fuero ibi, oportet me & Romã videre. Mittens autẽ in Macedoniam duos ex ministrãtibus sibi Timotheũ & Erastũ, ipse remansit ad tempus in Asia.

℣ Feria sexta ex Exodo.

Lectio prima.

Dixit aũt dominus ad Moysen: Ingredere ad pharaonem & loquere ad eũ. Hec dicit dñs deus Hebreorũ: Dimitte populum meũ vt sacrificet mihi. Nõ si adhuc renuis et retines eos: ecce manus mea erit super agros tuos & super equos & asinos & camelos & oues et boues pestis valde grauis: Et faciet dñs mirabile inter possessiones Israel, & possessiones Egyptiorũ, vt nihil omnino pereat ex his q̃ pertinẽt ad filios Israel. Constituitq; dñs tẽpus, dicens: Cras faciet dñs verbũ istud in terra. Fecit ergo dñs verbũ hoc altera die, mortuaq; sunt oĩa animãtia Egyptiorum, de animalibus vero filiorum Israel nihil omnino periit. Et misit Pharao ad videndũ, nec erat quicquã mortuũ de his que possidebat Israel. Ingrauatumq; est cor pharaonis, & non dimisit populum. Et dixit dominus ad Moysen & Aarõ: Collite plenas manus cineris de camino, & spargat illũ

Ca. 9.

Moyses in celũ cozã Pha-
raone. Sitq; puluis super
omnẽ terrã Egypti, erunt
enim in hominibus,& iumen-
tis vlcera,& vesice turgẽtes
in vniuersa terra Egypti.
Tulerũtq; cinerẽ de camino
& steterũt cozã pharaone,et
sparsit illũ Moyses in celũ
factaq; sunt vlcera vesicarũ
turgentiũ in hominibus et
iumẽtis,nec poterãt maleſi
ci stare cozã Moyle pzopter
vlcera que in illis erãt,& in
omni terra Egypti. Judu-
rauitq; dñs coz pharaonis,
& nõ audiuit eos, sicut locu
tus est dñs ad Moysen.

¶Ex actis apostoloz. Le. ij.

HActa est autẽ illo tpe
turbatio nõ minima
de vía dñi. Demetrius enim
quidã,nomine,argentarius
facies edes argẽteas Diane
pzestabat artificibus nõ mo
dicũ questũ,quos cõuocãs
& eos qui huiusmodi erant
opifices, dixit: Viri, scitis
quia de hoc artificio est no-
bis acquisitio & videtis & au
ditis,da nõ solũ Epheſi,sed
pene totius Asie Paul⁹ hic
suadens auertit multã tur
bã,dicens, Quia nõ sunt dij
qui manibus fiunt. Nõ so-
lũ aũt hec periclitabitur no
bis pars in redargutione ve
nire: sed & magne Diane tẽ-
plum in nihilũ reputabitur
& destrui incipiet maiestas
eius, quam tota Asia et or-
bes colit. His auditis,reple
ti sunt ira,& exclamauerũt,
dicẽtes: Magna Diana E-
phesiozũ. Et impleta est ci-
uitas tota confusione,& im
petum fecerunt vno animo
in theatrum,rapto Caio &
Aristarcho Macedonibus,
comitib⁹ Pauli. Paulo aũt
volente intrare in populũ,
non permiserunt discipuli.
Quidã aũtẽ & de Asie pin-
cipibus qui erant amici ei⁹,
miserunt ad eũ rogantes ne
se daret in theatrũ. Alij aũt
aliud clamabant. Erat enim
ecclesia confusa,& plures nes
ciebant qua ex causa cõue-
nissent. De turba autem de
traxerũt Alexandrũ, propel
lentibus eũ Judeis. Alexã-
der autem manu silentio po
stulato volebat reddere ra-
tionem populo. Quẽ vt co-
gnouerunt Judeũ esse, vox
facta vna est omniũ quasi p
horas duas clamantiũ. Ma
gna Diana Ephesiozũ. Et
cum sedasset scriba turbas,
dixit: Viri Epheſi, quis enim
est hominũ qui nesciat E-
phesiozum ciuitatem culto
rem esse magne Diane Jo-
uis q; pzolis? Cum ergo his
contradici non possit,opoz-
tet vos sedatos esse & nihil
temere agere. Adduxistis

enim homines istos, neq; la
crimegos, neq; blasphemant
tes deam vestram. Quod si
Demetrius et qui cum eo
sunt artifices, habent ad
uersus aliquem causam, con
uentus fo[illegible]enses aguntur, & p
roconsules sunt accusent
mutuo. Si quid autem al
terius rei queritis, in legi
tima ecclesia poterit absolui
Nam & periclitamur argui
seditionis hodierne, cū nul
lus obnoxius sit de quo pos
sumus reddere rationē con
cursus istius. Et cum hec
dixisset dimisit ecclesiam.

¶ Sabbato ex Exodo.

Lectio prima.

Dixitq; dñs ad Moy
sen: Mane consurge,
& sta coram pharaone, & dices
ad eum: Hec dicit dñs He
breorū: Dimitte populum
meum vt sacrificet mihi.
Quia m hac vice mittā om
nes plagas meas super cor
tuū: & super seruos tuos, et
super populū tuum, vt scias
quod non sit similis mei in
omni terra. Nunc enī exten
dens manū meā percutiā te,
& populū tuū pestē, pibisq;
de terra. Idcirco aūt posui
te, vt ostendā in te fortitu
dinem meam, & narretur no
men meū in oī terra Adhuc
retines populū meum & nō
vis dimittere eū. En pluā
cras hac ipsa hora grandinē
multā nimis qualis nō fuit
in Egypto a die qua funda
ta est, vsq; in presens tēpus.
Mitte ergo iā nunc, & cōgre
ga iumēta tua, & oīa que ha
bes in agro, hoīes enim & iu
menta, & vniuersa que inuē
ta fuerint foris, nec cōgrega
ta de agris, ceciderit q; super
ea grando morientur. Qui
timuit verbū dñi de seruis
pharaonis, fecit cōfugere ser
uos suos & iumenta in do
mos, q; aūt neglexit sermo
nē dñi, dimisit seruos suos
& iumēta in agris. Et dixit
dñs ad Moysen: Extēde ma
nū tuā in celū, vt fiat grādo
in vniuersa terra Egypti su
per homines, & sup iumēta
& super omnē herbā agri in
terra Egypti. Extenditque
Moyses virgā in celū, & do
minus dedit tonitrua, & grā
dinē, ac discurrētia fulgura
sup terrā: pluitq; dñs gran
dinem super terrā Egypti.
Et grando & ignis mista pa
riter ferebātur, tantusq; fuit
magnitudinis, quanta ante
nunquam apparuit in vni
uersa terra Egypti ex quo
gens illa condita est. Et per
cussit grando in omni terra
Egypti cuncta que fuerunt
in agris, ab homine vsq; ad
iumentum, cunctamq; her
bam agri percussit grando &

omne lignū regionis cōfregit. Tāntū in terra Gessen vbi erāt filij Israel, grando non cecidit. Misit q̄ pharao ⁊ vocauit Moysen ⁊ Aarō dicens ad eos: Peccaui etiā nunc dñs iustus, ⁊ ego ⁊ populus meus impij. Orate dñm, vt desinant tonitrua dei ⁊ grādo, vt dimittā vos ⁊ nequaq̄ hic vltra maneatis. ¶ Exactis apostolorum. Lectio secunda.

Ca.20 POstquā autē cessauit tumultus, vocatis paulus discipulis ⁊ exhortatus eos, valedixit ⁊ profectus est vt iret in Macedoniā. Cū aūt perābulasset partes illas, ⁊ exhortat⁹ eos fuisset multo sermōe, venit ad Greciam vbi cū fuisset menses tres, acte sunt illi insidie a Judeis, nauigaturo in Syriā: habuitq̄ consiliū vt reuerteretur per Macedoniā. Comitatus est aūt eū Hospater Pyrrhi Berrhoensis. Thessalonicensiū vero Aristarchus ⁊ Secundus ⁊ Caius Derbeus ⁊ Timotheus. Asiani vero Tychicus ⁊ Trophimus. Hi cum precessissent, sustinuerūt nos Troade: nos vero nauigauimus post dies azymoz̄ a Philippis ⁊ venim⁹ ad eos Troadē in diebus quinq̄, vbi demoz̄ati sumus dieb⁹ septē. Una aūt sabbati cū cōuenissemus ad frāgendū panem: Paulus disputabat cū eis profecturus in crastinū, ꝓtraxitq̄ sermonē vsq̄ in mediā nocte. Erant aūt cē lāpades copiose in cenaculo vbi eramus cōgregati. Sedens aūt quidā adolescens nomine Eutychus super fenestrā, cū mergeretur somno graui, disputāte diu paulo, ductus somno cecidit de tertio cenaculo deorsum, et sublatus est mortuus. Ad quē cū descendisset Paulus incubuit super eū: ⁊ cōplexus dixit: Nolite turbari, aīa eni ipsius in ipso est. Ascendens aūt frangensq̄ panem ⁊ gustans, satisq̄ allocutus vsq̄ in lucē, sic ꝓfectus est. Adduxerunt aūt puerū viuentē, ⁊ consolati sunt non minime. Nos aūt ascendentes nauē, nauigauimus in Asson, inde suscepturi Paulū: sic em̄ disposuerat ipse p terrā iter facturus. Cū aūt cōueniss̄emus in Asson, assumpto eo, venimus Mitylenē. Et inde nauigātes, sequenti die venimus cōtra Chiū ⁊ alia die applicuim⁹ Samnū, ⁊ sequēti die venimus Miletū. Proposuerat enim paulus trāsnauigare Ephesū ne qua moza illi fieret in Asia. Festinabat em̄ si

possibile sibi esset, vt diē pentecostē faceret Ierololymis

¶ Dñica quinta post pentecosten. ex Exodo. Lectio. 1.

Hit Moyses: Cum egressus fuero de vrbe extendā palmas meas ad dñm: & cessabunt tonitrua, & grando non erit: vt scias quia dñi est terra: noui autē quōd & tu & serui tui necdū timeatis dñm deū. Linū ergo & hordeū læsum est, eo quod hordeū esset virēs, & linū iam folliculos germinaret. Triticū aūt, & far non sunt læsa, quia serotinaerāt. Egressusq; Moyses a pharaone extvrbe extendit manus ad dñm, et cessauerūt tonitrua & grādo nec vltra stillauit pluuia super terrā. Videns aūt pharaō quod cessasset pluuia, & grādo & tonitrua, auxit peccatā, & ingrauatū est cor eius & seruorū illius. Et indurauit nimis, nec dimisit filios Israel, sicut præceperat dominus per manum Moysi. ¶ Et dixit dñs ad Moysen: Ingredere ad pharaonem: ego enim indurauī cor eius, & cor seruorū illius, vt faciā signa mea hæc in eo, & narres in auribus filij tui & nepotū tuo rum, quoties contriuerim Egyptios, & signa mea fece rim in eis, & sciatis quia ego dñs. Introierūt ergo Moyses & Aaron ad pharaonē et dixerūt ei: Hec dicit dñs deus Hebreorū: Usquequo non vis subijci mihi? dimitte populū meū, vt sacrificet mihi. Si aūt resistis, & nō vis dimittere eū: ecce ego inducā cras locustā in fines tuos, que operiet superficiē terre nec quicquā eius appareat, sed comedatur qd̄ residuum fuerit grandini: corrodet enim ois a ligna, que germinant in agris. Et implebit domos tuas, & seruorū tuorū, & omniū Egyptiorū, quantā nō viderunt patres tui, & aui, exquo orti sunt super terrā vsq; in præsentē diem. Auertitq; se & egressus est a pharaone. Dixerunt aūt serui pharaonis ad eū: Usq;quo patiemur hoc scandalum? dimitte hoies vt sacrificēt domino deo suo: nonne vides qd̄ perierit Egyptus? Reuocauerūtq; Moysen & Aaron ad Pharaonē, qui dixit eis: Ite sacrificate dño deo vestro: quinā sunt qui ituri sunt? Ait Moyses: Cū parvulis nostris, & senioribus pergemus cū filijs & filiabꝰ, cū ouibus & armētis: est enim solēnitas dñi dei nostri. Et rñdit Pharao: Sic dñs sit vobiscū, qñ ego dimittam vos, & paruulos vestros: cui dubiū est qd̄ pessime cogi-

tetis? Non fiat ita: sed ite trihviri, & sacrificate dño, hoc est & ipi petistis. Statiqzeleti sūt de cōspectu pharaōis.

Ex actis apostolor. Le. ij

Hmileto aūt mittens Ephesū, vocauit maiozes natu ecclesie. Qui cū venissent ad eum, & simul essent, dixit eis: Vos scitis a pzima die qua ingressus sū in Asiā, qualiter vobiscū p omne tēpus fuerim, seruiēs dño cum oi humilitate & lachzymis, & tentationibus q̄ mihi acciderunt ex insidijs Judeozū: qūo nihil subtraxerim vobis vtiliū, quominus annuntiarē vobis & docerem vos publice & per domos, testificās Judeis atq; gentilibus in deum penitentiam, & fidem in dñm nostrū Jesum Chzistū. Et nūc ecce ego alligatus spiritu, vado in Jerusalē que in ea vētura sunt mihi, ignozās, nisi quod spiritus sanctus per oēs ciuitates mihi pzotestatur, dicens quoniā vincula & tribulatiōes Jerosolymis me manent. Sed nihil hozū vereoz: nec facio aīam meā pzetiosiozem quā me, dummodo consummem cursum meum & ministerium verbi quod accepi a domino Jesu testificari euangeliū gratie Dei. Et nunc ecce ego scio quia amplius nō videbitis faciem meā vos omnes per quos transiui pzedicans regnum Dei. Quapzopter cōtestoz vos hodierna die, qō mūdus sum a sanguine omnium. Non enī subterfugi quo minus annuntiarē omne consiliū Dei vobis. Attēdite vobis & vniuerso gregi in quo vos spūs sanctus posuit episcopos regere ecclesiam Dei, quam acquisiuit sanguine suo. Ego scio qm intrabunt post discessionem meam lupi rapaces in vos, non parcentes gregi. Et ex vobismetipsis exurgent viri loquentes pzuersa, vt abducant discipulos post se. Pzopter quod vigilate, memoria retinentes, qm per triennium nocte & die non cessaui cū lachzymis monere vnūquemq; vestrū. Et nunc commendo vos deo & verbo gratie ipsius, qui potens est edificare, et dare hereditatē in sanctificatis omnibus. Argentū, & aurū, aut vestē nullius cōcupiui. Sicut ipsi scitis qm ad ea que mihi opus erant, et his qui mecū sunt ministrauerunt manus iste. Oīa ostendi vobis, qm sic laborantes, oportet suscipere infirmos ac meminisse vbi dñi Jesu, qm ipse dixit. Beatius est magis, dare quā ac-

thete. Et tñ hec dixisset po
ñtigentibus suis ozauit cñ
oibus illis: Magnus autẽ
factus est omnium, ꝫ
prozumbẽtes super collum
Pauli oculabantur eñ, do-
lentes maxime in verbo qñ
dixerat, qñ amplius faciem
eius nñ essent visuri. Et de
ducebant eum ad nauem.

℣ Tertia lectio sẽm Matt.

In illo tpe, Dixit Je-
sꝰ discipulis suis, Amẽ
dico vobis nisi abñdauerit
iustitia vestra: plusq̃ scriba
rñ ꝫ Pharisẽozñ, nñ intrabi
tis in regnñ celozñ. Et reli.

℣ Homilia sci Aug. episco.

Non solñ illa mint
ma legis impleueritis
precepta que inchoant homi
nes, sed etiam ista que a me
adduntur qui non veni legẽ
soluere, sed adimplere, nñ in
trabitis in regnñ celozum.
Sed dicis mihi. Si de illis
mandatis minimis cum su
perus legeretur dixit mini
mñ vocari in regno celozñ,
quisquis vnñ ezñ soluerit
ꝫ secundñ suam solutionem
docuerit, magnñ añt vocari
quisquis ea fecerit et sic do-
cuerit, et ex eo iam in regno
celozum futurum esse quia
magnus est: quod opus est
addi legis preptis minimis
sua? In regno celozñ potest
esse, quia magnus est quis-
quis ea fecerit, et sic docue-
rit. Mua pzopter sic est acci-
pienda illa sententia. Mui
autem fecerit et docuerit sic
magnꝰ vocabitur in regno
celozum id est non secundñ
illa minima sed secundum
ea que ego dicturus sum.
Mue sunt autem ista? Ut
abundet (inquit) iustitia ve
stra super scribarñ ꝫ phari-
seozñ, quia nisi abñdauerit
non intrabitis in regnñ ce-
lozñ. Ergo qui soluerit illa
minima et sic docuerit, mini
mus vocabitur. Mui autẽ
fecerit, illa minima ꝫ sic do-
cuerit non magnus haben-
dus est, ꝫ idoneus regno ce-
lozum sed tamen non tam
minimus quam ille qui sol-
uerit.

Oratio.

Deus, qui diligentibꝰ
te bona inuisibilia p
parasti infunde cozdibus no
stris tui amozis affectñ vt
te in omnibus, ꝫ super oña
diligẽtes pzomissiões tuas
que omne desyderium supe
rant, consequamur. per.

℣ Feria secunda ex Exodo.

Lectio pzima.

Dixit autem dñs ad
Moysen: Extẽde ma
nñ tuã sup terrã egypti ad
locustam, vt ascendat super
eam, et deuozet omnem her
bam que residua fuerit grã
dini. Et extendit Moyses

virgam super terrã Egypti
& dñs induxit ventũ vrentẽ
tota die illa, & nocte, & mane
facto, ventus vrens leuauit
locustas. Que ascenderunt
sup vniuersam terrã egypti
& sederũt in cunctis finibus
Egypti oz̃ innumerabiles
quales ante illud tẽpus nõ
fuerũt nec postea future sũt
Operuerũt q̃ vniuersã sup
ficiẽ terre, vastantes omnia
Denozata est igitur herba
terre, & quicquid pomoz in
arboribus fuit, que grando
dimiserat, nihil quoq̃ oino
virens relictũ est in lignis, &
in herbis terre, in cũcta Egy
pto. Quã ob rem festinus
pharao vocauit Moysen et
Aaron, & dixit eis, Peccaui
in dominũ Deũ vestrum, &
in vos, sed nunc dimittite
peccatũ mihi etiã hac vice,
& rogate dñm Deũ vestrũ:
vt auferat a me moztẽ istã.
Egressusq̃ est Moyses de
conspectu pharaonis, & oza-
uit dñm. Qui flare fecit vẽ
tum ab occidente vehemen
tissimũ, & arreptã locustam
pzoiecit in mare rubrũ non
remansit nec vna quidem in
cunctis finibus Egypti. Et
indurauit dñs coz pharao-
nis, nec dimisit filios Israel
Dixit autem Dominus ad
Moysen. Extende manum
tuam in celũ: & sint tenebze

super terram Egypti tam
dense, vt palpari queãt. Ex
tenditq̃ Moyses manũ in
celum, et facte sunt tenebze
horribiles in vniuersa ter-
ra Egypti tribus diebus.
Nemo vidit fratrem suum
nec mouit se de loco in quo
erat, vbicunq̃ autem habi-
tabant filij Israel, lux erat.
Vocauitque pharao Moy-
sen & Aaron, & dixit eis: Ite
sacrificate Domino, oues
tantum vestre, et armenta
remaneant paruuli vestri
eant vobiscum. Ait Moy-
ses, Hostias quoq̃ et holo-
causta dabis nobis, que offe
ramus Domino Deo no-
stro. Cuncti greges pergent
nobiscum, nõ remanebit ex
eis vngula, que necessaria
sunt in cultum domini Dei
nostri, vpsertim cum igno-
remus quid debeat immo-
lari, donec ad ipsum locum
peruenianus. Indurauit
autem Dominus coz pha-
raonis, et noluit dimittere
eos. Dixitque Pharao ad
Moysen, Recede a me, & ca
ue ne vltra videas faciẽ meã
quocunque die apparueris
mihi, mozieris, Respondit
Moyses, Ita fiat vt locu-
tus es, non videbo vltra fa
ciem tuam.

℣ Ex actis apostolozum.

Lectio secunda.

Cum autē factum esset vt nauigaremus abstracti ab eis recto cursu venimus Choum, & sequenti die Rhodū, & inde patarā. Et cum inuenissemus nauē trāsfretantē in Phenicen, ascendentes nauigauimus. Cum apparuissemus autē Cypro, relinquentes eam ad sinistrā, nauigauimus in Syriam, & venim⁹ Tyrū, ibi em̄ nauis exponitura erat onus. Inuentis aūt discipulis, māsimus ibi diebus septem, qui paulo dicebant p spīm, ne adscenderet Jerosolymā. Et expletis diebus profecti ibamus, deducentibus nos oīb⁹ cū vxoribus & filijs vsq; foras ciuitatē: & positis genibus in littore, orauimus. Et cū vale fecissemus inuicē ascēdimus nauē, illi aūt redierūt in sua, Nos vero nauigatione expleta, a Tyro descendimus Ptolemaidam, & salutatis fratribus, māsimus die vna apō illos. Alia aūt die profecti, venim⁹ Cesareā. Et intrantes domuz Philippi euāgeliste, q̄ erat vnus de septē, māsimus apud eū. Huic aūt erāt quatuor filie Vgines, prophetā tes. Et cū mozaremur per dies aliquot, supuenit quidā vir a Judea propheta, nomine Agabus. Is cū venisset ad nos, tulit zonā Pauli & alligās sibi pedes & manus dixit, Hec dicit spūs sānctus, virū cui⁹ est zona hec, sic alligabūt i Jerusalē Judei, & tradēt in manus gentiū. Dō cū audissemus, rogabamus nos et q̄ loci illi⁹ erant, ne ascenderet Jerosolymā. Tūc rndit Paulus, & dixit, Quid facitis flētes & affligentes coz meū? Ego autē nō solū alligari, sed et mozi in Jerusalē paratus sum pzopter nomē dñi Jesu, & cū ei suadere nō possemus, q̄uim⁹ dicētes, Dñi voluntas fiat. Post dies autē istos pparati, ascendebamus in Jerusalē. Venerūt aūt quidam ex discipulis a Cesarea nobiscū, adducentes secū (apud quē hospitaremur) Jasonē quendā Cypziū: antiquū discipulū. Et cum venissemus Jerosolymā, libēter exceperunt nos fratres. Sequēti aūt die introibat paulus nobiscū ad Jacobum, omnesq; collecti sunt seniozes. Quos cū salutasset, narrabat p singula, que deus fecisset in gētibus per ministeriū ipsius.

Ca.11.

Feria.iij.ex Exodo.L.1.

ET dixit dñs ad Moysen: Adhuc vna plaga tangā pharaonē & Egyptū,

& post hec dimittet vos, et exire cōpellet. Dices ergo oī plebi vt postulet vir ab amico suo, & mulier a vicina sua vasa argentea & aurea. Dabit aūt dñs gratiā populo suo coram Egyptijs. Fuit q̄ Moises vir magn⁹ valde in terra Egypti coā seruis pharaonis: et omni populo. Et ait, Hec dicit dominus. Media nocte egredi ar in Egyptū, & moriet oē primogenitū in terra egyptioꝝ, a primogenito pharaonis q̄ sedet in solio eius, vsq̄ ad primogenitū ancille que est ad molā, & omnia primogenita iumentoꝝ. Eritq̄ clamor magnus in vniuersa terra Egypti, qualis nec aū fuit, nec postea futurus est. Apud omnes aūt filios Jsrael nō mutiet canis ab hoie vsq̄ ad pecus, vt sciatis quāto miraculo diuidat Dñs Egyptios et Jsrael. Descendēt q̄ oēs serui tui isti ad me, et adorabunt me, dicentes. Egredere tu & ois populus q̄ subiectus est tibi, post hec egrediemur. Et exiuit a pharaone iratus nimis. Dixit aūt dñs ad Moisen. Nō audiet vos pharao vt multa signa fiāt in terra Egypti. Moyses aūt & Aaron fecerūt oīa signa q̄ ostēta q̄ scripta sūt, coā pharaōe: & indurauit dñs coꝝ pharaōis, nec dimisit filios Jsrael de terra sua

¶ Ex actis Apostolor. L.ū.

Hec illi cū audissēt, magnificabāt deū, dicentes et. Vides frater q̄t milia sunt in Judeis q̄ crediderūt, & oēs emulatores sunt legis. Audierunt aūt de te quia discessionē doceas a Moyse coꝝ qui per gētes sunt Judeoꝝ, dicēs nō debere eos circuncidere filios suos, neq̄ cōm consuetudinem ingredi: quid ergo est? Vtiq̄ oportet conuenire multitudinē, audiēt enī te supueniss̄e. Hoc ergo fac, q̄ tibi dicimus. Sunt nobis viri quatuor, votū habētes super se, His assumptis sanctifica te cū illis et impende in illis, vt radāt capita, & sciēt oēs q̄a q̄ de te audierūt, falsa sunt, sed ambulas & ipse custodiēs legē. De his aūt qui crediderunt ex gētibus nos scripsimus, iudicantes vt abstineant se ab idolis immolato, & sanguine, & suffocato et fornicatione. Tūc paulus assumptis viris postera die purificatus cū illis intrauit in templū, annūtians expletionē dieꝝ purificatiōis donec offerretur pro vnoquoq̄ eoꝝ oblatio. Dū aūt septē dies cōsum-

marēt, hi q̄ de illa erāt Iu
dei, cū vidissent eū in templo,
cōcitauerūt oēm pplm, & in
iecerūt ei manus clamātes
Viri Israelite, adiuuate hic
est hō q̄ aduersus pplm & le
gē & locū hūc, oēs vbiq; do
ces, insup & gētiles induxit
in templū, et violauit sanctū
locū istū. Viderāt enī Tro
phimū Ephesiū in ciuitate
cū ipso, quē existimauerunt
q̄ illi in templū introduxisset
Paulus. Cōmotaq; est ciui
tas tota & facta est cōcursio
populi. Et apprehendentes
Paulū, trahebāt eū extra
templū, & statim clause sunt
ianue. Querentibus autē
eū occidere, nuntiatum est
tribuno cohortis. Quia to
ta confunditur Jerusalem.
Qui statim assumptis mi
litibus & centurionibus: de
cucurrit ad illos. Qui cum
vidissent tribunum & mili
tes, cessauerunt percutere
Paulū. Tunc accedens tri
bunus apprehendit eum, et
iussit eum alligari catenis
duabus, & interrogabat q̄s
esset, & quid fecisset. Illi au
tē aliud clamabant in tur
ba. Et cum nō posset certū
cognoscere p̄ tumultu, ius
sit duci eū in castra. Et cū
venisset ad gradus, conti
git vt portaret a militibus
ppter vim pplī. Sequebat

eū multitudo pplī clamās.
Tolle eū. Et cū cepisset in
duci in castra Paulus, dicit
tribuno, Si licet mihi loq̄
aliquid ad te? Qui dixit ei,
Grece nosti? Nonne tu es
Egyptius qui ante hos dies
tumultū cōcitasti, & eduxi
sti in desertum quatuor mi
lia virorum sicariorum? Et
dixit ad eū Paulus: Ego
homo sum quidē Judeus a
Tharso Cilicie, non ignote
ciuitatis municeps. Rogo
aūt te, permitte mihi loqui
ad populum. Et cū ille per
misisset, Paulus stās i gra
dib⁹, annuit manu ad plebē
& magno silētio facto, allocu
t⁹ est ligua Hebrea, dicens.

Feria iij. ex Exodo. L. i.

DIxit quoq; Dñs ad
Moisen & Aarō i ter Ca. 12
ra Egypti, Mēsis iste, vo
bis p̄incipiū mēsū: p̄im⁹
erit in mensibus anni. Lo
q̄mini ad vniuersum cetū
filiorū Israel: et dicite eis
Decima die mēsis hui⁹ tol
lat vnusquisq; agnū per fa
milias & domos suas. Sin
aūt minor est numerus vt
sufficere possit ad vescendū
qui coniunctus est domui
eius iuxta numerū aiarū q̄
sufficere possunt ad eum a
gni. Erit autē agnus absq;
macula, masculus anniculꝰ.

Juxta quẽritum tolletis ꝙ hedum, ꝙ seruabitis eũ vsq; ad quartã decimã diem mẽ sis huius, immolabitq; eũ vniuersa multitudo filiorũ Jsrael ad vesperam. Et sument de sanguine eius, ac ponẽt super vtrũq; postẽ, et in superliminaribus domorũ in quibus comedẽt illũ. Et edent carnes nocte illa assas agni, ꝙ azymos panes cũ lactucis agrestibus. Nõ comedetis ex eo crudũ qđ, nec coctum aqua, sed assum tantũ igni, caput cũ pedib⁹ eius et intestinis vozabitis. Nec remanebit quicq; ex eo vsq; mane, si qđ residuũ fuerit, igne cõburetis. Sic autẽ comedetis illum. Renes vestros accingetis, ꝙ calceamẽta vestra habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, ꝙ comedetis festinãter, est enĩ phase, id est transitus dñi. Et trãsibo per terrã Egypti nocte illa, percutiã omne primogenitũ in terra Egypti ab homine vsq; ad pecus, ꝙ in cũctis dijs egypti faciã iudicia ego dñs: Erit aũt sanguis vobis in signũ in edibus in quibus eritis, ꝙ videbo sanguinẽ trãsibo vos, nec erit in vobis plaga dissipans quãdo percussero terrã Egypti, Habebitis aũt hunc diem in monumentũ, ⁊ celebrabitis eã solẽnem dño in generationibus vestris cultu sempiterno. Septẽ diebꝰ azyma comedetis, in die primo nõ erit fermentũ in domibus vẽis, quicũq; comederit fermentatum, peribit anima illa de Jsrael, a primo die vsq; ad diem septimũ. Dies prima erit sancta atq; solennis, ⁊ dies septima eadem festiuitate venerabilis, nihil operis facietis in eis, exceptis his que ad vescendũ pertinent. Et obseruabitis azyma, in eadẽ enĩ ipsa die educam exercitum vẽm de terra Egypti, ⁊ custodietis diẽ istũ in generatiões vestras ritu perpetuo. Primo mẽse, quarta decima die mẽsis ad vesperã comedetis azyma vsq; ad diẽ vicesimã primã eiusdẽ mẽsis ad vesperã. Septẽ diebus fermẽtũ non inuenietur in domibus vestris, q̃ comederit fermẽtatũ, peribit anima eius de cetu Jsrael, tam de aduenis quã de indigenis terre. Omne fermentatũ nõ comedetis, in cũctis habitaculis vestris edetis azyma.

℣ Ex Actis Apostolorum. Cap.

Lectio secunda.

Viri fratres ⁊ patres, audite quam ad vos nũc reddo rationẽ. Cũ au-

dissent autē: ḡa Hebrea lin-
gua loqueretur ad illos, ma
gis p̄stiterunt silentium.
Et dixit. Ego sum vir Iu-
dæus, natus Tharso Cili-
cie, nutritus aūt in ista ciui
tate sec̄s pedes Gamalielis,
eruditus iuxta veritatē pa
terne legis, emulator legis,
sicut̄ vos oēs estis hodie q̄
hāc viā p̄secut̄s sum vsq; ad
mortē, alligās et tradēs in
custodias viros ac mulie-
res, sicut p̄mceps sacerdo-
tū mihi testimoniū reddit,
et oēs maiores natu a q̄b⁹
& epistolas accipiēs ad frēs,
Damascū pergebā, vt addu
cerem inde vinctos in Jeru
salem, vt punirent. Factum
est aūt eunte me & appropin
quāte Damasco media die
subito de celo circūfulsit me
lux copiosa, & decidēs in ter
ram, audiui vocē dicentem
mihi Saule Saule, q̄d me
p̄sequeris? Ego autē respō
di, Quis es dñe? Dixitque
ad me. Ego sum Jesus Na
zarenus quē tu p̄sequeris.
Et qui mecum erāt, lumen
quidē viderūt, vocē aūt nō
audierunt eius loquentis
mecum. Et dixi, Quid fa-
ciā dñe. Dñs autē dixit ad
me, Surgens vade Dama-
scū, & ibi tibi dicetur de om
nibus que te oportet face-
re. Et cū nō viderem p̄ cla-

ritate luminis illius, ad ma
nū deductus a comitib⁹ ve
ni Damascū. Ananias aūt
quidam, vir cōm legē, testi
monio habens ab oībus co
habitantibus iudeis, veni-
ens ad me & stans, dixit mi
hi, Saule frater, respice. Et
ego eadē hora respexi in eū.
At ille dixit, Deus patrum
nostrorū p̄ordinauit te, vt
cognosceres voluntatē eius
& videres iustū, et audires
vocē ex ore eius: quia eris te-
stis illius ad oēs hoēs, e-
orum q̄ vidisti & audisti. Et
nūc q̄d moraris? Exurge &
baptizare, et ablue peccata
tua inuocato nōie ipsius.
Factū est aūt reuertenti mi
hi in Jerusalē & orāti in tē
plo, fieri me in stupore men
tis, & videre illū dicentē mi
hi, Festina, et exi velociter
ex Jerusalē, q̄m nō recipiēt
testimoniū tuū de me. Et
ego dixi, Dñe, ipsi sciunt
quia ego erā cōcludens in car
cere, & cedens p synagogas
eos qui credebāt in te, & cū
funderet sanguis Stepha-
ni testis tui, ego astabā & cō
sentiebā, & custodiebā vesti
menta interficientiū illum.
Et dixit ad me. Vade, q̄m
ego in nationes longe mit-
tam te. Audiebant aūt eū
vsq; ad hoc v̄bum, & leua-
uerunt vocem suam, dicen

tes, Colle de terra huiusmodi: non enim fas est eum viuere.

Feria.v.ex Exodo.Le.1.

Vocauit aũt Moyses oẽs seniores filiorum Israel, & dixit ad eos. Ite tollẽtes animal p familias vrãs, & imolate phase. Fasciculũ q̃ hissopi tingite in sanguine q̃ est in limine, et aspgite ex eo supliminare, & vtrũq; postẽ, nullꝰ vẽm egrediat ostium domus sue vsq; mane. Trãsibit enim dñs pcutiẽs Egyptios, cũ q̃ viderit sanguinẽ in suppliminari & in vtroq; poste, trãscendet ostium domus, & nõ sinet pcussorẽ ingredi domos vrãs & ledere. Custodi ꝛbũ istud legitimũ tibi, & filijs tuis vsq; in eternũ: Cumq; introieritis terrã quã dñs deus daturus est nobis vt pollicitꝰ est, ob seruabitis ceremonias istas. Et cũ dixerint vobis filij vestri, Que est ista religio? dicetis eis Victima trãsitus dñi est, q̃ trãsiuit sup domos filiorũ Israel i Egypto pcutiens Egyptios, & domos nras liberãs. Incuruatusq; pplꝰ adorauit. Et egressi filij Israel fecerũt sicut pceperat dñs moysi & Aarõ. Factũ est aũt in nocte medio pcussit dñs omne pximogenitum in terra Egypti, a pximogenito pharaõis q̃ in solio eius sedebat, vsq; ad pximogenitũ captiue q̃ erat in carcere, et omne pximogenitũ iumentoꝝ. Surrexitq; Pharao nocte & oẽs serui eius, cũctaq; Egyptus, et oꝛtus est clamoꝛ magnus in Egypto neq; erat domꝰ i qua nõ iaceret moꝛtuus. Vocatisq; pharao Moyse & Aaron nocte, ait, Surgite, egredimini a populo meo, & vos & filij Israel, ite & immolate dño sicut dicitis. Oues vestras & armẽta assumite vt petieratis, & abeuntes bene dicite mihi. Vrgebantq; Egyptij populum de terra vt velociter dicentes, Oẽs moꝛiemur. Tulit igitur populus conspersam farinam antequã fermentaretur: et ligans in pallijs poluit super humeros suos. Fecerunt q̃ filij Israel, sicut pceperat Moysi, & petierũt ab Egyptijs vasa argentea et aurea, vestemq; pluriman. Dominus autem dedit gratiam populo coꝛã egyptijs vt commodarent eis, & spoliauerunt egyptios.

Ex Actis apostolor. I.ij.

Docẽtibus aũt eis, & pnũciẽtibus verbũ dei in omni ciuitate, & plurimis credentibus, tulerũt eos ad tribunal, dicentes, Quia hi contra decretum cesaris faciũt, dicentes alterum esse regem Iesum. Et cõmouerunt plebem & principes ciuitatis audientes hec. Et accepta satisfactione a Iasone & ceteris, dimiserunt eos. Fratres aũt statim per noctem emiserunt Paulum & Silam in Beroen. Qui cũ venissent illuc, ibant in synagogam iudeorum. Hi aũt erant nobiliores eoꝝ qui fuerunt Thessalonicis, qui susceperunt verbum cum omni auiditate, quotidie scrutantes scripturas si hec ita se haberent. Multi ergo ex eis crediderunt, et mulieres gentiles honestę, et viri non pauci. Cognouerunt aũt iudei Thessalonicenses, quia et Beroe a Paulo predicatum est verbum dei, venerunt et illuc commouentes et turbantes multitudines. Tunc statim fratres dimiserunt Paulum ire usque ad mare. Qui aũt deducebant eum, perduxerunt illum usque Athenas, et accepta mandatione ad Silam et Timotheum ut quam celerius venirent ad eum, profecti sunt.

ctantibus in aere, tulit tribunus induci eū in castra. ⁊ flagellis cedi, ⁊ torqueri eū, vt sciret propter quam causam sic acclamarēt ei. Et cū astrinxissent eū lozis, astāti dixit centurioni paulus dixit, Si hominē Romanū et indēnatū licet vobis flagellare. Quo audito, centurio accessit ad tribunū, ⁊ nūtiauit ei, dicens, quid acturus es? Hic enī homo, ciuis romanus est. Accedēs aūt tribunus dixit illi, Dic mihi, si tu Romanus es. At ille dixit, Etiam. Et rñdit tribunus, Ego multa summa ciuilitatem hanc consecutus sum. Et paulus ait, Ego autē ⁊ natus sum. Pzotin⁹ ergo discesserunt ab illo, q̄ eū torturi erāt. Tribunus quoq; timuit postq̄ resciuit ꝙa Romanus esset, ⁊ ꝙa alligasset eū. Postera aūt die volēs scire diligentius, qua ex causa accusaretur a Iudeis, soluit eum, ⁊ iussit sacerdotes conuenire et omne concilium, et pzoducens Paulū, statuit inter illos. Intendens aūt in concilium Paulus ait. Viri fratres, ego omni cōscientia bona conuersatus sum aīe dēo vsq; in hodiernū diē. Pzinceps aūt sacerdotū Ananias, pepit astātibus sibi, pcutere os eius. Tunc paulus dixit ad eū, Percutiet te deus, paries dealbate. Et tu sedēs iudicas me scdm legē, ⁊ cōtra legē iubes me pcuti. Et q̄ astabāt, dixerūt, Sūmum sacerdotē dei maledicis? Dixit aūt Paulus, Nesciebā fratres quia pzinceps est sacerdotū. Scriptū est enī, pncipē populi tui nō maledices. Sciēs aūt, paulus q̄a vna pars esset Sadduceoz, ⁊ altera phariseoz. exclamauit in cōcilio. Viri fratres ego phariseus sum filius pharisei, de spe ⁊ resurrectione mortuoz ego iudicoz. Et cum hec dixisset, facta est dissensio inter phariseos ⁊ Sadduceos, ⁊ soluta est multitudo. Sadducei aūt dicunt nō esse resurrectionē mortuoz, neq; angelum, neq; spm, pharisei autē vtraq; cōfitent. Factus est aūt clamoz magnus ⁊ exurgentes quidā phariseozum, pugnabant dicentes. Nihil mali inuenimus in homine isto, quid si spiritus locut⁹ est ei, aut angelus? Et cum magna dissentio facta esset timēs tribunus ne discerperet paulus ab ipsis, iussit milites descendere ⁊ rapere, eū de medio eoz, ac deducere eū i castra. Sequēti aūt nocte assistens ei Dñs, ait,

Constans esto, sicut essi testificatus es de me in Jerusalem, sic te opoztet et Rome testificari.

¶ Feria. vi. ex Exodo. L. i.

PRofectiq; sūt filij Israel de Rameste in Soccoth ferēta fere millia peditū virozū ablq; paruulis & mulieribus. Sed & vulgus promiscuū innumerabile ascēdit cū eis, oues & armēta & animantia diuersi generis multa nimis. Coxerūt q; farinā quā dudū de Egypto cōsperſam tulerāt, & fecerūt subcinericios panes azymos, neq; essi poterat fermētari cogētibus exire Egyptijs, & nullā facere sinētibus mozā, nec pulmēti dequā occurrerat pzeparare. Habitatio aūt filiozū Israel qua manserunt in Egypto, fuit quadzingentoz triginta annozū: Quibus expletis, eadē die egressus est omnis exercitus dñi de terra Egypti. Nox ista est obseruabilis Domini, quando eduxit eos de terra Egypti hāc obseruare debēt oēs filij Israel in generationib9 suis. Dixitq; Dñs ad Moisen & Aaron, Hec est religio phase. Dīs alienigena non comedet ex eo. Dīs aūt seruus emptiti9 circumcidet, & sic comedet. Aduena & mercenarius nō edēt ex eo. In vna domo comedetur, nec efferetis de carnib9 eius foras nec os illius confringetis. Dīs cetus filioz Israel faciet illud. Mō si ād̄s peregrinꝰ in vestrā volueritq; trāsire colonia, et facere phase dñi, circūcidet pzius oē masculinū eius, & tūc ite celebzabit, eritq; sicut indigena terre si ād̄s aūt circumcisus nō fuerit, nō vescet ex eo. Eadem lex erit indigene: & colono ād̄ peginat apud vos. Fecerūt q; oēs filij Israel sicut pzeceperat Dñs Moysi et Aaron. Et eadem die eduxit Dominus filios Israel de terra Egypti per turmas suas.

¶ Ex actis apostolor. Le. ij.

HActa aūt die collegerūt se ād̄ē ex Judeis, & deuonerūt se dicētes, neq; mādūcaturos, neq; bibituros, donec occiderēt paulū. Erāt aūt plus q; quadzagīta viri, q; hāc cōiurationem fecerāt: & accesserunt ad pn cipē sacerdotū & seniozes, et dixerunt, Deuotiōe deuouimus nos, nihil gustaturos, donec occidamus paulū. Nūc ergo vos notū facite tribuno cū cōcilio, vt pzoducat illū ad vos, tanq; aliquid certius cogniturī de eo Nos vero, pzius q; appzo-

pinquet parati sum? inter-
fecere illū. Quod cū audis-
set filius sozozis pauli insi-
dias, venit & intrauit in ca-
stra, nūtiauitq; paulo. Vo-
cās aūt paulus ad se vnum
ex centurionibus, ait. Adole
scentē hūc adduc ad tribu-
nū habet enī aliq̄d indicare
illi. Et ille quidē assumens
eū, duxit ad tribunū, & ait.
Vinctus Paulus rogauit
me, hūc adolescentē perduce
re ad te habentē aliq̄d loqui
tibi. Ipprehendēs aūt tri-
bunus manū illius, secessit
cū eo seorsum, & interroga-
uit illum, Quid est q̄d ha-
bes indicare mihi? Ille aūt
dixit, Judeis conuenit ro-
gare te, vt crastina die pro-
ducas paulū in cōcilium, qua
si aliq̄d certius inquisituri
sint de illo tu vero ne credi
deris illis, insidiantur enī
ex eis viri amplius quam
quadraginta, qui se deuoue
runt nō māducare neq; bibe
re, donec interficiāt eū, & nūc
parati sunt expectantes pro
missum tuū. Tribunus igi
tur dimisit adolescentē, pre
cipiēs ei ne cui loqueretur:
q̄m hēt nota sibi fecisset. Et
vocatis duobus cēturioni-
bus, dixit illis, Parate mi-
lites ducētos, vt eant vsq;
Cesareā, & eques septuagīta
& lancearios ducētos, & ter-
tia hora nocdis, & iumēta p-
parate vt imponētes paulū
saluū perducerēt ad Felicē
p̄sidē. (Timuit enī ne fora
te raperēt eū Judei & occide
rēt, & ipse postea calumniam
sustineret. tanq̄ accepturus
pecunias) scribēs ei epistolā
cōtinētē hec, Claudius Ly
sias optimo p̄sidi Felici
salutē. Vir hūc cōprehēsus
a Judeis: & incipiētē interfi
ci ab eis, supueniēs cū exer
citu, eripui, cognito q̄d Ro
manus est, volēsq; scire cau
sam quam obijciebant illi,
deduxi eū in cōcilium eorum.
Quē inueni accusari de q̄-
stionibus legis ipsorū, nihil
vero dignū morte aut vin-
culis habētē crimen. Et cū
mihi perlatum esset de insi-
dijs quas parauerāt illi, mi
si eū ad te, denūtiās & accu-
satoribus vt dicāt apud te.
Vale. Milites vero, sedm
p̄ceptum sibi assumentes
Paulū, duxerunt per no-
ctem in Antipatridē. Et p
stera die dimissis equitib?
vt cū eo irent reuersi sunt
ad castra. Qui cū venissent
Cesareā, & tradidissent epi-
stolā p̄sidi, statuerūt ante
illū & Paulū. Cū legisset au
tē & interrogasset de qua p
uincia esset, & cognouisset da
de Cilicia, Audiā te, inq̄t,
cū accusatores tui venerit

Jussitq; in pretorio Hero-
dis custodiri eum.

Sabbato ex Exodo. Le. 1.

Ca.13. DEutulq; est Dñs ad
Moisen, dicēs, Sāc-
tifica mihi oē primogenitum
quod aperit vuluā in filijs
Jsrael, tā de hoibus quam
de iumentis, mea sunt enim
omnia. Et ait Moyses ad
populū: Memētote diei hu
ius in qua egressi estis de E
gypto & de domo seruitu-
tis, qñ in manu forti edu-
xit vos Dñs de loco isto, vt
nō comedatis fermentatū
panem. Hodie egredimini
mēse nouarū frugū. Cūq;
introduxerit te Dñs in ter
ram Chananei & Hethei et
Amorrhei, & Heuei, & Jube
sei, quam iurauit patribus
tuis vt daret tibi terrā flu
entem lacte & melle, celebra-
bis hunc morem sacrorum
mēse isto. Septē diebus ve
sceris azymis, & in die septi
mo erit solēnitas Dñi. Azy
ma comedetis septem die-
bus, non apparebit apud te
aliquid fermentatum, nec
in cūctis finibus tuis. Nar
rabisq; filio tuo in die illo,
dicēs. Hoc est quod fecit mi
hi dñs quādo egressus sum
de Egypto. Et erit quasi si
gnum in manu tua, & quasi
monumentum ante oculos
tuos, & vt lex Dñi, semp sit
in ore tuo, in manu enim for-
ti eduxit te dñs de Egypto
Custodies hunuscemodi cul
tū statuto tēpore a diebꝰ in
dies Cūq; introduxerit te dñs
minus in terrā Chananei:
sicut iurauit tibi et patri-
bus tuis: & dederit tibi eā:
separabis omne quod ape-
rit vuluam dño, & quod pri
mitiuum est in pecoribus
tuis: quicqd habueris ma-
sculini sexus, cōsecrabis do
mino. Primogenitum asini
mutabis oue, quod si nō re
deueris, interfices. Omne
autem primogenitum ho-
minis de filijs tuis, precio
redimes.

¶ Ex Actis apostolorum. ca.24
Lectio secunda

POst quinq; autē dies
delcēdit princeps sacer
dotū Ananias, cum senio-
ribus quibusdā et Tertul
lo quodam oratore qui adie
runt presidē aduersus pau
lum. Et citato Paulo, ce-
pit accusare Tertullꝰ: di-
cēs. Cū in multa pace aga-
mus p te, & multa coꝛrigāt
p tuā prouidentiā, semp et
vbiq; suscipimus, optime
Felix, cū oī gratiarū actiōe
Ne diutius aūt te protra-
ham, oro: Breuiter audias
nos pro tua clemētia. Inue
nimus hūc hominē pestife-
rū & concitātē seditionē om

ubus Judeis in vniuerso
orbe, & authorē seditionis
secte Nazarenorū, qui etiā
templū violare conatus est
quē et apprehēsum volui-
mus iudicare. Supueniēs aūt tri
bunus Lysias, cū vi magna
extorsit eum de manibus no
stris: iubēs accusatores ei⁹
ad te venire, a quo poteris
ipse iudicās de oībus istis
cognoscere, de quib⁹ nos ac
cusamus eū. Iudicerūt aūt
& Judei, dicentes hec ita se
habere. Rādit aūt Paul⁹,
annuente sibi p̄side dicere.
Ex multis annis te esse iu
dicē genti huic sciens, bo
nō animo p̄o me satisfa
ciā. Potes ēm cognoscere,
q̄a non plus sunt mihi dies
quā duodecim, ex quo ascē
di adorare in Jerusalē, & ne
q̄ in templo inuenerūt me cū
aliquo disputantē, aut con
cursum faciētē turbe, neq;
in synagogis, neq; in ciuita
te, neq; p̄obare possunt ti
bi de quibus nūc me accu
sant. Cōfiteor aūt hoc tibi
deum, sic deseruio patrio de
o meo credēs oībus que in
lege & prophetis scripta sūt:
spē habēs in deū, quā et hi
ipsi expectāt, resurrectionē
futurā iustorū & iniquorū.
In hoc & ipse studeo hne of-

fendiculo cōscientiā habe-
re ad deū & ad homines sem
p. Post annos aūt plures,
eleemosinas facturus in gē
tem meā veni, & oblatiōes,
& vota in ḡbus inuenerūt
me purificatū in templo, nō
cū turba neq; cum tumul-
tu. Et apprehēderūt me cla
mantes, & dicentes. Tolle
inimicū nostrū. Quidam
ex Asia Judei quos opor te-
bat apud te p̄zesto esse & ac-
cusare, si quid haberent ad-
uersum me, aut hi ipsi dicāt
si quid inuenerūt in me int
quitatis cum stem in concī
lio, nisi de vna hac solum-
modo voce, qua clamaui in
ter eos, stans. Quoniam de
resurrectione mortuor ego
iudicor hodie a vobis. Di-
stulit aūt illos Felix, cer-
tissime sciēs de via hac, di-
cens, Cū tribunus Lysias
descenderit, audiam vos.
Jussitq; centurioni custodi-
re eū, & habere requiem nec
quemquam de suis p̄zohi-
bere ministrare ei. Post a-
liquot autem dies veniens
Felix cū Drusilla vrore sua
que erat Judea, vocauit
paulum, et audiuit ab eo fi-
dē que est in Christum Je-
sum. Disputāte aūt illo de
iustitia et castitate et de iu
dicio futuro, tremefactus
Felix respondit. Mō nūc cattinet

vadet pe aũt opoꝛtuno accersam te, simul & sperãs qꝫ pecunia ei daret a paulo, ꝓpter qꝫ & frequenter accersens eum, loquebatur cum eo Biennio autem expleto, accepit successozem Felix, Poꝛtium Festum. Volens autem gratiam ꝓstare Judeis Felix, reliquit Paulũ vinctum.

Dominica sexta post pentecosten ex Exodo.

Lectio ꝓma.

Cumqꝫ interrogauerit te filius tuꝰ cras, Dicens: Quid est hoc? Relpõdebis ei. In manu foꝛti eduxit nos dñs de terra Egypti, de domo seruitutis. Nã cũ iduratus esset Pharao, & nollet nos dimittere, occidit dñs oẽ ꝓmogenitũ in terra Egypti a ꝓmogenito hoïs vsqꝫ ad ꝓmogenitũ iumẽtoꝝ, idcirco immolo dño oẽ qꝫ aperit vuluã masculini sexus, et oĩa ꝓmogenita filioꝝ meoꝝ redimo. Erit igit quasi signũ i manu tua, & quasi appẽsum quid ob recoꝛdationẽ, ante oculos tuos eo ꝙ in manu foꝛti eduxit nos dñs de egypto. Igit cũ emisisset Pharao populũ, non eos duxit dñs ꝙ viã terre Philisthiim ꝟ vicina est, reputans ne foꝛte penitteret eum, si vidisset aduersum se bella cõsurgere et reuerteret in Egyptũ. Sed circũduxit ꝙ viã deserti, q̃ est iuxta mare rubꝝ. & armati ascenderũt filii Israel de terra Egypti. Tulit quoqꝫ Moises ossa Joseph secum eo quod adiurasset filios Israel dicens, Visitabit vos deꝰ, efferte ossa mea hinc vobiscũ. Profectiqꝫ de Socoth castrametati sunt in Ethan in extremis finibus solitudinis. Dñs aũt ꝓcedebat eos ad ostendendam viã per diem in columna nubis, & per noctem in columna ignis, vt dux esset itineris vtroque tempoꝛe. Nunquam defuit columna nubis per diem neqꝫ columna ignis per noctem, coram populo. Ca.25

Ex actis apostolorum,

Lectio secunda.

Festus ergo cũ venisset in ꝓuinciã: post tres dies ascẽdit Jerosolymã a Cesarea. Idẽqꝫ ei ꝓncipes sacerdotũ, & ꝓmi Judeoꝝ aduersus paulũ, & rogabãt eũ, postulãtes gratiã aduersus eũ, vt iuberet perduci eũ in Jerusalẽ, insidias intẽdẽtes vt interficerẽt eũ in via. Festus aũt rndit, seruari dẽ paulũ in Cesarea, se aũt maturius ꝓfecturũ. Qui ergo in vobis (ait) po

tentes sunt, descendentes simul, si quod est in viro crimen, accusent eum. Demoratus autem inter eos dies non amplius quam octo aut decem, descendit Cesaream, & altera die sedit p tribunali, & iussit paulū adduci. Qui cum perductus esset, circumsteterunt eum qui ab Jerosolyma descenderāt Judei, multas et graues causas obijcientes, quas non poterant probare Paulo rationem reddente, Quod neque in legem Judeorum, neq; in templum, neq; in Cesarem quicquam peccaui. Festus autem volens gratiam prestare Judeis, respondens Paulo, dixit, Vis Jerosolymā ascēdere, et ibi de his iudicari apud me? Dixit aūt Paulus. Ad tribunal Cesaris sto ubi me oportet iudicari, Judeis non nocui, sicut tu melius nosti. Si enim nocui, aut digna morte aliquid feci, nō recuso mori, si vero nihil est eorum quæ hi accusant me, nemo potest me illis donare: Cesarem appello. Tunc Festus cum consilio locutus, respondit, Cesarem appellasti? ad Cesarem ibis. Et cum dies aliquot transacti essent, Agrippa rex et Bernice descenderūt Cesaream ad salutandū Festū. Et cū dies plures ibi morarentur Festus regi indicauit de Paulo, dicēs, Vir quidā est derelictus a Felice vinctus, de q̄ cum essem Jerosolymis, adierūt me principes sacerdotum et seniores Judeorū postulantes aduersus illum damnationem. Ad quos respondi, quia non est Romanis consuetudo damnare aliquem hominem priusquā is q̄ accusat, p̄sentes habeat accusatores, locūq; defendēdi accipiat ad abluendā crimina quæ ei obijciuntur. Cum ergo huc conuenissent, sine vlla dilatione: in sequēti die sedēs pro tribunali iussi adduci virū. De quo, cū stetissent accusatores nullā causam deferebāt de q̄bus ego suspicabar malā, quæstiones vō quasdā de sua superstitione habebant aduersus eū, & de quodam Jesu defuncto, quē affirmabat paulus viuere. Hesitās autem ego de huiusmodi q̄stione dicebam, si vellet ire Jerosolymam, & ibi iudicari de istis, paulo autē appellante vt seruaretur Augusti cognitioni, iussi seruari eū donec mitterem eū ad Cesarē. Agrippa autem dixit

ad Festum. Volebam ꝫ ipse hominem audire. Cras (inquit) audies eum.

¶ Tertia lectio secundum Marcum.

In illo tpe, Cū turba multa esset cum Jesu nec haberent quod manducarent, convocatis discipulis ait illis. Miſereor super turbam, quia ecce iam triduo sustinent me nec habent quod manducent. Et reliqua.

Cap.8,

¶ Homilia sancti Ambrosii Episcopi.

Quotiescunq illa que ecclesia typum accepit a fluxu curata est sanguinis. Postea quam Apostoli ad euangelizandum regnum Dei sunt destinati gratie celestis impartiē alimētū: sed ḡbus impartiatur aduerte. Non ociosis nō in ciuitate quasi in synagoga vel secuſi dignitate residentibus, sed inter deserta querentibus Christum. Qui enim non fastidiunt ipsi recipiuntur ꝫ Christo, ꝫ cum eis loquitur Dei verbum, nō de secularibus sed de Dei regno. Et si qui corporalis gerunt vulnera passionis, his medicinam suam libenter indulget. Consequens igitur erat vt quos a vulnerum dolore sanauerat eos alimonijs spiritualibus a ieiunio liberaret. Itaque nemo cibum accipit Christi nisi fuerit ante sanatus. Et illi qui vocatur ad cenam prius vocando sananatur. Si claudus fuerit gradiendi facultatem, vt veniret accepit. Si lumine esset priuatus oculorum, domum vtique Domini nisi refulsa luce intrare non potuit. Vbique ergo mysterij ordo seruatur vt prius per remissionem peccatorū vulneribus medicina tribuatur, postea alimonia mense celestis exureret.

Oratio.

Deus virtutum, cuius est totum quod optimum insere pectoribus nostris amorem tui nominis, ꝫ psta in nobis religionis augmentum vt que sunt bona nutrias, ac pietatis studio, que sunt nutrita, custodias. Per Dominum nostrum Jesum, ꝫt

¶ Feria secunda, ex Exodo.

Lectio prima. Ca.14

Locutus est autem Dominus ad Moysen: dicens, Loquere filijs Israel, Reuertī castrentur e regione Phihahiroth que est inter Magdalum et ma

te contra Beelsephon, in conspectu eius castra ponetis super mare. Dicturusque est Pharao filijs Israel. Coartati sunt in terra, concluſit eos desertum. Et indurabo cor eius ac persequetur vos: et glorificabor in pharõe, et in omni exercitu eius, scientque Egyptij quia ego sum Dominus. Feceruntque ita, Et nuntiatum est regi Egyptiorum quod fugisset populus, immutatumque est cor Pharaonis, et seruorum eius super populum, et dixerunt. Quid voluimus facere vt dimitteremus Israel, ne seruiret nobis? Junxit ergo currum, et omnem populum suum assumpsit secum. Tulitque sexcentos currus electos, et quicquid in Egypto curruum fuit: et duces totius exercitus. Indurauitque Dominus cor Pharaonis regis Egypti, et persecutus est filios Israel at illi egressi erant in manu excelsa. Cumque persequerentur Egyptij vestigia precedentium, reperierunt eos in castris super mare, omnis equitatus et currus Pharaonis, et vniuersus exercitus erant in Phihahiroth contra Beelsephon, Cumque appropinquasset Pharao leuates filij Israel oculos, viderunt Egyptios post se, et timuerunt valde, clamauerunt que ad Dominum, et dixerunt ad Moysen, Forsitan non erant sepulchra in Egypto, ideo tulisti nos vt moreremur in solitudine, quid hoc facere volusisti, vt educeres nos ex Egypto? Nõne iste est sermo quem loquebamur ad te in Egypto, dicentes. Recede a nobis vt seruiamus Egyptijs, multo enim melius erat seruire eis, quam mori in solitudine. Et ait Moyses ad populum. Nolite timere: state, et videte magnalia Domini que facturus est hodie, Egyptios enim quos nunc videtis, nequaquam vltra videbitis vsque in sempiternum, Dominus pugnabit pro vobis, et vos tacebitis.

℣ Ex Actis Apostolorum. Lectio secunda.

ALtera autem die cum venisset Agrippa et Bernice cum multa ambitione, et introissent in auditorium cum tribunis et viris principalibus ciuitatis, iubente Fe-

sto adductus est paulus. Et
dicit Festus, Agrippa rex &
oēs qui simul adestis nobis
eum viri, videtis hunc ho-
minem, de quo omnis mul-
titudo Judeozum interpel
lauit me Jerosolymis, pe-
tentes & acclamantes, non
oportere eum viuere am-
plius. Ego vero comperi,
nihil dignū morte eum ad-
misisse. Ipse autem, hoc ap-
pellante ad Augustum, iudi
cari mittere. De quo quid
certum scribam Domino,
non habeo. Propter quod
perduxi eum ad vos, & ma-
xime ad te rex Agrippa, vt
interrogatione facta, habeā
quod scribam: Sine ratio-
ne enim mihi videtur: mit-
tere vinctum & causas eius
Ca.26 non significare.

¶ Agrippa vero ad Paulū
dixit, permittitur tibi loqui
pro temetipso. Tunc Pau-
lus extenta manu cepit ra-
tionē reddere: De omnibus
ḋbus accusor a Judeis rex
Agrippa existimo me beatū
apud te cū sim defensurus
me hodie, maxime te sciente
oīa que apud Judeos sunt,
cōsuetudines & questiones,
propter quod & obsecro, pa-
tienter me audias. Et ḋē
vitam meā a iuuētute, que
ab initio fuit in gente mea
in Jerosolymis, nouerunt
oēs Judei: prescientes me
ab initio (si velint testimo-
niū perhibere) quia secūm cer
tissimā sectā nostre religio-
nis, vixi phariseus. Et nūc
in spē q̄ ad patres nōs re
promissionis facta est a Deo
sto iudicio subiectus in quā
duodecim tribus nostre no
cte & die deseruientes, sperāt
deuenire. De qua spe accu-
sor a Judeis, rex, incredibile
iudicatur apud vos, si deus
mortuos suscitat. Et ego
ḋē estimauerā me aduersus
nomē Jesu Nazareni debe
re multa cōtraria agere, qō
& feci Jerosolymis, & mul-
tos sanctorū ego in carceri-
bus inclusi a principibus sa
cerdotū potestate accepta, &
cū occiderētur, detuli sente
tiā. Et per oēs synagogas
frequenter puniēs eos, cō
pellebam blasphemare, & ā-
plius insaniens in eos, per-
sequebar vsq; in exteras ci-
uitates.

¶ Feria tertia er Exodo.

Lectio prima.

Dixitq; dominus ad
Moysen. Quid cla-
mas ad me? loquere filijs
Israel vt proficiscantur.
Tu autem eleua virgam tu
am, et extende manum tuā
super mare, & diuide illud:
vt gradiantur filij Israel in
medio mari per siccū. Ego

ast indurabo eoz Egyptio
rum vt persequāt̄ur vos, ꝫ
glorificabor in Pharaone, ꝫ
in oi exercitu eius, ꝫ in cur-
ribus et in equitibus illius
Et scient Egyptij quia ego
sum Dñs cū glorificat⁹ fue
ro in Pharaone, ꝫ in curri-
bus, atq; in equitibus eius
Tollensq; se Angelus Dñi
qui p̄cedebat castra Israel
abijt post eos, ꝫ cum eo pari
ter columna nubis, p̄cedza
dimittēs post tergū. Stetit
inter castra Egyptiozū ꝫ ca
stra Israel, ꝫ erat nubes te
nebrosa ꝫ illuminās noctē,
ita vt ad se inuicē toto no-
ctis tēpoze accedere non va-
leret. Cūq; extēdisset Moy
ses manū sup̄ mare, abstu-
lit illud Dñs flante vento
vehemēti ꝫ vrente tota no-
ctē, ꝫ vertit in siccū, diuisaq;
est aqua. Et ingressi sunt fi
lij Israel per mediū siccī ma
ris, erat enī aqua quasi mu
rus a dextera eozum ꝫ leua.
Persequentesq; Egyptij in
gressi sunt post eos, ꝫ omis e-
quitatus Pharaonis, curr⁹
eius ꝫ equites per medium
maris. Jamq; aduenerat vi
gilia matutina ꝫ ecce respi-
ciens Dñs super castra Egy
ptiozū per columnā ignis ꝫ
nubis, interfecit exercitum
eozū, ꝫ subuertit rotas cur
ruū ferebanturq; in p̄fun

dū. Dixerūt ergo Egyptij,
Fugiamus Israelē, Dñs enī
pugnat p̄ro eis contra nos.
Et ait Dñs ad Moysen. Ex
tende manū tuā sup̄ mare
vt reuertantur aque ad egy
ptios super currus, ꝫ equi-
tes eozū. Cūq; extēdisset Moy
ses manū cōtra mare, reuer
sum est p̄mo diluculo ad
p̄ziozem locū, fugientibusq;
egyptijs occurrerunt aque,
ꝫ immolauit eos Dñs in me-
dijs fluctib⁹. Reuersiq; sūt
aque, ꝫ operuerūt currus ꝫ
equites cūcti exercitus pha
raonis, qui sequētes ingres
si fuerant mare, nec vn⁹ ꝺdē
supfuit ex eis. Filij autem
Israel perrexerunt per me-
diū siccī maris, et aque eis
erāt quasi p̄ro muro a dex-
tris ꝫ a sinistris, liberauit-
que Dñs in die illa Israel de
manu Egyptiozū. Et vide
runt Egyptios moztuos su
per littus maris, ꝫ manum
magnā quā exercuerat Dñs
contra eos, timuitq; popul⁹
Dominū, ꝫ crediderūt Dño
ꝫ Moysi seruo eius.

¶ Ex actis apostoloꝝ.

Lectio secunda.

IN quibus dñs ire Da-
mascū cū potestate et
permissu p̄ncipū sacerdotū
die media, in via vidi, rex de
celo supza splendozem solis
circūfulsisse me lumē, ꝫ eos

q̄ mecū simul erant. Dēq̄
nos cū decidissem⁹ in terrā
audiui vocē loquentē mihi
Hebraica lingua. Saule Sau
le, q̄d me p̄sequeris? Durū est
tibi contra stimulū calcitra
re. Ego aūt dixi, Quis es
dñe? dñs aūt dixit. Ego sū
Jesus quem tu persequeris. Sed exurge et sta super
pedes tuos. Ad hoc enī ap-
parui tibi: vt cōstituā te mi
nistrū et testem eor̄ que vi
disti et eor̄ in quibus appa
rebo tibi, eripiens te, de po
pulis et gentibus, in quas
nūc ego mitto te aperire o-
culos eor̄, vt cōuertantur
a tenebris ad lucem, et de p
testate satane ad deum vt
accipiāt remissionē peccato
rū et sortē inter scōs p fidē
que est in me. Unde, rex A-
grippa, nō fui incredulus ce
lesti visioni, sed his qui sūt
Damasci p̄mū, et Jerosoly-
mis, et in oēm regionē Ju
dee, et gētibus annuntiabā
vt penitentiā ageret, et con
uerterent ad deū, digna pe-
nitentie opa facientes. Hac
ex causa me Judei cū essem
in templo, cōprehensum tēta
bāt interficere. Auxilio aūt
adiut⁹ dei, vsq̄ in hodier-
num diē sto, testificās mino
ri atq̄ maiori, nihil extra di
cens quā ea que prophete lo
cuti sunt futura esse, et Moi
ses, si passibilis Christus si
primus ex resurrectione mor
tuor̄. lumē annūciaturus
est populo et gētibus. Hec lo
quēte eo et rationē reddente
Festꝰ magna voce dixit. In
sanis Paule: multe te litere
ad insaniam cōuertunt. Et
paulus. Nō insanio (inquit)
optime Feste, sed veritatis
et sobrietatis verba loquor.
Scit enī de his rex, ad quē
cōstanter loquor, latere enī
eū nihil horū arbitror. Ne-
que enī in angulo quicquā
horū gestum est. Credis rex
Agrippa p̄phetis? Scio da
credis. Agrippa aūt ad pau-
lum. In modico suades me
Christianū fieri. Et paul⁹,
Opto apud deū et in modi-
co, et in magno, non tantum
te, sed etiam omnes qui au-
diunt hodie, fieri tales, qua
lis et ego sum, exceptis vin-
culis his. Et exurrexit rex et
p̄ses et Bernice et qui assi-
debāt eis. Et cū secessissent
loquebātur adinuicē, dicen
tes: qa nihil mortis aut vin-
culis dignum quid fecit ho
mo iste. Agrippa aūt Festo
dixit: dimitti poterat ho-
mo hic si non appellasset Ce
sarem.

¶ Feria quarta ex Exodo. Ca.15

Lectio p̄ma.

TUnc cecinit Moyses
et filij Jsrael carmen

dño,& dixerunt: Cante
mus dño, gloriose enī ma
gnificatus est, equū & ascen
sorē dejecit in mare. Fortitu
do mea & laus mea dñs.& factus est mihi in salutē: iste deus meus & glorificabo eū deus patris mei,& exaltabo eū.Dñs quasi vir pugnator ops nomen eius. Currus pharaonis & exercitū eius, projecit in mare:electi principes eius submersi sunt in mari eubro. Abyssi operuerūt eos, descenderūt in profundū quasi lapis. Dextera tua dñe magnificata est in fortitudine,dextera tua dñe percussit inimicū. Et in multitudine glorie tue deposuisti aduersarios tuos:misisti iram tuā que devorauit eos sicut stipulā. Et in spū furoris tui cōgregate sūt aque: stetit unda fluens cōgregate sunt abyssi in medio mari. Dixit inimicus: persequar & cōprehendā,diuidā spolia implebitur anima mea:evaginabo gladiū meū,interficiet eos manus mea. Flauit spiritus tuus,& operuit eos mare:submersi sunt quasi plumbū in aquis vehementibus. Quis similis tui in fortibus domine:quis similis tui magnificus in sancte,terribilis atq; laudabilis,faciens mirabilia, Extē

disti manū tuā,& devorauit eos terra. Dux fuisti in mia tua populo quem redemisti, & portasti in fortitudine tua,ad habitaculū sanctum tuū ascenderunt populi et irati sunt: dolores obtinuerūt habitatores philisthiim Tūc conturbati sunt principes Edō,robustos Moab obtinuit tremor, obrigueront oēs habitatores Chanaan. Jeruat super eos formido & pauor,in magnitudine brachij tui:fiant immobiles quasi lapis,donec pertranseat populus tuus domine,donec pertranseat populus tuus iste quem possedisti. Introduces eos & plantabis in monte hereditatis tue, firmissimo habitaculo tuo quod operatus es dominе,sanctuarium tuum domine, quod firmauerūt manus tue. Dominus regnabit meternum & vltra. Ingressus est enim eques pharao cum curribus & equitibus eius in mare,& reduxit super eos dominus aquas maris:filij autē Israel ambulauerunt per siccum in medio eius.

℣ Ex actis Apostolorum. Lectio secunda. (C2.2)

Factū iudicatū est nauigare eū in Italiam & tradi Paulū cum reliquis

eustodijs cēturioni nomine
Julio,cohortis Auguste as
cendētes nauē Adzumetinā
incipientem nauigare circa
Asie loca sustulimus, perse
uerante nobilcū Aristarcho
Macedone Thessalonicēsi.
Sequenti aūt die venimus
Sidonē. Humane aūt tra
ctans Julius Paulū,permi
sit ad amicos ire & curā sui
agere. Et inde cū sustulisse
mus,subnauigauimus Cy
prū propterea qō essent ven
ti cōtrarij. Et pelagus Cili
cie & Pamphilie nauigātes
venimus Lystram, que est
Lycie, & ibi inueniens cētu
rio nauē Alexandrinā navi
gantē in Italiā, transpo-
suit nos in eam. Et cū mul
tis diebus tarde navigare-
mus,& vix deuenissemus cō
tra Cnidū prohibente nos
vento adnauigamus Crete
iuxta Salmonē,& vix iuxta
nauigantes, venimus in lo
cū quendā qui vocatur Bo
ni portus,cui iuxta erat ci-
uitas Thalassa. Multo aūt
tpe peracto, & cū iā nō esset
tuta navigatio, eo qō ieiu-
nium iā preterīsset, cōsolaba
tur eos Paulus,dicēs eis:
Viri, video qm cū iniuria &
multo dāno, non solū one-
ris & nauis,sed etiā anima
rum nostrarū incipit esse na
uigatio. Centurio aūt gu-
bernatori & nauclero magis
credebat,quā his que a Pau
lo dicebantur. Et cū aptus
portus nō esset ad hyeman-
dū,plurimi statuerūt consi-
lio navigare inde,si quo mo
do possent deuenīres Pheni
cē hyemare,portum Crete,
respicientē ad Africum & ad
Corū aspirante aūt Austro
estimantes propositū se te-
nere,cū sustulissent ad Asson
legebant Cretā. Non post
multū aūt misit se cōtra ip-
sam ventus Typhonicus,q
vocat Euro aquilo. Cūq
arrepta esset nauis, et non
posset conari in ventū,data
naue flatib' ferebamur. In
insulā autē quandā decur-
rentes que vocat Clauda,
potuimus vix obtinere scа-
pham. Qua sublata adiuto
riis vtebantur,accingentes
nauem,timētes ne in Syr-
tim incidrēt,submisso vase
sic ferebantur. Valida autē
nobis tēpestate iactatis,se-
quenti die iactū fecerunt,&
tertia die suis manibus ar-
mamenta nauis proiecerūt
Neq aūt sole,neq sydere-
bus apparentibus pluues
dies & tēpestate non exigua
imminente iam ablata erat
spes omnis salutis nostre.

¶ Feria quinta ex Exo. L.x

Sumpsit ergo Maria
pphetissa sozor Aaro

tympanūin manu tua,egtel
ecq; sunt oēs mulieres post
ea cū tympanis & chozis, q-
bus præcinebat dicēs: Can-
temus dño,gloziose enim ma
gnificatus est,equū & ascen
sozē deiecit in mare. Tulit
autē Moyses Israel de mari
rubro,& egressi sunt in deser
tum Sur:ambulaueruntq;
tribus diebus per solitudi-
nem,& nō inuenieb̄at aquā
Et venerunt in Mara,nec
poterant bibere aquas de
Mara: eo qō essent amare,
vnde & cōgruū loco nomen
imposuit,vocās illū Mara,
id est amaritudinē. Et mur
murauit populꝰ cōtra Moy
sen,dicens: quid bibemus?
At ille clamauit ad dñm qui
ostendit ei lignū:qō cū mi-
sisset in aquas,in dulcedinē
uerse sunt ibi cōstituit ei p-
cepta atq; iudicia & ibi tēta
uit eū,dicens: Si audieris
vocē dñi Dei tui,& qō rectū
est cozā eo feceris,& obedie-
ris mandata eius,custodie-
risq; oīa præcepta illius: cū
ctum infirmitatē quē posui in
Egypto,nō inducā sup te:
ego enim sum dñs deus sana
tor tuus. Venerunt aūt in
Elim filij Israel,vbi erant
duodecim fontes aquarū,&
septuaginta palmæ: & castra
metati sunt iuxta aquas.

Et cū multa ieiunatio
fuisset,tūc stans Pau
lus in medio eorum dixit:
Oportebat quidē o viri, au
dito me nō tollere a Creta,
lucriq; facere iniuriā hanc,
& iacturā. Et nunc suadeo
vobis bono animo esse:amissio
enim nullius animæ erit ex no
bis,præterq; nauis. Astitit
enim mihi hac nocte angelus
dei cuius sum ego,& cui de-
seruio, dicens: Ne timeas
Paule,Cæsari te oportet as
sistere: et ecce donauit tibi
deus oēs qui nauigāt tecū.
Propter quod bono animo
estote viri:credo enim deo q̄a
sic erit quēadmodū dictū est
mihi. In insulā aūt quādā
oportet nos deuenire. Sed
postea q̄ quartadecima nox
supuenit:nauigātibus no-
bis in Adria circa mediam
noctē, suspicabantur naute
apparere sibi aliquā regionē
Qui & submittētes bolidē,
inuenerūt passus viginti:&
pusillū inde separati, inue-
nerunt passus quindecim.
Timentes aūt ne in asperā
loca impingeremus, de puppi
mittētes ancoras quatuor,
optabant diē fieri. Nautis
vero quærētibus fugere de
nauī,cū misissent scaphā in
mare,sub obtentu quasi in-
cipiēt a prora ancoras ex-
tendere, dixit Paulus cen-

turiõi & militibus: Nisi hi in naui manserint, vos salui fieri non potestis. Tunc absciderunt milites funes scaphe: & passi sunt eam excidere. Et cum lux inciperet fieri, rogabat Paulus oẽs sumere cibũ, dicẽs. Quarta decima die hodie expectãtes ieiuni permanetis, nihil accipientes. Propter quod rogo vos accipere cibũ pro salute vestra, quia nullius vestrũ capillus de capite peribit. Et cum hec dixisset, sumens panẽ gratias egit deo in cõspectu omniũ: & cũ fregisset, cepit mãducare. Animequiores aũt facti omnes & ipsi sumpserũt cibũ. Eramus vero vniuerse anime in naui ducẽte septuaginta sex. Et satiati cibo alleuiabant nauẽ, iactantes triticũ in mare. Cũ aũt dies factus esset, terrã non agnoscebãt: sinum vero quendã cõsiderabant habentem littus, in quẽ cogitabãt, si possent eũ tere nauẽ. Et cum ancoras sustulissent. cõmittebant se mari, simul laxantes iuncturas gubernaculorũ, & leuato artemone secundũ aure flatum, tendebãt ad littus. Et cũ incidissemus in locũ dithalassum, impegerũt naũẽ, & prora quidẽ fixa, manebat immobilis: puppis vero soluebatur a vi maris. Militũ aũtẽ cõsiliũ fuit vt custodias occiderent: ne quis cũ enatasset effugeret. Centurio aũtẽ volens seruare Paulũ, prohibuit fieri, iussitq; eos qui possent natare emittere se primos, & euadere, & ad terrã exire, & reteros alios in tabulis ferebant, quosdam super ea que de naui erant. Et sic factum est vt omnes anime euaderent ad terram.

¶ Feria sexta ex Exodo.

Lectio prima. Cap. 16

Profectiq; sũt de Elim & venit ois multitudo filiozum Israel in desertum Sin, quod est inter Elim & Sinai, quintodecimo die mẽsis secundi, postquã egressi sunt de terra Egypti. Et murmurauit oís congregatio filiozum Israel contra Moysen & Aaron in eoĩtu dine. Dixerũtq; filij Israel ad eos: Vtinã moztur essemus per manũ dñi in terra Egypti, quãdo sedebamus sup ollas carniũ, & comedebamus panẽ in saturitate: cur induxistis nos in desertum istud, vt occideretis omnem multitudinem fame? Dixit aũt dñs ad Moysen Ecce ego pluã vobis panes de celo: egrediatur populus & colligat que sufficiunt per

ſingulos dies, vt tentẽ eũ, vtrũ ambulet in lege mea, an non. Die autẽ ſexto parent quod inferant, & ſit duplũ quã colligere ſolebant per ſingulos dies. Dixerũt que Moyſes & Aarõ ad omnes filios Iſrael: Veſpere ſcietis quod dñs eduxerit vos de terra Egypti. Et mane videbitis gloriã dñi audiuit enim murmur veſtrũ cõtra dñm, nos vero quid ſumus, quia murmurastis contra nos. Et ait Moyſes: dabit vobis dominus veſpere carnes edere, & mane panes in ſatietate: eo quod audierit murmurationes veſtras quibus murmurati eſtis cõtra eum: nos enim quid ſumus? nec contra nos eſt murmur veſtrum, ſed contra dominum. Dixit quoq; Moyſes ad Aaron: Dic vniuerſe congregationi filiorum Iſrael: Accedite coram domino, audiuit enim murmur veſtrum. Cumque loqueretur Aaron ad omnem cetum filiorum Iſrael, reſpexerunt ad ſolitudinem: et ecce gloria domini apparuit in nube.

℣ Exactis Apoſtolorum.

Lectio ſecunda.

AT cum euaſiſſemus, tunc cognouimus q̃a Melite, inſula vocabatur. Barbari vero pręſtabãt nõ modicã humanitatẽ nobis. Accenſa enim pyra, refocillabãt nos omnes, pręſente imbrem & imminebat, & frigꝰ. Cum cõgregaſſet aũt Paulus ſarmentoꝝ aliquantã multitudinẽ, & impoſuiſſet ſuper ignem, vipera a caloꝛe eũ pręceſſiſſet, inuaſit manum eius. Vt vero viderũt Barbari pendentẽ beſtiam de manu eius, adinuicẽ dicebant, Vtiq; homicida eſt homo hic, q̃ cum euaſerit de mari, vltio nõ ſinit eũ viuere. Et ille q̃dem excutiẽs beſtiã in ignem, nihil mali paſſus eſt. Ipſi illi exiſtimabant eum in tumoꝛẽ cõuertendũ, & ſubito caſurũ & moꝛi. Diu autẽ illis expectãtibus & videntibus nihil mali in eo fieri, cõuertẽtes ſe dicebant eum eſſe Deum. In locis autem illis erant prędia principis inſule nomine Publij, qui nos ſuſpiciens, triduo benigne exhibuit. Contigit autem patrem Publij febribus et dyſenteria vexatum iacere. Ad quem Paulus intrauit, et cum oꝛaſſet et impoſuiſſet ei manus, ſanauit eum. Quo facto oẽs qui in inſula habebãt infirmitates, accedebant & curabãtur

qui etiã multis honozibus nos honozauerũt, ꝙ nauigã tibus imposuerunt que ne cessaria erant. Post menses autẽ tres, nauigauimus in naui Alexandrina, que in in sula hyemauerat, cui erat in signe Castozũ. Et cũ venis semus Syzaculas mãsim⁹ ibi triduo. Inde circũlegen tes deuenimus Rhegiũ: et post vnũ diẽ flante Austro, secunda die venimus Puteolos. vbi inuẽtis fratrib⁹ rogati sumus manere apud eos dies septẽ, ꝙ sic venim⁹ Romã. Et inde cum audis sent fratres, occurrerũt nobis vsq; ad Appij fozum, ac tres Tabernas. Quos cũ vidisset Paulus gratias agens deo, accepit fiduciam.

¶ Sabbato ex Exodo. L. i.

Dixit autẽ dñs ad Moysen, dicens: Audiui murmurationes filiozũ Israel, loquere ad eos Vespere comedetis carnes, ꝙ mane saturabimini panibus, scietis ꝙ ego sum dñs deus vester. Factũ est ergo vespere, ꝙ ascendẽs coturnix cooperuit castra: mane quoq; ros iacuit per circuitũ castrozũ. Cũq; operuisset superficiẽ terre, apparuit in solitudinẽ minutũ, ꝙ quasi pilo tusum in similitudinẽ pruine super terrã. Quod cũ vidissent filij Israel, dixerunt ad mutuũ. Mã hu: quod significat: Quid est hoc: ignozabãt enim quid esset. Quibus ait Moyses: Iste est panis quẽ dñs dedit vobis ad vescendũ. Hic est sermo, quem precepit dñs. Colligat vnusquisq; ex eo quantũ sufficit ad vescendũ gomoz per singula capita, iuxta numerũ animarũ vestrarũ. que habitant in tabernaculo sic tolletis: fecerũtq; ita filij Israel, ꝙ collegerũt alius plus, alius minus. Et mensi sunt ad mensurã gomoz: nec qui plus collegerat habuit amplius, nec qui minus parauerat, reperit minus, sed singuli iuxta id qđ edere poterant, congregauerunt. Dixitq; Moyses ad eos: Nullꝰ relinquat ex eo in mane. Qui nõ audierũt eũ, sed dimiserũt quidã ex eis vsq; mane, ꝙ fœtere cepit vermibus, atq; computruit, ꝙ iratus est cõtra eos Moyses. Colligebant autẽ mane singuli, quantũ sufficere non poterat ad vescendum cũq; incaluisset sol liquefiebat. In die aũt sexta collegerunt cibos duplices, id est duo gomoz p singulos homines: venerũt aũt oẽs principes multitudinis, et narrauerunt Moysi. Qui

bit eis: Hoc est quod locutꝰ
est dñs: requies sabbati san
ctificata est dño cras: quod-
cunq; operandū est: facite: ꝫ
quę coquēda sunt coquite:
quicquid aūt reliquū fuerit
reponite vsq; in mane. Fece
runtq; ita vt ꝓceperat Moy
ses, ꝫ non cōputruit, neque
vermis inuentus est in eo:
Dixitq; Moyses: Comedi-
te illud hodie, quia sabbatū
est dño: non invenietur ho
die in agro. Sex diebus col
ligite: in die aūt septimo sab
batum est, idcirco non inue
nies. Venitq; septima dies,
ꝫ egressi de populo vt colli-
gerent non inuenerunt.

¶ Actis apostolorū. L. ii

Cum autē venissemus
Romā permissum est
Paulo permanere sibimet
cum custodiente se milite. Post
tertiū aūt diem cōuocauit
primos Judeorū. Cūq; ve
nissent, dicebat eis: Ego vi
rę fratres, nihil aduersus ple
bem faciens aut morem pa
trium, vinctus ab Jerosolymis traditus sum in ma-
nus Romanorum, qui cum
interrogationem de me ha-
buissent, voluerunt me di-
mittere, eo quod nulla esset
causa mortis in me. Cōtra-
dicentibus autē Judeis, co
actus sum appellare Cesarē
non quasi gentem meam ha-
bens aliquid accusare. Pro
pter hanc igitur causam ro
gaui vos videre ꝫ alloqui.
Propter spem enim Israel ca
tena hac circundatus sum:
At illi dixerunt ad eū. Nos
neq; literas accepimus de te
a Judea, neq; aduenies ali
quis fratrū nuntiauit: aut
locutus est quid de te malū
Rogamus autē a te audire
que sentis, nam de secta hac
notū est nobis quia vbiq;
ei cōtradicitur. Cum cōsti-
tuissent aūt illi diē, venerūt
ad eum in hospitiū plurimi
quibus exponebat testificās
regnū Dei, suadensq; eis de
Jesu ex lege Moysi ꝫ pphe
tis, a mane vsq; ad vesperā
Et quidā credebāt his que
dicebantur: quidā vero nō
credebant. Cumq; inuitem
non essent consentientes, di
cedebāt, dicēte Paulo vnū
verbū: Quia bene spiritus
sanctus locutꝰ est per Jsaiā
prophetā ad patres nostros
dicens: Vade ad populum
istum: ꝫ dic: Aure audietis
ꝫ non intelligetis, ꝫ videtes
videbitis, ꝫ nō perspicietis:
Incrassatū est enim cor po-
puli huius ꝫ auribus graui
ter audierūt ꝫ oculos suos
compresserunt, ne forte vi-
deant oculis, ꝫ auribus au-
diant, ꝫ corde intelligant, et
conuertantur ꝫ sanem eos.

Notum ergo sit vobis, quia gentibus missum est hoc salutare dei, et ipsi audient. Et cum hec dixisset, exierunt ab eo Judei, multam habentes inter se questionem. Manserunt autem biennio toto in suo conducto, et suscipiebat omes qui ingrediebantur ad eum, predicans regnum Dei, et docens que sunt de dño Jesu Christo cum omni fiducia, sine prohibitione.

℣ Dñica septima post pentecosten ex Exodo. Lectio. i. ℟

Dixit autem dñs ad Moisen: vsq; quo nō vultis custodire mandata mea et legē meā. Videte quod dominus dederit vobis sabbatum, et propter hoc die sexta tribuit vobis cibos duplices: maneat vnusquisq; apud semetipsum, nullus egrediatur de loco suo die septimo. Et sabbatizauit populus die septimo. Appellauitq; domus Israel nomen eius Mā qđ erat quasi semē coriandri album, gustusq; eius quasi lamine cū melle. Dixit autem Moises: Iste est sermo quē precepit dñs: Imple gomor ex eo, et custodiatur in futuras retro generationes vt norint panē quo alui vos in solitudine, qñ educti estis de terra Egypti. Dixitque Moises ad Aaron. Sume vas vnum, et mitte ibi manquantū potest capere gomor et repone coram dño ad seruandum in generationes vestras, sicut precepit dñs Moysi. Posuitq; illud Aaron in tabernaculo reseruandū. Filij autē Israel comederunt mā quadraginta annis, donec venirent in terram habitabilem. Hoc cibo aluti sunt vsquequo tangerent fines terre Chanaan Gomor autem decima pars est ephi. ca. 17

Igitur profecta omis multitudo filiorū Israel de deserto Sin, per mansiones suas iuxta sermonē dñi, castrame tati sunt in Raphidim, vbi non erat aqua ad bibendū populo. Qui iurgatus contra Moisen, ait: Da nobis aquā vt bibamus. Quibꝰ rñdit Moises: Quid iurgamini cōtra me? cur tētatis dñm? Sitiuit ergo ibi populus pre aque penuria, et murmurauit contra Moisen, dicens cur fecisti nos exire de Egypto, vt occideres nos, et liberos nostros, ac iumenta sitire?

℣ Ex epistola Pauli ad Corinthios secunda. Lectio secunda. Cap.

Paulus apostolus Jesu Christi per voluntatē dei et Timotheus frater: ec clesie dei que est Corinthi:

ſcolibus ſanctis qui ſunt in
vniuerſa Achaia, gratia vo-
bis & pax a deo patre noſtro
& domino Jeſu Chriſto.
Benedictus deus & pater
domini noſtri Jeſu Chriſti
pater miſericordiarū & de⁹
totius cōſolationis, qui cō
ſolatur nos in omni tribu
latione noſtra: vt poſſimus
& ipſi conſolari eos qui in oī
preſſura ſunt per exhorta-
tionē qua exhortamur & ip
ſi a Deo, qm̄ ſicut abundāt
paſſiones Chriſti in nobis:
ita & per Chriſtū abundat &
conſolatio noſtra. Siue aūt
tribulamur pro veſtra ex-
hortatione et ſalute, ſiue cō
ſolamur pro veſtra conſola-
tione & ſalute: que operatur
tolerantiam earundē paſſio
num quas & nos patimur: &
ſpes noſtra firma eſt pro vo
bis: ſcientes quod ſicut ſocij
paſſionum eſtis: ſic eritis et
conſolationis. Non eñ vo-
lum⁹ ignorare vos fratres,
de tribulatione noſtra que
facta eſt in Aſia, quoniā ſu-
pra modum grauati ſumus
ſupra virtutē, ita vt tederet
nos etiam viuere. Sed ipſi
in nobiſipſis reſpōſum moz
tis habuimus, vt non ſim⁹
fidentes in nobis, ſed in deo
qui ſuſcitat moztuos, qui
de tantis periculis nos eri-
puit et eruit, in quem ſpera
mus: quoniam & adhuc eti-
piet, adiuuantibus & vobis
in ozatione pro nobis: vt ex
multarum perſonis faciēt
eius que in nobis eſt dona-
tionis, per multos gratie
agantur pro nobis. Nam
gloria noſtra hec eſt, teſtimo
nium conſcientie noſtre: q⁹
in ſimplicitate cordis & ſyn-
ceritate Dei, & non in ſapiē
tia carnali, ſed in in grat ia
dei conuerſati ſumus in hoc
mundo, abundantius aūt
ad vos. Non enim alia ſcri-
bimus vobis, quam que le-
giſtis et cognouiſtis. Spe-
ro autem quod vſq⁹ in fine
cognoſcetis: ſicut & cogno-
uiſtis nos ex parte, quod
gloria veſtra ſumus, ſicut &
vos noſtra in die domini no
ſtri Jeſu Chriſti. Et hac cō
fidentia volui pri⁹ veni-
re ad vos, vt ſecundum
gratiam haberetis et per
vos tranſire in Macedo-
niam, et iterum a Macedo
nia venire ad vos, et a vo-
bis deduci in Judeam. Cū
ergo hoc voluiſſem, nun-
quid leuitate vſus ſum?
Aut que cogito ſecundum
carnem cogito, vt ſit apud
me, Eſt et Non. Fidelis
autem Deus, quia ſermo
noſter qui fuit apud vos, nō
eſt in illo Eſt & Nō ſed eſt in
illo Eſt. Dei enim filius Jeſus

Christus, qui in vobis per nos predicatus est per me & Syluanū & Timotheū, nō fuit in illo. Est & Non, sed Est in illo fuit. Quotquot enim promissiones dei sunt in illo Est. Ideo & per ipsum amē deo ad gloriā nostrā. Qui aūt cōfirmat nos vobiscum in Christū, & qui unxit nos deus, qui & signauit nos, & dedit pignus spiritus in cordibus nostris. Ego aūt testē deum inuoco in animā meam, qō parcens vobis, non veni vltra Corinthū. non quia dominamur fidei vestre: sed adiutores sumus gaudij vestri. Nam fide statis.

℣ Tertia lectio sēm Mat. Ca.7.

IN illo tpe dixit Jesus discipulis suis: Attendite a falsis prophetis, q̄ veniunt ad vos in vestimētis ouiū, intrinsecus aūt sunt lupi rapaces. Et reliqua.

Homelia Originis.

QUod paulo superius spatiosam & latā viā nominauit: hic nūc apertē falsos prophetas ostendit, per quos multi in perditionem abominabilē abierunt. Qui primo in Judea multi apparuerūt: & modo p̄dicia totū impleuere mundum. Sed illi prius falsi prophete fuerūt, veriſſimos q̄ domini prophetas vsq; ad mortem persecuti sunt sicut Hieremiam & Micheā alios q̄ multos. Isti aūtē nunc falsi prophete & falsi Christiani qui sunt veraces christianos simulā persequūtur & opprimunt: aliq̄ fi (li detur copia) etiam gladijs, sine intermissione aūtē suis p̄auis moribus & exēplis: Jccirco omnes p̄euenien dñs admonens dicens. Attendite a falsis prophetis. Attēdite diligentius obseruate cautius, vt non seducamini, vt non circūueniamini, vt nō fallamini. Attēditeergo, hoc est cōsiderate quia nō sunt oues, sed lupi in vestimentis ouiū. & non sunt religiosi, sed irreligiosi in figura religiositatis, & non sunt christiani, sed veritatē vacui, crē stianoz̄ persecutores. Attēdite a falsis prophetis, q̄ veniunt ad vos in vestimētis ouium intrinsecus autem sunt lupi rapaces. Oratio.

DEus cuius p̄uidētia in sui dispositione nō fallitur: te supplices exoramus vt noxia cuncta submoueas, & omnia nobis p̄ficua futura concedas: per.

℣ Feria ij. ex Exodo. Le.i.

LAmauit aūtē Moyses ad dominū dicens Quid faciam populo huic?

adhuc paululū & lapidabit me. Et ait dñs ad Moysen Intercede populū, & sume tecum de senioribus Israel: & virgā qua percussisti fluuiū, tolle in manu tua et vade. En ego stabo coram tibi super petrā Horeb: percutiesq; petrā, & exibit ex ea aqua, vt bibat populus. Fecit Moyses ita coram senioribus Israel. Et vocauit nomen loci illius Tēptatio, propter iurgiū filiorū Israel, & quia tentauerunt dñm dicētes: Est ne dñs in nobis an nō? Venit aūt Amalec, & pugnabat contra Israel in Raphidim. Dixitq; Moyses ad Iosue Elige viros, & egressus pugna contra Amalec. cras ego stabo in vertice collis, habens virgā dei in manu mea. Fecit Iosue vt locut⁹ erat Moyses, & pugnauit contra Amalec: Moyses aūt & Aaron, & Hur ascenderūt super vertice collis. Cūq; leuaret Moyses manꝰ vincebat Israel. Sin aūt paululum remisisset, superabat Amalec. Manus aūt Moysi erāt graues sumentes igitur lapidē, posuerunt subter eū, in quo sedit. Aarō aūt, & Hur sustentabāt manꝰ eius ex vtraq; parte. Et factū est vt manꝰ ipsius non lassarentur, vsq; ad occasū solis. Fugauitq; Iosue Amalec, & populū eiꝰ in ore gladij. Dixit aūt dñs ad Moysen: Scribe hoc ob monimētū in libro, & trade auribus Iosue: delebo enim memoriā Amalec sub celo. Edificauitq; Moyses altare & vocauit nomē eius: Dñs exaltatio mea dicēs, Quia manus solij dñi, & bellūdñi erit cōtra Amalec a generatione in generationem.

¶ Ex epistola secunda Pauli ad Corinthios. Lectio.ij.

Statui aūtē hoc ipsū apud me ne iterum, in tristitia venirē ad vos. Si Ca.2. ego cōtristo vos, & ds est qui me letificet, nisi q̄ cōtristatur ex me? Et hoc ipsum scripsi vobis vt nō cū venero tristitiā sup tristitiā habeā de quibus oportuerat me gaudere: cōfidens in omnibꝰ vobis q̄a meū gaudiū, omniū vestrū est. Nam ex multa tribulatione & angustia cordis scripsi vobis per multas lachrymas: non vt contristemini, sed vt sciatis quā charitatē habeā abundantius in vobis. Si quis aūt cōtristauit me, non me contristauit sed ex parte, vt non onerē omnes vos. Sufficit illi qui eiusmodi est, ob iurgatio hec que fit a pluribus, ita vt ecōtrario magis donetis et consolemini, ne

koꝛte abundantioꝛi triſtitia abſoꝛbeatur, qui eiuſmodi eſt. Pꝛopter quod obſecro vos, vt confirmetis in illũ charitatẽ. Ideo enĩ ꝙ ſcripſi vobis, vt cognoſcam experimentũ veſtrũ an in omnib⁹ obedientes ſitis. Cui aũt aliquid donaſtis, ꝙ ego. Nam ꝙ ego quod donaui, ſi quid donaui: pꝛopter vos in perſona Chriſti, vt non circumueniamur a ſatana: non enĩ ignoꝛamus cogitatiões eiꝰ. Cũ venissem aũt Troadẽ pꝛopter euangeliũ Chriſti, ꝙ oſtiũ mihi apertũ eſſet in dño: non habui requiẽ ſpiritui meo: eo quod non inuenerim Titum fratrẽ meũ ſed valefactis eis pꝛofectus ſum in Macedoniam. Deo autẽ gratias, qui ſemp triũphat nos in Chriſto Jeſu, ꝙ odoꝛem notitie ſue manifeſtat per nos in omni loco. quia Chriſti bonus odoꝛ ſumus deo: in ijs ꝙ ſalui fiunt ꝙ in ijs qui pereũt: aliis ꝺ̃ odoꝛ moꝛtis in moꝛtẽ: aliis autem odoꝛ vite in vitam. Et ad hec quis tam idoneꝰ? Non enim ſumus (ſicut plurimi) adulterantes verbum Dei: ſed ex ſynceritate: ſicut ex Deo coꝛam Deo in Chriſto loquimur.

℣ Feria tertia ex Exodo.

Lectio pꝛima.

Cap. 18

Audiuit aũt Jethꝛo ſacerdos Madian, cognatus Moyſi, oĩa que fecerat deus Moyſi: ꝙ Iſrael populo ſuo, quod eduxiſſet dominus Iſrael de Egypto: tulit Sephoꝛã vꝛoꝛẽ Moyſi quã remiſerat, ꝙ duos filios eius: quoꝛũ vnus vocabat Gerſam, dicente patre: Ideuena fui in terra aliena: alter vero Eliezer: Deus enĩ patris mei adiutoꝛ meꝰ, ꝙ eruit me de gladio Pharaonis. Venit ergo Jethꝛo cognatus Moyſi ꝙ filij eius, ꝙ vꝛoꝛ eius ad Moyſen in deſertum, vbi erat caſtrametatus iuxta montem Dei. Et mãdauit Moyſi dicẽs: Ego Jethꝛo cognatus tuus venio ad te, ꝙ vꝛoꝛ tua, et duo filij tui cũ ea. Qui egreſſus in occurſum cognati ſui adꝛauit, ꝙ oſculatus eſt eũ: ſalutauerunq; ſe mutuo ꝛbis pacificis. Cũq; intraſſet tabernaculum, nãrauit Moyſes cognato ſuo cũcta q̃ fecerat dñs Pharaoni ꝙ Egyptijs pꝛopter Iſrael: vniuerſumq; laboꝛẽ qui acciderat eis in itinere, ꝙ qõ liberauerat eos dñs. Letatusq; eſt Jethꝛo ſup oĩbus bonis q̃ fecerat dñs Iſraeli, eo quod eruiſſet eũ de manu Egyptiozũ, ꝙ ait: Benedictus dominus qui liberauit vos de

manu Egyptiozū,& de manu Pharaonis, qui eripuit populū suū de manu Egyptioz. Nūc cognoui qꝫ magnꝰ dñs super oēs deos,eo qꝫ super hac re egerint contra illos. Obtulit ergo Iethro cognatus Moisi holocausta & hostias deo: veneruntqꝫ Aaron & omnes seniozes filiozum Israel,vt comederent panē cum eo coram deo.

¶ Epistola secūda Pauli ad Corinthios. Lectio.ij.

Incipimus iterū nosmetipsos comendare? aut nunquid egemus(sicut quidā)cōmēdatitijs epistolis ad vos,aut ex vobis epistola nostra vos estis, scripta in cordibus nostris,que scitur & legitur ab oibus hoīnibus:manifestati quod epistola estis Christi ministrata a nobis,& scripta non atramento sed spū dei viui, non in tabulis lapideis,sed in tabulis cordis carnalib⁹. Fiduciā aūt talē habemus per Christū ad deū non qꝫ sufficientes simus cogitare aliquid a nobis quasi ex nobis sed sufficiētia nostra ex deo est: qui & idoneos nos fecit ministros, nouī testamēti, non litere, sed spiritus: littera enī occidit,spiritꝰ aūt viuificat. Quod si ministratio mortis literis deformata in lapidib⁹ fuit in gloria, ita vt non possent intēdere filij Israel in faciem Moisi, propter gloriā vultus eius que euacuatur,quo nō magis ministratio spūs erit in gloria? Nam si ministratio dānatiōis in gloria est,multo magis abundat ministeriū iustitie in gloria. Nam nec glorificatū est quod clarum fuit in hac parte, propter excellentem gloriam. Si enī quod euacuatur,per gloriā est:multo magis qꝫ manet in gloria est. Habentes igitur talem spem multa fiducia vtimur: et non sicut Moises ponebat velamen sup faciē suā,vt nō intenderent filij Israel in faciē eius qꝫ euacuat̄,sed obtusi sunt sensus eoz. Usqꝫ in hodiernum enī diem idipsum velamē in lectione veteris testamenti manet non reuelatū (qm̄ in Christo euacuatur) sed usqꝫ in hodiernū diē cū legitur Moises,velamē positū est super coz eozū. Cū autē conuersi fuerint ad dominum,auferetur velamen. Dñs aūt,spūs est. Ubi aūt spiritus domini,ibi libertas. Nos vero oēs,reuelata facie gloriam dñi speculātes: in eādem imaginē transformamur a claritate in claritatem,tanquā a dñi spiritu

¶Feria quarta ex Exodo.

Lectio prima.

ALtera autē die sedit Moises vt iudicaret populū, qui assistebat Moi si a mane vsq; ad vesperam Quod cū vidisset cognat⁹ eius oīa scilicet que agebat in populo ait: Quid est qđ facis in plebe? cur solus sedes, & omnis populus prestolatur de mane vsq; ad vesperā? Cui respondit Moises: Venit ad me populus querēs sententiā dei. Cūq; acciderit eis aliqua disputatio, venūt ad me vt iudicē inter eos, & ostendā precepta dei, & leges eius. At ille: Nō bonā inquit, rem facis: stulto laboze consumeris & tu, et populus iste qui tecū est, vltra vires tuas est negotiū, solus illud non poteris sustinere. Sed audi verba mea atq; consilia & erit dñs tecū. Esto tu populo in his que ad deū pertinent, vt referas que dicūtur, ad eum: ostendasq; populo ceremonias & ritū colendi, viamq; per quā ingredi debeant, et opus quod facere debeant. Prouide aūt de oī plebe viros, potentes & timētes deū in quibus sit veritas, & qui oderint auaritiā, & cōstitue ex eis tribunos & centuriōes & quinquagenarios, & decanos: Qui iudicent populū omni tēpoze: quicquid autē maius fuerit, referant ad te & ipsi minoza tantummodo iudicēt: leuius q; sit tibi, partito in alios onere. Si hoc feceris, implebis imperium Dei, & precepta eius vteris sustentare, & ois hic populus reuertetur ad loca sua cum pace. Quibus auditis, Moises fecit omnia que ille suggerat. Et electis viris strenuis de cuncto Israel cōstituit eos principes populi, tribunos, & centuriones: et quinquagenarios & decanos qui iudicabāt plebē dñi oī tēpoze: quicquid aūt graue erat referebant ad eum, faciliora tantūmodo iudicātes. Dimisitq; cognatū suū: & reuersus abijt in terrā suā.

¶Ex epistola secunda Pauli ad Corinthios. Lectio.v.

Deo habentes hāc ministrationē: iuxta qđ misericordiam consecuti sumus non deficimus sed abdicamus occulta dedecoris, non ambulantes in astutia, neq; adulterantes verbum Dei, sed in manifestatione veritatis cōmendantes nosmetipsos ad omnē conscientiam hominū coram deo. Quod si etiam opertum est euāgeliū nostrū in ijs q̄ pereunt est opertū in quibus

deus huius seculi excecauit mentes infideliū, vt nō fulgeat illis illuminatio euangelij gloꝛie chꝛisti, q̄ est imago dei. Non enī nos metipsos p̄dicamus, sed Iesum Chꝛistū dñm nostrū: nos aūt seruos vestꝛos per Iesum: q̄m deus qui dixit de tenebꝛis lucem: lucē splendꝛe facere, ipse eluxit in coꝛdibus nostꝛis ad illuminationem scientie claꝛitatis dei: in facie Chꝛisti Iesu. Habemus aūt thesaurū istū in vasis fictilibus: vt sublimitas sit dei, et nō ex nobis. In omnibus tribulationem patimur: sed nō angustiamur: aꝑiamur sed nō destituimur: p̄secutionē patimur sed nō deꝛelinquimur: humiliamur, sed nō cōfundimur: deiicimur, sed nō pereimus: semp moꝛtificationē Iesu Chꝛisti in coꝛpoꝛe nostꝛo circūferentes, vt et vita Iesu manifestet in coꝛpoꝛibus nostꝛis. Sēper enim nos qui viuimus in moꝛtē tradimur ꝓpter Iesum: vt et vita Iesu manifestet in carne nostꝛa moꝛtali. Ergo moꝛs in nobis operat: vita aūt in vobis. Habētes aūt eūdem spiritum fidei, sicut scꝛiptū est. Credidi ꝓpter quod locutus sum: et nos credimus, ꝓpter quod et loquimur: scientes q̄m qui suscitauit Iesum, et nos cū Iesu suscitabit et cōstituet vobiscū. Oia enim ꝓpter vos, vt gratia abundās, ꝓ multos in gratiaꝝ actione abundet in gloꝛiā dei. Ꝓpter qō nō deficimus: sed licet is qui foꝛis est noster homo coꝛꝝpatur: tū is qui intus est, renouatur de die in diē. Id enī qō in ꝑsenti est momentaneū et leue tribulationis nostꝛe, supꝛa modū in sublimitate eternum gloꝛie pōdus operat in nobis, nō cōtēplantibus nobis q̄ vidēntur, sed que non vidēntur: que enī vidētur tēpoꝛalia sunt: que aūt non vidēntur eterna sunt.

℣ Feria.v. ex Exodo. Le.i. Ca.19

Mense tertio egressionis filioꝝ Israel de terra Egypti: in die hac venerunt in solitudinē Sinai Mā ꝓfecti de Raphidim: et peruenientes vsq̄ in desertū Sinai castrametati sunt in eodē loco, ibiq̄ Israel fixit tentoꝛia e regione mōtis. Moises aūt ascendit ad deū: vocauitq̄ eū dominus de monte, et ait: Hec dices domui Jacob et annūtiabis filijs Israel: Vos ꝑspexistis q̄ fecerim egyptijs: q̄m poꝛtauerim vos super alas aquilaꝝ, et assumpse-

rim mihi. Si ergo audieritis vocē meā, & custodieritis pactū meū, eritis mihi in peculiū de cūctis pplis: mea est em oīs terra. Et vos eritis mihi in regnū sacerdotale, & gens sancta: hec sunt ūba q̄ loqueris ad filios Israel. Venit Moises & cōuocatis maioribus natu ppuli exposuit oēs sermōes ās mādauerat dñs. Respondit oīs populus simul: Cūcta que locutus est dñs, faciemus. Cūq; retulisset Moises ūba populi ad Dominū, ait ei Dñs: Ecce nunc veniam ad te in caligine nubis, vt audiat me populus loquentē ad te & credat tibi in perpetuū. Nūtiauit ergo Moises verba populi ad dñm. Qui dixit ei. Vade ad populū, & sanctifica illos hodie & cras, lauēt; vestimenta sua. Et sint parati in diē tertiū, in die em tertia descendet Dñs cozā omni plebe super montem Sinai. Constituesque terminos populo per circūitum, & dices ad eos: Cauete ne ascendatis in montē, nec tāgatis fines illius, oīs qui tetigerit montem, morte morietur. Manus nō tanget eū, sed lapidibus oppzimetur, aut confodietur iaculis, sive iumentū fuerit sive homo, nō viuet cum ceperit clangere buccina: tunc ascendant in montem.

℣ Ex epistola. ij. Pauli ad Cozinthios. Lectio sca.

Scimus em qm si terrestris domus nostra huius habitationis dissoluatur, quod edificationem ex deo habemus, domū nō manufactā, eternā in celis. Nā & in hoc ingemiscimus habitationē nostrā que de celo est, superindui cupientes, si tamē vestiti, & nō nudi inueniamur. Nā & qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus grauati. eo qđ nolumus expoliari, sed superuestiri vt absozbeatur qđ mozrale est, a vita. Qui aūt efficit nos in hoc ipsum, deus qui dedit nobis pignus spūs. Audētes igitur semp & scientes qm dū sumus in hoc cozpoze, peregrinamur a dño (per fidē em ambulamus, & nō p speciem) audemus aūt & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a cozpoze: & presentes esse ad dñm. Et ideo cō tendimus, sive absentes, sive plentes placere illi. Omnes em nos manifestari oportet ante tribunal Christi: vt referat vnus quisque pzopzia cozpozis pzout gessit, sive bonū sive malum.

Ca.5.

Scientes ergo timorē dñi, hominibus suademus: deo aūt manifesti sumus. Spero aūt ⁊ in conscientijs vestris manifestos nos esse. Nō iterū cōmendamus nos vobis, sed occasionē damus vobis gloriandi pro nobis: vt habeatis ad eos qui in facie gloriantur, ⁊ non in corde. Sive enim mente excedimus deo, sive sobrij sumus vobis. Charitas enim Christi urget nos, estimantes hoc, quōniam vnus pro oībus mortuus est, ergo oēs mortui sunt, ⁊ pro omnibus mortuus est Christus: vt ⁊ qui viuūt iā nō sibi viuāt, sed ei ⁊ pro ipsis mortuus est, ⁊ resurrexit. Itaq; nos, ex hoc neminē nouimus secūm carnē. Etsi cognouimus secundū carnē Christum: sed nūc iā nō nouimus. Si qua ergo in Christo noua creatura, vetera trāsierūt: ecce facta sūt oīa noua. Oia aūt ex deo, ⁊ nos reconciliauit sibi p Christū: ⁊ dedit nobis ministeriū reconciliationis. Quōniā quidē deus erat in Christo mūdū reconcilias sibi: nō reputās illis delicta ipsorū, ⁊ posuit in nobis vbū reconciliationis. Pro Christo ergo legatiōe fungimur tanq; deo exhortāte p nos. Obsecramus p Christo reconciliamini deo. Eum ⁊ non nouerat peccatū, pro nobis peccm fecit vt nos efficeremur iustitia dei in ipso.

Feria. vi. ex Exodo. Le. i.

Locūtusq; Moises dixit ad pplm, ⁊ sanctificauit eū. Lūq; lauisset vestimenta sua, ait ad eos: Estote parati in die tertiū, ⁊ ne appropiquetis vxorib⁹ vrīs. Factq; aduenerat tertius dies, ⁊ mane illucuerat: ⁊ ecce ceperūt audiri tonitrua ac micare fulgura et nubes densissima operire mōtē clāgorq; buccine vehemētius pstrepebat: ⁊ timuit oīs populus qui erat in castris. Eductq; eduxisset eos Moyses in occursum dei de loco castrorū, steterūt ad radices mōtis. Tot⁹ aūt mōs Sinai fumabat, eo q; descēdisset dñs deus sup eū in igne ⁊ ascēderet fumus ex eo quasi de fornace, erat q; oīs mōs terribilis. Et sonitus buccine paulatim crescebat in maius, ⁊ prolixius tendebatur: Moyses loquebatur, ⁊ deus respondebat ei. Descenditq; dñs super montē Sinai in ipso montis vertice, ⁊ vocauit Moysen in cacumen eius, Quo cū ascendisset, dixit ad eum: Descēde ⁊ contestare populū: ne forte velit transcēdere terminos

ad vidēdū dñm,& pereat ex eis plurima multitudo. Sacerdotes quoq; qui accedūt ad dñm sanctificentur, ne peutiat eos. Dixitq; Moyses ad Dñm, Non poterit vulgus ascendere in montē Sinai,tu enī testificatus es & iussisti dicēs: Pone termi nos circa montē,& sanctifica illū. Cui ait dñs: Vade, descende,ascēdesq; tu & Aarō tecūm: sacerdotes aūt & populus nō transeāt termi nos,nec ascendant ad dñm, ne forte interficiat illos. Descenditq; Moyses ad populum,& oia narrauit eis.

ritate nō ficta,in vbo vitatis, in veritate dei, p arma iustitie a dextris et a sinistris,per gloriā & ignobilitatē,p infamiam & bonā famā,vt seductores, et veraces,sicut q̄ ignoti,& cogniti quasi morientes,& ecce viui mus vt castigati & nō mortificati.quasi tristes,semper autē gaudētes sicut egētes, multos aūt locupletantes, tanq̄ nihil habentes & omnia possidentes. Os nostrū patet ad vos o Corinthij, cor nostrum dilatatum est. Nō angustamini in nobis, angustiamini aūt in viscēribus vestris. Eandē autē habentes remunerationem (tanq̄ filijs dico) dilatamini & vos . Nolite iugū ducere cū infidelibus. Que enī participatio iustitie cū iniquitate? Aut que societas lucī ad tenebras? Que aūt cō uentio Christo ad Belial? Aut que pars fideli cū infideli? Quis autē consensus templo dei cū idolis? Vos enī estis templū dei viui: sicut dicit deus: Quōniā inhabitabo in illis, & inambulabo inter eos,& ero illorū deus, & ipsi erunt mihi populus. Propter qđ exite de medio eorū,& separamini dicit dominus, & immundū ne tetigeritis,& ego recipiā vos,&

Ex epi.q. Pau.ad Cor.i.cj.

Ca.6. Adiuuātes aūt exhortamur Ne in vacuū gratiam dei recipiatis. Ait enī Tpe accepto exaudiui te:et in die salutis adiuui te. Ecce nūc tēpus acceptabile: ecce nūc dies salutis. Nemini dantes vllā offensionem vt nō vituperetur ministerium nostrum,sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut dei ministros,in multa patiētia, in tribulationibus,in necessitatibus, in angustijs,in plagis,in carceribus,in seditionibus, in laboribus,in vigilijs, in ieiunijs,in castitate,in scientia, in lōganimitate, in suauitate,in spūsancto,in cha-

ero vobis in patrē, ⁊ vos e-
ritis mihi in filios ⁊ filias,
dicit Dominus oēs.

¶ Sabbato et Exodo. L. 1

Dixitq; est deus cū
cctos sermōes hos. E-
go sum dñs deus tu⁹, q̄ edu
xi te de terra Egypti de do
mo seruitutis. Nō habe bis
deos alienos coꝝ me. Nō
facies tibi sculptile, neq; om
nē similitudinē que est in ce
lo desup, ⁊ que in terra de-
orsum, nec eoꝝ que sunt in
aquis sub terra. Nō adoza
bis ea, neque coles ego sum
dñs deus tuus foꝛtis zelo-
tes, visitās iniquitatē pa-
trū ī filios, in tertiā ⁊ quar
tā ghationē eoꝝ qui ode-
runt me, ⁊ faciens misericoꝛ
diā in millia his qui diligūt
me, et custodiunt pceptā
mea. Nō assumes nomē do
mini dei tui ī vanū: nec em
habebit insontē dñs eū, qui
assumpserit nomē Dñi dei
sui frustra. Memēto vt diē
sabbati sanctifices. Sex die
bꝰ operaberis, ⁊ facies oīa
opa tua. Septimo aūt die
sabbatū dñi dei tui est: non
facies omne opus in eo, tu
⁊ filius tuꝰ et filia tua, ser-
uus tuus ⁊ ancilla tua, iu-
mentū tuū ⁊ aduena qui est
intra portas tuas. Sex em
diebus fecit deus celū ⁊ ter
rā ⁊ mare, ⁊ oīa que in eis
sunt: ⁊ requeuit die septi-
mo: idcirco benedixit Dñs
diei sabbati, et sanctificauit
eum. Honoza patrē tuū et
matrē tuā, vt sis lōgeuus
super terrā quā dñs dē tu
us dabit tibi. Non occides.
Nō mechaberis. Nō fur-
tū facies. Nō loqueris cō-
tra pximū tuū falsū testi-
moniū. Nō cōcupisces do-
mū pximi tui. Nec desyde
rabis vxoꝛē eiꝰ nō seruū, nō
ancillā, nō bouē, nō asinū,
nec omnia que illius sunt.

¶ Ex epistola. ii. Pauli ad Corinthios. I. cato lectiōis. Ca7.

Has ergo habētes pmis-
siones charissimi,
mūdemus nos ab oī inqui
namēto carnis ⁊ spūs perfi
cientes sanctificationē in ti
moze dei. Capite nos: Ne-
minē lesimus, neminē coꝝ
rupimus, neminē circūuent
mus. Nō ad cōdēnationem
vestrā dico. Pꝛedixim⁹ em
quod in coꝝdibus nēis estis
ad cōmoziendū ⁊ ad cōui-
uendū. Multa mihi fiducia
est apū vos: multa mihi glo
riatio pꝛo vobis, repletus
sum cōsolatione, supabūdo
gaudio in oī tribulatiōe no
stra. Nam ⁊ cū venissemus
in Macedoniā, nullā requē
habuit caro nostra: sed om
nem tribulationē passi su-
mus: foꝛis pugne, intus ti-

mozes. Sed ꝺ̄ consolat̄ humiles, cōsolatus est nos deus in aduētu Titi. Nō solū aūt in aduentu eius, sed etiā in cōsolatione, qua cōsolatus est in vobis referēs nobis vestrū desideriū, vestrū fletū, vestrā emulationē pro me, ita vt magis gauderem: quoniā etsi contristaui vos in epistola, nō me penitet: etsi peniteret, videns ꝺ̄ epistola illa (etsi ad hozā) vos cōtristauit. Nūc gaudeo: non ꝺ̄ contristati estis: sed ꝺ̄ cōtristati estis ad penitentiā. Contristati estis secm̄ Deum: vt in nullo detrimentū patiamini ex nobis: que est secundū deū tristitia est: penitentiā in salutē stabilem operatur: seculi aūt tristitia mozt̄ operatur. Ecce est hoc ipsum, secm̄ deum contristari vos: quātā i vobis operat̄ solicitudinē, sed defensionē, sed indignationē sed timozem, sed desiderium, sed emulationem, sed vindictā, in oibus exhibuistis vos, incōtāminatos esse negotio. Igit̄ etsi scripsi vobis nō ꝓpꝑ eū ꝺ̄ fecit iniuriā, nec ꝓpter eū ꝺ̄ passus est, sed ad manifestandā solicitudinē nostram quā habemus pro vobis coram deo, ideo consolati sum⁹. In cōsolatione aūt nostra, abūdātius magis gauisi sum⁹ sup gaudio Titi, quia refectus est spūs ei⁹ ab oibus vobis. Et si quid apud illū de vobis gloriatus sum, nō sum cōfusus, sed sicut omnia vobis i veritate locuti sumus ita ⁊ gloziatio nēa que fuit ad Titum, vitas facta est: ⁊ viscera eius abūdantius in vobis sunt, reminiscentis oim vestrū obedientiā, qūo cū timoze ⁊ tremoze excepistis illum. Gaudeo: qō in oibus cōfidꝰ i vobis. ¶ Missa. vtij. post pentecosten ex Exodo. Lect. i.

Audiebat voces ⁊ lampades ⁊ sonitum buccine, mōtem̄ fumātem, ⁊ perterritiæ pauoze contusi: stetezunt procul. dicentes Moisi, Loquere tu nobis, ⁊ audiemus, non loquat̄ nobis Dominus, ne forte moziamur. Et ait Moises ad populum. Nolite timere, vt eū pbaret vos venit deus, ⁊ vt terroz illius esset in vobis ⁊ nō peccaretis. Stetit aūt ꝑplus de lōge. Moyses aūt accessit ad caliginē īqua erat deꝰ. Dixit ꝓterea dñs ad Moisen, Hec dices filiis Israel, Vos vidistis qō de celo locutus sū vobis. Nō facietis mecū deos argēte-

os nec deos aureos facietis vobis. Altare de terra facietis mihi, & offeretis sup eo holocausta et pacifica vèa, oues vestras & boues o i lo co i quo memoria fuerit nominis mei, veniã ad te: & benedicã tibi, Quod si altare lapideũ feceris mihi, nõ edificabis illud de sectis lapidibus si efferas leuaueris cultrũ tuũ sup eũ, polluet. Non ascendes per gradus altare meũ, ne reueleꝛ turpitudo tua. Hec sunt iudicia que proponeꝛ eis: Si emeris seruum Hebreum, sex annis seruiet tibi, in septimo egredietur liber gratis. Cũ quali veste intrauerit: cum tali exeat si habens vxoꝛẽ: & vxoꝛ egredieꝛ simul. Sin autem Dominus dederit illi vxoꝛem, & peperit filios & filias mulier & liberi eius erunt Dñi sui: ipse vero exibit cum vestitu suo. Quod si dixerit seruus, Diligo dominum meum & vxoꝛem ac liberos: non egrediar liber: offeret eũ Dñs dñs, & applicabitur ad ostiũ & postes: & fodabit & aurem eius subula: & erit ei seruus in seculũ. Si quis vendiderit filiam suam in famulam, nõ egredietur sicut ancille exire cõsueuerunt. Si displicuerit oculis Dñi sui: cui tradita fuerit: dimittet eam populo autẽ alieno vendendi nõ habebit potestatẽ si sprenerit eã: Si nautẽ filio suo desponderit eã, iuxta morem filiarum faciet illi. Quod si alterã ei acceperit, prouidebit puelle nuptias, & vestimenta, & precium pudicitie non negabit. Si tria ista non fecerit, egredietur gratis absq; pecunia.

℣ Ex epistola sc̃a Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

Notam autẽ facimus vobis fratres gratiã dei, que data est in ecclesijs Macedonie, quod in multo experimento tribulationis abundantia gaudij ipsoꝝ fuit, & altissima paupertas eoꝝ abũdauit in diuitias simplicitatis eoꝝ, quia secundũ virtutem (testimonium illis reddo) et supra vires voluntarij fuerunt, cum multa exhortatione obsecrantes nos gratiam et communicationem ministerij quod fit in Sanctos. Et non sicut speraui-mus, sed semetipsos dederũt, primũ dño, deinde nobis per voluntatem dei, ita vt rogaremus Titum, vt quẽadmodũ cepit ita et pficiat in vobis etiã gr̃am istã Sed sicut in oib⁹ abũdatis fide & sermõe, & sciẽtia, & oi

Ca. 8

ſolicitudie,inſup & charita-
te veſtra in nos, vt & in hac
gratia abūdetis. Nō quaſi
imperās dico,ſed per aliorū
ſolicitudinē, etiā veſtre cha
ritatis ingenuū bonū com
probās. Scitis enī gratiā
dñi noſtri Ieſu Chriſti,q̃m
propter vos egenus factus
eſt, cū eſſet diues: vt illius
inopia,vos diuites eſſetis.
Et conſiliū in hoc do. Hoc
enī vobis vtile eſt, q̃ non ſo
lū facere, ſed & velle cepiſtis
ab anno priore, nūc vero et
facto perficite, vt quēadmo
dū promptus eſt animꝰ vo
lūtatis, ita ſit et pficiendi
ex eo quod habetis, Si enī
voluntas prompta eſt, ſecū
dum id quod nō habet,acce
pta eſt, nō ſecundum id qō
non habet. Non enim vt
aliis ſit remiſſio: vobis au
tem tribulatio, ſed ex e-
qualitate. In preſenti tēpo
re vra abundantia,illorum
inopiam ſuppleat, vt & illo-
rū abundantia, vre inopie
ſit ſuppletū: vt fiat equa
litas ſicut ſcriptū eſt. Qui
multum,non abundauit:et
q̃ modicū, non minorauit.
Gratias aūt ago deo,qui de
dit eandē ſolicitudinē pro
vobis in corde Titi,q̃m ex-
hortationē quidē ſuſcepit:
ſed cum ſolicitior eſſet, ſua
voluntate profectus eſt ad
vos. Miſimus etiā cū illo
fratrē noſtrum, cuius laus
eſt in euāgelio per oēs eccle
ſias,non ſolū aūt ſed & ordi
natꝰ eſt ab eccleſijs comes
peregrinatiōis noſtre hāc
gratiā que miniſtratur a no-
bis ad dñi gloriā: & deſtina
tā voluntatē noſtram,deui
tantes hoc:ne quis nos vi-
tuperet in hac plenitudine
que miniſtratur a nobis in
dñi gloriam. Prouidemus
enī bona:nō ſolū coram deo:
ſed etiā coram hoibus. Miſi
mus aūt cū illis & fratrē no
ſtrū:quē probauimꝰ in mul
tis ſepe ſolicitum eſſe, nūc
aūt multo ſolicitiorē, cōfi-
dentia multa in vos ſiue
pro Tito qui eſt ſocius me-
us et in vobis adiutor,ſiue
fratres noſtri:apoſtoli eccle
ſiarū: gīa Chriſti. Oſten-
ſionē ergo que eſt charita-
tis veſtre et noſtre glorie p
vobis in illos oſtendite in
facie eccleſiarum.

Tertia lectio ſcōm Lucā. Ca.16

In illo tempore, Dixit
Ieſus diſcipulis ſuis
parabolā hāc, homo quidā
erat diues q̃ habebat villi-
cum, et hic diffamatus eſt
apud illum quaſi diſſipaſ-
ſet bona ipſius. Et reliqua.

Homilia.s. Hieronimi pre.

Queſtiunculā propo-
ſuiſti q̃d ſit villicus

titudinis, ꝙ voce dñi laudat: Cuius cū vellem scire rationē & de quo fonte pro cesserat: reuelari volumē euāgelicū, & inter cetera repperi ꝙ appropinquātibus saluatori publicanis et peccatoribus vt audirēt eum, murmurabant pharisei et scribe dicentes. Quare iste peccatores suscipit, & comedit cum eis, qui locutus est eis parabolam centū ouiū & vnius perdite, que inuēta pastoris humeris reposita est. Et cū esset posita, ḡtulatim intulit. Dico vobis q̄ ita gaudiū erit in celo, super vno peccatore penitentiam agente: magis q̄ super nonaginta nouem iustis q̄ nō habēt opus penitentia. Alia quoq; parabolā decem dragmarum, vnius quoq; perdite atq; reperte ēi propositit: similiter eam fine cōpleuit, sic dico vobis gaudium erit angelis Dei sup vno peccatore penitentiam agente. Tertiā quoq; parabolam proposuit homīnis habentis duos filios & diuidentis inter eos substantiā. Cūq; minor facultatibus pditis egere cepisset & comedere siliquas porcorū cibū, & reuersus ad pēm susceptus est ab eo. Frater aūt̄ senior inuidēs pēis voce roxripit, quod letari debuerit et gaudere ḡa frater eius mortuus erat & reuixit: perierat et inuentus est Oratio.

Largire nobis quelumus Dñe semp spūs cogitandi que recta sunt, p pītius & agēdi: vt, qui sine te esse nō possumus: sēm te viuere valeamus. Per.

¶ Feria.ij.ex Exodo.L.1.

Qui percusserit hominē volens occidere, morte moriatur: Qui aūt non est insidiatus: sed deus illū tradidit in manus eius, constituam tibi locū in quē fugere debeat. Si quis per industriam occiderit proximum suum, & per insidias ab altari meo auelles eū vt moriatur. Qui percusserit patrē suum aut matrē morte moriatur. Qui furatus fuerit hominem, & vēdiderit eū, conuictus noxe morte moriatur. Qui maledixerit patri suo vel matri, morte moriatur? Si rixati fuerint viri, & percusserit alter proximū suū lapide vel pugno, & ille mortuus nō fuerit sed iacuerit in lectulo. Si surrexerit et ambulauerit foris sup baculū suū, innocēs erit ḡ percusserit, ita tm vt operas eius, & impensas in medicos, restituat. Qui

percusserit seruū suū, vel an
cillā virga, & mortui fuerit
in manibus eius, criminis
reus erit. Si nautē vno die
vl duobus superuixerit nō
subiacebit pene, quia pecu-
nia illius est. Si rixati fue-
rint viri, & percusserit, ds
mulierē prægnantē & abor-
tiuū quidē fecerit, sed ipsa
vixerit, subiacebit damno
quantū maritus mulieris
expetierit, & arbitri iu-
dicauerint. Si nautē mors
ei⁹ fuerit subsecuta, reddet
alam pro aia, oculū pro o-
culo, dētem pro dēte, manū
pro manu pedē pro pede, ad
ustionē pro adustione, vul-
nus pro vulnere liuorē pro
liuore. Si percusserit quispiā
oculū serui sui aut ancille, &
luscos eos fecerit, dimittet
eos liberos pro oculo quē
eruit. Dentē quoq; excus-
serit seruo vel ancille sue, si
militer dimittet eos libe-
ros. Si bos cornu percus-
serit virum aut mulierem,
& mortui fuerint, lapidibus
obruet, & nō comedētur car
nes eius, dñs quoq; bouis
innocēs erit. Quod si bos
cornupeta fuerit ab heri et
nudiustertius, & contestati
sunt Dñm eius, nec reclu-
serit eū, occiderit q; virum
aut mulierē: bos lapidibus
obruet, & dñm illius occi-
dent. Mō si precium fuerit
ei impositū, dabit pro ani-
ma sua quicqd fuerit postu-
latus. Filiū quoq; & filiam
si cornu percusserit, simili
sententie subiacebit. Si ser-
uū ancillamq; inuaserit, tri
ginta siclos argenti Do-
mino dabit, bos vero lapi-
dibus opprimetur.

¶ Ex Epistola ij. Pauli ad Corinthios. Lectio secūda. ca. 5.

Dim de ministerio qđ
sit in sanctos: ex abū-
danti est mihi scribere vo-
bis. Scio enī prōptum ani
mū vestrū, pro quo de vo-
bis glorior apud Macedo-
nes. Quia & Achaia parata
est ab anno pterito, & vre æ-
mulatio prouocauit pluri-
mos. Misimꝰ aūt fratres,
vt ne ād gloriamur de vo-
bis, euacuet in hac parte, vt
(quēadmodū dixi) parati si
tis, ne cū venerint Macedo
nes mecū, & inuenerint vos
imparatos, erubescamus
nos, vt nō dicamus vos in
hac substantia. Necessariū
ergo existimaui rogare fra
tres, vt prueniāt ad vos,
& præparēt repromissam ben
dictionē hāc, paratā esse sic
quasi benedictionē, nō tan-
quā auaritiā. Hoc aūt dico
Qui parce seminat, parce &
metet: & qui seminat in ben
dictionibus, de bēdictioni-

hō ꝫ metet. Manuſcſq; pzo
vt deſtinauit in cozde ſuo
nō ex triſtitia aut ex neceſſi
tate. Hilarē enim datozem
diligit Deus. Potēs eſt au
tē deus oēm gratiā abun-
dare facere in vobis, vt in
oibus ſemp oēm ſufficien-
tiā habentes abundetis in
omne opus bonū, ſicut ſcri
ptū eſt, Diſperſit, dedit pau
peribus, iuſtitia eius ma-
net in ſeculū ſeculi, qui aūt
miniſtrat ſemē ſeminan
ti, ꝫ panē ad māducandum
præbabit, ꝫ multiplicabit ſe
mē veſtrū, ꝫ augebit incre-
mēta frugū iuſtitie veſtre,
vt in omnibus locupletati
abūdētis in omnē ſimplici-
tatem, que operatur p nos
gratiarū actionē deo. Mīſ
miniſteriū huius officij nō
ſolum ſupplet ea que deſūt
ſanctis, ſed etiā abūdant p
multas gratiarū actiones
in dño, per pzobationē mi-
miſterij huius gloxificātes
deum in obedientia confeſ-
ſionis veſtre in euangelio
Chriſti, ꝫ ſimplicitate com
municationis veſtre in il-
los, ꝫ in omnes, ꝫ in ipſozū
obſecratiōe pzo vobis, deſy
derātiū vos pzopter emi-
nentem gratiā dei in vobis
Gratias ago deo ſuper ine
narrabili dono eius.

Feria. iij. ex Exodo. L.x.

SI quis apuerit ciſter
nam, ꝫ foderit, ꝫ non
operuerit eam cecideritque
bos aut aſinus in eā reddet
dominus ciſterne pzetium
iumentozū, quod aūt moz-
tuū eſt: ipſius erit. Si bos
alienus bouē alterius vul-
neraverit, ꝫ ille moztuꝰ fue
rit, vēdent bouē viuū: ꝫ di
uident ptium, cadauer aūt
moztui inter ſe diſpertiēt.
Si aūt ſciebat ꝙ bos coznu
peta eſſet ab heri ꝫ nuditu
ſterti⁹, ꝫ nō cuſtodiuit eum
dñs ſuus, reddet bouē pzo
bouē ꝫ cadauer integrū ac-
cipiet. ¶ Si quis furatus Ca.22
fuerit bouē aut ouē, ꝫ occi
derit, vel vendiderit, ꝙq;
boues pzo vno boue reſti-
tuet, ꝫ quatuoz oues ꝓ vna
oue. Si effringēs fur domū
ſiue ſuffodiēs fuerit inuen
tus, ꝫ accepto vulnere moz
tuus fuerit, pcuſſoz nō erit
reus ſanguinis. Mō ſi ozto
ſole hoc fecerit, homicidiū
ꝑpetrauit, ꝫ ipſe moziet̄ur.
Si nō habuerit qō pzo fur
to reddat, ipſe venūdabit̄,
ſi inuentū fuerit apud eum
qō furatus eſt, viuens, ſiue
bos, ſiue aſin⁹, ſiue ouis: du
plū reſtituet. Si leſerit q̄ſ
piā agrū vel vineā ꝫ dimi-
ſerit iumentū ſuū vt depa
ſcat aliena q̄cq̄ optimū ha
buerit i agro ſuo vl i vinea

pro dāni estimatione restituet. Si egressus ignis inuenerit spicas, & cōprehenderit aceruos frugū, siue stantes segetes in agris, reddet dānū q̄ ignē succēderit. Si q̄s cōmēdauerit amico pecuniā aut vas ī custodiā, & ab eo q̄ susceperat, furto ablata fuerint si inuenitur fur, duplum reddet: si latet fur, Dñs domus applicabitur ad deos, & iurabit q̄ nō extenderit manum in rē proximi sui, ad perpetrandam fraudem, tam in boue quā in asino: & oue ac vestimento, & quicquid damni inferre potest, ad deos vtriusq̄ causa perueniet, & si illi iudicauerint, duplū restituet proximo suo.

¶ Ex Epistola secūda Pauli ad Corinthios. Lectio. ij.

IPse aūt ego Paulus obsecro vos per mansuetudinē & modestiā christi, qui in facie quidem humilis sum inter vos: absēs aūt confido in vobis. Rogo aūt vos, ne presens audeā per eā confidentiā qua existimor audere ī quosdā, qui arbitrantē nos tanquā secundum carnē ambulemus. In carne enī ambulantes: nō secūdum carnem militamus. Nā arma militie nostre nō carnalia, sed potētia deo ad destructionē munitionū, cōsilia destruentes, & omnē altitudinem extollentē se aduersus scientiā dei, & in captiuitatē redigentes oēm intellectū in obsequiū Christi, & in promptu habentes vlcisci omnē inobedientiam cū impleta fuerit vestra obedientia. Que secundū facie sunt videte. Si quis confidit sibi, Christi se esse hoc cogitet iterū apud se, q̄ sicut ipse Christi est, ita & nos. Nā & si amplius aliq̄d gloriatus fuero de potestate nostra quā dedit nobis dñs in edificationē & non in destructionē vestrā, non erubescā. Ut autem nō existimer tā quam terrere vos per epistolas. (Quoniam quidē epistole inquiunt, graues sunt et fortes presentia aūt cor poris infirma, & sermo contēptibilis) hoc cogitet qui eiusmodi est, quia quales sumus verbo per epistolas absentes, tales & presentes in facto. Nō enī audemus inserere aut cōparare nos quibusdā, qui seipsos commēdāt sed ipsi ī nobis nolentes ipsos metientes, & comparantes nosmetipsos nobis. Nos aūt nō in immensum gloriabimur, sed sēm mēsurā regule qua mēsus

est nobis deus mensurā per
tingendi vsq ad vos, Non
em quasi nō pertingentes
ad vos, superextendimus
nos. Usq ad vos em perue
nimus in euangelio Chri
sti, non in immensum glo
riantes in alienis laborib⁹,
spē autē habentes crescētis
fidei vestre, in vobis magni
ficari secundū regulā no
strā in abūdātia, etiā in illa
que vltra vos sunt euange
lizare, nō in aliena regula,
in ijs q̄ preparata sunt glo
riari. Qui autē gloziatur,
in domino glozietur, Non
enim qui ipsum commen
dat, ille probatus est: sed
quem deus commendat.

¶ Feria.iiij.ex Exodo.xxij.

Si quis cōmēdauerit
proximo suo asinum,
bouē, ouē, & omne iumen
tū ad custodiā, & mortuum
fuerit, aut debilitatū vel ca
ptū ab hostib⁹, nullusq hoc
viderit, iusiurādum erit in
medio qō nō extēderit ma
nū ad rēproximi sui suscipi
etq dñs iuramentū, et ille
reddere nō coget, qō si fur
to ablatū fuerit, restituet
dāno Dño, si comestū a be
stia, deferat ad eū quod occi
sum est, & nō restituet. Qui
a proximo suo quicqd horū
mutuo postulauerit, & debi
litatū aut mortuū fuerit,
dño nō ptēte: reddere cōpel
let. Qd si ipzelentiay dñs
fuerit, nō restituet, maxime
si cōductū venerat pro mer
cede operis sui. Si leduxe
rit qs virginē, necdū desponsatā, dormierit cū ea, do
tabit eā, & habebit eā vro
rē. Si pater virginis dare
noluerit reddet pecuniā iu
xta modū dotis, quā virgi
nes accipere consueuerunt.
Maleficos nō patieris vi
uere. Qui coierit cū iumē
to, morte moriat. Qui im
molat dijs, occidet, preter
dño soli. Aduenā nō contri
stabis, neq; affliges eū, ad
uene em & ipsi fuistis in ter
ra Egypti. Vidue & pupil
lo nō nocebitis. Si leserit
tis eos, vociferabūt ad me,
& ego audiā clamorē eorū:
& indignabit furor meus p
cutiāq vos gladio, et erūt
vxores vre vidue, & filij vri
pupilli. Si pecuniā mutuā
dederis populo meo paupe
ri qui habitat tecū, nō vr
gebis eū quasi exactor, nec
vluris opprimes. Si pign⁹
a proximo tuo acceperis ve
stimentū, ante solis occasum
reddes ei. Ipse em est solū q̄
operit idumētū carnis ei⁹,
nec habet aliō in q̄ dormiat, si
clamauerit ad me, exaudiā
eum quia misericors sum.
Dijs nō detrahes. & principi

populi tui non maledices. Decimas tuas & primitias tuas non tardabis offerre, primogenitū filiozū tuozū dabis mihi. De bobus ꝙq & ouibus similiter facies, leptē dieb⁹ sit cū matre sua, die octaua reddes illū mihi. Viri sancti eritis mihi, carnē que a bestijs fuerit prægustata, non comedetis, sed proijcietis canibus.

¶ Ex epistola secūda Pauli ad Corinthios.

Lectio secunda.

Cap. 11

UTinam sustineretis modicū quid insipientie mee sed & supportate me Emuloz enī vos de emulatiōe. Despondi enī vos vni viro virginem castam exhibere Christo. Timeo autē ne sicut serpens Euā seduxit astutia sua, ita cozrumpāt sensus vestri, & excidāt a simplicitate, q̄ est i Christo. Nā si is qui venit, aliū Christū p̄dicat quē nō p̄dicauimus, aut aliū spm accipitis quem nō accepistis, aut aliud euāgeliū quod non recepistis recte pateremini. Existimo enim nihil me minus fecisse a magnis apostolis, Nā etsi imperitus sermone, sed nō scientia. In oib⁹ autē manifestus sum vobis. Aut nunqd peccatū feci, meipsum humilias, vt vos exaltemini? quoniam gratis euangelium dei euangelizaui vobis? alias ecclesias expoliaui, accipiens stipēdia ad ministerium vestrum? Et cum essem apud vos: & egerem: nulli onerosus fui, nam quod mihi deerat, supplecuerunt fratres qui venerunt a Macedonia: & in omnibus sine onere me vobis seruaui, & seruabo. Est veritas Christi in me: qm hec gloriatio nō infringetur in me in regionib⁹ Achaie. Quare q̄a nō diligo vos? Deus scit. Mā autē facio, & faciam vt amputē occasionem eozū q̄ volūt occasionē, vt in quo gloriant inueniāt sicut & nos. Nā eiusmodi pseudo apostoli sunt operarij subdoli, trāsfigurantes se in apostolos Christi. Et nō mirum: ipse enī satanas trāsfigurat se in angelum lucis, non est ergo magnum, si ministri eius trāsfigurentur velut ministri iustitie, quozum finis erit secundum opera ipsozum. Iterum dico, ne quis me putet insipientem esse: alioquin velut insipientem accipite me, vt et ego modicum quid gloriet. Quod loquor, non loquor secundum Deum sed quasi in insipientia, in hac sub-

stantia glozie. Quoniam multi gloziantur secundū carnem, ꝫ ego gloziaboz.

Feria.v.ex Exodo. Le.1.

Dñ suscipies vocem mendacij, nec iunges manum tuam vt pzo impio dicas falsum testimonium. Non sequeris turbam ad faciendū malum, nec in iudicio pluriū mozum acquiesces sententie vt a vero declines. Pauperis quoq; non miserebere in iudicio. Si occurreris boui inimici tui aut asino erranti, reduc ad eum. Si videris asinum odientis te, iacere sub onere, non pertransibis, sed sublevabis cum eo. Non declinabis in iudicium pauperis. Mendaciū fugies. Insontem ꝫ iustum non occides, quia auersoz impium. Nec accipies munera, que etiam excecant pzudentes, ꝫ subuertunt verba iustoꝝ. Peregrino molestus non eris, scitis enim aduenarum animas, quia ꝫ ipsi peregrini fuistis in terra Egypti. Sex annis seminabis terram tuam, ꝫ congregabis fruges ei⁹ āno aūt septimo dimittes eam, ꝫ requiescere facies, vt comedant pauperes populi tui, ꝫ quicquid reliquū fuerit, edant bestie agri ita facies in vinea, et in oliueto tuo. Sex diebus operaberis, septimo die cessabis, vt requiescat bos, ꝫ asinus tuus, et refrigeretur filius ancille tue, et aduena. Omnia que dixi vobis, custodite, et per nomen externorum deozum non iurabitis neque audietur ex oze vestro. Tribus vicibus per singulos annos mihi festa celebzabitis. Solennitatem azymozum custodies, Septem diebus comedes azyma, sicut pzecepi tibi tempoze mensis nouozum, quando egressus es de Egypto, non apparebis in conspectu meo vacuus. Et solennitatem messis pzimitiuozū operis tui quecūq; seminaueris in agro, solēnitatē quoq; in exitu anni, quando congregaueris oēs fruges tuas de agro. Ter in anno appabebit omne masculinum tuum coram Domino Deo. Non immolabis super fermento sanguinem victime mee, nec remanebit adeps solennitatis mee vsq; mane. Pzimitias frugum terre tue deferes in domum domini dei tui, non coques hedum in lacte matris sue.

Ex Epistola secunda Pauli ad Corinthios. Lectio.ij.

LIbenter enī suffertis insipientes, cū sitis sapientes. Sustinetis enī, si ds vos i seruitutē redigit, si ds deuozat, si ds accipit, si quis extollit, si quis in faciē vos cedit. Scōm ignobilitatē dico, quasi nos infirmi fuerimus in hac parte. In quo quis audet (insipientia dico) audeo et ego. Hebrei sunt, ⁊ ego: Israelite sunt, ⁊ ego. Semen Abrahe sunt, ⁊ ego: ministri christi sunt (vt min⁹ sapiēs dico) plus ego: in labozib⁹ plurimis, in carceribus abundātius, in plagis supza modū, in moztibus frequēter. A Judeis ḡnquies quadragenas, vna minus accepi. Ter virgis cesus sum, semel lapidatus sum, ter naufragiū feci nocte ⁊ die in pzofundo maris fui, in itineribus sepe, periculis fluminū, periculis latronū, periculis ex gñe, periculis ex gētib⁹, periculis in ciuitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus, in laboze ⁊ erumna, in vigilijs multis, in fame ⁊ siti, in ieiunijs multis, in frigoze et nuditate p̄ter illa que extrinsecus sūt: instātia mea quotidiana, sollicitudo oīm ecclesiaꝝ. Quis infirmatur: ⁊ ego nō infirmoz? Quis scandalizat: et ego nō vroz? Si gloziari oportet: ⁊ infirmitatis mee sunt: gloziabor. Deus ⁊ pāt dñi nr̄i Jesu Christi, q̄ est bñdictus in secula, scit q̄ nō mētioz. Damasci, pzepositus gentis Aretē regis, custodiebat ciuitatē Damascenoꝝ vt me cōpzehēderet ⁊ per fenestrā in spoztā demissus sum per murum, et sic effugi manus eius.

¶ Feria.vi. ex Exodo. L.i.

ECce ego mittā angelū meū qui pcedat te, ⁊ custodiat i via, ⁊ introducat i locū quē pparaui. Obserua eum, ⁊ audi vocē eius, nec cōtēnendū putes: quia nō dimittet cū peccaueritis, ⁊ est nomē meū in illo. Quod si audieris vocē eius, et feceris oīa que loquoz, inimicus ero inimicis tuis, ⁊ affligā affligētes te. Pzecedetq̄ te angelus meus, ⁊ introducet te ad Amoz rheū, ⁊ Hetheū ⁊ Pherezeū, ⁊ Chananeū, ⁊ Heueū ⁊ Jebuseū, quos ego cōteram. Nō adozabis deos eoꝝ, nec coles eos: nō facies opera eoꝝ, sed destrues eos: ⁊ cōfringes statuas eoꝝ. Seruietis q̄ Dño deo vr̄o, vt bñdicā panib⁹ tuis, ⁊ aquis: ⁊ auferā infirmitatē de medio tui. Nō erit

inferunda,nec sterilis in terra tua:numerū dierū tuorū implebo. Terrorē meū mittā in præcursum tuū & occidam omnē populū ad quem ingredieris:cūctorū inimicorū tuorū colla te terga vertā,emittēs crabrones priusqui fugabūt Heueū,& Chananeū,& Hetheū,anteq̄ ingredaris. Non ejciā eos a facie tua anno vno: ne terra in solitudinem redigatur,& crescāt cōtra te bestie. Paulatim expellā eos de conspectu tuo, donec augearis, et possideas terrā. Ponā aūt terminos tuos a mari rubro vsq̄ ad mare Palestino rum,& a deserto vsq̄ ad fluuium:tradā in manibus vestris habitatores terre,& ejciā eos de conspectu vestro. Nō inibis cū eis fedus,nec cū dijs eorū. Non habitent in terra tua,ne forte peccare te faciant in me,si seruieris dijs eorū:quod tibi certe erit in scandalum.

Ad Corinthios. Lectio secunda.

Si gloriari oportet(nō expedit quidē) veniā aūt ad visiones & reuelationes dñi. Scio hominem in Christo añs annos quatuordecim (sue in corpore, siue extra corpus,nescio:deꝰ scit) raptum huiusmodi vsq̄ ad tertiū celum. Et scio huiusmodi hominē (sue in corpore, siue extra corpus nescio: deus scit) q̄m raptus est in paradisū:& audiuit arcana verba quenō licet hoī loqui Pro huiusmodi gloriaboꝛ: pro me aūt nihil,nisi infirmitatibus meis. Nam & si voluero gloriari,non ero insipiens:veritatē enī dicam. Parco autē:ne quis me existimet supra id q̄ videt in me,aut aliquid audit ex me Et ne magnitudo reuelationum extollat me: datus est mihi stimulus carnis mee angelus satane, vt me colaphizet. Propter q̄ ter dñm rogaui vt discederet a me,& dixit mihi: Sufficit tibi gratia mea:nā virtus in infirmitate perficit. Libēter igitur gloriaboꝛ in infirmitatibus meis: vt inhabitet in me virtus Christi. Propter q̄ placeo mihi in infirmitatibus meis, in cōtumelijs, in necessitatibus,in persecutionibus, in angustijs pro Christo. Cū enī infirmor: tunc potēs sum. Factꝰ sum insipiens: vos me coegistis. Ego enī a vobis debui commendari. Nihil enī minus feci ab ijs qui sunt supra modum apostoli: tametsi nihil sum. Signa tamen apostoli facta sunt super vos in om-

ni patientia, in signis, & pro
digijs, & virtutibus. Quid
est enim qđ minus habuistis
pre ceteris ecclesijs: nisi qđ
ego ipse non grauaui vos?
Donate mihi hanc iniuriã.
Ecce tertio hoc paratꝰ sum
venire ad vos: & nõ ero gra
uis vobis. Non enim quero
q̃ vestra sunt: sed vos. Nec
enim debent filij parentibus
thesaurizare: sed parẽtes fi
lijs. Ego aũt libẽtissime im
pendã & superimpendar ipe
pro animabus vestris: licet
plus vos diligens minꝰ di
ligar. Sed esto: ego vos nõ
grauaui: sed cũ essem astutꝰ
dolo vos cepi. Mũquid per
aliquẽ eorum quos misi ad
vos, circũuent vos? Rogau
i Titũ: & misi cum illo fra
trẽ. Nunquid Titus vos
circumuenit? nonne eodem
spũ ambulauim⁹? nonne iisdẽ
vestigijs? Olim putatis
qđ excusem⁹ nos apud vos:
Coram Deo in Christo loqui
mur. Omnia enim charissimi
propter edificationẽ vestrã.
Timeo enim ne forte cũ vene
ro, nõ quales volo, inuenã
vos: & ego inueniar a vobis
qualẽ nõ vultis: ne forte cõ
tentiones, emulationes, ani
mositates, dissensiones, de
tractiones, susurrationes, in
flationes, seditiones sint in
ter vos: ne iterũ cũ venero
humiliet me deus apud vos
& lugeã multos ex ijs q̃ ãte
peccauerunt, & non egerunt
pñam super immunditia &
fornicatione, & impudicitia
quam gesserunt.

Sabbato ex Exodo. L. 1. ca. 24

Mysi quoq; dixit: Ascende ad dñm tu & Aa
ron, Nadab & Abiu, & septua
ginta seues ex Israel, & ado
rabitis procul. Solusq; Moy
ses accedet ad dñm, & illi nõ
appropinquabunt: nec popu
lus ascendet cũ eo. Venit er
go Moyses, & narrauit ple
bi oĩa verba dñi, atq; iudi
cia: respondit q; cunctus po
pulus vna voce: Oĩa verba
dñi, quæ locutus est, faciem⁹.
Scripsit ergo Moyses vni
uersos sermones dñi: & ma
ne, cõsurgens edificauit altã
re dño ad radices mõtis, et
duodecim titulos per duode
cim tribus Israel. Misitq;
iuuenes de filijs Israel, & ob
tulerunt holocausta, immo
lauerunt q; victimas pacifi
cas dño, vitulos. Tulit ita
que Moyses dimidiã partẽ
sanguinis, & misit in crate
ras: partẽ aũt residuã fudit
super altare. Assumẽsq; vo
lumen federis, legit audiẽte
populo: q; dixerunt: Omnia
que locutus est dominus fa
ciemus, & erimus obedientes
Ille vero, sumptũ sanguinẽ

relperlit in populum, & ait: Hic eſt ſanguis federis, qđ pepigit dñs vobiſcum ſuper cunctis ſermonibus his. Aſcenderũt q̃q; Moyſes & Iarõ Nadab & Abiu, & ſeptuaginta de ſenioribus Iſrael: & viderunt deũ Iſrael ſub pedibus eius quaſi opꝰ lapidis ſaphirini, & quaſi celũ cum ſerenum eſt. Nec ſuper eos qui procul receſſerant de filiis Iſrael, miſit manũ ſuã. Viderunt deũ, & comederunt, ac biberunt. Dixit autem dominus ad Moyſen: Aſcende ad me in montẽ, et eſto ibi: dabo q̃ tibi tabulas lapideas, & legẽ ac mandata que ſcripſi: vt doceas eos. Surrexerunt Moyſes, et Joſue miniſter eius: aſcendens q̃ Moyſes in montẽ dei, ſenioribus ait: Expectate hic, donec reuertamur ad vos: habetis Aaron, & Hur vobiſcum: ſi quid natũ fuerit quęſtionis, referetis ad eos. Cumq; aſcẽdiſſet Moyſes, operuit nubes montem & habitauit gloria domini ſuper Sinai, tegens illũ nube ſex diebus: ſeptimo autẽ die vocauit eũ de medio caligenis. Erat autem ſpecies gloriæ domini, quaſi ignis ardens ſuper verticẽ mõtis in conſpectu filiorũ Iſrael. Ingreſſus q̃ Moyſes medium nebule, aſcendit in mõtem: et fuit ibi quadraginta diebus, et quadraginta noctibus.

Ex epiſtola ſecunda Pauli ad Corinthios.

Lectio ſecunda.

Ecce tertio hoc venio ad vos. In ore duoꝝ vel trium teſtiũ ſtabit omne verbum. Prędixi enim, & prędico vt præſens vobis, et nunc abſens iis qui ante peccauerunt & ceteris omnib⁹, quoniam ſi venero iterum, non parcam. In experimentũ queritis eius qui in me loquitur Chriſtus: qui in vobis non infirmatur, ſed potens eſt in vobis: Nam etſi crucifixus eſt ex infirmitate: ſed viuit ex virtute dei Nam et nos infirmi ſum⁹ in illo: ſed viuimus cum eo ex virtute Dei in vobis. Nosmetipſos tẽtate, ſi eſtis in fide: Ipſi vos prębate: An non cognoſcitis vosmetipſos quia Chriſtus Jeſus in vobis eſt? niſi forte reprobi eſtis. Spero autem quod cognoſcitis quia nos non ſumus reprobi. Oramus autem Deum vt nihil mali faciatis: non vt nos prębati appareamus, ſed vt vos quod bonum eſt faciatis nos autem vt reprobi ſimus. Non enim Ca. 13.

pſſumus aliquid aduerſus veritatem, ſed pro veritate. Gaudemus enim cum nos infirmi ſumus: vos aũt potẽtes eſtis. Hoc & oramus, veſtrã conſummationẽ. Ideo hec abſens ſcribo: vt nõ pre ſens durius agã ſecundum poteſtatẽ quã dñs dedit mihi in edificationẽ & nõ in deſtructionẽ. De cetero frẽs, gaudete, perfecti eſtote, exhortamini, idipſum ſapite, pacẽ habete, & deus pacis & dilectionis erit vobiſcũ. Salutate inuicẽ in oſculo ſancto. Salutant vos oẽs ſcti. Gratia dñi nr̃i Jeſu Chriſti et charitas dei, & coicatio ſãcti ſpũs ſit cũ oib⁹ vobis. Amẽ.

Phinees, ſacerdotes domini

Venit ergo dies, & immola uit Elcana, dedit q̃ Phenẽne vxori ſue & cunctis filijs eius, & filiabus partes: Anne aũt dedit partẽ vnam triſtis, quia Annam diligebat. Dñs aũt cõcluſerat vulua eius. Affligebat quoq; eam emula eius, & vehemẽter angebat, in tantũ vt exprobraret q̃ dñs concluſiſſet vulua eius. Sic faciebat per singulos annos, cũ rediẽte tẽpore aſcenderent ad tẽplũ dñi: & ſic puocabat eã. Porro illa flebat, & non capiebat cibũ. Dixit ergo ei Elcana vir ſuus: Anna cur fles? et quare non comedis? & quã ob rẽ affligitur cor tuũ? nũquid nõ ego melior tibi ſũ, quã decẽ filij? Surrexit aũt Anna poſtq̃ comederat, & biberat in Silo. Et Heli ſacerdote ſedente ſuper ſellã ad poſtes domus dñi, cũ eſſet

¶ Dñica nona poſt Pentecoſten. Liber. i. Samuelis.

Quẽ nos primũ Regũ dicimus. Lectio prima.

Cap. i. Erat vir vnus de Ramathaim Sophim, de monte Ephraim et nomen eius Elcana, filius Jerohã, filij Eliu, filij Thau, filij Suph Ephrathe⁹: & habuit duas vxores, nomẽ vni Anna, & nomẽ ſecunde Phenenna. Fuerunt q̃ Phenẽne filij, Anne aũt non erãt liberi. Et aſcendebat vir ille de ciuitate ſua ſtatutis dieb⁹, vt adoraret, & ſacrificaret dño exercituũ in Silo. Erãt aũt ibi duo filij Heli, Ophni et

Anna amaro animo, orauit ad dñm flens largiter, & votũ vouit dicẽs: Domine exercituũ, ſi reſpiciẽs videris afflictionẽ famule tue, & recordatus mei fueris, nec oblitus tue ſexũ virilẽ, dabo eũ domino oĩbus diebus vite eius, & nouacula non aſcendet ſuper caput eius.

¶ Sanctum Jeſu Chriſti

24 Lectio secunda.

LIber generatiōis Je
su Christi filij Dauid
filij Abrahā. Abrahā genuit
Isaac. Isaac aūt genuit Ja
cob. Jacob aūt genuit Iu-
dam, & fratres eius. Judas
aūt genuit Phares & Zarā
de Thamar. Phares autē,
genuit Esron. Esron autē,
genuit Aram. Aram aūt, ge
nuit Aminadab. Aminadab
aūt genuit Naason. Naa-
son autem genuit Salmon.
Salmon aūt, genuit Booz
de Raab. Booz aūt genuit
Obed ex Ruth. Obed autē
genuit Jesse. Jesse aūt, ge-
nuit Dauid regem. Dauid
aūt rex, genuit Salomonē
ex ea que fuit Urie. Salo-
mon aūt genuit Roboam.
Roboā aūt, genuit Abiam.
Abia autē, genuit Asa. Asa
autē, genuit Josaphat. Jo
saphat autē, genuit Joram.
Joram autē, genuit Oziam.
Ozias aūt genuit Joathā.
Joathā autē, genuit Achaz
Achaz aūt, genuit Ezechiā.
Ezechias autē, genuit Ma
nasses. Manasses autē, ge-
nuit Amon. Amon autē, ge
nuit Josiā. Josias aūt, ge-
nuit Jechoniā & fratres eius
in translmigratione Baby-
lonis. Et post trāslmigratio
nē Babylonis, Jechonias
genuit Salathiel. Salathiel
aūt, genuit Zorobabel. Zo-
robabel autē, genuit Abiud
Abiud aūt, genuit Eliachi.
Eliachim autē, genuit Azor
Azor autē, genuit Sadoch.
Sadoch aūt, genuit Achim
Achim autē genuit Eliud.
Eliud autē, genuit Eleazar
Eleazar aūt, genuit Mathā
Mathan aūt, genuit Jacob
Jacob autē genuit Joseph
virū Marie, de qua natus
est Jesus q̄ vocat Christus
℣ Omnes itaq; generatio-
nes ab Abrahā vsq; ad Da
uid generationes quatuor-
decim: & a Dauid vsque ad
trāslmigrationē Babylonis
generatiōes quatuordecim
& a translmigratione Baby
lonis, vsq; ad Christū, gene
rationes quatuordecim.
℣ Christi aūt generatio sic
erat. Cū esset desponsata ma
ter Jesu Maria Joseph, an
tequā conueni rēt, inuenta
est in vtero habens de spiri
tu sancto. Joseph autē vir
eius cū esset iustus & nollet
eā traducere: voluit occulte
dimittere eā. Hec aūt eo co
gitante, ecce angelus dñi ap
paruit in somnis ei, dicens:
Joseph fili Dauid noli time
re accipere Mariā coniugē
tuā, gō enim in ea natū est, de
spiritu sancto est: pariet aūt
filiū, & vocabis nomē eius

Jesum: ipse eñ saluū faciet populum suū a peccatis eorum. (Hoc autē totū factū est, vt adimpleret qđ dictū est a dño per pzopheta dicentē: Ecce virgo in vtero habebit & pariet filiū: & vocabunt nomē ei⁹ Emmanuel quod est interpretatū nobiscū deus.) Exurgens autem Joseph a somno, fecit sicut pzecepit ei angelus dñi, & accepit coniugē suā. Et nō cognoscebat eam donec peperit filiū suū pzimogenitū: & vocauit nomē eius Jesum.

℣ Tertia lectio lcōm Lucā. Ca. 19

IN illo tpe: Cū appzopinquaret Jesus Jerusalē: vidēs ciuitatem fleuit super illam dicens: Quia si cognouisses & tu, & quidē in hac die tua: que ad pacē tibi nunc aūt abscōdita sunt ab oculis tuis. Et reliqua.

℣ Homelia tanti Gregozij pape.

LEctionē sancti euāgelij frēs charissimi bzeuissim possum (volo sermone pereurrere, vt illis in ea pzolixioz detur intētio q̄ scrūt ex paucis multa cogitare. Quod flente dño illa Jerosolymozū subuersio ꝛc scribebatur: q̄ a Uespasiano & Tito Romanis pzincipib⁹ facta est null⁹ q̄ hystoziā euersionis eiusdē legit ignozat Romani etem pzincipes designātur eā dicit: Quia venient dies in te: & circundabunt te inimici tui vallo: et circundabūt te & coangustabūt te vndiq̄: & ad terram pternēt te: & filios tuos q̄ in te sunt. Hoc quoq̄ qđ additur: non relinquēt te lapidem super lapidē: etiā ipsa eiusdē ciuitatis trāsmigratio testatur. Quia dñs in eo loco nunc cōstructa est: vbi extra pozta dñs fuerat crucifixus pzioz illa Jerusalem (vt dicitur) funditus est euersa: cui etiā ex qua culpa euersionis sue pena fuerit illata subiungitur: eo q̄ non cognouerit tēpus visitationis tue. Creatoz quippe omnium per incarnationis sue mysteriū hāc visitare dignatus est: sed ipsa timozis et amozis illius recozdata nō est. Unde etiā per pzopheta in increpatiōe cozdis humani aues celi ad testimoniū deducunt, dū dicit: Milus in celo cognouit tēpus suū: turtur & hirūdo & ciconia custodierūt tēpus aduēt⁹ sui populus aūt me⁹ nō cognouit iudicium dñi. Oratio.

PReceant aures mīe tue dñe pzecibus supplicantiū: & vt petētibus desideratā cōcedas. fac eos, que tibi sunt placita, postulare; per-

¶ Feria .ij. Ex. 1. lib. Regũ.

Lectio prima.

Factum est aũt, cũ illa multiplicaret ꝓces coram dño, dt Heli obseruaret os eius. Porro Anna loquebatur in corde suo, tantũmodo labia illius mouebãt, & vox penitus nõ audiebat. Estimauit ergo eã Heli temulẽtã, dixitq; ei. Vsq; quo ebria eris? digere paulisp vinum quo mades. Respondens Anna dixit. Nequaquã, inquit, dñe mi. Nã mulier infelix nimis ego sum, vinũ & omne quod inebriare potest, nõ bibi, sed effudi aiam meã in conspectu dñi. Ne reputes ancillã tuã quasi vnã de filiabꝰ Belial: quia ex multitudine dolozis & meroꝛis mei loquta sũ vsq; quo in ꝓsens. Tunc Heli ait ei: Vade in pace, & Deus Israel det tibi petitionem tuam, quã rogasti eum. Et illa dixit: Vtinam inueniat ancilla tua gratiã in oculis tuis. Et abiit mulier in viã suam, & comedit vultusq; illius non sunt amplius in diuersa mutati. Et surrexerũt mane & adozauerunt coram dño: reuersiq; sũt, & venerũt in domũ suã in Ramatha.

¶ Secundũ Matthẽũ .i.

Cum ergo natus esset Jesus in Bethlehem Jude, in diebus Herodis regis, ecce Magi ab oꝛiẽte venerunt Jerosolymã dicentes. Vbi est qui natꝰ est rex Judeoꝝ? Vidimus enim stellã eius in oꝛiente, & venimus adozare eum. Audiens aũt Herodes rex, turbatus est, & oꝰis Jerosolyma cũ illo. Et congregans oẽs ꝓncipes sacerdotũ & scribas populi, sciscitabatur ab eis vbi Chꝛistus nasceretur. At illi dixerunt ei: In Bethlehem Jude: sic enim scriptũ est per ꝓphetã: Et tu Bethlehẽ terra Juda, nequaquam minima es in ꝓncipibus Juda, ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel. Tunc Herodes clã vocatis Magis, diligenter didicit ab eis tẽpus stelle que apparuit eis: & mittens illos in Bethlehẽ, dixit: Ite, & interrogate diligenter de puero: et cum inueneritis, renuntiate mihi, vt et ego veniens adozem eum. Qui cum audissent regem, abierunt. Et ecce stella quam viderant in oꝛiente, anteredebat eos, vsq; dum veniens staret supza vbi erat puer. Videntes aũt stellam, gauisi sunt gaudio magno valde. Et intrantes domum inuenerunt puerum cum Maria matre eius: & ꝓcidentes adozauerunt eum:

& apertis thesauris suis ob tulerunt ei munera, aurum thus & myrrhã. Et rñso ac cepto in somnis ne rediret ad Herodẽ, per aliã viam re uersũ sunt in regionẽ suam.

℣ Qui cum recessissent, ecce angel⁹ dñi apparuit in somnis Joseph, dicens: Surge, & accipe puerũ & matrẽ eius & fuge in Egyptũ: & esto ibi vsquedũ dicã tibi. Futurũ est enim vt Herodes querat puerũ ad perdẽdũ eũ. Qui consurgẽs accepit puerũ, et matrẽ eius nocte: et recessit in Egyptũ. Et erat ibi vsq ad obitũ Herodis vt adimpleretur qđ dictũ est a dño per pzophetã dicentẽ: Ex egypto vocaui filium meum.

℣ Tunc Herodes videns qm illusus esset a magis, iratus est valde: & mittens occidit oẽs pueros q̃ erant in Bethlehem & in omnibus finib⁹ eius, a bimatu & infra secũdm tẽpus qđ exquisierat a Magis. Tunc adimpletũ est qđ dictũ est per Jeremiã pphetã, dicentem: Vox in Rama audita est, plozatus & vlulatus multus, Rachel plozãs filios suos, & noluit consolari, qa nõ sunt. ℣ Defũcto aũt Herode, ecce angelus dñi apparuit in sõnis Joseph in Egypto, dicẽs: Surge & accipe puerũ & matrem eius, & vade in terrã Jsrael defuncti sunt enim qui quere bant aiam pueri. Qui consurgens, accepit puerũ & matrẽ eius, & venit in terrã Jsrael. Audiẽs aũt qđ Archelaus regnaret in Judea p Herode patre suo, timuit illo ire: & admonitus in somnis, secessit in partes Galilee. Et veniẽs habitauit in ciuitate que vocatur Nazareth: vt adimpleretur qđ dictũ est per pzophetas. Quoniã Nazareus vocabitur.

℣ Feria.iij. Ex.i. Reg.i.

Agnouit aũt Elcana Annã vxorẽ suã: & recordatus est eius dñs. Et factũ est post circulũ dierũ, cõcepit Anna, & peperit filiũ vocauit q̃ nomen eius Samuel: eo quod a dño postulasset eũ. Ascendit aũt vir eius Elcana & ois domus eius, vt immolaret domino hostiã solennẽ & votũ suum & Anna non ascendit, dixit enim viro suo: Non vadã donec ablactetur infans: & ducam eũ, vt appareat ante cõspectũ dñi, & maneat ibi vsq; ter. Et ait ei Elcana vir suus: Fac quod bonũ tibi videt⁹ mane donec ablactes eum: precor q̃ vt impleat dominꝰ verbũ suum. Mansit ergo mulier, & lactauit filiũ suũ, donec amoueret eũ a lacte.

Et adduxit eū secū. postq̄ ablactauerat, in vitulis tribus, & vno modio farine, et amphora vini, & adduxit eū ad domū dñi in Silo. Puer aūt erat adhuc infantulus: & immolauerunt vitulū. et obtulerunt puerū Heli. Et ait: Obsecro mi dñe, viuit anima tua dñe: ego sum illa mulier, que steti coram te, hic orans dñm pro puero isto. Quod, & dedit mihi dñs petitionē meam, quā postulaui eū. Idcirco & ego commodauī eum dño cunctis diebus, quibus fuerit accōmodatus domino. Et adorauerunt ibi dominū. Et orauit Anna, et ait.

Secundū Matthēū. L. ij

In diebus aūt illis venit Joannes baptista prædicēs in deserto Judee, & dicens. Penitentiā agite: appropinquauit enī regnū celorū. Hic est enī de quo dictū est per Isaiā prophetam dicentē. Vox clamantis in deserto: Parate viā domini rectas facite semitas eius. Ipse autem Joannes habebat vestimentū de pilis camelo rum, & zonam pelliceā circa lūbos suos: esca aūt eius erat locuste & mel syluestre. Tūc exibat ad eū Jerosolyma & omis Judea, & omis regio circa Jordanē: & baptizabāt ab eo in Jordane cōfitētes peccata sua. Videns autem multos Pharisēorū & Sadducēorū venientes ad baptismum suū, dixit eis: Progenies viperarū, quis demonstrauit vobis fugere a ventura ira? Facite ergo fructū dignū penitētie. Et ne velitis dicere intra vos. Patrē habemus Abrahā: dico enī vobis, qm potens est de lapidibus istis suscitare filios Abrahe. Jam enī securis ad radicē arborū posita est. Omis ergo arbor que nō facit fructū bonū excidetur & in ignē mittetur. Ego q̄dē baptizo vos in aqua in penitentiam: qui aūt post me venturus est, fortior me est cuius nō sum dignus calcea menta portare, ipse vos baptizabit in spū sancto & igni. Cuius ventilabrū in manu sua, & permūdabit aream suā & congregabit triticū in horreū suū, paleas aūt cōburet igni inextinguibili. Tunc venit Jesus a Galilea in Jordanē, ad Joannē: vt baptizaretur ab eo. Joannes aūt prohibebat eū dicēs: Ego a te debeo baptizari, & tu venis ad me? Respondēs aūt Jesus, dixit ei: Sine modo: sic enim decet nos implere oēm iustitiā. Tunc dimisit eū. Baptizatus aūt Jesus

confestim ascendit de aqua, ꝛ ecce aperti sunt ei celi, ꝛ vidit spm Dei descendentē sicut colūba, ꝛ venientē super ipsum. Et ecce vox de celis dicens: Hic est filius meus dilect⁹ in quo mihi cōplacui.

¶ Feria.iiij.Ex primo libro Regū. Lectio prima.

Cap. 2

Exultauit coz meum in dño, ꝛ exaltatū est cornu meū in dño. Dilatatum est os meū super inimicos meos, quia letata sum in salutari tuo. Non est sanctus vt est dñs, neq; est alius extra te, ꝛ nō est foztis sicut Deus noster. Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes: recedant vetera de oze vestro: quia Deus scientiarū dominus est, ꝛ ipsi pze parantur cogitationes. Arcus foztiū superatus est, et infirmi accincti sunt roboze. Repleti pzius pro panibus se locauerūt, ꝛ famelici saturati sunt, donec sterilis peperit plurimos, ꝛ que multos habebat filios, infirmata est Domin⁹ moztificat ꝛ viuificat, deducit ad inferos, et reducit. Dñs pauperē facit ꝛ ditat, humiliat ꝛ sublevat. Suscitat de puluere egenū, ꝛ de stercoze eleuat paupere: vt sedeat cū pzincipibus ꝛ solium glozie teneat. Dñi enim sunt cardines terre ꝛ posuit super eos orbē. Pedes sanctoꝝ suoꝝ seruabit, et impij in tenebzis cōticescēt: quia non in foztitudine roborabitur vir. Dñm formidabunt aduersarij eius, super ipsos in celis tonabit: dñs iudicabit fines terre, et dabit imperiū regi suo, ꝛ sublimabit cornu Chzisti sui. Et abiit Elcana in Ramatha, in domū suam: puer autem erat minister in cōspectu dñi ante faciē Heli sacerdotis.

¶ Secūm Matthēū. Le.ij. Ca.4

Vnc Jesus ductus est in desertum a spiritu, vt tentaretur a diabolo. Et cū ieunasset quadzaginta diebus ꝛ quadzaginta noctibus, postea esurijt. Et accedens tentator dixit ei: Si filius Dei es, dic vt lapides isti panes fiant. Qui respondens dixit: Scriptū est. Nō in solo pane viuit homo, sed in omni verbo qđ pzocedit de ore dei. Tūc assumpsit eum diabolus in sanctam ciuitatē, ꝛ statuit eū super pinnaculū templi, ꝛ dicit ei. Si filius dei es, mitte te deoꝛsum. Scriptum est enim: Quia angelis suis mādauit de te, ꝛ in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidē pedē tuū. Ait illi Jesus rursum: Scriptū est: Non tentabis dñm Deū tuū. Iterū assumpsit

ẽ diabolus in montẽ excel
sum valde, & ostendit ei oĩa
regna mundi, & gloziã eozũ
& dixit ei. Hec oĩa tibi dabo,
si cadẽs adozaueris me. ¶ Tũc
dicit ei Jesus, Vade satana
scriptũ est enim dñm deũ tuũ
adozabis: & illi soli seruies.
¶ Tunc reliquit eũ diabolus
et ecce angeli accesserunt, et
ministrabãt ei. ¶ Cum aũt
audisset Jesus q̃ Joannes
traditus esset, secessit in Ga
lileã, & relicta ciuitate Naza
reth, venit & habitauit in ci
uitate Capharnaũ maritti
ma, in finibus Zabulon et
Nephthalim vt adimpleret
quod dictũ est per Jsaiã pro
phetam, ¶ Terra Zabulon et
terra Nephthalim, via, ma
ris trans Jozdanẽ Galilee
gentiũ: populus qui ambu
labat in tenebzis vidit lucẽ
magnã: & sedentibus in re
gione vmbze moztis, lux oz
ta est eis. Exinde cepit Jes'
predicare, & dicere: Peniten
tiam agite: appzopinquauit
enim regnũ celozũ. ¶ Ambu
lans aũt Jesus iuxta mare
Galilee, vidit duos fratres
Simonem qui vocatur Pe
trus, & Andzeã fratrẽ eius,
mittẽtes rete in mare (erãt
enim piscatozes) & ait illis:
Venite post me: & faciã vos
fieri piscatozes hoim. At illi
cõtinuo relictis retibus se-
cuti sunt eũ. Et pzocedens
inde, vidit alios duos frẽs,
Jacobũ Zebedei & Joannẽ
fratrẽ eius in naui cũ Zebe
deo patre eozũ reficiẽtes re
tia sua: & vocauit eos. Illi
autẽ statim relictis retibus
& patre secuti sunt eum.
¶ Et circumibat Jesus to
tam Galileam, docens in sy
nagogis eozum, & pzedicãs
euangeliũ regni, & sanãs om
nem languozẽ & omnẽ infir
mitatẽ in populo. Et abijt
opinio eius in totam Sy
riam: & obtulerũt ei omnes
male habentes, varijs lan
guozibus & tozmentis com
pzehẽsos, & qui demonia ha
bebant: & lunaticos, & para
lyticos, & curauit eos: & se
cute sunt eum turbe multe
de Galilea & Decapoli: & Je
rosolymis et de Judea, et
trans Jozdanem.

¶ Feria quinta. Ex libzo primo Regum.

Lectio prima.

POzro filij Heli: filij Be
lial: nescientes dominũ
neq; officium sacerdotũ ad
populum sed quicunq; im
molasset victimam venie
bat puer sacerdotis dum co
querentur carnes: et habe
bat fuscinulam tridentẽ in
manu sua, et mittebat eam
in lebetem, vel in caldariam
aut in ollam, siue in cata-

bum: ⁊ omne quod leuabat fuscinula: tollebat sacerdos sibi: sic faciebant vniuerso Israeli, venienti hic in Silo. Etiã antequã adolerent adipẽ, veniebat puer sacerdotis ⁊ dicebat immolãti: Da mihi carnem, vt coquã sacerdoti: nõ enim accipiã a te carnẽ cocta, sed crudã. Dicebatq; illi immolãs: Incẽdatur prius iuxta morẽ hodie adeps ⁊ tolle tibi quantũcunq; desyderat aia tua. Qui rñdẽs aiebat ei: Nequaquã, nunc em dabis alioquin tollã vi. Erat ergo peccatũ puerorũ grande nimis coram dño: dedetrahebãt homines sacrificio dñi. Samuel aũt ministrabat ante faciẽ domini: puer accinct9 ephod lineo. Et tunicam paruã faciebat ei mater sua, quã afferebat statutis diebus, ascendẽs cũ viro suo, vt immolaret hostiã solẽnem. Et bñdixit Heli Elcane ⁊ vroꝛi eius, dixitq; ei: Reddat tibi dominus semẽ de muliere hac, p fenore qd cõmodasti domino. Et abierunt in locum suum. Visitauit ergo dominus Annam, ⁊ concepit, ⁊ peperit tres filios, ⁊ duas filias: ⁊ magnificat9 est puer Samuel apũ dominum. Heli autem erat senex valde, ⁊ audiuit oia q̃ faciebant filij sui vniuerso Israeli: ⁊ quomodo dormiebant cum mulieribus que obseruabant ad ostiũ tabernaculi, ⁊ dixit eis: Quare facitis res huiusmodi, quas ego audio, res pessimas, ab oi populo? Nolite filij mei. nõ enim est bona fama quã ego audio vt transgredi faciatis populum domini. Si peccauerit vir in virũ, placabit ei deus: si aũt in dñm peccauerit vir, ꝙs orabit pro eo? Et non audierũt vocẽ patris sui quia voluit dominus occidere eos. Puer aũt Samuel proficiebat atq; crescebat, ⁊ placebat tã Deo quam hominibus.

Secundũ Matthẽũ. L. ii. Ca. se.

Videns aũt Jesus turbas ascendit in montẽ, ⁊ cũ sedisset, accesserunt ad eum discipuli eius, ⁊ aperiens os suũ docebat eos, dicens: Beati pauperes spũ. qm ipsoꝝ est regnũ celoꝝ. Beati mites, quoniam ipsi possidebũt terrã. Beati qui lugent, qm ipsi cõsolabunt. Beati qui esuriũt, ⁊ sitiunt iustitiã, qm ipsi saturabũt. Beati misericordes, quoniã ipsi misericordiã cõsequent. Beati mundo corde, qm ipsi Deum videbũt. Beati pacifici: quoniã filij Dei vocabuntur. Beati qui persecutionẽ patiuntur ꝓpter iu

Vitis,quoniam ipsorum est regnum celorū. Beati estis cū maledixerint vobis homines,& persecuti vos fuerint,& dixerint omne malū aduersum vos mentientes propter me,gaudete & exultate: quonia merces vestra copiosa est in celis,sic enī persecuti sunt prophetas qui fuerūt ante vos. Vos estis sal terre. Quod si sal euanuerit,in quo salietur? ad nihilū valet vltra,nisi vt mittatur foras,et conculcetur ab hominibus. Vos estis lux mundi. Non potest ciuitas abscondi supra montē posita:neq; accendunt lucernam,& ponunt eam sub modio,sed sup candelabrū, vt luceat omnibus qui in domo sunt. Sic luceat lux vestra coram hominibus:vt videant opera vestra bona,et glorificent patrem vestrum qui in celis est. ¶ Nolite putare quoniā veni soluere legem aut prophetas: non veni soluere,sed adimplere. Amē quippe dico vobis,donec trāseat celum & terra, iota vnū aut vnus apex non preteribit a lege:donec omnia fiāt. Qui ergo soluerit vnum de mandatis istis minimis,et docuerit sic homines: minimus vocabitur in regno celorum,qui autē fecerit & docuerit:hic magnus vocabit in regno celorum. Dico aūt vobis,quia nisi abundauerit iustitia vestra plusquam scribarū & pharisеorum, nō intrabitis in regnū celorū. Audistis quia dictum est antiquis: Nō occides:qui autem occiderit:reus erit iudicio. Ego autem dico vobis, quia oīs qui iracscitur fratri suo reus erit iudicio qui autem dixerit fratri suo, raca, reus erit concilio, qui autē dixerit,fatue:reus erit gehēne ignis. Si ergo offers munus tuum ad altare,& ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid aduersū te,relinque ibi munus tuū ante altare & vade, prius reconciliare fratri tuo,& tunc veniens offer munus tuū.

¶ Feria sexta,Ex primo Regum. Lectio prima.

Venit autē vir Dei ad Heli,& ait ad eū: Hec dicit dominus: Nunquid non aperte reuelatus sum domui patris tui,cum esset in Egypto in domo Pharaonis? & elegi eum ex omnibus tribubus Israel,mihi in sacerdotem,vt ascenderet ad altare meum & adoleret mihi incensum, & portaret Ephod coram me,& dedi domui patris tui oīa de sacrificijs filiorū Israel. Quare

ealce abiecistis victimã meã et munera mea que vzecepi vt offerrentur in templo, et magis honozastis filios tuos quã me, vt comederetis pzimitias omnis sacrificij Israel populi mei? Pzopterea ait dñs Deus Israel: Loquẽs locutus sum, vt domus tua ⁊ dom⁹ patris tui ministraret in cõspectu meo vsq; in sempiternũ. Nunc autẽ, dicit dñs: Absit hoc a me, sed quicunq; honozificauerit me, glozificabo eũ: qui autem contẽnunt me, erũt ignobiles. Ecce dies veniũt ⁊ precidã bzachium tuum, ⁊ bzachiũ domus patris tui, vt nõ sit senex in domo tua Et videbis emulũ tuũ in tẽplo, in vniuersis pzperis Israel, ⁊ nõ erit senex in domo tua omnibus diebꝰ. Meruntamen non auferã penitus virũ ex te ab altari meo sed vt deficiãt oculi tui, ⁊ tabescat aia tua, et pars magna domus tue moziẽt cũ ad virilem etatem venerit. Hoc autem erit tibi signum quod venturũ est duobus filijs tuis Ophni et Phinees, In die vno moziẽtur ambo. Et suscitabo mihi sacerdotem fidelem, qui iuxta cor meum et animã meam faciet, ⁊ edificabo ei domum fidelem, ⁊ ambulabit cozam Christo meo cũctis diebus. Futurũ est autẽ, vt quicunque remãserit in domo tua veniat vt ozet pro eo, ⁊ offerat nummum argenteũ, ⁊ toztã panis dicat: Dimitte me obsecro ad vnam partem sacerdotalem, vt comedam buccellam panis.

¶ Secõm Matthei. Lect.ũ.

Esto cõsentiẽs aduersario tuo cito, dum es in via cũ eo, ne forte tradat te aduersarius iudici, et iudex tradat te ministro, ⁊ in carcerẽ mittaris. Amẽ dico tibi, nõ exies inde donec reddas nouissimũ quadrantẽ. ¶ Audistis quia dictũ est antiquis, Non mechaberis. Ego autẽ dico vobis, quia omnis qui viderit mulierẽ ad concupiscendũ eã, iã mechatus est eam in coze suo. Quod si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, ⁊ pzoĳce abs te, expedit enim tibi vt pereat vnum membzozum tuozum, quam totum cozpus tuum mittatur in gehennam ignis. Et si dextera manus tua scandalizat te, abscinde eam, et pzoĳce abs te: expedit enim tibi vt pereat vnum membzozum tuozum, quam totum cozpus tuum eat in gehennam. ¶ Dictum est autẽ: Quicunq; dimiserit vxoꝛẽ

suam, det ei libellum repudij. Ego autem dico vobis, quia omnis qui dimiserit uxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eam mechari, et qui dimissam duxerit, adulterat. ¶ Iterū audistis quia dictum est antiquis. Non periurabis, reddes autem domino iuramenta tua. Ego aūt dico vobis nō iurare omnino, neq; per celū, quia thronus Dei est. neq; per terram quia scabellum est pedum eius: neque per Hierosolymam, quia ciuitas est magni regis: neq; per caput tuum iuraueris: quia non potes vnum capillum album facere aut nigrum. Sit autem sermo vester, est est, non non: quod autem his abundātius est, a malo est. Audistis quia dictum est: Oculū pro oculo, & dentem pro dente. Ego autem dico vobis, non resistere malo: sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, prebe illi et alteram. et ei qui vult tecum in iudicio contendere: & tunicam tuam tollere, dimitte ei & pallium, & quicunque te angariauerit mille passus vade cum illo et alia duo. Qui autem petit a te, da ei, et volenti mutuare a te, ne auertaris. ¶ Audistis quia dictū est: Diliges proximū tuum, et odio habebis inimicum tuū. Ego autē dico vobis, diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, & orate pro persequētibus et calūniantibus vos: vt sitis filij patris vestri qui in celis est, qui solē suū oriri facit super bonos & malos, & pluit sup iustos & iniustos. Si enī diligitis eos qui vos diligunt, quam mercedē habetis? nonne et publicani hoc faciunt? Et si salutaueritis fratres vēos tantum, quid amplius facitis? nonne & ethnici hoc faciunt? Estote ergo vos perfecti, sicut & pater vester celestis perfectus est.

¶ Sabbato. Ex libro primo Regum. Lectio prima.

Puer autē Samuel ministrabat domino coꝝ Heli et sermo domini erat pretiosus. In diebus illis non erat visio manifesta. Factum est ergo in die qua dā Heli iacebat in loco suo, & oculi eius caligauerāt nec poterat videre lucernā Dei antequam extingueretur. Samuel autem dormiebat in templo domini, vbi erat arca Dei. Et vocauit dominꝰ Samuel. Qui rñdens ait: Ecce ego. Et cucurrit ad Heli, & dixit: Ecce ego, Cap. 3

vocasti enim me. Qui dixit
Non vocaui, reuertere, et
dormi. Et abijt, & dormiuit
Et adiecit dñs rursum vo-
care Samuelē. Cōsurgēsq;
Samuel abijt ad Heli, & di-
xit: Ecce ego, qa vocasti me
Qui respondit: Nō vocaui
te fili mi reuertere & dormi.
Porro Samuel necdū scie
bat dominū, nec reuelatus
fuerat ei sermo dñi. Et adie
cit dominus, & vocauit ad-
huc Samuelē tertio. Qui
consurgens abijt ad Heli, et
ait: Ecce ego, qa vocasti me.
Intellexit ergo Heli qa do-
minus vocaret puerū, & ait
ad Samuelē. Vade, & dormi
& si dixerit tibi: Loquere dñe, qa au-
dit seruus tuus. Abijt ergo
Samuel, & dormiuit in loco
suo. Et venit dñs, & stetit:
et vocauit sicut vocauerat
secundo: Samuel Samuel.
Et ait Samuel: Loquere,
quia audit seruus tuus. Et
dixit dñs ad Samuelē: Ec
ce ego facio verbū in Israel
quod quicunq; audierit, tin
nient ambe aures eius. In
die illa suscitabo aduersum
Heli, omnia que locutus sum
super domū eius: incipiam
& complebo. Prædixi enim
ei quod iudicaturus essem
domum eius in eternū, pro
peer iniquitatē eius, eo qō
nouerat idigne agere filios
suos, & non corripuerit eos
Idcirco iuraui domui Heli
quod non expietur iniqtas
domus eius victimis & mu
neribus vsq; in eternum.

¶ Secundu Matthēū. L. ij Ca. 6.

ATtendite ne iustitiā
vestrā faciatis coram
hominibus: vt videamini
ab eis, alioquin mercedē nō
habebitis apud patrem ve-
strū qui in celis est. Cum er
go facis eleemosynam, noli
tuba canere ante te, sicut hy
pocrite faciūt in synagogis
& in vicis, vt honorificētur
ab hominibus: amē dico vo
bis, receperunt mercedē suā
Te aūt faciēte eleemosynā:
nesciat sinistra tua quid fa-
ciat dextera tua: vt sit elee-
mosyna tua in abscondito,
& pater tuus qui videt in ab
scōdito, reddet tibi. ¶ Et cū
oratis, nō eritis sicut hypo
crite qui amāt in synagogis
& in angulis plateaū stan-
tes orare, vt videantur ab
hominibus: amen dico vo
bis, receperūt mercedē suā.
Tu aūt cū oraueris, intra
in cubiculum tum, & clauso
ostio ora patrem tuum in
abscondito, & pater tuus q̄
videt in abscondito, reddet
tibi. Orantes autem nolite
multum loqui: sicut ethnici
faciunt, putant enim q̄ in

multiloquio suo exaudiant.
Nolite ergo assimilari eis: scit enim pater vester quid opus sit vobis, antequā petatis eum. Sic ergo vos orabitis: Pater noster q̄ es in celis, sanctificetur nomen tuum. Adueniat regnū tuū. Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terra. Panem nostrum supersubstantialē da nobis hodie. Et dimitte nobis ꝺ̄bita nostra, sicut & nos dimittim⁹ debitozib⁹ nr̄is. Et ne nos inducas in tentationē. Sed libera nos a malo Amen. Si enim dimiseritis hominibus peccata eorū: dimittet et vobis pater vester celestis delicta vestra. Si autem non dimiseritis hominibus: nec pater vester dimittet vobis peccata vestra. ¶ Cum autem ieiunatis, nolite fieri sicut hypocrite tristes, extermināt enim facies suas, vt pareant hominibus ieiunantes. Amen dico vobis, quia receperunt mercedem suam. Tu autē cum ieiunas, vnge caput tuum, & faciem tuam lauа: ne videaris hominibus ieiunans: sed patri tuo qui est in abscōso: et pater tuus q̄ videt in abscōso reddet tibi. ¶ Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra: vbi erugo & tinea demolitur: et vbi fures effodiunt & furantur. Thesaurizate autē vobis thesauros in celo: vbi nec erugo nec tinea demolitur, & vbi fures non effodiunt neque furantur. Vbi enim est thesaurus tu⁹, ibi est et coz tuum. ¶ Lucerna cozpozis tui, est oculus tu⁹. Si oculus tuus fuerit simplex: totum cozpus tuū lucidum erit. Si autē oculus tuus fuerit nequam: totū cozpus tuum tenebzosum erit. Si ergo lumen quod in te est, tenebze sunt: ipse tenebze quante erunt?

¶ Dominica decima post pētecostē. Ex primo Reg. I.

Dzimus autem Samuel vlq; mane, aperuitq; ostia domus domini. Et Samuel timebat indicare visionē Heli. Vocauit ergo Heli Samuelē, & dixit Samuel fili mi. Qui respōdens ait: Pzesto sum. Et interrogauit eū: Quis est sermo qui dictus est ad te, ozo te ne celaueris me: hec faciat tibi Deus, & hec addat, si absconderis a me sermonem ex omnibus verbis que dicta sunt tibi. Indicauit itaq; ei Samuel vniuersos sermones, & non abscondit ab eo. Et ille respondit: Dominus est: quod bonū est in oculis suis: faciat.

Creuit aũt Samuel, ⁊ dñs erat cũ eo: ⁊ non cecidit ex omnibus verbis eius i terram. Et cognouit vniuersus Jsrael a Dan, vsq; Berlabee, q̃ fidelis Samuel ꝓpheta esset domini. Et addidit Dñs vt appareret in Silo quoniam reuelatus fuerit dominus Samueli in Silo: iuxta verbum domini. Et euenit sermo Samuelis vniuerso Jsraeli.

cap.4 ¶ Et factũ est in diebus illis, cõuenerũt Philisthijm in pugnã. Egressus est nãque Jsrael obuiam Philisthijm in ꝓliũ: ⁊ castrametatus est iuxta Lapidẽ adiutorij. Porro Philisthijm venerũt in Aphec ⁊ instruxerunt aciẽ contra Jsrael. Initoq; aũt certamine: terga vertit Jsrael Philistheis: ⁊ cesa sunt in illo certamine passim per agros, quasi quatuor milia virorũ. Et reuersus est populus ad castra: dixeruntq; maiores natu de Jsrael. Quare percussit nos Dñs hodie cora Philisthijm? Afferamus ad nos de Silo arcã federis dñi, ⁊ veniat in mediũ nostri, vt saluet nos de manu inimicorum nostrorũ. Misit ergo populũ in Silo: et tulerũt inde arcam federis domini exercituum sedentis super cherubim: erãtq; duo filij Heli cũ arca fœderis dñi, Ophni ⁊ Phinees

¶ Deũ Matthei. Lc. ii.

Nemo potest duobus dñis seruire, aũt enim vnũ odio habebit, ⁊ alterũ diliget: aut vnũ sustinebit, ⁊ alterũ contẽnet. Nõ ꝓtestis Deo seruire, ⁊ mãmone. ¶ Ideo dico vobis, ne soliciti sitis anime vestre quid manducetis, neq; corꝑi vestro quid induamini Nonne anima plus ẽ ꝙ esca, ⁊ corꝑus plus ẽ ꝙ vestimentum? Respicite volatilia celi, quoniam non serunt neq; metunt, neque congregant in horrea, ⁊ pater vester celestis pascit illa: Nõne vos magis pluris estis illis? Quis autem vestrũ cogitans, potest adiicere ad staturam suã cubitũ vnũ? Et de vestimento quid solliciti estis? Considerate lilia agri quomodo crescũt: non laborant neque nent. Dico aũt vobis, quoniam nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut vnum ex istis. Si enim fenũ agri qđ hodie est, ⁊ cras in clibanũ mittitur Deus sic vestit, quanto magis vos modice fidei? Nolite ergo soliciti esse, dicentes: Quid mãducabimus, aut qđ bi-

bemus, aut ḣ operiemur? hec est omnia gentes inquirunt. Scit enim pater quia his oibus indigetis. Querite ergo primū regnū Dei & iustitiā eius, & hec oia adiicientur vobis. Nolite ergo solliciti esse in crastinū, crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipsi, sufficit diei malitia sua. ¶ Nolite iudicare, & non iudicabimini, nolite condēnare, & non condēnabimini. In quo enim iudicio iudicaueritis, iudicabimini, & in qua mensura mēsi fueritis, remetietur vobis. Quid aūt vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo nō vides? Aut quomodo dices fratri tuo: Frater, sine eiciam festucā de oculo tuo, & ecce trabs ē in oculo tuo? Hypocrita eijce primū trabē de oculo tuo, & tunc videbis eijcere festucam de oculo fratris tui. ¶ Nolite dare sanctū canibus: neq; mittatis margaritas vestras ante porcos, ne forte conculcēt eas pedibus suis, & conuersi dirumpāt vos.

¶ Terna lectio secūm Lucā.

In illo tēpore: Dixit Jesus ad quosdā qui in se confidebāt tanq; iusti, & aspernabant ceteros, parabolam istam. Duo homines ascenderunt in templū vt orarēt: vnus Phariseus & alter publicanus. Et reli.

¶ Homilia. s. August. epi.

Diceret saltem Phariseus: nō sum sicut ceteri homines. Quid ē ceteri homines nisi oēs ꝓter ipsum. Ego (inq;t) iustus sum, ceteri peccatores. Nō sum sicut ceteri homines iusti auari, raptores adulteri. Et ecce tibi & vicino ex publicano maiorē tu moris occasio. Sicut (inq;t) publicanus iste. Ego (inq;t) solus sum. Iste de ceteris est Non sum (inquit) talis qualis iste p iustitias meas ḋbus iniquus nō sum. Jeiuno bis i sabbato: decimas do oim ḋ possideo. Quid rogauerit deū ḟre in ꝺbis ei? & nihil inuenies. Ascēdit oratre: noluit rogare deū, sed se laudare. Parū est nō Deū rogare, sed se laudare, insup & rogāti insultare Publicanus aūt de longinq; stabat, & tm deo ipe apꝛopinquabat, cordis eū cōscientia remouebat, pietas applicabat Publicanus aūt de longinq; stabat, sed dns eū de ꝓpiq; attendebat. Excelsus est dns & humilia respicit: excelsos aūt qualis erat ille Phariseus a lōge cognoscit Excelsa quidē Deus a lōge cognoscit, sed non ignoscit. Adhuc aūt audi humilitatē

publicani. Parū est quia de longinquo stabat nec suos oculos ad celū leuabat. Ut aspiceretur non aspiciebat.

Oratio.

Deus, qui omnipotentiā tuā parcendo maxime, & miserēdo manifestas multiplica super nos misericordiā tuā: ut ad tua promissa currētes celestiū bonorū facias esse consortes. Per.

℣ Feria secunda ex primo Regū. Lectio prima.

Cumq; venisset arca federis dñi in castra, vociferatus est omis Israel clamore grandi, & personuit terra, & audierunt Philisthiim vocē clamoris, dixeruntq;: Quenā est hec vox clamoris magni in castris Hebreorū? Et cognouerūt qđ arca dñi venisset in castra. Timueruntq; Philisthiim, dicētes. Venit Deus in castra Et ingemuerunt dicentes: Ue nobis, nō enim fuit tanta exultatio heri et nudiusterti9: ve nobis. Quis nos saluabit de manu deorū sublimiū istorū? hi sunt dii q̄ percusserunt Egyptū omni plaga in deserto. Confortamini & estote viri. Philisthiim, ne seruiatis Hebreis, sicut & illi seruierūt nobis, cōfortamini, & bellate. Pugnauerūt ergo Philisthiim & cesus est Israel & fugit vnusquisq; in tabernaculum suū: & facta est plaga magna nimis, & ceciderūt de Israel triginta milia peditū, & arca Dei capta est: duo quoq; filij Heli mortui sunt Ophni & Phinees. Currēs aūt vir de Beniamin ex acie venit in Silo in die illa, scissa veste, & conspersus puluere caput. Cumq; ille venisset, Heli sedebat super sellā contra viā spectās. Erat em cor eius pauēs pro arca Dei. Ut autem ille postq̄ ingressus est nuntiauit vrbi, & vlulauit omis ciuitas. Et audiuit Heli sonitū clamoris, dixitq;: Quis est hic sonitus tumultus huius? At ille festinauit: & venit, & nuntiauit Heli. Heli aūt erat nonaginta & octo annorū, & oculi eius caligauerant, & videre nō poterat. Et dixit ad Heli: Ego sum qui veni de pselio, & ego qui de acie fugi hodie. Cui ille ait: Quid actum est fili mi? Respondēs aūt ille qui nuntiabat, Fugit, inquit, Israel cora Philisthiim, et ruina magna facta est in populo, insuper, & duo filij tui mortui sunt, Ophni & Phinees, et arca Dei capta est. Cūq; ille nominasset arcā Dei, cecidit de sella retrorsū iuxta ostiū, & fractis cerui-

bus mortuꝰ est. Senex erat vir, & grandeuus: & ipe iudicauit Israel quadragin ta annis Nurus autē eius uxor Phinees: pregnāserat vicinaq; partui: & audito nū cio qđ capta esset arca Dei, & mortuus esset socer suus: & vir suus, incuruauit se et peperit: irruerant enī in eā dolores subiti. In ipso aūt momento mortis eius dixe runt ei que stabāt circa eā. Ne timeas, quia filiū peperisti Que nō respondit eis nec animaduertit. Et vocauit puerū Icabod, dicēs Translata est gloria Israel, eo qđ capta esset arca Dei et pro socero suo, & pro viro suo, aiēs: Trāslata est gloria dei ab Israel, eo qđ capta esset arca Dei.

¶ Secundū Matthēū. x.ii

Dēite & dabitur vobis querite, et inuenietis: pulsate, & aperietur vobis. Omis enim qui petit accipit: & qui querit, inuenit: & pulsanti aperiet. Aut quis est ex vobis homo, quē si petierit filius suus panē, nūquid lapidē porriget ei? Aut si pisces petierit: nunqđ serpentē porriget ei? Si ergo vos cū sitis mali: nostis bona data dare filiis vestris, quāto magis pater vester qui in celis est, dabit bona petentib⁹ se?

Omia ergo quecūq; vultis vt faciant vobis hoīes: ita et vos facite illis Hec est enim lex & pphete. Intrate per angustā portā: qa lata porta, & spaciosa via est que ducit ad perditionem, & multi sunt q̄ intrant per eā. Quā angusta porta & arcta via est que ducit ad vitam: & pauci sunt qui inueniunt eam.

¶ Attendite a falsis pphetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ouiū, intrinsecus aūt sunt lupi rapaces, a fructibus eorū cognoscetis eos. Nunqđ colligūt de spinis uuas, aut de tribulis ficus? Sic oīs arbor bona, fructus bonos facit: mala autē arbor, malos fructꝰ facit: non potest arbor bona malos fructus facere: neque arbor mala, bonos fructus facere. Omnis arbor que non facit fructū bonū excidetur & in ignē mittetur. Igt ex fructibus eorū cognoscetis eos. Non oīs qui dicit mihi: Dñe dñe, intrabit in regnum celorū: sed qui facit voluntatē patris mei q̄ in celis est, ipse intrabit in regnū celorū. Multi dicent mihi illa die: Dñe dñe, nonne in nomine tuo pphetauimus: & in noīe tuo demonia eiecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus?

Et tunc confitebor illis. Quia nũq̃ noui vos dilexi dite a me omnes q̃ agitis iniquitatẽ. ¶ Dis ergo qui audit verba mea hec, & facit ea: assimilabit̃ viro sapienti q̃ edificauit domum suam super petram, & descendit pluuia, & venerũt flumina, & flauerũt venti & irruerũt in domũ illã: & nõ cecidit: fundata em̃ erat supra petrã. Et ois qui audit v̄ba mea hec, & nõ facit ea, similis erit viro stulto: q̃ edificauit domum suam super arenã, & descendit pluuia, & venerunt flumina, & flauerũt venti: & irruerũt in domũ illã, & cecidit, & fuit ruina illi⁹ magna. ¶ Et factũ est: cũ cõsummasset Jesus v̄ba hec, admirabant̃ turbe super doctrina ei⁹. Erat em̃ docẽs eos sicut potestatem habens & non sicut scribe eorum et Pharisei.

¶ Feria tertia. Ex primo Regum. Lectio prima

Ca. 5. Philisthiim autẽ tulerũt arcã dei, & allocauerũt eam a lapide adiutorij in Azotũ. Tuleruntq̃ Philisthiim arcã dei & intulerunt eã in templũ Dagõ, statuerũt eã iuxta Dagõ. Cũq̃ surrexissent diluculo Azotij altera die, ecce Dagon iacebat pronus in terra ante arcã dñi: & tulerũt Dagõ, & restituerunt eũ in locum suũ. Rursumq̃ mane die alt̃a consurgentes, inuenerunt Dagon iacentẽ sup fa ciẽ suã in terra cor̃a arcã domini: caput aũt Dagon, et due palme manuũ eius abscise erant sup limẽ, porro Dagon solus truncus remanserat in loco suo. Propter hanc causam nõ calcãt sacerdotes Dagon & oẽs q̃ ingrediunt templũ eius: super limen Dagon in Azoto, vsq̃ in hodiernũ diẽ. Aggrauata est autem manus dñi super Azotios, & demolitus est eos: & percussit in secretiori pte natiũ Azotũ, & fines eius. Et ebullierũt ville et agri in medio regionis illius, et nati sunt mures, & facta est confusio mortis magne i ciuitate. Videntes autem viri Azotij hui⁹cemodi plagam, dixerũt: Non maneat arca Dei Israel apud nos: quoniam dura est manus eius super nos, & super Dagon deũ nostrum. Et mittentes cõgregauerunt omnes satrapas Philisthinozũ ad se, et dixerũt: Quid faciemus de arca Dei Israel? Responderunt q̃ Gethei: Circumducat arca Dei Israel. Et circunduxerũt arcã dei Is-

rael. Illis aũt circunducẽti bus eã, fiebat manus Dñi p singulas ciuitates inter fectionis magne nimis: & p cutiebat viros vniuscuiusq; vsq; a paruo vsq; ad maiozẽ, et cõputrescebant prominẽtes extales eozũ. Inierunt q; Gethei consilium, & fecerunt sibi sedes pellicees. Miserunt ergo ad eã Dei in Accarõ. Cũq; venisset arca Dei in Accaron exclamauerunt Accaro nite, dicẽtes: Adduxerunt ad nos arcã dei Israel, vt interficiat nos & populum nostrum. Miserunt itaq; & congregauerunt omnes satrapas Philisthinozũ, qui dixerunt: Dimittite arcam dei Israel, & reuertat in locum suum, vt nõ interficiat nos cum populo nostro. Fiebat em pauoz mortis in singulis vrbibus: et grauissima valde manus Dei. Viri quoq; qui mozrẽ nõ fuerãt, percutiebãt in secretiozi pte natiõ, & ascendebat vlulat9 vniuscuiusq; ciuitatis in celum.

Jesus manũ, tetigit eũ dicens: Volo, Mundare. Et cõfestim mundata est lepra eius. Et ait illi Jesus: Vide nemini dixeris sed vade, ostende te sacerdoti, & offer munus tuum quod precepit Moyses in testimoniũ illis. ¶ Cũ autẽ introisset Capharnaum, accessit ad eũ Centurio, rogans eũ, et dicens: Dñe, puer meus iacet in domo paralyticus, et male torquetur. Et ait illi Jesus: Ego veniã, & curabo eũ. Et respondens Centurio, ait: Dñe, nõ sum dignus vt intres sub tectum meũ, sed tm̃ dic verbo, & sanabitur puer meus. Nã et ego hõ sum sub potestate cõstitutus, habens sub me milites, & dico huic vade, & vadit: & alio veni, & venit, & seruo meo fac hoc, et facit. Audiens aũt hec, Jesus, mirat9 est, & sequentibus se dixit: Amen dico vobis, nõ inueni tantã fidẽ in Jsrael. Dico autẽ vobis q̃ multi ab oziẽte & occidẽte venient, & recũbent cũ Abzahã & Isaac & Jacob in regno celozũ, filij aũt regni ejicient in tẽbras exteriozes, ibi erit fletus & stridoz dentiũ. Et dixit Jesus Centurioni: Vade, & sicut credidisti fiat tibi. Et sanat9 est puer ex illa hora.

Sequentia Matthei. Le. vij.

Cum autẽ descendisset de monte, secute sunt eũ turbe multe, & ecce leprosus veniẽs, adorabat eũ dicẽs: Dñe si vis potes me mũdare. Et extẽdens

¶ Et cum venisset Jesus in domũ Petri, vidit socrum eius iacentẽ & febricitãtem, & tetigit manũ eius, & dimisit eã febris, & surrexit & ministrabat eis. ¶ Vespere autem facto, obtulerũt ei multos demonia habentes, & eiciebat spũs verbo, & oẽs male habẽtes curauit, vt adimpleretur quod dictũ est per Isaiã prophetã, dicentem. Ipse infirmitates nostras accepit, & egrotationes nostras portauit. ¶ Vidẽs autem Jesus turbas multas circũ se, iussit discipulos ire trans fretũ. Et accedẽs vnus scriba, ait illi: Magister, sequar te quocunq; ieris. Et dicit ei Jesus: Vulpes foueas habent, & volucres celi nidos: filius autẽ hois non habet vbi caput suũ reclinet Alius autẽ de discipulis ei ait illi: Dñe, pmitte me primũ ire & sepelire patrẽ meũ Jesus autẽ ait illi: Sequere me, & dimitte mortuos sepelire mortuos suos.

¶ Feria quarta. Ex primo Regũ. Lectio prima.

Ca.6. Erit ergo arca dñi in regione Philisthinorum septẽ mensibus. Et vocauerunt Philisthim sacerdotes et diuinos, dicentes: Quid faciemus de arca domini? indicate nobis quo re mittamus eã in locũ suum. Qui direrũt: Si remittitis arcam Dei Jsrael, nolite dimittere eã vacuã, sed quod debetis, reddite ei pro pcõ, & tunc curabimini, & scietis quare non recedat manus eius a vobis. Qui direrũt Quid est q̃ pro delicto reddere debeamus ei: Responderunt q̃ illi: Juxta numerum pr̃ouinciarũ Philisthim nozum quinq; anos aureos facietis, & quinq; mures aureos: quia plaga vna fuit omnibus vobis: & statuas vẽs. Facietisq; similitudines anozũ vestrozũ, & similitudines murium qui demoliunt terram, & dabitis Deo Jsrael gloziam: si forte releuet manũ suã a vobis, et a dijs vestris, & a terra vestra. Quare aggrauatis cozda vestra sicut aggrauauit Egyptus, & Pharao cozsuã? nonne postq̃ percussus est, tunc dimisit eos, & abierũt? Nunc ergo arripite & facite plaustrũ nouũ vnũ, & duas vaccas fetas, quibus nõ est impositum iugũ, iungite in plaustro, et recludite vitulos earũ domi. Tolletisq; arcã dñi, & ponetis in plaustro, & vasa aurea q̃ exoluistis ei pro delicto, ponetis in capsellã ad latus eius, & dimittite eã vt vadat. Et as

plectis, ꝛ ſiquidē p uiā ſ-
nū ſuoꝝ aſcenderit cōtra
Bethſames, ipe fecit nobis
hoc malū grande, ſinautem
minime: ſciem⁹ ḥa nequaꝫ
manus eius tetigit nos, ſed
caſu accidit. Fecerūt ergo
illi hoc modo, ꝛ tollētes du
as uaccas que lactabant ui
tulos: iunxerunt ad plau-
ſtrum, uitulosq; earum cō-
cluſerunt domi. Et poſue-
runt arcā Dei ſuper plau-
ſtrū, ꝛ capſellā que habebat
mures aureos ꝛ ſimilitudi
nē anozū. Ibāt aūt in di-
recū uacce p uiā que ducit
Bethſames, ꝛ itinere uno
gradiebant, pergētes ꝛ mu
gientes, ꝛ non declinabant
neq; ad dextram neq; ad ſi
niſtrā. Sed ꝛ Satrape phi
liſthiim ſequebantur, uſq;
ad terminos Bethſames.

Theōm Matthei. Le. ij.

ET aſcendēte eo in na
uiculam, ſecuti ſunt
eum diſcipuli ei⁹ ꝛ ecce mo-
tus magnus factus eſt in
mari, ita ut nauicula oper-
iretur fluctib⁹, ipſe uero dor
miebat. Et acceſſerunt ad
eū diſcipuli eius ꝛ ſuſcita-
uerūt eū, dicentes: Dñe ſal
ua nos, perimus. Et dicit
eis Jeſ⁹: Quid timidi eſtis
modice fidei? Tunc ſurgēs
imperauit uētis ꝛ mari, et
facta eſt tranquillitas ma-
gna. Pozro hoīes mirati
ſunt dicētes: Qualis eſt hic
qa uēti et mari obediūt ei?
¶ Et eū uenīſſet Jeſ⁹ trās
fretū i regionē Geraſenoꝝ,
occurrerūt ei duo habētes
demonia, de monumētis ex
eūtes, ſeui nimis, ita ut ne-
mo poſſet trāſire p uiā illā.
Et ecce clamauerūt dicētes.
Quid nobis ꝛ tibi Jeſu fi-
li dei? Veniſti huc ante tē-
pus tozquere nos? Erat au
tē nō lōge ab illis grex mul
tozū pozcozū paſcens. De-
mones aūt rogabāt eū di-
cētes Si eiſcis nos hīc, mit
te nos i gregē pozcoꝝ, ꝛait
illi: Jte. At illi exeūtes, abi
erūt i pozcos, ꝛ ecce magno
impetu abiit totus grex p
ceps i mare, et moztui ſūt
in aquis. Paſtozes aūt fu-
gerūt: ꝛ uenientes in ciuita
tē, nūciauerūt hec oīa, ꝛ de
hīs q̄ demonia habuerant.
Et ecce tota ciuitas exiit
obuiā Jeſu Et uiſo eo, ro-
gabāt eū ut tranſiret a fini
bus eoꝝum. ¶ Et aſcendēs Ca.9.
Jeſus in nauiculā, trāſfre
tauit, ꝛ uenit i ciuitatē ſuā.
Et ecce offerebāt ei paraly
ticū iacentē in lecto. Et vi-
dens Jeſus fidē illoꝝ, dixit
paralytico. Confide fili, re-
mittunt tibi peccata tua.
Et ecce quidā de ſcribis di-
xerūt intra ſe: Hic blaſphe-

mat. Et cū vidisset Jesus cogitationes eoꝝ dixit: Ut q̄d cogitatis mala in cordib⁹ vēis? Quid est facilius dicere: Dimittunt tibi peccata tua, an dicere: Surge & ambula? Ut autē sciatis quia filius hoīs habet pte statē in terra dimittēdi peccata (tunc ait paralytico) Surge, tolle lectū tuū, & vade in domum tuam. Et surrexit: & abiit in domū suā. Videntes aūt turbe timuerunt, & glorificaverūt deū, qui dedit potestatē talē hoībus. ¶Et cū transiret inde Jesus, vidit hominē sedentem in telonio: Matthеum nomine. Et ait illi, Sequere me. Et surgens, secutus est eum. Et factū est: discūbente eo in domo, ecce multi publicani & peccatores venientes, discūbebāt cū Jesu & discipulis eius. Et videntes Pharisei, dicebāt discipulis ei⁹: Quare cū publicanis & peccatoribus māducat magister vester? At Jesus audiens, ait: Nō est opus valentibus medico, sed male habētib⁹ eūtes autē, discite q̄d est, Miam volo: & non sacrificiū. Nō enī veni vocare iustos, sed peccatores.

¶ Feria quarta. Ex primo Regum. Lectio prima.

In Dro Bethsamite metebāt tritic̄ū in valle: & eleuātes oculos suos, viderūt arcā. & gauisi sunt cū vidissēt. Et plaustrū venit in agrū Josue Bethsamite & stetit ibi. Erat aūt ibi lapis magnus & cōciderunt ligna plaustri, vaccasq; imposuerūt sup ea holocaustum dño. Leuite aūt deposuerūt arcā Dei, & capsellā q̄ erat iuxta eā in qua erant vasa aurea, & posuerūt sup lapidē grandē. Viri aūt Bethsamite obtulerūt holocausta, & īmolauerūt victimas in die illa dño. Et quīq; satrape Philisthiim⁹ videtrūt, & reuersi sunt in Accarō in die illa. Hi sunt aūt anī aurei quos reddiderūt Philisthiim pro delicto, dño Azot⁹ vnū, Gaza vnū, Ascalon vnū, Geth vnū, Accarō vnū: & mures aureos sc̄dm numerū vrbiū Philisthiim quinq; principatuū, ab vrbe munita, vsq; ad villā q̄ erat absq; muro, & vsq; ad Abel magnū sup quē posuerūt arcā dñi q̄ erat vsq; in die illa in agro Josue Bethsamitis. Percussit aūt dñs de viris Bethsamitib⁹, eo q̄ vidissent arcā dñi: & percussit de populo septuaginta viros, et quinquaginta milia plebis. Luxit q̄q; pl⁹, eo

ydēs pcussisset plebē plagā magna. Et dixerūt viri Bethsamite. Quis poterit stare in conspectu Dñi Dei sancti huius? & ad quē ascendet a nobis? Miserūtq; nūcios ad habitatores Cariathiarī, dicentes: Reduxerūt Philisthiīm arcā domini, descendite, et reducite eam ad vos.

¶ Secūm Matthēū. Lc. ii.

Tunc accesserūt ad eū discipuli Joānis, dicētes: Quare nos & Pharisei ieiunam⁹ frequēter: discipuli aūt tui nō ieiunāt? Et ait illis Jesus: Nūqd possunt filij sponsi lugere quā diu cū illis est spōsus? Venīēt aūt dies, cū auferet ab eis spōsus, & tūc ieiunabūt. Nemo aūt immittit cōmissurā panni rudis in vestimētū vetus, tollit enī plenitudinē eius a vestimēto: & peior scissura fit. Neq; mittunt vinū nouum in vtres veteres; alioquin rumpuntur vtres & vinū effundit, & vtres pereunt. Sed vinū nouū in vtres nouas mittunt, & ambo conseruant. ¶ Hec illo loquente ad eos, ecce princeps vnus accessit, & adorabat eū, dicēs: Dñe, filia mea modo defuncta est, sed veni: impone manū tuā sup eā, & viuet. Et surgēs Jesus, sequebat eū, & discipuli eius. ¶ Et ecce mulier q̄ sanguinis fluxū patiebat duodecim annis, accessit retro, tetigit fimbriam vestimēti eius. Dicebat enī intra se: Si tetigero tm vestimētū eius salua ero. At Jesus cōuersus & vidēs eam, dixit. Confide filia, fides tua te saluam fecit. Et saluata facta est mulier ex illa hora: Et cum venisset Jesus in domū p̄ncipis, & vidisset tibicines & turbā tumultuantē, dicit illis: Recedite, nō est enī mortua puella, sed dormit. Et deridebant eū. Et cum ejecta esset turba, intrauit: & tenuit manū eius, et dixit: Puella, surge. Et surrexit puella. Et exijt fama hec in vniuersam terram.

¶ Et trāseunte inde Jesu, secuti sunt eū duo ceci clamātes & dicētes: Miserere nr̄i fili Dauid. Cū aūt venisset domū, accesserunt ad eū ceci. Et dicit eis Jesus: Creditis q̄a hoc possum facere vobis? Dicūt ei: Vtiq; dñe. Tūc tetigit oculos eorū dicēs: Sēcm fidē vr̄am fiat vobis. Et aperti sunt oculi eor. & cōmināt⁹ est illis Jesus dicēs: Videte ne q̄s sciat: Illi aūt exeuntes diffamauerūt eū i tota terra illa. ¶ Egressis aūt illis, ecce ob

tulerūt ei hominē mutum, demoniū habētē. Et ejecto demonio, locut⁹ est mutus, ⁊ mirate sunt turbe, dicentes: Nunq̄ apparuit sic in Jsrael. Pharisei aūt dicēbāt: In principe demoniorū ejcit demones. ℭ Et circūibat Jesus oēs ciuitates, ⁊ castella, docens in synagogis eorū, ⁊ predicans euangelīū regni, ⁊ curās omnē lāguorem ⁊ omnē infirmitatē. Videns aūt turbas, misertus est eis: quia erāt vexati ⁊ iacētes sicut oues nō habētes pastorē. Tunc dicit discipulis suis. Messis quidē multa, operarij aūt pauci. Rogate ergo Dñm messis, vt mittat operarios in messem suam.

ℭ Feria sexta. Ex primo Regum. Lectio prima.

Venerūt ergo viri Cariathiarim, ⁊ reduxerunt arcā dñi, ⁊ intulerūt eā in domū Abinadab in Gabaa: Eleazarum aūt filiū eius sanctificauerūt, vt custodiret arcā dñi. Et factū est, ex qua die mānsit arca dñi ī Cariathiarim, multi plicati sunt dies, erat q̄ppe iā ann⁹ vicesim⁹, ⁊ requeuit oīs dom⁹ Jsrael post dñm. Jit aūt Samuel ad vniuersam domū Jsrael, dicēs: Si in toto corde vēo reuertimini ad dñm, auferte deos alienos de medio vēi, Baalim ⁊ Astaroth ⁊ preparate corda vēa dño, ⁊ seruite ei soli, ⁊ eruet vos de manu Philisthīm. Abstulerūt ergo filij Jsrael Baali ⁊ Astaroth ⁊ seruierūt dño soli. Dixitq̄ aūt Samuel: Cōgregate vniuersū Jsrael ī Malphath, vt orē p vobis dño. Et cōuenerūt ī Malphath haustq̄ aquā, ⁊ effuderūt in cōspectu dñi, ⁊ ieiunauerūt in die illa, atq̄ dixerūt ibi: Peccauimus dño. Judicauitq̄ Samuel filios Jsrael in Malphath Et audierūt Philisthīm q̄ cōgregati essent filij Jsrl in Malphath ⁊ ascenderūt satrape Philisthinoꝝ ad Jsrael. Qō audissent filij Jsrael timuerūt a facie Philisthinoꝝ. Dixerūtq̄ ad Samuelem: Ne cesses pro nobis clamare ad dñm deū nr̄m, vt saluet nos de manu Philisthinoꝝ. Tulit aut Samuel agnū lactantē vnū, ⁊ obtulit illū holocaustum integrum dño: ⁊ clamauit Samuel ad dñm pro Jsrael, et exaudiuit eū dñs. Factum est aūt, cum Samuel offeret holocaustū, Philisthīm iniere prelīū cōtrs Jsrael: intonuit aūt dñs fragore magno in die illa sup Phi-

ilithijm, & exterruit eos, et
cesit eos a filijs Jsrl: Egre-
ssiq; filij Jsrl de Malphath
& percuti sunt Philisteos, et
percuſserũt eos ad locũ qui
erat subter Bethchar. Tu
lit aũt Samuel lapidẽ vnũ,
& posuit eũ iter Malphath
& inter Sen: & vocauit no-
men loci illius. Lapis adiu
torij. Dixitq; Hucusq; au-
xiliatus est nobis dñs. Et
humiliati sũt Philisthijm,
nec apposuerũt vltra vt ve
nirẽt in terminos Jsrael.

Scom Matthei. Le. ij.

Et vocatis duode-
cim discipulis suis, dt
dit illis potestatem spiritũ
immundoꝝ vt eijcerẽt eos,
& curarent omnem langue
rẽ, & oẽm infirmitatẽ. Duo
decim aũt apostolorũ no-
mina, sunt hec: Primꝰ Si-
mon q̃ dicit Petrus, & An-
dreas frater eius, Philippꝰ
& Bartholomeus, Jacobꝰ
Zebedei, & Joannes frater
eius, Thomas & Matthe-
us publicanus, & Jacobus
Alphei & Thaddeus Simõ
Chananeus, & Judas Iſca-
riotes, qui & tradidit eum.
Hos duodecim misit Je
sus: precipiens eis, dicens:
In viã gentium ne abieri-
tis, & in ciuitates Samari-
tanorũ ne intraueritis, sed
potius ite ad oues que pe-
ierũt domus Jsrael. Eun
tes aũt predicate, dicentes:
Quia appropinquauit re-
gnũ celorũ. Infirmos cura
te, mortuos suscitate, lepro
sos mũdate, demones eĳci
te gratis accepistis, gratis
date. Nolite possidere au-
rũ, neq; argentũ, neq; pecu
niã in zonis vestris: nõ pe-
rã in via: neq; duas tuni-
cas, neq; calceamenta, neq;
virgam: dignus em est ope-
rariꝰ cibo suo. In quãcũq;
aũt ciuitatẽ aut castellũ in-
traueritis interrogate q̃s
in ea dignus sit, & ibi mane
te donec exeatis. Intrãtes
autem in domum, salutate
eam, dicentes: Pax huic do
mui. Et si quidem fuerit do
mus digna, veniet pax ve-
stra super eam: si autẽ non
fuerit digna: pax vestra re-
uertet ad vos. Et quicũq;
non receperit vos, neq; au-
dierit sermones vestros: ex
euntes foras de domo vel
ciuitate, excutite puluerẽ de
pedibꝰ vris. Amẽ dico vo-
bis, tolerabilius erit terre.
Sodomoꝝ, & Gomorrheoꝝ
in die iudicĳ, q̃ illi ciuitati.
Ecce ego mitto vos, sicut
oues in medio lupoꝝ.
Estote ergo prudẽtes sicut
serpẽtes, et simplices sicut
columbe. Cauete aũt ab hoi
bus. Tradẽt em vos i cõci

lis, et synagogis suis flagel labūt vos: & ad ꝓsides & reges ducemini ꝓpter me, i. te stimonium illis & gētibus. Cū autē tradēt vos, nolite cogitare q̄modo aut q̄d loquamini, dabit̄ enī vobis ī illa hora q̄d loquamini: nō enī vos estis q̄ loquimini, sed spūs patris vestri q̄ loquit̄ ī vobis. Tradet autē frat̄ fratrē ī mortē, & pater filiū, & insurgēt filij ī parentes, & morte eos afficiēt, et eritis odio oibus hoibus ꝓpter nomē meū: q̄ autē ꝑseuerauerit vsq; in finē, hic saluus erit.

Sabbato. Gr. 1. Reg. 1.

Facta est itaq; manus dñi sup Philistheos, cūctis diebus Samuelis: & reddite sunt vrbes quas tulerant Philisthīm ab Israel, ab Accaron vsque Geth, & terminos suos: liberauitq; Israel de manu Philisthinorū, eratq; pax iter Israel & Amorrheū. Iudicabat aūt Samuel Israel cūctis diebus vite sue, et ibat ꝑ singulos annos circuitū Bethel, & Galgala & Maspha, et iudicabat Israel ī supradictis locis. Reuertebaturq; in Rama tha ibi erat domus ei⁹, & ibi iudicabat Israel. Ediſicauit etiā ibi altare dño.

¶ Factū est aūt cū senuisset Samuel, posuit filios suos iudices sup Israel. Fuitq; nomen filij ei⁹ primogeniti Joel: & nomē secūdi Abia, iudicū in Bersabee. Et nō ambulauerunt filij illi⁹ in vijs eius: sed declinauerūt post quaritū, acceperūtq; munera, & peruerterunt iudicium. Cōgregati ergo vniuersi maiores natu Israel venerūt ad Samuelē ī Rama tha. Dixerūtq; ei: Ecce tu senuisti, & filij tui nō ambulāt ī vijs tuis: Cōstitue nobis regē, vt iudicet nos, sicut & vniuerse habent nationes. Displicuitq; sermo in oculis Samuelis, eo q̄d dixissent: Da nobis regē vt iudicet nos. Et orauit Samuel ad dñm. Dixit autem dñs ad Samuelem: Audi vocē populi in oibus que loquunt̄ tibi: nō enī te abiecerunt, sed me, ne regnē sup eos. Juxta oīa opera sua que fecerunt a die qua eduxi eos Egypto, vsq; ad diē hanc: sicut dereliquerūt me, & seruierūt dijs alienis sic faciūt etiā tibi. Nunc ergo vocem eorum audi: verūtamen contestare eos, & predic eis ius regis qui regnaturus est super eos.

Cap. 8

¶ Secundum Matthæum. Lectio secunda.

Quam autē pleq̄nē vos in ciuitate ista: fugite i aliā. Amē dico vobis, nō cōsummabitis ciuitates Israel donec veniat filius hoīs. Nō est discipulus sup̄ magistrū, nec seruus sup̄ dñm suum. Sufficit discipulo vt sit sicut magister eius: & seruo, sicut dñs ei⁹. Si patrē familias Beelzebub vocauerūt: q̄to magis domesticos ei⁹? Ne ergo timueritis eos. Nihil est opertū qđ non reuelē: & occultū, qđ nō sciatur. Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine: & qđ in aure auditis, p̄dicate sup̄ tecta. Et nolite timere eos qui occidunt corpus, animā aūt nō possunt occidere: sed potius timete eū q̄ potest & aiam & corpus perdere in gehēnā. Nōne duo passeres asse veneunt: & vnus ex illis nō cadet sup̄ terrā sine patre vestro? Vestri autem & capilli capitis omnes numerati sunt. Nolite ergo timere: multis passeribus meliores estis vos. Omnis ergo q̄ cōfitebitur me coram hoīb⁹, confitebor & ego eum coram patre meo q̄ in celis est, qui autē negauerit me coram hoīb⁹: negabo & ego eum coram patre meo q̄ in celis est. Nolite arbitrari q̄a pacē venerim mittere in terrā: nō veni pacem mittere, sed gladiū: veni enim separare hominē aduersus patrē suum, & filiā aduersus matrē suam, & nurum aduersus socrum suā: & inimici hoīs, domestici eius. Qui amat patrē aut matrē plus q̄ me, non est me dignus: & q̄ amat filiū aut filiam sup̄ me, non est me dignus. Et q̄ nō accipit crucē suam, & sequitur me, non est me dignus. Qui inuenit animā suā: perdet illā, & qui perdiderit animā suā propter me: inueniet eam. Qui recipit vos, me recipit & qui me recipit, recipit eū q̄ me misit. Qui recipit p̄phetā in nomine p̄prophete, mercedē p̄prophete accipiet: & qui recipit iustū in nomine iusti: mercedē iusti accipiet. Et quicūq̄ potū dederit vni ex minimis istis calicē aque frigide, tantū in nomine discipuli: Amen dico vobis non perdet mercedem suam.

¶ Dominica.xi.post pentecosten. ex.i. Regum.Le.i.

Dixit itaq̄ Samuel oīa verba Dñi ad p̄pulum q̄ petierat a se regē, & ait: Hoc erit ius regis q̄ imperaturus est vobis. Filios vestros tollet, & ponet

in curribus suis, faciet̃que sibi equites et pzecursozes quadzigarũ suarũ ꝛ constituet sibi tribunos ꝛ centuriones, et aratozes agrozũ suozũ, ꝛ messozes segetũ, et fabzos armozum ꝛ currũ suozũ. Filias q̃q; vestras faciet sibi vnguentarias, et cocarias, ꝛ panificas Agros quoq; vestros, ꝛ vineas, et oliueta optima tolliet, ꝛ dabit seruis suis. Sed ꝛ segetes vestras, ꝛ vineaꝝ redditus addecimabit, vt det eunuchis, et famulis suis. Seruos etiã vestros, ꝛ ancillas, ꝛ iuuenes optimos, ꝛ asinos auferet, ꝛ ponet in opere suo. Greges quoque vestros addecimabit, vosq; eritis ei serui. Et clamabitis i die illa a facie regis vestri quem elegistis vobis: ꝛ nõ exaudiet vos dñs in die illa. Noluit aũt pplis audire vocẽ Samuelis, sed dixerunt Nequaq̃, rex esse debet sup nos, ꝛ erimus nos q̃q; sicut oẽs gentes: ꝛ iudicabit nos rex noster, ꝛ egredietur aĩ nos, ꝛ pugnabit vel la nẽa pzo nobis: ꝛ audiet Samuel oĩa vba pplĩ, ꝛ locut⁹ est ea in auribus dñi. Dixit aũt dñs ad Samuelẽ: Audi vocẽ eozũ, ꝛ cõstitue sup eos regẽ. Et ait Samuel ad viros Israel: Vadat vnusq; ĩ ciuitatẽ suã.

¶ Sedm̃ Matthei. Le.n.

Factũ est: Cũ consummasset Jesus pẽ Ca.11.
piens duodecim discipulos suos, trãsiit inde, vt doceret ꝛ pdicaret in ciuitatib⁹ eoꝝ.

¶ Joãnes aũt cũ audisset in vinculis opera Christi: mittẽs duos de discipulis suis, ait illi: Tu es q̃ venturus es, an aliũ expectam⁹? Et respõdens Jesus ait illis: Euntes renuntiate Joannĩ que audistis ꝛ vidistis: ceci vidẽt, claudi ambulãt, lepzosi mundãt, surdi audiũt, moztui resurgũt, pauperes euangelizãt: ꝛ beatus est q̃ nõ fuerit scandalizatus ĩ me. Illis aũt abeũtibus, cepit Jesus dicere ad turbas de Joãne: Quid existis in desertũ videre? arũdinẽ vẽto agitatã? Sed q̃d existis videre hoiem molli? ecce q̃ mollib⁹ vestitũ? Ecce q̃ mollib⁹ vestiũt, in domibus regũ sunt. Sed q̃d existis videre? pzophetã? Etiã dico vobis, ꝛ plus q̃ pzophetã. Hic est enĩ de q̃ scriptũ ẽ. Ecce ego mitto angelũ meũ aĩ faciẽ tuã, q̃ pparabit viã tuã ante te. Amen dico vobis, non surrexit inter natos mulierũ maioz Joanne baptista: q̃ aũt minoz est in regno celoꝝ, maioz est in illo.

I diebus aũt Joannis Baptiste vsq; nũc, regnũ celoꝝ vim patitur, et violenti rapiunt illud. Oẽs enĩ pphete et lex, vsq; ad Joannẽ pphetauerũt, et si vultis recipere ipse est Elias qui venturus est. Qui habet aures audiẽdi, audiat. Cui aũt similem estimabo generationẽ istã? Similis est pueris sedẽtibꝰ in foro, et clamãtes coequalibus suis, dicũt. Cecinimꝰ vobis et nõ saltastis: lamentauimus et non planxistis. Venit enim Joannes neq; manducans neq; bibẽs et dicunt: Demoniũ habet. Venit filius hominis mãducãs et bibẽs: et dicũt: Ecce homo vorax et potatoꝝ vini, publicanoꝝ et peccatoꝝ amicus. Et iustificata est sapiẽtia a filijs suis. ¶ Tunc cepit exprobrare ciuitatibus in quibus facte sunt plurime virtutes eius quia nõ egissent penitentiã. Ve tibi Corozaim, ve tibi Bethsaida: quia si in Tyro et Sidone facte essent virtutes que facte sũt in vobis, olim in cilicio et cinere penitẽtiã egissent. Verũ tñ dico vobis: Tyro et Sidoni remissius erit in die iudicij, quam vobis. Et tu Capharnaũ, nũquid vsque in celũ exaltaberis? vsq; in infernũ descẽdes: quia si in Sodomis facte fuissent virtutes que facte sunt in te, forte mansissent vsq; in hãc diẽ. Verumtamen dico vobis, quia terre Sodomoꝝ remissius erit in die iudicij, quam tibi.

Tertia lectio sẽm Marcũ.

In illo tpe: Exiens Jesus de finibꝰ Tyri venit per Sidonẽ ad mare Galilee inter medios fines Decapoleos. Et reliqua.

Homelia sti Gregorij pa. Ca. 7.

Diligẽter intuendũ est quod voce dñi ad pphetã dicitur vt pzius eius sermones audiat et postmodum loquatur. Iudiuimus enĩ verba Dei: si facimus et tñc ea pximis recte loquimur: cũ pzius ipsi fecerimꝰ. Quod bene Marcus euangelista cõfirmat: cũ factũ domini miraculum narrat, dicens: Adducunt ei surdũ et mutũ: et deprecabãtur eum: vt imponeret illi manum. Cuius ordinem curationis insinuat subdẽs. Misit digitos suos in auriculas: expuensq; tetigit linguã eiꝰ, et suspiciẽs in celũ ingemuit et ait illi: Epheta, qđ est adaperire. Et statim aperte sunt aures eius, et solutũ est vinculũ lingue eiꝰ: et loquebat recte. Quid est enĩ qđ creator oĩm deus: cum surdũ et

mutum sanare voluisset: in
aures illius suos digitos
misit: & expuens linguã ei⁹
tetigit ⁊ Quid per digitos
redẽptozis: nisi dona sancti
spiritus designãtur? Unde
cũ in loco alio eiecisset demo
niũ, dixit: Si in digito Dei
eĳcio demonia: pzofecto ve-
nit in vos regnũ Dei. Qua
de re per euangelistã alium
dixisse describitur. Si ego
in spiritu Dei eĳcio demo-
nia, igitur peruenit in vos
regnum Dei. Oratio.

OMnipotens sempiter
ne deus, qui abundan
tia pietatis tuę merita sup
plicũ excedis, & vota: effũde
super nos miam tuã, vt di-
mittas que conscientia me-
tuit, & adĳcias quod oratio
non pręsumit: per.

¶ Feria .ij. Ex. i. Reg. Le. i.

cap. 9. ERat vir de Benia-
min, nomine Cis, filiꝰ
Abiel, filij Seroz, filij Becho
rath, filij Iphia filij viri Je-
mini, foztis roboze. Et erat
ei filius vocabulo Saul, ele
ctus & bonus: & nõ erat vir
de filijs Israel melioz illo.
Ab humero, & sursum emi-
nebat super omnẽ populum
Perierãt aũt asĩne Cis pa
tris Saul: et dixit Cis ad
Saul filiũ suũ. Colle tecũ
vnũ de pueris, & consurgẽs
vade, et quere asinas. Qui
cum transissent per mont
Ephraim, & per terrã Salĩ-
sa, & non inuenissent, trãsie-
runt etiã per terrã Salim,
& nõ erant: sed & per terram
Jemini, & minime repetert.
Cũ aũt venissent in terrã
Suph, dixit Saul ad puerũ
q erat cũ eo: Veni, & reuer-
tamur, ne forte dimiserit pa
ter meus asinas, & sollicitus
sit ꝓ nobis. Qui ait ei: Ec-
ce vir Dei est in ciuitate hac
vir nobilis: oẽ quod loquit
sine ambiguitate venit: nũc
ergo eamus illuc, si forte in
dicet nobis de via nostra, ꝓ
pter quã venimus. Dixitq
Saul ad puerum suũ: Ecce
ibimus: qd feremus ad vi-
rum Dei? panis deficit in si
tarchis nostris: & ꝓpzuliã
non habemus, vt demus ho
mini Dei, nec quicq̃ aliud.
Rursum puer rndit Sauli,
& ait: Ecce inuẽta est in ma
nu mea quarta pars sicler
ris argenti, demus hoi Dei
vt indicet nobis viã nostrã
Olim in Israel sic loquebat
vnusquisq̃, vadens ꝙsulere
deũ. Venite, & eamus ad vi
dentẽ. Qui enĩ ꝓpheta di
citur hodie, vocabatur olim
videẽ. Et dixit Saul ad pue
rũ suũ: Optimus sermo tu
us: veni, eamus. Et ierunt
in ciuitatem in qua erat vir
Dei. Cũq; ascenderẽt cliuũ

tinitatis, inuenerũt pullas egredientes ad hauriendam aquã, & dixerũt eis: Mũ hic est videns? Que rñdentes, dixerũt illis: Hic est: ecce añ te festiña nũc: hodie enĩ venit in ciuitatẽ, quia sacrificium est hodie populi in excelso. Ingredientes vrbẽ, statim inuenietis eũ antequã ascendat excelsum ad vescẽdũ: neq; enĩ comesturus est populus, donec ille veniat: quia ipse benedicet hostie, et deinceps comedẽt qui vocati sunt. Nũc ergo ascendite quia hodie reperietis eum.

℣ Secundum Matthæum.

Lectio secunda.

IN illo tpe: Respõdẽs Jesus dixit: Confiteor tibi pater dñe celi & terre quia abscondisti hec a sapientibus & prudentibus, et reuelasti ea paruulis. Ita pater: qñ sic fuit placitũ ante. ℣ Dia mihi tradita sunt a patre meo. Et nemo nouit filiũ, nisi pater: neq; patrẽ quis nouit, nisi filius, et cui voluerit filius reuelare. Venite ad me oẽs q laboratis, & onerati estis: & ego reficiã vos. Tollite iugũ meũ super vos: & discite a me qa mitis sum & humilis corde, & inuenietis requiẽ animabus vestris. Jugũ enĩ meum, suaue est, & onus meũ leue.

℣ In illo tpe: Abiit Jesus p sata sabbato: discipuli autem eius esurientes ceperũt vellere spicas, & manducare. Pharisei autẽ vidẽtes, dixerũt ei: Ecce, discipuli tui faciunt qđ non licet eis facere sabbatis. At ille dixit eis: Non legistis qđ fecerit David quando esuriit & qui cũ eo erant: qũo intrauit in domũ Dei, & panes propositionis comedit, quos non licebat ei edere, neq; his qui cũ eo erant, nisi solis sacerdotibus? Aut nõ legistis in lege quia sabbatis sacerdotes in tẽplo sabbatũ violãt & sine crimine sunt? Dico aũt vobis, quia tẽplo maior est hic. Si aũt scieretis qđ est: Misericordiã volo & non sacrificiũ, nunquã condẽnasletis innocentes. Dñs enĩ est filius hominis, etiã sabbati. ℣ Et cum inde transisset, venit in synagogam eorũ. Et ecce homo manum habens aridã: et interrogabant eũ, dicentes: Si licet sabbatis curare? vt accusarent eum. Ipse autẽ dixit illis: Quis erit ex vobis homo qui habeat ouem vnam: & si ceciderit hec sabbatis in foueã, nõne tenebit et leuabit eam? Quanto magis melior est homo oue? Itaq; licet sabbatis bñfacere. Tũc ait hoi

Ca.12

Extende manū tuā. Et extendit: & restituta est sanitati, sicut altera. Exeūtes aūt Pharisei, consiliū faciebāt aduersus eū quo pderēt eū

¶ Feria iij. Ex. i. Reg. i.

ET ascenderūt in ciuitatē. Cūq; illi ambularent in medio vrbis, apparuit Samuel egrediens ob uiā ei, vt ascenderet in excelsum. Dñs aūt reuelauerat auriculam Samuelis ante vnā diē qua veniret Saul, dicens: Hac ipsa hora ā nūc est, eras mittā virū ad te de terra Beniamin, & unges eū ducē super populū meū Israel: & saluabit populum meū de manu Philisthinoꝝ: quia respexi populū meum. Venit enī clamor eorum ad me. Cumq; aspexisset Samuel Saulem, dñs dixit ei: Ecce vir quē dixerā tibi. iste dominabitur populo meo. Accessit aūt Saul ad Samuelē in medio portæ, & ait: Indica, oro, mihi, vbi est domus videtis? Et respondit Samuel Sauli dicēs: Ego sum videō: ascende ante me in excelsum, vt comedatis mecū hodie, et dimittam te mane: & oīa quæ sunt in corde tuo, indicabo tibi. Et de asinis quas nudiustertius perdidisti. ne solicitus sis, quia inuēte sunt. Et cuius erunt optima quæq; Israel? nonne tibi, & omni domui patris tui? Respondēs autem Saul ait: Nunquid nō filius Jemini ego sū, de minima tribu Israel, & cognatio mea nouissima inter oēs familias de tribu Beniamin? cur ergo locutus es mihi sermonē istū? Assumēs itaq; Samuel Saulē & puerū eius, introduxit eos in triclinium, & dedit eis locū in capite eorū qui fuerāt inuitati: erāt enī quasi triginta viri. Dixitq; que Samuel coco: Da partem quā dedi tibi, & præcepi vt reponeres seorsum apud te. Leuauit aūt cocus armum, & posuit ante Saul. Dixitq; Samuel: Ecce qō remanūt, pone ante te, & comede: quia de industria seruatū est tibi, quando populū vocaui. Et comedit Saul cū Samuele in die illa. Et descenderūt de excelso in oppidū, & locutus est cū Saule in solario. Cūq; mane surrexissent, & iam dies lucesceret, vocauit Samuel Saulē in solario, dicens: Surge & dimittam te. Et surrexit Saul: egressiq; sunt ambo, ipe videlicet & Samuel. Cū que descenderēt in extrema pte ciuitatis, Samuel dixit ad Saul: Dic puero vt ātecedat nos, & trāseat: tu aūt

habitare paulisper, vt iudicet tibi verbum Dei.

Cuerunt Matthei. x.

IEsus aũt sciẽs, recessit inde, & secuti sunt eum multi, & curauit eos omnes & precepit eis ne manifestũ eũ facerent. Vt adimpleret quod dictum est per Isaiam prophetã, dicẽtẽ: Ecce puer meus quẽ elegi, dilect⁹ meus in quo bene complacuit anime mee. Ponã spiritũ meũ super eũ, & iudiciũ gẽtibus nuntiabit. Non contendet neq; clamabit: neque audiet aliquis in plateis vocẽ eius: arundinẽ quassatã nõ conteret, & linũ fumigãs nõ extinguet, donec eiciat ad victoriã iudicium: & in nõe eius gẽtes sperabũt. Tũc oblatus est ei demoniũ habens, cecus & mutus: & curauit eũ, ita vt loqueret & videret. Et stupebãt oẽs turbe & dicebant: Nunquid hic est filius Dauid? Pharisei aũt audiẽtes, dixerũt: Hic non ejicit demones nisi in Beelzebub pricipe demoniorũ. Iesus aũt sciẽs cogitationes eorũ, dixit eis: Oẽ regnũ diuisum cõtra se, desolabitur: & omnis ciuitas, vel domus diuisa contra se, non stabit. Et si satanas satanã ejicit, aduersus se diuisus est: quo ergo stabit regnũ eius? Et si ego in Beelzebub ejicio demones: filij vestri in quo ejiciunt? Ideo ipsi iudices vestri erunt. Si aũt ego in spiritu Dei ejicio demones: igitur peruenit in vos regnũ Dei: aut quo pot est quisq; intrare in domũ fortis, & vasa eius diripere: nisi prius alligauerit fortẽ, & tunc domũ illius diripiet? Qui nõ est mecũ, cõtra me est: & qui nõ congregat mecũ spargit. Ideo dico vobis omne peccatũ & blasphemia remittetur hominibus, spiritus aũt blasphemia nõ remittetur. Et quicunq; dixerit verbũ contra filiũ hominis remittetur ei: qui aũt dixerit cõtra spiritũ sanctũ, non remittet ei, neq; in hoc seculo neq; in futuro. Aut facite arborẽ bonã, & fructũ eius bonũ: aut facite arborem malã, & fructũ eius malum: siquidẽ ex fructu arbor agnoscitur. Progenies vipere rarũ, quo potestis bona loqui cum sitis mali? ex abundantia enim cordis os loquitur. Bonus homo, de bono thesauro profert bona: et malus homo de malo thesauro profert mala. Dico aũt vobis: quõ oẽ verbũ otiosum, quõ locuti fuerint hoies, reddent rationẽ de eo in die iudicij. Ex verbis enim tuis iusti-

ficaberis, et ex verbis tuis condemnaberis.

¶ Feria.iiii.Ex primo Regum. Lectio prima.

Ca.10 ULit aũt Samuel lenticulam olei, & effudit super caput eius, & deosculatus est eũ, & ait: Ecce unxit te dñs super hereditatẽ suã in principẽ, & liberabis populum suum de manibus inimicorũ eius, qui in circumitu eius sunt. Et hoc tibi signum, quia unxit te dñs in principẽ. Cũ abieris hodie a me, inuenies duos viros iuxta sepulchrũ Rachel in finibus Beniamin in mertdie, dicentq; tibi: Inuente sunt asine, ad quas ieras prquirendas: & intermissis patertuus asinis solicitus est pro uobis, & dicit: Quid faciã de filio meo? Cũq; abieris inde, & ultra transieris, & veneris ad querctũ Thabor, inuenient te ibi tres uiri ascẽdentes ad deum in Bethel, unus portãs tres hedos, et alius tres tortas panis, et alius portans lagenã uini. Cumq; te salutauerint, dabunt tibi duos panes, & accipies de manu eorum. Post hec uenies in collẽ Dei, ubi est statio Philistinorũ: et cũ ingressus fueris ibi urbẽ obuiũ habebis gregẽ prphetarũ descendẽtiũ de excelso, & ante eos psalteriũ & tympanũ, & tibiam, & citharã, ipsos q; prophetãtes. Et insiliet in te spiritus dñi, & prophetabis cum eis, & mutaberis in uirũ alium. Quando ergo euenerit signa hec oia tibi, fac quecunq; inuenerit manus tua, quia dñs tecũ est, Et descendẽs ante me in Galgala: ego quippe descendam ad te, ut offeras oblationẽ, & immoles uictimas pacificas. Septẽ diebus expectabis: donec ueniã ad te, et ostendã tibi quid facias. Itaq; cũ auertisset humerũ suum, ut abiret a Samuele, immutauit ei deꝰ cor aliud, & uenerunt oia signa hec in die illa. Venerũtq; ad predictũ collẽ, & ecce cuneus prophetarum obuius ei, & insiluit super eum spiritus dñi & prophetauit in medio eorum. Uidentes aũt omnes qui nouerãt eum heri & nudiustertius, quod esset cum prophetis, & prophetaret, dixerunt ad inuicẽ. Quenam res accidit filio Cis? num & Saul inter prophetas? Rñdit alius ad alterũ, dicens: Et quis pater eorum? Proterea uerſum est in prouerbium: Num & Saul inter prophetas?

¶ Secundum Matthæum. Lectio secunda.

Tunc responderunt ei quidã de scribis & phariseis, dicentes: Magister, volumus a te signũ videre. Qui respondẽs ait illis. Generatio mala & adultera signũ querit: & signũ non dabitur ei, nisi signũ Jone prophete. Sicut enim fuit Jonas in vẽtre ceti tribus diebus & tribus noctibus: sic erit filius hoĩs in corde terre tribus diebus & tribus noctibus. Viri Niniuite surgẽt in iudicio cũ generatione ista & condẽnabunt eã: quia penitentiã egerunt in predicatione Jone, & ecce plus quã Jona hic. Regina austri surget in iudicio cũ generatiõe ista, & condẽnabit eã: quia venit a finibus terre audire sapientiã Salomonis, & ecce plus quã Salomon hic. Cũ aũt immũdus spũs exierit ab hoĩe, ambulat per loca aquosa querẽs requiẽ, & nõ inuenit. Tũc dicit: Reuertar in domũ meam, vnde exiui. Et veniens, inuenit eã vacantẽ, scopis mundatã, & ornatam. Tunc vadit & assumit septẽ alios spiritus secum nequiores se, & intrantes habitant ibi: & fiunt nouissima hominis illius peiora prioribus. Sic erit & generationi huic pessime.

Adhuc eo loquente ad turbas, ecce mater eius & fratres stabant foris, querentes loqui ei. Dixit aũtẽ ei quidã. Ecce mater tua et fratres tui foris stant, querentes te alloqui. At ipse respondens dicenti sibi, ait: Que est mater mea, et qui sunt fratres mei? Et extendens manum in discipulos suos, dixit: Ecce mater mea, & fratres mei. Quicunq; enim fecerit voluntatem patris mei qui in celis est, ipse, meus frater, soror, et mater est.

℣ Feria.v.Ex.i.Regũ.x.

Qvesauit aũt yphetare et venit ad excelsum. Dixitq; patruus Saul ad eũ, & ad puerum eius. Quo abistis? Qui rñdrũt. Quere asinas, quas cũ nõ reperissemus, venimus ad Samuelẽ. Et dixit ei patruus suus: Indica mihi qđ dixerit tibi Samuel. Et ait Saul ad patruũ suũ: Indicauit nobis qõ inuente essent asine. De sermone aũt regni nõ indicauit ei quẽ locutus fuerat ei Samuel. Et conuocauit Samuel populũ ad dñm in Malphath, & ait ad filios Israel. Hec dicit dñs deus Israel: Ego eduxi Israel de egypto: & erui vos de manu egyptiorũ & de manu oĩm regũ qui affligebãt vos. Vos aũt hodie piecistis dñm deũ

vestrum,qui solus saluauit vos de vniuersis malis et tribulationibus vestris,et dixistis: Nequaquā,sed regē constitue sup nos. Nūc ergo state cōrā dño per tribus vestras,& per familias. Et applicuit Samuel oēs tribus Israel,& cecidit sors super tribū Beniamin. Et applicuit tribū Beniamin, & cognatiōes eius,& cecidit sors sup cognationē Metri & pervenit vsq; ad Saul filium Cis. Quesierūt ergo eū,& non est inuentus. Et consuluerunt post hec dñm vtrumnā venturus esset illuc. Rndítq; dñs: Ecce absconditus est domi. Cucurrerūt itaq; & tulerūt eū inde: stetitq; in medio populi,et altior fuit vniuerso populo ab humero & sursū. Et ait Samuel ad oēm populum. Certe videtis quē elegit dominus: q̄m non sit similis illi in omni populo. Et clamauit oīs populus,& ait: Vivat rex. Locutus est aūt Samuel ad populū legē regni, & scripsit in libro & reposuit cōrā dño: & dimisit Samuel oēm populū singulos in domū suā. Sed et Saul abūt in domū suam in Gabaa: et abūt cum eo pars exercitus quorū tetigerat deus cordaFilij vero Belial dixerunt: Num saluare nos poterit iste? Et despexerunt eum,& nō attulerūt ei munera: ille vero dissimulabat se audire.

Sedm Matthēū.Lec.ū.

In illo die exies Jesus de domo,sedebat secus mare. Et cōgregate sunt ad eū turbe multe ita vt in nauiculā ascendens sederet et omnis turba stabat in litore, et locutus est eis multa in parabolis, dicens: Ecce exīt qui seminat,seminare. Et dū seminat, quedā ceciderunt secus viā,& venerūt volucres celi & comederunt ea. Alia aūt ceciderunt in petrosa,vbi nō habebāt terrā multam, & continuo exortā sunt,quia non habebāt altitudinē terre: sole aūt exorto, estuauerūt: & quia nō habebant radicem,aruerūt. Alia aūt ceciderunt in spinas,et creverūt spine,& suffocauerūt ea. Alia autem ceciderūt in terrā bonā: & dabant fructū aliud centesimū,aliud tricesimum,aliud sexagesimum. Qui habet aures audiendi audiat. Et accedētes discipuli dixerūt ei: quare in parabolis loqueris eis? Qui respondens,ait illis: Quia vobis datū est nosse mysteria regni celorū: illis autem nō est datū. Qui enī habet, dabitur ei & abundabit, qui

autē non habet, et qō habet auferetur ab eo. Ideo in parabolis loquor eis: quia videntes nō vident & audientes nō audiūt, neq; intelligunt vt adimpleatur in eis prophetia Isaie dicētis: Auditu audietis, et non intelligetis: & videntes videbitis, & nō videbitis. Incrassatum est enim cor populi huius, & auribus grauiter audierūt & oculos suos clauserūt ne quando videant oculis, & auribus audiāt, & corde intelligant, & cōuertantur, & sanē eos. Vestri autē beati oculi quia vident, et aures vestre quia audiūt. Amē quippe dico vobis qa multi prophete & iusti cupierūt videre que videtis & non viderūt, & audire que auditis & nō audierunt. Vos ergo audite parabolā seminātis. Omnis qui audit verbū regni & nō intelligit, venit malus & rapit qd seminatū est in corde eius: hic est qui secus viam seminatus est. Qui aūt super petrosa seminat⁹ est: hic est qui verbū audit, & continuo cū gaudio accipit illud, nō autē habet in se radicem sed est tēporalis: facta autē tribulatione & persecutione propter verbū, cōtinuo scādalizatur. Qui aūt semina tus est in spinis, hic est qui verbū dei audit, & solicitudo seculi istius & fallacia diuitiarū suffocat verbū, & sine fructu efficitur. Qui vero in terrā bonā seminat⁹ est: hic est qui audit verbū & intelligit, & fructū affert, & facit aliud quidē centesimum aliud autem sexagesimum, aliud vero tricesimum.

¶ Feria. vi. Ex. i. Reg. i.

Factū est quasi post mēsem alcēdit Naas Ammonites, & pugnare cepit aduersū Jabes Galaad. Dixerūtq; oēs viri Jabes ad Naas: Habeto nos fedetatos, & seruiemus tibi. Et respōdit ad eos Naas Ammonites. In hoc feriam vobiscū fedus, vt eruā omniū vestrum oculos dextros, ponāq; vos opprobriū in vniuerso Jsrael. Et dixerūt ad eū seniores Jabes: Cōcede nobis septē dies, vt mittamus nuntios ad vniuersos terminos Jsrael: & si nō fuerit q̄ defendat nos, egrediemur ad te. Venerunt ergo nuntij in Gabaa Saulis, et locuti sunt verba hec. audiēte populo: & leuauit oīs populus vocē suā, & fleuit. Et ecce Saul veniebat, sequēs boues de agro, & ait: Quid habet ppulus q̄ plorat? Et narrauerūt ei verba virorū Jabes. Et insiliuit spiritus Ca. xi.

dñi in Saul,cũ audisset ver
ba hec,& iratus est furor ei⁹
nimis. Et assumẽs vtrũq;
bouẽ,concidit in frustra,mi
sitq; in oẽs terminos Israel
per manũ nuntiorũ.dicẽs:
Quicũq; nõ exierit,& secu-
tus fuerit Saul & Samuel,
sic fiet bobus eius. Invasit
ergo timor dñi populum,et
egressi sunt quasi vir vnus.
Et recensuit eos in Bezec:
fuerũtq; filiorũ Israel trecẽ
ta millia virorũ autẽ Juda
triginta millia. Et dixerũt
nuntijs q̃ venerãt: Sic dice
tis viris qui sunt in Jabes
Galaad. Cras erit vobis sa
lus,cũ incaluerit sol. Nene-
rũt ergo nũtij & annũtiaue-
runt viris Jabes qui letati
sunt. Et dixerũt: Mane exi
bimus ad vos,& facietis no
bis oẽ qõ placuerit vobis.
Et factũ est,cũ dies crastin⁹
veniisset,cõstituit Saul po-
pulum in tres partes:& in-
gress⁹ est media castra in vi
gilia matutina,et percussit
Ammon vsq; dũ incalesceret
dies,reliqui aũt dispsi sunt
ita vt nõ relinquerẽt in eis
duo pariter. Et ait pplus ad
Samuelẽ: Quis est iste qui
dixit: Saul regnabit super
nos. Date viros,& interfi-
ciem⁹ eos. Et ait Saul nõ
occidet quisq̃ in die hac,da
hodie fecit dñs salutẽ in Is
rael. Dixit aũt Samuel ad
populũ: Venite,& eamus in
Galgala, & innouem⁹ ibi re
gnũ. Et perrexit oms popul⁹
in Galgala,& fecerũt ibi re-
gem Saul coram dño in Gal
gala & immolauerũt ibi vi-
ctimas pacificas coram dño.
Et letatus est ibi Saul,et
cuncti viri Israel nimis.

C Sermõ Matthei. Lectio.

HLiam parabolã ppo-
suit illis,dicẽs: Simi
le factũ est regnũ celorũ hoi
q̃ seminauit bonũ semen in
agro suo: cũ aũt dormirent
homines,venit inimic⁹ eius &
superseminauit zizania in me
dio tritici,& abiit. Cũ aũt
creuisset herba,& fructum fe
cisset: tũc apparuerũt & zizã
nia. Accedẽtes aũt serui pa-
tris familias,dixerũt ei: Dñe
nõne bonũ semẽ seminasti
in agro tuo? Unde ergo ha
bet zizania? Et ait illis: Ini
micus hõ hoc fecit. Serui
aũt dixerũt ei: Vis imus & co
lligim⁹ ea? Et ait: Nõ,ne
forte colligẽtes zizania,eras
dicetis simul cum eis & trit
cum. Sinite vtraq; crescere
vsq; ad messem: & in tpe mes
sis dicã messoribꝰ: Colligi-
te primũ zizania, & alligate
ea in fasciculos ad cõburen
dũ,triticũ aũt cõgregate in
horreũ meũ. C Aliã parabo
lã ppoluit eis,dicens: Si-

mile est regnū celorū grano sinapis qō accipiēs hō semi nauit in agro suo: qō minimū quidē est oibus seminibus: cū aūt creuerit, maius est oibus oleribꝫ, & fit arbor ita vt volucres celi veniant & habitent in ramis eius.

Aliā parabolā locutus est eis: Simile est regnū celorū fermēto, qō acceptū mulier abscondit in farine satis tribus, donec fermētatū est totum. ¶ Hec oīa locutus est Iesus in parabolis ad turbas, & sine parabolis non loquebatur eis, vt impleretur qō dictū est per pphetā dicētem: Aperiā in parabolis os meū, eructabo abscōdita a cōstitutione mūdi. ¶ Tūc dimissis turbis venit in domū: & accesserūt ad eū discipuli eius, dicētes: Edissere nobis parabolā zizaniorū agri. Qui rādens ait: Qui seminat bonū semen, est filius hois. Ager aūt, est mundus. Bonū vero semē hi sunt filii regni. Zizania autē, filii sunt nequā. Inimicus autē qui seminat ea, est diabolus. Messis vero, cōsummatio seculi est. Messores aūt, angeli sūt. Sicut ergo colligūtur zizania, & igni cōburuntur, sic erit in cōsūmatione seculi: mittet filius hominis angelos suos, & colligent de regno eius oīa scandala, et eos qui faciūt iniquitatē: & mittēt eos in caminū ignis. Ibi erit fletus & stridor dentiū. Tūc iusti fulgebunt sicut sol in regno patris eorū. Qui habet aures audiendi audiat. ¶ Sabbato. Ex. 1. Regum. Lectio pma.

Dixit aūt Samuel ad vniuersū Israel: Ecce audiui vocē vestrā iuxta oīa que locuti estis ad me, et cōstitui sup vos regem. Et nūc rex gradit aū vos: ego aūt senui, & incanui, puero si lij mei vobiscū sunt: et conuersat⁹ coram vobis ab adolescētia mea vsq; ad hāc diē, ecce presto sum. Loquimini de me coram dño, & coram Christo eius, vtrū bouē cuiusq; tulerim, aut asinū, si quēpiā calūniatus sum, si oppressi aliquē, si de manu cuiusquā munus accepi: & contēnā illud hodie, restituāq; vobis. Et dixerūt: Nō es calūniatus nos, neq; oppressisti, neque tulisti de manu alicuius quippiam. Dixitq; ad eos: Testis est dñs aduersū vos & testis Christus eius in die hac, quia non inuenistis in manu mea quippiā. Et dixerūt: Testis. Et ait Samuel ad populum: Dñs qui fecit Moysen et Aaron, et eduxit patres nostros de terra

Ca. 12

Egypti, adest Nūc ergo sta
te, vt iudicio contendā ad-
uersum vos cozā dño de oī
bus misericozdijs dñi, quas
fecit vobiscū, & cū patribus
vestris: quō Jacob ingress⁹
est Egyptū, & clamauerunt
patres vestri ad dñm: & mi-
sit dñs Moysen & Aaron, et
eduxit patres vēos de Egy
pto, & collocauit eos in loco
hoc. Qui obliti sunt dñi dei
sui, & tradidit eos in manus
Sisare magistri militie A-
soz, & in manu Philisthinoz
& in manu regis Moab, et
pugnauerūt aduersum eos.
Postea autē clamauerunt
ad dñm, & direrūt: Peccaui
mus, quia dereliquimus do
minū, et seruiuim⁹ Baalim
& Astaroth: nunc ergo erue
nos de manu inimicozū no
strozū & seruiemus tibi. Et
misit dñs Jerobaal & Badā
& Jephte & Samuel & eruit
vos de manu inimicozū ve
strozū per circumitū, & habi
tastis confidēter. Videntes
autē qō Naas rex filiozum
Ammon venisset aduersum
vos, dixistis mihi: Nequa-
quam sed rex imperabit no
bis, cum dñs deus vester re
gnaret in vobis. Nūc ergo
przesto est rex vester, quē ele
gistis et petistis: ecce dedit
vobis dominus regem.

¶ Scom Matthēū. Lec. ij.

Similе est regnū celoz
thesauro abscōdito in
agro: quē q̄ inuenit homo
abscondit, & pre gaudio illi⁹
vadit & vēdit vniuersa que
habet, et emit agrum illum.
¶ Iterū simile est regnū ce-
lozum homini negotiatozi,
quērēti bonas margaritas.
Inuenta aūt vna pretiosa
margarita, abijt, & vendidit
oīa que habuit, & emit eam.
¶ Iterū simile est regnū ce-
lozū sagene misse in mare, &
ex oī gne piscū cōgreganti
quā cū impleta esset, educen
tes, & secus litus sedētes, ele
gerūt bonos in vasa, malos
aūt foras miserūt. Sic erit
in cōsummatiōe seculi. Exi
būt angeli, & separabūt ma
los de medio iustozū, & mit
tent eos in caminū ignis:
ibi erit fletus & stridoz den
tium. Intellexistis hec oīa?
Dicunt ei: Etiā. Ait illis:
Ideo oīs scriba doctus in
regnū celozū, similis est hoī
patri familias, qui profert de
thesauro suo noua & vetera
¶ Et factū est: cū cōsummas
set Jesus parabolas istas,
trānsijt inde. Et veniens in
patriam suā, docebat eos in
synagogis eozū, ita vt mira
rētur & dicerēt: Unde huic
sapiētia hec, & virtutes? Nōne
ne hic est fabri filius? Nōne
mater eius dicit Maria: et

fratres eius, Jacobus ⁊ Jo
seph, ⁊ Symō ⁊ Judas? ⁊ so
rores eius, nōne oēs apud nos
sunt? Unde ergo huic om-
nia ista? Et scandalizabant
in eo. Jesus autē dixit eis:
Nō est prophēta sine hono-
re nisi in patria sua ⁊ in do-
mo sua. Et non fecit ibi vir
tutes multas, ꝓpter incre-
dulitatē illorū. ¶ In illo tē
pore audiuit Herodes te-
trarcha famā Jesu, ⁊ ait pu
eris suis: Hic est Joannes
baptista: ipse surrexit a mor
tuis: ⁊ ideo virtutes operā
tur in eo. Herodes enim te
nuit Joannē, ⁊ alligauit eū
⁊ posuit in carcere ꝓpter
Herodiadē uxorē fratris sui
Dicebat enim illi Joānes:
Nō licet tibi habere eā. Et
uolens illū occidere, timuit
populū: quia sicut prophetā
eū habebant. Die autē nata
lis Herodis saltauit filia He
rodiadis in medio: ⁊ placuit
Herodi. Unde cū iuramēto
pollicitus est ei dare quod-
cūq; postulasset ab eo. At il-
la ꝓmonita a matre sua:
Da mihi, inquit, hic in disco
caput Joānis baptistæ. Et
contristatus est rex: ꝓpter
iuramentū autē, ⁊ eos q̄ pari
ter recumbebāt, iussit dari.
Misitq; ⁊ decollauit Joan
nē in carcere. Et allatū est
caput eius in disco: et datū
est puelle, et illa attulit ma-
tri sue. Et accedentes disci-
puli eius tulerūt corpus eiꝰ
⁊ sepelierunt illud: ⁊ venien
tes nunciauerunt Jesu.

¶ Dñica.xij.post Penteco-
sten. Ex primo Regū. L.i.

Si timueritis dñm, et
seruieritis ei, ⁊ audie-
ritis vocē eius, ⁊ nō exaspe
rauerit is os domini: eritis
⁊ vos, ⁊ rex qui imperat vo
bis sequentes dñm deū ve-
strū: si autē non audieritis
vocē dñi, sed exasperauerit
is sermōes eiꝰ, erit manus
dñi sup vos ⁊ supꝑes vēos
Sed ⁊ nūc state, ⁊ videte rē
istā grandē, quā factur⁹ est
dñs in cōspectu vestro. Nū
quid nō messis tritici est ho
die? inuocabo dñm, ⁊ dabit
voces, ⁊ pluuias: ⁊ scietis et
videbitis ḋa grandē malum
fecerit is vobis in conspectu
dñi, petētes super vos regē.
Et clamauit Samuel ad dō
minū, ⁊ dedit dñs voces, et
pluuias i illa die. Et timuit
oēs populus nimis dominū
⁊ Samuelē. Et dixit vniuer
sus populus ad Samuelē:
Ora ꝓ seruis tuis ad dñm
deū tuū, vt nō moriamur:
addidimus enim vniuersis
peccatis nēis malū, vt pete-
remus nobis regem. Dixit
autē Samuel ad populum:
Nolite timere, vos fecistis

vniuersum malū hoc, verū tamē nolite recedere a tergo dñi, sed seruite dño in oī coz de vestro: Et nolite declinare post vana, q̄ nō pderunt vobis, neq; eruēt vos quia vana sunt: ⁊ nō derelinquet dñs populū suū, ppter nomē suū magnū: qa iurauit dñs facere vos sibi populū. Ibīt autē a me hoc ptm̄ in dño, vt cessem ozare p vobis ⁊ docebo vos viā bonā ⁊ rectā. Igit̄ timete dñm, ⁊ seruite ei in vitate ex toto coz de vestro. Uidistis em̄ magnifica, q̄ in vobis gesserit. Quod si perseueraueritis in malitia, et vos ⁊ rex vester pariter peribitis.

℣ Sedm̄ Matthēū. Lect. ij.

Quod cū audisset Jesus, secessit inde in nauicula, in locū desertū seoz sum: ⁊ cū audissent turbe, secute sunt eū pedestres de ciuitatib⁹. Et exiēs vidit turbā multā: ⁊ misert⁹ est eis, ⁊ curauit lāguidos eoz. Uel pere aūt facto, accesserūt ad eū discipuli ei⁹ dicētes: Desertus est loc⁹, ⁊ hoza iā pterijt: dimitte turbas, vt eūtes in castella, emant sibi escas. Jes⁹ autē dixit eis: Nō habent necesse ire: date illis vos mādūcare. Rñderūt ei Nō habem⁹ hic nisi quinq; panes et duos pisces. Qui ait eis: Afferte mihi illos huc. Et cū iussisset turbam discūbere sup fenū, acceptis quinq; panib⁹ ⁊ duob⁹ pisc b⁹, alpiciēs in celū bñdixit ⁊ fregit, ⁊ dedit discipulis panes, discipuli aut̄ turbis. Et mānducauerunt oēs: ⁊ saturati sunt. Et tulerūt reliquias duodecim cophinos fragmētoz plenos. Mānducātiū aut̄ fuit nūer⁹, q̄si millia viroz, exceptis mulieribus ⁊ puulis. ¶ Et statim cōpulit Jesus discipulos ascēdere in nauiculā, ⁊ precedere eū trās fretū, donec dimitteret turbas. Et dimissatura ba, ascēdit in mōtē sol⁹ozare Uespe aut̄ facto solus erat ibi: nauicula aut̄ in medio mari iactabat fluctib⁹: erat em̄ cōtrarius vētus. Quarta aūt vigilia noctis, venit ad eos ambulās sup mare. Et vidētes eū sup mare ambulantē, turbati sunt, dicētes. Quia phātasma est. Et p timoze clamauerūt. Statim q; Jesus locutus est eis dicēs: Habete fiduciam, ego sum, nolite timere. Rñdēs aūt Petrus dixit: Dñe si tu es, iube me ad te venire sup aquas. Jt ipse ait: Ueni. Et descēdēs Petrus de nauicula, ābulabat sup aquā vt veniret ad Jesū. Uidēs vero vētum validū, timuit: ⁊ cū

cepisset mergi, clamauit, dicens: Dñe saluū me fac. Et rōtinuo Jesus extēdēs manū, apprehendit eū, & ait illi: Modice fidei, quare dubitasti? Et cū ascēdisset in nauiculā, cessauit vēt⁹. Qui aūt in nauicula erāt, venerūt, & adorauerūt eū, dicētes: Vere filius dei es. Et cū trāsfretassent venerūt in terrā Gēsar. Et cū cognouissent eū viri loci illius, miserūt in vniuersam regionē illam, & obtulerūt ei oēs male habētes: et rogabāt eū vt vel fimbriam vestimēti eius tangerēt. Et q̄ cūq; tetigerūt, salui facti sūt

¶ Tertia lectio. Sedm Lu.

IN illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Beati oculi qui vident que vos videtis. Et reliqua.

¶ Homilia s. Ambrosij. epi.

IN lectiōe hac exponūt hi q̄ sibi legisperiti esse videt q̄ verba legis tenēt: & vim legis ignorāt. Et ex ipso p̄mo legis capitulo docet eūs legis ignaros, pbans q̄ in principio statim lex & pactū filium p̄dicauerit: & incarnatiōis dñice annūciauerit incarnatūm dicēs: Diliges dñm deū tuū: & diliges primum tuū sicut teipsum. Unde dñs ait ad legisperitum: Hoc fac & vives. At ille sicut q̄ nesciret p̄ximū suū, ḡa nō in Chzistum credebat rndit. Quis est meus pzoximus? Itaq; q̄ Chzistum nescit: nescit & legem. Nūo esset potest scire legē cum veritatem ignozet: cum lex annuntiet veritatē. Homo quidā ex Jerusalē descendebat in Hierico: At esset locū q̄ ppositus est nobis planius posse soluere: veterē ciuitatis Hierico repetamus hi stozią. Hemimus⁹ itaq; q̄ Hierico (sicut legimus in libzo q̄ inscribit Jesu naue) magna ciuitas fuerit muratibus septa parietibus que non ferro peruia: nō arieti posset esse penetrabilis. In ea Raab habitasse meretricem: que explozatozes quos direxit Jesus hospitio suscepit: consilio instruxit: postulantibus ciuibus abyssse respondit. Ibscōdit in tecto & vt se suosq; vzbis excidio posset eripere coccum in fenestra ligauit. Vzbis aūt ipsis inexpugnabiles muros septē tubarū sacerdotalium sono & ppuli vlulantis: vlulatu cōsono cozruisse. Dño.

OMnipotens et misericozs Deus de cuius munere venit, vt tibi a fidelibus tuis digne & laudabiliter seruiat: tribue ās nobis, vt ad pzomissiōes tuas sine offensione curram⁹: p.

¶ Feria.ij. Ex primo Regū Lectio prima.

Ca. 13. HIlius vni⁹ anni erat Saul cum regnare cepisset: duobus aūt annis regnauit super Israel. Et elegit sibi Saul tria millia de Israel: ⁊ erāt cū Saul duo millia in Machmas: et in monte Bethel: mille aūt cū Jonatha in Gabaa Beniamin: pozro ceterū populum remisit vnūquēq; in tabernacula sua. Et percussit Jonathas statione Philisthinozū, q̄ erat in Gabaa. Mō cum audissent Philisthijm, Saul cecinit buccina in oi terra, dicēs. Audiāt Hebrei Et vniuersus Israel audiuit huiuscemodi famā: Percussit Saul statione Philistinozū ⁊ erexit se Israel aduersus Philisthijm. Clamauit ergo ppl's post Saul in Galgala. Et Philisthijm cōgregati sunt ad pueliandum cōtra Israel, triginta milia curruū: ⁊ sex milia equitū, ⁊ reliquū vulgus, sicut arena q̄ est in littore maris plurima. Et ascendētes castrametati sūt in Machmas ad orientē Bethauē. Mō cū vidissent viri Israel se i arcto positos (afflictus em erat pp̄ul⁹) abscōderūt se in spelūcis, ⁊ in abditis, i petris q̄q; ⁊ in antris, ⁊ in cisternis. Hebrei aūt trāsierūt Jordānē in terram Gad ⁊ Galaad.

¶ Scōm Matthēū. Lect.ij. Ca. 15

TUnc accesserūt ad eū ab Jerosolymis scribe ⁊ pharisei, dicētes: Quare discipuli tui trālgrediūt traditionē seniozū? nō enim lauāt manus suas cū panē māducāt. Ipse aūt rōndens ait illis: Quare ⁊ vos trālgredimini mandatū dei pter traditionē vestrā? Nā deus dixit: Honoza patrē ⁊ matrē: et Qui maledixerit patri, vel matri, mozte moriatur: Vos autem dicitis: Quicūq; dixerit patri vel matri. Munus qcūq; est ex me, tibi pderit: ⁊ nō honorificabit patrem suū aut matrē suā, ⁊ irritū fecistis mandatū Dei pter traditionē vestrā. Hypocrite, bñ pphetauit de vobis Jsaias dicēs. Popul⁹ hic, labijs me honozat: coz aūt eoz lōge ⁊ a me. Sine causa aūt colūt me, docētes doctrinas ⁊ mādata hoim. ¶ Et cōuocatis ad se turbis dixit eis: Audite ⁊ intelligite. Non qđ intrat in os, coinquinat hominem, sed quod pcedit ex oze hoc coinquinat hominem. Tūc accedētes discipuli eius dixerūt ei: Scis qđ pharisei audito verbo hoc scādalizati sunt. At ille rōndens, ait:

Dis plãtatio quã nõ plan
tauit pater meus celestis e
radicabit. Sinite illos: cecí
dunt, & duces cecozum: cecus
aũt si ceco ducatũ pzestet,
ambo in foueã cadũt. Re
spondẽs aũt Petrus dixit
illi: Edissere nobis parabo
lã istã. At ille dixit: Adhuc
& vos sine intellectu estis?
Nõ intelligitis quia om
ne quod in os intrat in ven
trem vadit, et in secessum
emittitur? Que aũt pzoce
dũt de oze: de cozde exeunt,
& ea coinquinãt hoiem De
cozde enim exeũt cogitatiões
male, homicidia, adulteria,
fornicationes, furta, falsa
testimonia, blasphemie: hec
sunt que coinquinãt homi
nẽ. Nõ lotis aũt manibus
manducare, nõ coinquinat
hominẽ: ¶ Et egressus inde
Jesus secessit i partes Ty
ri & Sydonis. Et ecce mulier
Chananea a finibus illis e
gressa clamauit, dicens ei:
Miserere mei dñe fili Da
uid, filia mea male a demo
nio verat. Qui nõ respon
dit ei verbũ. Et accedẽtes
discipuli eius, rogabãt eum
dicẽtes: Dimitte eã, qꝫ cla
mat post nos. Ipse aũt re
spondẽs, ait: Nõ sum mis
sus nisi ad oues que perie
ũt domus Jsrael. At illa
venit, adozauit eũ dicens:
Dñe adiuua me. Qui re
spõdens ait: Nõ est bonũ
sumere panẽ filiozũ, & mit
tere canibus. At illa dixit:
Etiam Dñe, nã & catelli e
dũt de micis que cadunt de
mensa dominozum suozũ.
Tunc respondens Jesus,
ait illi: O mulier, magna est
fides tua, fiat tibi sicut vis.
Et sanata est filia eius ex
illa hora.

¶ Feria iij. ex. j. Reg. Le.

QUmque adhuc esset
Saul in Galgala, v
niuersus populus perterri
tus est qui sequebat eũ. Et
expectauit septẽ diebus iux
ta placitũ Samuelis, & nõ
venit Samuel in Galgala,
dilapsusq; est populus ab
eo. Ait ergo Saul: Afferte
mihi holocaustũ, & pacifica.
Et obtulit holocaustum.
Cũq; cõpleret offerens ho
locaustũ, ecce Samuel ve
niebat, & egressus est Saul
ebuiam ei, vt salutaret eũ
Locutusq; est ad eum Sa
muel: Quid fecisti? Rndit
Saul. Quia vidi qꝫ popu
lus dilaberet a me, & tu nõ
veneras iuxta placitos di
es, pozro Philisthym con
gregati fuerãt i Machmas,
dixi. Nũc descendẽt Philí
sthym ad me in Galgala, et
faciẽ dñi nõ placaui. Necel
sitate cõpulsus, obtuli ho

locaustū dño. dixitq; Samuel ad Saul: Stulte egisti, nec custodisti mādata Dñi dei tui q̄ precepit tibi. Nō si non fecisses, tūc ꝑparasset dñs regnū tuū super Israel in sempiternū, sed nequaquam regnum tuum ultra consurget. Quesiuit dominus sibi virum iuxta cor suum, & precepit ei Dominus vt esset dux sup ꝓpulū suū, eo q̄ nō seruaueris q̄ precepit dñs. Surrexit autē Samuel, & ascēdit de Galgalis in Gabaa Beniamin. Et reliqui ꝓpli ascenderunt post Saul obuiam populo, qui expugnabant eos veniētes de Galgala in Gabaa, in colle Beniamin. Et recensuit Saul populum, q̄ mūti fuerāt cū eo, quasi sexcentos viros: & Saul & Jonathas filius eius, populusq; q̄ inuentus fuerat cum eis, erat in Gabaa Beniamin: porro Philisthiim consederant in Machmas.

¶Secōm Matthēū. Ne.ij.

ET cum transisset inde Jesus venit secus mare Galilee & ascendēs in mōtem, sedebat ibi. Et accesserunt ad eum turbe multe, habētes secū mutos, cecos claudos, debiles, et alios multos, & proiecerunt eos ad pedes eius, & curauit eos ita vt turbe mirarentur videntes mutos loquentes, claudos ambulantes, cecos videntes, & magnificabāt deū Israel. Jesus autē conuocatis discipulis suis, dixit: Misereor turbe, quia triduo iā perseuerant mecū & non habent quod mādūcent, & dimittere eos ieiunos nolo, ne deficiant in via. Et dicunt ei discipuli. Unde ergo nobis in deserto panes tātos, vt saturemus turbā tātum? Et ait illis Jesus: Quot habetis panes? At illi dixerūt, Septē, & paucos pisciculos. Et precepit turbe vt discumberent super terram, Et accipiens septē panes, & pisces: & gratias agens fregit, & dedit discipulis suis: & discipuli dederūt populo. Et comederunt omnes, & saturati sunt. Et q̄ō superfuit de fragmentis tulerūt, septē sportas plenas. Erant autē qui manducauerunt, quatuor milia hominū extra paruulos & mulieres. Et dimissa turba ascendit in nauiculā: & venit in fines Magedam. ¶Et accesserūt ad eum pharisei et Sadducei tentantes: & rogauerunt eū vt signum de celo ostenderet eis. At ille respondens, ait illis: Facto vespere dicitis: Serenū erit

ca.16

ubicundū est cēlū. Et mane. Hodie tēpestas, rutilat cēlū triste. Facie ergo cēli dīiudicare nostis: signa aūt temporū nō potestis? Generatio mala ⁊ adultera signum querit, ⁊ signū non dabitur ei: nisi signum Jone prophete. Et relictis illis, abijt. ¶ Et cum venissent discipuli eius trās fretū obliti sunt panes accipere. Qui dixit illis: Intuemini ⁊ cauete a fermēto pharisēorū et Sadduceorū. At illi cogitabāt inter se dicentes: Quia panes nō accepimus. Sciens aūt Jesus, dixit: Quid cogitatis inter vos modice fidei, quia panes non habetis? Nō dum intelligitis, neq; recordamini quinq; panū: ⁊ quinq; milia Hominū, ⁊ quot cophinos sumpsistis? neq; septem panū, ⁊ quatuor milia hominū: ⁊ quot sportas sumpsistis? Quare non intelligitis quia non de pane dixi vobis: Cauete a fermento pharisēorum ⁊ Sadduceorū? Tūc intellexerūt quia nō dixerit cauendū a fermento panū: sed a doctrina Pharisēorum ⁊ Sadduceorum.

¶ Feria.iiij. ex primo Regū

Lectio prima.

Egressi sunt ad prelianū de castris Philisthinorū tres cunei, vnus cuneus pergebat cōtra viā Ephraim ad terram Saul, porro alius ingrediebaū per viam Bethoron, tertius autē verterat se ad iter termini in terra Sabaa, imminēs vallis Seboim contra desertū. Porro faber ferrarius non inueniebaū in omni terra Jsrael cauerāt enī Philisthijm, ne forte facerēt Hebrei gladium aut lanceā. Descendebat ergo oīs Jsrl ad Philisthijm, vt exacueret vnusquisq; vomerē suum, ⁊ ligonē, ⁊ securim, ⁊ sarculū. Retuse itaq; erāt acies vomerum, ⁊ ligonum, et tridētum, ⁊ securium, vsq; ad stimulus corrigēdū. Cū q; venisset dies plij nō est inuētus ensis ⁊ lancea i manu totius ppli q̄ erat cū Saule ⁊ Jonatha excepto Saul ⁊ Jonatha filio eius. Egressa est aūt statio Philisthijm vt transcenderet in Machmas. ¶ Et accidit in quadam die vt diceret Jonathas filius Saul ad adolescentem armigerum suum. Veni, et transeamus ad stationem Philisthimorum, que est trans locum illum. Patri autem suo hoc ipsum non indicauit. Porro Saul morabatur in extrema pte Gabaa sub malo

Ca.14

granato, q̄ erat in agro Gabaa, ꝙ erat populus cum eo quasi sexcētorū virorū. Et Achias filius Achitob fratris Ichabod filij Phinees qui ortus fuerat ex Heli sacerdote dñi in Silo, portabat ephod. Sed ꝙ populus ignorabat quo ille Jonathas. Erāt aūt inter ascensus p quos nitebat Jonathas trāsire ad stationē philisthinorū, eminētes petre ex vtraq; parte, ꝙ quasi in modū dentiū scopuli hinc & inde prerupti: nomē vni Boses, & nomē alteri Sene, vnus scopulus prominēs ad aquilonē ex aduerso Machmas, & alter ad meridiē contra Gabaa.

¶ Sedm Matthēū. Le.ij.

Enit aūt Jesus i partes Cesaree Philippi, & interrogabat discipulos suos, dicēs: Quē dicūt homines esse filiū hois? At illi dixerunt: Alij Joannem Baptistā, alij aūt Eliā, alij vero Jeremiā, aut vnū ex prophetis. Dicit illis Jesus, Vos aūt quē me esse dicitis? Respondēs Simō Petrus dixit: Tu es Chr̄istus filius dei viui. Respōdēs aūt Jesus, dixit ei: Beatus es Simon Bariona: ꝙa caro & sanguis nō reuelauit tibi, sed pater meus q̄ in celis est. Et ego dico tibi, ꝙa tu es Petr⁹, & sup hāc petrā edificabo ecclesiā meā, & portæ inferi non prevalebūt aduersus eā. Et tibi dabo claues regni celorū. Et quōcūq; ligaueris super terrā, erit ligatū & in celis, & quōcūq; solueris super terram, erit solutū & in celis. Tunc precepit discipulis suis, vt nemini dicerēt: ꝙa ipse esset Jesus Chr̄istus. Exinde cepit Jesus ostendere discipulis suis ꝙa oporteret eū ire Jerosolymā, et multa pati a senioribus & scribis & principibus sacerdotū: & occidi, & tertia die resurgere. Et assumēs eū Petrus, cepit increpare illū, dicēs, Absit a te dñe: non erit tibi hoc. Qui cōuersus, dixit Petro: Vade post me satana, scandalū es mihi, quia non sapis ea q̄ dei sunt, sed ea que hoim. Tunc Jesus dixit discipulis suis: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suā & sequatur me. Qui em̄ voluerit animā suā saluā facere, perdet eā qui aūt perdiderit animā suam propter me, inueniet eā. Quid em̄ p̄dest hoi si vniuersum mundū lucret̄, anime vero sue detrimentū patiat̄? Aut quā dabit homo cōmutationem

pro aia sua? Filius em̄ hominis vēturus est in gloria patris sui cū angelis suis, & tūc reddet vnicuiq; secundum opera eius. Amē dico vobis, sunt quidā de hic stātibus qui non gustabūt mortē, donec videāt filium hois venientē in regno suo.

Feria.v.er.1.Regū.I.

DIxit aūt Jonathas ad adolescentē armigerū suū: Veni, transeam⁹ ad stationē inimicorū nostrorū, si forte faciat dñs pro nobis, quia nō est dño difficile saluare vel in multis, vel in paucis. Dixitq; ei armiger suus: Fac oīa q̄ placent animo tuo: perge q̄ cupis, & ero tecū vbicūq; volueris. Et ait Jonathas, Ecce nos trāsimus ad viros istos. Cūq; apparuerimus eis, si taliter locuti fuerint ad nos, Manete, donec veniamus ad vos, stemus in loco nostro, nec ascendamus ad eos, si aūt dixerint: Ascendite ad nos: ascēdam⁹ q̄a tradidit eos dñs in manibus nostris & hoc erit nobis signū. Apparuit igit̄ vterq; statiōi Philistheorū, dixeruntq; Philisthīm. En Hebrei egrediuntur de cauernis, in quibus absconditi fuerant. Et locuti sūt viri de statiōe ad Jonathā: & ad armigerum suum, dixeruntq; : Ascēdite ad nos, & ostendemus vobis rē. Et ait Jonathas ad armigerū suum: Ascendamus sequere me, tradidit enim dñs eos in manus Israel. Ascēdit aūt Jonathas manibus & pedibus reptās, & armiger eius post eū. Itaq; cū vidissent faciē Jonathe, alij cadebant ante Jonatham, alios armiger ei⁹ interficiebat sequens eum. Et facta est plaga prima, quam percussit Jonathas et armiger eius quasi viginti virorū in media parte iugeris, quā par boū in die arare consueuit. Et factum est miraculū in castris per agros, sed & omis populus stationis eor: qui ierāt ad ꝓdādū, obstupuit: & cōturbata est terra, & accidit quasi miraculū a Deo.

Sedm Matthēū. Le.ij.

ET post dies sex, assūpsit Jesus Petrum & Jacobum & Joannem fratrem eius, et ducit illos in montem excelsum seorsum: & transfiguratus est ante eos. Et resplenduit facies eius sicut sol, vestimenta aūt eius facta sunt alba sicut nix. Et ecce apparuerūt illis Moyses & Elias cum eo loquentes. Respondens aūt Petrus, dixit ad Jesū. Ca.17

Dñe bonum est nos hic esse ḟ lunaticus est, ḟ male pa-
si vis, faciamus hic tria ta- tit: nam sepe cadit in ignē, ḟ
bernacula, tibi vnum ḟ Moi crebro in aquā: ḟ obtuli eū
si vnū: ḟ Elie vnū. Adhuc discipulis tuis, ḟ non potue
eo loquēte, ecce nubes luci- runt curare eum. Respon-
da obumbrauit eos. Et ec- dens autē Jesus, ait: O ge
ce vox de nube, dicens: Hic neratio incredula ḟ peruersa,
est filius meꝰ dilectus, in q̄ quousq; ero vobiscū? vsqueq̄
mihi bene cōplacui: ipsum patiar vos? Afferte huc illū
audite. Et audientes disci- ad me. Et increpauit illum
puli: ceciderunt in facie suā, Jesus, et exijt ab eo demo-
ḟ timuerunt valde. Et accel- nium, ḟ curatus est puer ex il-
sit Jesus, ḟ tetigit eos, di- la hora. Tunc accesserunt di
xitq; eis: Surgite ḟ nolite scipuli ad Jesum secreto, et
timere. Leuātes autē ocu- dixerunt: Quare nos nō p
los suos, neminē viderunt tuimus eijcere illū? Dixit
nisi solum Jesum. ¶ Et de illis Jesus. Propter incre
scendētibus illis de monte dulitatē vrām. Amē quippe
pzecepit illis Jesus, dicens dico vobis, si habueritis fi-
Nemini dixeritis visionē, dē sicut granum sinapis, di
donec filius hominis a moz cetis monti huic: trāsi hinc,
tuis resurgat. Et interro- ḟ transibit ḟ nihil impossi-
gauerūt eū discipuli dicētes: bile erit vobis. Hoc aūt ge-
Quid ergo scribe dicūt q̄ nus non ejcit nisi p oratio
Eliam oportet pzimum ve- nē ḟ ieiuniū. ¶ Cōuersanti
nire? At ille respondens, ait bus autē eis in Galilea, di
eis: Elias q̄dem venturus xit illis Jesus: Filius ho-
est, ḟ restituet oīa dico autē minis tradendus est in ma
vobis, quia Elias iā venit, nus hominum, et occident
ḟ non cognouerūt eum, sed eum: ḟ tertia die resurget.
fecerunt in eo q̄cunq; voluc Et contristati sunt vehe-
runt. Sic ḟ filius hoīs pas- menter.
surus est ab eis. Tūc intel
lexerunt discipuli q̄a de Jo ¶ Feria. vi. Ex primo Re-
anne baptista dixisset eis. gum. Lectio prima.

¶ Et cum venisset ad tur- Et tres perrexerunt spectā-
bā. accessit ad eum homo ge latores Saul, qui e-
nibus p̄uolutus aī eū di- rāt in Gabaa Beniamin, ḟ
cēs: Dñe miserere filio meo ecce multitudo p̄ostrata, et
huc illucq; diffugiēs. Et ait

Saul populo qui erat cum eo: Require, & videte ne quis abierit ex nobis. Cumq; requisissent, repertum est non adesse Jonathan & armigerū eius. Et ait Saul ad Ahiam: Applica arcam Dei. Erat enim ibi arca Dei in die illa cū filijs Israel. Cumq; loqueretur Saul ad sacerdotē, tumultus magnus erat in castris Philisthiim: & clarius resonabat. Et ait Saul ad sacerdotē: Cōtrahe manū tuā. Cōclamauit ergo Saul, & omnis populus qui erat cum eo, & venerunt vsq; ad locū certaminis: & ecce versus fuerat gladius vnusquisq; ad primū suum & cedes magna nimis. Sed & Hebrei qui fuerāt cū Philisthijm heri & nudiustertius, ascenderantq; cum eis in castris: reuersi sunt vt essent cū Israel qui erat cū Saul & Jonatha. Omnes quoq; Israelite qui se absconderāt in mōte Ephraim, audierāt q; fugissent Philisthei cōcusserūt se cum suis in prelio. Et erāt cū Saul, quasi decē milia virorū, & saluauit dñs Deus Israel in die illa: pugna aūt peruenit vsq; ad Bethauen. Et viri Israel cōtristati sunt ibi in die illa.

Et cum venissent Capharnaū: accesserūt q didrachma accipiebant, ad Petrū: & dixerunt ei, Magister vester non soluit didrachma? Ait: Etiā: Et cū intrasset in domū, preuenit eū Jesus, dicens: Quid tibi videtur Simon? reges terre a quibus accipiunt tributū vel cēsum? a filijs suis, an ab alienis? Et ille dixit. Ab alienis: Dixit illi Jesus. Ergo liberi sunt filij. Ut autē non scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamū, & eū piscē q primus ascenderit, tolle: & aperto ore eius, inuenies staterem: illum sumens, da eis pro me & te. Ca.18

In illa hora accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis putas maior est in regno celorū? Et aduocās Jesus puerulū, statuit eum in medio eorū, et dixit: Amē dico vobis, nisi conuersi fueritis & efficiamini sicut paruuli: non intrabitis in regnū celorum. Quicunq; ergo humiliauerit se sicut puerulus iste, hic est maior in regno celorū. Et qui susceperit vnū paruulum talē in nōie meo, me suscipit qui aūt scādalizauerit vnum de pusillis istis q in me credunt, expedit ei vt suspendatur mola asinaria

in collo eius. & demergatur in profundū maris. Ve mūdo a scandalis. Necesse est enī vt veniant scādala: verumtamē ve hoī illi p quē scandalū venit. Si aūt manus tua, vel pes tuus scandalizat te: abscinde eū, & proice abs te: bonū tibi est ingredi debilē vel claudū, q̄ duas manus vl duos pedes habentē mitti in ignē eternū. Et si oculus tuus scādalizat te, eruе eū, & proice abs te: bonū tibi est vnum oculū habentem in vitā intrare, quā duos oculos habentē mitti in gehēnā ignis. Videte ne contēnatis vnū ex his pusillis: dico enim vobis quia angeli eorū in celis semper vident faciem patris mei: qui in celis est. Venit enī filius hois saluare qđ perierat. Quid vobis videt? si fuerint alicui centū oues & errauerit vna ex eis: nonne relinquit nonaginta nouem in mōtibus: & vadit querere eā q̄ errauit? & si contigerit vt inueniat eam: amē dico vobis q̄a gaudet sup eam magis q̄ sup nonaginta nouē que nō errauerunt. Sic nō est volūtas ante patrē vestrū q̄ in celis est: vt pereat vn⁹ de pusillis istis. Si aūt peccauerit in te frater tuus, vade & corripe eū inter te & ipsum solū. Si te audierit, lucratus eris fratrē tuū. Si aūt te nō audierit: adhibe tecum adhuc vnū vel duos: vt in ore duoꝝ vel triū stium stet oē verbū. Q̄ si nō audierit eos: dic ecclesie, si aūt ecclesiam non audierit: sit tibi sicut ethnicus & publicanus. Amen dico vobis, quecūq; alligaueritis sup terrā, erunt ligata & in celo: & quecūq; solueritis super terrā, erunt soluta & in celo. Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis cōsenserint super terrā: de omni re quācūq; petierint, fiet illis a pte meo q̄ in celis est. Vbi enī sunt duo vel tres cōgregati in nomine meo: ibi sum in medio eorum.

¶ Sabbato. ex. 1. Reg. 1.

Diuauit aūt Saul populū, dicens: Maledictus vir qui comederit panē vsq; ad vesperum, donec vlciscar de inimicis meis. Et nō manducauit vniuersus populus panē: oēsq; terre vulgus venit in saltū, in q̄ erat mel sup facie agri. Ingressus est itaq; populus saltū, & apparuit fluēs mellis: nullusq; applicuit manum ad os suū, timebat enī populus iuramentū. Porro Jonathas non audierat cum

adfuraret pater eius ppłm: extendit q̄ summitatē v̄ge: quā habebat in manu, & intrinxit in fauū mellis, & contulit manū suā ad os suū, & illuminati sunt oculi ei⁹. Respondēs q̄ vnus de pplo, ait: Iureiurādo cōstrinxit pater tuus populū, dicens: Maledictus vir q̄ comederit panē hodie: defecerat aūt populus. Dixit q̄ Jonathas: Turbauit pē meus terram vidistis ipſi quia illuminati sunt oculi mei, eo q̄ gustauerim paululum de melle isto: quanto magis si comedisset populus de preda inimicorū suorū, quā repperit? nonne maior plaga facta fuisset in Philisthīm? Percusserūt ergo i die illa Philistheos a machmis vsq̄ i Ialō. Defatigat⁹ est aūt pplus nimis: & v̄sus ad p̄dā tulit oues, & boues & vitulos: & macta uerūt i terra comedit q̄ pplus cū sanguine. Nūtiauerūt aūt Sauli dicētes q̄ pplus peccasset dño, comedēs cū sanguine: Qui ait: Preuaricati estis, voluite ad me hīe nūc sarū grādē. Et dixit Saul: Dispgimini in vulgus, & dicite eis, vt addu cat ad me vnusq̄sq̄ bouē su um & arietē, & occidite sup ſtrū, & vescimini, & nō peccabitis dño comedētes cū sanguīe. Adduxit itaq̄ oīs pplus vnusquisq̄ bouem in manu sua vsq̄ ad noctem, & occiderunt ibi.

¶ Scōm Matthæum. L. ij.

Tunc accedēs Petrus ad eū: dixit: Dñe quo ties peccabit in me frater meus, & dimittā ei? vsq̄ septies? Dixit illi Jesus: Nō dico tibi vsq̄ septies, sed vsq̄ septuagies septies. Idcō assimilatū est regum celoꝝ homini regi, qui voluit rationē ponere cū seruis suis. Et cū cepisset rationē ponere, oblatus est ei vnus qui debebat ei decem milia talēta. Cū autē nō haberet vnde redderet: iussit eum dñs eius venūdari & vxorē eius & filios & oīa q̄ habebat & reddi. Procidēs aūt ser⁹ ille, orabat eū, dicēs: Patientiā habe in me: & omnia reddā tibi. Misertus aūt dñs serui illius, dimisit eū, & debitum dimisit ei. Egressus autē seruus ille, inuenit vnum de conseruis suis, qui debebat ei centū denarios & tenens suffocabat eū, dicens: Redde quod debes. Et procidēs conseruus ei⁹, rogabat eū dicēs Patiētiā habe in me, & oīa reddā tibi. Ille aūt noluit, sed abiit & misit eū i carcerē: donec redderet debitū. Videntes aūt

cõserui eius q̃ flebãt: cõtristati sunt valde, & venerũt, & narrauerunt domino suo oĩa que facta fuerãt. Tunc vocauit illũ dñs suus: & ait illi, Serue nequã, omne debitum dimisi tibi, qm̃ rogasti me, nõne ergo oportuit & te misereri conserui tui, sicut et ego tui misertus sum? Et iratus dñs eius, tradidit eum tortoribus, q̃ adusq; redderet vniuersum debitum. Sic & pater meus celestis faciet vobis: si non remiseritis vnusquisq; fratri suo de cordibus vestris.

Ca.19 ¶ Et factum est cum cõsummasset Jesus sermões istos: migrauit a Galilea, & venit in fines Judee trans Jordanẽ, & secute sunt eũ turbe multe: & curauit eos ibi. Et accesserunt ad eum pharisei tentantes eũ & dicẽtes: Si licet hoi dimittere vxorem suã quacũq; ex causa? Qui respondens ait eis: Non legistis quia qui fecit ab initio, masculum et feminam fecit eos? & dixit: Propter hoc, dimittet homo patrem & matrem, & adherebit vxori sue: & erunt duo in carne vna, itaque iam non sunt duo, sed vna caro. Quod ergo Deus coniunxit, homo nõ separet. Dicũt illi: Quid ergo Moises mandauit dare libellum repudij, & dimittere? Ait illis: Moyses ad duritiam cordis vestri permisit vobis dimittere vxores vestras: ab initio autẽ non fuit sic. Dico autẽ vobis quia quicũq; dimiserit vxorem suam, nisi ob fornicationem: & aliam duxerit. mechatur: & qui dimissam duxerit mechatur. Dicunt ei discipuli ei⁹. Si ita est causa hois cũ vxore: nõ expedit nubere. Qui dixit illis: Non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datũ est. Sunt enim eunuchi qui de matris vtero sic nati sunt: & sunt eunuchi: q̃ facti sunt ab hominibus, et sunt eunuchi qui seipsos castrauerunt propter regnum celorum. Qui potest capere capiat.

¶ Dñica decima tertia post Pẽtecost. Ex. 1. Regũ. 3. 1.

Edificauit aũt Saul altare dño: tũcq; primũ cepit edificare altare dño. Et dixit Saul: Irruamus super Philistheos nocte, & vastemus eos vsq; dũ illucescat mane, nec relinquamus ex eis virum. Dixerũtq; pp̃s: Omne qđ bonũ videt in oculis tuis, fac. Et ait sacerdos: Accedamus huc ad deum. Et cõsuluit Saul dñm. Nũ psequar Phili-

ſtbŷm: ſi trades eos in manus Iſrael: Et nō reſpondit ei in die illa. Dixitque Saul: Applicate huc vniuerſos angelos populi: & ſcitote: & videte q̄ quē acciderit peccm̄ hoc hodie. Venit dñs ſaluator Iſrael, da ſi p̄ Jonathā filiū meū factum eſt, adeſt retractiōe mozietꝫ. Ad qđ nullus contradixit ei de oppło. Et ait ad vniuerſū Iſrael: Separamini vos in partē vnā & ego cum Jonatha filio meo ero in parte altera. Reſpondit q̄ populus ad Saul: Qđ bonū videt in oculis tuis fac. Et dixit Saul ad dominum Deum Iſrael: Dñe Deus da iudicium, id eſt qđ nō reſponde eis ſeruo tuo hodie. Si in me aut Jonatha filio meo eſt iniqtas hec, da oſtentionē: aut ſi hec iniquitas eſt in populo tuo, da ſanctitatē. Et deprehenſus eſt Jonathas & Saul, populus autē exiuit. Et ait Saul: Mittite ſoztē inter me, & inter Jonathā filiū meū. Et captꝰ eſt Jonathas. Dixit autē Saul ad Jonathā: Indica mihi qđ feceris. Et indicauit ei Jonathas, et ait: Guſtās guſtaui in ſummitate virge, q̄ erat in manu mea: paululū mellis, ecce go mozioz. Et ait Saul: Hec faciat mihi deꝰ, & hec addat, qa mozte mozieris Jonatha. Dixitq̄ ppls ad Saul: Ergo ne Jonathas mozietꝫ, q̄ fecit ſalutē hanc magnā in Iſrel? hoc nefas eſt, viuit dominus: ſi ceciderit capillꝰ de capite eius in terrā qa cum deo operatus eſt hodie. Liberauit ergo ppls Jonathā vt nō mozereꝫ. Receſſitq̄ Saul, nec pſecutꝰ eſt Philiſthŷm: pozro philiſthŷm abierunt in loca ſua.

℣ Sedm̄ Matthēū. Lect. q̄

TUnc obtati ſunt ei puuli, vt manus eis imponeret, & oraret. Diſcipuli aūt increpabant eos. Jeſus vero ait eis: Sinite paruulos, & nolite eos pzohibere ad me venire: talium eſt enī regnū celozū. ℣ Et cum impoſuiſſet eis manus, abiit inde. Et ecce vnus accedens, ait illi: Magiſter bone, id boni faciam vt habeam vitam eternam? Qui dixit ei: Quid me interrogas de bono? Unus eſt bonꝰ, Deꝰ. Si aūt vis ad vitam ingredi, ſerua mādata. Dicit illi: Que? Jeſus aūt dixit: Nō homicidiū facies. Nō adulterabis. Nō facies furtum. Nō falſum teſtimoniū dices. Honoza patrem tuum & matrem. Diliges pzoximū tuū ſicut teipm. Dicit

illi adolescens: Oia hec cu-
stodiui a iuuẽtute mea, ꝺ
adhuc mihi deest? Ait illi Je
sus. Si vis pfect⁹ esse, vade,
vende oia que habes, et da
pauperibus: ⁊ habebis the-
saurum in celo, ⁊ veni, seq̃-
re me. Cũ audisset autem
adolescẽs ꝟbum, abijt tri-
stis: erat em̃ habẽs multas
possessiones. Jesus autẽ di
xit discipulis suis: Amẽ di-
co vobis quia diues diffici-
le intrabit in regnũ celoꝝ.
Et iterum dico vobis: facti-
lius est camelũ ꝑ foramen
acus trãsire, ꝙ diuitẽ intra
re in regnũ celoꝝ. Audi-
autẽ hi discipuli miraban
tur, dicentes: Quis ergo ꝑ
terit saluus esse? Aspiciens
aũt Jesus, dixit illis: Apud
homines hoc ipossibile est,
apꝺ Deum autẽ oia possibi
lia sunt. Tũc respõdẽs Pe
trus, dixit ei: Ecce nos reli-
quim⁹ oia, ⁊ secuti sumus
te: quid ergo erit nobis?
Jesus autẽ dixit illis: Amẽ
dico vobis, ꝙ vos qui secu
ti estis me in regeneratiõe,
cum sederit filius hominis
in sede maiestatis sue, se
debitis ⁊ vos sup sedes duo
decim iudicãtes duodecim
tribus Jsrael. Et ois qui
reliquerit ꝺom̃, vel fratres
aut sorores, aut patrẽ aut
matrẽ, aut vxorẽ, aut filios
aut agros ꝓpter nomẽ me-
um, cẽtuplũ accipiet, ⁊ vitã
eternam possidebit. Multi
aũt erũt ꝓmi nouissimi: ⁊
nouissimi ꝓmi.

Tertia lectio sc̃ũm Lucã.

In illo tpe: Cũ iret Je
sus in Jerusalẽ, tran Ca.17
sibat ꝑ mediã Samariã: et
Galileã. Et cũ ingrederet
quoꝺdã castellũ occurrerũt
ei decẽ viri leprosi. Et reli-

Homilia. s. Augustini epi.

Ode decẽ leprosis quos
ꝺñs ita mundauit,
cum ait: ite, ostendite vos
sacerdotibus querꝫ potest,
cur ad sacerdotes eos mise
rit: vt cũ irent mundaren-
tur. Nullum enim eox qui
bus coꝛporalia hec beneficia
prestitit, inuenit̃ misisse ad
sacerdotes nisi leprosos.
Nã ⁊ illũ a lepra mundaue
rat cui dixit. Vade. ostende
te sacerdoti: et offer ꝓ te
sacrificium, quod ꝓcepit
Moyses in testimonium il
lis. Querendum est igitur,
quid ipsa lepra significet.
Non em̃ sanati sed munda
ti dicuntur qui ea caruerũt
Colozis quippe vitium est
nõ valetudinis, aut integri
tatis sensuũ at⁊ membꝛo-
rũ. Leprosi ergo nõ ablue-
tiã vere fidei nõ habentes,
varias doctrinas profitenꝫ

errozis. Nulla pozro falsa doctrina est q̃ non aliqua ve ra intermisceat. Vera ergo falsis inozdinate permixta, in vna disputatione vel nar ratione hominis tanquã in vnius cozpozis coloze appa rentia significãt lepzã tan locis humana cozpza variã tem atq; maculantem. Sa cerdotum vero Judeozum, nemo fere ãdelijs dubitat si gurã fuisse futuri sacerdo tij regalis quod est in eccle sia quo conseruãtur omnes pertinẽtes ad cozpus Chri sti: summi, & veri pzincipes sacerdotum. Oratio.

OMnipotens sempiter ne deus da nobis fidei, spei, & charitatis augmẽtũ: & vt mereamur assequi qđ pzomittis, fac nos amare quod pzecipis, per.

Feria secunda ex pzimo li bro Regum. Lectio pzima.

ET Saul confirmato regno suo Israel, pu gnabat per circumitum ad uersum oẽs inimicos eius, contra Moab, & filios Am mon, & Edom: & reges So ba, & Philistheos, & quocũ que se verterat, superabat. Cõgregatoq; exercitu per cussit Amalec, & eruit Is rael de manu vastatozũ eis. Fuerunt autem filij Saul, Jonathas, & Jesui, & Mel chisua: & nomina duarum fi liarum eius, nomẽ pzimoge nite Merob, & nomẽ mino ris Michol. Et nomen uxo ris Saul, Achinoem filia Achimaas: & nomen pzinci pis militie eius Abner, fi lius Ner, patruelis Saul Pozro Cis, fuerat pater Saul, & Ner pater Abner, filius Abiel. Erat aũt belli potẽs aduersum Philis stheos oibus diebus Saul. Nam quemcunq; viderat Saul virum foztem, & aptũ ad pzelium, sociabat eum sibi. ¶ Et dixit Samuel ad Saul: Me misit dñs, vt un gerem te in regem super po pulum eius Israel: nunc er go audi vocẽ Domini: Hec dicit Dominus exercituũ: Recensui quecunque fecit Amalec Israeli, quomodo restitit ei in via cũ ascende ret de Egypto. Nunc ergo vade, & percute Amalec, & de molire vniuersa eius: non parcas ei, & non cõcupiscas ex rebus ipsius aliquid: sed interfice a viro vsq; ad mu lierem, & paruulũ atq; lactẽ tem, bouẽ & ouem, camelum & asinum. Pzecepit itaque Saul populo, et recensuit eos quasi agnos, ducenta milia peditum, & decem mi lia virozum Juda. Ca. 15

Secun Matthe. Le.ij.

Ca.20. Similis est regnū celoꝝ homini patrifamilias qui exiit primo mane cōducere operarios in vineā suā Conuentione autem facta cū operarijs ex denario diurno, misit eos in vineam suam. Et egressus circa horam tertiam, vidit alios stātes in foro otiosos, & dixit illis: Ite & vos in vineā meam: & qđ iustum fuerit, dabo vobis. Illi aūt abierunt Iterū autē exiit circa sextā & nonā hozam & fecit similiter. Circa vndecimā vero exiit, & inuenit alios stantes, & dicit illis: Quid hic statis tota die otiosi? Dicūt ei: Quia nemo nos conduxit. Dicit illis: Ite & vos in vineā meā. Cum sero autē factum esset, dicit dominus vinee procuratori suo: Voca operarios, et redde illis mercedem, incipiens a nouissimis vsq; ad primos. Cum venissent ergo q circa vndecimā hozā venerāt, acceperunt singulos denarios. Venientes aūt & pmi, arbitrati sunt q plus essent accepturi: acceperūt autē et ipsi singulos denarios. Et accipiētes murmurabāt ad uersus patrēfamilias, dicentes. Hi nouissimi vna hoza fecerūt: & pares illos nobis fecisti, q portauim⁹ pondus diei & estus: At ille respondens, vni eoꝝ dixit: Amice nō facio tibi iniuriā nonne ex denario cōuenisti mecū? Tolle quod tuū est: & vade, volo autē & huic nouissimo dare sicut & tibi. Aut non licet mihi quod volo, facere? an oculus tuus nequā est, quia ego bonus sum? Sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi, multi enī sūt vocati, pauci vero electi.

¶ Et ascendens Jesus Jerosolymam, assumpsit duodecim discipulos secreto et ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymā, & filius hominis tradet principibus sacerdotū & scribis, & condemnabunt eū morte, & tradent eum gentibus ad illudēdū & flagellandum & crucifigendum, & tertia die resurget.

¶ Tunc accessit ad eū mater filiozum Zebedei cum filijs suis, adozans & petens aliquid ab eo. Qui dixit ei: Quid vis? Ait illi: Dic vt sedeāt hi duo filij mei, vnus ad dextram tuam, et vnus ad sinistram in regno tuo. Respondēs aūt Jesus, dixit: Nescitis quid petatis. Potestis bibere calicē quē ego bibiturus sum? Dicūt ei: Possumus. Ait illis: Calicē quidē meū bibetis; sed

re aũt ad dexterã meã ⁊ ñ-
nistrã, nõ est meũ dare vo-
bis, sed quibus paratũ est
a patre meo. Et audientes
decẽ, indignati sunt de duo
bus fratribus, Jesus autẽ
vocauit eos ad se, ⁊ ait: Sci
tis qa principes gentium
dominantur eozũ, ⁊ q maio
res sunt, potestatẽ exercent
in eos. Nõ ita erit iter vos,
sed qcũq voluerit iter vos
maioz fieri, sit vester mini-
ster ⁊ q voluerit inter vos
primus esse: erit vester ser-
uus sicut filius hois nõ ve
nit ministrari, sed ministra-
re, ⁊ dare animã suam in re
demptionem pro multis.

¶ Feria tertia ex pmo Re-
gum. Lectio prima.

QUmq venisset Saul
vsq ad ciuitatẽ Ama
lec, tetendit insidias in toz-
rẽte. Dixitq Saul Cineo,
Abite, recedite atq discedi-
te ab Amalec: ne forte inuo-
luã te cum eo, tu enĩ fecisti
miam cũ oibus filijs Jsrl,
cũ ascenderent de Egypto.
Et recessit Cineꝰ de medio
Amalec. Percussitq Saul
Amalec ab Euila donec ve-
nias ad Sur, q̃ est e regiõe
Egypti. Et apprehendit
Agag regẽ Amalec viuũ, oẽ
aũt vulgꝰ interfecit in oze
gladij. Et pepercit Saul et
pplo, Agag, ⁊ optimis gregi
bꝰ ouiũ ⁊ armentoz, ⁊ vesti
bus, ⁊ arietibus: ⁊ vniuer-
sis que pulchra erãt, nec vo
luerũt disperdere ea, quicqd
vero vile fuit ⁊ reprobum:
hoc demoliti sunt. Factũ est
aũt vbum dñi ad Samuel,
dicens Penitet me q̃ con-
stituerim Saul regem: qa
dereliquit me, ⁊ verba mea
opere nõ impleuit. Contri-
statusq est Samuel, ⁊ cla-
mauit ad dominum tota no
cte. Cũq de nocte surrexis-
set Samuel, vt iret ad Saul
mane nuntiatũ est Samu-
eli, eo qõ venisset Saul in
Carmelũ, ⁊ erexisset sibi tro
pheum triumphalem, et re-
uersus transisset, descendis-
setq; ĩ Galgala. Venit ergo
Samuel ad Saul, et Saul
offerebat holocaustũ domi-
no de initijs predarũ que at
tulerat ex Amalec. Et cum
venisset Samuel ad Saul
dixit ei Saul: Benedictꝰ tu
a dño, impleui verbum Do
mini. Dixitq Samuel: Et
que est hec vox gregũ que re
sonat in auribus meis: et
armentozum quam ego au-
dio? Et ait Saul: de Amalec
adduxerũt ea, pepercit enĩ
populus meliozibus oui-
bus et armentis vt immo-
larentur domino Deo tuo,
reliqua vero occidimus.

¶ Sedm Matthеum Le.ij

Egredientibus illis ab Jericho, secuta est eū turba multa: & ecce duo cęci ledētes secus viam: audierunt ḡa Jesus trāsiret, & clamauerūt dicētes: Dñe, miserere nostri, fili Dauid. Turba aūt increpabat eos vt tacerēt. At illi magis clamabāt, dicentes: Dñe, miserere nōi, fili Dauid. Et stetit Jesus, & vocauit eos, et ait: Quid vultis vt faciam vobis? Dicunt illi: Dñe, vt aperiantur oculi nostri. Misertus aūt eorū Jesus, tetigit oculos eorū. Et confestī viderūt: & secuti sūt eū.

Ca. 21 ¶ Et quum appropinquassent Jerosolymis, & venissent Bethphage ad montē Oliueti, tunc Jesus misit duos discipulos, dicens eis, Ite in castellum quod contra vos est: & statim inuenietis asinā alligatā & pullum cum ea, soluite, et adducite mihi: & si quis vobis aliqđ dixerit, dicite quia Dominus his opus habet: & confestim dimittet eos. Hoc aūt tō factū est, vt adimpleretur qđ dictū est p prophetā dicentē: Dicite filie Sion, Ecce rex tuus venit tibi mansuetus, ledēs sup asinam & pullū filiū subiugalis. Eūtes aūt discipuli, fecerunt sicut precepit illis Jesus. Et adduxerūt asinā & pullū: et iposuerūt sup eos vestimēta sua: & eum deluper ledere fecerunt. Plurima aūt turba strauerunt vestimēta sua ī via: alij aūt cedebāt ramos de arbozibus: & sternebāt in via: turbe aūt que precedebant & que lequebātur, clamabant, dicentes: Hosanna filio Dauid: benedictus qui venit in nomine domini: hosanna in altissimis. ¶ Et cum intrasset Jerosolymā, commota est vniuersa ciuitas, dicēs: Quis est hic? Populi autem dicebāt: Hic est Jesus propheta a Nazareth Galilee. Et intrauit Jesus in templū Dei: & eijciebat omnes vendentes & emētes in templo, & mensas numulariozum & cathedzas vendentium columbas euertit: et dicit eis, Scriptum est Dom⁹ mea, domus ozationis vocabit: vos autem fecistis illā speluncam latronum. Et accesserunt ad eum ceci, & claudi in templo: & sanauit eos.

¶ Feria quarta ex ꝓmo Regum. Lectio ꝓma.

Ait autem Samuel ad Saul: Sine me, & indicabo tibi que locutus sit dominus ad me nocte. Dixitq; ei: Loquere. Et ait Samuel: Nōne cū pārul⁹

ctes in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es? unxitq; te dñs in regē sup Israel, & misit te dñs in viā & ait: Vade, & interfice peccatores Amalec, & pugnabis contra eos vsq; ad internecionē eorū. Quare ergo nō audisti vocē dñi, sed versus ad prēdā es, & fecisti malū in oculis dñi? Et ait Saul ad Samuelē. Imo audiui vocē dñi, & ambulaui in via p quam misit me dominus et adduxi Agag regem Amalec et Amalec interfeci. Tulit aūt de preda populus oues & boues primitias eor que cesa sunt vt immolet domino deo suo in Galgalis. Et ait Samuel: Nunqd vult dñs holocaustā & victimas, & non potius vt obediatur voci dñi? Melior est enī obedientia quam victime: & auscultare magis quā offerre adipē arietū: qm quasi peccatū ariolādi est, repugnare et quasi scelus idololatrie, nolle acquiescere. Pro eo ergo quod abiecisti sermonem domini, abiecit te, ne sis rex. Dixitq; Saul ad Samuelē: Peccaui, quia preuaricatus sum sermonē domini, & verba tua, timens populum, et obediens voci eorum. Sed nunc porta quelo peccatum meum, & reuertere mecū vt adorē dñm. Et ait Samuel ad Saul: Non reuertar tecū: quia proiecisti sermonē dñi, & proiecit te dñs, ne sis rex super Israel. Et conuersus est Samuel vt abiret: ille aūt apprehendit summitatē pallij eius: que & scissa est. Et ait ad eum Samuel: Scidit dñs regnū Israel a te hodie: & tradidit illud proximo tuo meliori te. Porro triūphator in Israel nō parcet, & penitudine nō flectet, neq; enī hō est, vt agat penitentiā. At ille ait: Peccaui, sed nunc honora me coram senioribus populi mei, & coram Israel: & reuertere mecū vt adorē dñm Deū tuum.

℣ Secōm Matthēū. Lec.ij.

Iudētes aūt principes sacerdotū & scribe mirabilia q̄ fecit, & pueros clamātes in tēplo, & dicentes: Osanna filio Dauid, indignati sunt, & dixerūt ei, Audis quid isti dicunt? Jesus aūt dicit eis: Vtiq;, nūquā legistis. Quia ex ore infantiū & lactentiū perfeciſti laudē? ℣ Et relictis illis: abijt foras extra ciuitatē in Bethaniā: ibiq; mānsit. Mane aūt reuertens in ciuitatem, esurijt. Et videns ficū arboré vnā secus viā venit ad eā: & nihil inuenit in ea nisi folia tantū, et ait illi: Nunq;

ex te fructus nascat in sempiternū. Et arefacta est continuo ficulnea. Et videntes discipuli, mirati sunt, dicentes: Mō continuo aruit? Respondēs autē Jesus, ait eis: Amen dico vobis, si habueritis fidē, & nō hesitaueritis, non solum de ficulnea facietis: sed & si monti huic dixeritis: Tolle & iacta te in mare, fiet. Et oīa quecunq; petieritis in oratione credentes, accipietis. ¶ Et cū venissent in templū, accesserunt ad eum docentem principes sacerdotū & seniores populi dicentes: In qua potestate hec facis? et quis dedit tibi hāc potestatē? Respōdens aūt Jesus dixit eis: Interrogabo vos & ego vnū sermonē: quē si dixeritis mihi, et ego vobis dicā in qua potestate hec facio. Baptismus Joānis vnde erat, e celo, an ex hominibus? At illi cogitabāt inter se, dicentes: Si dixerim⁹ e celo: dicet nobis: Quare ergo non credidistis illi? Si aūt dixerimus ex hominibus: timemus turbā, oēs enim habent Joannē sicut prophetā. Et respondentes Jesu, dixerunt: Nescimus. Ait illis & ipse: Nec ego dico vobis in qua potestate hec facio. Quid autē vobis videtur? Homo quidam habebat duos filios, & accedēs ad primū dixit: Fili, vade, hodie operare in vinea mea. Ille aūt respondēs, ait: Nolo. Postea autē penitentia motus, abijt. Accedēs autē ad alterū, dixit similiter. At ille rndens, ait: Eo dñe. Et non iuit. Quis ex duobus fecit voluntatē patris? Dicit illis Jesus: Amē dico vobis q̄a publicani & meretrices precedunt vos in regno Dei. Venit enī ad vos Joannes in via iustitie, & nō credidistis ei: publicani autē & meretrices crediderunt ei: vos aūt vidētes nec penitētiā habuistis postea, vt crederetis ei.

¶ Feria quinta. Ex primo Regū. Lectio prima.

Euerſ⁹ ergo Samuel secutus est Saulē: et adorauit Saul dñm. Dixitque Samuel: Adducite ad me Agag regē Amalec. Et oblatus est ei Agag pinguissimus. Et dixit Agag: Sicine separat amara moꝛs? Et ait Samuel: Sicut fecit absque liberis mulieres gladius tuus, sic absq; liberis erit inter mulieres mater tua. Et in frustra concidit eum Samuel coram domino in Galgalis. Abijt autem Samuel in Ramatha. Saul vero ascendit in domum suam in

Gabaa. Et non vidit Samuel vltra Saul vſq; ad diē mortis ſue: verūtamen lugebat Samuel Saulem, q̄m dñm penitebat q̄ cōſtituiſſet regē Saul ſuper Iſrael.

℣ Dixitq; dñs ad Samuelē vſq; quo tu luges Saul, cū ego proiecerim eū ne regnet ſuper Iſrael? Imple cornu tuum oleo, & veni: vt mittā te ad Iſai Bethlehemitem: puidi enī in filijs eius mihi regē. Et ait Samuel: Quō vadā? audiet enim Saul: et interficiet me. Et ait dominus: Vitulū de armēto tolles in manu tua & dices: Ad immolandum dño veni. Et vocabis Iſai ad victimam, & ego oſtendam tibi quid facias: & vnges quē cūq; monſtrauero tibi. Fecit ergo Samuel ſicut locutus eſt et ad dominus. Venitq; in Bethlehem, & admirati ſunt ſeniores ciuitatis occurrētes ei, dixeruntq;: Pacifice ne eſt ingreſſus tuus? Et ait: Pacifice ad immolandū dño veni. Sanctificamini & venite mecū vt immolē. Sanctificauit ergo Iſai & filios eius & vocauit eos ad ſacrificiū. Cumq; ingreſſi eſſent, vidit Eliab & ait: Num coram dño eſt Chriſtus eius? Et dixit dominus ad Samuelem: Ne reſpicias vultū eius neq; altitudinē ſtature eius, quoniā abieci eum, nec iuxta intuitum hominis ego iudico, homo enim videt ea que parent, dominus autē intuetur cor. Et vocauit Iſai Abinadab, et adduxit eum coram Samuele. Qui dixit: Nec hunc elegit dominus, Adduxit autem Iſai Samma: & quo ait: Etiam hunc non elegit dominus.

℣ Secundum Mattheum. Lectio ſecunda.

Aliam parabolam audite. Homo erat paterfamilias qui plātauit vineam, et ſepem circundedit ei, & fodit in ea torcular, et edificauit turrim, & locauit eā agricolis: & peregre profectus eſt. Cum autē tēpus fructuum appropinquaſſet, miſit ſeruos ſuos ad agricolas vt acciperent fructus eius. Et agricole apprehenſis ſeruis eius, alium ceciderunt alium occiderunt: alium vero lapidauerunt. Iterū miſit alios ſeruos plures prioribus: et fecerunt illis ſimiliter. Nouiſſime autem miſit ad eos filium ſuum, dicens: Verebuntur filium meum. Agricole autem videntes filium, dixerunt intra ſe: Hic eſt heres, venite occidamus eum, et habebimus hereditatem eius.

Et appzehēsum eū eiecerūt extra vineam: & occiderunt. Cū ergo venerit dñs vinee quid faciet agricolis illis? Aiunt illi: Malos male perdet: & vineā suā locabit alijs agricolis, qui reddent ei fructū tēpoꝛibus suis. Dicit illi Jesus: Nunquā legistis in scripturis? Lapidē quem reprobauerunt edificantes, hic factus est in caput anguli. A dño factū est istud, & est mirabile in oculis nostris. Ideo dico vobis, quia auferetur a vobis regnū Dei, et dabitur gēti faciēti fructus eius. Et qui ceciderit super lapidē istū, cōfringet: super quē vero ceciderit, conteret eum. Et cū audissent pzinci pes sacerdotū & pharisei parabolas eius: cognouerunt qō de ipsis diceret. Et quērētes eū tenere, timuerunt turbas: quoniā sicut pzophetam eum habebant.

Ca.22 ¶ Et respondēs Jesus dixit iterū in parabolis eis, dicēs Simile factū est regnū celoꝝ hoī regi q̄ fecit nuptias filio suo. Et misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias: & nolebāt venire. Iterum misit alios seruos dicēs: Dicite inuitatis: Ecce pzandiū meū parauī, tauri mei & altilia occisa sunt, & oia pata: venite ad nuptias

Illi autē neglexerūt: & abierūt, alius in villā suā, alius vero ad negotiationē suā: reliqui vero tenuerunt seruos eius: & cōtumelijs affectos occiderūt. Rex autē cū audisset, iratus est: & missis exercitibus suis pdidit homicidas illos, & ciuitatem illoꝝ succendit. Tūc ait seruis suis: Nuptie quidē parate sunt sed q̄ inuitati erāt nō fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarū: & quoscūq̄ inueneritis, vocate ad nuptias. Et egressi serui eius in vias, cōgregauerūt oēs ās quos inuenerūt, malos & bonos: & implete sunt nuptie discūbentium. Intrauit aūt rex vt videret discūbentes: & vidit ibi hoīem non vestitum veste nuptiali. Et ait illi: Amice, qūo huc intrasti nō habens vestē nuptialē? At ille obmutuit. Tunc dixit rex ministris: Ligatis manibus & pedibus eius, mittite eū in tenebras exteriores ibi erit fletus & stridoꝝ dentium. Multi enim sunt vocati: pauci vero electi.

¶ Feria.vi. Exprimo Regum. Lectio prima.

Hodixit itaq̄ Jsai ad ytē filios suos cozam Samuele, & ait Samuel ad Jsai: Nō elegit dñs ex istis

Dixitq̄ Samuel ad Jsai:

Numquid iam cõpleti sunt
filij? Qui respondit: Adhuc
reliquus est paruulus, & pas
cit oues. Et ait Samuel ad
Isai: Mitte, & adduc eum:
non enim discũbemus priusq̃
huc ille veniat. Misit ergo
& adduxit eũ. Erat aũt ru-
bus, et pulcher aspectu deco-
rusq̃ facie, & ait dñs: Surge,
& unge eũ ipse est enim.
Tulit ergo Samuel cornu olei, et
unxit eũ in medio fratrum
eius: & directus est spũs dñi
a die illa in Dauid, et dein-
ceps. Surgens q̃ Samuel a-
bijt in Ramatha. Spũs aũt
dñi recessit a Saul, & exagi-
tabat eũ spiritꝰ neqũ a dño.
Dixerũtq̃ serui Saul ad eũ
Ecce spũs dñi malus exagi
tat te. Iubeat dñs noster, &
serui tui q̃ coram te sunt, q̃rẽt
hoiem sciẽtẽ psallere cithara
et: vt cũ q̃s arripuerit te spũs
dñi malꝰ psallat manu sua,
& leuius eras. Et ait Saul
ad seruos suos: Prouidete
ergo mihi aliquẽ bene psal-
lentẽ, & adducite eũ ad me.
Et respondẽs vnus de pue
ris, ait: Ecce vidi filiũ Isai
Bethlehemitẽ scientẽ psalle
re, & fortissimũ roboze & vi
rũ bellicosum, & prudentẽ in
verbis, & virũ pulchrũ: & do
minus est cũ eo. Misit ergo
Saul nũtios ad Isai, dicẽs
Mitte ad me Dauid filium
tuũ, qui est in paleuis. Tu-
lit ergo Isai asinũ plenũ pa
nibus, & lagenã vini, & hedũ
de capris vnũ & misit p ma
num Dauid filij sui Sauil.
Et venit Dauid ad Saul, &
stetit cora eo: at ille dilexit
eũ nimis, et factus est eius
armiger. Misitq̃ Saul ad
Isai, dicẽs: Stet Dauid in
cõspectu meo: inuenit enim
gratiã in oculis meis. Igit̃
quãdocunq̃ spũs dñi arri-
piebat Saul, Dauid tolle-
bat citharam, & percutiebat
manu sua, et refocillabatur
Saul, & leuius habebat, rece
debat eñ ab eo spũs malus

¶ Secõm Matthẽũ. Lect. ij.

Tunc abeũtes Phari-
sei, cõsiliũ inierũt, vt
caperẽt eum in sermone. Et
mittunt ei discipulos cũ He
rodianis, dicẽtes: Magister
scimus q̃a verax es, & viam
dei in veritate doces, & non
est tibi cura de aliquo, non
enim respicis personã hoim:
dic ergo nobis q̃d tibi videt
licet censum dare Cesari, an
non? Cognita aũt Iesus ne
quitia eoz, ait: Quid me tẽ
tatis hypocrite? ostendite
mihi numisma census. At il
li obtulerunt ei denariũ. Et
ait illis Iesus. Cuiꝰ est ima
go hec, & superscriptio? Di-
cunt ei: Cesaris. Tunc ait
illis, Reddite ergo que sunt

Celaris, Celari: & que sunt Dei, Deo. Et audientes mirati sunt, & relicto eo abierūt.

¶ Illo die accesserunt ad eū Sadducei, qui dicūt nō esse resurrectionē: & interrogauerunt eū, dicētes: Magister, Moyses dixit: Si ds moriatur tuus fuerit non habēs filiū vt ducat frater eius vxorē illius, & suscitet semē fratri suo. Erāt autē apud nos septē fratres: & primus vxore ducta defunctus est: & nō habens semē, reliquit vxorem suā fratri suo. Similiter secundus & tertius vsq; ad septimū. Nouissime aūt oīm & mulier defuncta est. In resurrectione ergo, cuius erit de septē, vxor? oēs enim habuerunt eā. Respondēs aūt Jesus, ait illis: Erratis nescientes scripturas, neq; virtutē Dei. In resurrectione eñ neq; nubēt, neq; nubent sed sunt sicut angeli Dei in celo. De resurrectione autē mortuoꝝ nō legistis quod dictū est a Deo, dicēte vobis Ego sum deus Abraham, et deus Isaac, & deus Jacob? Non est deus mortuoꝝ, sed viuentiū. Et audientes turbe, mirabantur in doctrina eius. ¶ Pharisei aūt audiētes q̄ silentiū imposuisset Sadduceis, cōuenerunt in vnū: & interrogauit eū vn? ex eis legis doctor, tentans eū: Magister, q̄ēst mandatum magnū in lege? Ait illi Jesus: Diliges dñm Deū tuum ex toto corde tuo, & in tota aīa tua, & in tota mēte tua. Hoc est maximum & primum mandatū. Secōm aūt simile est huic: Diliges proximum tuū sicut teipsum. In his duobus mandatis vniuersa lex pendet & prophete.

¶ Congregatis aūt Pharisēis, interrogauit eos Jesus, dicens: Quid vobis videtur de Christo? Cuius filius est? Dicunt ei Dauid. Ait illis: Quō ergo Dauid in spiritu vocat eū dñm: dicēs: Dixit dñs dño meo, sede a dextris meis, Donec ponam inimicos tuos scabellū pedū tuorum. Si ergo Dauid vocat eū dñm: quō filius eius est? Et nemo poterat ei respondere vbū: neq; ausus fuit quisq; ex illa die eum amplius interrogare.

¶ Sabbato. Ex primo Regum. Lectio prima. Ca. 17

Congregātes aūt Philisthiim agmina sua in prelium, conuenerunt in Socho Jude, & castrametati sūt inter Socho & Azecha in finibus Dōmim. Porro Saul & filij Israel cōgregati venerunt in vallē Terebinthi, & direxerunt aciē ad pugnan-

dum cõtra Philisthĩm. Et Philisthĩm stabant, super montẽ ex parte hac. Et Israel stabat supra montẽ ex altera parte: vallis q erat inter eos. Et egressus est vir spurij de castris Philisthiim nomine Goliath, de Geth altitudinis sex cubitorum et palmi: et callis erea super ea put eius: et lorica squamata induebatur. Pondus loricæ eius, quinq millia siclorũ eris erat: et ocreas eras habebat in cruribus: et clypeus ere tegebat humeros eius, hastile autẽ hastæ eius erat quasi liciatorium texentiũ: ipsum autẽ ferrũ hastæ eius sexcentos siclos habebat ferri: et armiger eius antecedebat eũ. Stãs q, clamabat adversum phalãgas Israel, et dicebat eis: Quare venistis parati ad prœliũ? nunqd ego non sum Philistheus, et vos serui Saul? Eligite ex vobis virũ, et descendat ad singulare certamẽ: si quiquerit pugnare mecum et percusserit me, erimus vobis serui: si autẽ ego prævaluero, et percussero eũ, vos serui eritis, et seruietis nobis. Et alebat Philistheus Ego exprobraui agminib⁹ Israel hodie. Date mihi virũ, et ineat mecũ singulare certamẽ. Audiẽs aũt Saul, et omnes Israelite sermões Philisthei huiusce modi, stupebant, et metuebãt nimis. Dauid autẽ erat filius viri Ephrathei, de quo supra dictum est, de Bethlehẽ Juda cui nomen erat Jsai, qui habebat octo filios, et erat vir in diebus Saul senex, et grãdeuus inter viros. Abierũt autẽ tres filij eius maiores post Saul in prœlium: et nomina triũ filiorum eius qui perrexerunt ad bellũ, Eliab primogenitus et secundus Abinadab, tertius quo q Sãma Dauid autẽ erat minimus. Tribus ergo maioribus secutis Saulem, abijt Dauid, et reuertebat a Saul, vt pasceret gregẽ pris sui in Bethlehẽ. Procedebat vero Philistheus mane et vespe, et stabat quadraginta diebus.

¶ Secũm Matthæũ. Lect. ij.

Tunc Jesus locutus est ad turbas et ad discipulos suos, dicẽs: Super cathedrã Moysi sederunt scribe et pharisei. Omnia ergo quecũq dixerint vobis, seruate et facite, secundũ opera vero eorum nolite facere, dicunt enim et non faciũt. Alligant autẽ onera grauia et importabilia, et imponunt in humeros hominum: digito autem suo nolunt ea mouere. Omnia vero opa Ca. 23

sua faciũt vt vdeant ab ho
minibus: dilatãt enim phila
cteria sua, & magnificant fim
brias. Amãt autẽ primos re
cubitus in cenis, et primas
cathedras in synagogis, & sa
lutationes in foro & vocari
ab hoibus rabbi. Vos autẽ
nolite vocari rabbi. Unus
est enim magister vester: oẽs
autẽ vos, frẽs estis. Et pa
trẽ nolite vocare vobis sup
terrã: vnus est enim pater ve
ster qui in celis est. Nec vo
cemini magistri: quia magi
ster vester, vnus est, Christ9
Qui maior est vestrũ, erit
minister vester. Qui autem
se exaltauerit humiliabitur
& qui se humiliauerit, exalta
bitur. Ve autẽ vobis scribe
& pharisei hypocrite, qa clau
ditis regnũ celorũ ante ho
mines: vos enim nõ intratis:
nec introeũtes sinitis intra
re. Ve vobis scribe & phari
sei hypocrite: qui comeditis
domos viduarũ, oratiõe lõ
ga orantes: propter hoc am
plius accipietis iudiciũ. Ve
vobis scribe & pharisei hyp
crite: qa circũitis mare & ari
dã, vt faciatis vnũ proselyt
tũ, & cũ fuerit factus, facitis
eum filiũ gehenne duplo ꝑ
vos. Ve vobis duces ceci, q̃
dicitis: Quicũq; iurauerit
per templũ, nihil est: qui autẽ
iurauerit in auro tẽpli, debi
tor est. Stulti & ceci, quid enim
maius est, aurũ, an templũ
quod sanctificat aurũ. Et qui
cunq; iurauerit in altari, nihil
hil est: quicunq; autẽ iura
uerit in dono quod est super il
lud debet. Ceci, quid enim maius
est, donũ, an altare quod sancti
ficat donũ? Qui ergo iurat
in altari: iurat in eo & in om
nibus que sup illud sunt: et
quicunq; iurauerit in tẽplo
iurat in illo & in eo qui habi
tat in ipso: & qui iurat in ce
lo, iurat in throno Dei, & in
eo qui sedet sup eũ. Ve vo
bis scribe & pharisei hypocri
te: quia decimatis mentã et
anethũ & cyminũ, & reliqui
stis q̃ grauiora sunt legis,
iudiciũ & miam, & fidẽ. Hec
oportuit facere, & illa nõ o
mittere. Duces ceci, excolã
tes culicem, camelũ aut glu
tientes.

¶ Dñica. xiiij. post penteco
sten. Ex. iij. Regũ. Lectio. x.

Dixit autẽ Isai ad Da
uid filiũ suũ: Accipe
fratribus tuis ephi polente,
& decem panes istos, & curre
in castra ad fratres tuos, et
dece fozmellas calei has de
feres ad tribunũ: et fratres
tuos visitabis, si rede agãt
& cũ quibus ordinati sunt,
disce. Saul autẽ, & illi, & om
nes filii Israel, in valle tere
binthi pugnabant aduer-

lum Philisthym. Surrexit itaq; Dauid mane, & cōmendauit gregem custodi & onus eius abijt, sicut præceperat ei Isai. Et venit ad locū Magala, & ad exercitū q egress⁹ ad pugnā vociferatus erat in certamine. Direxerat enī aūt Israel sed & Philisthym ex aduerso fuerāt præparati. Derelinquens ergo Dauid vasa, que attulerat, sub manu custodis ad sarcinas, cucurrit ad locū certaminis, & interrogabat si oia recte agerentur erga fratres suos. Cūq; adhuc ille loqueretur eis, apparuit vir ille spurius gēdes, Goliath noie, Philistheus de Geth, de castris Philistinozū & loquente eo hec eadē verba, audiuit David. Dēs aūt Israelite cū vidissent virū, fugierūt a facie eius, timentes eū valde. Et dixit vnus quispiam de Israel: Num vidistis virū hunc qui ascendit? ad exprobrādum enim Israel, ascendit. Itaq; virum ergo qui percusserit eum, ditabit rex diuitijs magnis, et filiam suam dabit ei, & domū patris eius faciet ablq; tributo i Israel

¶ Secundum Matthæum. Lectio secunda.

Væ vobis scribe & pharisei hypocrite: quia mundatis quod deforis est calicis & paropsidis int⁹ aūt pleni estis rapina & immunditia. Pharisee cece: munda prius qđ intus est calicis et paropsidis, vt fiat & id quod deforis est, mundū. Væ vobis scribe & pharisei hypocrite, quia similes estis sepulchris dealbatis, que a foris parent hoibus speciosa, int⁹ vero plena sūt ossibus mortuozū, & omni spurcitia: sic & vos a foris quidē paretis hoibus iusti, intus aūt pleni estis hypocrisi & iniq̄tate. Væ vobis scribe et pharisei hypocrite: quia edificatis sepulchra prophetarū, & ornatis monumēta iustozū, & dicitis: Si fuissemus in diebus patrū nostrozum, nō essem⁹ socij eozum in sanguine prophetarū. Itaq; testimonio estis vobismetipsis q̄a filij estis eozū qui prophetas occiderūt. Et vos implete mēsuram patrū vestrozū. Serpentes genimina viperarū, quomodo fugietis a iudicio gehenne? Ideo dico vobis: Ecce ego mitto ad vos prophetas et sapientes et scribas, et ex illis occidetis et crucifigetis, & ex eis flagellabitis in synagogis vestris, & persequemini de ciuitate in ciuitatem: vt veniat super vos omnis sanguis iustus qui effusus est super

terrā a sanguine Abel iustī vsq; ad sanguinē Zacharie filij Barachie,quē occidistis inter templum ⁊ altare.Amē dico vobis: venient hec oīa sup generationē istā. Jeru salem Jerusalē.que occidis prophetas,et lapidas eos q̄ ad te missi sunt,quoties vo lui congregare filios tuos, quēadmodū gallina congre gat pullos suos sub alas,et noluisti:Ecce relinquet vobis domus vestra deserta. Dico enī vobis,non me vidēbitis amodo donec dicatis: Benedictus qui venit in nomine domini.

¶ Tertia lectio secundum Matheum.

Ca.6. IN illo tpe: Dixit Jesꝰ discipulis suis: Nemo potest duobus dominis seruire. Et reliqua.

¶ Homilia s. Ambrosij. epi.

NOlite soliciti esse aīe vestre quid manducetis:neq; corpori vestro quid induamini. Nonne anima plus est q̄ escaꝫ corpꝰ plus q̄ vestimentū? Nihil enim mozalius ad faciendā fidem oībus credētibus a deo pol se cōferri,quā q̄ aereus ille spiritus vitale collegiū:aīe corporis q̄ cōtubernio federatū:sine nostro labore per petui nec salutaris vlus deficit alimenti:nisi cum venerit supzema dies moziendi: Cū igitur anima indumento corporis vestiatur: vt viuat aīe corpus animet,abundat est:vt victus nobis copiā defuturā deputemus qui viuēdi iugē subsantiā consequimur. Considerate (inquit)volatilia celi. Magnū sane ⁊ aptū q̄ fide sumamus exemplū. Nā si volatilibus celi,ābus nullā exercitiū cultionis, nullus de messiū fecunditate prouentus est: indeficientem tamē pzouidētia diuina largitur alimoniā: verū est causam inopie nostre auaritiā videri. Etenim illis iceirco sine labore pabule vlus exubeat:q̄ fructus sibi cōmunē ad escā datos speciali ādam nesciūt vēdicare dominatu. Nos cōmunia amissimus; dū pzopria vēdicam⁹. Oēo. Mastodi dñe ecclesiam tuā pzopitiatiōe ppetua:⁊ quia sine te labit humana moztalitas, tuis semper auxilijs et abstrahatur a noxijs,⁊ ad salutaria dirigatur:Per.

¶ Feria.ij.Ex primo Regū Lectio prima.

ET ait Dauid ad viros qui stabāt secū,dicēs:Quid dabitur viro qui percusserit Philisthēū hūc, ⁊ tulerit oppzobrium de Is

rael: quis est enim hic Philistheus incircūcisus qui ex
probrauit acie Dei viuētis?
Referebat aūt ei populꝰ eū
dem sermonē: dicēs: Hec da
bunt viro qui p̄cusserit eū.
Quod cū audisset Eliab fra
ter eius maior loquente eo
cū alijs, iratus est cōtra Da
uid, & ait: Quare venisti, et
quare dereliquisti pauculas
oues illas in deserto? ego no
ui superbiā tuā, & nequitiā
cordis tui: quia vt videres
pelliū, descendisti. Et dixit
Dauid: Quid feci? nūquid
non verbum est? Et declina
uit paululū ab eo ad alium:
dixitq; eundē sermonē. Et
rēdit ei ppls ꝯbū sicut pri⁹.
Audita sunt aūt verba que
locutus est Dauid, & annū
tiata in cōspectu Saul. Ad
quē cū fuisset adductus, lo
cutus est ei: Nō cōcidat cor
cuiusquā in eo: ego seruus
tuus badam, & pugnabo ad
uersus Philistheū. Et ait
Saul ad Dauid. Nō vales
resistere Philistheo isti, nec
pugnare aduersus eū, quia
puer es, hic aūt vir bellator
est ab adolescentia sua. Di
xitq; Dauid ad Saul: Pa
scebat seruus tuꝰ patris sui
gregē, & veniebat leo vel vr
sus et tollebat arietē de me
dio gregis et p̄sequebar eos
& percutiebam eruebāq; de
ore eorū, & illi cōsurgebant
aduersum me, et apprehen
debam mentū eorum, & suf
focabam, interficiebāq; eos
Nam & leonē & vrsum inter
fecit ego seruꝰ tuus: erit igit
& Philistheus hic incircum
cisus quasi vnꝰ ex eis. Nec
vadam & auferā opprobriū
populi: quonā quis est iste
Philistheus incircuncisus?
quia aulsus est maledicere
exercitui Dei viuentis. Et
ait Dauid: Dominus q̄ eri
puit me de manu leonis, et
de manu vrsi, ipse me libera
bit de manu Philistthei huiꝰ
Dixit autem Saul ad Da
uid: Vade, & dñs tecum sit.

¶ Secundū Matthei. L. ij

Et egressus Jesus de
tēplo, ibat. Et accesse Ca. 24.
runt discipuli eius vt osten
derent ei edificatiōes tēpli.
Ipse aūt respondens, dixit
illis: Videtis hec oīa? Amē
dico vobis, non relinquetur
hic lapis sup lapidē qui nō
destruatur. Sedente aūt eo
super montē oliueti, accesse
runt ad eū discipuli secreto,
dicētes: Dic nobis, quādo
hec erunt? & quod signū ad
uētus tui, & cōsummatiōis
seculi? Respōdens Jesus, dixit
eis: Videte ne ās vos sedu
cat: multi enī veniēt in noīe
meo, dicētes: Ego sū Chri
stus: et multos seducent.

Audituri enim estis prelias & opiniones prelioꝝ. Videte ne turbemini, oportet enim hec fieri: sed nondū est finis consurget enī gens in gentē & regnū in regnū: & erūt pestilentie, & fames, & terremotus per loca: hec aūt omnia initia sunt dolorū. Tūc tradent vos in tribulationē, et occident vos: et eritis odio oībus gētibus propter nomen meū. Et tunc scandalizabuntur multi: et inuicem tradēt, & odio habebunt inuicē. Et multi pseudo pphete surgēt: & seducēt multos. Et qm abundabit iniqtas, refrigescet charitas multoꝝ qui aūt perseuerauerit usq; in finem, hic saluus erit. Et predicabitur hoc euangeliū regni in vniuerso orbe: in testimoniū oībus gentib⁹: et tunc veniet consummatio.

℣ Cū ergo videritis abominationē desolatiōis, que dicta est a Daniele propheta, stantē in loco sancto (q̄ legit intelligat) tūc qui in Judea sunt, fugiant ad montes: et q̄ in tecto, non descendat tollere aliquid de domo sua: et qui in agro, non reuertatur tollere tunicā suā. Ve aūt pregnantibus & nutrientibus in illis diebus. Orate autem vt non fiat fuga vestra in hyeme vel sabbato. Erit enī tunc tribulatio magna, qualis nō fuit ab initio mundi usq; modo, neq; fiet. Et nisi breuiati fuissēt dies illi, non fieret salua oīs caro sed ꝓpter electos breuiabuntur dies illi. ℣ Tunc si quis vobis dixerit: Ecce hic est Chr̄istus, aut illic: nolite credere: surgent enī pseudo chr̄isti & pseudo prophete: et dabunt signa magna & prodigia, ita vt in errorē inducantur (si fieri potest) etiam electi. Ecce p̄dixi vobis. Si ergo dixerint vobis: Ecce in deserto est: nolite exire: ecce in penetralibus: nolite credere. Sicut enī fulgur exit ab oriente, & paret usq; in occidentē: ita erit & aduentus filij hominis. Vbicūq; fuerit corpus, illuc cōgregabuntur & aquile. Statim aūt post tribulationē dierū illoꝝ sol obscurabitur, & luna nō dabit lumen suū, & stelle cadent de celo, & virtutes celorum cōmouebuntur: et tūc parebit signū filij hominis in celo: & tunc plangent oēs tribus terre: & videbūt filiū hominis venientem in nubibus celi cum virtute multa & maiestate. Et mittet angelos suos cum tuba & voce magna: & congregabunt electos eius a quatuor ventis, a summis celoꝝ usq; ad

terminos eozum. Ib arboze
ad̃ fici, discite parabolã: cũ
iam ramus eius tener fue-
rit & folia nata, scitis ꝙa pzo
pe est estas: ita & vos cũ vi-
deritis hec omnia, scitote ꝙa
pzope est in ianuis. Amen di
co vobis: quia nõ pzeteribit
generatio hec, donec hec oia
fiant. Celũ & terra trãsibũt
sba aũt mea nõ pzeterib̃t.

℣ Feria.iij. Ex pzimo Regũ
Lectio pzima.

ET induit Saul Da-
uid vestimẽtis suis, & im-
posuit galeã ereã sup ca-
put eius, & vestiuit eũ lozica
Icingtus ergo Dauid gla-
dio eius sup vestẽ suã, cepit
ẽtare si armatus posset an-
cedere: non em̃ habebat con
suetudinẽ. Dixitq; Dauid
ad Saul: Non possum sic
incedere, quia non vsum ha
beo. Et deposuit ea, & tulit
baculũ suũ, quẽ semp habe-
bat in manib⁹: et elegit sibi
quinq; limpidissimos lapi-
des de torrente, & misit eos
in perã pastozalẽ quã habe-
bat tectã, & fundã manu tu-
listheum Ibat autẽ Phili-
stheus incedens, & appzopin
quans aduersum Dauid et
armiger eius ante eũ. Cũq;
inspexisset Philistheus, et
vidisset Dauid, despexit eũ.
Erat aũt adolescens rufus,
et pulcher aspectu. Et dixit
Philistheus ad Dauid: Nũ
quid ego canis sum, qõ tu
venis ad me cũ baculo? Et
maledixit Philistheus Da-
uid in dijs suis, dixitque ad
Dauid: Veni ad me, & dabo
carnes tuas volatilib⁹ celi,
& bestijs terre. Dixit autẽ
Dauid ad Philistheũ: Tu
venis ad me cũ gladio, & ha-
sta, & clypeo: ego autẽ venio
ad te in noie dñi exercituũ
Dei agminũ Jsrael, cui⁹ ex-
pzobzasti hodie, & dabit te do
minus in manu mea, & per-
cutiã te, & auferã caput tuũ
a te: & dabo cadauera castro
rũ Philistiim hodie vola-
tilibus celi, et bestijs terre:
vt sciat oĩs terra ꝙa est deꝰ
in Jsrael. Et nouerit vni-
uersa ecclesia hec quia nõ in
gladio nec in hasta saluat do
minus: ipsi⁹ em̃ est bellũ, et
tradet vos in manus nr̃as.
Cũ ergo surrexisset Phili-
stheus, & veniret, & appzin-
quaret cõtra Dauid, festina
uit Dauid, & cucurrit ad pu
gnã ex aduerso Philistthei.
Et misit manũ suã in perã,
tulitq; vnũ lapidẽ, & funda
iecit, & percussit Philistheũ
in fronte: & infixus est lapis
in fronte eius, & cecidit in fa
ciem suam super terrã. Pze
ualuitq; Dauid aduersum
Philistheum in funda & la-

pide,percussumq; Philistheū interfecit.Cūq; gladiū non haberet in manu Dauid,cucurrit & stetit sup philistheū & tulit gladiū eius,& eduxit eū de vagina sua:& interfecit eū,precidit q; caput eius.

¶ Secdm Matthēū. Lect.ij.

DE die aūt illa & hora nemo scit,neq; angeli celorū,nisi solus pater. Sicut aūt in diebus Noe.ita erit & aduentus filij hois:sicut enim erant in diebus ante diluuiū comedētes & bibentes,nubentes & nuptui tradentes,vsq; ad eum diē quo intrauit Noe in arcā, et nō cognouerunt donec venit diluuiū,& tulit oēs:ita erit et aduentus filij hois. Tunc duo erūt in agro: vnus assumetur,& vnus relinquet: due molentes in mola,vna assumet,& vna relinquetur: duo in lecto,vnus assumet, & vnus relinquetur. Vigilate ergo, quia nescitis qua hora dñs vester vēturus sit Illud aūt scitote, qm̄ si sciret paterfamilias qua hora fur vēturus esset, vigilaret vtiq;, & non sineret perfodi domū suā. Ideo & vos estote parati:qa qua nescitis hora filius hois venturus est.

¶ Quisputas est fidelis seruus & prudēs,quē cōstituit dñs suus sup familiā suā, vt det illis cibū in tpe? Beatus ille seruus,quē cū venerit dñs eius,inuenerit sic facientē. Amē dico vobis, qm̄ sup oīa bona sua cōstituet eū. Si aūt dixerit malꝰ seruus ille in corde suo. Moram facit dñs meus venire & ceperit pcutere p seruos suos māducet aūt & bibat cū ebriosis: veniet dñs serui illius in die qua nō sperat,et hora qua ignorat,& diuidet eum, partēq; eius ponet cū hypocritis illic erit fletꝰ & stridor dentiū. ¶ Tūc simile erit regnū celorū decē virginibus q̄ accipiētes lampades suas exierūt obuiā sponso. Quinq; aūt ex eis ,erant fatue et quinq; prudētes,sed quinq; fatue,acceptis lāpadibꝰ, nō sumplerūt oleū secū: prudētes vero, acceperūt oleū in vasis suis cū lāpadibꝰ. Moram aūt faciēte sponso,dormierūt oēs ac dormierunt. Media aūt nocte clamor factus est.Ecce spōsus venit, exite obuiā ei. Tūc surrexerunt oēs vgines ille,& ornauerūt lāpades suas. Fatue aūt,sapiētibus dixerūt.Date nobis de oleo vestro,qa lāpades nr̄e extinguūt.Rñdērunt prudētes,dicētes, Ne forte non sufficiat nobis et vobis, ite potius ad vendētes,& emite vobis.Dū aūt

ca.25

ſtet emere, venit ſpōſus, & q̄ parate erāt: intrauerūt cū eo ad nuptias, & clauſa eſt ia nua. Nouiſſime vō veniūt & reliq̄ vgines, dicentes, Dñe, dñe, api nobis. At ille ſtēns, ait, Amē dico vobis neſcio vos. Vigilate itaq̄ ia neſcitis diē neq̄ horam.

Feria.iiij.Ex.1.Reg.xx.

QIdentes aut̄ Philiſthīm q̄ moꝛtuus eſt foꝛtiſſimus eoꝛum, fugerunt. Et conſurgentes viri Iſrael et Iuda vociferati ſunt, & perſecuti ſunt Philiſtheos vſq̄dum veniret in vallē, & vſq̄ ad poꝛtas Accaron: ceciderunt q̄ vulnerati de Philiſthīm in via, Saaim, & vſq̄ ad Geth, & vſq̄ ad Iecaron. Et reuertētes filij Iſrael poſt q̄ perſecuti fuerant Philiſtheos, inuaſerūt caſtra eoꝛū. Aſſumens aūt Dauid caput Philiſthei attulit illud in Ieruſalē, arma vero eiꝰ poſuit in tabernaculo ſuo. Eo aūt tēpoꝛe quo viderat Saul Dauid, egrediētē cōtra Philiſtheū: ait ad Abner pꝛincipem militie. De qua ſtirpe deſcendit hic adoleſcēs Abner? Dixit q̄ Abner, Viuit anima tua, rex, ſi noui. Et ait rex, Interroga tu, cuius filius ſit iſte puer. Cū q̄ regreſſus eſſet Dauid, percuſſo Philiſtheo, tulit eū Abner & intro duxit coꝛā Saule, caput philiſthei habentē in manu ſua. Et ait ad eū Saul, De qua pꝛogenie es o adoleſcēs? Dixit q̄ Dauid, Filiꝰ ſerui tui Iſai Bethlehemite ego ſū.

Et factū eſt: cū cōpleſſet loqui ad Saul, aīa Jonathe conglutinata eſt anime Dauid et dilexit eū Jonathas quaſi aīmā ſuam. Tulit q̄ eū Saul in die illa, & non cōceſſit ei vt reuerteꝛetur in domū patris ſui. Inierūt aūt Dauid et Jonathas fedus: diligebat enī eū quaſi aīam ſuā. Nam expoliauit ſe Jonathas tunica que erat indutus, & dedit eam Dauid, & reliqua veſtimēta ſua vſq̄ ad gladiū & arcū ſuū, & vſq̄ ad Baltheū. Egrediebatur quoq̄ Dauid ad omnia que cū q̄ miſiſſet eū Saul, & pꝛudenter ſe agebat: poſuitque eum Saul ſuper viros belli & acceptus erat in oculis vniuerſi populi, maximeq̄ in conſpectu famulozū Saul. ca.18.

¶ Secōm Matthēū. Lect.ij.

SIcut enī homo peregre pꝛofciſcens, vocauit ſeruos ſuos, et tradidit illis bona ſua. Et vni dedit quinque talenta, alij autem duo alij vero vnū, vnicuiq̄ ſecundum pꝛopꝛiam virtutem, & pꝛofectus eſt ſtatim,

Abūt autē ā quinq talenta acceperat, ⁊ operatus est in eis, ⁊ lucratus est alia ānq. Similiter ⁊ qui duo acceperat, lucratus est alia duo. Qui autem vnū acceperat abiēs, fodit in terram, ⁊ abscōdit pecuniā dñi sui. Post multū vero tēpoꝛis venit, dñs seruoꝛū illoꝛū ⁊ posuit rationē cū eis. Et accedens qui quinq talēta acceperat obtulit alia quinq talenta, dicēs, Dñe, ānq talēta tradidisti mihi, ecce alia quinq superlucratus sum. Ait illi dñs eius. Euge serue bone ⁊ fidelis, ꝺa sup pauca fuisti fidelis, sup multa te constituā, intra in gaudiū dñi tui. Accessit aūt ⁊ qui duo talēta acceperat, ⁊ ait, Dñe duo talenta tradidisti mihi: ecce alia duo superlucratus sum. Ait illi dñs eius, Euge serue bone ⁊ fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, sup multa te constituā, intra in gaudiū dñi tui. Accedēs autē et qui vnū talētum acceperat, ait, Domine scio ꝺa homo durus es, metis vbi non seminasti, ⁊ cōgregas vbi nō sparsisti: ⁊ timēs abij, ⁊ abscondi talentū tuum in terra: ecce habes quod tuū est. Respondens autē dominꝰ eius, dixit ei, Serue male ⁊ piger, sciebas quia meto vbi non semino, ⁊ congrego vbi non sparsi, oꝑtuit ergo te cōmittere pecuniā meā nummulariis, ⁊ veniēs ego recepissem vtiq qđ meū est cū vsura. Tollite itaque ab eo talentū, ⁊ date ei qui habet decē talenta, omni enī habenti, dabitur et abundabit ei, aūt qui non habet, ⁊ qđ videtur habere auferet ab eo. Et inutilē seruū eiicite in tenebꝛas exteꝛiores: illic erit fletus ⁊ stridoꝛ dentiū.

¶ Feria .v. ex .1. Regū .1.

Poꝛro cū reuerteretur percusso philistheo Dauid egresse sunt mulieres ⁊ vniuersis vꝛbibus Israel, cantātes, chꝛoꝛosq ducentes in occursū Saul regis, in tympanis letitie ⁊ in sistris. Et ꝓcinebāt mulieres ludētes, atq dicētes. Percussit Saul mille, ⁊ Dauid decem millia. Iratus est aūt Saul nimis ⁊ displicuit in oculis eiꝰ ser mo iste dixitq, Dederūt Dauid decē millia, ⁊ mihi mille dederunt. qđ ei superest, nisi solū regnū? Nō rectis ergo oculis Saul aspiciebat Dauid a die illa et deinceps. Post diem autem alteram, inuasit spiritus Dei malus Saul, et ꝓpopherabat in medio domus sue: Dauid autem psallebat manu sua sicut per singulos dies.

Tenebatq; Saul lanceā, et misit eam, putans qđ confi gere posset Dauid cū pariete, & declinauit Dauid a facie eius secundo. Et timuit Saul Dauid, eo quod dñs esset cū eo, & a se recessisset. Amouit ergo eū Saul a se, et fecit eū tribunum super mille viros, & egrediebatur, & ingrediebat in conspectu ppli. In oībus quoq; vijs suis Dauid pzudenter agebat, & dñs erat cum eo: Videns itaq; Saul quod pzudēs esset nimis: et cepit cauere eū. Omnis autē Israel et Juda diligebat Dauid ipse aūt egrediebatur & ingrediebatur ante eos. Dixitq; Saul ad Dauid. Ecce filia mea maior Merob, ipsam dabo tibi vxorem: tantum modo esto vir fortis, & pzeli are bella dñi. Saul autem reputabat, dicens. Non sit manus mea in eū, sed sit super eum manus Philisthiim eum. Iit autem Dauid ad Saul. Quis ergo ego sum, aut que est vita mea, aut cognatio patris mei in Israel, vt fiam gener regis.

¶ Sedm Matthēū. Lect. ij.

Cum aūt venerit filius hominis in maiestate sua, & oēs angeli cum eo, tūc sedebit super sedem maiestatis sue: & congregabunt ante eum oēs gētes, & separabit eos ab inuicē, sicut pastor segregat oues ab hedis: & statuet oues quidē a dextris suis, hedos aūt a sinistris. Tunc dicet rex his qui a dextris eius erunt. Venite benedicti pris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi, esurui enī & dedistis mihi manducare, sitiui & dedistis mihi bibere, hospes erā & collegistis me: nudus, & operuistis me, infirmus, et visitastis me, in carcere erā, & venistis ad me. Tunc rñdebūt ei iusti, dicentes Dñe quādo te vidimus esurientem, & pauimus, sitientem, & dedimus potū? quādo autē te vidimus hospitē, & collegimus te: aut nudū & cooperuimus te? aut quando te vidimus infirmū, aut in carcere & venimus ad te? Et rñdēs rex dicet illis. Amē dico vobis, quādiu fecistis vni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Tūc dicet et his q̄ a sinistris erūt. Discedite a me maledicti, in ignē eternū, q̄ paratus est diabolo & angelis ei9, esurini enī: & non dedistis mihi manducare, sitiui: & nō dedistis mihi potū, hospes erā & nō collegistis me, nud9, & nō operuistis me, infirmus, & in car

cere et non vilitatis me. Tūc rñdebūt ei et ipsi. dicē tes, Dñe, qñ te vidimus e lurientē, aut sitientē, aut ho spitē, aut nudum, aut infir mū, aut in carcere, & nō mi nistrauimus tibi? Tūc rñ debit illis dicēs, Amen dico vobis, quā diu nō feciſtis, vni de minozibus his nec mihi feciſtis, Et ibunt hi, in supplicium eternum, iusti autem in vitam eternam.

¶ Feria.vi.ex.i.Regū. L.i

Actum est aūt tēpus eū deberet dari Me rob filia Saul Dauid, data est Hadzie Molathite vxor Dilexit autē Michol filia Saul altera Dauid. Et nū tiatū est Saul & placuit ei. Dixitq; Saul. Dabo eā il li, vt figat ei in scādalū, & sit sup eū manus Philisthino rū Dixitq; Saul ad Dauid In duab⁹ rebus gener me us eris hodie. Et mādauit Saul seruis suis: Loqmi ni ad Dauid clā me, dicen tes. Ecce places regi: & oēs serui ei⁹ diligūt te. Nūc er go esto gener regis. Et locu ti sūt serui Saul i auribus Dauid oīa verba hec: et ait Dauid, Nū parū videt vo bis generū esse regis? ego aūt sum vir paup & tenuis. Et renuntiauerūt serui Saul dicētes, Huiuscemodi

Iba locutus est Dauid, di xit aūt Saul, Sic loquimi ni ad Dauid, Nō habet rex ꝯsalia necesse, nisi tātū cē tū p̄ceputis Philisthinozū, vt fiat vltio de inimicis re gis. Pozro Saul cogitabat tradere Dauid in manus Philisthinozū. Cūq; renū tiassent serui eius Dauid ꝯ ba que dixerat Saul, pla cuit sermo i oculis Dauid, vt fieret gener regis Et p̄t paucos dies surgēs Dauid, abijt cum viris qui sub eo erant, Et percussit ex Phi listhijm ducentos viros: et attulit eozū p̄putia: & ān numerauit ea regi, vt esset gener eius. Dedit itaque Saul ei Michol filiā suam vxorē. Et vidit Saul, & in tellexit quod dñs esset cum Dauid Michol autem filia Saul, diligebat eum: Et Saul magis cepit timere Dauid, factusq; est Saul ini micus Dauid, cūctis diēb⁹. Et egressi sunt p̄ncipes Philisthinozū, a p̄ncipio aūt egressionis eozum p̄u dentius se gerebat Dauid, quā oēs serui Saul, & cele bre factū ē nomē ei⁹ nimis.

¶ Beati Jude Apostoli Epistola catholica. Lectio.ij. Ca.i

Judas Jesu Christi seruus, frater aūt Ja cobi, his qui sunt in deo pa

tre dilectis & Christo Jesu conseruatis, et vocatis, Misericordia vobis, & pax & charitas adimpleatur.

¶ Charissimi, omnē solicitudinē faciens scribendi vobis de cōmuni vestra salute, necesse habui scribere vobis deprecans supercertari semel tradite sanctis fidei. Sub introierunt enim qui dā homines (qui olim prescripti sunt in hoc iudiciū) impij, dñi nr̄i gratiā trāslerentes in luxuriā, & solum dominatorē & dñm nostrū Jesum Christū negantes. Cōmonere autē vos volo, sciētes semel omnia, quod Jesus, populum de terra Egypti saluās, secundo eos q̄ nō crediderūt perdidit angelos vero qui non seruauerūt suū principatū, sed dere liquerunt suum domicilium, in iudiciū magni diei, vinculis eternis sub caligine reseruauit. Sicut Sodoma & Gomorrha, et finitime ciuitates simili modo ex fornicate, & abeūtes post carnē alteram, facti sunt exemplū ignis eterni, penam sustinentes, similiter & hi carnē quidem maculant, dominationem autem spernunt, maiestatem autem blasphemant. Cum Michael archāgelus, cum diabolo disputans altercaretur de Moysi corpore: non est ausus iudicium inferre blasphemie sed dixit, Imperet tibi deus, hi aūt quecunq; q̄dē ignorant, blasphemant, quecunq; autem naturaliter, tā quam muta animalia norunt, in his corrumpuntur

¶ Sabbato Ex primo Regum. Lectio prima.

Locutus est aūt Saul ad Jonathan filiū suum, et ad oēs seruos suos, vt occiderent Dauid. Porro Jonathas filius Saul, diligebat Dauid valde. Et indicauit Jonathas dauid, dicēs, Querit Saul pater meus occidere te: quapropter observa te quesо mane & manebis clam, & absconderis. Ego autē egrediēs stabo iuxta patrē meū i agro, vbicunque fuerit, & ego loquar de te ad patrē meum, & quodcunq; videro, nūtiabo tibi. Locutus est ergo Jonathas de Dauid bona, ad Saul patrem suum: dixitq; ad eū. Ne peccet rex in seruū suū Dauid, q̄a nō peccauit tibi, & opera eius bona sunt tibi valde, et posuit animam suam i manu tua, et percussit Philistheum, et fecit dominus salutem magnam vniuerso Israeli vidisti, et letat⁹ es quare ergo Ca. 19

pecas in sanguine innoxio, interficiens Dauid, qui est ablq culpa? Quod cum audisset Saul placatus voce Jonathe, iurauit. Viuit dominus qa nō occidetur, Vocauit itaq Jonathas Dauid, & indicauit ei omnia ꝛ ba hec, & introduxit Jonathas Dauid ad Saul, & fuit añ eum, sicut erat heri & nudiustertius. Motū est aūt rursum bellum, & egressus Dauid, pugnauit aduersus Philisthīm: percussitq eos plaga magna, & fugerūt a facie eius. Et factus est spūs dñi malus in Saul, sedebat aūt in domo sua, & tenebat lanceam: pozro Dauid psallebat manu sua. Misitq ē Saul cōfigere Dauid lācea in pariete & declinauit Dauid a facie Saul, lācea autē tallo vulnere, perlata est in parietē, & Dauid fugit, & saluatus est nocte illa.

ℂ Ex epistola Jude apostoli. Lectio secunda.

DE illis, q in vīa Cain abierunt, & erroze Balaam mercede effusi sunt, et in contra dictione Core perierunt. Hi sunt in epulis suis, macule cōuiuantes sine timoze, semetipsos pascētes, nubes sine aqua, q a vētis circumferūtur, arbozes autūnales infructuose, bis moztue, eradicate, fluctus fe ri maris, despumātes suas confusiones, lydera errantia quibus procella tenebza cū seruata est in eternum. Prophetauit autē & de his septimus ab Adā, Enoch, dicens, Ecce venit Dñs in sanctis millibus suis, facere iudicium cōtra oēs, & arguere oēs impios de oibus operibus impietatis eoz q̄bus impie egerunt, & de omnib? duris que locuti sunt cōtra eum peccatozes impij. Hi sunt murmuratozes, querulosi, secundū desyderia sua ambulantes: & os eozum locquitē superbiā, mirantes personas questus causa, Vos autem charissimi, memozes estote verbozū, que predicta sunt ab apostolis dñi nostri Jesu Chzisti, q dicebāt vobis. Mīh in nouissimis tēpozibus venīēt illusozes secundū desyderia sua ambulantes in impietatibus. Hi sunt qui segregant semetipsos, animales, spiritū nō habentes. Vos autē charissimi, superedificātes vosmetipsos sanctissime nostre fidei, in spū sancto ozantes, vosmetipsos in dilectiōe dei: seruate expectantes misericozdiā dñi nostri Jesu Chzisti in vitā eternā. Et hos q dē arguite iudicatos, illos

vero saluate, de igne rapien
tes. Iijs autē misereminī
in timore, odientes et eā que
carnalis est, maculatā tuni-
cam. Et aūt qui potens est
vos cōseruare sine peccato,
et constituere aī conspectū
gloꝛie sue immaculatos in
exultatione in aduētu Dñi
nostri Jesu Chꝛisti soli deo
saluatoꝛi nostro per Jesum
Chꝛistū dominū nostrū glo
riam magnificentia, imperiū
potestas, ante omnia secu
la, et nunc et in omnia secu-
la seculoꝛum. Amen.

Dominica. xv. post Pen-
teco. Et primo Regū. Ie.xix.

Misit ergo Saul satel
lites suos in domū
dauid, vt custodirēt eū, et in
terficerēt mane. Quod cū
annūtiasset Dauid Michol
uꝛoꝛi sue, dicens: Nisi salua
ueris te nocte hac, cras mo-
rieris. Deposuit eū per fene-
strā, poꝛro ille abiit et fugi-
it atq; saluatus est. Tulit
autē Michol statuā, et po-
suit eā sup lectū et pellē pi-
losam capꝛarū posuit ad ca
put eius, et operuit eā vesti
mentis: Misit autē Saul
apparitoꝛes ut raperēt Da-
uid, et respondit est quod
egꝛotaret. Rursumq; misit
Saul nuntios vt viderent
Dauid, dicēs, Afferte eum
ad me in lecto: vt occidatur.
Cumq; venissent nūtij, in-
uentū est simulachꝛū super
lectū, et pelles capꝛarū ad ca-
put eius. Dixitq; Saul ad
Michol, Quare sic illusisti
mihi, et dimisisti inimicū me
um vt fugeret. Et respōdit
Michol ad Saul, qꝛa ipse lo
cutus est mihi, Dimitte me
alioquin interficiam te. Da
uid autem fugiens, saluat⁹
est et venit ad Samuel i Ra
matha, et nūtiauit ei omnia
que fecerat sibi Saul, et abi
erunt ipse et Samuel, et mo
rati sunt in Naioth. Nun-
tiatum est aūt Sauli et di-
cētibus: Ecce Dauid i Na
ioth in Ramatha. Misit er
go Saul lictoꝛes, vt rape-
rent Dauid: q̄ cū vidissent
cuneū pꝛophetarū vaticinā
tium, et Samuelē stantem
super eos, factus est etiā spi
ritus Dñi in illis, et pꝛophe
tare ceperunt etiā ipsi. Nō
cū nūtiatum esset Sauli,
misit et alios nuntios, pꝛo
phetauerūt autē et illi: Et
rursum misit Saul tertios
nūtios: q̄ et ipsi pꝛophetaue
runt. Abiit etiā ipse in Ra-
matha et venit vsque ad ci-
sternā magnā que est in So
cho, et interrogauit, et dixit,
Jn quo loco sunt Samuel
et Dauid? Dictūq; est ei. Ec
ce i Naioth sunt in Rama-
tha. Et abiit in Naioth in

Ramatha, ⁊ factus est etiã super eũ spũs dñi, ⁊ ambulabat ingrediens, ⁊ prophetabat vlquedum veniret in Naioth i Ramatha. Et exposuit etiã ipse se vestimẽtis suis, ⁊ prophetauit cum ceteris coꝝ Samuele, ⁊ recumbit nudus tota die illa, et nocte. Unde ⁊ exiuit prouerbium, Num et Saul inter prophetas?

¶ Epistola beati Pauli Apostoli. Ad Hebreos. Lectio. i.

Ca.1

Multipharie multisq; modis olim deus loquens patribus in prophetis: nouissime diebus istis locutus est nobis in filio quẽ constituit heredẽ vniuersoꝝ, per quẽ fecit ⁊ secula, qui cũ sit splendor glorie⁊ figura substantie eius, portãsq; omnia verbo virtutis sue, purgationẽ peccatorum faciens, sedet ad dexteram maiestatis in excelsis tanto melior angelis effectus, quanto differentius prę illis, nomẽ hereditauit. Cui enim dixit aliquãdo angelorũ. Filius meus es tu, ego hodie genui te? Et rursum, Ego ero illi in patrẽ, ⁊ ipse erit mihi in filium. Et cum iterũ introducit primogenitũ in orbẽ terre, dicit, Et adorẽt eum oẽs angeli Dei. Et ad angelos quidã dicit, Qui facit angelos suos spiritus: ⁊ ministros suos flammã ignis. Ad filium aũt, Thronus tuus Deus in seculũ seculi, virga equitatis, virga regni tui. Dilexisti iustitiã ⁊ odisti iniquitatẽ propterea unxit te deus, deus tuus oleo exultationis prę participibus tuis. Et, Tu in principio dñe terram fundasti: et opera manuum tuarum sunt, celi. Ipsi peribunt tu autem permanebis, ⁊ omnes vt vestimentũ veterascent. Et velut amictũ mutabis eos, ⁊ mutabuntur, tu aũt idem ipse es, ⁊ anni tui non deficient. Ad quẽ autem angelorum dixit aliquando, Sede à dextris meis. Quoadusq; ponam inimicos tuos scabellum pedum tuoꝝ? Nonne omnes sunt administratorij spiritus in ministerium missi propter eos qui hereditatem capient salutis.

¶ Tertia lectio secundum Lucam.

In illo tempore. Ibat ca.7 Jesus in ciuitatẽ que vocatur Naim, et ibant cũ eo discipuli eius et turba copiosa. Et reliqua.

¶ Homilia. s. Augusti epi.

Iuuene illo tetulit dato gaudia est mater vidua: de hominibus quo-

tidie in spiritu resuscitatis gaudet, mater ecclesia, Ille quidem mortuus erat corpore: illi autē mente. Illius mors visibilis visibiliter plāgebatur: illozum mors insensibilis: alibi nec quereb artur ner videbatur. Que suit ille qui nouerat mortuos. Ille solus nouerat mortuos qui poterat facere viuos. Nisi enim ad mortuos suscitandos venisset: apostolus nō diceret surge qui dormis & exurge a mortuis, & illuminabit te Christus. Dormientē audis cū dicit surge qui dormis. Sed mortuum intellige cum audis, & exurge a mortuis. Dicti sunt sepe dormientes mortuos ei q potest excitare dormiunt. Mortuus enim tibi mortuus est, qui quantūlibet expulses, quantumlibet clames, quantumlibet vellices: non expergiscit. Christo autem ille dormiebat: erat dictum est Surge: et cōtinuo surrexit. Nemo tā facile excitat in lecto, q̄ facile Christus i sepulchro. Tres ergo mortuos inuenimus a dño resuscitatos visibiliter: filia inuisibiliter. Oratio.

Celestia tua dñe misericordia cōtinuata munbet & muniat: & quia sine te non potest salua consistere: tuo semp munere gubernetur: Per dominum.

℣ Feria.ij. Ex.j. Regū.L.j. Ca.20

Hvgit autē Dauid de Naioth que est i Ramatha, veniēsq; locutus est coram Jonatha. Quid feci? que est iniquitas mea, & quod peccatū meū in patrem tuū da querit animā meā. Qui dixit ei, Absit, nō morieris: nec; ecce faciet pater meus rem grāde vel paruū, nisi prius indicauerit mihi: hūc ergo celauit a me pater meus sermonē tantūmodo? Nequaq; erit istud. Et iurauit rursum. Dauid et ille ait, Scit profecto pater tuus, q̄a inueni gratiā i oculis tuis & dicet, Nesciat hoc Jonathas ne forte tristet. Quin immo viuit dñs & viuit aīa tua, q̄a vno tātū (vt ita dicā) gradu, ego morsq; diuidimur. Et ait Jonathas ad Dauid, Quōcūq; dixerit mihi aīa tua, factā tibi. Dixitq; aūt Dauid ad Jonatham, Ecce calēdē sūt crastino, & ego ero mecū sedēte coleo iuxta regē ad vesperā dimitte ergo me vt abscōdar in agro vsq; ad vesperā diei tertie. Si respiciens requisierit me pr̄ tuus, rndebis ei, Rogauit me da mihi, vt iret celeriter in Bethlehē ciuitatē suā,

quia bittime solēnes ibi sūt vniuersis cōtribulib⁹ suis. Si dixerit bene pax erit seruo tuo, si autem fuerit iratus, scito ḋa cōpleta est malitia eius, Fac ergo mīam in seruū tuū, ḋa fedus dñi me famulū tuū tecū inire feci, si aūt est iniquitas aliqua ī me, tu me interfice, et ad patrē tuū ne introducas me. Et ait Jonathas. Absit hoc a te nec⁊ eri fieri potest, vt si certe cognouero cōpletā esse patris mei malitiam cōtra te, non annuntiē tibi.

¶ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Ca.2

PRopterea abūdanti⁹ oportet obseruare nos ea ā audiuimus, ne forte p̄effluamus. Si enī qui p angelos dictus est sermo, factus est firmus, ⁊ oīs p̄teuaricatio ⁊ inobedientia accipit iustā mercedis retributionē: qūo nos effugiemus si tantā neglexerimus salutē, que cū initiū accepisset enarrari per dñm, ab eis qui audierunt, in nos cōfirmata est, contestāte deo signis ⁊ portētis ⁊ varijs virtutibus, ⁊ spūs sancti distributionibus secundū suā volūtatē: Nō enī angelis subiecit deus orbē terre futurū, de quo loquitur. Testatus est aūt in quodā loco quis, dicens: Quid est homo q̄ memor es eius, aut filius hoīs q̄m visitasti eū? Minuisti eū paulominus ab angelis, gloria ⁊ honore coronasti eū ⁊ cōstituisti eum super opera manuū tuarū. Oīa subiecisti sub pedibus eius. In eo enī quod omnia ei subiecit: nihil dimisit nō subiectū ei. Nūc aūt nondū videm⁹ oīa subiecta ei. Eū aūt qui modico quā angeli, minoratus est, videmus Jesum propter passionē mortis gloria ⁊ honore coronatū: vt gratia dei, p̄o omnibus gustaret mortē. Decebat enī eū propter quē oīa ⁊ p quē omnia, qui multos filios in gloriā adduxerat, authorē salutis eorum, per passionē cōsummari. Qui enī sanctificat ⁊ qui sanctificant, ex vno oēs. Propter quā causam nō confunditur frēs eos vocare dicēs: Nūtiabo nomē tuū fratribus meis, in medio ecclesie laudabo te. Et iterū: Ego ero fidens in eū. Et iterū: Ecce ego ⁊ pueri mei, quos dedit mihi deus: Quia ergo pueri cōmunicauerunt carni et sanguini: ⁊ ipse similiter participauit eisdem vt per mortē destrueret eū qui habebat mortis imperiū, id est diabolū, ⁊ liberaret eos q̄ ti-

moze moztis ꝑ totā vitam obnoxij erāt seruituti. Nusquā em angelos apprehendit, sed semē Abzahe apprehendit. Unde debuit ꝑ oīa fratribus similari: vt misericors fieret ⁊ fidelis ponti fex ad deū, vt repzopitiaret delicta populi. In eo em in quo passus est ipse et tentatus, potens est ⁊ eis qui tentant auxiliari.

¶ Feria tertia. Ex ꝑmo Regum. Lectio prima.

Respondit Dauid ad Jonathā: Quis renūtiabit mihi, si quid fozte responderit tibi pater tuus dure? Et ait Jonathas ad Dauid: Veni ⁊ egrediamur foras in agrū. Cūq exisset ambo in agrum, ait Jonathas ad Dauid: Dñe deus Israel, si inuestigauero sententiā patris mei crastino vel perendie, ⁊ aliquid boni fuerit super Dauid, ⁊ nō statim misero ad te, ⁊ notū tibi fecero, hec faciat dñs Jonathā, ⁊ hec augeat, si autē perseuerauerit patris mei malitia aduersum te, reuelabo aurē tuam, ⁊ dimittā te, vt vadas in pace, ⁊ sit Dñs tecū, sicut fuit cū patre meo. Et si vixero, facies mihi misericordiā dñi: si vero mozruus fuero, non auferes misericordiā tuā a domo mea vsq in sempiternum. Aut si non fecero, qñ eradicauerit Dñs inimicos Dauid, vnumquēq de terra. Pepigit ergo Jonathas fedus cū domo Dauid, requisiuit dñs de manu inimicozum Dauid. Et addidit Jonathas deierare Dauid, eo qō diligeret illū: sicut em aiam suā, ita diligebat eū: Dixit q ad eū Jonathas: Cras calende sunt, ⁊ requireris, requiret em sessio tua vsq perendie. Descendes ergo festinus, ⁊ venies in locū vbi celādus es in die qñ operari licet, ⁊ sedebis iuxta lapidem cui nomen est Ezel. Et ego tres sagittas mittā iuxta eū, ⁊ tacitā quasi exercens me ad signū. Mittā quoq ⁊ puerum dicens ei: Uade ⁊ affer mihi sagittas. Si dixero puero: Ecce sagitte intra te sunt, tolle eas, tu veni ad me, ꝺa pax tibi est, et nihil est mali, viuit dñs. Si aūt sic locut⁹ fuero puero: Ecce sagitte vltra te sunt: vade in pace quia dimisit te dominus. De verbo autem locuti sumus ego et tu: sit dominus inter me ⁊ te, vsque in sempiternum.

¶ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda. cap.3.

Vde fratres sancti, vocatiōis celestis par

ticipes cõsiderate apo stolũ
& põtificẽ confessionis no-
stre Iesum, qui fidelis est
ei q̃ fecit illũ, sicut & Moy
ses i oĩ domo eiꝰ. Amplio-
ris em glozie iste pzo Moy
se dignus habitus: quanto
ampliozẽ honozẽ domo qui
fabzicauit illã. Omnis nã-
q̃ domus, fabzicatur ab ali
quo: qui aũt oĩa creuit: de-
us est. Et Moises quidem
fidelis erat in tota domo
eius tanq̃ famulus in testi
monĩũ eozum, que dicenda
erãt: Chzistus vero tanq̃
filius in domo sua: q̃ domꝰ
sumus nos, si fiducã & glo-
riã spei vsq̃ ad finem, fir-
mã retineamus. Qua pzo-
pter sicut spũs sanctus. Ho
die si vocẽ eius audieritis,
nolite obdurare cozda ve-
stra sicut in exacerbatione
secundũ diẽ tentationis in
deserto, vbi tentauerũt me
patres vestri, pzobauerũt &
viderũt opera mea quadza-
ginta annis pzopter qõ in-
fensus fui generationi huic
& dixi: Semper errãt cozde.
Ipsi aũt nõ cognouerũt vi
as meas: q̃bus iuraui in ira
mea. Si introibũt in requẽ
meã. Videte fratres, ne q̃s
sit i aliq̃ vestrũ coz malũ in
credulitatis discedẽdi a deo
viuo: sed adhoztamini vos
metipsos per singulos dies
donec Hodie cognominat,
vt nõ obdurẽt quis ex vo-
bis fallacia peccati. Partici
pes enim Chzisti effecti su-
mus: si tñ initiũ substantie
eius vsq̃ ad finẽ firmũ reti
neamus dũ dicitur: Hodie
si vocẽ eius audieritis, nos
lite obdurare cozda vestra
quemadmodum in illa exa-
cerbatione. Quidã em au-
dientes, exacerbauerũt, sed
nõ vniuersi q̃ pzofecti, sunt
ab Egypto per Moysen.
Quibus autẽ infensus est
quadzaginta annis? Non
ne illis qui peccauerũt, quo
rũ cadauera pzostrata sunt
in deserto? Quibus autem
iurauit non introire in re-
quiẽ ipsius: nisi illis qui in
crediili fuerunt? Et vide-
mus q̃a non potuerunt in-
troire in requiẽ ipsius pzo-
pter incredulitatem.

¶ Feria quarta. Ex primo Regum. Lectio prima.

Abscondit⁹ est ergo
Dauid in agro, & ve-
nerunt calende et sedit rex
ad comedendũ panẽ. Cũq̃
sedisset rex sup cathedzam
suã sicõm cõsuetudinẽ. que
erat iuxta parietẽ, surrexit
Jonathas & sedit Abner ex
latere Saul, vacuusq̃ appa
ruit locus Dauid. Et non
est locutus Saul q̃q̃ i die
illa: cogitabat em q̃ dixe

enienisset ei vt nō esset mundus, nec purificatus. Cūq; illuxisset dies secunda post kalendas, rursus apparuit vacuus locus Dauid. Dixitq; Saul ad Jonathā filiū suū: Cur non venit filius Jsai, nec heri nec hodie ad discendū? Rēditq; Jonathas Sauli: Rogauit me obnixe, vt iret in Bethleḥē, & ait: Dimitte me q̄m sacrificiū solēne est ī ciuitate, vnus de fratrib⁹ meis accersuit me: nūc ergo si inueni gratiam in oculis tuis, vadā cito & videbo frēs meos: ob hāc causā nō venit ad mensam regis. Irat⁹ aūt Saul aduersus Jonathā dixit ei: Fili mulieris virū vltro rapientis, nūd ignozo q̄a dilegis filiū Jsai in cōfusionē tuā, & ī cōfusionē ignominie matris tue? Dibus enī diebus q̄bus filius Jsai viuerit sup terrā, non stabilieris tu, neq; regnū tuū, itaq; nūc mitte, & adduc eum ad me, q̄a filius moztis est. Rēdens autem Jonathas Sauli patri suo ait. Quare moziet̄ur, q̄d fecit? Et arripuit Saul lanceā, vt percuteret eū. Et intellexit Jonathas q̄ definitū esset a patre suo, vt interficeret dauid

Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Timeamus ergo nequa te relicta pollicitatione introeūdi in requiē ei⁹, existimetur aliquis ex vobis deesse. Etenim & nobis nūtiatū ē, quēadmodū & illis sed nō pfuit illis sermo auditus nō admist⁹ fidei ex ijs q̄ audierūt. Ingrediemur enī in requiē qui credimus: quemadmodū dixit: Sicut iurauī in ira mea, si introibunt in requiē meā: & quidem operibus ab institutione mūdi perfectis, dixit enī in quodam loco de die septima sic: Et requeuit deus die septima ab oībus operibus suis. Et in isto rursum: Si introibunt in requiē meā. Quoniā ergo superest introire quosdā in illā, & ij q̄b⁹ pziozibus annūtiatū est nō introierūt pzopter incredulitatē: iterū terminat diē quendā hodie, in Dauid dicendo, post tantum tēpozis, sicut supzadictū est: Hodie si vocem eius audieritis: nolite obdurare cozda vestra. Nā si eis Jesus requiē pzestitisset: nunquam de alia loqueretur post hac die. Itaq; reliquitur sabbathismus populo dei. Qui enim ingressus est in requiem eius: etiam ipse requieuit ab operibus suis, sicut et a suis deus. Festinem⁹ ergo

ingredi in illā requiē: vt ne
in idipsum ꝺs incidat incre
dulitatis exemplū. Viuus
est em sermo dei ⁊ efficax et
penetrabilior oī gladio anci
piti: ⁊ pertingēs vsq; ad di-
uisionē anime ac spūs, com
pagū quoq; ac medullarū,
ac discretor cogitationum
⁊ intentionum cordis. Et
non est vlla creatura inuisi
bilis in cōspectu eius, om-
nia autē nuda ⁊ aperta sūt
oculis ei⁹, ad quē nobis ser-
mo. Habentes ergo pontifi
cē magnū qui penetrauit ce
los Iesum filiū dei. teneā-
mus spei nostre confessionē
Nō em habemus pontificē
qui nō possit compati infir-
mitatibus nostris: tentatū
aūt per oīa pro similitudi-
ne absq; peccato. Ideamus
ergo cū fiducia ad throno
gratie eius: vt miam conse
quamur, ⁊ gratiā inueniā-
mus in auxilio oportuno.

¶ Feria quinta. Ex primo Regum. Lectio prima.

SVrrexit ergo Jona-
thas a mensa in ira fu
rore, ⁊ non comedit in die
calendarū secunda panem.
Contristatus est em super
Dauid. eo quod cōfudisset
eū pater suus. Cumq; illuc
isset mane, venit Jonathas
in agrū iuxta placitum Da
uid, ⁊ puer paruulus cū eo.
Et ait ad puerū suū: Vade
⁊ affer mihi sagittas quas
ego iacio. Cumq; puer cu-
curriset, iecit aliam sagittā
trans puerū. Venit itaque
puer ad locum iaculi, quod
miserat Jonathas: ⁊ clama
uit Jonathas post tergum
pueri, ⁊ ait: Ecce ibi est sa-
gitta porro vltra te. Clama
uitq; iterū Jonathas post
tergum pueri, dicēs: Festi-
na velociē, ne steteris. Col-
legit autē puer Jonathe sa
gittas, ⁊ attulit ad dñm su
um: ⁊ ād ageretur penitus
ignorabat. tm̄modo em Jo
nathas ⁊ Dauid rem nouē
rāt. Dedit ergo Jonathas
arma sua puero, et dixit ei:
Vade ⁊ defer in ciuitatem.
Cūq; abisset puer surrexit
Dauid de loco qui ꝺgebat
ad austrū, ⁊ cadens pronus
in terrā, adorauit tertio: et
osculantes se alterutrū, fle-
uerunt pariter: Dauid autē
amplius. Dixit ergo Jona
thas ad Dauid: Vade i pa-
ce quecūq; iurauimus am-
bo in nomine dñi dicentes:
Dñs sit inter me ⁊ te et in
ter semē meum
vsq; in sempiternū. Et sur-
rexit Dauid et abiit: Jo
nathas ingressus est ci- ca.21
uitatem. ¶ Venit autē Da
uid in Nobe ad Achimelech
sacerdotē: ⁊ obstupuit Achi

melech, eo qō venisset Da-
uid. Et dixit ei: Quare tu
solus & nullus est tecū? Et
ait Dauid ad Achimelech
sacerdotē: Rex præcepit mi-
hi sermonē & dixit: Nemo
sciat rē, propter quā missus
es a me, & cuiusmodi præce-
pta tibi dederim: nam & pue
ris meis condixi in illum &
illum locum. Nunc ergo si
quid habes ad manum vel
quinq; panes, da mihi, aut
quicquid inueneris. Et re-
spōdēs sacerdos ad Dauid,
ait illi. Non habeo laicos
panes ad manum, sed tan-
tū panē sanctum: si mundi
sunt pueri maxime a mulie
ribus. Et respondit Da-
uid sacerdoti & dixit ei: Ēh
demū de mulieribus agit,
cōtinuimus nos ab heri et
nudiustertius, qñ egredie-
bamur, & fuerunt vasa pue
rōrū sancta: porro via hec
polluta est, sed & ipsa hodie
sanctificabitur in vasis. De
dit ergo ei sacerdos sanctū
cartū panem, neq; enim erat
ibi panis, nisi tātum panes
propositionis, qui sublati
fuerant a facie domini, vt
ponerentur panes calidi.

¶ Epistola Pauli ad He-
breos. Lectio secunda.

OMnis nāq; pontifex
ex hominibus assum
ptus pro hominibus consti
tuit in ijs que sunt ad deū:
vt offerat dona & sacrificia
pro peccatis: qui condolere
possit ijs qui ignorāt et er-
rāt: qñ & ipse circundatus
est infirmitate: & propterea
debet, quemadmodū pro po
pulo, ita etiā & pro semetip-
so offerre pro peccatis. Nec
quisquam sumit sibi hono-
rē, sed q̄ vocatur a deo, quē
admodū & Aarō. Sic & chri
stus nō semetipsum clarifi-
cauit vt pontifex fieret: sed
qui locutus est ad eum: Fi
lius meus es tu, ego hodie
genui te. Quēadmodum &
in alio loco dicit: Tu es sa-
cerdos in eternum secundū
ordinē Melchisedec. Qui
in diebus carnis sue, preces sup
plicationes q; ad eum q̄ pos-
sit illum salū facere a mor
te, cum clamore valido & la-
chrymis offerens exaudi-
tus est pro sua reuerentia.
Et quidem cum esset filius
dei, didicit ex ijs que passus
est, obedientiam, & consum
matus, factus est omnibus
obtemperantibus sibi, cau-
sa salutis eterne, appellatus
a deo pontifex iuxta ordinē
Melchisedec. De quo nobis
grandis sermo & interpreta
bilis ad dicendum: quoniā
ibeciles facti estis ad audi-
endum. Etenim cum debe-
retis magistri esse propter

ꝑpus rursum indigetis vt vos doceamini que sint elementa exordij sermonū dei: & facti estis quibus lacte opus sit,nō solido cibo. Omis enī qui lactis est particeps, expers est sermonis iustitie,paruulus enī est. Perfectorum autem est solidus cibus, eorum qui ꝓpter ipsam cōsuetudine exercitatos habent sensus ad discretionē boni & mali.

℣ Feria.iexta. Exōmo Regum. Lectio ꝓma.

Erat aūt ibi vir quidam de seruis Saul, in die illa intus in tabernaculo dñi,& nomē eius Doeg Idumeus, potentissimus pastorū Saul. Dixitq; autē Dauid ad Achimilech: Si habes hic ad manum hastā aut gladiū? da gladiū meū, & arma mea non tuli mecū: sermo enī regis vrgebat. Et dixit sacerdos: Ecce gladius Goliath Philisthei,quē percussisti in valle terebinthi, est inuolutus pallio post ephod:si istū vis tollere,tolle, neq; enī hic est alius absq; eo. Et ait Dauid: Non est huic alter similis: da mihi eū. Surrexit itaq; Dauid, et fugit in die illa a facie Saul & venit ad Achis regē Geth Dixitq; serui Achis ad eū: Nūqd nō iste ē Dauid rex terre? nōne huic cantabant ꝙ chorꝫ dicentes: Percussit Saul mille, & Dauid decem millia? Posuit aūt Dauid sermōes istos in corde suo,& extimuit valde a facie Achis regis Geth. Et imutauit os suū coram Achis,& collabebat inter manus eorū: & impingebat i ostia porte,defluebāt q; saliue eius in barbā: Et ait Achis ad seruos suos: Vidistis hominē insanū,quare adduxistis eū ad me? An rerū aūt nobis furiosi,qđ intro duxistis istū, vt fureret me ꝓsente: Hiccine ingrediet̄ur domum meam?

℣ Epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Quapropter intermittentes inchoationis Christi sermonē, ad ꝑfectionē feramur,non rursum fundamentū pēnitētie ab operibus mortuis et fidei ad deū, baptismatū doctrine impositiōis q; manuū, ac resurrectiōis mortuorū,& iudicij eterni. Et hoc faciem⁹,si dē⁹ permiserit deꝰ. Impossibile enī est eos q; semel sūt illuminati, gustauerūt etiā donū celeste,& participes facti sūt spūs sancti, gustauerūt nihilominꝰ bonū dei vbū, virtutes q; seculi venturi, & ꝓlapsi sūt: rursus

reuocari ad pfitiã, etiãsi cu-
ñigẽtes ũbimetipis filium
dei, ẽ ostentui habẽtes. Ter
ã efi sepe veniẽtẽ sup se bi
bẽs imbzẽ, ẽ germinãs her
bã oppzturia illis a ꝯbus
colitur, accipit benedictionẽ
a deo: pferens autẽ spinas
ac tribulos, reproba est, et
maledicto pximia cuius cõ
sumatio in cõbustionem.
Cõfidimus aũt de vobis di
lectissimi meliora ẽ vicinio-
ra saluti, tametsi ita loqui-
mur. Non em iniustus de-
us, vt obliuiscatur opis ve
stre ẽ dilectiõis quã ostendi
stis in noie ipsius, q̃ mini-
strastis sanctis ẽ ministra-
tis. Cupimus aũt vnũquẽ
q̃ vestrũ eandẽ ostẽtare so-
licitudinẽ, ad expletionem
spei vsq̃ in finẽ, vt non se-
gnes efficiamini, verũ imi-
tatores eorũ q̃ fide ẽ patiẽ-
tia hereditabũt pzomissio-
nes. Abzahe namq̃ pzomit
tens deus: qm neminẽ ha-
buit per quẽ iuraret maio-
rẽ, iurauit per semetipsum,
dicẽs: Nisi bñdicẽs benedi
cã te: ẽ multiplicans multi-
plicabo te. Et sic lõganimi-
ter ferẽs, adeptus est repzo
missionẽ. Homes em per ma
iorẽ se iurãt: ẽ ois cõtrouer
sie eorũ finis ad cõfirmatio
nẽ est iuramentũ. In quo
abũdãtius volẽs deus ostẽ
dere pollicitatiõis heredib⁹
immobilitatẽ cõsilij sui, in-
terpolauit iusurandõ: vt p
duas res immobiles ꝯbus
impossibile est mẽtiri deum
fortissimũ solatiũ habeam⁹
qui cõfugimus ad tenendã
pzopositã spem, quam sicut
ancorã habemus animẽ tu
tam ac firmã ẽ incedentem
vsq̃ ad interioza velaminis,
vbi pcursor p nobis introiit
Jesus, scõm ordinẽ Melchise
dec põtifex factus ineternũ.

¶ Sabbato ex. 1. Regũ. I.

HAbũit ergo Dauid in-
de, ẽ fugit in spelũcã Cap. 22.
Odollã. Mõ cũ audissent
fratres eius ẽ ois domus pa
tris eius, descenderunt ad
eũ illuc. Et cõueneũt ad eũ
omnes q̃ erant in angustia
cõstituti, ẽ oppressi ere alie-
no, ẽ amaro animo ẽ factus
est eorũ pzinceps: fuerunt q̃
cum eo quasi quadringenti
viri. Et profect⁹ est Dauid
inde in Malpha, q̃ est Mo-
ab, ẽ dixit ad regem Moab:
Maneat oro pater meus et
mater mea vobiscum, donec
sciã ꝺ faciat mihi deus. Et
relicto eos apũd faciẽ regis mo
ab mãserũtq̃ apũd eũ cũctis
diebus ꝯbus Dauid fuit
in pzesidio. Dixitq̃ Gad p-
pheta ad Dauid, Noli ma-
nere in pzesidio, proficiscere
re, ẽ vade in terram Juda.

Et prochectus est Dauid, et venit in saltū Hareth. Et audiuit Saul qđ apparuisset dauid, & viri q̄ erāt cū eo Saul aūt cum maneret in Gabaa, & esset in nemore q̄ est i Rama, hastā manu tenēs cunctiq̄ serui eius circūstarēt eū, ait ad seruos suos qui assistebant ei: Audite me nunc filij Jemini: nūquid oibus vobis dabit filius Jsai agros, & vineas, & vniuersos vos faciet tribunos, & centuriones: qm̄ conspiraſtis oēs aduersum me, & est qui mihi renūtiet, maxime cū et filius meus fed⁹ inierit cum filio Jsai? Non est qui vicem meam doleat ex vobis nec qui annuntiet mihi: eo qđ suscitauerit filius meus seruū meū aduersum me, insidiātē mihi vsq̄ hodie. Rūdens aūtē Doeg Jdumeus qui assistebat, et erat primus inter seruos Saul: Vidi nāt filiū Jsai in Nobe apud Achimelech filium Achitob: Qui cōsuluit pro eo dñm & cibaria dedit ei: sed & gladiū Goliath Philisthei dedit illi.

℣ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

ca.7. Hic erat Melchisedec, rex Salem, sacerdos dei summi, q̄ obuiauit Abrahe regresso a cede regū, & benedixit ei, cui & decimas omnium diuisit Abrahā: primū quidē qui interpretatur rex iustitie: deinde aūt & rex Salē, qđ est rex pacis sine patre sine matre, sine genealogia neq̄ initiū dierū, neq̄ finē vite habens, assimulatus aūt filio dei, manet sacerdos in perpetuum. Intuemini autē quantus ūt hic, cui & decimas dedit de principuis Abraham patriarcha. Et qui dem de filijs Leui sacerdotium accipientes, mandatū habent decimas sumere a populo secundū legē, id est a fratribus suis, quanquā & ipsi exierint de lumbis Abrahe. Cuius aūt generatio non annumerat in eis, decimas sumpſit ab Abrahā, & hunc qui habebat repromissiones benedixit. Sine vlla aūt contradictione, qđ minus est, a meliore benedicitur. Et hic quidē decimas morientes homines accipiunt, ibi aūt contestatur quia viuit. Et (vt ita dictū sit) per Abrahā et Leui qui decimas accipit decimatus est: adhuc enī in lumbis patris erat: qñ obuiauit ei Melchisedec. Si ergo consummatio p̄ sacerdotiū Leuitic̄ū erat (populus enī sub ipso legē accepit) qđ adhuc necessariū fuit scōm ordinē

Melchisedec aliū surgere sa
cerdotem, ꝛ non secundū or
dinē Aaron dici? Translato
enī sacerdotio, necesse est vt
ꝛ legis translatio fiat. In q̄
enī hec dicuntur de alia tri-
bu est, de qua nullus altario
pñsto fuit. Manifestum est
enī qđ ex Juda ortus sit do
minus noster: in qua tribu
nihil de sacerdotibus Moy
ses locutus est. Et amplius
adhuc manifestū est: si scōm
similitudinem Melchisedec,
surgat alius sacerdos, qui
nō secundum legē mandati
carnalis factus est, sed scōm
virtutem vite inſolubilis.
Cōtestatur enī. Mīn tu es
sacerdos ineternū, secundū
ordinē Melchisedec. Reprō
batio quidē fit pcedentis
mandati: propter infirmita
tem eius ꝛ inutilitatē, nihil
enī ad perfectū adduxit lex,
introductio vero meliozis
spei, per quā proximam⁹ ad
deū. Et quātum est nō sine
iureiurando (alij quidē sine
iureiurando sacerdotes facti
sunt: hic aūt cū iureiurādo
per eū qui dixit ad illū, Ju-
rauit dñs ꝛ nō penitebit eū
tu es sacerdos ineternū) in
tantum meliozis testamēti
sponsor factus est Jesus.

Dñica decimaterta post Pentecosten. Ex primo Regū. Lectio prima.

Illit ergo rex ad accer
sendū Achimelech sa
cerdotē filiū Achitob, ꝛ om
nem domū patris eius sacer
dotū, qui erant in Nobe, q̄
vniuersi venerūt ad regem.
Et ait Saul: Audi fili Achi
tob. Qui respondit: Prsto
sum domine. Dixitq; ad eū
Saul: Quare cōiurastis ad
uersum me tu ꝛ filius Jsai,
ꝛ dedisti ei panes ꝛ gladiū ꝛ
consuluisti pro eo dñm, vt
cōsurgeret aduersum me in
sidiator vsq; hodie perma-
nēs? Rndens q; Achimelech
regi ait: Et quis in omnib⁹
seruis tuis, sicut Dauid fi-
delis, ꝛ gener regis, ꝛ pergens
ad imperiū tuū, ꝛ gloriosus
in domo tua? Nūquid hodie ce-
pi pro eo cōsulere dñm? ab-
sit hoc a me ne culpicet rex
aduersus seruū suū quicquā
huiusmodi, in vniuersa domo
patris mei, nō enī sciuit ser-
uus tuus quicquā sup hoc
negotio, vel modicū vel grā
de. Dixitq; rex: Moriere mo-
rieris Achimelech tu, ꝛ om-
nis domus patris tui. Et ait rex
emissarijs, qui circūstabant
eū: Conuertimini, ꝛ interfi
cite sacerdotes dñi, nā ma-
nus eorū cū Dauid est: sciē
tes q; fugisset, ꝛ non indica
uerūt mihi. Noluerūt autē
serui regis extendere man⁹
suas in sacerdotes dñi. Et

ait rex ad Doeg: Cõuertere tu & irrue in sacerdotes. Cõuersusq; Doeg Idumeus, irruit in sacerdotes, & trucidauit in die illa octoginta, quiq; viros vestitos ephod lineo. Nobe autẽ ciuitatem sacerdotum percussit in ore gladij, viros et mulieres, et paruulos, & lactãtes, bouẽq; & asinũ et ouẽ in ore gladij. Euadens autẽ vnus filius Achimelech filij Achitob, cuius nomẽ erat Abiathar, fugit ad Dauid, & annũciauit ei q occidisset Saul sacerdotes dñi. Et ait Dauid ad Abiathar. Sciebã in die illa quod cũ ibi esset Doeg Idumeus, prorsus dubio annuntiaret Sauli. ego sum reus oĩm animarũ domus pris tui. Mane mecũ, ne timeas si ds quesierit animã meã, queret & animam tuam, me cumq; seruaberis.

¶ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Alij quidẽ plures facti sunt sacerdotes, ideireo qõ morte prohiberent permanere: hic aũt eo quod maneat in eternũ, sempiternũ habet sacerdotiũ. Unde & saluare in perpetuũ potest accedẽtes per ipsum ad deũ, semper viuẽs ad interpellãdum pro nobis. Talis enim decebat vt nobis esset põtifex, sanctus, innocẽs, impollutus, segregatus a peccatoribus & excelsiõr celis factus, qui nõ habet necessitatẽ q̃ti die (quẽadmodũ sacerdotes) prius p̃ suis delictis hostias offerre: deinde p̃ populi: hoc enim fecit semel, se offerendo. Lex enim homines cõstituit sacerdotes infirmitatem hãs bentes: sermo aũt iuramẽti qui post legẽ est, filium in eternum perfectum.

Ca. 8

¶ Capitulũ autẽ super ea q̃ dicuntur. Talem habemus pontificẽ qui consedit in dextera sedis magnitudinis in celis: sanctorũ minister, & tabernaculi veri, qõ fixit dñs & non homo. Dis enim põtifex, ad offerendũ munera & hostias constituitur: vnde necesse est & hunc habere aliquid qõ offerat: si ergo esset sup terrã, nec esset sacerdos cũ essent qui offerrent scdm legẽ munera, qui exẽplari et vmbre deseruiũt celestium: sicut rẽspõsum est Moysi, cum cõsummaret tabernaculum Vide (inquit) omnia facito secundum exemplar quod tibi ostensũ est in mõte. Nũc aũt melius sortitus est ministerium: quanto & melioris testamenti mediator est, quod in melioribus repromissionibus sanctum est. Nã si illud prius culpa va-

ret non vltq; secundi lo-
cus inquireretur. Nitupe-
rans enim eos dicit: Ecce
dies veniũt, dicit dominus,
et consummabo super do-
mum Israel et super domũ
Juda testamentum nouũ,
non secundum testamentũ
quod feci patribus eorum
in die qua apprehendi ma-
num eorum vt educerem il-
los de terra Egypti: quoniã
ipsi non permanserunt in te-
stamento meo: & ego neglexi
eos dicit dominus: quia hoc
est testamentum quod dis-
ponam domui Israel post
dies illos dicit dñs. Dabo
leges meas in mentẽ eorum
& in corde eorum superscri-
bam eas: & ero eis in deum,
& ipsi erunt mihi in populũ:
& non docebit vnus quisque
proximũ suũ, et vnusquisq;
fratrem suum dicens: Co-
gnosce dominum: quoniam
omnes scient me a minore
vsq; ad maiorem eorum: da
propitius ero iniquitatib⁹
eorum, et peccatorum eorũ
iam non memorabor. Di-
cendo autem nouum vete-
rauit prius. Quod autem
antiquatur et senescit, prope
interitum est.

℣ Tertia lectio secundum Lucam.

IN illo tempore. Cum intraret Jesus in do-
mum cuiusdã principis pha
riseorum sabbato mãduca-
re panem, & ipsi obseruabãt
eum. Et ecce homo quidam
hydropicus erat ante illum.
Et reliqua.

℣ Homelia sancti Ambro-
sii episcopi.

QVaratur hydropic⁹ in
quo fluxus carnis, ex-
uberans animę grauabat of
ficia: spiritus extinguebat
ardorem, deinde docetur hu
militas, dũ in illo conuiuio
nuptiali appetentia loci su-
perioris arcetur. Clemẽter
tamen: vt per suasionis hu
militas, asperitatẽ coertio-
nis excluderet, ratio proficę
ret ad persuasionis effectũ, &
correctio emundaret effectũ.
Huic quasi proximo lumi-
ne humanitatis copulatur.
Que ita dominice sententie
diffinitione distinguitur si
in pauperes & debiles confe
ratur. Nam hospitalem esse
remuneraturis affectus a-
uaritie est. Postremo quasi
emerite militie viro contẽ-
nendarũ stipendium prescri
bitur facultatum, quod neq;
ille qui studijs intentus in-
seriorib⁹, possessiones sibi
terrenas coemit regnum ce
lorum possit adipisci, cum
dominus dicat: Vende om-
nia tua et sequere me. Im-
pio quippe licite est huius

mundi bona concupiscere. Unde & redeptor intra pharisei domū hydropicū curat & cū contra auaritiā disputaret scriptū est. Iudiebant aūt hec oia Pharisei q erāt auari.et deridebant illum. Quid ergo est q intra Pharisei domū hydropicus curatur? nisi q per alterius egritudinē cognoscis, in altero exprimitur egritudo cordis. Oratio.

Ua nos quesumus dne gratia semper et pueniat & sequatur, ac bonis operibus iugiter prestet esse intentos: per.

¶ Feria secunda. Ex primo Regum. Lectio prima.

Ca.23 At annūtiauerūt Dauid, dicētes: Ecce philisthīm oppugnāt Ceilā et diripiunt areas. Consuluit ergo Dauid dñm dicēs, Nū vadā, & pcutiā Philistheos istos? Et ait dñs ad Dauid Vade et percuties Philistheos, & Ceilam saluabis. Et dixerūt viri qui erāt cū Dauid, ad eū: Ecce nos hic in Judea cōsistentes timemus: quāto magis si ierim⁹ in Ceilā aduersum agmina Philisthinoz? Rursum ergo Dauid cōsuluit dominū Qui rndens ait ei: Surge & vade in Ceilā: ego em tradam Philistheos in manu tua. Abiit ergo Dauid, & viri eius in Ceilā & pugnauit aduersum Philistheos, & abegit iumēta eoz, & pcussit eos plaga magna, & saluauit Dauid habitatores Ceile. Pozro eo tēpore quo fugiebat Abiathar filius Achimelech ab Dauid in Ceilam, ephod secū habēs descendebat. Nunciatū est aūt Saulī qō venisset Dauid in Ceilam, et ait Saul: Tradidit eū dñs in manus meas, cōclusus q est introgressus vbem in qua pozte & sere sūt. Et precepit Saul oī populo vt ad pugnā descenderet in Ceilā, & obsideret Dauid & viros eius. Quod cū Dauid resciisset quia ppararet, ei Saul clam malum, dixit ad Abiathar sacerdotē: Applica ephod. Et ait Dauid: Dñe deus Israel, audiuit famam seruus tuus quod disponat Saul venire in Ceilā, vt euertat vrbē pzopter me. Si tradēt me viri Ceile in manus ei⁹? Et si descēdet Saul sicut audiuit seruus tuus? dñe deus Israel indica seruo tuo. Et ait dñs: Descendet. Dixitq; Dauid: Si tradent me viri Ceile, & viros q sūt mecū in manū Saulī? Et dixit dñs: Tradēt. Surrexit ergo Dauid & viri eius quasi sexcenti, et egressi de

Tella, huc atque illuc vagabantur incerti.

¶ Epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Habuit quidē et prius iustificationes cultus & sanctū seculare. ¶ Tabernaculū enī factū est primum in quo erant candelabra, et mensa, & propositio panum, que dicitur sancta. Post velamentū aūt scdm tabernaculū, quod dicitur sancta sanctorū, aureū habēs thuribulum, & arcā testamenti circūtectā ex omni parte auro, in qua urna aurea habēs mānna, & virga Aaron que fronduerat, & tabule testamenti superq; eā erāt Cherubim gloriē obumbrātia propitiatorij: de quibus nō est modo dicendū per singula. His vero ita cōpositis, in prīori quidē tabernaculo semp introibant sacerdotes, sacrificiorū officia cōsummantes: in secundo aūt semel in āno solus pontifex non sine sanguine quē offerret pro sua & populi ignorātia: hoc significāte spū sancto, nondū pro palata esse sanctorū viā, adhuc prīore tabernaculo habēte statū, que parabola est tēpis instantis: iuxta quā munera & hostie offeruntur que non possunt iuxta conscientiā perfectū facere seruientē, solūmodo in cibis, & in potibus, et in variis baptismatib⁹ & iustitijs carnis vsq; ad tēpus correctionis impositis. Christus aūt assistens pontifex futurorum bonorū, peramplius & perfectius tabernaculum nō manufactum id est, non huius creationis, neq; per sanguinē hirrorū aut vitulorū, sed per proprīū sanguinē introiuit semel in sancta, eterna redēptione inuēta, si enī sanguis hirrorū & taurorū & cinis vitule asperſus, inquinatos sanctificat ad emūdationē carnis: quāto magis sanguis Christi qui per spiritū sanctū semetipsum obtulit immaculatū deo, emūdauit conscientiā nostrā ab operibus mortuis ad seruiendū deo viuēti? Et ideo noui testamēti mediator est vt morte intercedente, in redēptionē earū pzeuaricationum que erāt sub prīori testamento, repromissionē accipiāt, qui vocati sunt, eterne hereditatis. Vbi enim testamentum, mors necesse est intercedat testatoris. Testamentū enī in mortuis confirmatū est, alioqn nondū valet, dū viuit qui testatus est. Vnde nec prīmū quidē sine sanguine dedicatū est. Lecto enī omni mandato le

gis a Moyse vniuerso pplo, accipiēs sanguinē vitulorū & hircorū cū aqua & lana coccinea & hyssopo ipsum quoq; libr̄ & omnē populū aspersit dicēs: Hic sanguis testamēti qđ mandauit ad vos deꝰ. Etiam tabernaculum, & omnia vasa ministerij, sanguine similiter aspersit. Et omnia pene in sanguine, secundum legem mundantur, & sine sanguinis effusione non fit remissio.

℣ Feria tertia. Ex primo Regum. Lectio prima.

NUntiatū q̄ est Sauli qđ fugisset Dauid de Ceila & saluatus esset: quā obrē dissimulauit exire. Morabatur aūt Dauid in deserto in locis firmissimis, manſitq; in monte solitudinis Ziph, in mōte opaco: quērebat eū tamen Saul cunctis diebus, & nō tradidit eū dominus in manus eius. Et vidit Dauid quod egressus esset Saul vt quereret animā eius. Porro Dauid erat in deserto Ziph in sylua. Et surrexit Jonathas filiꝰ Saul, & abiit ad Dauid in sylua, & cōfortauit manus eiꝰ in deo, dixitq; ei: Ne timeas neq; inueniet te manꝰ Saul pr̄is mei, & tu regnabis sup Jſrael, & ego ero tibi secundus, sed & Saul pater meus scit hoc. Percussit ergo vter que fedꝰ cozā dño: manſitq; Dauid in sylua Jonathas aūt reuersus est in domum suā. Ascenderūt aūt Ziphei ad Saul in Gabaa, dicētes: Nonne Dauid latitat apud nos in locis tutissimis sylue, in colle Hachile q̄ est ad dexterā deserti? Nunc ergo sicut desiderauit anima tua vt descenderes, descende: nostrū aūt erit vt tradamus eū in manus regis. Dixitq; Saul: Benedicti vos a dño quia doluistis vicē meam. Abite ergo ozo & diligētius pr̄eparate, & curiosius agite & cōsiderate locū vbi sit pes eius vel quis viderit eū ibi recogitat eū de me, qđ calliderit ei. Considerate & videte omnia latibula eius, in quibus absconditur, & reuertimini ad me ad rē certā vt vadam vobiscū, quod si etiam in terrā se obtruxerit, perscrutaboz eum in cūctis millibus Juda.

℣ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

NEcesse est ergo exemplaria quidem celestiū his mundari, ipsa autem celestia, melioribus hostijs q̄ istis. Non enim in manufacta sancta Jesus introiuit exemplaria verozum: sed in ipsum celum, vt appareat

nunc vultui dei pro nobis. Nec vt sepe offerat semetipsum, quēadmodum pontifex intrat in sancta per singulos annos in sanguine alieno (Alioquin oportebat eum frequenter pati ab origine mundi) Nunc autem semel in consummationem seculorum ad destitutionē peccati per hostiā suam apparuit. Et quemadmodum statutum est hominibus semel mori, post hoc autem iudicium: Sic & Christus semel oblatus est ad multorū exhauriēda peccata: secundo sine peccato apparebit omnibus expectantibus se in salutem. ¶ Umbram enim habens lex futurorum bonorum, non ipsam imaginē rerum: per singulos annos eisdem ipsis hostijs quas offerunt indesinenter, nunq̄ potest accedentes perfectos facere: alioquin cessassent offerri, eo quod nullam haberent vltra conscientiā peccati cultores semel mundati, sed in ipsis commemoratio peccatorū per singulos annos fit, impossibile enim est, sanguine taurorū & hircorum auferri peccata. Ideo ingrediens mundum dicit: Hostiam & oblationem noluisti: corpus autem aptasti mihi, Holocaustomata et pro peccato, non tibi placuerunt. Tūc dixi: Ecce venio, In capite libri scriptum est de me, vt faciam deus voluntatem tuam. Superius dicens: Quia hostias, & oblationes & holocaustomata, et pro peccato noluisti, nec placita sunt tibi que secundū legem offeruntur, tunc dixi: Ecce venio vt faciam deus voluntatem tuā: aufert primum vt sequēs statuat. In qua voluntate sanctificati sumus per oblationem corporis Jesu Christi semel. Et omnis quidem sacerdos ꝓsto est quotidie ministrans, & eadem sepe offerens hostias que non possunt auferre peccata: hic autē vnā pro peccatis offerens hostiā in sempiternum sedet in dextera Dei, de cetero expectans, donec ponātur inimici eius scabellum pedū eius. Una enim oblatione, consummauit in sempiternum sanctificatos.

¶ Feria quarta. Ex primo Regum. Lectio prima.

Hec illi surgentes abierunt in Ziph ante Saul, Dauid autem & viri eius erant in deserto Maon, in campestribus ad dexteram Jesimon. Iuit ergo Saul et socij eius ad querē dum eum, & nuntiatum est

Dauid statimq; delcēdit ad
petrā ⁊ versabat in deserto
Maon,qō cū audisset Saul
persecutus est Dauid in de-
serto Maon. Et ibat Saul
ad latꝰ montis ex parteꝫ vna
Dauid aūt ⁊ viri eius erāt
in latere montis ex parte al
tera:pozro Dauid desperā-
bat se posse euadere a facie
Saul:itaq; Saul ⁊ viri eiꝰ
in modum cozone cingebāt
Dauid,⁊ viros eius vt cape
rēt eos. Et nūtius venit ad
Saul,dicēs. Festina ⁊ veni,
qm̄ infudert se Philisthīm
super terram. Reuersus est
ergo Saul delistens psequi
Dauid,⁊ perrexit in occur-
sum Philisthinozū:propter
hoc vocauerunt locū illum
petram diuidentem.

ca.24 ¶ Ascendit ergo Dauid inde
⁊ habitauit in locis tutissi-
mis Engaddi. Cūq; reuer-
sus esset Saul, postquā per
secutus est Philistheos, nū
tiauerunt ei dicentes: Ecce
Dauid in deserto est Engad
di. Assumēs ergo Saul tria
millia electozū virozū ex oī
Israel,perrexit ad vestigan
dum Dauid ⁊ viros eiꝰ etiā
super abruptissimas petras
ꝫ solis ibicibus peruie sunt
Et venit ad caulas ouium,
ꝫ se offerebāt viāti: eratq;
ibi spelunca, quā ingressus
est Saul, vt purgaret ven-
trē pozro Dauid ⁊ viri eius
in interioze parte spelūce la
tebāt. Et dixerūt serui Da
uid ad eū: Ecce dies de qua
locutus est dñs ad te: Ego
tradā tibi inimicū tuum vt
facias ei sicut placuerit in
oculis tuis. Surrexit ergo
Dauid,⁊ pscidit ozā chla
mydis Saul silenter. Post
hec percussit coz suū Dauid
eo qō absciderat cozam chla
mydis Saul. Dixitq; ad vi
ros suos: Pzopitiꝰ sit mihi
dñs ne faciā hāc rē domino
meo Chzisto dñi vt mittā
manū meā in eū,da Chzistꝰ
dñi est. Viuit dñs,quia nisi
dñs percusserit eū, aut dies
eius venerit vt moziat̄,aut
descendēs in pzeliū perierit:
pzopitiꝰ mihi sit dñs vt nō
mittā manū meā in chzistū
dñi. Et confregit Dauid vi
ros suos sermonibus,⁊ nō
permisit eos vt consurge-
rent in Saul.

¶ Ex epistola Pauli ad He
bzeos. Lectio secunda.

Ontestatur autēnos
⁊ spiritꝰ sanctus,post-
quā eīm dixit. Hoc aūt testa
mentū qō testaboz ad illos,
post dies illos,dicit dominꝰ
Dabo leges meas in cozdi-
bus eozū,⁊ in mentibꝰ eoz
inscribā eas,⁊ peccatozum,
⁊ iniquitatū eozū iam nō re
cozdaboz amplius. Vbi aūt

hozū remissio, iā non est ob latio pro peccato. Habentes itaq; fratres fiduciā in introitu sanctozū in sanguine Yhesu Christi, quam initiauit nobis viā nouā & viuentē per velamen, id est, carnē suam, & sacerdotē magnū sup domum Dei, accedimus vero corde in plenitudine fidei, aspersi cozda a conscientia mala, & abluti cozpus aqua mūda, teneamus spei nostre cōfessionē indeclinabilē: fidelis enim est qui repzomisit, & cōsideremus inuicē in pzouocationem charitatis & bonorum operum, non deserētes collectionē nostrā sicut consuetudinis est quibusdā, sed consolantes, & tanto magis quanto videritis appzopinquātem diem. Voluntarie enim peccātibus nobis post acceptā notitiam veritatis, iā non relinquitur pro peccatis hostia, terribilis autē quedam expectatio iudicij & ignis emulatio, que cōsumptura est aduersarios. Irritam quis faciēs legē Moysi sine vlla miseratione, duob⁹ vel tribus testibus mozitur quanto magis putatis deteriora mereri supplicia qui filium Dei conculcauerit, et sanguinē testamenti polluerit, in quo sanctificatus est, et spiritui gratie contumeliam fecerit? Scimus enī qui dixit Mihi vindictam & ego retribuam. Et iterum: Judicabit dñs populum suum. Horrendū est incidere in manus Dei viuentis. Rememozamini aūtem pristinos dies, in quib⁹ illuminati, magnū certamē sustinuistis passionū, & in altero quidē oppzobrijs et tribulationibus spectaculū facti, in altero aūt locij taliter conuersantiū effecti. Nā et vinctis compassi estis, & rapinam bonozum vestrozum cum gaudio suscepistis, cognoscentes vos habere meliozem & manentem substantiam: Nolite itaq; amittere confidentiā vestram: q̄ magnā habet remunerationē. Patiētia enim vobis necessaria est, vt voluntatē Dei facientes, repoztetis pmissionem. Adhuc enim modicum aliquantulum q̄, q̄ venturus est veniet et non tardabit: iustus autem meus ex fide viuit: qđ si subtraxerit se nō placebit anime mee Nos autem nō sumus subtractionis filij in perditionem: sed fidei in acquisitionem anime.

¶ Feria quinta ex primo Regum. Lectio prima.

Pozro Saul exurgens de spelūca pgebat cepto

itinere. Surrexit autē Dauid post eum, et egressus de spelunca, clamauit post tergum Saul, dicens: Domine mi rex. Et respexit Saul post se, & inclinans se Dauid pronus in terram adorauit, dixitq; ad Saul. Quare audis verba hominū loquentium? Dauid querit malū aduersum te. Ecce hodie viderunt oculi tui quod tradiderit te dñs in manu mea in spelunca, & cogitaui vt occiderē te, sed pepercit tibi oculus meus: dixi enim. Non extendā manū meā in dñm meum, quia christus dñi est. Quin potius pater mi, vide & cognosce oram chlamydis tue in manu mea, qñ cū precinderem summitatem chlamydis tue, nolui extendere manum meā in te. animaduerte, & vide, qñ nō est in manu mea malum, neq; iniquitas, neq; peccaui in te tu autem insidiaris anime mee, vt auferas eam. Iudicet dominus inter me et te & vlciscatur me dominus ex te: manus autem mea non sit in te. Sicut et in prouerbio antiquo dicitur. Ab impijs egredietur impietas: manus ergo mea non sit in te. Quem persequeris rex Israel? quē persequeris canem mortuum persequeris pulicem vnum. Sit dñs iudex, & iudicet inter me & te & videat et iudicet causam meam, & eruat me de manu tua. Cum autē complesset Dauid loquens sermones huiusce modi ad Saul, dixit Saul: Nūquid vox hec tua est fili mi Dauid? Et leuauit Saul vocem suam, & flenuit, dixitq; ad Dauid: Iustior es tu, quam ego: tu enim tribuisti mihi bona, ego autē reddidi tibi mala. Et tu indicasti hodie que feceris mihi bona: quomodo tradiderit me dñs in manū tuā, et non occideris me. Quis enim cum inuenerit inimicū suum dimittet eū in via bona? Sed dñs reddat tibi veritatem hāc: pro eo quod hodie operat⁹ es in me. Et nunc quia scio quod certissime regnaturus es: et habebis in manu tua regnum Israel: iura mihi in dño ne deleas semē meum post me, neq; auferas nomen meum de domo patris mei. Et iurauit Dauid Sauli. Ibiit ergo Saul in domum suā: et Dauid, & viri eius ascenderunt ad tutiora loca.

¶ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda. Ca. 11.

Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non ap-

parentium. In hac enim te
stimonium consecuti sunt
senes. Fide intelligimus ap
tata esse secula verbo Dei,
vt ex invisibilibus visibilia
fierent. Fide plurimam ho
stiam Abel quam Cain ob
tulit Deo, per quam testimo
nium consecutus est esse iu
stus: testimonium perhiben
te muneribus eius Deo, et
per illam defunctus adhuc
loquitur. Fide Enoch trā
latus est ne videret mortē,
& non inueniebatur, qa trā
stulit illum deus: ante trā
lationem enim, testimoniū
habuit placuisse Deo. Sine
fide autē, impossibile est pla
cere Deo. Credere enī opor
tet accedentem ad Deū quia
est, & inquirentibus se remu
nerator sit. Fide Noe res
ponso accepto de ijs que ad
huc nō videbantur: metuēs
aptauit arcam in salutē do
mus sue, per quam dānauit
mundum, & iustitie que per
fidem est, heres est institut⁹.
Fide, qui vocauit Abraham
obediuit in locū exire quem
accepturus erat in heredita
tem, & exijt, nesciēs quo iret
Fide demorat⁹ est in terra
repromissionis tanquam in
aliena, in casulis habitando
cum Isaac & Jacob cohere
dibus repromissionis eius
dem. Expectabat enī funda
menta habentem ciuitatem
cuius artifex & conditor, dē⁹
Fide, & ipsa Sara sterilis vir
tutem in conceptione semi
nis accepit, etiam preter tē
pus etatis: quoniam fidelē
credidit esse eum qui repro
miserat. Propter quod & ab
vno orti sunt (et hoc emor
tuo) tanquam sydera celi in
multitudinem, & sicut arena
que est ad ozā maris innu
merabilis. Juxta fidem de
functi sunt omnes isti, non
acceptis repromissionibus:
sed a longe eas aspicientes
et salutantes, & confitentes
quia peregrini et hospites
sunt super terram. Qui enī
hec dicunt, significant se pa
triam inquirere. Et si quī
dem ipsius memmissent de
qua exierunt: habebant vti
que tempus reuertendi, nūc
autem meliozem appetunt,
id est celestem. Jdeo non cō
funditur deus vocari deus
eozum parauit enim illis ci
uitatem.

¶ Feria sexta. Ex primo Re
gum. Lectio prima.

Mortuus est autem Samuel, et congregatus est vniuersus Jsrael, et planxerunt eum et sepelierunt eum in domo sua in Ramatha. Consurgensque Dauid descendit in desertum Pharan. ca. 25.

Erat autē vir quidā in Solitudine Maon, et possessio eius in Carmelo, & homo ille magnus nimis: eratq; ei oues tria millia, & mille capre, & accidit vt tonderetur grex eius in Carmelo. Nomen autem viri illius erat Nabal, & nomen vxoris ei⁹, Abigail: eratque mulier illa prudentissima & speciosa: porro vir eius, durus: et pessimus & malitiosus, erat aūt de genere Caleb. Cum aūt audisset Dauid in deserto, quod tōderet Nabal gregē suum, misit decem iuuenes, & dixit eis, Ascēdite in Carmelū, et venietis ad Nabal & salutabitis eū ex nomine meo pacifice. Et sic dicetis. Sit fratribus meis et tibi pax & domui tue pax, & omnib⁹ quecūq; habes, sit pax. Audiui quod tonderent pastores tui qui erāt nobiscū in deserto: nunquā eis molesti fuimus. nec aliquando defuit quicq; eis de grege oī tēpore quo fuerunt nobiscū in Carmelo. Interroga pueros tuos, & indicabunt tibi. Nūc ergo inueniant pueri tui gratiā in oculis tuis, in die eñ bona venimus, quod cunq; inuenerit manus tua da seruis tuis, et filio tuo Dauid. Cūq; venissent pueri Dauid, locuti sunt ad Nabal omnia verba hec ex nomine Dauid: & fluerūt. Rūdens aūt Nabal pueris Dauid, ait, Quis est Dauid: & quis est filius Isai? hodie increueruut serui qui fugiūt dominos suos. Tollā ergo panes meos, & aquas meas & carnes pecor⁹, que occidi tonsoribus meis & dabo viris quos nescio vnde sint.

Epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Hide, obtulit Ibrahā Isaac: cū tentaretur & vnigenitum offerebat in quo susceperat repromissiones, ad quem dictum est. In Isaac vocabitur tibi semen arbitrans quia & a mortuis suscitare potens est Deus, vnde eū & in parabolam accepit. Fide et de futuris benedixit Isaac. Jacob & Esau Fide, Jacob moriens, singulos filios Joseph benedixit & adorauit fastigium virge eius Fide. Joseph moriens de profectione filiorū Israel memoratus est, & de ossibus suis mandauit. Fide, Moyses natus, occultatus est mēsibus tribus a parentibus suis, eo quod vidissent elegantem infantem, et non timuerunt regis edictū Fide, Moyses grandis factus, negauit se esse filium filie pharaonis: magis eligens affli-

gl cum populo Dei, quã tẽ-
poralis peccati habere iucun
ditatem, maiores diuitias
estimans, thesauro Egyp-
tiorum, improperiũ Christi
maiorem: aspiciebat enim in remune-
rationẽ. Fide, reliquit Egy
ptum, non veritus animosi
tatẽ regis, inuisibilẽ enim tan
quã videns sustinuit. Fide,
celebrauit pascha & sangui-
nis effusionẽ: ne qui vasta-
bat primitiua tangeret eos
Fide, transierunt mare ru-
brũ tanquã per aridam ter
ram, qõ experti Egyptij: de
uorati sunt. Fide: muri Je-
richo corruerunt, circumitu
dierũ septẽ. Fide, Raab me
retrix non periit cũ incredu
lis, excipiens exploratores
cum pace. Et quid adhuc di
cam? Deficiet enim me tẽpus
enarrantẽ de Gedeon, Ba-
rac, Sãson, Iephte, Dauid
Samuel, & prophetis: q̃ per
fidem vicerunt regna, opera
ti sunt iustitiam, adepti sũt
repromissiones, obturaue-
runt ora leonũ, extinxerũt
impetũ ignis, effugerũt aciẽ
gladij, conualuerunt de in-
firmitate fortes facti sunt in
bello, castra verterũt exterο
rũ, acceperũt mulieres de re
surrectione mortuos suos,
alij aũt distenti sunt: nõ sus
cipientes redẽptionẽ, vt me-
liorẽ inuenirẽt resurrectio-
nem. Alij vero ludibria & fla
bera experti, insuper & vin-
cula & carceres: lapidati sũt
secti sunt, tentati sunt, in oc
cisione gladij mortui sunt,
circumierunt in melotis, in
pellibus caprinis, egentes,
angustiati: afflicti: q̃bus di-
gnus nõ erat mũdus, in so-
litudinibus errãtes, in mõ
tibus & speluncis, & in cauer
nis terre. Et hi oẽs testimo
nio fidei probati, non accepe
runt repromissionẽ: deo pro
nobis melius aliquid proui
dente, vt non sine nobis cõ
summarentur.

¶ Sabbato ex. 1. Reg. 1. 1.

EGressi sunt itaq; pue
ri Dauid per viã suã,
& reuersi venerũt, & annun-
tiauerunt ei oĩa verba que
direrat Nabal. Tũc ait Da
uid pueris suis. Accingatur
vnusquisq; gladio suo. Et
accincti sunt singuli gladijs
suis, accinctusq; est & Dauid
ense suo: & secuti sũt Dauid
quasi quadringenti viri, pos
ro ducẽti remanserunt ad sar
cinas. Abigail aũt vxor Na
bal nuntiauit vnus de pue-
ris suis, dicẽs, Ecce Dauid
misit nũtios de deserto, vt
benedicerent dño nostro: et
auersatus est eos, homines
isti, boni satis fuerũt nobis
& non molesti, nec quicquã
aliquando perijt omni tem

ꝓze quo fuimus conuersati
cũ eis in deserto ꝓ muro
erãt nobis tã in nocte ꝙ in
die. oĩbus diebus ꝯbus pa-
uim⁹ apũ eos greges. Muã
ob rẽ cõsyderꝛa ⁊ recogita ꝺ
facias: qm̃ cõpleta est mali-
tia aduersum virũ tuum et
aduersum domũ tuã, ⁊ ipse
est filius Belial, ita vt nemo
possit ei loqui. Festinauit i-
gitur Abigail, ⁊ tulit ducen
tos panes, ⁊ duos vtres vi
ni, ⁊ quinq; arietes coctos, ⁊
quinq; sata polente, ⁊ centũ
ligaturas vue passe, ⁊ ducẽ-
tas massas caricarũ, ⁊ impo
suit sup̃ asinos, dixitq; pue
ris suis, Precedite me, ⁊ ec-
ce ego post tergum sequar
vos, viro aũt suo Nabal nõ
indicauit. Cũ ergo ascendis
set asinũ, ⁊ descẽderet ad ra
dicẽ mõtis, Dauid ⁊ viri ei⁹
descenderãt in occursũ eius
quibus ⁊ illa occurrit. Et
ait Dauid. Vere frustra ser
uaui oĩa que huius erãt in
deserto, ⁊ nõ perijt quicq̃ de
cunctis que ad eum pertine
bant, et reddidit mihi malũ
ꝓ bono. Hec faciat Deus
inimicis Dauid ⁊ hec addat
Si reliquero de omnibus q̃
ad ipsum pertinent vsq; ma
ne mingentem ad parietẽ.

℣ Ex epistola Pauli ad Hebreos.

Lectio secunda.

IDeoq; ⁊ nos tantã ha Ca. 12.
bentes impositam nu
bẽ testium ꝺeponẽtes omne
pondus, ⁊ circumstans nos
peccatũ per patientiã curra
mus ad ꝓpositũ nobis cer
tamẽ, aspicientes in authorẽ
fidei, ⁊ cõsummatorem Je-
sum: qui ꝓposito sibi gau
dio sustinuit crucẽ, confusio
ne contẽpta, atq; in dextera
sedis Dei sedet. Recogitate
eñ eum qui talẽ sustinuit a
peccatoribus aduersum se-
metipsum cõtradictionẽ, vt
ne fatigemini animis vẽis
deficientes. Nondũ eñ vsq;
ad sanguinẽ restitistis, ad-
uersus peccatũ repugnantes
⁊ obliti estis consolationis,
que vobis tãquam filijs lo-
quitur, dicens, Fili mi, noli
negligere disciplinam domi
ni: neq; fatigeris dum ab eo
argueris. Quẽ enim diligit
dñs castigat: flagellat autẽ
omnẽ filium quẽ recipit. In
disciplina perseuerate. Tã-
quam filijs, vobis offert se
deus quis eñ filius, quẽ nõ
coꝛripit pater? Quod si de
trã disciplinã estis, cui⁹ par
ticipes facti sunt omnes: er-
go adulteri ⁊ non filij estis.
Deinde patres quidem car
nis nostre, eruditores ha-
buim⁹, ⁊ reuerebamur eos,
num multo magis obtẽpe-
rabim⁹ patri spirituũ ⁊ vi-

nemus: Et illi quidē in tē-
pore paucorū dierum, secun-
dum voluntatē suam: eru-
diebant nos: hic autē ad id
quod vtile est in recipiendo
sanctificationem eius. Dis
autem disciplina in pzesenti
quidē videtur non esse gau
dij, sed merozis postea autē
fructum pacatissimū exerci-
tatis per eā, reddet iustitie.
Propter quod remissas ma
nus, & soluta genua erigite,
et egressus rectos facite pe-
dibus vestris: vt nō claudi-
cans quis erret: magis autē
sanetur. Pacē sequimini cū
omnibus: & sanctimoniam:
sine qua nemo videbit deū,
contēplantes ne quis desit
gratie Dei: ne qua radix a-
maritudinis sursum germi
nans impediat & per illā in
quinētur multi. Ne ds foz-
nicatoz aut pzophanus vt
Esau: q pzopter vnā escam
vendidit pzimitiua sua, sci-
tote enī quoniā & postea cu
piens hereditare benedictio
nem: reprobatus est, nō enī
inuenit penitentie locum:
quanquam cum lachzymis
inquisisset eam.

¶ Dñica.xvij post Pentecos
ten. Ex. 1. Regū. Lectio. 1.

QUm autē vidisset Abi
gail Dauid, festinauit
& descendit de asino: & pzoci
dit cozam Dauid super faciē
suam, & adozauit super terrā,
& cecidit ad pedes eius & dixit
In me sit dñe mi hec iniqui
tas: loquatur obsecro ancil
la tua in auribus tuis & au
di verba famule tue. Ne po
nat ozo dñs meus super virum istum iniquū
Nabal: quia secundū nomē
suum stultus est, & stultitia
est cum eo, ego autē ancilla
tua nō vidi pueros tuos do
mine mi, quos misisti. Nūc
ergo dñe mi viuit dominus
& viuit anima tua, q̄ pzohi-
buit te ne venires in sangui
nem, et saluauit manū tuā
tibi: et nunc fiant sicut Na
bal inimici tui: & qui q̄runt
domino meo malum. Qua
propter suscipe benedictionē
hāc, quā attulit ancilla tua
tibi dño meo, & da pueris q̄
sequuntur te dñm meū: Ju
fer iniquitatē famule tue:
faciēs enī faciet dñs tibi do
mino meo domū fidelē, q̄a
pzelia dñi dñe mi tu pzelia-
ris malitia ergo nō inuenia
tur in te omnibus diebus vi
te tue. Si enim surexerit ali
q̄s homo persequēs te & q̄-
rens animā tuā, erit anima
dñi mei custodita quasi in
fasciculo viuentiū apud do
minū deū tuū: pozro inimi
cozū tuozū anima rotabit,
quasi in impetu, et circulo
funde. Cum ergo fecerit

Dñs tibi dño meo oſa hec
que locutus eſt bona de te, ꝛ
conſtituerit te ducē ſup Iſ-
rael, non erit tibi hoc in ſin
gultū, ꝛ in ſcrupulū cordis
dño meo, quod effuderis ſā
guinē innoxium, aut ipſe te
vltus fueris, ꝛ cū benefece-
rit dñs dño meo, recordabe
ris ancille tue. Et ait Da-
uid ad Abigail, Benedictus
dñs deus Iſrael, qui miſit
te hodie in occurſum meum
ꝛ benedictū eloquiū tuū, et
benedicta tu, que prohibui-
ſti me hodie ne irem ad ſan-
guinē, ꝛ vleiſcerer me manu
mea. Alioquin viuit domi-
nus deus Iſrael qui prohi-
buit me ne malū facerē tibi:
niſi cito venifles in occurſū
mihi, non remāſiſſet Nabal
vſq; ad lucē matutinā min-
gens ad parietem. Suſcepit
ergo Dauid de manu eius
oſa que attulerat ei, dixitq;
ei, Vade pacifice in domum
tuā: ecce audiui vocē tuam,
ꝛ honorauī faciem tuam.

¶ Epiſtola Pauli ad He-
bræos. Lectio ſecunda.

Non enim accelliſtis
ad tractabilem mon-
tem ꝛ accenſibilem ignem, et
turbinem, ꝛ caliginem, ꝛ pro
cellam, et tube ſonum, ꝛ vo
cem verborū (quam qui au
dierunt, excuſauerunt ſe, ne
eis fieret verbum, Non eſſ
portabant, quod dicebatur.
Et ſi beſtia tetigerit mon-
lapidabitur. Et ita terribi-
le erat, quod videbatur Moy-
ſes dixit, Exterritus ſum,
ꝛ tremebundus. Sed acce-
ſiſtis ad Sion montem, ꝛ ci
uitatem Dei viuentis Ie-
ruſalem celeſtem, ꝛ multor
millium angelorū frequen-
tiam, ꝛ eccleſiam primitiuo
rum qui conſcripti ſunt in
celis, et iudicem omniū deū
et ſpiritus iuſtorum perfe-
ctorum, et teſtamenti noui
mediatorem Ieſum et ſan-
guinis aſperſionem melius
loquentem quam Abel. Vi
dete ne recuſetis loquentē.
Si enim illi non effugerūt
recuſantes eum qui ſup ter
ram loquebatur. multa ma
gis nos qui de celis loquen
tem nobis, auertimus, cuius
vox mouit terrā tunc: nunc
autem repromittit dicens.
Adhuc ſemel: ꝛ ego mouebo
non ſolum terram, ſed ꝛ ce-
lum. Quod autem adhuc
ſemel dicit: declarat mobi-
lium tranſlationem tan-
quam factorum, vt maneāt
ea que ſunt, immobilia. Ita
que regnum immobile ſuſci
pientes: habemus gratiam,
per quam ſeruiamus placen
tes deo cum metu ꝛ reuere
tia. Etenim Deus noſter,
ignis conſumens eſt.

℣ Charitas fraternitatis
maneat in vobis. Et hospi
talitatē nolite obliuisci, per
hanc em latuerūt quidā an
gelis hospicio receptis. Me
mentote vinctoz, tanq̄ si
mul vincti, & labozātiū tāq̄
& ipsi in cozpoze mozantes.
Honozabile connubiū in oi
bus & thozus immaculat⁹.
Fornicatozes em & adulte
ros iudicabit Deus. Sint
mozes sine auaritia, contē
ti psentibus: ipse em dixit
Non te deseram neq̄ dere
linquā ita vt cōfidenter di
camus. Dñs mihi adiutoz,
non timebo q̄d faciat mihi
hō. Memētote ppositoz um
vestroz, q̄ vobis locuti sūt
verbum dei, quoz intuen
tes exitū cōuersationis, imi
tamini fidē. Jesus Chꝛist⁹
heri & hodie: ipse & i secula.

℣ Tertio lectio sēm Mat.

IN illo tpe: Accesserūt
ad Jesum pharisei: et
interrogauit eū vnus ex eis
legisdoctoz tētās eū. Et rel.

℣ Homilia sancti Joannis
Otis auri.

QUemenet vt in mul
titudine vincerēt quē
ratiōe superare nō poterāt.
Veritate nudos se esse pzo
fessi sunt: q̄ multitudine se
armauerūt. Dicebant enim
apud se, Vnus loquat pzo
oibus, & oēs loquamur per
vnū. Ut si quidem vicerit:
oēs videamur vicisse, Si
aūt victus fuerit: vel solus
videatur cōfusus. O pha
risei q̄ oia pzopter hoīes co
gitatis & facitis, Pzimū q̄
dē venientes cum vno vin
cendi estis per vnū. Cū po
sito q̄a vno victo hoie non
intelligunt vos oēs esse vi
ctos? Nūquid cōscientie ve
stre non sentiunt se esse con
fusas? Leuis est em cōsola
tio q̄ in seipso confusus est
q̄ ab alīs ignozat. Interro
gauit Jesum vnus ex pha
riseis legis doctoz tētās eū,
Magister q̄ est mandatū
magnū in lege? Magistrum
vocat cuius non vult esse
discipulus. Simplicissim⁹
interrogatoz, & maligniss⁹
insidiatoz, de magno māda
to interrogat, q̄ nec minimū
obseruat. Ille em debet in
terrogare de maioze iustitia
q̄ tā minozē cōpleuit. Oro.

OMnipotens sempiter
ne deus, qui nos ex
hortaris vt pro inimicis
nostris oremus: et hoc
agentibus fidem se exau
diturum promittis: da
nobis quesumus dñe po
pulo tuo diabolica vi
tare contagia & te solū deū
pura mēte sectari. Per do.

Feria.ij.Ex.i.Regū. L.i.

FEcit aūt Abigail ad
Nabal: et ecce erat ei
conuiuiū in domo eius qua
si conuiuium regis, & coz Na
bal iucundū, erat em ebrius
nimis: & nō indicauit ei ver
bū pusillū aut grande vsq̄

mane, Diluculo autē cū di gessisset vinū Nabal, indicauit ei vxor sua ꝟba hec et emortuus est cor eius intrinsecus, & factꝰ est quasi lapis. Cūq; ptransissent decē dies, percussit dñs Nabal, & mortuus est. Mō cum audisset Dauid mortuū Nabal ait, Benedictus Dñs qui iudicauit causam opprobrij mei de manu Nabal, & seruū suū custodiuit a malo, & malitiā Nabal reddidit Dominus in caput eius. Misit ergo Dauid, et locutus est ad Abigail, vt sumeret eam sibi in vxorem. Et venerunt pueri Dauid ad Abigail in Carmelum: & locuti sunt ad eā, dicētes, Dauid misit nos ad te, vt accipiat te sibi in vxorē, Que cōsurgēs adorauit prona in terrā, et ait, Ecce famula tua sit in ancillā, vt lauet pedes seruorū dñi mei. Et festinauit, & surrexit Abigail, & ascēdit sup asinū, & quinq; puelle ierūt cū ea, peditisque eius, & secuta est nūtios Dauid & facta est illi vxor. Sed & Achinoā accepit Dauid de Jezrahel, & fuit vtraque vxor eius. Saul aūt dedit Michol filiā suā vxorē Dauid, Phalti, filio Lais, qui erat de Gallim.

℣ Ex epistola Pauli ad Hebreos. Lectio secunda.

Doctrinis varijs & peregrinis nolite abduci, Optimū est enī gā stabilire cor: nō escis q̄ nō profuerūt ambulātibꝰ in eis. Habemus altare: q̄ edere nō habent potestatē q̄ tabernaculo deseruiūt. Quor enī aīaliū infertur sanguis pro peccato in sancta per pontificē, horū corpora cremantur extra castra. Propter qđ & Jesus, vt sanctificaret p suum sanguinē populū, extra portā passus est. Exeamus igit ur ad eū extra castra, improperium eius portantes. Nō enī habemus hic manētem ciuitatem: sed futuram inquirimus. Per ipsum ergo offeramus hostiā laudis semp deo, id est fructū labiorum confitētiū nomini eius. Beneficētie autem & communicationis nolite obliui sci, talibus enī hostijs promeretur deus. Obedite prepositis vestris et subiacete eis, ipsi enī perui gilāt quasi rationē pro animabus vestris reddituri: vt cū gaudio hoc faciāt, & nō gemētes hoc enī non expedit vobis. Orate pro nobis, cōfidimus enī qđ bonā cōscientiā habemus: in omnibus bñ volētes cōuersari. Amplius aūt deprecor vos hoc facere, q̄ cele

tibus restituat vobis, Deus
aūt pacis q̄ eduxit de moz
tuis pastorē magnū ouiū i
sanguine testamēti eterni,
dñm nostrū Jesum chzistū,
aptet vos in omni bono, vt
faciatis eius volūtatē, faci
ens in vobis qđ placeat co
ram se per Jesum Chzistum,
cui est gloza in secula secu
lorū, Amen. Rogo aūt vos
fratres vt sufferatis vbum
solatij. Etem perpaucis scri
pū vobis. Cognoscite fra
trē nostrū Timotheū di
missum: cū quo (si celerius
venerit) videbo vos. Salu
tate oēs prepositos vestros
et oēs scōs. Salutant vos
de Italia fratres Gratia cū
omnibus vobis, Amen.

Feria.iij.ex.i.Regū.xx.

ET venerūt Ziphei ad
Saul in Gabaa, dicē
tes, Ecce, Dauid absconditus est in colle Hachile, que est ex aduerso solitudinis. Et surrexit Saul, et descendit in desertū Ziph: et cum eo tria milia virozum de electis Israel, vt quereret Dauid in deserto Ziph. Et castrametatus est Saul i Gabaa Hachile, q̄ erat ex aduerso solitudinis in via: Dauid aūt habitabat in deserto. Vidēs aūt quod venisset Saul post se in desertū, misit explozatozes, et didicit qđ venisset certissime. Et surrexit Dauid: et venit ad locū vbi erat Saul: cūq; vidisset locū i quo dozmiebat Saul, et Abner filius Ner pzinceps militie eius et Saul dozmientē in tētozio: et reliquū vulgus p circuitū eius, ait, Dauid ad Achimelech Hetheū, et Abisai filiū Saruie fratrē Joab dicēs, Quis descēdet mecū ad Saul in castra? Dixitq; Abisai, Ego descendā tecū. Venerūt ergo Dauid et Abisai ad pplm nocte, et inuenerūt Saul iacentē et dozmientē i tētozio, et hastā fixā in terra ad caput eius: Abner aūt et pplm dozmiētes in circuitu eius, Dixitq; Abisai ad Dauid. Cōclusit deus inimicū tuū hodie in manus tuas: nūc ergo pfodiā eū lācea in terra semel, et scōo opō non erit. Et dixit Dauid ad Abisai. Ne interficias eū: qs em extēdet manum suā in Chzistum dñi et innocēs erit? Et dixit Dauid. Viuit dominus, quia nisi Dominus percusserit eū, aut dies eius venerit vt moziat, aut in pzelium descendens perierit, pzopitius sit mihi Dominus ne extendam manū meam in Chzistum domini, nunc igitur tolle hastam que est ad caput eius: et

cyphum aque: et abeamus. Tulit igitur Dauid hastā, & cyphū aque, qui erat ad caput Saul, & abierunt: & nō erat quisquā qui videret, et intelligeret, & euigilaret sed omnes dormiebāt, quia sopor dñi irruerat super eos.

Ex epistola Pauli ad Philippenses. Lectio secunda.

cap.i. PAulus & Timotheus serui Jesu Christi: oibus sanctis i Christo Jesu, qui sunt Philippis cū episcopis & diaconibus, gratia vobis & pax a deo patre nostro, & domino Jesu Christo. Gratias ago deo meo in oi memoria vestri semp in cūctis orationibus meis pro omnibus vobis: cū gaudio deprecationē faciens su p cōmunicatione vestra in euāgelio Christi a prima die vsq; nūc, cōfidēs hoc ipsum qa q cepit in vobis opus bonū, perficiet vsq; i diē Christi Jesu: sicut est mihi iustū hoc sentire p oibus vobis, eo qō habeā vos in corde, & in vinculis meis, & in defensione & confirmatione euangelij, cū socij gaudij mei oēs vos stis. Testis enim mihi est deus quō cupiā oēs vos in visceribus Jesu Christi. Et hoc oro vt charitas vestra magis ac magis abundet in omni scientia & in oi sensu: vt probetis potiora, vt stis sinceri & sine offensa in diē Christi, repleti fructu iustitie p Jesum Christū, in gloriam et laudē dei. Scire aūt volo fratres, qō circa me sunt, magis ad p fectū venerūt euangelij: ita vt vincula mea manifesta fierent in Christo in oi pretorio et in ceteris oibus, & plures e fratribus in dño cōfidētes in vinculis meis, abundantius auderēt sine timore verbū dei loqui. Quidā quidē & propter inuidiā & tentionē, quidā aut & propter bonā volūtatē christū p dicāt: qdā ex charitate: sciētes qm in defensionē euangelij positus sum, quidā aut ex contentione Christū annūtiāt nō sincere, existimātes pressurā se sucitare vinculis meis. Quid em? Dūmodo omni modo siue per occasionē siue per veritatē Christus annuntiatur & in hoc gaudio, sed & gaudebo Scio em quia hoc mihi proueniet ad salutē per vestrā oratione & subministratione spūs Jesu Christi, secundū expectationē & spem meam, quod in nullo confundar, sed in omni fiducia sicut semp, & nūc magnificabit Christus in corpore meo, siue per vitā, siue per mortem.

Feria iiij. 1. Regū. Le. 1.

Cumq; trāsisset dauid ex aduerso: & stetisset in vertice montis de longe, & esset grāde interuallū inter eos, clamauit Dauid ad populum, & ad Abner filium Ner, dicens, nōne respondes Abner? Et respondens Abner ait, quis es tu q̄ clamas & inquietas regē? Et ait Dauid, ad Abner. Nunquid non vir tu es? et quis alius similis tui in Israel? quare ergo nō custodisti dominū tuū regē? ingressus est enī vnus de turba vt interficeret regē dñm tuū. Non est bonū hoc qđ fecisti, viuit Dñs q̄m filij mortis estis vos, q̄ nō custodistis dominū vestrum Chzistum dominū, nūc ergo vide vbi sit hasta regis & vbi sit cyphus aque, q̄ erat ad caput eius. Cognouit aūt Saul vocē Dauid, et dixit, Nunquid vox hec tua fili mi Dauid? Et ait Dauid, Vox mea domine mi rex. Et ait, Quā ob causam dñs meus persequitur seruū suū? Quid fecī aut quod est malū in manu mea? Nūc ergo audi oro dñe mi rex verba serui tui. Si dominus incitat te aduersum me, odozetur sacrificiū, si aūt filij hominū, maledicti sunt in cōspectu dñi, q̄a eiecerūt me hodie, vt nō habitē in hereditate Dñi dicentes, Vade, serui dijs alienis. Et nunc nō effundatur sanguis meus in terra cozā dño. q̄a egressus est rex Jsrl vt querat pulicē vnū, sicut persequitur perdix in montibus. Et ait Saul, Peccaui, reuertere fili mi Dauid, nequaquā enim vltra tibi malefaciā eo quod pzetiosa fuerit anima mea in oculis tuis hodie, apparet esse q̄ stulte egerī, & ignozauerim multa nimis. Et respōdens Dauid, ait, Ecce hasta regis trāseat vnus de pueris regis, & tollat eā. Dñs aūt reddet tribuet vnicuiq; secundum iustitiā suam, & fidē tradidit enī te dñs hodie in manū meam, & nolui extēdere manū meā in chzistū Dñi. Et sicut magnificata est aīa tua hodie in oculis meis, sic magnificetur anima mea in oculis dñi, et liberet me de oī angustia. Ait ergo Saul ad Dauid, Bñdictus tu fili mi Dauid equidem facies, & potens poteris. Abiit aūt Dauid in viā suā, & Saul reuersus est in locū suum.

Ex epistola Pauli ad Philippenses. Lectio secunda.

Mihi enī viuere Chzistus est, & mozi lucrū. Nō si viuere in carne, hic

mihi fructus opis est, ꝙ dō
eligā ignozo, Coarctoz aūt e
duob⁹, dlyderiū habēs dis-
solui, ꝙ esse cuz Chzisto, mul
to magis melius, ymanere
aūt in carne, necessariū pzo
pter vos cōfidēs, scio ꝙa ma
nebo ꝙ ymanebo oībus vo-
bis ad pfectū vestrū ꝙ gau-
diū fidei, vt gratulatio vēa
abundet in Chzisto Jesu in
me, p meū aduētū ad vos.
Tm digne euāgelio Chzisti
cōuersamini, vt siue cū ve-
nero et videro vos, siue ab
sens, audiā de vobis: ꝙa sta
tis i vno spū, vnanimes col
laborātes fidei euāgelij, ꝙ i
nullo terreamini ab aduer-
sarijs q̄ illis ē causa pditio-
nis: vobis aūt salutis, ꝙhoc
a deo ꝙa vobis donatum est
pzo chzisto nō solū vt i euz
credatis: sed vt etiā p illo
patiamini, idē certamē habē
tes quale ꝙ vidistis in me, ꝙ
nunc auditis de me. ¶ Si
qua ergo cōsolatio in chzi-
sto, si quod solatiū charita-
tis, si qua societas spiritus,
si qua viscera miserationis:
implete gaudiū meuz, vt i-
dē sapiatis, eandē charitatē
habētes, vnanimes, idipm
sentientes, nihil per conten-
tionē neq; per inanē gloziā,
sed in humilitate, superiozes
sibi inuicē arbitrantes, non
que sua sunt singuli cōsyde
rantes: sed ꝙ ea q̄ aliozum.
Hoc enī sentite in vobis, qđ
ꝙ in Chzisto Jesu, qui cum
in fozma dei esset, non rapi-
nā arbitratus est esse se e-
qualem deo, sed semetipsum
exinaniuit fozmā serui acci
piens, in similitudinē homi
num factus, ꝙ habitu inuen
tus: vt homo. Humiliauit
semetipsum factus obediēs
vsq; ad moztem, moztē aūt
crucis. Pzopter quod et de
us exaltauit illum: ꝙ dona-
uit illi nomen qđ est super
omne nomen: vt in nomine
Jesu omne genu flectatur,
celestium, terrestium, ꝙ in-
fernozum, et omnis lingua
cōfiteatur quia Dominus
Jesus Chzistus in gloziam
dei patris.

¶ Feria quinta. Expzimo Regum. Lectio prima. Ca.27

Ca.2

Et dixit Dauid in cozde suo Aliquādo incidā vna die in manus Saul, nō ne melius est vt fugiam, et saluer in terra Philisthinorū, ꝙ desperet Saul, cessetq; me querere in cunctis finibus Israel: fugiā ergo manus eius, ꝙ surrexit Dauid, ꝙ abijt ipse, ꝙ transijt cū sexcēti viri cū eo, ad Achis filiū Maoch re gē Geth. Et habitauit Dauid cum Achis in Geth ipe ꝙ viri eius, vir ꝙ domus eius:

Achinoam Iezrahelitis, et Abigail vxor Nabal Carmeli: Et nuntiatum est Saul q̄ fugisset dauid ī Geth, & nō addidit vltra querere eū. Dixit autem Dauid ad Achis, Si inueni gratiā in oculis tuis, detur mihi locus in vna vrbiū regionis huius vt habitē ibi: cur enī manet seruꝰ tuus in ciuitate regis tecuꝫ? Dedit itaq; ei Achis in die illa Siceleg, propter quam causam facta est Siceleg regū Juda, vsq; in diem hanc. Fuit autē numerus dierum q̄bus habitauit Dauid in regione Philisthinozum quatuoz mēsium. Et ascēdit Dauid, & vi ri eius, & agebāt prędas de Gesturi, & de Gerzi, & de Amalecitis: hi enī pagi habitabant in terra antiquitus eūtibus Sur vsq; ad terrā Egypti. Et percutiebat dauid omnem terrā, nec relinquebat viuentem virum et mulierē: tollensq; oues, et boues, & asinos & camelos, & vestes reuertebat: & veniebat ad Achis Dicebat autē ei Achis, In quē irruistī hodie? Respondebat Dauid, Cōtra meridiē Jude, & contra meridiē Jerameel, & cōtra meridiē Ceni, virum et mulierē nō viuificabat Dauid, aut adducebat in Geth dicens, Ne forte loquantur aduersum nos. Hec fecit dauid & hoc erat decretum illi oībus diebus quibus habitauit in regione Philisthinozū. Credidit ergo Achis Dauid, dicens, Multa mala: operatus est contra populum suum Jsrael: erit igit mihi seruus sempiternus.

Ex epistola Pauli ad Philippenses. Lectio secunda.

Jaq; charissimi mei, sicut semper obedistis: nō vt in ꝓsentia mea tantū, sed multo magis nūc in absentia mea cū metu & tremoze vestrā salutē operamini. Deus est enī q̄ operat in vobis & velle & ꝓficere, ꝓ bona volūtate. Dia aūt facite sine murmurationibus & hesitationibus: vt sitis sine querela, & simplices filij dei, sine reprehensiōe in medio nationis ꝓprie & peruerse, inter quos lucetis sicut lūinaria ī mūdo: Xp̄o vite cōtinētes ad gloriā meā in die Christi, qꝛ nō in vacū cucurri: neq; in vacū laboraui. Sed & si imoloz supza sacrificiū et obsequiū fidei vestre: gaudeo, & cōgratuloz oībus vobis. Jdipsum aūt & vos gaudete, & cōgratulamini mihi Spero aūt ī dño iesu, Timotheū me cito mittere ad vos: vt et ego bono

animo sim, cognitis q̃ circa vos sunt Neminem enī habeo tam vnanimē qui sincera affectione p̄ vobis solicitus sit. Omnes enī q̃ sua sunt querūt: nō q̃ sunt Jesu Christi. Experimentum aūt eius cognoscitis: quia sicut patri filius mecū seruiuit i euangelio. Hūc igit spero me mittere ad vos mox vt vidēro q̃ circa me sūt Confido aūt in dño, q̃m et ipse veniā ad vos cito. Necessariū aūt existimaui: Epaphroditū frātrē & cooperatorē & cōmilitonē meum, vestrū autē apostolū, & ministrū necessitatis mee, mittere ad vos, quoniā quidē omnes vos desyderabat: et mestus erat, propterea q̄ audieratis illū infirmatū. Nā & infirmatus ē vsq̄ ad mortē: sed deus miserit eius, non solū aūt eius, verūetiā & mei, ne tristitiam sup tristitiā haberē. Festinātius ergo misi illum, vt vidēs eo, iteruz gaudeatis et ego sine tristitia sim. Excipite itaq̄ illū cū omni gaudio in dño, & eiusmodi cum honore habete: q̃m propter opus Christi, vsq̄ ad mortē accessit, tradēs aiam suā, vt ipleret id q̄ erat vobis deerat erga meū obsequiū.

¶ Feria.vi. Ex. i. Reg. i.

Factū est aūtē in diebus illis, congregauerunt ca. 4
Philisthijm agmina sua, vt preparentur ad bellū cōtra Jsrael, dixitq̄ Achis ad David, Scies nūc scito quoniā mecum egredieris in castris tu & viri tui. Dixitq̄ David ad Achis, Nūc scies que facturus est seruus tuus Et ait Achis ad David, Et ego custodē capitis mei ponam te cūctis diebus Samuel aūt mortuus est: planxitq̄ eū omnis Jsrael, & sepelierunt eum in Ramatha vrbe sua. Et Saul abstulit magos et ariolos de terra. Cōgregatiq̄ sunt Philisthijm, & venerūt, & castrametati sunt in Sunā, congregauit aūt & Saul vniuersum Jsrael & venit in Gelboe, Et vidit Saul castra Philisthijm, & timuit, & expauit cor eius nimis. Consuluitq̄ dñm, & nō respondit ei, neq̄ per somnia, neq̄ per sacerdotes, neq̄ per prophetas. Dixitq̄ Saul seruis suis, Querite mihi mulierē habentē pythonē, & vadam ad eā, & sciscitabor per illā. Et dixerunt serui eius ad eum. Est mulier pythonē habēs, in Endor Mutauit ergo habitū suum, vestitusq̄ est alijs vestimentis, & abijt ipe, & duo viri cū eo,

benedixq; ad mulierē nocte, & ait illi. Diuina mihi in pythone, & suscita mihi quē dixero tibi. Et ait mulier ad eū. Ecce tu nosti quāta fecerit Saul, & quō eraserit magos, & aruolos de terra: quare ergo insidiaris aīe mee, vt occidar. Et iurauit ei Saul in dño dicens, Viuit dñs, q̄a nō eueniet tibi q̄q̄ malū propē hāc rē. Dixitq; ei mulier. Quē suscitabo tibi? Qui ait, Samuelē mihi suscita. Cum autē vidisset mulier Samuelē, exclamauit voce magna: et dixit ad Saul. Quare imposuisti mihi tu es enim Saul. Dixitq; ei rex, Noli timere: quid vidisti? Et ait mulier ad Saul, Deos vidi ascendētes de terra. Dixitque ei, Qualis est forma ei? Que ait. Vir senex ascēdit, & ipse amictus est pallio. Et intellexit Saul q̄ Samuel esset, et inclinauit se super faciē suam in terra et adorauit.

Epistola Pauli ad Philippenses. Lectio secunda.

De cetero frēs mei, gaudete in Dño. Ea dē vobis scribere, mihi q̄dē nō pigrū, vobis aūt necessariū, videte canes, videte malos operarios: videte cōcisionē. Nos enim sumus circūcisio, q̄ spū seruimus deo: et gloriamur in christo Jesu, & nō in carne fiduciā habentes quāq̄ & ego habeā cōfidentiā in carne. Si q̄s alius videtur confidere in carne: ego magis, circūcisus octauo die, ex genere Israel, de tribu Beniamin. Hebreus ex Hebreis: secundū legem phariseus, secundū emulationem persequēs ecclesiam dei, secundū iustitiā que in lege est cōuersatus sine q̄rela. Sed q̄ mihi fuerunt lucra: hec arbitratus sum propter Christum detrimenta. Verūtamē existimo omnia detrimētū esse propē eminētē scientiā Jesu christi Dñi mei propter quem omnia detrimentum feci, et arbitror vt stercora: vt christum lucrifaciā. vt & inueniar in illo non habēs meā iustitiā q̄ ex lege est, sed illam que ex fide est christi, que ex deo est iustitia in fide, ad cognoscendum illum, & virtutem resurrectionis eius & societatem passionum illius, cōfiguratus morti eius, si quō occurrā ad resurrectionē q̄ est ex mortuis. Non quod iam acceperim, aut iā perfectus sim: sequor aūt: si quo modo cōprehendā in quo & cōprehensus sum a Christo Jesu Fratres, ego me non arbitror comprehendisse.

Unū autē, que quidē retro
sunt obliuiscēs, ad ea vero
que sunt pīoza extendens
meipsum, ad destinatū per-
sequoz: ad bzauū superne
vocatiōis dei ī Chzisto Je
su. Quicunq; ergo perfecti
sumus, hoc sentiamus et si
quid aliter sapitis, et hoc
vobis deus reuelabit. Ue-
runtamen ad qđ peruenī-
mus, vt idē sapiamus, in ea
dem pmaneamus regula.
Imitatozes mei estote fra-
tres: ⁊ obseruate eos q̄ ita
ambulant sicut habetis
fozmam nos. Multi enim
ambulāt quos sepe dicebā
vobis (nūc aūt ⁊ flēs dico)
inimicos crucis Chzisti, q̄
rum finis interitus: quoz
deus, vēter est: ⁊ gloza ī cō
fusione ipsoz, q̄ terrena sa
pīūt. Nostra autē conuersa
tio in celis est: vnde etiā sal
uatozem expectamus dīm
nostrum Jesum Chzistū q̄
reformabit corpus hūmili-
tatis nostre configuratum
corpoz claritatis sue. secun
dū operationem virtutis
sue qua etiam possit subīce
re sibi omnia.

¶ Sabbato. Ex pīmo Re-
gum. Lectio pīma.

Dixit autē Samuel
ad Saul, Quare in-
quietasti me vt suscitarer?
Etait Saul, coartoz nimis
sīḡdē Philistheūm pugnāt
aduersum me, ⁊ deꝰ recessit
a me ⁊ exaudire me noluit,
neq; ī manu pphetarū, neq;
p somnia: vocaui ergo te vt
ostēderes mihi qđ facīā. Et
ait Samuel. Quid interro
gas me, cū dīs recesserit a
te, atq; trāsierit ad emulū tuū?
Faciet enī tibi dīs sicut lo
cutꝰ est in manu mea, ⁊ scin
det regnū tuū de manu tua,
⁊ dabit illud pximo tuo da
uid, eo q̄ nō obedisti voci dīi,
neq; fecisti ītā furoꝛis eiꝰ in
Amalec: idcirco qđ pateris,
fecit tibi dīs hodie. ⁊ dabit
dīs etiam Israel tecum in
manus Philistheūm: eras
autē tu ⁊ filij tui mecū eri-
tis, sed ⁊ castra Israel tra-
det dīs in manus Philis-
thēūm. Statī Saul cecidit
pozrectus in terrā, extimue
rat enim valde verba Sa-
muelis, ⁊ robur non erat in
eo, quia comederat panē to
ta die illa. Ingressa est itaq;
mulier illa ad Saul, ⁊ vidit
(cōturbatus enī erat valde)
dixitq; ad eū. Ecce obediuit
ancilla tua voci tue, ⁊ posui
aīam meā in manu mea: et
audiui sermōes tuos q̄s lo
cutus es ad me. Nunc igit
audi ⁊ tu vocē ancille tue, ⁊
ponam cozā te buccellam pa
nis, vt comedēs cōualescas,
⁊ possis iter agere. Qui re-

nuit, & ait, Non comedam. Cogerũt aũt eũ serui sui & mulier & tandẽ audita vo te eozum surrexit de terra, & sedit sup lectum Mulier autẽ illa habebat vitulum pascualẽ in domo, & festinauit & occidit eum: tollensq; farinã, miscuit eam, & coxit asyma, & posuit ante Saul, & aũ seruos eius. Qui cum comedissent, surrexerunt & ambulauerunt per totam noctem illam.

Epistola Pauli ad Philippenses. Lectio secunda.

Itaq; fratres mei charissimi & desyderatissimi, gaudiũ meũ & cozona mea: sic state in dño charissimi. Euodiã rogo & Syntychẽ deprecoz, idipsum sapere in dño. Etiã rogo & te germane cõpar: adiuua illas q̃ merũ laborauerũt in euãgelio cũ Clemẽte, & ceteris adiutozibus meis, quoz nomina sunt in libzo vite. Gaudete in dño semper, iterum dico gaudete. Modestia vestra nota sit omnibus hominibus. Dñs ppe est. Nihil solliciti sitis: sed in oĩ ozatiõe & obsecratione cũ gratiarũ actione petitiõs vestre innotescãt apud deũ. Et pax dei que exuperat omnẽ sensum, custodiat cozda vestra & intelligẽtias vẽas in Chzisto Jesu. De cetero fratres, q̃cunq; sunt vera, quecunque pudica, quecunq; iusta, quecunq; sancta, quecunq; amabilia: quecũq; bone fame. Si qua virtus, si qua laus discipline, hec cogitate, que & didicistis, & accepistis, & audistis, & vidistis in me, hec agite, & deus pacis erit vobiscum. Gaudeo autẽ in domino vehemẽter quoniã tãdem aliquando reflozuistis pzo me sentire, sicut et sentiebatis, occupati autem eratis. Non quasi pzopter penuriam dico, ego enim didici, in quibus sum, sufficiens esse. Scio & humiliari, scio et abundare, vbique in omnibus institutus sum, & satiari, & esurire & abundare, & penuriã pati. Oia possum in eo qui me cõfoztat. Verumtamen bene feceistis cõmunicantes tribulationi mee. Scitis autẽ et vos Philippenses, quod in pzincipio euangelij, quando pzofectus sum a Macedonia, nulla mihi ecclesia communicauit in ratione dati & accepti, nisi vos soli, quia et Thessalonicã, semel & bis in vsum mihi misistis. Nõ quod quero datum: sed requiro fructum abundantem in rationem vestram. Habeo aũt omnia: & abũdo

repletus sum, acceptis ab Epaphrodito que misistis, in odorē suauitatis, hostiā acceptam, placētem deo. Deus autem meus impleat oē desyderium vestrū, secundū diuitias suas in gloria, in Christo Jesu. Deo autē & patri nostro gloria in secula seculorum Amen. Salutate omnē sanctum in Christo Jesu. Salutāt vos qui mecū sunt, fratres. Salutant vos omnes sancti: maxime aūt qui de Cesaris domo sūt. Grā dñi nr̄i Jesu christi cū spū vestro. Amen.

¶ Dominica decimaoctaua post Pēteco. Ex. 1. Re. L. 1

ca. 25

Congregata sunt ergo Philisthijm vniuersa agmina in Aphec, sed & Jsrael castrametatus est super fontem, qui erat in Jezrael. Et satrape dē Philisthijm incedebant in centurijs et millibus: Dauid autē, & viri eius erant in nouissimo agmine cum Achis. Dixerūt q̄z principes Philisthijm Quid sibi volunt Hebrei isti? Et ait Achis ad principes Philisthijm, Nunquid ignoratis Dauid, qui fuit seruus Saul regis Jsrael, & est apud me multis diēb⁹ vel annis? & non inueni in eo quicquā, ex die qua trāsfugit ad me, vsque ad diem hanc. Irati sunt autem aduersus eum, principes Philisthijm, & dixerūt ei, Reuertat vir, & sedeat in loco suo, in quo constituisti eū: & nō descendat nobiscū in prelium, ne fiat nobis aduersarius, cū prcliari ceperimus, quo enim aliter poterit placare dñm suum, nisi in capitibus nostris? Nonne iste est Dauid cui cantabāt in chorijs, dicētes. Percussit Saul in millibus suis, et Dauid in decem millibus suis? Vocauit ergo Achis Dauid & ait ei, Viuit dñs, qa rectus es tu, et bonus in conspectu meo: & exitus tuus, et introitus mecum est in castris, & non inueni in te quicquā mali ex die qua venisti ad me, vsq; in diem hanc, sed satrapis non places. Reuertere ergo: & vade in pace, et non offendes oculos satrapārum Philisthijm.

¶ Sancti Jesu Christi Euāgelij scōm Matth. L. ij.

Initiū euāgelij Jesu Christi filij dei, Sicut scriptū est in Jsaia pphēta. Ecce mitto angelū meū ante faciē tuā, q̄ pparabit viam tuā ante te, Vox clamātis in deserto, Parate viā dñi: rectas facite semitas eius: fuit Joānes i deserto baptizās: & prdicās baptismū penite

tie in remissionē peccatorū. Et egrediebat ad eum oīs Judea regio: & Jerosolymi te vniuerſi baptizabant ab illo in Jordanis flumine cō fitētes pcta sua. Et erat Jo annes vestitus pilis cameli et zona pellicia circa lūbos eius, & locustas & mel syluestre edebat. Et prædicabat, dicēs, Venit fortior me post me: cuius nō sum dignus p ſtrumbens ſoluere corrigiam calceamētorū eius. Ego ba ptizaui vos aqua: ille vero baptizabit vos ſpū ſancto. ℂ Et factū est: in diebus illis venit Jesus a Nazareth Galilee: & baptizatus est a Joāne in Jordane. Et ſtatim ascendens de aqua: vidit celos apertos: & ſpiritum ſanctū tanq̄ columbā descēdentē & manētē in ipso. Et vox facta est de celo. Tu es filius meus dilectus: in te cōplacui. ℂ Et statim ſpūs expulit eum in desertū. Et erat in deserto quadraginta diebus: & quadraginta no ctibus: & tētabatur a satan: erat q̄ cū bestijs, & angeli mi nistrabāt illi. ℂ Postq̄ aūt traditus est Joānes: venit Jesus in Galileā: prædicās euāgelū regni dei: & dicēs, Quia impletū est tempus, & appropinquauit regnū dei, penitemini, & credite euangelio. Et pteteriens secus mare Galilee, vidit Simonē & Andream fratrem eius mittētes retia in mare (erāt enim piscatores) & dixit eis Jesus, Venite post me, & faciā vos fieri piscatores hominū. Et protinus relictis retibus, secuti sunt eū. Et progressus inde pusillū vidit Jacobū Zebedei & Joānē fratrē eius, & ipsos cōponentes retia in naui: & statī vocauit illos. Et relicto patre suo Zebedeo in naui cū mercenarijs: secuti sunt eū.

ℂ Tertia lect. scdm Matt.

IN illo tēpore: Ascendēs Jesus in nauicu- Ca. 9.
lā transfretauit & venit in ciuitatē suā. Et reliqua.

ℂ Homilia sancti Joannis oris aurei.

QUāuis ī humanis acti bꝰ diuina gessisse mysteria: & in rebus visibilibꝰ inuisibilia exercuisse negocia: lectio hodierna monstrauit: Ascendit (inquit) in naueculā & trāsfretauit et venit i ciuitatē suā. Nōne ipse est q̄ fugatis fluctibus maris pfunda nudauit: vt Israeliticus ppls inter stupentes vndas sicco vestigio velut mōtīū cōcaua trāsiret. Nōne hic est q̄ Petri pedibꝰ marinos vtices inclinauit, vt iter liq̄dū humanis

greſſibus ſolidū p̄ret ob-
lequiū? Et q̄d eſt q̄ tple ſibi
ſic maris denegat ſeruitutē
vt vzeuillimi loci tranſitū
ſub mercede nautica tranſ-
fretaret? Jlcēdit (inquit) in
nauicula et tranſfretauit.
Et q̄d miū fratres? Chri-
ſtus venit ſuſcipere infir-
mitates noſtras, & ſua no-
bis cōferre remedia ſanita-
tis, q̄a medicus qui non in-
fert ſanitatem infirmitates
curare nelcit. Et q̄ nō fue-
rit cū infirmo infirmatus
infirmo non poteſt cōferre
ſanitatē. Chriſtus ergo ſi
in ſuis manſiſſet virtuti-
bus cōmune cū hoib⁹ nihil
haberet, Et ſi nō impleſſet
carnis ozdinē: carnis in illo
eſſet otioſa ſuſceptio. Oco.

DIrigat cozda nſa q̄s
dñe tue miſeratiōis
opatio: q̄a tibi ſine te place-
re nō poſſumus. Per dñm

Feria ſecunda Exprimo Regum. Lectio prima.

DIxit q̄ Dauid ad A-
chis. Quid em̄ feci: &
q̄d inueniſti in me ſeruo tuo
a die qua fui in cōſpectu tuo
vſq; in diē hāc, vt nō veniā
& pugnē cōtra inimicos dñi
mei regis? Reſpondens aūt A-
chis, locutus eſt ad Dauid,
Scio q̄a bonus es in oc-
meis, ſicut angel⁹ dei, ſed p̄n
cipes Philiſthinoz̄ dixer̄t,

Non aſcedet nobiſcū in p̄-
lium. Igit cōſurge mane tu
& ſerui dñi tui. q̄ venerunt
tecū, & cū de nocte ſurrexe-
ritis, & ceperit diluſcelcere, p
gite. Surrexit itaq; de no-
cte Dauid ipſe et viri eius,
vt p̄ficiſcerentur mane, &
reuerterēt̄ur ad terrā Phi-
liſthīm: Philiſthīm aūt
aſcenderunt in Jezrael.

Cumq; veniſſent Dauid,
& viri eius ī Siceleg die ter
tia, Amalecite impetum fe-
cerant ex parte auſtrali Sic-
celeg, & percuſſerant Sice-
leg, & ſuccenderāt eam igni:
Et captiuas duxerant mu-
lieres ex ea a minimo vſq;
ad magnum, & non interfe-
rant quenquam, ſed ſecum
duxerant, & pergebant ite-
nere ſuo. Cum ergo veniſ-
ſet Dauid & viri eius ad ci-
uitatem, & inueniſſent eam
ſuccenſam igni, et vxores
ſuas, et filios ſuos, et filias
ductas eſſe captiuas, leua-
uerunt Dauid & populus q̄
erat cum eo voces ſuas, et
planxerunt, donec deficerēt
in eis lachzyme. Siquidem
& due vxores Dauid capti-
ue ducte fuerant. Jchinoam
Jezraelitis, & Abigail vxo
Nabal Carmeli. Et contri
ſtatus eſt Dauid valde, vo-
lebat enim eum populus la
pidare, quia amara erat ani

ma vñiuersitatisque viri super filijs suis & filiabus.

Secunda Marcꝰ. Lect. ij

ET ingrediuntur Capharnaũ, & statim sabbatis ingressus in synagogam docebat eos. Et stupebãt super doctrina eius: erat enim docẽs eos quasi potestatẽ habẽs, & nõ sicut scribæ. Et erat in synagoga eorũ hõ i spũ imũdo, & clamauit dicẽs: ad nobis & tibi Jesu Nazarene? veneisti perdere nos? scio qũ sis sctus Dei. Et cõminatus est ei Jesus dicẽs: Obmutesce et exi de hoie. Et discerpẽs eũ spũs immũdus, & exclamans voce magna exijt ab eo. Et mirati sunt oẽs, ita vt conqrerent inter se dicẽtes: Quid nã est hoc? quenã doctrina hec noua: quia in potestate spiritibus immũdis imperat, & obediũt ei? Et processit rumor eius statim in omnẽ regionem Galilee. ¶ Et protinus egredientes de synagoga, venerũt in domum Simõis & Andree cũ Jacobo & Joãne: decũbebat aũt socrus Simõis febricitãs, & statim dicũt ei de illa. Et accedẽs eleuauit eã apprehensa manu eius, & cõtinuo dimisit eã febris, & ministrabat eis. Vespe aũt facto cũ occidisset sol, afferebant ad eũ oẽs male habentes, & demonia habẽtes, et erat oĩs ciuitas cõgregata ad ianuam. Et curauit multos q̃ vexabantur varijs lãguoribus, & demonia multa eijciebat, & non sinebat ea loqui, qm̃ sciebant eum. Et diluculo valde surgẽs, egressus abijt in desertũ locũ, ibiq; orabat. Et prosecut⁹ est eũ Simõ, & q̃ cũ illo erant. Et cũ inuenissent eũ, dixerunt ei. Quia oẽs querũt te. Et ait illis: Eam⁹ i proximos vicos & ciuitates, vt & ibi p dicem: ad hoc enim veni. Et erat predicãs in synagogis eorũ, in omni Galilea, & demonia eijciẽs ¶ Et venit ad eũ leprosus deprecãs eũ, et genu flexo, dicit: Si vis potes me mundare. Jesus aũt misert⁹ ei⁹, extẽdit manũ suã, & tãgẽs eũ, ait illi: Volo, mũdare. Et cũ dixisset, statim discessit ab eo lepra & mũdatus est. Et cõminatus est ei, statimq; eiecit illũ, & dicit ei: Vide nemini dixeris, sed vade: ostẽde te pn cipi sacerdotũ, & offer pro emundatione tua que precepit Moyses in testimoniũ illis. Et egressus cepit predicare & diffamare sermonẽ ita vt iam non posset manifeste introire in ciuitatem sed foris i desertis locis esse

ꝙ cõueniebãt ad eũ vndiqꝫ.

¶ Feria.iij. Ex. 1. Reg. L. 1

Onfortatus est autẽ Dauid ī dño deo suo: ꝙ ait ad Abiathar sacerdotẽ filiũ Iehimelech: Applica ad me ephod, ꝙ applicauit Abiathar ephod ad Dauid, ꝙcõsuluit Dauid dñm dicens Persequar latrũculos hos, ꝙ cõprehendã eos, an non? Dixitqꝫ ei Dñs: Persequẽre, absqꝫ dubio eos cõprehẽdes ergo Dauid ipse ꝙ exercẽti venerunt vsqꝫ ad torrẽtẽ Besor, ꝙ ibi quidã subsiterunt. Persecutus est autẽ Dauid ipse ꝙ quadraginti viri substiterant enim ducenti, qui lassi transire non poterant torrentem Besor: ꝙ inuenerunt virũ Egyptium in agro ꝙ adduxerunt eũ ad Dauid, dederuntqꝫ ei panẽ vt comederet, ꝙ biberet aquã, sed ꝙ fragmen massę caricarum, ꝙ duas ligaturas vuę passę. Quę cum comedisset reuersus est spiritus eius, ꝙ refocillatus est, non enim comederat panẽ, neqꝫ biberat aquã tribus diebus, et tribus noctibus. Dixit itaqꝫ ei Dauid, Cuius es tu? vel vnde? ꝙ quo pgis. Qui ait: Puer Egyptius ego sum, seruus viri Amalecite: dereliquit autẽ me Dñs meus quia egrotare cepi nudiustertius. Siquidem nos erupimus ad australem plagã Cerethi ꝙ contra Judã ꝙ ad meridiem Caleb, ꝙ Siceleg succendimus ignẽ. Dixitque ei Dauid: Potes me ducere ad cuneum istũ? Qui ait, Jura mihi p deum qõ non occidas me, ꝙnõ tradas me in manus domini mei, ꝙ ego ducã te ad cuneũ istum. Qui cũ duxisset eũ ecce illi discumbebant super faciẽ vniuerse terre comedẽtes ꝙ bibentes, ꝙ quasi festũ celebrantes diẽ p̃o cuncta ꝓda, ꝙ spoliꝫ q̃ ceperant de terra Philistiꝫm, ꝙ de terra Juda. Et percussit eos Dauid a velpere vsqꝫ ad velperã alterius diei, ꝙ nõ euaserat eis dꝫquã nisi quadringẽti viri adolescẽtes q̃ ascenderant camelos, ꝙ fugerant.

¶ Secundum Marcum. Ca. 2.

Lectio secunda.

Iterũ intrauit Capharnaũ post dies, et auditũ est qõ in domo esset, ꝙ cõfestim cõuenerũt multi, ita vt nõ caperẽt neqꝫ ad ianuã, ꝙ loquebat eis verbũ. Et venerũt ad eũ ferẽtes paralyticũ, q̃ a quatuor portabãt. Et cũ nõ possẽt offerre eũ illi p turbã, nudauerũt tectũ vbi erat, ꝙ patefacientes

submiserũt grabatũ in quo paralyticus iacebat. Cũ au tem vidisset Jesus fidẽ illo rum, ait paralytico: Fili, di mittuntur tibi peccata tua. Erãt aũt illic quidã de scri bis sedentes ⁊ cogitãtes in cordibus suis: ¶ Q hic sic lo quitur? blasphemat: ¶ s quis potest dimittere peccata, nisi solus deus? Quo statim co gnito Jesus spiritu suo ꝑa sic cogitarent intra se, dixit illis: Quid ista cogitatis in cordibus vestris? quid est facilius dicere paralytico: Dimittuntur tibi peccata, an dicere: Surge tolle grabatũ tuũ, ⁊ ambula? Ut aũt sciatis ꝙa filius hominis ha bet potestatẽ in terra dimittẽdi peccata (ait paralytico) tibi dico surge, tolle grabatũ tuũ, ⁊ vade in domũ tuã Et statim surrexit ille, ⁊ sublato grabato abijt inde coram omnibus, ita vt mirarẽtur oẽs et honorificarent deũ, dicentes: quia nunquã sic vidimus. ¶ Et egressus est rursus ad mare omnis turba veniebat ad eũ, et docebat eos. Et cũ ꝓteriret vidit Leui Alphei sedẽtem ad teloniũ ⁊ ait illi: Sequere me. Et surgens secutus est eũ. Et factũ est cũ accũberet in domo illius, multi publicani ⁊ peccatores simul discumbebant cũ Jesu ⁊ discipulis eius, erãt enim multi ⁊ sequebantur eum. Et scribe ⁊ pharisei videntes quia manducaret cũ publicanis ⁊ peccatoribus, dixerũt discipulis eius. Quare cũ publicanis ⁊ peccatoribus mãducat et bibit magister vester? Hoc audito Jesus ait illis: Non necesse habẽt sani medico, sed qui male habent: non enim veni vocare iustos sed peccatores. ¶ Et erant discipuli Joannis et pharisẽorũ ieiunãtes, ⁊ veniunt ⁊ dicunt illi: Quare discipuli Joannis ⁊ pharisẽorũ ieiunant, tui aũt discipuli non ieiunãt? Et ait illis Jesus: Numqd possunt filij nuptiarũ quãdiu sponsus cum illis est ieiunare? quanto tẽpore habẽt secum sponsum nõ possunt ieiunare. Venient aũt dies cũ auferetur ab eis spõsus, ⁊ tũc ieiunabunt in illis diebus. Nemo assumentũ pãni rudis assuit vestimento veteri, alioquin aufert supplementum nouum a veteri, et maior scissura fit. Et nemo mittit vinũ nouũ in vtres veteres, alioquin dirumpet vinũ vtres, ⁊ vinũ effundetur, ⁊ vtres peribunt sed vinum nouum in vtres nouos mitti debet.

¶ Feria.iiij.ex.1.Reg.Le.1

ERuit ergo Dauid om nia que tulerāt Ama lecite, et duas vxores suas eruit. Nec defuit quicquam a paruo vsq; ad magnū, tā de filijs quā de filiabus, & de spoljs, & quecūq; rapuerāt omnia reduxit Dauid. Et tulit vniuersos greges, & ar menta, & minauit ante faciē suam, dixerūtq;, Hec est pre da Dauid. Venit autē Da uid ad ducētos viros, q̄ las si substiterant, nec sequi po terant Dauid, & residere eos fusserat in torrente Beloz, qui egressi sunt obuiā Da uid, & populo qui erat cū eo. Accedens aūt Dauid ad po pulū, salutauit eos pacifice. Rndensq; ois vir pessimus & iniquus de viris qui ierāt cū Dauid, dixit: Quia non venerūt nobiscū, non dabi mus eis quicquā de preda quā eruimus, sed sufficiat vnicuiq; vxor sua et filij ās cū acceperit, recedāt. Dixit aūt Dauid: Nō sic facietis fratres mei de his que tradi dit nobis dñs & custodiuit nos, & dedit latrūculos, qui eruperāt aduersum nos, in manus nostras, nec audiet vos quisquā sup sermone hoc, equa enim pars erit descendentis ad prelium, et remanentis ad sarcinas, et si militer diuident. Et factum est hoc ex die illa & deinceps constitutū, et prefinitum, & quasi lex in Jsrael vsque in diem hanc. Venit ergo Da uid in Siceleg, & misit dona de preda senioribus Juda proximis suis, dicēs, Accipi te benedictionē de preda ho stium dñi. His qui erant in Bethel, et q̄ in Ramoth ad meridiē, & qui in Gether, et qui in Aroer, & q̄ in Sepha moth, et qui in Esthamo & qui in Rachal, & qui in vr bibus Jerameel & qui in vr bibus Ceni & qui in Hara ma, & qui in lacu Asan, & qui in Athach, & qui in Hebron & reliquis qui erāt in his lo cis in quibus cōmorat⁹ fue rat Dauid ipse & viri eius.

¶ Secundum Marcum.

Lectio secunda.

ET factū est iterū cum sabbatis ambularet p sata, & discipuli eius ceperūt pgredi & vellere spicas. Pha risei autem dicebāt ei: Ecce quid faciūt discipuli tui sab batis quod nō licet? Et ait illis: Nunquā legistis quid fecerit Dauid, quando necef sitatē habuit & esurijt ipse, & qui cū eo erant? quō introi uit in domū Dei sub Abia thar principe sacerdotū, & pa nes propositiōis manducā uit quos nō licebit manduca

rare nisi solis sacerdotibus, & dedit eis & qui cū eo erāt? Et dicebat eis: Sabbatum propter hominē factū est, et nō hō ppter sabbatū. Itaq; dñs est filius hois, etiā sabbati. ¶ Et introiuit iterum in synagogā et erat ibi homo habēs manū aridā. Et observabāt eū si sabbatis curaret, vt accusarent illū. Et ait homini habenti manum aridā. Surge in mediū. Et dicit eis: Licet sabbatis benefacere, an malefacere? animam saluā facere, an perdere? At illi tacebāt. Et circūspiciēs eos cū ira contristatus sup cecitate cordis eorū, dicit homini: Extende manū tuam. Et extendit, et restituta est manus illi. Exeuntes autē pharisei statim cū Herodianis consilium faciebant aduersus eum q̄o eum perderent. Jesus autē cum discipulis suis secessit ad mare, et multa turba a Galilea et Judea secuta est eū, & ab Jerosolymis et ab Idumea et trans Jordanē, et qui circa Tyrū & Sidonē multitudo magna audientes que faciebat venerūt ad eū. Et dixit Jesus discipulis suis vt navicula sibi deseruiret ppter turbā, ne comprimerent eum: multos enim sanabat ita vt irruerent in eum vt illum tangerent quotquot habebant plagas. Et spiritus immundi cum illum videbant, procidebant ei & clamabant dicentes: Tu es filius Dei. Et vehementer comminabatur eis ne manifestarent illū. Et ascendens in mōtem, vocauit ad se quos voluit ipse, & venerunt ad eum. Et fecit vt essent duodecim cum illo & vt mitteret eos predicare. Et dedit illis potestatem curandi infirmitates, et ejciendi demonia. Et imposuit Simoni nomen Petrus, & Jacobum Zebedei & Joannem fratrem Jacobi: & imposuit eis nomina Boanerges, qđ est filij tonitrui, & Andream et Philippum et Bartholomeum et Matthaeum et Thomam et Jacobum Alphei, et Thaddeum et Simonem Cananeum, et Judam Iscariothem qui & tradidit illum.

¶ Feria quinta. Ex primo Regum. Lectio prima.

ca.31. Philisthijm autem pugnabant aduersum Israel: et fugerunt viri Israel ante faciē Philisthijm, et ceciderunt interfecti in monte Gelboe. Irruerunt que Philisthijm in Saul et in filios eius & percusserunt Jonathan et Abinadab et

Melchisua filios Saul, to-
tumq; pondus pzelij verſũ
eſt in Saul, et conſecuti ſũt
eũ viri ſagittarij, & vulnera
tus eſt vehemẽter a ſagitta
rijs. Dixitq; Saul ad armi
gerũ ſuũ: Euagina gladiũ
tuum, & percute me, ne forte
veniant incircũciſi iſti, & in-
terficiãt me illudẽtes mihi.
Et noluit armiger eius: fue-
rat enim nimio terrore per
territus, arripuit itaq; Saul
gladiũ ſuũ, & irruit ſup eũ.
Quod cũ vidiſſet armiger
eius, videlicet qõd moztuus
eſſet Saul, irruit etiã iple
ſup gladiũ ſuũ, & moztuus
eſt cũ eo. Moztuus eſt ergo
Saul, & tres filij eius, & ar-
miger illius, & vniuerſi viri
eius in die illa pariter. Vi-
dẽtes aũt viri Iſrael q̃ erãt
trans vallẽ & trãs Jozdanẽ
qõd fugiſſent viri Iſraelite,
& quod moztuus eſſet Saul
& filij eius, reliquerunt ciui
tates ſuas & fugerũt: vene-
runtq; Philiſthijm & habi-
tauerunt ibi. Facta aũt die
altera, venerũt Philiſthijm
vt expoliarẽt interfectos, et
inuenerunt Saul & tres fi-
lios eius iacentes in monte
Gelboe. Et pzeciderunt ca-
put Saul, & expoliauerunt
eũ armis: & miſerũt i terrã
Philiſthinozũ per circumi-
tũ, vt annũtiaretur in tem-
plo idolozũ & in populis. Et
poſuerũt arma eius in tem
plo Aſtaroth, corpꝰ vero eius
ſuſpenderũt in muro Beth
ſan. Quod cũ audiſſent ha-
bitatores Jabes Galaad,
quecũq; fecerãt Philiſthijm
Saul, ſurrexerunt oẽs viri
fortiſſimi, & ambulauerunt
tota nocte, & tulerũt cadauer
Saul, & cadauera filiorũ eius
de muro Bethſã: venerũq;
Jabes Galaad, & cõbuſſerũt
ea igni, & tulerũt oſſa eorũ &
ſepelierũt in nemore Jabes
& ieiunauerũt ſeptẽ diebus.

℣ Secunda Marcũ. Lec. ij

ET venĩt ad domum,
& cõuenit iterũ turba,
ita vt nõ poſſent neq; panẽ
manducare. Et cũ audiſſent
ſui, exierunt tenere eũ, dice-
bat enim: Mens in furoze verſa
eſt. Et ſcribe qui ab Jeroſo
lymis deſcenderãt, dicebãt:
Mens Beelzebub habet, & qa
in principe demoniozũ eiicit
demonia. Et cõuocatis eis,
in parabolis dicebat illis:
Mõo poteſt ſatanas ſatanã
eijcere? Et ſi regnũ in ſe di-
uidatur, nõ poteſt regnum
illud ſtare. Et ſi domus ſu
per ſemetipſam diſpartiat,
non poteſt domus illa ſtare.
Et ſi ſatanas cõſurrexerit
in ſemetipſum, diſpartitus
eſt, & non poterit ſtare, ſed ſi
nẽ habet. Nemo poteſt va-

la foztis ingressus in domū
dicipere, nisi prius foztē alli
get, & tunc domū eius diri-
piet. Amen dico vobis qm
omnia dimittētur filijs ho-
minū peccata & blasphemie
quibus blasphemauerint: q
aūt blasphemauerit in spm
sanctū nō habebit remissio-
nem imeternū sed reus erit
eterni delicti, qm dicebant.
Spiritum immundū habet
¶ Et veniunt mater eius &
fratres & foris stantes mise
runt ad eū vocātes eū: & se
debat circa eū turba, & dicūt
ei: Ecce mater tua & fratres
tui foris querūt te. Et re-
spondēs eis ait: Que est ma
ter mea et fratres mei? Et
circūspiciens eos qui in cir
cuitu eius sedebāt ait: Ec
ce mater mea & fratres mei.
Qui em fecerit voluntatē
dei, hic frater meus
mea & mater est. ¶ Et iterū
cepit docere ad mare, & cōgre
gata est ad eū turba multa,
ita vt nauim ascendens sede
ret in mari & oīs turba cir-
ca mare super terrā erat, et
docebat eos i parabolis mul
ta, & dicebat illis in doctrina
sua. Judite: Ecce exijt semi
nās ad seminandū. Et dum
seminat, aliud cecidit circa
viā, & venerūt volucres ce-
li & comederūt illud. Aliud
vero cecidit sup petrosa vbi
non habuit terrā multā, et
statim exoztū est, qm nō ha
bebat altitudinem terre, et
quando exoztus est sol, exe-
stuauit, & eo quod nō habe-
bat radicē, exaruit. Et aliud
cecidit in spinas. et ascende-
runt spine & suffocauerunt
illud, & fructū non dedit. Et
aliud cecidit in terrā bonā,
& dabat fructū ascendentem
& crescentē, & afferebat vnū
trigesimū, & vnum sexagesi-
mum, & vnū centesimū. Et
dicebat. Qui habet aures
audiendi audiat. Et cū esset
singularis, interrogauerūt
eū hi qui cū eo erāt duode-
cim parabolā, & dicebat eis:
Vobis datū est nosse mystē
rium regni Dei, illis autē q
foris sunt in parabolis oīa
fiunt vt videntes videāt: &
non videant, & audiētes au
diant et non intelligant, ne
quando conuertantur, & di-
mittantur eis peccata.

¶ Feria tertia. Secundus li
ber Samuelis, quē nos se
cundū Regū dicimus. L. i.

cap. i.

HActū est autē postquā
moztuus est Saul, vt
Dauid reuerteretur a cede
Amalec, & maneret in Sice-
leg duos dies. In die autem
tertia apparuit hō veniens
de castris Saul veste con-
scissa, & puluere conspersus
caput, & vt venit ad Dauid,

cecidit super faciē suā. & adorauit. Dixitq; ad eū Dauid: Unde venis. Qui ait ad eū: De castris Israel fugi. Et dixit ad eū Dauid: Quod est verbū, quod factū est indica mihi. Qui ait: Fugit populus ex prelio, & multi cozruēres e populo moztui sūt, sed & Saul et Jonathas filius eius interierūt. Dixitq; Dauid ad adolescentē qui nuntiabat ei: Unde scis qa moztuus est Saul & Jonathas filius eius? Et ait adolescēs qui nūtiabat ei: Casu veni in montē Gelboe, et Saul incūbebat super hastā suā: pozro currus & equites appzopinquabāt ei & cōuersus post tergum suum, vidēs q̄ me vocauit: Qui cū respondissem: Adsum, dixit mihi: Quisnam es tu? Et aio ad eū: Amalecites ego sum. Et locutus est mihi: Sta super me, & interfice me quoniam tenent me angustie, & adhuc tota anima mea in me est. Stans q̄ super eū, occidi illum, sciebam enī quod viure non poterat post ruinā, & tuli diadema quod erat in capite eius, et armillam de bzachio illius, & attuli ad te dominum meum huc. Appzehendens autē Dauid vestimēta sua scidit, omnes q̄ viri qui erant cū eo, & plāxe runt, & fleuerunt, et ieiunauerunt vsq; ad vesperam super Saul, & super Jonathā filiū eius, & super populum dñi, & super domum Israel eo quod cozruissent gladio. Dixitq; Dauid ad iuuenē qui nūtiauerat ei, Unde es tu? Qui respondit: Filius hois aduene Amalecite ego sum. Et ait ad eum Dauid Quare non timuisti mittere manum tuam, vt occideres chzistum dñi? Vocāsq; Dauid vnū de pueris suis ait: Accedens irrue in eum. Qui percussit illum, & moztuus est. Et ait ad eum Dauid: Sanguis tuus sup caput tuū: os enī tuū locutū est aduersum te, dicēs: Ego interfeci chzistum domini.

¶ Secundū Marcū. Lectio.

ET ait illis: Nescitis parabolā hanc: & quō omnes parabolas cognoscetis? Qui seminat verbū seminat. Hi autē q̄ sunt circa viā, vbi seminatur verbum et cum audierint, confestim venit satanas & aufert verbum quod seminatū est in cozdibus eozū. Et hi sunt q̄ militer qui super petrosa seminantur: qui cum audierint verbum, statim cū gaudio accipiūt illud, et non habent radicem in se, sed temporales sunt, deinde ozta tri

bulatione vel persecutione
propter verbum, confestim
scandalizātur. Et alij sunt
qui in spinis seminantur, hi
sunt qui verbum audiunt,
et erumne seculi et deceptio
diuitiarum et circa reliqua
concupiscentie introeuntes
suffocant verbum, et sine
fructu efficitur: et hi sunt q̄
super terram bonam semi-
nati sunt qui audiunt ver-
bum et suscipiunt, et fructi-
ficant, vnum trigesimum,
vnum sexagesimum, & vnū
centesimum. Et dicebat il-
lis: Numquid venit lucer-
na vt sub modio ponatur,
aut sub lecto? Nonne vt su
per candelabrum ponatur?
Non est enim aliquid ab-
conditum, quod non mani
festetur: nec factum est occul
tum, quod non veniat in pa
lā. Si quis habet aures au
diendi audiat: Et dicebat
illis: Videte quid audiatis.
In qua mensura mensi fueri
tis, remetietur vobis. Qui
enim habet dabitur illi, et q̄
non habet, etiā q̄ habet au
feretur ab eo. Et dicebat: Sic
est regnū dei, quēadmodum
si homo iaciat sementem in
terrā, & dormiat et exurgat
nocte & die, & semē germinet
et increscat dum nescit ille.
Ultro enim terra fructifi-
cat: primum herbam, deinde
spicā, deinde plenū frumen
tum in spica. Et cum se pro
duxerit fructus, statim mit-
tit falcē q̄m adest messis. Et
dicebat: Cui assimilabim⁹
regnū dei? aut cui parabole
cōparabimus illud? Sicut
granū sinapis, q̄d cum semi
natū fuerit in terra, minus
est omnibus seminibus que
sunt in terra, & cū natū fue
rit ascendit in arborē, et fit
maius omnibus oleribus,
et facit ramos magnos, ita
vt possint sub vmbra eius
aues celi habitare. Et tali-
bus multis parabolis loq̄-
batur eis verbū, prout pote
rant audire: sine parabola
aūt nō loquebatur eis: seor
sum aūt discipulis disse-
rebat omnia. ¶Et ait illis in
illa die, cū sero esset factum.
Transeamus contra. Et di
mittētes turbā assumit eū,
ita vt erat in naui, & alie na
ues erant cum illo. Et facta
est procella magna venti, et
fluctus mittebat in nauim,
ita vt impleret⁹ nauis. Et
erat ipse in puppi super cer-
uical dormiens: et excitant
eum, & dicunt illi: Magister
non ad te pertinet quia peri
mus. Et exurgens cōmina
tus est vento et dixit mari:
Tace obmutesce. Et cessa-
uit ventus, & facta est tran-
q̄llitas magna. Et ait illis:

Quid timidi estis? necdum habetis fidē. Et timuerunt timore magno, & dicebāt ad alterutrū: Quisputas est iste, quia et ventus & mare obediunt ei.

¶ Sabbato ex. ij. Reg. I.

PLanxit autem Dauid planctum huiusce modi super Saul & sup Jonathā filiū eius: & præcepit vt docerent filios Juda arcū sicut scriptū est in libro iustorū & ait: Considera Israel pro his qui mortui sunt super excelsa tua vulnerati. Inclyti Israel sup mōtes tuos interfecti sunt, quō ceciderūt fortes. Nolite annunciare in Geth, neq; annūtietis in cōpitis Ascalonis, ne forte lętētur filie Philisthiim, ne exultent filie incircūcisorū. Montes Gelboe, nec ros, nec pluuia veniāt sup vos, neq; sint agri primitiarum, quia ibi abiectus est clypeus fortiū, clypeus Saul quasi non esset unctus oleo. A sanguine interfectorū, ab adipe fortiū, sagitta Jonathe nū quā rediit retrorsum, & gladius Saul nō est reuersus inanis. Saul et Jonathas amabiles, et decori valde in vita sua, in morte quoq; nō sunt diuisi, aquilis velociores, leonibus fortiores. Filij Israel super Saul flete, qui vestiebat vos coccino in delicijs, qui præbebat ornamenta aurea cultui vestro. Quomodo ceciderunt fortes in prelio. Jonathas in excelsis tuis occisus est. Doleo super te frater mi Jonathā decore nimis, & amabilis super amorē mulierum. Sicut mater unicum amat filiū suum, ita ego te diligebā. Mūo ceciderunt robusti & perierunt arma bellica?

¶ Secundū Marcū. I. ca. 5

ET venerūt trās fretū maris in regionē Gerasenorū. Et exeunti ei de naui, statim occurrit de monumentis homo in spiritu immundo, qui domicilium habebat in monumentis, et neq; catenis iā quisquā poterat eum ligare: quoniam sepe compedibus et catenis vinctus dirupisset catenas, & cōpedes comminuisset et nemo poterat eū domare: & semper die ac nocte in montibus erat mentis & in montibus erat clamans & concidens se lapidibus. Videns aūt Jesum a longe cucurrit & adorauit eum, & clamans voce magna dixit: Quid mihi et tibi Jesu fili Dei altissimi? adiuro te p Deum ne me torqueas. Dicebat enim illi: Exi spiritus immunde ab hoīe isto. Et interrogabat eū: Quod

tibi nomen est? Et dicit ei: Legio mihi nomē est: quia multi sumus. Et deprecabatur eū multū, ne se expelleret extra regionem. Erat aūt ibi circa montē grex porcorum magnus, pascens in agris. Et deprecabantur eū spiritus dicētes: Mitte nos in porcos, vt in eos introeamus. Et cōcessit eis statim Jesus. Et exeuntes spiritus immundi, introierūt in porcos: et magno impetu grex precipitatus est in mare, ad duo millia, & suffocati sunt in mari. Qui autē pascebāt eos fugerūt, & nuntiauerūt in ciuitatem & in agros. Et egressi sunt videre qđ esset factū, & venerūt ad Jesum, & vident illū qui a demonio vexabatur, sedentē vestitū, & sane mentis & timuerunt. Et narraueruntillis, q̄ viderant qualiter factum esset ei qui demoniū habuerat, & de porcis. Et rogare cepērt eū vt discederet de finibus eorū. Cum q̄ ascenderet nauim, cepit illū deprecari qui a demonio vexatus fuerat vt esset cū illo, & non admisit eū sed ait illi: Vade in domum tuā ad tuos, & annuntia illis quāta tibi dñs fecerit, & misertus sit tui. Et abiit, & cepit predicare in Decapoli quanta sibi fecisset Jesus, & omnes mirabātur.

¶ Et cum transcendisset Jesus in naui rursum transfretū, cōuenit turba multa ad eū & erat circa mare. Et venit quidam de archisynagogis nomine Jairus, & videns eum procidit ad pedes eius, & deprecabatur eū multum dicens: qm filia mea in extremis est: Veni, impone manum tuā super eā, vt salua sit & viuat: & abijt cū illo & sequebatur eū turba multa, & compzimebant eum.

¶ Dñica. xix. post pente. ex tertio libro Regū. Lec. i.

ADixit Elias Thelbites de habitatoribus Galaad, ad Achab, viuit dominus deus Israel, in cuius cōspectu sto, si erit annis hisros & pluuia, nisi iuxta oris mei verba. Et factū est verbū dñi ad eum dicens: Recede hinc, & vade contra orientem, & absconde in torrente Carith, q̄ est contra Jordanē & ibi de torrente bibes corruis q̄ precepi vt pascant te ibi. Abijt ergo & fecit iuxta verbum domini: cumq̄ abijsset, sedit in torrēte Carith, qui est contra Jordanem. Corui quoque deferebant ei panem et carnes mane, similiter panē & carnes velperi, & bibebat de torrente. Post dies autē aliquan-

Ca. 17

tos siccatus est toztens nō
enim pluerat super terram.
Factus est ergo sermo dñi
ad eum dicens: Surge & va
de in Sareptha Sidoniozū
& manebis ibi. pzecepi enim
ibi mulieri vidue vt pascat
te. Surrexit & abijt in Sa-
reptha: cūq; venisset ad poz
tā ciuitatis, apparuit ei mu
lier vidua colligens ligna, et
vocauit eam, dixitq; ei: Da
mihi paululū aque in vase,
vt bibā. Cūq; illa pergeret,
vt afferret, clamauit pst ter
gum eius dicēs: Affer mihi
obsecro & buccellā panis in
manu tua. Que respondit,
Viuit dñs deus tuus, quia
non habeo panē, nisi quan-
tū pugillus capere potest fa
rine in hydzia, et paululum
olei i lecytho: en colligo duo
ligna, vt ingrediar, & faciam
illud mihi & filio meo vt co-
medamus et moziamur.

¶ Secundū Marcū. Lect. ij

Et mulier que erat in
pfluuio sanguinis an
nis duodecī, & fuerat multa
perpessa a compluribus me
dicis, & erogauerat oīa sua,
nec quicquā pzofecerat, sed
magis deterius habebat, cū
que audisset de Jesu, venit
in turba retro, & tetigit ve-
stimentū eius, dicebat enī:
Quia si vel vestimentum
eius tetigero salua ero. Et
cōfestim siccatus est fons
sanguinis eius, & sensit coz-
pore quia sanata esset a pla-
ga. Et statim Jesꝰ in semet
ipso cognoscens virtutem q̄
exierat de illo, conuersus ad
turbam aiebat, Quis tetī-
git vestimenta mea? Et di-
cebāt ei discipuli sui: Vides
turbā cōprimentem te & di-
cis: Quis me tetigit? Et circ
cūspiciebat videre eā q̄ hoc
fecerat. Mulier vero timēs
et tremens, sciens quod fa-
ctum esset in se, venit & pzo-
cidit ante eū, & dixit ei oēm
veritatem. Ille autem dixit
ei, Filia, fides tua te saluam
fecit, vade in pace & esto sana
a plaga tua. Adhuc eo loquē
te veniunt nuntij ab archi-
synagogo dicentes, Quia, fi
lia tua moztua est, qd vltra
vexas magistrū? Jesus aūt
audito verbo quod dicebat
ait archisynagogo. Noli ti
mere, tantūmodo crede. Et
non admisit quenquā se sēq
nisi Petrum & Jacobum et
Joannem fratrem Jacobi.
Et veniunt in domū archi-
synagogi, & vidit tumultū,
& flentes, & ciulātes multū.
Et ingressꝰ ait illis: Quid
turbamini et plozatis? puel
la non est moztua, sed doz
mit. Et irridebant eum. Ip
se vero eiectis omnibus, as-

et qui secum erant & ingrediuntur vbi puella erat iacens. Et tenens manū puelle, ait illi Talithacumi, qđ est interpretatum Puella,ti dico surge: & cōfestim surrexit puella, et ambulabat: erat autē annozū duodecim Et obstupuerūt stupoze magno. Et precepit illis vehementer vt nemo id sciret et iussit dari illi manducare.

¶ Et egressus inde, abiit in patriam suā, et sequebātur eum discipuli sui. Et facto sabbato cepit in synagoga docere, et multi audientes admirabantur in doctrina eius,dicentes: Unde huic hec omnia? & que est sapiētia que data est illi, et virtutes tales que per manus eius efficiuntur? Nonne hic,est faber filius Marie frater Jacobi & Joseph & Jude & Simonis,nōne & sozozes eius hic nobiscum sunt? Et scandalizabantur in illo. Et dicebat illis Jesus: Quia nō est propheta sine honoze,nisi in patria sua, & in domo sua,et in cognatione sua. Et non poterat ibi virtutē vllam facere, nisi paucos infirmos impositis manibus curauit & mirabatur propter incredulitatem eozum, & circumibat castella in circumitu docens.

¶ Tertia lectio secundum Mattheum.

In illo tēpoze: Loquebatur Jesus principibus sacerdotum, parabolā hanc. Simile factum est regnum celozum,homini regi qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua. ca.22

¶ Homelia sancti Gregorii pape.

Textum lectionis euāgelice fratres charissimi volo (si possum) sub breuitate transcurrere, vt in sine eius valeam ad loquendum largius vacare. Sed querendum prius est an hec apud Mattheum ipsa sit lectio,que apud Lucā sub appellatione cene describitur. Et quidem sunt nonnulla que sibi dissona esse videtur quia hic prandium,illic cena memozatur. Hic qui ad nuptias non dignis vestibus intrauit repulsus est,illic nullus intrasse dicitur qui repulsus esse perhibeat. Mua ex re recte colligitur q & hic per nuptias presens ecclesia et illic per cenam eternum & vltimum conuiuium designatur, quia et hanc nonnulli exituri intrant & ad illud quisquis semel intrauerit vlterius non exibit. Et si quis fozte contendat hanc eandem esse lectionem,

rgo melius puto(salua fide) alieno intellectui cedere, q̃ contentionibus deseruire. Mth ꝫ intelligi congrue foꝛ stan potest, quia de pꝛoiecto eo qui cū nuptiali veste nō venerat: quod Lucas tacuit Matthæus dixit. Quod veꝛo per aliū cena, per hunc autē pꝛandiū dicitur: nequaq̃ vel hoc nostre intelligentie obsistit: quia cū ad hoꝛā noua apud antiquos quotidie pꝛandiū fieret, ipsum quoq̃ pꝛandiū cena vocabat. Oto.

OMnipotens ꝫ misericoꝛs deus vniuersa nobis aduersantia pꝛopitiꝰ exclude: vt mente, ꝫ coꝛpoꝛe pariter expediti, q̃ tua sunt, liberis mētibꝰ exeq̃mur: p. ¶ Feria secūda ex tertio Regum. Lectio pꝛima.

HIo quā Elias ait. Noli timere sed vade, et fac sicut dixisti: verūtamen mihi pꝛimū fac de ipsa farinula subcinericiū panē parvulū, ꝫ affer ad me: tibi aūt ꝫ filio tuo facies postea. Hec autē dicit dñs deus Jsrael: Hydꝛia farine non deficiet, ner lecythus olei minuetur vsq̃ ad diē in qua dominus daturus est pluuiam super faciem terre. Que abiit et fecit iuxta verbum Elie, et comedit ipse, ꝫ illa ꝫ domus eius, ꝫ ex illa die hydꝛia farine non defecit, ꝫ lecythus olei non est imminutus, iuxta verbum dñi quod locutꝰ fuerat in manu Elie. Factū est autē post verba hec egroꝛ tauit filiꝰ mulieris matris familias, ꝫ erat lāguoꝛ eius foꝛtissimus, ita vt nō remaneret in eo halitus. Dixit ergo ad Eliam: Quid mihi ꝫ tibi vir dei? Ingressus es ad me vt rememoꝛarentur iniquitates mee, ꝫ interficeres filium meum? Et ait ad eā. Da mihi filiū tuū. Tulit q̃ eum de sinu eius, ꝫ pꝛotauit in cenaculum vbi ipse manebat, ꝫ posuit sup lectulum suum ꝫ clamauit ad dominū, ꝫ dixit: dñe deus meꝰ etiāne viduā apud quā ego vtcumq̃ sustentoꝛ, afflixisti vt interficeres filium eius? Et expandit se, atq̃ mensus est sꝰper puerū tribus vicibus, ꝫ clamauit ad dominū ꝫ ait: Dñe deus meus reuertatur obsecro anima pueri huius in viscera eius. Et exaudiuit dñs vocē Elie, et reuersa est anima pueri intra eum, ꝫ reuixit. Eulitq̃ Elias puerum, et deposuit eum de cenaculo in inferioꝛem domum, ꝫ tradidit matri suę, ꝫ ait illi: En viuit filius tuus. Dixitq̃ mulier ad Eliam: Nunc in isto cognouī quoniam vir Dei es

tu,& verbum domini in ore ego verum est.

¶ Secundū Marcū, Lect.ij.

ET vocauit duodecim & cepit eos mittere binos et dabat illis potestatē spirituum immundorū. Et precepit eis ne quid tollerēt in via,nisi virgā tantū non perā,non panem, neq; in zonā es,sed calceatos sandaliis,et ne induerentur duabꝰ tunicis. Et dicebat eis: Quocūq; introieritis in domum,illic manete donec exeatis inde,& quicūq; non receperint vos, nec audierint, exeuntes inde excutite pulverem de pedibus vestris in testimoniū illis. Et exeuntes predicabant vt penitentiam ageret,& demonia multa eiciebāt,& vngebāt oleo multos egros,& sanabātur. ¶ Et audiuit rex Herodes (manifestū enim factum est nomē eius) & dicebat: Quia Joānes baptista resurrexit a mortuis, & propterea virtutes operantur in illo. Alij autem dicebant: quia Elias est. Alij vero dicebāt: Quia propheta est, quasi vnus ex prophetis. Quo audito Herodes ait: Quem ego decollaui Joannē, hic a mortuis resurrexit. Ipse enim Herodes miſit ac tenuit Joannē et vinxit eum in carcere propter Herodiadem vxorem philippi fratris sui,qa duxerat eam. Dicebat enim Joannes Herodi: Non licet tibi habere vxorē fratris tui. Herodias autem insidiabatur illi, et volebat occidere eum,nec poterat. Herodes autē metuebat Joannem, sciens eum virū iustū & sanctum, et custodiebat eum et audito eo multa faciebat,et libenter eum audiebat. Et cum dies opportunus accidisset, Herodes natalis sui cenā fecit principibus et tribunis & primis Galilee. Cū q; introisset filia ipsius Herodiadis et saltasset et placuisset Herodi,simulq; recūbentibus,rex ait puelle: Pete a me quod vis,et dabo tibi,et iurauit illi: Quia quic quid petieris dabo tibi licet dimidium regni mei. Que cum exisset,dixit matri sue: quid petā? At illa dixit: Caput Joānis baptiste. Cūq; introisset statim cū festinatione ad regē petiuit dicēs. Volo vt protinus des mihi in disco caput Joannis baptiste. Et contristatus est rex propter iusiurandum,& propter simul discumbentes noluit eam contristare,sed miſso speculatore precepit afferre caput eius in disco,& decollauit eum in carcere: et

attulit caput eius in disco,& dedit illud puelle, et puella dedit matri sue. Quo audito discipuli eius,venerũt et tulerunt corpus eius,& posuerũt illud in monumẽto.

¶Feria tertia ex lib. tertio Regum. Lectio prima.

Cap.18 Post dies multos factũ est verbũ dñi ad Eliã, in anno tertio,dicens: Vade & ostende te Achab, vt dem pluuiam super faciem terre. Iuit ergo Elias,vt ostenderet se Achab:erat autem fames vehemẽs in Samaria. Vocauitq; Achab Abdiã dispensatorem domus sue. Abdias aũt timebat dñm deũ valde. Mã cum interficeret Iezabel prophetas dñi,tulit ille centũ prophetas,& abscondit eos quinquagenos & quinquagenos in spelũcis et pauit eos pane et aqua. Dixit ergo Achab ad Abdiã. Vade in terram ad vniuersos fontes aquarũ,& in cunctas valles:si forte possimꝰ inuenire herbam et saluare equos & mulos,& non penitus iumenta intereant. Diuiserunt q; sibi regiones,vt circumirent eas: Achab ibat per viam vnam,& Abdias p viam alteram seorsum. Cũq; esset Abdias in via, Elias occurrit ei,qui cum cognouisset eum,cecidit super faciem suam,& ait: Non tu es domine mi Elias? Cui ille respondit: Ego, Vade & dic dño tuo: Adest Elias. Et ille: Quid peccaui inquit,quꝫ tradis me seruũ tuũ in manu Achab vt interficiat me? Viuit dñs deus tuus,quia non est gens aut regnum,in quo non miserit dñs meus te requirens,& respondentibus cunctis. Non est hic,adiurauit regna singula,& gentes,eo q; minime reperireris. Et nunc tu dicis mihi: Vade et dic dño tuo: Adest Elias. Cumq; recessero a te spiritus domini asportabit te in locũ quẽ ego ignoro,et ingressus nuntiabo Achab, & non inueniens te. interficiet me. seruus aũt tuus timet dominũ ab infãtia sua. Nunquid non indicatũ est tibi domino meo quid fecerim cum interficeret Iezabel prophetas domini q; absconderim de prophetis dñi centũ viros quinquagenos & quinquagenos in spelunceis, et pauerim eos pane et aqua? Et nunc tu dicis: Vade & dic dño tuo: Adest Elias vt interficiat me. Et dixit Elias, Viuit dñs exercituũ ante cuius vultum sto,quia hodie apparebo ei.

¶Secundum Marcum. Lectio secunda.

Et conuenientes apostoli ad Iesum: Renũtiauerũt ei oĩa que egerant & docuerãt. Et ait illis: Venite seorsum in desertũ locũ & requiescite pusillũ. Erãt enĩ qui veniebant & redibãt multi & nec spatium manducandi habebant. Et ascendentes in nauim, abierunt in desertum locũ seorsum. Et viderunt eos abeuntes, & cognouerũt multi, & pedestres de omnibus ciuitatibus cucurrerũt illuc & preuenerũt eos. Et exiens vidit turbã multã Iesus, & misertus est super eos, quia erant sicut oues nõ habẽtes pastorem, & cepit illos docere multa. Et cum iam hora multa fieret, accesserũt discipuli eius dicẽtes: Desertus est locus hic, & iã hora preterijt, dimitte illos vt euntes in proximas villas & vicos, emãt sibi cibos quos manducent. Et respondens ait illis: Date illis manducare. Et dixerũt ei. Euntes emamus ducentis denarijs panes, et dabimus illis manducare. Et dicit eis, Quot panes habetis? Ite & videte. Et cũ cognouissent, dicunt: Quinq; et duos pisces: et precepit illis vt accũbere facerent oẽs secundũ cõtubernia super viridi fenũ. Et discubuerũt in partes per centenos & quinquagenos Et acceptis quinq; panibus & duobus piscibus intuens in celũ benedixit, & fregit panes, & dedit discipulis suis vt ponerent ãti eos & duos pisces diuisit oĩbus Et manducauerũt oẽs & saturati sunt. Et sustulerunt reliquias fragmentorũ duodecim cophinos plenos, & de piscibus. Erant aũt qui mãducauerũt, quinq; millia virorũ. Et statim coegit discipulos suos ascẽdere nauim, vt precederent eũ trãsfretũ ad Bethsaidã, dum ipse dimitteret populũ. ¶ Et cum dimisisset eos abiit in montem orare. Et cũ sero esset, erat nauis in medio mari, & ipse solus in terra & videns eos laborantes in remigando (erat enim ventus cõtrarius eis) & circa quartã vigiliam noctis venit ad eos ambulans supra mare, & volebat preterire eos. At illi vt viderunt eum ambulantem supra mare, putauerũt phantasma esse, et exclamauerunt. Omnes enim viderunt eum, & cõturbati sunt. Et statim locutus est cum eis et dicit eis: Confidite, ego sum nolite timere: & ascendit ad illos in nauim, et cessauit ventus: et plus magis intra se stupebant:

non enim intellexerunt de panibus: erat enim cor eorum obcecatum.

¶ Feria quarta ex tertio libro Regum. Lectio prima.

AVĪt ergo Abdias in occursum Achab, & indicauit ei venit Achab in occursum Elie. Et cum vidisset eum, ait: Tu ne es ille qui conturbas Israel, & ille ait. Nō ego turbaui Israel sed tu, & domus patris tui, qui dereliquistis mandata dñi, et secuti estis Baalim. Veruntamen nunc mitte, et congrega ad me vniuersū Israel in monte Carmeli, et prophetas Baal quadrin gentos quinquaginta, prophetas q̄ lucorum quadrin gētos, qui comedunt de mēsa Jezabel. Misit Achab ad omnes filios Israel, et congregauit prophetas in monte Carmeli. Accedens autē Elias ad omnem populum Israel ait: Usq̄ quo claudicatis in duas partes? Si dominus est Deus, sequimini illum: si autem Baal, sequimini illum: & non respondit ei populus verbum. Et ait rursus Elias ad populum: Ego remansi prophetа dñi solus, prophete autē Baal, quadrin genti & quinquagin ta viri sunt. Dentur nobis duo boues, & illi eligant sibi bouem vnū, & in frustra cedentes ponant super ligna, ignem autē non supponant & ego faciam bouē alterū, et imponā super ligna, ignem autē non supponā. Inuocate nomina deorū vestrorū, & ego inuocabo nomen dñi, et Deus qui exaudierit per ignem ipse sit Deus. Respondens omnis populus ait: Optima propositio.

¶ Secundū Marcū. Lectū.

ET cū transfretassent venerunt in terrā Genezareth & applicuerūt. Cū que egressi essent de naui, cōtinuo cognouerunt eum, et percurrentes vniuersam regionem illā ceperunt in grabatis eos qui se male habebāt circūferre vbi audiebāt eum esse: & quocūq̄ introibat in vicos vel in villas aut ciuitates, in plateis ponebant infirmos, & deprecabantur eum vt vel fimbriā vestimenti eius tangerent, & quotquot tangebant eum salui fiebant. Ca. 7.

¶ Et conueniunt ad eū pharisei, et quidam de scribis, venientes ab Jerosolymis: et cum vidissent quosdā ex discipulis eius cōmunibus manibus, id est nō lotis, manducare panes, vituperauerunt. Pharisei enī & omnes Judei, nisi crebro lauerint

manus nō māducāt, tenen
tes traditionē seniozū, et a
fozo nisi baptisent, non co
medūt, ⁊ alia multa sunt, q̄
tradita sunt illis seruare ba
ptismata calicū ⁊ vzceozū ⁊
eramentoz ⁊ lectozū. Et in
terrogabāt eum Phariſei
et scribe: Quare discipuli
tui non ambulāt iuxta tra
ditionē seniozū, sed cōmuni
bus manibus māducāt pā
nem? At ille respondens,
dixit eis: Bene pzophetā
uit Isaias de vobis hypo
critis, sicut scriptū est: Po
pulus hic labijs me hono
rat, coz aūt eoz ū, longe est a
me, in vanū aūt me colunt,
docētes doctrinas ⁊ pcepta
hoim. Relinquētes em mā
datū dei, tenetis traditio
nes hominum, baptismata
vzceozū ⁊ calicū, ⁊ alia simi
lia his facitis multa: ⁊ dice
bat illis: Bñ irritū faciſtis
pzceptū dei, vt traditionē
vestrā seruetis Moises em
dixit: Honoza patrē tuum
⁊ matrē tuā: ⁊ qui maledi
xerit patri vel matri, mozte
moziatur. Vos aūt dicitis:
Si dixerit homo patri vel
matri, Cozbā qō est donū,
quodcūq; ex me, tibi pzofue
rit, ⁊ vltra nō dimittis eū
quicquam facere patri suo
aut matri, rescindētes ver
bū dei p traditionē vestrā
quam tradidiſtis, ⁊ similia
huiusmodi multa facitis.

℣ Feria.v.ex.iii.Reg.xl.

DIxit ergo Elias pzo
phetis Baal: Eligi
te bouē vnū ⁊ facite pzimi,
q̄a vos plures estis, ⁊ inuo
cate nomina deozū vestro
rū, ignēq; non supponatis.
Qui cū tuliſſent bouē, quē
dederat eis, fecerūt, ⁊ inuo
cabāt nomē Baal de mane
vsq; ad meridiem dicētes:
Baal exaudi nos. Et non
erat vox, nec qui responde
ret, transiliebāt q; altare q̄
fecerant. Cūq; esset iā me
ridies, illudebat illis Elias
dicēs: Clamate voce maio
re. Deus em est ⁊ forsitā lo
quitur, aut i diuerſozio est,
aut in itinere, aut certe doz
mit, vt exciteē. Clamabant
ergo voce magna, ⁊ incide
bant se iuxta ritū suū cul
tris, ⁊ lāceolis, donec pfun
derentur sanguine. Postq̄
autē transiit meridies, ⁊ il
lis pzophetātibus venerat
tēpus quo sacrificium of
ferri solet, nec audiebatur
vox, nec aliq̄s rēdebat, nec
attendebat ozantes: dixit
Elias omni populo: Veni
te ad me: ⁊ accedēte ad se po
pulo, curauit altare dñi, q̄
destructum fuerat: ⁊ tulit
duodeci lapides iuxta nu
merū tribuū filioz Jacob,

ad quē factus est sermo dñi, dicēs: Israēl erit nomē tuū: & edificauit de lapidibus altare in noie dñi, fecitq; aq̄ ductū, quasi p duas aratūras in circuitu altaris, & cō posuit ligna diuisitq; p mēbra bouē: & ꝓsuit sup ligna & ait: Implete quatuoꝛ hydrias aqua, & fundite sup holocaustum & sup ligna. Rursumq; dixit: Etiā secūdo hoc facite: Qui cū fecissent secūdo ait: Etiā tertio idipsum facite. Fecerunt q; & tertio, & currebāt aque circa altare, & fossa aque ductus repleta est. Cumq; iam tēpus esset vt offerretur holocaustum, accedens Elias pꝛopheta, ait, Dñe deꝰ Abrahā, & Isaac, & Israēl, ostēde hodie q̄a tu es dꝰ Israel, & ego seruus tuus, & iuxta pꝛeceptū tuū, fect oīa verba hec. Exaudi me dñe, exaudi me, vt discat ppl's iste q̄a tu es dñs deus, & tu conuertisti coꝛ eoꝝ iterū. Cecidit aūt ignis dñi, & vorauit holocaustum & ligna, & lapides, puluerē quoq; et aquā que erat in aqueductu lambens. Quod cū vidisset oīs populus, cecidit in facē suā, & ait, dñs ipse est deus, dñs ipse est deus. Dixitq; Elias ad eos. Apprehendite pꝛophetas Baal, & ne vnus quidē effugiat ex eis. Quos cum apprehendissent, duxit eos Elias ad torrentem Cison, & interfecit eos ibi.

¶ Scdm Marcum. Lec. ij.

Et aduocās iterū turbā dicebat illis, Audite me oēs, & intelligite. Nihil est extra hominē introiens in eū, qđ possit eū coinq̄nare, sed q̄ de hoie pꝛocedūt, illa sunt q̄ cōmunicant hominē. Si q̄s habet aures audiendi, audiat. Et cū introisset in domū a turba, interrogabāt eū discipuli eius parabolā. Et ait illis. Sic & vos imprudētes estis? Nō intelligitis q̄a omne extrinsecus introiens in hominē, nō potest eum cōmunicare, q̄a nō intrat in coꝛ eius sed in vētrē vadit, & in secessum exit, purgās omnes escas? Dicebat autem quoniam q̄ de homine exeunt, illa cōmunicāt hominē. Abintus enim de coꝛde hominū male cogitationes pꝛocedunt, adulteria, foznications, homicidia, furta, auaritie, nequitie, dolus, impudicitie, oculus malus, blasphemia, superbia, stultitia. Oīa hec mala abintus pꝛocedunt: & communicant hominē. ¶ Et inde surgens abiit in fines Tyri & Sidonis: & ingressus domū, neminē voluit scire,

ſi non potuit latere, mulier enim ſtatim vt audiuit de eo, cuius filia habebat ſpiritum immundū, intrauit et procidit ad pedes eius. Erat enim mulier gentilis. Syrophenissa genere. Et rogabat eum vt demonium eiiceret de filia eius. Qui dixit illi, Sine prius saturari filios, non est enim bonū sumere panem filiorum, & mittere canibus. Et illa respondit, & dicit illi, Utiq; domine, nam et catuli comedunt sub mensa de micis puerorum. Et ait illi. Propter hunc sermonē, vade, exijt de monijū a filia tua. Et cum abijsset domū, inuenit puellam iacentem supra lectū, et demonijū exijsse. ¶ Et iterū exiens de finibus Tyri, venit per Sidonem ad mare Galilee inter medios fines Decapoleos. Et adducunt ei surdum et mutum et deprecabantur eū vt imponat illi manum. Et apprehendens eū de turba seorsum: misit digitos suos in auriculas eius, & expuens tetigit linguam eius, et suspiciens in celum, ingemuit: et ait illi, Hephetha, quod est adaperire. Et statim aperte sunt aures eius, & solutum est vinculum lingue eius, & loquebatur recte. Et precepit illis ne cui dicerēt. Quāto aūt eis precipiebat, tanto magis plus predicabant: et eo amplius admirabant dicentes. Bene omnia fecit et surdos fecit audire, et mutos loqui.

¶ Feria.vi. ex.iij. Reg. Le.

ET ait elias ad Achab, Ascende, comede & bibe, ca sonus multe pluuie est. Ascendit Achab, vt comederet & biberet: Elias aūt ascendit in vertice carmeli, et prostratus in terrā posuit faciē suā inter genua sua, et dixit ad puerū suū, Ascende, & prospice contra mare. Qui cū ascendisset, & cōtemplatus esset ait, Nō est quicquā. Et rursum ait illi. Reuertere septē vicib⁹. In septima aūt vice ecce nubecula parua, quasi vestigiū hominis ascendebat de mari. Qui ait, Ascende, & dic Achab, Junge, & descende, ne occupet te pluuia. Cūq; ille vēteret huc atq; illuc, ecce celi contenebrati sunt, & nubes, & vētus, & facta est pluuia grandis. Ascendēs itaq; Achab abijt in Jezrahel, et manus dñi facta est sup Eliā, accinctusq; lūbis currebat ante Achab, donec veniret in Jezrahel. ¶ Nunciauit autem Achab Jezabel omnia que fecerat Elias, et quō

ca.19

occidisset vniuersos prophetas Baal,gladio. Misitq; Jezabel nuntium ad Eliã, dicens, Hec mihi faciãt dij, & hec addant nisi hac hora cras posuero aiam tuã, sicut animam vnius ex illis. Timuit ergo Elias,& surgens abijt quocũq; eũ ferebat voluntas, venitq; i Bersabee Jude, & dimisit puerum suũ,& pertexit in deserto viam vnius diei. Cũq; venisset,& sederet subter vnã iuniperũ,petiuit anime sue vt moreret,& ait, Sufficit mihi dñe, tolle animam meã,neq; enim melioz sum quam patres mei: Prozectq; se,& obdozmiuit i vmbza iuniperi ,& ecce angelus tetigit eũ,& dixit illi, Surge,& comede. Et respexit,et ecce ad caput suũ subcinericius panis et vas aque:comedit ergo & bibit & rursus obdozmiuit. Reuersusq; est angelus dñi secdo: & tetigit eũ dixitq; illi, Surge:comede grandis enim tibi restat via. Qui cũ surrexisset, comedit & bibit, & ambulauit in fortitudine cibi illi9 quadzaginta diebus & quadzaginta noctibus vsq; ad mõtem dei Hozeb.

habereẽt qõ manducarẽt: cõuocatis discipulis, ait illis, Misereoz sup turbam quia ecce iã triduo sustinent me, nec habent quod manducẽt et si dimisero eos ieiunos in domum suam, deficient in via, quidã enim ex eis de longe venerũt. Et responderunt ei discipuli sui, Vnde istos q̃s poterit hic saturare panibus in solitudine? Et interrogauit eos. Quot panes habetis, Qui dixerũt, Septẽ. Et pcepitturbe discumbere super terrã. Et accipiẽs septem panes,gratias agẽs fregit: & dabat discipulis suis, vt apponerẽt, & appoluerũt turbe. Et habebãt pisciculos paucos: et ipses bñdixit,& iussit apponi. Et manducauerũt & saturati sunt & sustulerunt q superauerat de fragmentis septẽ spoztas. Erãt autem q̃ mãducauerãt, quasi quatuoz millia,& dimisit eos.

¶ Sedm Marcũ. Lectio. ij.

Ca.8. IN dieb9 illis iterũ cũ turba multa esset, nec

¶ Et statim ascendens nauim cum discipulis suis,venit in partes Dalmanutha. Et exierunt Pharisei,& ceperunt cõquirere cum eo,q̃rentes ab illo signum de celo tentantes eum. Et ingemiscens spiritu, ait, Quid generatio ista signũ querit? Amẽ dico vobis,si dabit generationi isti signũ. ¶ Et di

mittens eos, ascēdit ītērum
nauim & abijt trāsfretum.
Et obliti sunt panē sume-
re, & nisi vnū panē nō habe-
bant secum in naui. Et pre
cipiebat eis, dicēs, Videte
& cauete a fermento Phari
seorum, & fermento Hero-
dis. Et cogitabāt ad alter-
utrum, dicentes. Quia pā-
nes nō habemus. Quo co-
gnito, ait illis Jesus, Quid
cogitatis ꝙa panes nō habe
tis? nondū cognoscitis nec
intelligitis? adhuc cecatum
habetis cor vestrū? oculos
habētes non videtis? & au-
res habentes nō auditis?
Nec recordamini cū quin-
que panes fregi in quinq; mil
lia, & quot cophinos fragmē
torū plenos sustulistis? Di
cūt ei. Duodecim. Quādo
& septem panes in quotuor
millia, quot sportas fragmē
torum sustulistis? Et dicūt ei,
Septem. Et dicebat eis.
Dūo nondū intelligitis?
Et venīt Bethsaidam: et
adducunt ei cecū, & rogabāt
eum vt illum tangeret. Et
apprehensa manu cęci, edu-
xit eū extra vicū, & exputs
in oculos eius impositis ma
nibus suis interrogauit eū
si quid videret. Et aspiciēs
ait, Video homines velut ar-
bores, ambulātes. Deinde
iterum imposuit manus su
per oculos eius: & cepit vi-
dere, & restitutus est, ita vt
clare videret oia. Et misit
illū in domū suā, dicēs, Ma
de in domū tuā, & si in vicū
introieris, nemini dixeris.

¶ Sabbato.ex.iū.Reg.L.i

CAmq; venisset illuc,
mansit in spelunca: et
ecce sermo dñi ad eū, dixit q
illi, Quid hic agis Elia? It
ille respondit, Zelo zelatus
sum pro dño deo exercituū,
quia dereliquerunt pactum
tuū filij Jsrael: altaria tua
destruxerunt, & prophetas
tuos occiderunt gladio, et
derelictus sum ego solus, &
querunt animam meam vt
auferant eam. Et ait ei, Eg-
gredere, & sta in monte cora
dño: & ecce dñs transit, & spi
ritus grandis, & fortis sub-
uertens montes, & cōterēs
petras ante dñm, nō in spū
dñs, & post spm commotio:
non in cōmotione dñs. Et
post cōmotionē ignis: non
in igne Dñs: et post ignem
sibilus aure tenuis. Quod
cū audisset, Elias, operuit
vultum suū pallio, & egres-
sus stetit in ostio spelūce, et
ecce vox ad eū, dicēs. Quid
hic agis Elia? Et ille rndit
Zelo zelat? sum p dño deo
exercituum, hs dereliquē-
rūt pactum tuū filij Jsrael:
altaria tua destruxerūt, et

pzophetas tuos occiderunt gladio, & derelict⁹ sum ego solus & querũt aiam meam vt auferãt eam. Et ait dñs ad eũ, Vade, & reuertere in vtã tuã per desertũ in Damascum: cumq; perueneris illuc, vnges Hazael regẽ sup Syriam, & Jehu filium Namsi vnges regẽ sup Israel: Eliseũ autẽ filiũ Saphat, qui est de Abelmeula vnges ꝓphetam pro te. Et erit quicũq; fugerit gladiũ Hazael occidet eũ Jehu, et quicũq; fugerit gladiũ Jehu, interficiet eũ Eliseus. Et derelinquã mihi in Israel septem millia virorũ, quorũ genua non sunt incuruata ante Baal: & omne os qđ non adorauit eum osculans manũ. Pzofectus ergo inde. Elias, reperit Eliseũ filiũ Saphat arantem in duodecim iugis boum & ipse in duodecim iugis boũ arantibus vnus erat: cũq; veniſſet Elias ad eũ, misit palliũ suum super illũ. Qui statim relictis bobus cucurrit post Eliã, & ait. Oscules, ozo, patrẽ meũ, & matrẽ meam, & sic loquar te: dixitq; ei, Vade, & reuertere, qđ eĝ meũ erat, feci tibi. Reuersus aũt ab eo, tulit par boum & mactauit illud, & ĩ aratro boum coxit carnes, & dit populo, & comederunt: consurgensq; abiit, & secutꝰ est Eliã, & ministrabat ei.

¶ Sedm Marcum. Lec. ij.

Et egressus est Jesus & discipuli eius in castella Cesaree Philippi: & in via interrogabat discipulos suos, dicens eis, Quem me dicunt esse homines? Qui responderũt illi, dicẽtes, Joannẽ Baptistam, alij Eliã, alij vero quasi vnũ de pzophetis. Tũc dicit illis, Vos vero, quem me esse dicitis? Respondẽs Petrus ait ei. Tu es Christus. Et comminatus est eis ne cui dicerẽt de illo. Et cepit docere eos quoniã opoztet filium hominis pati multa, & reprobari a seniozib⁹ & a summis sacerdotibus & scribis, & occidi: & post tres dies resurgere. Et palã vbum loquebat. Et apprehendens eum Petrus, cepit increpare eũ. Qui cõuersus & videns discipulos suos, cõminatus est Petro, dicens, Vade retro me satana qm̃ nõ sapis que dei sunt, sed q̃ sunt hominũ. ¶ Et conuocata turba cum discipulis suis, dixit eis, Si quis vult, me sequi, deneget semetipsum et tollat crucẽ suam, & sequatur me. Qui eñ voluerit aiam suã saluã facere, perdet eã:

qui autē perdiderit animā
iam propter me & euāge
lium, saluā faciet eā. Quid
enim proderit homini, si lu
cretur mundū totū, & detri
mentum anime sue faciat?
Aut quid dabit homo com
mutationis pro aīa sua?
Qui enim me confusus fu
erit et verba mea in gene
ratione ista adultera & per
catrice, & filius hominis con
fundetur eum cū venerit in
gloria patris sui cū angelis
sanctis. ¶ Et dicebat illis.
Āmē dico vobis, quia sunt
quidam de hic stātibus qui
non gustabant moztē, do
nec videant regnum dei ve
nies in virtute Et post
dies sex assumpsit Jesꝰ Pe
trum & Jacobū & Joannē:
& duxit illos in montē excel
sum seorsū solos, & trāsfigu
ratꝰ est coꝛā ipsis. Et vesti
menta eius facta sunt splē
dentia & candida nimis ve
lut nix qualia fullo non po
test super terram candida
facere. Et apparuit illis E
lias cū Moyse et erant lo
quentes cū Jesu. Et respō
dens Petrus, ait Jesu.
Rabbi, bonum est nos hic
esse & faciamus tria taber
nacula, tibi vnum, & Moisi
vnū, et Elie vnū. Non esi
sciebat quid diceret, erant
enim timoze exterriti, et fa
cta est nubes obumbrans
eos: & venit vox de nube, di
cens. Hic est filiꝰ meus cha
rissimus: audite illum. Et
statim circumspicientes, ne
minem amplius viderunt
nisi Jesum tantū secū.

¶ Dñica vigesima post pen
teco. Quartus lib. reg. I.

PRenaricatus est aūt
Moab ī Isrl, postq̄
moztuꝰ est Achab. Cecidit
q̄ Ochozias p cācellos ce
naculi sui qđ habebat ī Sa
maria, & egrotauit: misit q̄
nūtios, dicens ad eos. Ite,
cōsulite Beelzebub. Deum
Accaꝝ, vtrū viuere queā de
infirmitate mea hac. Angelꝰ
aūt dñi locutꝰ est ad Eliā
Thelbitē, dicēs, Surge, et
ascēde in occursum nūtiozū
regis Samarie, & dices ad
eos, Nūqđ nō ē deꝰ ī Isrl,
vt eatis ad cōsulēdū Beel
zebub deū Accaꝝ? Quā ob
rē, hec dicit dñs, De lectulo
super quē ascēdisti, non de
scendes, sed moꝛte moꝛieris
Et abiit Elias, reuersique
sūt nūtij ad Ochoziā. Qui
dixit eis. Quare reuersi e
stis? At illi responderunt ei.
Vir occurrit nobis, & dixit
ad nos. Ite, & reuertimini
ad regem q̄ misit vos, & di
cetis ei, Hec dicit dñs, Num
qđ qa nō erat deꝰ ī Isrl, mit
tis vt cōsulas Beelzebub

deus Iacaron? Idcirco de lectulo super quē ascēdisti: non descēdes, sed morte morieris. Qui dixit eis, Qui? figure & habitus est vir ille qui occurrit vobis, & locut? est vba hec? At illi dixerūt. Vir pilosus, & zona pellicea accinctus renibus. Qui ait Elias Thelbites est, Misitq; ad eū quinquagenariū pzincipē, & quinquaginta q̄ erant sub eo, Qui ascendit ad eum: sedentiq; in vertice montis: ait, Homo dei, rex pzecepit vt descēdas. Relpō dēsq; Elias, dixit quinquagenario, Si homo Dei sū, descendat ignis de celo & deuozet te, et quinquaginta tuos. Descendit itaq; ignis de celo, & deuozauit eū, & q̄n quaginta q̄ erant cum eo.

¶ Dñm Marcum. Lect. ij.

Et descēdētibus illis de mōte, pzecepit illis ne cuiquā quod vidissent narrarent: nisi cū filius hominis a mortuis resurrexerit. Et verbum cōtinuerūt apud se: cōquirentes quid esset, Cū a mortuis resurrexerit. Et interrogabant eū dicentes. Quid ergo dicunt Pharisei et scribe q̄a Eliam oppzteat venire pzimū? Qui respondēs, ait illis, Elias cū venerit pmo, restituet oia: et qñ scriptū est in filiū hois vt multa pa tiat & contemnat. Sed dico vobis q̄a et Elias venit (& fecerūt illi quecūq; voluerunt) sicut scriptū est de eo.

¶ Et veniēs ad discipulos suos vidit turbā magnam circa eos, et scribas conquirentes cū illis. Et cōfestim oīs populus vidēs Jesum, stupefactus est & expauerūt: & accurrentes salutabāt eū. Et interrogauit eos, Quid intervos cōquiritis? Et respondens vnus de turba, dixit, Magister, attuli filiū meū ad te habētē spiritū mutū. q̄ vbicūq; eum apprehenderit, allidit illum, & spumat & stridet dentibus & arescit, & dixi discipulis tuis vt eiicerent illū, & non potuerunt. Qui rñdēs eis, dixit. O generatio incredula, quamdiu apud vos ero, quādiu vos patiar? afferte illū ad me. Et attulerunt eū. Et cum vidisset eū, statim spūs conturbauit illū: & elsus in terrā, volutabatur spumans. Et interrogauit patrē ei?, Quantum tpis est, ex quo hoc accidit? At illi ait, Ab infantia: & frequenter eum in ignē & in aquam misit vt eū perderet, sed si quid potes, adiuua nos, misertus nostri. Jesus autē ait illi, Si potes credere, oia pos-

filiis sunt credenti. Et cō
tinuo exclamās pater pue
ri, cū lachrymis aiebat. Cre
do dñe: adiuua incredulita
tem meā. Et cū vidisset Je
sus concurrentē turbam, cō
minatus est spiritui immū
do, dicēs illi, Surde & mu
te spūs ego precipio tibi exi
ab eo, & amplius ne introe
as in eum. Et exclamans &
multum discerpens eum, ex
iit ab eo; & factꝰ est sicut moꝛ
tuus, ita vt multi dicerent.
Quia moꝛtuus est, Jesus
aurē tenens manum eius,
eleuauit eum: & surrexit. Et
cum introisset in domū, di
scipuli eius secreto interro
gabant eum. Quare nos
non potuimus eijcere eum?
Et dixit illis, Hoc genus
in nullo potest exire, nisi in
oratione et ieiunio.

¶ Tertio lect. scdm Joānē

4 In illo tempoꝛe: Erat
quidā regulus cuius
filius infirmabat Caphar-
naum. Et reliqua.

¶ Homilia. s. Gregoꝛij pa.

Lectio sancti euangelij
qua modo fratres au
distis: expositione nō indi
get. Sed ne hāc tacite pꝛete
risse videamur: exhoꝛtando
potius q̄ exponendo in ea
aliquid loquamur. Hoc au
tē vobis solum modo expo
sitione video esse requiren
dū, cur is qui ad salutem pe
tendam venerat audiuit:
Nisi signa & prodigia vide
ritis: non creditis. Qui enī
salutem querebat filio: pro
cul dubio credebat. Nec enī
ab eo quereret salutem, quē
nō crederet saluatoꝛē. Qua
re ergo ei dicitur: nisi signa
et prodigia videritis: non
creditis: qui ante credidit q̄
signum videret? Sed me
mentote dū petijt, & apte co
gnoscetis, dā in fide dubita
uit. Poposcit namq; vt de
scenderet & sanaret filiū eiꝰ.
Coꝛpoꝛalē ergo pꝛesentiam
dñi querebat, q̄ per spiritū
nusquam deerat. Minus
itaq; in illo credidit, quam
non putauit salutem posse
dare nisi pꝛesens esset & coꝛ
poꝛe. Si enim perfecte credi
disset, pꝛocul dubio sciret dā
non esset locus vbi non el
set deus. Ex magna ergo
parte difficilus est qui virtu
tis honoꝛem non dedit ma
iestati, sed pꝛesentie coꝛpoꝛa
li. Et salutem itaq; filio
petijt, & tñ in fide dubitauit
quia eū ad quē venerat, & pꝛ
tentem ad curādū credidit:
& tamē moꝛiēti filio esse ab
sentem putauit. Oratio.

Largire quesumus do
mine fidelibꝰ tuis in
dulgentiā placatus, & pacē:
vt pariter ab omnibus mū

dentur offensis: & secura ti
bi mente deseruiant. per.

℣ Feria secunda ex quarto Regum. Lectio prima.

HArlumq; misit ad eũ
principem quinquage
narium alterũ, & quinqua
ginta cũ eo. Qui locut⁹ est
illi. Homo dei hec dicit rex,
Festina, descende Ahdens
Elias, ait, Si homo dei ego
sum, descẽdat ignis de celo,
& deuoret te. & ꝺnquaginta
tuos. Descendit ergo ignis
de celo, & deuozauit illũ, et
ꝺnquaginta eius. Iterũ mi
sit principẽ ꝺnquagenariũ
tertiũ & ꝺnquaginta & erãt
cũ eo. Qui cũ venisset, cur
uauit genua cõtra Eliam,
et ꝓcat⁹ est eũ, & ait, Homo
dei, noli despicere aiam meã
& aias seruozũ tuozũ ꝺ me
cũ sunt, Ecce descẽdit ignis
de celo & deuozauit duos ꝺn
cipes quinquaginarios ꝓ
mos & ꝺnquagenos qui cũ
eis erãt, sed nũc obsecro, ut
miserearis aiæ mee Locut⁹
est aũt angelus dñi ad Eliã
dicens. Descẽde cũ eo, ne ti
meas. Surrexit igit, & de
scẽdit cũ eo ad regẽ locutus
est ei. Hec dicit Dñs. Quia
misisti nuntios ad cõsulem
dum Beelzebub deum Ac
caro, quasi nõ esset deus in
Israel, a quo posses inter
rogare sermonẽ ideo de le
ctulo sup quem ascendisti
nõ descendes, sed moztemo
rieris, moztuus es aũt iux
ta sermonẽ Dñi quẽ locut⁹
est Elias, & regnauit Joza
frater eius ꝓ eo, anno se
cũdo Jozã filij Josaphat re
gis Jude, nõ enim habebat
filiũ. Reliqua aũt verbor
Ochozie que operatus est,
nõne hec scripta sũt in libro
sermonũ dierũ regũ Israel.

℣ Secũm Marcum. Lect.ij.

ET inde ꝓfecti ꝓcer
grediebãtur Galileã,
nec volebat quemquã scire,
Docebat autem discipulos
suos, & dicebat illis. Quo
niã filius hominis tradet
in manus hominum, & occi
dent eum, et occisus tercia
die resurget. At illi ignoza
bant verbum & timebant in
terrogare eum. ℣ Et vene
rũt Capharnaum. Qui cũ
domi esset, interrogabat eos,
quid in via tractabitis: At
illi tacebant. Siquidẽ ad
inter se disputauerant quis
eorum maior esset. Et resi
dens vocauit duodecim: et
ait illis. Si quis vult ꝓ
mus esse, erit omnium no
uissimus, & omniũ minister.
Et accipiens puerum, sta
tuit eum in medio eorum,
quẽ cum complexus esset,
ait illis, Quisquis unum
ex huiusmodi pueris recep

rit in nomine meo, me recipit, aquicūq; me fuscepерit, nom me fuscipit, sed eū qui misit me. Respondit illi Johannes, dicēs: Magister, vidimus quendam in nomine tuo ejcientē demonia q̄ non sequitur nos, & prohibuimus eum. Jesus autē ait, Nolite prohibere eum, nemo est enim qui faciat v̄tutē in nomine meo, & posit cito male loqui de me, q̄ nō est aduersum vos, pro vobis est. Quisq; enī potū dederit vobis calicem aque in nomine meo: quia Christi estis: amen dico vobis non perdet mercedem suam. ¶ Et quisquis scandalizauerit vnum ex his pusillis credentibus in me bonum est ei magis si circumdaretur mola asinaria collo eius, & in mare mitteret, et si scandalizauerit te manus tua, abscinde illā, bonū est tibi debilē introire in vitā quam duas manꝰ habentē ire in gehēnam in ignem inextinguibilē, vbi vermis eoꝝ non moritur, & ignis non extinguitur, et si pes tuus te scandalizat, amputa illū, bonū est tibi claudū introire in vitā eternā, quā duos pedes habentē mitti in gehēnam ignis inextinguibilis, vbi vermis eoꝝ nō mo titur, & ignis non extinguitur. Quod si oculus tuus scādalizat te, ejce eū, bonū est tibi luscū introire in regnum dei, quā duos oculos habentem, mitti in gehēnā ignis, vbi vermis eoꝝ non moritur & ignis non extinguit. Omnis enim igne salietur: & omnis victima sale salietur? Bonum est sal: q̄ si sal insulsum fuerit in quo illud condietis? Habete in vobis sal, et pacem habete inter vos.

¶ Feria.iij.ex.iij.Reg.I. 1

Actū est aūt: cū leuare vellet dñs Eliā p turbinē in celū, ibāt Elias & Eliseus de Galgalis. Dixitq; Elias ad Eliseū, Sede hic, q̄a dñs misit me vsq; in Bethel. Cui ait Eliseꝰ. Viuit dñs, & viuit aīa tua, q̄a nō derelinquā te. Cūq; descendissent Bethel: egressi sunt filij pphetarū, q̄ erāt in Bethel ad. Eliseū: & dixerūt ei: Nunquid nosti quia hodie Dñs tollet dominū tuum a te? Qui respondit, et ego noui: silete. Dixit autem Elias ad Eliseum: Sede hic, quia Dñs misit me in Jericho. Et ille ait: Viuit dñs, & viuit aīa tua, q̄a nō derelinq̄m te. Cūq; venissēt Jericho, accesserūt filij pphetaꝝ q̄ erāt i Jericho, ad ca.2.

Eliseū,& dixerūt ei: Nūd
nosti quia Dñs hodie tollet
dñm tuum a te? Et ait: Et
ego noui,silete. Dixit autē
ei Elias: Sede hic,quia do
minꝰ misit me vsq; ad Joz
danē. Qui ait: Viuit dñs,
& viuit aīa tua,ꝗa non dere
linquā te. Jerunt igit̄ am-
bo pariter,& quinquaginta
viri de filijs pphetarū secu
ti sunt eos,& steterūt ecō
tra longe:illi aūt ambo sta-
bant super Jozdanem. Tu
lit̄q; Elias pallīū suum,et
inuoluit illud,et percussit
aquas: q̄ diuise sunt i vtrā
q; partem,& transierunt am
bo per siccū. Cūq; transis-
sent. Elias dixit ad Eliseū:
Postula qđ vis vt faciā ti-
bi, antēq̄ tollar a te. Dixit
q; Eliseus: Obsecro vt fiat
in me duplex spiritus tuus.
Qui rñdit: Rē difficilē po
stulasti: attamen si videris
me quādo tollar a te,erit ti
bi quod petisti, si autem nō
videris,non erit.

¶ Sequēs Marcū. Lectio.ij.

Ca. 10 Et inde exurgēs,venit
in fines Judee vltra
Jozdanē: & cōueniūt iterū
turbe ad eū:& sicut cōsueue
rat, iterū docebat illos. Et
accedētes pharisei, interro-
gabāt eū. Si licet viro vxo
rē dimittere? tētantes eū.
At ille rñdens, Dixit eis:
Quid vobis pcepit Moy-
ses? Qui dixerūt: Moyses
pmisit libellū repudij scribe
re,& dimittere. Quibus rñ
dēs Jesus, ait: Ad duritiā
cordis vestri scripsit vobis
pceptū istud, ab initio aūt
creature masculū & feminā
fecit eos deus. Pp̄ hoc
relinquet hō patrē suū & ma
trem: & adherebit ad vxorē
suā, et erunt duo in carne
vna: Itaq; iā nō sunt duo,
sed vna caro. Quod ergo de
us cōiunxit homo nō sepa-
ret. Et in domo iterū discī-
puli eius de eodē interroga
uerūt eū. Et ait illis: Qui
cūq; dimiserit vxorem suā,
& aliam duxerit: adulterīū
cōmittit sup eā. Et si vxor
dimiserit virū suum, & alij
nupserit,mechat̄. ¶ Et offe
rebāt illi paruulos,vt tan-
geret illos. Discipuli aūt cō
minabāt offerētib⁹. Quos
cū videret Jesus, indigne
tulit,& ait illis: Sinite par
uulos venire ad me:& ne p
hibueritis eos: talīū enim
est regnū dei. Amē dico vo-
bis, quisq̄s non receperit re
gnū dei velut paruulus, nō
intrabit in illud. Et cōplex-
ans eos:& imponēs manus
sup illos, benedicebat eos.
¶ Et cū egressus esset in vi
am, procurrēs quidā genu
flexo aī eū, rogabat eū di-

ens:Magister bone,q̄d fa-
ciā, vt vitā eternā p̄cipiā-
Jesus aut̄ dixit ei: Quid
me dicis bonū: Nemo bo-
nus,nisi vnus deus. Pceptā
pta nosti: Ne adulteres,
Ne occidas, Ne fureris,
Ne falsum testimoniū di-
xeris, Ne fraudem feceris,
Honora patrē tuū et matrē
At ille respondens, ait illi:
Magister,hec oīa obserua-
ui a iuuentute mea. Jesus
aūt intuitus eū, dilexit eū,
& dixit ei: Unum tibi deest,
vade,quecūq; habes vende,
& da paupertibus,& habebis
thesaurū i celo:& veni seqūre
me,Qui contristatus in v̄-
bo,abijt merens: erat enim
habens multas possessiones.
Et circūspiciens Jesus,ait
discipulis suis. Quā difficile
q̄ pecunias habēt,in re-
gnū dei introibunt. Discipu-
li aūt obstupescebant in
bis eius. At Jesus rur-
sus respōdens,ait illis: Fi-
lioli,q̄ difficile est cōfidētes
in pecunijs,in regnū dei in-
troire. Facilius est camelū
p̄ foramē acus trāsire q̄ di-
tē intrare in regnū Dei.
Qui magis admirabāt,di-
cētes ad semetipsos. Et q̄s
potest salu⁹ fieri? Et intuēs
illos Jesus,ait: Apd̄ homes
impossibile est:sed nō apud
deū: oīa em̄ possibilia sunt

apd̄ deū. Et ait hec cepit et
Petr⁹ dicere: Ecce nos di-
misim⁹ oīa, & secuti sumus
te. Rñdēs Jesus ait: Amē
dico vobis, nemo est q̄ reli-
querit domū, aut fratres,
aut sorores, aut patrē, aut
matrē,aut filios,aut agros
p̄pter me & p̄pt̄ euange
liū: q̄ nō accipiat cēties tan
tū nūc i tēpore hoc, domos,
& fratres,et sorores, et ma-
tres.& filios,& agros cū p̄se
cutionib⁹, & in seculo futu-
ro vitā eternā. Multi au-
tem p̄mi , erunt nouissi-
mi, et nouissimi p̄mi.

Feria.iiij.ex.tij. Reg.X.

QUmq; p̄gerēt,& incē-
dētes sermocinarēt,ec
ce,currus igneus,& eq̄ ignei
diuiserūt utrūq;: et ascēdit
Elias p turbinē i celū, Eli-
seus aūt videbat, et clama-
bat: Pater mi, pr̄ mi, curr⁹
Isrl & auriga ei⁹. Et nō vi-
dit eū ampli⁹: apprehēditq;
vestimēta sua,& scidit illa in
duas p̄tes. Et leuauit pal-
liū Elie,q̄ ceciderat ei reuer
susq; steterit iuxp̄ ripā Jorda
nis,& pallio Elie q̄d cecide-
rat ei, percussit aquas et non
sunt diuise,& dixit: Ubi est
de⁹ Elie etiā nūc? Percul-
sitq; aquas,& diuise sūt huc
atq; illuc,& trāsijt Eliseus.
Videtes aūt filij pphetar
q̄ erāt in Jericho ecō tra,di

xerũt: Reſcuit ſpũs Elie ſup Eliſeũ. Et veniẽtes in occurſũ ei, adozauerũt eũ pzoni i terrã, dixerũtq; illi: Ecce, cũ ſeruis tuis ſũt ꝺn quaginta viri foztes, ꝺ pol ſũt ire, & ꝙrere dñm tuũ, ne fozte tulerit eũ ſpũs dñi, & pzoiecerit eũ in vnũ mõtiũ, aut in vnã valliũ. Qui ait: Nolite mittere. Coegerũt q; eũ, donec arꝺeſceret & diceret: Mittite. Et miſerũt ꝺnquaginta viros: ꝺ cũ que ſſent tribus dieb, nõ inue nerũt. Et reuerſi ſũt ad eũ: at ille habitabat i Jericho, & dixit eis: Nunq̃ non dixi vobis: Nolite mittere. Dixerũt ꝺ q; viri ciuitatis ad Eliſeũ: Ecce habitatio ciuitatis huius optima eſt, ſicut tu ipſe dñe pzoſpicis, ſed aque peſſime ſũt, & terra ſterilis. At ille ait: Afferte vas nouum, & mittite in illud ſal. Mõ cũ attuliſſent, egreſſus ad fontẽ aquaꝝ. miſit in illũ ſal, & ait: Hec dicit dñs. Sanaui aquas has & nõ erit vltra in eis mozs. neq; ſterilitas. Sanate ſũt ergo aque vſq; in diem hãc, ſuxta ꝛbũ Eliſei qõ locut, eſt. Aſcẽdit aũt inde Eliſe in Bethel: cũq; aſcenderet p viã, pueri parui egreſſi ſunt de ciuitate, & illudẽbãt ei, ꝺicẽtes: Aſcẽde calue, aſcende calue. Qui cũ reſpexiſſet, vi dit eos, & maleꝺixit eis in noie dñi: egreſſiq; ſũt duo vrſi de ſaltu, & lacerauerũt ex eis quadzaginta duos pueros. Abũt autem inde i mõtem Carmeli, & inde reuerſus eſt in Samariam.

¶ Scõm Marcũ. Lectio.ij.

Et cũ aſcẽderẽt i via aſcẽdentes Jeroſolymã: & ꝓcedebat illos Jeſus: & ſtupebãt: & ſequẽtes timebãt. Et aſſumẽs iterũ duodecim, cepit illis ꝺicere q̃ eſſent ei vẽtura: Quia ecce aſcẽdimus Jeroſolymã, et filius hois tradet pzincipibus ſacerdotũ, & ſcribis & ſenioribus, & dãnabũt eũ mozte, & tradẽt eũ gẽtib, & illudent ei, & cõſpuẽt eũ, & flagellabũt eũ, & interficiẽt eũ, et tertia die reſurget. Et accedũt ad eum Jacobus & Joãnes filij Zebedei: dicẽtes: Magiſter volum vt qcũq; petierim facias nobis. At ille dixit eis: Quid vultis vt facã vobis? Et dixerũt: Da nobis, vt vnus ad dexterã tuã, & alius ad ſiniſtrã tuã ſedeamus i glia tua. Jeſus aũt ait eis: Neſcitis q̃ petatis: poteſtis bibere calicẽ quẽ ego bibo: aut baptiſmo quo ego baptizoz, baptizari? At illi dixerunt ei: Poſſumus. Jeſus aũt ait eis: Ca

liceꝫ ꝺem quꝫ ego bibo bitꝫ
tis, & baptilmo quo ego ba
ptizoꝫ baptizabimini:ledere
autem ad dexteram meam,
vel ad ſiniſtrã non eſt meũ
dare vobis, ſed quibus pa
ratum eſt. Et audientes de
cẽ,indignati ſunt de Jaco
bo & Joanne. Jeſus aũt vo
cãs eos,ait illis: Scitis ꝙa
hi ꝙ videnꝫ pꝛincipari genti
bus,dominanꝫ eis:& pꝛinci
pes eoꝝ poteſtatẽ habẽt
ꝑlozum. Nõ ita eſt autẽ in
vobis,ſed quicunꝫ volue
rit fieri maioꝛ, erit veſter
miniſter:& quicunꝫ volue
rit in vobis pꝛimus eſſe, e
rit oĩm ſeruus. Namet fi
lius hominis, non venit vt
miniſtraretur ei:ſed vt mi
niſtraret,& daret animã ſu
am in redemptionẽ pꝛo mul
tis. ¶ Et veniunt Jericho.
& pꝛofiſciſcẽte eo de Jericho,
& diſcipulis eius,& plurima
multitudine, filius Timei
Bartimeus cecus, ſedebat
iuxta viã mẽdicãs. Qui cũ
audiſſet ꝙa Jeſus Nazare
nus eſt,cepit clamare,& dice
re: Jeſu fili dauid, miſerere
mei. Et cõminabãt ei mul
ti, vt taceret. At ille multo
magis clamabat: Fili Da
uid, miſerere mei, Et ſtãs
Jeſus,pꝛecpit illum vocari.
Et vocãt cecũ, dicentes ei:
Animeꝛoꝛ eſto,ſurge vocat
te. Qui pꝛojecto veſtimẽto
ſuo exiliens,venit ad eũ. Et
rndẽs Jeſꝰ,dixit illi: Quid
tibi vis faciã? Cecꝰ aũt di
xit ei: Rabboni vt videã. Je
lus ait illi: Vade, fides tua
te ſaluũ fecit. Et cõfeſtim vi
dit, et ſequebatur eũ i via.

Feria.v.ex.iiij.Regũ.L.i.

IOzam vero filius A
chab regnauit ſup Iſ
rael in Samaria anno ſcꝛi
mo octauo Joſaphat regis
Jude. Regnauitqꝫ duode
cim annis. Et fecit malũ co
rã dño ſedmõ ſicut pater ſu
us & mat tulit eñ ſtatuas
Baal quas fecerat pẽ eius.
Verunt ſñ in peccatis Jero
boã filij Nabat,ꝙ peccare fe
cit Iſrl, adheſit, nec recceſſit
ab eis. Noꝛro Mela rex
Moab, nutriebat pecoꝛa
multa,& ſoluebat regi Iſrl
cẽtũ millia agnoꝝ,& cẽtum
millia arietũ cũ vellerib⁹ ſu
is. Cũqꝫ moꝛtu⁹ fuiſſet A
chab ꝓuaricat⁹ ẽſed⁹,qõ ha
bebat cũ rege Iſrl. Egreſ
ſus eſt igit rex Joꝛã in die
illa de Samaria, & recẽſuit
vniuerſum Iſrael. Miſitqꝫ
ad Joſaphat regẽ Juda di
cẽs,rex Moab recceſſit a me,
veni mecũ contra eũ ad pꝛe
lium. Qui reſpondit: Icen
dam, qui meus eſt, tuus
eſt: populus meus, popu
lus tuus:& eq̃ mei equiſtui.

Dixitq; Per quā viā ascē
dem⁹? At ille rñdit: Per de
sertū Idumee. Perrexerūt
igit̄ rex Jsrael, & rex Juda,
& rex Edom, & circūierūt p
viā septē dierū, nec erat a-
qua exercitui & iumētis q̄ se
q̄bāt eos. Dixitq; rex Jsrl̄
Heu heu heu, cōgregauit
nos dñs tres reges, vt tra-
ret in manu Moab. Et ait
Josaphat: Est ne hic ꝓphe
ta dñi, vt deprecemur dñm
p eū? Et rñdit vnus de ser
uis regis Jsrael, est hic Eli-
seus filius Saphat, q̄ fun-
debat aquā sup manꝰ Elie.
Et ait Josaphat: Est apud
eū sermo dñi? Descenditq;
ad eū rex Jsrl̄, & Josaphat,
& rex Edom. Dixit aūt Eli
seus ad regē Jsrael: Quid
mihi & tibi est? vade ad ꝓ-
phetas patris tui, & matris
tue. Et ait illi rex Jsrael.
Quare congregauit dñs
tres reges hos, vt traderet
eos in manus Moab? Di-
xitq; ad eū Eliseus: Viuit
dñs exercituū, in cuius cō-
spectu sto, quod si nō vultū
Josaphat regis Jude eru-
bescerē, non attendissem q̄-
dē te, nec respexissem. Nūc
autē adducite mihi psaltem
Ca.11. ¶ Secundū Marcū. Lec.y
Et cū appropinquaret
Jerosolymę & Betha
nie ad mōtē olyuaꝝ, mittit

duos ex discipulis suis, & dī
illis: Jte in castellū q̄ con-
tra vos est, & statim introce-
untes illuc, inuenietis pul-
lū ligatū, sup quē nemo ad
huc hominū sedit: soluite il
lū, & adducite. Et si q̄s vo-
bis dixerit: Quid facitis?
dicite q̄a dño necessarius est
& cōtinuo illū dimittet hu-
Et abeūtes, inuenerūt pul
lū ligatū ante ianuā foris
in biuio, & soluūt eū. Et q̄-
dā de illic stantib⁹, dicebant
illis: Quid facitis, solven-
tes pullū? Qui dixerūt eis
sicut preperat illis Jesus: &
dimiserūt eos. Et duxerūt
pullū ad Jesum: & impnūt
illi vestimēta sua, & sedit su
p eū. Multi aūt vestimēta
sua strauerūt in via. Alij au
tē frondes cedebāt de arbor
bus, & sternebāt in via. Et
q̄ p̄cēdēbāt, & q̄ sequebāt clama
bāt dicentes: Hosanna, be-
nedict⁹ q̄ venit in noīe dñi:
benedictū quod venit regnū
patris nostri Dauid, hosan
na in excelsis. ¶ Et introi-
uit Jerosolymā in templū:
& circūspectis oib⁹ cūctis ve
spera esset hora, exijt in Be
thaniā cū duodecim. ¶ Et
alia die cū exirēt a Betha
nia, esuriit. Cūq; vidisset a
longe ficum habentē folia,
venit, si q̄d forte inueniret
in ea. Et cū venisset ad eā,

nihil inuenit ꝑter folia: non
em erat tẽpus ficoꝝ. Et rñ
dens, dixit ei: Jam non am
plius in eternũ ex te fructũ
quisquã manducet. Et au
diebant discipuli eius.

¶ Et veniunt Jerosolymã
Et cum introisset in tẽplũ,
cepit eiicere vendẽtes ⁊ emẽ
tes in templo, ⁊ mensas nu
mulariozũ ⁊ cathedras ven
dentiũ columbas euertit: et
non sinebat vt quisq̃ trans
ferret vas per templũ: ⁊ do
cebat, dicens ei: Nonne scri
ptũ est: Quia domus mea,
domus ozatiõis vocabitur
oibus gentibus? Vos autẽ
fecistis eã speluncã latronũ
Quo audito, pncipes sa
cerdotũ ⁊ scribe querebant
quomodo eũ perderent: ti
mebant enim eum q̃m vniuer
sa turba admirabatur sup
doctrina eius. Et cũ velpe
ra facta esset, egrediebaꝫ de
ciuitate. ¶ Et cũ mane trã
sirent, viderunt ficũ aridã
factã a radicibus. Et recoꝛ
datus Petrꝰ, dixit ei: Rab
bi ecce ficus cui maledixisti,
aruit. Et respondẽs Jesus
ait illis: Habete fidem Dei.
Amen dico vobis quia qui
cũq̃ dixerit huic mõti: Tol
lere ⁊ mittere in mare, ⁊ nõ
hesitauerit in coꝛde suo, sed
crediderit quia quodcumq̃
dixerit, fiat: fiet ei. Pꝛopte
rea dico vobis, oĩa quecũq̃
ozantes petitis, credite quia
accipietis, ⁊ euenient vobis
Et cũ stabitis ad ozandum
dimittite si quid habetis ad
uersus aliquẽ: vt ⁊ pater ve
ster qui in celis est dimittat
vobis peccata vestra. Nõ si
vos non dimiseritis: nec pa
ter vester qui in celis est, di
mittet vobis peccata vestra

¶ Feria sexta. Ex. iij. Regũ

Lectio pꝛima.

Cum̃q̃ caneret psaltes
facta est sup eum ma
nus dñi, ⁊ ait: hec dicit dñs:
Facite alueo toꝛrentis hui
fossas ⁊ fossas. Hec enim dicit
dñs: Non videbitis ventũ,
neq̃ pluuiã: ⁊ alueus iste re
plebiꝫ aquis, ⁊ bibetis vos,
et familie vestre, ⁊ iumenta
vestra. Parum̃q̃ est hoc in
cõspectu dñi: insuper tradet
etiã Moab in manus vẽas
Et percutietis omnẽ ciuita
tem̃munitã: ⁊ omnẽ pꝛẽm
electã, ⁊ vniuersum lignum
fructiferũ succidetis cunctos
que fontes aquarũ obtura
bitis, ⁊ oẽm agrũ egregium
operietis lapidibus. Factũ
est igitur mane, quando sa
crificium offerri solet: ⁊ ecce
aque veniebãt per viã Edõ
⁊ repleta est terra aq̃s. Uni
uersi aũt Moabite audien
tes q̃ ascendissent reges vt
pugnarent ꝯ aduersum eos,

conuocauerunt oēs qui accincti erant baltheo dēsuper, & steterūt in terminis. Pzimoq; mane surgentes: & oz to iam sole ex aduerso aquarū, viderunt Moabite econtra aquas rubras, quasi sanguinē, dixerūtq;: Sanguis gladij est: pugnauerunt reges contra se, & cesi sunt mutuo: nunc perge ad predam Moab. Perrexerūtq; in castra Israel: pozro cōsurgēs Israel. percussit Moab: at illi fugerūt cozā eis. Uenerunt igitur qui vicerant, et percusserunt Moab, & ciuitates destruxerunt: & omnē agrum optimum, mittētes singuli lapides, & repleuerūt & vniuersos fontes aquarū obturauerūt: & omnia ligna fructifera succiderunt, ita vt muri tantū fictiles remanerent: & circūdata est ciuitas a fundibularijs, & magna ex parte percussa. Quod cum vidisset rex Moab prevaluisse, scilicet hostes, tulit secū septingentos viros educentes gladios, vt irrumperēt ad regē Edom: & non potuerunt. Arripiens q; filiū suū primogenitum, qui regnaturus erat pro eo, obtulit holocaustum super murū: & facta est indignatio magna in Israel. statimq; recesserunt ab eo, et reuersi sunt in terram suam.

¶ Secundum Marcum. Lectio secunda.

Et venerunt rursus Jerosolymam. Et cum ambularet in templo, accedunt ad eū summi sacerdotes & scribe & seniores, & dicūt ei: In qua potestate hec facis? & quis dedit tibi hanc potestatē vt ista facias? Jesus aūt respondens, ait illis Interrogabo vos & ego vnū verbū, & respondete mihi & dicā vobis in qua potestate hec faciā. Baptismus Johannis, de celo erat, an ex hominibus? Responde te mihi At illi cogitabant secū dicentes: Si dixerimus de celo, dicet nobis: Quare ergo nō credidistis ei? Si dixerimus ex hominibus: timemus populū: omnes enī habebant Joannē quia vere prophēta esset. Et respondentes, dicunt Jesu: Nescimus. Et respondens Jesus, ait illis: Neq; ego dico vobis in qua potestate hec faciam.

¶ Et cepit illis in parabolis loqui. Uineā plantauit homo, & circumdedit sepem, et fodit lacum, & edificauit turrim, & locauit eam agricolis et peregre profectus est. Et misit ad agricolas in tempore seruum, vt ab agricolis acciperet de fructu vinee. Qui apprehensum eum ce-

ca.12.

iderunt: ⁊ dimiserunt va-
cuum. Et iterum misit ad
illos alium seruum: ⁊ illum
in capite vulnerauerũt, ⁊ cõ
tumelijs affecerunt. Et rur
sum alium misit ⁊ illũ occi-
derũt: et plures alios, quos
dam cedentes, alios vero oc
cidentes. Adhuc ergo vnum
habens filium charissimũ: ⁊
illum misit ad eos nouissi-
mum, dicens: Quia reuere-
buntur filium meum. Colo
ni autẽ dixerunt adinuicẽ:
Hic est heres, venite occida
mus eum: ⁊ nostra erit here
ditas. Et apprehendentes
eum occiderunt: ⁊ eiecerunt
extra vineam. Quid ergo fa
ciet dñs vineæ? Veniet, ⁊ p-
det colonos: et dabit vineã
alijs. Nec scripturã hanc le
gistis? Lapidem quẽ reprọ-
baverunt ædificantes, hic fa
ctus est in caput anguli: A
dño factũ est istud, ⁊ est mi-
rabile in oculis nostris. Et
querebant eum tenere: ⁊ ti-
muerunt turbam: cognoue
runt enim qm ad eos parabo-
lam hãc dixerit. ¶ Et relicto
eo, abierunt. Et mittũt ad
eum quosdã ex Pharisæis ⁊
Herodianis, vt eũ caperent
in verbo. Qui venientes di
cũt ei: Magister, scimus qa
verax es, ⁊ non curas quen
quã: nec enim vides in faciem
hoim: sed in veritate viam
dei doces. Licet dare tribu-
tum Cesari: an nõ dabim⁹?
Qui sciens versutiã illorũ,
ait illis: Quid me tẽtatis?
afferte mihi denarium vt vi
deã. At illi obtulerũt ei. Et
ait illis: Cuius est imago
hec, ⁊ inscriptio? Dicunt ei:
Cesaris. Respondẽs autem
Jesus dixit illis: Reddite i-
gitur quæ sunt Cesaris Ce
sari: ⁊ quæ sunt Dei, deo. Et
mirabantur super eo.

¶ Sabbato. ex. iiij. Re. L. i.

Mulier autẽ quedã de vxoribus prophetaꝝ clamabat ad Eliseũ, dicens: Seruus tuus vir me⁹ mor tuus est, ⁊ tu nosti, qa seru⁹ tu⁹ fuit, timens dñm: ⁊ ecce creditor venit vt tollat duos filios meos ad seruiẽdũ sibi. Cui dixit Elise⁹: Quid vis vt faciã tibi? Dic mihi, quid habes in domo tua? At illa respondit: Non habeo ancilla tua quicq̃ in domo mea, nisi parũ olei quo vngar. Cui ait: Vade, pete mutuo ab oibus vicinis tuis vasa vacua non pauca. Et ingredere, ⁊ claude ostiũ tuũ cum intrinsecus fueris tu ⁊ filij tui: ⁊ mitte inde in oia vasa hec, ⁊ cũ plena fuerint, tolles. Fuit itaq; mulier, et clausit ostium super se, et super filios suos: illi offerebant vasa, ⁊ illa infundebat. cap. 4

Cumq; plena fuissent vasa, dixit ad filiū suum. Affer mihi adhuc vas. Et illi respondit: Non habeo. Stetitque oleū. Venit autē illa, & indicauit homini Dei. Et ille, vade inquit, vende oleū, et redde creditori tuo: tu autē & filij tui viuite de reliquo. Facta est aūt quedā dies, et transibat Eliseus per Sunam: erat autem ibi mulier magna que tenuit eū vt comederet panē: cumq; frequēter inde trāsiret, diuertebat ad eā vt comederet panem. Que dixit ad virū suū: Animaduerto q; vir Dei sanctus est iste, qui transit per nos frequenter. Faciamus ergo ei cenaculum paruum, & ponamus ei in eo lectulū & mēsam, & sellam, & candelabrū, vt cum venerit ad nos, maneat ibi. Facta est ergo dies quedā, et veniēs diuertit in cenaculum, et requieuit ibi. Dixitq; ad Giezi puerū suū Moca Sunamitidē istam. Qui cū vocasset eā, & illa stetisset coram eo, dixit ad puerum suū: Loquere ad eam. Ecce, sedulo in omnib⁹ mihi strasti nobis, quid vis vt faciam tibi? nūquid habes negotiū, & vis vt loquar regi, siue principi militie? Que respondit: In medio populi mei habito. Et ait: Quid ergo vult vt faciā ei? Dixit q; Giezi: Ne q̄ras, filiū eni nō habet, & vir eius senex est.

¶ Secundū Marcū. Lc. ij.

Et venerūt ad eū Saducei qui dicunt resurrectionē nō esse: & interrogabant eū dicentes: Magister Moyses nobis scripsit, vt si cuius frater moztuus fuerit, & dimiserit vxorem, & filios non reliquerit: accipiat frater eius vxorē ipsius, et resuscitet semen fratri suo. Septē ergo fratres erant: & primus accepit vxorē, & moztuus est non relicto semine. Et secundus accepit eam, & moztuus est: & nec iste reliquit semen. Et tertius similiter. Et acceperunt eā similiter septē: & non reliquerūt semen. Nouissima omniū defuncta est & mulier. In resurrectione ergo cum resurrexerint, cuius de his erit vxor? septē enim habuerunt eā vxorē. Et respondēs Jesus, ait illis: Nonne ideo erratis, non scientes scripturas neq; virtutē Dei? Cum enim a moztuis resurrexerint nec nubēt, neq; nubentur, sed sunt sicut angeli Dei in celis. De moztuis autē quod resurgant, non legistis in libro Moysi, super rubū quō dixerit illi deus, inquiens: Ego sum deus Ibzaham, &

deus Isaac,ꝫ deus Jacob? Non est deus mortuor,sed viuor. Vos ergo multum erratis. ¶ Et accessit vnus de scribis ꝫ audierat illos conquirentes:ꝫ videns qñ bene illis respondisset,interrogauit eū qđ esset primum oim mandatū. Jesus autē respondit ei,quia primū om nium mandatū est Audi Israel: Dñs deus tuus vnus est. Et diliges dñm dm tuū ex toto corde tuo,ꝫ ex tota aīa tua,ꝫ ex tota mente tua et ex tota virtute tua. Hoc est primū mandatū. Secundū autē simile est illi: Diliges proximū tuū tanꝯ teipsum. Maius horū aliud mādatum nō est. Et ait illi scriba: Bene magister,in veritate,dixisti ꝙa vnus est deꝰ ꝙ non est alius preter eum. Et vt diligatur ex toto corde,ꝫ ex toto intellectu,et ex tota aīa,ꝫ ex tota fortitudine,ꝫ diligere proximū tanꝯ seipsum: maius est omnibꝰ holocaustomatibus ꝫ sacrificijs. Jesus aūt videns qđ sapienter respondisset,dixit illi: Non es longe a regno Dei. Et nemo iam audebat eū interrogare. ¶ Et respō dens Jesus dicebat docens in templo: Mō dicunt scribe,Christū filium esse David? Ipse enī Dauid dicit in spiritu sancto: Dixit dominus dñō meo,sede a dextris meis: Donec ponam inimicos tuos,scabellū pedū tuorum. Ipse ergo Dauid dicit eum dominum: ꝫ vnde est filius eius? Et multa turba eum libenter audiuit.

¶ Dominica.xxi.post pent. Ex quarto Regū. Lectio.i.

PRecepit itaqꝫ vt vocaret eam que eū vocata fuisset,ꝫ stetisset ante ostiū, dixit ad eā. In tēpore isto, in hac eadē hora. si vita comes fuerit, habebis in vtero filium. At illa respondit: Noli quęso dñe mi vir Dei noli mentiri ancille tue. Et concepit mulier ꝫ peperit filiū in tēpore,ꝫ in hora eadē qua dixerat ei Eliseus. Creuit aūt puer. Et cū esset ꝙdam dies:ꝫ egressus ille ad patrē suū, ad messores,ait patri suo: Caput meum caput meū. At ille dixit puero Tolle,duc eū ad matrē suā. Qui cū tulisset,et duxisset eum ad matrē suam,posuit eū illa super genua sua vsqꝫ ad meridiē: ꝫ mortuus est. Ascēdit aūt,ꝫ collocauit eū super lectulum hois Dei,et clausit ostiū,ꝫ egressa vocauit filiū suū ꝫ ait: Mitte mecum obsecro vnū de pueris, et asinā,vt excurrā vsqꝫ ad hoiem Dei,ꝫ reuertar: Qui

ait illi: Quã ob causam vã
dis ad eum? hodie non sunt
Calende neq; Sabbatum:
Que respõdit: Vadã, Stra
uitq; alinã, & ppecepit puero
Myna, & ppera, ne mihi mo
ram facias in eundo: et hoc
age quod pzecipio tibi. Pzo
fecta est igitur & venit ad vi
rum dei in montẽ Carmeli:
cũq; vidisset eã vir Dei de
contra, ait ad Giezi puerũ
suum: Ecce Sunamitis illa
Vade ergo in occursũ eius,
& dic ei: Rede ne agitur cir
ca te, & circa virũ tuũ & circa
filium tuũ? Que respondit
Rede. Cũq; venisset ad vi
rum Dei in montem, appre
hendit pedes eius, & accessit
Giezi vt amoueret eam. Et
ait homo Dei: Dimitte illã
anima em̃ eius in amaritu-
dine est, & dñs celauit a me,
& non indicauit mihi. Que
dixit illi: Nunquid petiui fi
lium a dño meo? nunq̃d nõ
dixi tibi: Ne illudas me? Et
ille ait ad Giezi: Accinge lũ
bos tuos & tolle baculũ me-
um in manu tua & vade. Si
occurrerit tibi homo, nõ sa
lutes eũ: & si salutauerit te
quispiã, non respondeas illi:
& pones baculũ meũ super
faciem pueri. Pozro mater
pueri ait: Viuit dñs, et vi-
uit aĩa tua: non dimittã te.
Surrexit ergo, et secut⁹ est

eã Giezi autẽ pzecesserat ãñ
eos, et posuerat baculũ sup
faciem pueri: & nõ erat vox,
neq; sensus, euersusq; est in
occursum eius, & nuntiauit
ei, dicẽs: Non surrexit puer

℣ Secundũ Marcũ. Le.ti.

Et dicebat eis in do-
ctrina sua: Cauete a
scribis, qui volunt in stolis
ambulare, & salutari in fozo
& in pzimis cathedzis sedere
in synagogis, & pzimos dis-
cubitus in cenis, qui deuo-
rant domos viduarum sub
obtentu pzolixe ozationis:
hi accipient pzolixius iudi-
cium. ℣ Et sedens Jesus con
tra gazophylacium, aspiciebat
quo turba iactaret es in ga-
zophylacium, & multi diuites
iactabant multa. Cũ venis
set aũt vidua vna paup mi-
sit duo minuta, q̃ est qua-
drans. Et conuocans discí-
pulos suos, ait illis: Amen
dico vobis, quoniam vidua
hec pauper plus oĩbus mi-
sit qui miserunt in gazophy
lacium. Dẽs enim ex eo quod
abundabat illis miserunt:
hec vero de penuria sua oĩa
que habuit misit, totum victũ
suum. ℣ Et cũ egrederetur de Ca.13.
tẽplo, ait illi vnus ex discí-
pulis suis. Magister aspice
quales lapides & quales stru
cture. Et respondẽs Jesus,
ait illi: Vides has oẽs ma-

gnas edificationes? Non re
linquetur lapis sup lapidē
q̄ nō dēstruat. Et cū sedēret
in mōte oliuaꝝ cōtra tēplū
interrogabāt eū seperatim
Petr⁹ & Jacob⁹ & Joānes &
Andreas dic nobis, qū ista
fient: & qō signū erit qū hec
oīa incipiēt cōsummari? Et
respondēs Jesus, cepit dice
re illis: Videte ne quis vos
seducat: multi em̄ veniēt in
noīe meo dicētes: quia ego
sum, & multos seducēt. Cū
audieritis autē bella & opi
niones bellozū, ne timueri
tis, oportet em̄ hec fieri: sed
nondū finis. Exurget em̄
gens contra gentē, & regnū
sup regnū, & erunt terremo
tus per loca: & fames. Initi
um dolozū hec. Videte au
tem vosmetipsos. Tradent
enim vos in cōcilijs, & in sy
nagogis vapulabitis, & an
te psides & reges stabitis
propter me in testimonium
illis. Et in omnes gentes
primū oportet predicari euā
gelium. Et cū duxerint vos
tradētes, nolite precogitare
quid loquamini: sed qō da
tum vobis fuerit in illa ho
ra, id loquamini: non enim
vos estis loquētes: sed spūs
sanctus. Tradet aūt frater
fratrē in mortē, & pater filiū
& consurgent filij in parētes
& morte afficiēt eos. Et eri-
tis odio oibus, ꝓpter nomē
meū. Qui autē sustinuerit
in finem, hic saluus erit.

℣ Tertia lectio scḋm Matt. Ca. 18

In illo tpe: Dixit Je
sus discipulis suis pa
rabolā hanc. Simile est re
gnum celozum homini regi
qui voluit rationē ponere
cum seruis suis. Et reliqua

℣ Homilia scī Augustī. epi.

Perrauit dñs similitu
dinem valde terribilē,
quia simile est regnū celozū
homini patri familias, qui
posuit rationē cum seruis
suis: in quibus inuenit de
bitozē decē miliū talentoꝝ.
Et cū iussisset vt omnia que
habebat et oīs eius familia
& ipse vendrentur, & debitū
solueretur, aduolutus geni
bus dñi sui: rogabat eum
dilationē, & meruit remissio
nem. Misertus est enim do
minus eius sicut audiuim⁹
et omne debitū dimisit illi.
At ille debito liber sed inq̄
tatis seruus, post ꝙ egress⁹
ē a facie dñi sui: inuenit etiā
ipse debitozē suū q̄ debebat
nō decē milia talentoꝝ: quā
tū ipsi⁹ debitū fuit: sed cētū
denarios, cepit suffocare eū
trahere et dicere: Redde q̄ō
debes. At ille rogabat con
seruum sicut ipse rogauerat
dñm. Sed non talē ipse in
uenit cōseruū, qualē ille dñ;

Non solum illi remittere debitū noluit: sed nec dilationem dedit. Contoztū rapiebat ad solutionē: tā debito dñico liber. Displicuit conseruis: & renūtiauerūt dño suo quod actū esset. Oratio

HAmilia tua quesum⁹ dñe continua pietate custodi: vt a cunctis aduersitatibus te pzotegente sit libera, & in bonis actibus tuo nomini sit deuota: Per.

¶ Feria secunda ex quarto Regum. Lectio pma.

IN egressus est ergo Eliseus domū, & ecce puer mozt uus iacebat in lectulo eiꝰ: ingressusq; clausit ostiū super se, & super puerū, & oza uit ad dñm. Et ascendit, et incubuit super puerum: posuitq; os suū super os eius: & oculos suos super oculos eius, & manus suas sup manus eius: & incuruauit se super eum, et calefacta est caro pueri. At ille reuersus, deambulauit in domo semel huc atq; illuc, & ascendit, & incubuit super eum: et oscitauit puer septies aperuitq; oculos, & ille vocauit Giezi, et dixit ei: Voca Sunamitidē hanc. Que vocata ingressa est ad eū. Qui ait: Tolle filium tuū. Venit illa, & coꝛruit ad pedes eius: & adozauit super terrā, tulitq; filiū suum, & egressa est, & Eliseꝰ reuersꝰ est in Galgala. Erat autem fames in terra, & filij pzophetarū habitabant corā eo, dixitq; vni de pueris: Pone ollā grandē, et coque pulmentū filijs pzophetaꝝ. Et egressus est vnus in agrū vt colligeret herbas agrestes, inuenitq; quasi vitē syluestrē, & collegit ex ea colocynthidas agri, et implevit pallū suum, & reuersus concidit in ollā pulmenti: neſciebat enī quid esset. Infuderunt ergo sociis, vt comederent: cumq; gustassent de coctione, exclamauerunt dicentes: Mozs in olla vir Dei. Et non potuerunt comedere. At ille: Afferte, inquit farinā. Cūq; tulissent, misit in ollā, & ait: Infunde turbe vt comedāt. Et nō fuit amplius quicquam amaritudinis in olla. Vir autē quidā venit de Baal, salisa deferēs viro Dei panes pzimitiarū & viginti panes hozdeaceos & frumentū nouum in pera sua. At ille dixit: Da populo, vt comedat. Respondit q; ei minister eius: Quantū est hoc, vt apponā cozā centum viris, rursum ille ait: Da populo, vt comedat, hec enī dicit dñs: Comedent et supererit. Posuit itaq; cozā eis: qui comederūt, & super-

cuit iuxta verbum domini. ℣ Secundū Marcū. Lect.ij.

QUm aūt videritis abominationē desolatiōis, stantē vbi non debet (q̄ legit, intelligat) tūc q̄ in Iudea sunt: fugiāt in montes, & qui sup tectū, ne descendat in domū, nec introeat vt tollat q̄d de domo sua, & qui in agro erit: non reuertatur retro tollere vestimentū suū. Ve aūt prægnantibus & nutrientibus in illis diebus. Orate vero vt hyeme non fiant. Erunt enī dies illi tribulationes tales, quales nō fuerunt ab initio creature quā condidit Deus vsq; nūc neq; fiēt. Et nisi breuiassent dñs dies, non fuisset salua oīs caro: sed propter electos quos elegit, breuiauit dies. ℣ Et tūc si quis vobis dixerit: Ecce hic est Christus, ecce illic, ne credideritis. Exurgent enī pseudochristi et pseudoprophete, & dabunt signa & portenta ad seducendos, si fieri potest, etiam electos. Vos ergo videte ecce prædixi vobis oīa. Sed in illis diebus post tribulationē illā sol cōtenebrabitur, & luna non dabit splendorē suū, & stelle celi erunt decidentes, & virtutes que in celis sunt, mouebūtur. Et tunc videbunt filiū hominis venientē in nubibus cū virtute multa et gloria. Et tunc mittet angelos suos, & congregabit electos suos a quatuor ventis, a summo terre vsq; ad summum celi. A ficu autē discite parabolā. Cum iā ramus eius tener fuerit: & nata fuerint folia, cognoscitis q̄a in proximo sit estas: sic & vos cū videritis hec fieri: scitote quod in proximo sit in ostijs. Amē dico vobis q̄a non transibit generatio hec, donec oīa ista fiant. Celum & terra transibunt: verba aūt mea non transibunt. De die aūt illo vel hora, nemo scit: neq; angeli in celo, neq; filius nisi pater. Videte, vigilate, & orate, nescitis enī quando tēpus sit. ℣ Sicut homo qui peregre profectus reliquit domū suā: et dedit seruis suis potestatē cuiuslibet operis, & ianitori precepit vt vigilet. Vigilate ergo (nescitis enim quando dominus domus veniat: sero, an media nocte, an gallicantu: an mane) ne cū venerit repente inueniat vos dormientes. Quod aūt vobis dico, oībus dico, Vigilate.

℣ Feria tertia ex quarto Regum. Lectio prima. Ca.5.

NAaman aūt princeps militie regis Syrie, erat vir magnus apud dñm

lum,& hõnorat⁹,per illum
em dedit dñs salutẽ Syrie:
erat aũt vir fortis et dives
sed leprosus. Porro de Sy-
ria egressi fuerant latrũculi
et captiuã duxerãt de terra
Israel puellã paruulã,que
erat in obsequio vxoris Naa
man,que ait ad dominã suã
Vtinã fuisset dñs meus ad
prophetã qui est in Samaria: profecto curasset eũ a le
pra,quam habet. Ingressus
est itaq; Naaman ad dñm
suum & nuntiauit ei dicẽs:
Sic & sic locuta est puella de
terra Israel. Dixitq; ei rex
Syrie,Vade,et mittã lite-
ras ad regẽ Israel. Qui cũ
profectus esset,& tulisset se-
cum decẽ talenta argenti: &
sex milia aureos,& decẽ mu-
tatoria vestimentorũ, detu
lit literas ad regẽ Israel,in
hec verba: Cũ acceperis epi
stolã hanc: scito q̃ miserim
ad te Naaman seruũ meũ,
vt cures eum a lepra sua.
Cũq; legisset rex Israel li-
teras,scidit vestimentu sua
& ait: Nũquid deus ego sũ,
vt occidere possim, & viuifi-
care: quia iste misit ad me,
vt curẽ hoiem a lepra sua:
animaduertite et videte q̃
occasiones querat aduersũ
me. Quod cũ audisset Eli-
seus vir Dei: scidisse videli
cet regẽ Israel vestimenta
sua misit ad eũ,dicẽs: Qua
re scidisti vestimenta tua:
veniat ad me & sciat esse pro
phetam in Israel.

¶ Epistola Pauli ad colloſ
censes. Lectio secunda.

Paulus apostolus Jesu
Christi per voluntatẽ cap.
Dei et Timotheus frater.
ijs q̃ sunt Colossis sanctis
& fidelibus fratribꝰ in Chri
sto Jesu,gratia vobis & pax
a Deo patre nostro.

¶ Gratias agimus Deo et
patri dñi nostri Jesu Chri-
sti, semper pro vobis orãn-
tes: audientes fidẽ vestrã in
Christo Jesu,& dilectionem
quã habetis in sanctos oẽs
propter spẽ que reposita est
vobis in celis,quã audistis
in verbo veritatis euãgelij:
quod peruenit ad vos: sicut
& in vniuerso mundo est,et
fructificat & crescit sicut & in
vobis ex qua die audistis
& cognouistis gratiã Dei in
veritate, sicut didicistis ab
Epaphra charissimo conser
uo nostro,qui est fidelis pro
vobis minister Christi Je-
su qui etiã manifestauit no
bis dilectionẽ vestrã in spũ.
Ideo & nos ex qua die audi
uimus,non cessamus p̃ vo
bis orantes et postulantes
vt impleamini agnitiõe vo
luntatis eius in omni sapiẽ
tia & intellectu spirituali: vt

ambuletis digne Deo, per oia placentes. In oi opere bono fructificantes, & crescē tes in scientia Dei: in omni virtute cōfortati secundum potentiā claritatis eius: in oi patientia & longanimita te: cū gaudio gratias agentes Deo patri, qui dignos nos fecit in partē sortis sanctorū in lumine, qui eripuit nos de potestate tenebrarū: & transtulit in regnū filij dilectionis sue, in quo habemus redemptionē, & remissionem peccatorum: qui est imago Dei invisibilis: primogenitus oīs creature, qm in ipso cōdita sunt vniuersa in celis & in terra: visibilia & invisibilia: sive throni, sive dñationes, sive principatus sive potestates, oīa per ipsū & in ipso creata sunt: et ipse est ante omnes, & omnia in ipso cōstant: & ipse est caput corporis ecclesie, qui est principiū, primogenitus ex mortuis: vt sit in omnibus ipse primatū tenēs: quia in ipso complacuit omnē plenitudinem inhabitare: et per eum reconciliare omnia in ipsum: pacificans per sanguinē crucis eius sive que in terris, sive que in celis sunt.

Feria.iiij. Ex.iiij. Re. Le.

Vnit ergo Naaman cū equis et curribus, & stetit ad ostiū domus Eliseī: misitq; ad eum Eliseus nuntium dicens: Vade, & lauare septies in Jordane: et recipiet sanitatem caro tua, atq; mundaberis. Iratus Naaman recedebat dicens: Putabā q egrederetur ad me & stans invocaret nomē domini Dei sui et tangeret manu sua locū lepre, & curaret me. Nunquid non meliores sunt Jmana & Pharphar fluuij Damasci oibus aquis Jsrael: vt lauer in eis & mundēr? Cum ergo vertisset se, & abiret indignans ac cesserunt ad eum serui sui, & locuti sunt ei, Pater, si rem grandem dixisset tibi pphe ta: certe facere debueras, quanto magis quia nunc dixit tibi: Lauare, & munda beris? Descendit, & lauit in Jordane septies iuxta sermonem viri Dei, & restituta est caro eius: sicut caro pueri paruuli, & mundatus est. Reuersusq; ad virū Dei cū vniuerso comitatu suo venit, & stetit coram eo & ait: Vere scio q nō sit Deus in vniuersa terra, nisi tantū in Jsrael. Obsecro itaq; vt accipias benedictionem a seruo tuo. At ille respōdit. Viuit dns ante quem sto, quia nō accipiam. Cumq; vim faceret, penitus non acquieuit.

Dixitq; Naaman: Ut vis, sed obsecro concede mihi seruo tuo, vt tollã onus duoꝝ burdonũ de terra: non enim faciet vltra seruus tuus holocaustum, aut victimã dijs alienis, nisi dño. Hoc autẽ solum est de quo deprecceris dñm pro seruo tuo, Cũ ingreditur dñs meus templũ Remmon, vt adoret: et illo innitente super manũ meã: si adorauero in templo Remmon, adorãte eo in eodẽ loco, vt ignoscat mihi dñs seruo tuo p hac re. Cui dixit ei: Vade in pace. Abijt ergo ab eo electo terre tempore.

℣ Ex epistola Pauli ad Colossenses. Lectio secunda.

Vos cũ essetis aliquando alienati & inimici sensu, in operibus malis: nunc aũt reconciliauit in corpore carnis sue per mortẽ vt exhiberet vos sanctos & immaculatos & irreprehẽsibiles coram ipso: si tamẽ permanetis in fide fundati & stabiles, & immobiles a spe euãgelij qõ audistis, nõ prędicatum est in vniuersa creatura que sub celo est, cuius factus sum ego Paulus minister, qui nũc gaudeo in passionibus p vobis, & adimpleo ea que desunt passionũ Christi, in carne mea pro corpore eius quod est ecclesia. Cui⁹ factus sum ego minister secundũ dispensationẽ Dei ꝙ data est mihi in vobis, vt impleã verbũ Dei: mysterium quod absconditũ fuit a seculis & generationibus, nũc aũt manifestatũ est sanctis eius, quibus voluit Deus notas facere diuitias glorie sacramẽti huius in gẽtibus quod est Christus in vobis spes glorie, quẽ nos annuntiamus: corripientes omnẽ hominẽ, & docẽtes oẽm hominẽ in omni sapientia, vt exhibeamus omnem hominem perfectũ in Christo Iesu: in quo & laboro, certãdo scõm operationẽ eius quã operatur in me in virtute. Ca.2.

℣ Volo enim vos scire qualẽ solicitudinẽ habeam pro vobis & pro ijs qui sunt Laodicee: & quicũq; non viderunt faciem meã in carne: vt consolentur corda ipsorum, instructi in charitate, & in oẽs diuitias plenitudinis intellectus in agnitionẽ mysterij Dei & patris et Christi Iesu, in quo sunt oẽs thesauri sapiẽtie & scientie abscõditi. Hoc aũt dico: vt nemo vos decipiat in sublimitate sermonũ. Cã etsi corpore absens sum, sed spũ vobiscum sum gaudẽs, & vidẽs ordinẽ vestrũ, et firmamentũ eius que in Christo est: fidei vẽ-

Sicut ergo accepistis Jesū Christū dñm in ipso ambulate, radicati ⁊ superedificati in ipso, ⁊ cōfirmati in fide sicut ⁊ didicistis, abundātes in illo in grattiarū actione.

¶ Feria quinta, Ex quarto Regum. Lectio prima.

In diebus illis puer vi di Dei. Pepercit dñs meus Naaman Syro isti, dū nō acciperet ab eo que attulit: viuit dñs, quia curtā post eū, ⁊ accipiā ab eo aliq̄d. Et secut⁹ est Giezi post tergum Naaman: quē cum vidisset ille currentē ad se, desiliit de curru in occursum ei⁹ ⁊ ait: Recte ne sunt omnia: Et ille ait: Recte, dñs meus misit me ad te, dicens: Modo venerūt ad me duo adolescētes de monte Ephraim ex filiis pphetarum: da eis talentū argēti: ⁊ vestes mutatorias duplices. Dixitq̄ Naaman: Melius est vt accipias duo talēta. Et coegit eum, ligauitq̄ duo talēta argenti in duobus saccis ⁊ duplicia vestimēta, ⁊ imposuit duobus pueris suis, qui et portauerunt coꝝ eo. Cūq̄ venisset iam vesperi, tulit de manu eoꝝ: ⁊ reposuit in domo, dimisitq̄ viros, ⁊ abierunt: ipse autē ingressus, stetit coram dño suo. Et dixit ei Eliseus: Unde venis Giezi? Qui respondit: Nō fuit seruus tuus quoq̄. At ille ait: Nonne coꝝ meū in presenti erat, quando reuersus est homo de curru suo in occursū tui? Nūc igitur accepisti argentū: ⁊ accepisti vestes: vt emas oliueta, ⁊ vineas, ⁊ oues ⁊ boues, ⁊ seruos ⁊ ancillas. Sed ⁊ lepra Naamā adherebit tibi: ⁊ semini tuo vsque in sempiternum. Et egressus est ab eo leprosus quasi nix.

¶ Ex epistola Pauli ad Colossenses. Lectio secunda.

Videte ne quis vos decipiat per philosophiā ⁊ inanē fallaciā: secundū traditionem hominū, secundū elementa mundi, ⁊ nō secūm Christū: quia in ipso inhabitat oīs plenitudo diuinitatis coꝝporaliter: ⁊ estis in illo repleti, qui est caput oīs principatus ⁊ potestatis: in q̄ ⁊ circūcisi estis circūcisiōe nō manufacta i expoliatiōe coꝝporis carnis: sed in circumcisione Christi: consepulti ei in baptismo, in quo et resurrexistis per fidē operationis Dei: qui suscitauit illum a mortuis. Et vos cū mortui essetis in delictis et pputio carnis vestre, cōuiuificauit cū illo donans vobis oīa delicta, delens quod aduersus nos erat, chiro-

graphū decreti,quod erat cō trarium nobis:& ipsum tulit de medio, affigens illud cruci: & expolians principatus et potestates traduxit confidenter palā: triūphās illos in semetipso. Nemo ergo vos iudicet in cibo aut in potu:aut in parte diei festi aut neomenie,aut sabbatozū:que sunt vmbra futurozū, cozpus autē Chzisti. Nemo vos seducat volens in humilitate & religione angelozū,que non vidit ambulans frustra inflatus sensu carnis sue:& non tenens caput ex quo totū cozpus per nexus & conunctiones sub ministratū & constructū crescit in augmentum Dei. Si moztui estis cū Chzisto ab elementis huius mundi:qd adhuc tanquā viuentes in mundo decernitis. Ne tetigeris,neq; gustaueris:neq; cōtrectaueris: que sunt oia in interitu ipso vsu scōm p cepta & doctrinas hominū: que sunt rationē quidē habentia sapientie in superstitione et humilitate,& nō ad parcendum cozpozi: non in honore aliquo ad saturitatem carnis.

¶ Feria.iiii. ex quarto Regum. Lectio prima.

Dixerunt autē filij prophetarū ad Eliseum: Ecce, locus in quo habitamus cozam te, angustus est nobis. Eamus vsq; ad Jozdanem,et tollant singuli de sylua materias singulas,vt edificemus nobis ibi locum ad habitandum. Qui dixit: Ite. Et ait vnus ex illis: Veni ergo et tu cum seruis tuis. Respōdit: Ego veniā. Et abijt cū eis. Cumq; venissent ad Jozdanē:cedebāt ligna. Iecidit autē vt cum vnus materiam succideret,caderet ferrū seruis ī aquā exclamauitq; ille,ait: Heu heu heu domine mi,& hoc ip sum mutuo acceperā. Dixit autem homo Dei: Vbi cecidit? At ille monstrauit ei locum:precidit ergo lignū,et misit illuc:natauitq; ferrū, et ait: Tolle. Qui extendit manum: & tulit illud. Rex autē Syzie pugnabat cōtra Jsrael. consiliumq; iniit cū seruis suis,dicens: In loco illo & illo ponamus insidias. Misit itaq; vir Dei ad regē Jsrael,dicens: Caue ne trāseas in locū illum: quia ibi Syzi in insidijs sunt. Misit itaq; rex Jsrael ad locū quem dixerat ei vir Dei,et p̄occupauit eum: & obseruauit se ibi non semel neq; bis. Conturbatumq; est cor regis Syzie pro hac re: et conuocatis seruis suis ait:

Quare non indicatis mihi quis proditor mei sit apud regē Israel? Dixitq; vnus seruorū eius: Nequaquam dñe mi rex, sed Eliseus propheta qui est in Israel, indicat regi Israel oia verba q̄cunq; locutus fueris in cubiculo tuo. Dixitq; eis: Ite, et videte vbi sit, vt mittam et capiam eum. Nunciauerunt q; ei, dicentes: Ecce in Dothaim. Misit ergo illuc equos et currus, et robur exercitus: qui cum venissent nocte circundederūt ciuitatem.

℣ Epistola Pauli ad Colossenses. Lectio secunda.

Igitur si cōsurrexistis cum Christo: que sursum sunt querite, vbi Christus est in dextera dei sedēs que sursum sunt sapite, non que super terram. Mortui enim estis: et vita vestra est abscondita cum Christo in Deo. Cum autē Christus apparuerit: vita vestra, tūc et vos apparebitis cū ipso in gloria. Mortificate ergo membra vestra que sunt super terrā: fornicationē, immundiciā, libidinem, concupiscētiam malam, et auaritiam que est simulachrorum seruitus: propter que venit ira Dei super filios incredulitatis: in q̄ibus ambulastis aliquando, cum viueretis in illis. Nunc autem deponite et vos omnia: iram, indignationem, malitiam, blasphemiam, turpem sermonē de ore vestro. Nolite mentiri inuicē: expoliantes vos veterem hominem cum actibus suis, et induentes nouum eum qui renouatur in agnitionem, secundum imaginem eius qui creauit illū: vbi non est gentilis et Iudeus, circuncisio et p̄putium, Barbarus et Scytha seruus et liber: sed omnia et in omnibus Christus. Induite vos ergo sicut electi Dei, sancti et dilecti viscera misericordie, benignitatem humilitatem, modestiam, patientiam, supportantes inuicem, et donātes vobismet ipsis: si quis aduersus aliquem habet querelam, sicut et dominus donauit vobis: ita et vos. Super oia autē hec, charitatē habete, quod est vinculum perfectionis: et pax Christi exulter in cordibus vestris, inquam et vocati estis in vno corpore: et grati estote. Verbum Christi habitet in vobis abundanter: in omni sapientia docentes et commonentes vosmetipsos, psalmis hymnis et cāticis spiritualibus, in gratia cantantes in cor-

dibus vestris Deo. Omne quodcunq; facitis in verbo aut in opere: oia in nomine dñi nostri Jesu Christi gratias agentes Deo & patri p ipsũ. Mulieres subdite este viris, sicut oportet: in domino. Viri, diligite uxores, et nolite amari esse ad illas. Filij, obedite parentibus p oia: hoc enĩ placitũ est in domino. Patres nolite ad indignationẽ prouocare filios vestros: vt non pusillo ãio fiant. Serui, obedite per oia dominis carnalibus, non ad oculũ seruientes, quasi hoĩbus placentes sed in simplicitate cordis timẽtes Deũ. Quodcunq; facitis: ex animo operamini sicut domino & nõ hominibus, sciẽtes qõ a dño accipietis retributionem hereditatis. Dño Christo seruite: qui enĩ iniuriam facit, recipiet id quod iniquegessit, & non est personarum acceptio apud Deum.

¶ Sabbato. Ex quarto Regum. Lectio prima.

Qvrgens aũt discipulo minister viri Dei egressus est, vidit q; exercitũ in circumitu ciuitatis: et equos et currus, nũtiauit q; ei, dicens: Heu heu heu dñe mi, quid faciemus? At ille respõdit: Noli timere, plures enĩ nobiscũ sunt, quam cum illis. Cũq; oraret Eliseus, ait: Dñe, aperi oculos huius vt videat. Et aperuit dominus oculos pueri, & vidit: et ecce mons plenus equorum & curruũ igneorũ in circuitu Elisei. Hostes vero descenderunt ad eũ: oravit Eliseus ad dñm, dicẽs Percute obsecro gentẽ hãc cecitate. Percussit q; eos dominus, ne viderent: iuxta verbũ Elisei. Dixit aũt ad eos Eliseus: Nõ est hec via neq; ista est ciuitas, sequimini me, & ostendã vobis virum quem queritis. Duxit ergo eos in Samariã cumq; ingressi fuissent in Samariã, dixit Eliseus: Domine aperi oculos istorũ: vt videant. Aperuit q; dñs oculos eorũ et viderunt se esse in medio Samarie. Dixit q; rex Israel ad Eliseum, cũ vidisset eos: Nunquid percutiã eos pater mi? Et ille ait: Non percuties: neq; enim cepisti eos gladio, & arcu tuo, vt percutias, sed pone panem: & aquam coram eis: vt comedãt, et bibant, & vadant ad dñm suum. Appositaq; est eis ciborum magna preparatio, & comederunt: et biberunt, et dimisit eos, abieruntq; ad dominum suum. Et vltra non venerunt latrones Syrie in terram Israel.

Ca. 11.

¶ Ex epistola Pauli ad Colossenses. Lectio secunda.

Domini, qđ iustū est ⁊ equum: seruis pze state: scientes q ⁊ vos dñm habetis in celo. Oratioi in state: vigilātes in ea in gratiarū actione: orātes simul ⁊ pro nobis: vt Deus aperiat nobis ostiū sermōis, ad loquendū mysterium Christi (propter qđ etiā vinctus sum) vt manifestē illud ita vt oportet me loqui. In sapiētia ambulate ad eos qui foris sunt: tēpus redimentes. Sermo vester semp in gratia sale sit conditus: vt sciatis qūo oporteat vos vnicuiq; respondere. Quę circa me sunt: oīa vobis nota faciet Tychicus charissimus frater ⁊ fidelis minister, ⁊ cōseruus in dño, quē misi ad vos ad hoc ipsum vt cognoscat quę circa vos sunt ⁊ consoletur corda vestra cum Onesimo charissimo ⁊ fideli fratre qui ex vobis est: qui oīa que hic agūtur, nota faciēt vobis. Salutat vos Aristarchus cōcaptiuus meus ⁊ Marcus cōsobrinus Barnabe (de quo accepistis mādata, Si venerit ad vos suscipite illum) ⁊ Jesus q dicit iustus: q sunt ex circūcisione: hi soli sūt adiutores mei in regno Dei: q̄ mihi fuerunt solatio. Salutat vos Epaphras q̄ ex vobis est, seruus Christi Jesu, semp solitus pro vobis in oratiōnibus: vt stetis perfecti et pleni in oī volūtate Dei. Testimoniū enim illi perhibeo qđ habet multum laborē pro vobis: ⁊ pro ijs q̄ sunt Laodicee, ⁊ qui Hierapoli. Salutat vos Lucas medicus charissimus, ⁊ Demas. Salutate fratres qui sunt Laodicee, ⁊ Nymphā, ⁊ que in domo eius est ecclesiam. Et cū lecta fuerit apd vos epistola hec: facite vt et in Laodicensiū ecclesia legatur, et ea que Laodicensiū est, vt vobis legatur. Et dicite Archippo: Vide ministeriū qđ accepisti in dño, vt illud impleas. Salutatio mea manu Pauli. Memores estote vinculorū meorū. Gratia domini nostri Jesu Christi vobiscum, Amen.

¶ Dñica. xxij. post pentecos. Ex. iiij. lib. Regū. Lec. i.

Hazahel autē post hec cōgregauit Benadad rex Syrie vniuersum exercitum suū, ⁊ ascendit ⁊ obsidebat Samariā. Factaque est fames magna in Samaria, ⁊ tamdiu obsessa est, donec venundaretur caput asini octogīta argēteis: ⁊ quarta pars cabi stercoris colū-

barū quinq; argenteis. Cū
q; rex Israel transiret p mu
rū, mulier quedā exclama-
uit ad eū, dicēs: Salua me
dñe mi rex. Qui ait: Non,
te saluet dñs: vnde te pos-
sum saluare? de area, vel de
torcular? Dixitq; ad eam
rex: Quid tibi vis? Que re
spōdit: Mulier ista dixit mi
hi, Da filiū tuū, vt comeda-
mus eū hodie: et filiū meū
comedemus cras. Coxim⁹
ergo filium meum, & come-
dimus. Dixitq; ei die altera,
Da filium tuum vt come-
damus eum. Que ablcōdit
filium suū. Quod cū audis
set rex: scidit vestimenta
sua, & transibat per murū.
Viditq; omnis populus ci-
liciū quo vestitus erat rex
ad carnem intrinsecus. Et
ait rex: Hec mihi faciat De-
us, & hec addat, si steterit ca
put Eliseī filij Saphat sup
ipsum hodie. Eliseus aut
sedebat i domo sua, & senes
sedebāt cum eo. Premisit
itaq; virū: & antequ venīret
nūtius ille, dixit ad senes:
Nūqd scitis q; miserit filius
homicide huc, vt precidat ca-
put meū? videte ergo cū ve
nerit nūti⁹, claudite ostiū:
& nō sinatis eū introire: ec-
ce em sonitus pedū dñi ei⁹
post eū est. Adhuc illo loquē
te eis, apparuit nūti⁹, q; ve-
niebat ad eū, & ait: Ecce mā
malū a dño est: quid ampli-
us expectabo a domino?

℣ Ex epistola Pauli ad Ti
motheum .ij. Lectio lecūda.

Paulus apostol⁹ Jesu ca
Christi p voluntatē dei,
secōm promissionē vite q̄ est
in christo Jesu: Timotheo
charissimo filio, gra & mia,
& pax a deo pre nō, & Chri
sto Jesu dño nō. ℣ Gras
ago deo meo, cui seruio a p
genitoris meis in cōscientia
pura, q̄ sine intermissione
habeā tui memoriā in ora-
tionibus meis: nocte ac die de-
syderans te videre, memor
lachrymarū tuarū, vt gau-
dio iplear recordationē ac-
cipiēs ei⁹ fidei q̄ est in te nō
ficta, q̄ & habitauit p̄mū in
auia tua Loide, & mre tua
Eunice certus sū aūt q̄ et
in te. Propter quā causam
admoneo te: vt reuscites
gratiā dei, q̄ est in te p ipo
sitionē manuū mearū. Nō
em dedit nobis deus spm ti
morīs sed virtutis: & dilectio
nis & sobrietatis. Noli ita-
que erubescere testimoniū
dñi nr̄i, neq; me vinctū ei⁹:
sed collabora euāgelio secōm
virtutē dei: q̄ nos liberauit &
vocauit vocatiōe sctā: non
secōm opa nostra, sed secōm
ppositū suū & gratiā q̄ da-
ta est nobis in christo Jesu

ãñ tpa secularia. Manifesta ta est aũt nũc p illuminatiõ nẽ saluatozis nr̃i Jesu chri sti, q̃ destruxit quidẽ mozte, illuminauit aũt vitã ⁊ icoꝛ ruptionẽ p euangeliũ, in q̃ positus sum ego p̃dicatoꝛ ⁊ apostolus ⁊ magister gen tium. Ob quã causam etiã hec patioꝛ, sed non confun doꝛ. Scio em̃ cui credidi: et certꝰ sum, q̃a potẽs est depositũ meũ seruare in illũ diẽ. Formã habe sanoꝛ vboꝛũ, q̃ a me audisti in fide ⁊ in dilectõe in Chꝛisto Jesu. Bonũ depositũ custodi per spiritũ sanctum, q̃ habitat in nobis. Scis em̃ hoc, q̃ auersi sunt a me oẽs q̃ in Asia sunt: ex quibus est Phygellus ⁊ Hermogenes. Det mi sericoꝛdiã dñs Onesiphoꝛi domui, quia sepe me refrigerauit, ⁊ catenã meã nõ erubuit: sed cũ Romã venisset sollicite me quesiuit, ⁊ inuenit. Det illis dñs inuenire misericoꝛdiam a deo in illa die. Et quãta Epheso mini strauit mihi, tu melꝰ nosti.

Tertia lect. scõm Matthẽũ

IN illo tpe: Abeuntes Pharisei cõsilium inierunt vt caperẽt Jesum in sermone. Et reliqua.

℣ Homilia. s. Joannis epi.

OMnis malitia cõfundit aliquoties ratiõe ẽritatis, coꝛrigit aũt nunq̃ maxime eoꝛũ q̃ p̃plito malo ⁊ nõ ignoratia peccãt. Et ce em̃ sacerdotes post q̃ terrere dñm nõ potuerũt dicẽtes in qua potestate hec facis: post q̃ parabolaꝝ ratiõe cõstricti sub iudicio ipsi se reos fecerũt, dicentes. Ha los male p̃det: nemine contra eos dicẽte testimonium nisi cõscientia sola. Nunq̃d nõ cõpũxit eos timoꝛ pctiꝰ? nunq̃d nõ cõpescuit eos vel libertatis cõsideratio? Sed q̃d? Abierũt, ⁊ cõsilium acceperunt vt eũ caperẽt in sermõe. Mutadmodũ si alicui claudere voluerit currẽtis aque meatũ, si vna ex parte clausa fuerit aque violẽtia: aliũde sibi semitã rumpit. Sic ⁊ eoꝛũ malignitas ex vna parte cõclusa aliũ sibi aditũ adinuenit. Sicut em̃ nõ põt fieri vt ligna mittendo extinguas ignẽ: sic fieri nõ pt est vt rõnẽ reddẽdo places hoiez malũ. Et sicut ignis quãto magis ligna susceperit ĩ maioꝛẽ flãmã erigit: sic animꝰ malꝰ, q̃to magis ẽritatẽ audierit, tãto amplꝰ ĩ malitiã excitat. Abierũt ergoꝛ cõsiliũ acceperũt. Quo abierũt? ad Herodianos: Nã ex eo q̃nõ dicit cõsiliati sũt sed consiliũ acceperũt, ex eo q̃ pariter cum Herodianis

venerunt: apparet qđ illis huiusmodi circūuentionis consiliū tractauerūt. Dño.

DEus refugiū nostrū, et virtus, adesto pijs ecclesie tue precibus author ipse pietatis et presta, vt qđ fideliter petimus, efficaciter consequamur: per dominū.

¶ Feria.ij.ex quarto Regū Lectio prima.

ca.7. DIxit autē Eliseus: Audite verbū domini: Hec dicit dominꝰ. In tē pore hoc eras modius simile vno statere erit, & duo modij hordei statere vno in porta Samarie. Rūdens vnus de ducibus, super cuius manum rex incūbebat, homini Dei ait: Si dñs fecerit etiā cataractas in celo, nunqđ poterit esse qđ loqueris? Qui ait: Videbis oculis tuis, et inde nō comedes. Quatuor ergo viri erant leprosi iuxta introitū portę: qui dixerūt adinuicē: Quid hic esse volumus donec moriamur? Siue ingredi voluerimꝰ ciuitatem fame moriemur, siue manserimus hic morien dum nobis est: venite ergo, & transfugiamus ad castra Syrie, si pepercerint nobis viuemus: si aūt occidere voluerint, nihilominus morie mur. Surrexerunt ergo vespere vt venirēt ad castra Syrie. Cūq; venissent ad primā cipiū castrorū Syrie, nullū ibidē reppererunt. Siquidē dñs sonitū audiri fecerat in castris Syrie: currum, & cūrum, & exercitus plurimi, dixerunt q; adinuicē, Ecce mercede cōduxit aduersum nos rex Israel reges Hetheorū, & Egyptiorū: & venerūt super nos. Surrexerunt ergo & fugerunt in tenebris & dereliquerunt tentoria sua, et equos & asinos sicut castris: fugerūt q; animas tantū suas saluare cupientes. Igitur cū venissent leprosi illi ad primā cipiū castrorū, ingressi sunt vnum tabernaculū, & comederunt & biberūt: tulerūt q; inde argentum, & aurū, & vestes, & abierunt, & absconderunt: & rursum reuersi sunt ad aliud tabernaculū, & inde similiter auferentes absconderunt. Dixerunt q; adinuicem: Nō recte facimus: hec enim dies boni nuntij est. Si tacuerimus, et noluerimus nuntiare vsque mane, sceleris arguemur: venite eamus, et nuntiemus in aula regis.

¶ Ex Epistola secunda ad Timotheū. Lectio secunda.

2.Tim.2. TU ergo fili mi, confortare in gratia que est in Christo Iesu, & que audisti a me per multos testes,

hec cõmenda fidelibus hoi-
bus: qui idonei erunt ⁊ alios docere. Laboza sicut bonus miles Chzisti Jesu. Nemo militãs Deo, implicat se negotijs secularibus, vt ei placeat cui se pzobauit. Nã ⁊ qui certat in agone: nõ coronabitur nisi legitime certauerit. Labozantẽ agricolam oportet pzimũ de fructibus accipere. Intellige que dico, dabit' enĩ tibi dñs in oĩbus intellectũ. Memoz esto dñm Jesum Chzistũ resurrexisse a mozt̃uis ex semine Dauid, secundũ euangeliũ meum, in quo labozo vsque ad vincula, quasi male operans, sed verbũ Dei non est alligatũ. Ideo omnia sustineo pzopter electos: vt ⁊ ipi salutẽ consequãtur, que est in Chzisto Jesu, cum gloria celesti. Fidelis sermo. Nam si cõmoztui sumus: ⁊ conuiuemus, si sustinebimus, et conregnabimus: si negauerimus, ⁊ ille negabit nos: si non credimus: ille fidelis pmanet, negare seipsum non potest. Hec commone testificans coram dño. Noli cõtendere verbis: adnihil enim vtile est: nisi ad subuersionẽ audientiũ. Solicite autẽ cura teipsum, pzobabilẽ exhibere deo operariũ inconfusibilẽ: recte tractãtẽ verbũ veritatis. Pzophana aũt ⁊ vaniloquia deuita: multũ enim pzoficiũt ad impietatẽ, ⁊ sermo eoz̃ ut cancer serpit, ex quib⁹ est Hymeneus ⁊ Phyletus qui a veritate exciderũt, dicẽtes resurrectionem iã esse factã, ⁊ subuerterũt quozundã fidẽ. Sed firmũ fundamentũ dei stat, habẽs signaculũ hoc. Cognouit dominus qui sunt sui, ⁊ discedat ab iniquitate oĩs q̃ invocat nomẽ dñi. In magna aũt domo, non solũ sunt vasa aurea ⁊ argentea, sed ⁊ lignea et fictilia: ⁊ quedã q̃dẽ in honozẽ, quedã aũt in cõtumeliã. Si q̃s ergo emũdauerit se ab istis: erit vas in honozẽ sanctificatũ ⁊ vtile dño, ad oẽ opus bonũ paratũ. Juuenilia aũt delyderia fuge, sectare vero iustitiã fidẽ, spẽ, ⁊ charitatẽ, ⁊ pacem cũ ijs q̃ invocãt dñm de coz de puro. Stultas aũt ⁊ sine disciplina questiões deuita, sciẽs q̃a generãt lites. Seruũ aũt dñi nõ opoztet litigare, sed manluetum esse ad oẽs, doctibilẽ, patiẽtẽ, cũ modestia cozripientẽ eos que resistũt veritati: nequãdo det illis penitentiam ad cognoscendam veritatẽ, ⁊ resipiscant a diaboli laqueis: a quo captiui tenentur ad ipsius voluntatem.

¶ Feria.iij.ex.iij.Reg.L.

AVmq; venissēt ad portā ciuitatis, narrauerūt eis dicentes: Iuimus ad castra Syrie & nullū ibidē reperimus hominē nisi equos, & asinos alligatos, & fixa tētoria. Ierūt ergo portarij, & nuntiauerūt i palatio regis itrinsec⁹. Qui surrexit nocte, et ait ad seruos suos: Dico vobis qd fecerit nobis Syri, Sciūt qa fame laboramus, & idcirco egressi sunt de castris & latitāt i agris, dicētes. Cū egressi fuerint de ciuitate, capiem⁹ eos viuos: & tūc ciuitatē igredi poterimus. Rndit aūt vn⁹ seruor ei⁹: Tollam⁹ quiq; eāꝫ, q remāserūt i vrbe: qa ipsi tm sunt i vniuersa multitudie Isrl, alij em cōsumpti sunt, & mittētes, explorare pterim⁹. Adduxērt ergo duos eās, milites rex in castra Syror, dicēs: Ite, & videte. Qui abierūt post eos vsq; ad Jordanē ecce autē ois via plena erat vestibus & vasis, q̄ piecerāt Syri cū turbarēt: reuersiq; nūtiū indicauerūt regi. Et egressus pplis diripuit castra Syric: factuq; est modi⁹ simile stare vno, & duo modij hordei stare vno iuxta vbum dñi. Porro rex ducē illū, in cui⁹ manu incūbebat, cōstituit ad portā: quē cōculcauit turba in introitu porte & mortu⁹ est, iuxta qd locutus fuerat vir dei, qñ descēderat rex ad eū. Factūq; est scōm sermonē viri dei, quē dixerat regi: qñ ait: Duo modij hordei stare vno e modij similē stare vno, hor eodē tpe eras i porta Samarie, qñ respōderat dux ille viro dei: & dixerat: Etiā si dñs fecerit cataractas i celo, nūqd poterit fieri qd loqris? Et dixit ei: Videbis oculis tuis, & inde nō comedes. Euenit ergo ei sicut predictū erat, & conculcauit eum populus in porta, et mortuus est.

Ex Epist. ij. ad Timo. I. ij

HOc aūt scito, qa in nouissimis diebꝰ istabūt tpa periculosa, & erūt homines seipos amātes, cupidi, elati, superbi, blasphemi parētibꝰ nō obedietes, ingrati: scelesti, sine affectione, sine pace, criminatores, incōtinētes, imites, sine benignitate, proditores, protrui, tumidi, et voluptatū amatores magis q̄ dei: habētes spēm qdē pietatis, virtutē aūt ei⁹ abnegātes. Et hos deuita, ex his em sūt q̄ penetrāt domos: & captiuas ducūt mulierculas oneratas ptis, q̄ ducūtur variis desyderijs, sp discētes

ꝓ nũꝫ ad sciẽtiã vitatis ꝓ
nemẽtes Quẽadmodũ aũt
Jãnes ⁊ Mãbres restitерẽt
Moysi,ita ⁊ hi reũstũt vita
ti:homies corrupti mente, re
ꝓbi circa fidẽ,sed vltra nõ
proficiẽt: insipiẽtia eni eoꝝ
manifesta erit ĩ oibus.sicut
⁊ illoꝝ fuit. Tu aũt assecu
tus es meã doctrinã,ĩstitu
tionẽ:ꝓpositũ,fidẽ, lõgani
mitatẽ:dilectionẽ,patiẽtiã:
ꝑsecutiões,passiões qualia
mihi facta sunt Antiochie:
Iconij Lystris: quales ꝑse
cutiões sustinui: ⁊ ex oĩb⁹
eripuit me dñs. Et oẽs qui
pie volũt viuere in Christo
Jesu: ꝑsecutionẽ patiẽtẽ.
Mali aũt homies ⁊ seducto
res ꝓficiẽt ĩ peiꝰ:errãtes. ⁊
in errorẽ mittẽtes. Tu vo
ꝓmane ĩ ijs q̃ didicisti:⁊ cre
dita sũt tibi:sciẽs a q̃ didice
ris et qñ ab infantia sacras
literas nosti:q̃ te possũt in
struere ad salutẽ:ꝓ fidẽ q̃ ẽ
in Christo Jesu. Oĩs ergo
scriptura diuinitꝰ ispirata,
utilis est ad docẽdũ: ad ar
guendum, ad corripiendũ:
ad erudiẽdum in iustitia,vt
ꝑfectus sit homo Dei ad oẽ
opus bonum instructus.

Feria.iiij ex Daniele. J.c.

In anno.ij.regni Na
buchodonosor : vidit
Nabuchodono sor sõniũ:⁊
cõterrit⁹ ẽ ispũs ei⁹,⁊ som
nũ ei⁹ fugit ab eo. Precepit
aũt rex vt cõuocarẽt ariolos
⁊ magos,⁊ maleficos : ⁊ Chal
deos : vt indicarẽt regi sõnia
sua. Qui cũ venissent ⁊ tete
rũt coraꝫ rege,⁊ dixit ad eos
rex. Vidi sõniũ:⁊ mẽte cõ
fusus ignoro qđ viderim. Rñ
derũtq; Chaldei regi syriace:
Rex,ĩ sẽpiternũ viue:die sõ
niũ seruis tuis : ⁊ interꝓta
tionẽ ei⁹ indicabim⁹. Et rñ
dẽs rex ait Chaldeis. Ser
mo recessit a me: niſi indica
ueritis mihi,somniũ ⁊ cõie
cturã ei⁹ pibitis vos, ⁊ do
mꝰ vẽ publicabũr. Si aũt
somniũ ⁊ cõiecturã ei⁹ nar
raueritis:ꝑmia ⁊ dona,⁊ ho
norẽ multũ accipietis a me
sõniũ igit̃ ⁊ interꝓtationẽ
ei⁹ indicate mihi. Rñderũt
sẽcõ,atq; dixerũt: Rex sõ
niũ dicat seruis suis ⁊ iter
ꝓtationẽ illi⁹ idicabim⁹ Rñ
ditq; rex et ait: Certe noui
q tẽꝰ redimitis. sciẽtes q
recesserit a me sermo. Si er
go somniũ nõ idicaueritis
mihi,vna ẽ de vobis sentẽ
tia,qđ interꝓtationẽ q̃q; fal
lacẽ ⁊ deceptionẽ plenã cõ
sueritis vt loquamini mihi
donec tẽꝰ ꝓtraleat. Sõniũ
itaq; dicite mihi,vt sciã qđ
interꝓtationem quoque
ei⁹ veram loquamini. Re
spondẽtes ergo Chaldei co
rã rege,dixerũt : Nõ est hõ

sup terrā, q̄ sermonē tuum
rex, possit ipiere, sed neq; re
gū q̄sq; magnus q ipēs: ō
dū huiuscemodi suscitat ab
omni ariolo, q mago, q Chal
deo. Sermo eñ quē tu que
ris, rex, grauis est, nec repe
rietur qui sq; qui indicet il
lū in conspectu regis, excep
tis dīs, quoz̄ non est cū
hoibus conuersatio. Quo
audito, rex in furoze, q in ira
magna, precepit vt perirent
oēs sapientes Babylonis.

¶ Ex epistola.ij. Ad Timo
theum. Lectio secunda.

cap. 4. TEstificoz cozā Deo et
Jesu Chzisto q̄ iudi
caturus est viuos q mozt
os per aduentū ipsius q re
gnū eius: ꝓdica verbū, in
sta oppoztune, ipoztune. ar
gue, obsecra, increpa in om
ni patiētia q doctrina. Erit
eñ tēpus cū sanā doctrinā
nō sustinebūt: sed ad sua de
syderia coaceruabunt sibi
magistros, pzurientes auri
b⁹, q a vītate quidē auditū
auertēt, ad fabulas añt cō
uertēt. Tu ño vigila, in oī
bus laboza, op⁹ fac euāgeli
ste, ministeriū tuum imple,
sobzius esto. Ego eñ tā de
liboz: q tēpus resolutionis
mee instat. Bonū certamen
certaui, cursum cōsumma
ui, fidē seruaui. Jn reliquo,
repposita est mihi cozona iu
stitie, quā reddet mihi dñs
in illa die, iustus iudex, non
solū añt mihi, sed q ois q di
ligunt aduentū eius. Festi
na ad me venire cito. De
mas eñ me reliqt, diligens
hoc seculum, q abiit Thessa
lonicā, Crescēs i Galatiā,
Titus i Dalmatiā. Lucas
est mecū solus. Marcū as
sume, q adduc tecū: est enim
mihi vtilis in ministerio.
Tychicū añt misi. Ephesu
Penulā quā reliqui, Troa
de apud Carpū, veniēs af
fer tecū, q libzos maxime au
tē mēbzanas. Alexāder era
rari⁹ multa mala mihi: ostē
dit, reddet illi dñs scōm opa
eius quē q tu deuita: valde
eñ restitit verbis nīs. Jn
pzima mea defensiōe nemo
mihi affuit, sed oēs me dere
liquerūt, nō illis imputet.
Dñs autē mihi astitit, q cō
foztauit me, vt p me ꝓdica
tio impleat, q audiant oēs
gentes, q liberatus sum de
oze leonis. Liberauit me d
minus ab oī opere malo, q
saluū faciet in regnū suum
celeste, cui glozia in secula se
culoz, Amen. Saluta Pri
scillā q Aquilā, q Onesipho
ri domū. Erastus remāsit
Cozinthi. Trophimū autē
reliqi infirmū Mileti. Festi
na añ hyemē venire. Salu
tāt te Eubulus q Pudens

ꝑ Linus et Claudia, et fratres omnes. Dominus Jesus Chzistus cum spū tuo. Gratia vobiscum Amen.

¶ Feria.v.ex Daniele. L.

Egressa sentētia, sapiētes interficiebant, quærebatq; Daniel et socij ei⁹, vt perirēt. ¶ Tūc Daniel requisiuit de lege atq; sentētia ab Arioch pzincipe militie regis, ꝙ egressus fuerat ad interficiendos sapientes Babylonis. Et interrogauit eū qui a rege potestatē acceperat, quā ob causam tā crudelis sententia a facie regis esset egressa. Cūergo eem indicasset Arioch Daniel, Daniel ingressus rogauit regē vt temp⁹ daret ꝛ sibi ad solutionē indicandam regi. Et ingressus est domū suā: Ananiecq; ꝑ Misaelu et Azarie socijs suis, idicauit negotiū: vt quererēt misericoꝛdiā a facie dei celi sup sacramēto isto, ꝑ nō perirēt Daniel, ꝑ socij eius, cū ceteris sapientibus Babylonis. ¶ Tūc Daniel mysteriū per visionē nocte revelatū est: et benedixit Daniel deū celi, ꝑ locutus ait: Sit nomē dñi benedictū a seculo ꝑ vsq; in seculū, quia sapientia ꝑ foꝛtitudo ei⁹ sunt Et ipse mutat tēpza ꝑ etates trāsfert regna atq; cōstituit dat sapientiā sapiētibus, et scientiā intelligentib⁹ disciplinā. Ipse revelat pzofunda ꝑ ablcōdita: et nouit in tenebzis cōstituta: ꝑ lux cū eo est. Tibi de⁹ patrū meoꝝ confiteoꝛ teq; laudo: qꝛa sapientiā ꝑ foꝛtitudinē rexisti mihi, ꝑ nō ostēdisti mihi que rogauimus te, qꝛa sermonē regis aperuisti nobis Post hec Daniel ingressus ad Arioch, quē constituerat rex vt perderet sapiētes Babylonis, sic ei locutus est: Sapiētes Babylonis ne perdas: introduc me in conspectu regis, ꝑ solutionem regis narrabo. ¶ Tunc Arioch festinus introduxit Danielem ad regē, ꝑ dixit ei: Inuenit hominē de filijs trāsmigrationis Jude, qui solutionem regi annuntiet.

Epistl. Pau. ad Titū. I. ū Ca. 3.

Paulus seruus dei, Apostolus aūt Jesu Chzisti secundū fidē electoꝝ dei ꝑ agnitionē veritatis, q̄ secundū pietatē est in spē vite eterne, quā pzomisit q̄ non mentit deus aū tēpoza secularia, manifestauit aūt tēpozibus suis verbū suū in pzedicatiōe q̄ credita est mihi scōm pzeceptū saluatoꝛis nostri dei: Tito dilecto filio secundū communē fidē, gratia ꝑ pax a deo patre ꝑ Chzi

sto Jesu saluatore nostro.

¶ Huius rei gratia reliq te Crete, vt ea q̄ desunt corrigas: & cōstituas p ciuitates psbyteros, sicut & ego disp sui tibi: Si ds sine crimine est, vnius vxoris vir, filios habēs fideles, nō in accusatiōe luxurie, aut nō subditos. Oportet enī episcopū sine crimine esse, sicut dei dispensatorē: nō superbū: nō iracundū, nō vinolentū, nō percussorē, non turpis lucri cupidū: sed hospitalē, benignum, sobriū, iustū, sanctū, cōtinentē: amplectentē eum qui secundum doctrinā est, fidelē sermonem vt potens sit exhortare in doctrina sana, & eos q̄ contradicunt arguere. Sunt enī multi etiā inobedientes, vaniloqui et seductores, maxime qui de circūcisiōe sunt: quos oportet redargui qui vniuersas domos subuertūt, docētes que non oportet, turpis lucri gratia. Dixit quidā ex illis prophetis ipsorum proprius ipsorum propheta: Cretenses semp mendaces, male bestie, ventres pigri: testimoniū hoc, verū est. Quā ob causam increpa illos dure, vt sani sint in fide, nō attendētes Judaicis fabulis, & mādatis hominū auertentiū se a veritate. Omnia munda mundis: coinquinatis aūt & infidelibus nihil est mundū, sed inquinate sunt eorū, et mens, & cōscientia. Cōfitentē se nosse deū, factis aūt negāt cū sint abominati & incredibili, & ad oē op⁹ bonū reprobi.

Feria.vi. Ex Daniele. L.i.

Respondit rex, & dixit Danieli cui⁹ nomē erat Baltassar: Putasne ne potes mihi indicare sōniū qđ vidi, & interpretationem eius? Et rñdēs Daniel coram rege, ait: Mysteriū q̄ rex interrogat, sapiētes, magi, & ariolī, & arūspices nequāt indicare regi: sed est deus in celo reuelans mysteria, q̄ indicauit tibi rex Nabuchodonosor, que vētura sunt nouissimis tēporib⁹. Sōniu tuū et visiōes capitis tui i cubili tuo, huiuscemodi fūt. Tu rex cogitare cepisti in stratu tuo qđ esset futurum post hec: & q̄ reuelat mysteria, ostēdit tibi que vētura sunt. Mihi quoq; nō in sapiētia que est in me plus q̄ in cūctis viuentibus, sacramentū hoc reuelatū est: sed vt interpretatio regi manifesta fieret, & cogitationes mentis tue scires. Tu rex videbas, & ecce quasi statua vna grandis: statua illa magna, & statura sublimis stabat contra te, & intuit⁹ eius

erat terribilis. Huius sta-
tue caput, ex auro optimo
erat: pectus aũt & brachia de
argẽto: pozro vẽter & femo
ra ex ere. Tibie aũt ferree:
pedum q̃dam pars erat fer-
rea, quedã aũt fictilis. Vide
bas ita, donec abscissus est
lapis de monte sine manib⁹
& percussit statuã in pedibus
eius ferreis & fictilib⁹, & cõ-
minuit eos. Tunc cõtrita
sunt pariter ferrũ, testa, es,
argentũ & aurum, & redacta
quasi in fauillã estiue aree,
& rapta sunt vẽto: nullusq;
locus inuentus est eis: la-
pis aũt q̃ percusserat statuã,
factus est mons magnus: &
implenit vniuersam terrã:
hoc est somniũ. Interpreta
tionem quoque eius dice-
mus coram te rex.

¶ Ex Epist. ad Titũ I. ij.

TU aũt loquere q̃ decẽt
sanã doctrinã. Senes,
vt sobrij sint, pudici, prudẽ-
tes, sani in fide, in dilectiõe,
in patientia. Anus similiẽ,
in habitu sancto, non crimi
natrices, nõ multo vino ser
uientes, bene docẽtes, vt pru
dentiã doceãt. Adolescentu
las vt viros suos amẽt, fi-
lios suos diligant, prudẽ-
tes, castas, sobrias, domus
curã habentes, benignas,
subditas viris suis, vt non
blasphemet verbũ dei. Iu-
uenes similiẽ hortare vt so-
brij sint. In oĩb⁹ temetipsum p
be exẽplũ bonoꝝ operũ, i do
ctrina, in integritate in gra
uitate: Verbũ sanũ, irrepre-
hensibile: vt is qui ex aduer
so est vereatur, nihil habẽs
malũ dicẽre de nobis. Ser
uos dñis suis subditos es-
se, in oĩb⁹ placẽtes, nõ con-
tradicẽtes, non fraudãtes,
sed in oĩbus fidẽ bonã ostẽ-
dẽtes: doctrinã saluatoris
nostri dei ornent in oĩbus.
Apparuit enim grã dei salua-
toris nostri oĩb⁹ hoĩb⁹: eru
diẽs nos vt abnegãtes im-
pietatẽ & secularia desideria
sobrie, & iuste, & pie viuam⁹
in hoc seculo, expectãtes be-
tã spem & aduentum glorie
magni dei & saluatoris nr̃i
Iesu Christi, q̃ dedit semet
ipsum p nobis vt nos redi-
meret ab oi iniq̃tate, & mũ-
daret sibi pplm̃ acceptabilẽ,
sectatorem bonorum ope-
rum. Hec loquere & exhor
tare: & argue cum omni im
perio. Nemo te contẽnat.

Sabbato. Ex Daniele I.

VI rex regũ es: & dñs re
gi regnũ & fortitudinẽ
& imperiũ & gloriã dedit tibi:
et oĩa in q̃bus habitãt filij
hoĩm, & bestie agri, volucres
quoq; celi dedit i manu tua,
& sub ditione tua vniuersa
constituit tu es ergo caput

aureū. Et post te consurget
regnū aliud minus te: & re-
gnū tertium aliud ereū, qđ
imperabit vniuersa terre: &
regnū quartū erit velut fer
reum. Quomodo ferrum
comminuit et domat oīa:
sic cōminuet et cōteret oīa
hec. Porro qđ vidisti pedū
& digitorū partē testeā figu
li, & partē ferreā: regnū diui
sum erit, qđ tamē de plāta
rio ferri oriet, sicōm qđ vidi
sti ferrū mistū teste ex luto.
Et digitos pedum ex parte
ferreos, & ex parte fictiles:
ex parte regnū erit solidū, &
ex parte cōtritū. Qđ autē
vidisti ferrū mistū teste ex
luto, cōmiscebunt quidē hu
mano semine, sed nō adhe-
rebunt sibi, sicuti ferrū mi-
sceri nō potest teste. In die
bus aūt regnorū illorū susci
tabit de⁹ celi regnū qđ in e-
ternū nō dissipabit, & regnū
eius alteri populo nō trade
tur: cōminuet autē & cōsu-
met vniuersa regna hec: et
ipsum stabit in eternū: Se-
cundū q⁹ vidisti, qđ de mōte
abscissus est lapis sine mani
bꝰ, & cōminuit testā, & ferrū,
& es, & argentū, & aurū, de⁹
magn⁹ ostēdit regi, q̄ vētu-
ra sunt postea, & verū est ō
niū, & fidelis interpretatio
eiꝰ. Tūc rex Nabuchodono
sor ce cidit in facie suā, & Da
niele adorauit: & hostias, et
incēsum precepit vt sacrifi-
carēt ei. Loquēs ergo rex,
ait Danieli: Vere deus ve-
ster, deus deor est, & dñs re
gum, revelans mysteria:
quoniam tu potuisti aperi-
re hoc sacramentum. Ca. 3.

Exmist. ad Titū, Le. ū.

Admone illos pnci-
pibus, & potestatib⁹
subditos esse, dicto obedire,
ad omne opus bonū para-
tos esse, neminē blasphema
re nō litigiosos esse: sed mo
destos: oēm ostēdētes man
suetudinē ad oēs hoies. E-
ram em aliqñ & nos ipsi en
tes increduli: errātes, seruiē
tes desiderijs & voluptatib⁹
varijs, i malitia & inuidia a-
gētes, odibiles, odiētes inui
cē. Cū aūt benignitas & hu
manitas apparuit saluato-
ris nostri dei: nō ex operib⁹
iustitie q̄ fecimus nos, sed
sicōm suā miam saluos nos
fecit p lauacrū regeneratio
nis & renouatiōis spūs san
ci quē effudit i nos abunde
p Jesum Christū saluato-
rē nostrū: vt iustificati gra
tia ipsi⁹, heredes simus sēc⁹
spē vite eterne. Fidelis ser-
mo est. Et de his volo te
cōfirmare vt curent bonis
operibus pesse, q̄ credūt deo.
Hec sunt bona & vtilia hoī
bꝰ. Stultas aūt questiōes

ꝫ genealogias, ꝫ tōtētiōes, ꝫ pugnas legis deuita, sunt enī inutiles ꝫ vane. Hereticū hoiem post vnā ꝫ secundā correptionē deuita: sciēs ꝙa subuersus est ꝙ ei⁹modi est, ꝫ delinquit cū sit p̄ropꝛio iudicio condēnat⁹. Cū milero ad te Arteman aut Tychicū, festina ad me venire Nicopolim: ibi enī statui hyemare. Zenā legisperitū, ꝫ Apollo solicite p̄premit ꝛ, vt nihil illis desit. Discāt aūt ꝫ nostri, bonis operibus p̄esse ad vsus necessarios: vt non sint infructuosi. Salutāt te, ꝙ mecū sunt oēs. Saluta eos qui nos amāt in fide. Gratia dei cum omnibus vobis. Amen.

¶ Dñica.xxiij.post Penteco. Liber Tobie. Lectio. i.

TObias ex tribu ꝫ ciuitate Nephthalim, q̄ est in superioꝛibus Galilee supꝛa Naalon, post viā que ducit ad occidentē, in sinistro habēs ciuitatē Nephet eū capt⁹ esset in diēb⁹ Salmanasar regis Assyꝛioꝛ, in captiuitate tū positus, viā veritatis nō deseruit, ita vt oīa ꝙ habere poterat, ꝙtidie cōcaptiuis fratribus, ꝙ erāt ex eius gñe, impertiret. Cūq; esset iunioꝛ oībus in tribu Nephthalim nihil tū puerile gessit i ope. Deniq; cum irēt oēs ad vitulos aureos, ꝙs Jeroboā fecerat rex Israel, hic solus fugiebat consoꝛtia oīm, ꝫ pgebat in Jerusalē ad tēplū dñi ꝫ ibi adorabat dñm deū Isrl', oīa p̄mitiua sua, ꝫ decimas suas fideliter offerēs, ita vt i tertio anno p̄selytis ꝫ aduenis ministraret oēm decimationē: hec ꝫ his similia scōm legē dei puerulus obseruabat Cū ẋo fact⁹ fuisset vir accepit vxoꝛē Annā de tribu sua genuitq; ex ea filiū, nomen suū ipōnēs ei, quē ab infantia timere deū docuit, ꝫ abstinere ab oī pctō. Igit dū p captiuitatē deuenisset cū vxoꝛe sua ꝫ filio in ciuitatē Ninive, cū oī tribu sua: et oēs ederēt ex cibis gentiliū, ille custodiuit aīam suā, et nunq̄ cōtaminatus est in escis eoꝝ. Et qm memoꝛ fuit dñi in toto coꝛde suo, dedit illi deus gratiā in cōspectu Salmanasar regis: ꝫ dedit illi potestatē q̄cūq; vellet ire, habēs libertatē q̄cūq; facere voluisset. Pergebat ergo p oēs q̄ erāt in captiuitate, ꝫ monita salutis dabat eis. Cū aūt venisset in Rages ciuitatē Medoꝝ, ꝫ ex his q̄bus honoraꝛ⁹ fuerat a rege, habuisset decē talēta argēti, ꝫ cū i multa turba gñis sui Gabelū egentē

videret q̄ erat ex tribu ei⁹, sub chirographo dedit illi memoratū pōdus argenti.

Exepi. vā. Pe. ap. i. L. ij.

cap. 1. PEtrus apls Jesu chri sti electis aduenis dispsionis Pōti, Galatie, Cappadocie, Asie, et Bithynie, scōm pscientiā dei patris, i sanctificationē spūs, i obedientiā et aspersionē sanguinis Jesu chzisti: grā vobis et pax multiplicet. Benedict⁹ deus, et pater Dñi nostri Jesu Chzisti, q̄ scōm miam suā magnā regenerauit nos in spē viuā, p resurrectionē Jesu Chzisti ex mortuis, in hereditatē incorruptibilē, et incontaminatā, et immarcessibilē conseruatā in celis in vobis, q̄ in virtute dei custodimini p fidem, in salutē paratā reuelari in tē pore nouissimo: in quo exultabitis, modicū nūc si oportet cōtristari i varijs tētationibus: vt pbatio vē fidei multo pciosioz auro (quod per ignē pzobat) inueniat in laudē et gloziā, et honozē in reuelatione Jesu Chzisti, quē cū non videritis, diligitis, in quē nūc q̄z non videntes creditis: credentes autē exultatis letitia inenarrabili et glozificata, repoztātes finē fidei vestre salutē aiaz vestraz de qua salute exāuerūt atque scrutati sunt pzophete, q̄ de futura in vobis gratia pzophetauerūt, scrutātes in q̄ vel quale tēpus significaret in eis spūs Chzisti, pnuntiās eas q̄ in Chzisto sunt passiones, et posteriozes glorias: q̄bus reuelatū est, q̄ nō sibimetipsis, nobis aūt ministrabāt ea que nūc nūtiata sūt vobis p eos q̄ euāgelizauerūt vobis, spū scō misso de celo in quem desiderant angeli pzospicere.

Tertia lect. Scōm Matth. ca. 9.

IN illo tpe: Loquente Jesu ad turbas: ecce pzinceps vnus accessit eaq̄ rauit eum dicēs: Dñe filia mea mō defuncta est. Et rel.

Homilia. s. Hieronym. sbr.

OCtauū signū est in q̄ pzinceps fuleitari poterat filiā suā nolēs de mysterio vere resurrectiōis excludi. Sed subintrauit mulier sanguīe fluēs et octauo sanat loco: vt pzincipis filia de hoc excusa nūero veniat ad nonū iuxta illud q̄ in psalm. dicit. Ethiopia pueniet man⁹ ei⁹ deo. Et cū intrauit plenitudo gētiū tūc oīs Isrl salu⁹ erit. Ecce mulier q̄ sanguinis fluxū patiebat duodecī annis: accessit retro et tetigit fimbriā vestimēti ei⁹. In euāg. scōz Lu-

scribit: q̃ principis filia. xij. ānos habebat etatis: Nota ergo q̃ eo tpe hec mulier, id est. gētiū pplis reperit egro tare, ā gen⁹ crediderit Jude oꝝ. Nisi essi ex cō patiōe ꝺ tutū vitiū nō ostēdit. Hec aūt mulier sāguie fluēs nō i domo: nō i vrbe accidit ad dñm: ꝺa iuxta legē vrbibus excludebat: sed i itinere ambulāte dño, vt dū pgit ad alia, alia curaret: vñ dicit ap̃li: Nobis ꝺdē pri⁹ oportebat p̃dicari ꝺbum dei: sed q̃n idignos vos iudicastis salute trāsgredimur ad gētes. Dicebat essi intra se: Si tetigero tātū fimbriā vestimēti eius: salua ero. Oro.

HBolue ā̃ lumus dñe tuoꝝ delicta ppulꝝ: ⁊ a peccatoꝝ nostroꝝ nexibus: que pro nostra fragilitate contraximus: tua benignitate liberemur: Per.

Feria.ij. Ex Tobia. Lect.

DOst multum vero tēporis, mortuo Salmanasar rege, cum regnare Sēnacherib filius eius pro eo, ⁊ filios Jsrael exosos haberet in cōspectu suo, Tobias quotidie pergebat per omnem cognationem suam. et consolabat eos, diuidebatq̃ vnicuiq̃, prout poterat, de facultatibus suis: esurientes alebat, nudis q̃ vestimē ta prebebat, ⁊ mortuis atq̃ occisis sepultura solicitus exhibebat. Deniq̃ cū reuersus esset rex Sennacherib fugiens a Judea plagā, quā circa eum fecerat deus propter blasphemiā suam, ⁊ ira tus multos occideret ex filijs Jsrael, Tobias sepelie bat corpora eorum. Vt vbi nūtiatū est regi, iussit eum occidi, et tulit omnem substātiam eius. Tobias vero cū filio suo, ⁊ cum vxore fugiens, nudus latuit, quia multi diligebant eum. Post dies vero quadragintaquinque occiderunt regem filij ipsius, et reuersus est Tobias in domū suā, oīs q̃ facultas eius restituta est ei. ℂ Post hec vero cum esset dies festus dñi, ⁊ factū esset prādium bonum in domo Tobie, dixit filio suo: Vade, et adduc aliquos de tribu nostra timentes deum, vt epulentur nobiscū. Cūq̃ abiisset, reuersus nuntiauit vnum ex filijs Jsrael iugulatū iacere in platea. Statimq̃ exiliens de accubitu suo, relinquens prandiū, ieiunus puenit ad corpus tollensq̃ illud portauit ad domū suam occulte, vt dū sol occubuisset, caute sepeliret eū. Cūq̃ occultasset corp⁹, māducauit panē cum cap. 2

luctu, et tremore memorās illū sermonē, quē dixit dñs p Amos pphetā. Dies festi vri cōuertēt i lamētationē & luctū. Cum vo lol occubuisset, abijt, & sepeliuit eū.

Ex epi. i. ma. Pe. ap. L. ij.

Propter qđ, succincti lūbos mentis vestre, lobrij, pfecte sperate in eā que offert vobis gratiā, in reuelatione Jesu Chzisti, quasi filij obedientie, nō cōfigurati priozātie ignozātie vestre desideziis: sed scōm eū q vocauit vos, sanctū, vt & ipi in omni cōuersatione sancti sitis: qm scriptū est: Sancti eritis, qm ego sanctus sum. Et si patrē inuocatis eū q sine acceptatione plonarū iudicat scōm vniuscuiusq opus: in timore, incolat° vestri tēpore cōuersamini, sciētes qđ non corruptibilibus auro vl argēto redēpti estis de vana vestra cōuersatiōe paterne traditionis: sed pretiolo sanguine quasi agni immaculati Chzisti & incontaminati, pzecogniti qdē ā mundi constitutionē, manifestati aut nouissimis temporibus ppter vos q p ipsum fideles estis in Deo q suscitauit eum a mortuis & dedit ei gloziā, vt fides vestra & spes esset in deo. Animas vestras castificātes in obedictia charitatis, in fraternitatis amore, simplici ex corde inuicē diligite attentius: renati nō ex semie corruptibili, sed incorruptibili p vbum dei viui & permanētis i eternū: qa oīs caro vt fenū: et omnis gloria eius tanq flos feni: exaruit fenū, & flos eius decidit. Verbum autem dñi manet in eternum: hoc est autem vbum quod euangelizatum est in vobis.

C Feria.iij. Ex Tobia. I.

Haguebant aūt eum oēs pximi eius, dicētes: Jā hui° rei causa interfici iussus es, & vix effugisti moztis iperiū, & iterū sepelis moztuos? Sed Tobias pl° timēs deū q̄ regē, rapiebat corpora occisoz, et occultabat in domo sua et medijs noctibus sepeliebat ea. Cōtigit aūt vt quadā die fatigatus a sepultura, veniens in domū suā, iacuisset se iuxta parietem, et obdormisset: & ex nido hirūdinū dormiēti illi, calida ster coza incidērēt sup oculos ei°, fieretq̄ cecus. Hāc aūt tēptationē ideo pmisit dñs euenire illi, vt posteris daret exemplū patiētie eius, sicut & sci Job. Nā cū ab infantia sua sp deū timuerit, & mādata ei° custodierit, nō est

ōtristatus cōtta deū ꝙ pla
ga cecitatis euenerit ei: sed
immobilis in Dei timore p
manſit,agens gratias Deo
oibus diebus vite ſue. Mā
ſicut beato Job inſultabāt
reges:ita iſti parētes, ꝙ co-
gnati eius irridebāt vitam
eius,dicentes: Vbi eſt ſpes
tua, pro qua eleemoſynas,
& ſepulturas faciebas? To-
bias vero increpabat eos,
dicēs, Nolite ita loqui,qm
filij ſanctorū ſumus,& vitā
illā expectamus,quā Deus
daturus eſt his, qui fidem
ſuā nunquā mutant ab eo.
Anna vero vxor eius ibat
ad opus textrinū quotidie:
& de laboze manuū ſuarum
victum,quē conſequi poteſ
ſet,deferebat. Vnde factum
eſt,vt hedū caprarū acciperē
detuliſſet domi. Cuius cum
voce balantis vir eius au-
diſſet,dixit: Videte ne furtiuus
ſit:reddite eū do-
minis ſuis,qui nō licet no-
bis,aut edere ex furto aliqd
aut cōtingere. Ad hec vxor
eius tacta,reſpondit: Manī
feſte vana facta eſt ſpes tua,
& eleemoſyne tue modo ap-
pꝛuerunt. Atq; his,& alijs
huiuſcemodi verbis expro-
brabat ei.

℣ Exspi.i Petr.apo.Le.ij.

DEponētes igitur om
nē malitiā,& omnem
dolū,& ſimulationes,& inui
dias,& oēs detractiones,ſi-
cut modo geniti infantes,ra
tionabile & ſine dolo lac con
cupiſcite: vt in eo creſcatis
in ſalutem:ſi tamē guſtatis
qm dulcis eſt dñs. Ad quē
accedentes, lapidē viuū,ab
hoibus quidē reꝓbatū a
Deo autē electū,& honoꝛifi-
catū: et ipſi tanquā lapides
viui ſuperedificamini, dom⁹
ſpiritualis ſacerdotium ſan
ctum:offerentes ſpirituales
hoſtias,acceptabiles Deo p
Jeſū Chriſtū. Ꝓpter qō
continet ſcriptura: Ecce po
no in Sion lapidē ſummū
angularē,ꝓbatū,electum,
ꝓcioſum: & qui crediderit
in eum,nō cōfundetur. Vo
bis igitur honoꝛ credentib⁹
non credentibus autē lapis
quē reꝓbauerūt edifican-
tes,hic fact⁹ eſt in caput an-
guli:& lapis offenſionis & pe
tra ſcādali,his qui offendūt
verbo, nec credunt in quo &
poſiti ſunt. Vos aūt genus
electū:regale ſacerdotiū:gēs
ſancta: populus acquiſitio-
nis,vt virtutes annūtietis
eius qui de tenebꝛis vos vo
cauit in admirabile lumen
ſuū. Qui aliquando non p
pulus dei: nūc aūt populus
dei,& non ſeruti miam:nūc
autem miam conſecuti.

Feria.iij.℣ Exspi.Le.i.

cap.3. Tunc Tobias ingemuit & cepit orare cū lachrymis, dicēs: Justus es dñe, & oīa iudicia tua vera sunt: & oēs vie tue mia et veritas, & iudiciū. Et nunc dñe memor esto mei, et ne vindictā sumas de peccatis meis, neq; reminiscaris delicta mea, vel parentū meorū. Mīa nō obediuimus preceptis tuis ideo traditi sumus in direptionē, & captiuitatem, & mortem & in fabulā, & in improperiū oibus nationibus, in quibus dispersisti nos. Et nūc dñe magna iudicia tua, quia nō egimus secundum precepta tua, & non ambulauimus syncerite coram te. Et nūc dñe iēdm voluntatē tuā. Fac mecū, & precipe in pace recipi spīm meū. Expedit enī mihi mori magis quā viuere. Eadē itaq; die contigit, vt Sara filia Raguelis i Rages ciuitate Medorum, & ipla audiret improperiū ab vna ex ancillis patris sui q̄m tradita fuerat septem viris, & demoniū nomine Asmodeꝰ occiderat eos mox vt ingressi fuissent ad eam. Ergo cū pro culpa sua increparet puellā, respondit ei, dicēs: Amplius ex te nō videamus filiū, aut filiā sup terrā, interfectrix virorū tuorū. Nunq̄d & occidere me vis, sicut etiam occidisti septē viros? Ad hanc vocē perrexit in superius cubiculū domus & tribus diebus, & tribus noctibus non manducauit neq; bibit: sed in oratione perūstens, cū lachrymis deprecabatur deum, vt ab isto impoperio liberaret eam.

¶ Ex Epistola prima beati Petri apostoli. Lectio.iij. ca.2

Harissimi obsecro vos tanq̄ aduenas & peregrinos abstinere vos a carnalibus desideriis que militāt aduersus aīam, cōuersationē vestrā inter gētes habētes bonā: vt in eo qđ detractāt de vobis tanq̄ de malefactoribus ex bonis operibus vos cōsiderātes glorificent deū in die visitationis. Subiecti igitur estote omni humane creature propter dñm: siue regi, quasi precellēti: siue ducibus tanq̄ ab eo missis ad vindictā malefactorū, laudē vero bonorū: quia sic est volūtas dei, vt benefacientes obmutescere faciatis imprudentiū hoim ignorantiā: quasi liberi, & non quasi velamē habentes malitie libertatē: sed sicut serui dei. Oēs honorate. Fraternitatē diligite. Deū timete. Regē honorificate. Serui, subditi estote in omni timore dñis, non tantū bonis & mo

destis, sed etiã discolis. Hec
est enim gratia, si propter dei
cõsciẽtiã, sustinet quis tri
stitias, patiẽs iniuste. Nue
nim est gratia: si peccãtes, et
colaphizati sustinetis? Sed
si bene faciẽtes patienter su
stinetis: hec est gratia apud
deũ. In hoc enim vocati estis
quia et Chꝛistus passus est
pro nobis, vobis relinquẽs
exemplũ vt sequamini vesti
gia eius: qui peccatũ non fe
cit, nec inuẽtus est dolus in
ore eius: qui cũ malediceret
non maledicebat: cũ pateꝛeꝫ
non cõminabatur, tradebat
autẽ iudicãti se iniuste: qui
peccata nostra ipse pertulit
in coꝛpoꝛe suo super lignũ:
vt peccatis moꝛtui, iustitie
viuamus: cuius liuoꝛe sana
ti estis. Eratis enim sicut
oues errantes: sed conuersi
estis nunc ad pastoꝛẽ & epi
scopũ animarũ vestrarum.

Feria quinta. Ex Tobia.

Lectio prima.

Factũ est aũt die tertia
dum cõpleret oꝛationem, benedicẽs dñm, dixit: Benedictũ est nomen tuum deus patrũ nostroꝛũ: qui cũ tratus fueris, misericoꝛdiã facies, & in tpe tribulatiõis peccata dimittis his qui inuocant te. Ad te dñe faciem meã conuerto, ad te oculos meos diꝛigo. Peto dñe, vt de vinculo iniquitatis huius absoluas me, aut certe. dclu per terram eripias me. Tu scis dñe quia nunq̃ cõcupi ui virum, & munda seruaui animã meã ab omni concupiscentia. Nunq̃ cũ ludentibus miscui me: neq̃ cũ his qui in leuitate ambulãt, participẽ me pꝛebui. Virũ aũt cum timoꝛe tuo, non cum libidine mea cõsensi suscipere Et, aut ego indigna fui illis aut illi foꝛsitan mihi nõ fuerunt digni: quia foꝛsitã viro alĩ conseruasti me. Non est enim in hominis potestate consiliũ tuum. Hoc aũt pro certo habet omnis qui te colit, q̃ vita eius, si in pꝛobatione fuerit, coꝛonabitur: si autẽ in tribulatione fuerit, liberabit: & si in coꝛruptiõe fuerit, ad misam tuã venire licebit. Non enim delectaris in pereditionib⁹ nr̃is: qa post tempestatẽ trãquillũ facis, & post lachꝛymationẽ et fletum, exultationẽ infundis. Sit nomẽ tuũ deus Israel benedictũ in secula. In illo tempoꝛe exaudite sunt pꝛeces amboꝛum in conspectu gloꝛie summi dei: et missus est angelus domini sanctus Raphael, vt curaret eos amboꝫ, quoꝝ vno tempoꝛe sunt oꝛationes in conspectu domini recitate.

¶ Ex Epistola beati Petri Apostoli. Lectio secunda.

SImiliter et mulieres, subdite sint viris suis
cap.3. vt ꝑ si qui nō credunt verbo per mulierū cōuersationem sine verbo lucrifiant, cōsiderantes in timore castā conuersationē vestrā: quarum non sit extrinsecus capillatura, aut circundatio auri, aut indumenti vestimentorū cultus: sed qui absconditus est cordis homo, in incorruptibilitate quieti, ꝑ modesti spūs, qui est in cōspectu dei locuples. Sic em aliquādo ꝑ sancte mulieres sperantes in deo, ornabant se, subiecte propriis viris. Sicut Sara obediebat Abrahe dominū eū vocās: cuius estis filie, benefacientes, ꝑ non pertimentes vllā perturbationem. Viri similiter, cohabitātes secundū scientiā, quasi infirmiori vasculo muliebri impartientes honorē tanquam ꝑ coheredibus gratie vite: vt non impediātur orationes vestre. In fine autē: oēs vnanimes cōpatientes fraternitatis amatores, misericordes, modesti, humiles non reddentes malū pro malo, nec maledictū pro maledicto: sed econtrario, benedicentes, quia in hoc vocati estis vt benedictionē hereditatis possideatis. Qui enim vult vitā diligere, et dies videre bonos: coerceat linguā suā a malo, ꝑ labia ei⁹ ne loquātur dolū. Declinet a malo, ꝑ faciat bonū: inquirat pacem ꝑ sequatur eā: quia oculi domini sup iustos, ꝑ aures ei⁹ in preces eorū: vultus aute dñi super facientes mala. Et quis est, qui vobis noceat, si boni emulatores fueritis Sed ꝑ si quid patimini propter iustitiā: beati. Timorē aūt eorum ne timueritis, ꝑ non cōturbemini: dñm aūt Christū sanctificate in cordibus vestris, parati semp ad satisfactionē oī poscēti vos rationē de ea, que in vobis est, spe: sed cū modestia et timore, cōscientiā habētes bonā: vt in eo quod detrahunt vobis confundantur qui calumniantur vestrā bonā in Christo cōuersationē. Melius est em vt benefacientes si voluntas dei velit pati, quā malefacientes. Quia et Christus semel pro peccatis nostris mortuus est: iustus pro iniustis: vt nos offeret deo mortificatos quidē carne: vivificatos aute spū. In quo ꝑ his q̄ in carcere erant spiritibus veniens predicauit: qui increduli fuerāt aliquando: quando expectabat dei patientiā in diebus Noe

ñ fabricare tuã arcã: in qua pauci id est, octo aie salue facte sunt per aquã. Quod et nos nunc similis forme salvos facit baptisma: non carnis depositio sordiũ: sed conscientie bone interrogatio in deum p resurrectionẽ Jesu Christi qui est in dextera dei deglutiens mortem vt vite eterne heredes efficeremur, profectus in celum subiectis sibi angelis et potestatibus et virtutibus.

Feria.vi. Ex Tobia. I.

Igitur cũ Tobias putaret orationẽ suã exaudiri, vt mori potuisset, vocauit ad se Tobiã filium suũ. dixitq; ei: Audi fili mi verba oris mei, ⁊ ea in corde tuo quasi fundamentũ constitue. Cũ acceperit deus animã meã. corpus meũ sepeli: ⁊ honorẽ habebis matri tue oĩbus diebus vite eius: memor esse debes. q; ⁊ quanta pericula passa sit propter te in vtero suo. Cum aũt ⁊ ipsa cõpleuerit tẽpus vite, sepelias eã circa me. Oĩbus autẽ diebus vite tue in mẽte habeto deũ: ⁊ caue ne aliquando peccato cõsentias, ⁊ pretermittas precepta dñi dei nostri. Ex substãtia tua fac eleemosynã. ⁊ noli auertere faciẽ tuã ab vllo pauperis et effiet vt nec a te auertat facies dñi. Mũo potueris, ita esto misericors. Si multũ tibi fuerit, abundãter tribue: si exiguum tibi fuerit, etiã exiguũ libẽter impertiri stude. Pozemiũ esse boni tibi thesaurizas in die necessitatis, qm eleemosyna ab oi peccato, ⁊ a morte liberat ⁊ non patietur animã ire in tenebras. Fiducia magna erit coram summo deo, eleemosyna oĩbus facientibus eã. Attende tibi fili mi ab oi fornicatione: ⁊ preter vxorẽ tuã nunq̃ patiaris crimen scire. Superbiã nunquã in tuo sensu, aut in tuo verbo dominari permittas in ipsa enim initiũ sumpsit oĩs perditio. Quicũq; tibi aliq̃d operatus fuerit, statim ei mercedẽ restitue, ⁊ merces mercenarij tui apud te omnino nõ remaneat. Quod ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias. Panẽ tuũ cum esurientibus, ⁊ egenis comede: ⁊ de vestimẽtis tuis nudos tege. Panẽ tuũ. ⁊ vinũ tuũ super sepulturã iusti cõstitue, ⁊ noli ex eo manducare, ⁊ bibere cum peccatoribus. Consiliũ semper a sapiente perquire. Oĩ tẽpore benedic deum: ⁊ pete ab eo vt vias tuas dirigat, et omnia consilia tua in ipso permaneant.

℣ Ex Epistola beati Petri apostoli. Lectio secunda.

Ca.4. Christo igitur passo in carne & vos eadē cogitatione armamini: quia qui passꝰ est in carne desijt a peccatis, vt iā nō desideriis hominū: sed voluntate dei qđ reliquū est in carne viuat tēpore. Sufficit enī preteritū tēpus ad voluntatē gentiū consummandā, his qui ambulauerunt in luxurijs, desideriis, violētijs, comessationibus, potationibus, ebrietatibus, & illicitis idolorum cultibus. In quo admiratur non cōcurrentibus vobis in eandē luxurie confusionē blasphemantes: q̄ reddent rationē ei qui paratus est iudicare viuos et mortuos. Propter hoc enim et mortuis euangelizatū est: vt iudicētur quidē secundū hoīes in carne, viuant autē secundū dēū in spū. Omniū autē finis appropinquabit. Estote itaq; prudētes & vigilate in orationibus. Ante oīa autē mutuam in vobismetipsis charitatē cōtinuā habētes. Quia charitas operit multitudinem peccatoꝝ. Hospitales inuicē: sine murmuratione. Unusquisq; sicut accepit gratiam in alterutrū illam administrātes: sicut boni dispēsatores multiformis gratie Dei. Si q̄s loquitur tanquā sermones Dei. Si quis ministrat tanquā ex virtute quā administrat deus: vt in omnibus honorificetur deus per Iesum Christū: cui est gloria & imperiū in secula seculoꝝ. Amen. Charissimi nolite peregrinari in feruore qui ad tentationē vobis fit: quasi nouū aliquid vobis contingat: sed cōmunicantes Christi passionibus gaudete: vt & in reuelatione glorie eius gaudeatis exultantes. Si exprobramini in noīe Christi: beati eritis: qm̄ quod est honoris glie & virtutis dei, & qui est eius spūs sup vos requiescet. Nemo autē vestrū patiatur vt homicida aut fur aut maledicus: aut alienoꝝ appetitor. Si autē vt Christianus: nō erubescat. Glorificet autē deū in isto noīe: qm̄ tēpus est vt incipiat iudiciū a domo dei. Si autē primū a nobis: q̄s finis eoꝝ qui non credunt dei euangelio? Et si iustus quidem vix saluabitur: impius et peccator vbi parebunt? Itaq; et hi qui patiūtur secundum voluntatem dei: fideli creatori cōmendēt aias suas in benefactis.

℣ Sabbato. Ex Tobia.

Lectio prima.

Ndico etiã tibi fili mi dediſſe me decẽ talenta argenti, dũ adhuc infantulus eſſes, Gabelo, in Rages ciuitate Medoy, & chirographũ eius apud me habeo: et ideo perquire quõ ad eũ per uenias, & recipias ab eo ſuã memoratũ pondus argẽti, et reſtitues ei chirographũ ſuũ. Noli timere fili mi pauperẽ quidẽ uitã geri-mus. ſed multa bona habebimꝰ ſi timuerimꝰ deũ, & receſſerimꝰ ab oĩ peccato, & fecerimꝰ bñ. ¶ Tunc reſpondit Tobias patri ſuo, & dixit: Mãa quã pcepiſti mihi faciam pater. Dũo autẽ pecuniam hanc requiram, ignoro: Ille me neſcit, et ego eũ ignoro: quod ſignum dabo ei? Sed neq; uiã, per quã pergatur illuc, aliquando cognoui. Tunc pater ſuus reſpondit illi, & dixit: Chirographum dẽ illiꝰ apud me habeo: qõ dũ illi oſtenderis, ſtatim re ſtituet. Sed perge nũc, & inquire tibi aliquẽ fidelẽ uirũ qui eat tecũ ſalua mercede ſua: dũ adhuc uiuo. ut recipias eã. Tunc egreſſus Tobias inuenit iuuenẽ ſplendidũ ſtantẽ præcinctũ, & quaſi paratũ ad ambulandũ. Et ignorãs q̃ angelus dei eſſet ſalutauit eũ, et dixit: Unde te habemus bone iuuenis? At ille reſpondit: Ex filijs Iſrael. Et Tobias dixit ei: Noſti uiam que ducit in regionẽ Medoꝝ? Cui reſpondit, noui, et oĩa itinera eius frequenter ambulaui, & mã ſi apud Gabelũ fratrẽ noſtrũ, qui moꝛatur in Rages ciuitate Medoꝝ que poſita eſt in monte Ecbathanis. Cui Tobias ait: Suſtine me obſecro, donec hec ipſa nuntiem patri meo.

Ex epi. ſ. bea. Pet. apo. c. ij. cap. 5.

Seniores ergo qui in uobis ſunt obſecro cõſeniox & teſtis Chriſti paſſionũ, qui & eius que in futuro reuelanda eſt, gloꝛie cõmunicato: Paſcite qui in uobis eſt gregẽ Dei, pꝛouidentes non coacte, ſed ſpontanee ſecundũ Deũ: neq; turpis lucri gratia, ſed uoluntarie: neq; ut dominãtes in cleris ſed fozma facti gregis ex aĩo Et cũ apparuerit pꝛinceps paſtoꝝ pꝛcipietis immarceſſibilẽ glie cozonã. Similiter adoleſcẽtes ſubditi eſto te ſeniozib⁹. Oẽs autẽ inuicẽ humilitatẽ inſinuate. Quia deꝰ ſuꝑbis reſiſtit: humilib⁹ aũt dat gꝛam. Humiliamini igit ſub potẽti manu dei, ut uos exaltet in tpe uiſitatio nis. Omnem ſolicitudinem veſtram pꝛoĳcientes in eũ: quoniã ipi cura eſt de uobis

Sobrij estote & vigilate: qa aduersarius vester diabol⁹ tanq̃ leo rugiēs circuit querens quē deuozet. Cui resistite foztes in fide: scientes eandē passionē ei que in mū do est, vestre fraternitatis fieri Deus aūt oīs gratie, q̃ vocauit nos in eternā suam gloziā in Chzisto Jesu, modicū passos ipse perficiet, cōfirmabit, solidabitque. Ipsi gloztia & imperiū: in secula seculoz. Amen. Per Siluanū fidelē fratrē vobis vt arbitroz bzeuiter scripsi: obsecrans et contestans hāc esse veram gratiā Dei, in qua statis. Salutat vos ecclesia que est in Babylone collecta & Marcus filius meus. Salutate inuicē in osculo sancto. Gratia vobis oībus q̃ estis in Chzisto Jesu. Amē.

¶ Dñica. xxiiij. post pēteco.

¶ Notandū q̃ hec dñica est v. vagantiū, tñ isto pponitur hic, & nō cū alijs vagā. quia fere semp legitur post pēte i hoc loco. & rarissime aū sep tuagesimā, vt sup dictū fuit

¶ Liber Judith. Lectio. i.

eap. 1. Rphaxad itaque rex Medozū subiugauerat multas gentes imperio suo, & ipse edificauit ciuitatē potentissimā, quā appellauit Ecbathanis Ex lapidibus quadzatis et sectis fecit muros ei⁹ in altitudine cubitozū septuaginta et in latitudine cubitozū triginta: turres vero eius posuit in altitudine cubitozū centū. Per quadzū vero earū latus vtrunq̃ vicenozū pedum spacio tendebatur porte eius in altitudine cubitozū. Et gloziabatur quasi potens in potentia, ex ercitus sui, & in glozia quadzigarū suarū. Anno igitur duodecimo regni sui, Nabuchodonoloz rex Assyriozum qui regnabat in Ninive ciuitate magna, pugnauit cō Raphaxad: & obtinuit eū in cāpo magno, qui Appellatur Ragau, circa Euphratē & Tigrim, & Jadason in campo Erioch regis Elimozum. Tunc exaltatū est regnum Nabuchodonoloz, & coz ei⁹ eleuatū est: & misit ad oēs q̃ habitabāt in Cilicia, & Damasco, & Libano: & ad gētes que sunt in Carmelo, & Cedar, & inhabitātes Galileā, in cāpo magno Esdzelon: & ad oēs qui erāt in Samaria & trās flumē Jozdanē vsq̃ ad Jerusalē, et oēm terram Jesse, quousq̃ perueniatur ad mōtes Ethiopie. Ad hos oēs misit nūtios Nabuchodonoloz rex Assyriozū, qui oēs vno animo contradixerūt, & remiserūt eos vacuos

ꝑ sine honoze abiecerẽt. Tũc
indignatus Nabuchodono
zor rex ad oẽm terrã illã. tu-
uit per thzonũ ꝙ regnum
suum quod defenderet se de
omnibus regionibus his.

¶ Ex Epistola beati Petri
Apostoli. 2. Lectio secunda.

Simon Petrus, seruꝰ
ꝙ apostolus Jesu Cri
sti: his qui coequalẽ nobiscũ
sortiti sunt fidem in iustitia
Dei nostri ꝙ saluatoris Je-
su Christi, Gratia vobis et
pax adimpleat in cognitiõe
Dei, ꝙ Christi Jesu dñi no-
stri: quo modo oĩa nobis di
uine virtutis sue que ad vi
tã ꝙ pietatẽ, donata sunt, ꝑ
cognitionẽ eius q̃ vocauit
nos ꝓpria gloria ꝙ virtute
ꝑ quem maxima ꝙ ꝓtiosa no
bis ꝓmissa donauit: vt per
hoc efficiamini diuine cõsoz
tes nature, fugientes eius q̃
in mundo est, cõcupiscentie
corruptionẽ. Nos aũt curã
oẽm subinferentes, ministra
te in fide vestra virtutem, in
virtute autẽ, scientiã: in scie
tia autẽ abstinentiã: in ab-
stinentia autẽ, patientiam:
in patientia autẽ, pietatem:
in pietate autẽ, amozem fra
ternitatis: in amoze autem
fraternitatis, charitatem.
Hec enim si vobiscum adsint, ꝙ
superent: non vacuos, nec si
ne fructu vos constituẽt in
dñi nostri Jesu Christi co-
gnitione. Cui enim nõ ꝓsto
sunt hec, cecus est, et manu
tentans, oblitionẽ accipiẽs
purgationis veterũ suoꝝ
delictoꝝ. Quapropter fra-
tres magis satagite vt ꝑ bo
na opera certã vestrã voca-
tionem, ꝙ electionẽ faciatis,
hec enim facientes, non peccabi
tis aliquando. Sic enim abũ
dãter ministrabitur vobis
introitus in eternũ regnũ
dñi ꝙ saluatoris nostri Je-
su Christi. Ꝓpter qõ inci
piam vos semper cõmonere
de his: ꝙ hẽ scientes ꝙ cõfir
matos vos in ꝓsenti veri
tate. Justum autẽ arbitroz
quãdiu sum in hoc taberna
culo suscitare vos in cõmo-
nitione: certus quod velox
est depositio tabernaculi mei
sicõm qõ ꝙ dñs noster Jesus
Christus significauit mihi.

¶ Lectio sancti Secũdm Matt.

In illo tpe: Dixit Je-
sus discipulis suis: cũ
videritis abominationẽ de
solatiõis que dicta est a Da
niele ꝓpheta stantem in lo
co sancto: qui legit intelli-
gat. Et reliqua.

¶ Homelia sancti Hieronymi ꝓsbyteri.

Quando ad intelligen
tiã ꝓuocamur: my
sticũ monstratur esse quod
dictum est. Et legimus in

Daniele hoc modo: In dimidio hebdomadis auferetur sacrificiū meū & libamina: & in tēplo desolationū abominatio erit, vsq; ad cōsummationē tēporis: & cōsummatio dabitur sup solitudinē. De hoc et apostolus loquit q̄ homo iniq̄tatis & aduersarius eleuandus sit contra oē q̄ dicit deus: aut q̄ olim ita vt audeat stare in tēplo dei & ostēdere q̄ ipse sit de⁹. Cuius aduētus scōm operationē satane destruet eos: & ad solitudinē rediget q̄ se susceperit. Potest aūt simpliciter aut de Antichristo accipi: aut de imagine Cesaris quā Pilatus posuit in tēplo: aut de Adriani equestri statua: que in ipso sancto sāctorū loco vsq; in p̄sentē diē stetit. Abominatio q̄q scōm veteres scripturā dolorū seruitus nūcupatur Et iccirco additur desolatiōis: quod in desolato tēplo atq; destructo idolorū positū sit.

Oratio.

Excita quesumus dñe tuorum fidelium voluntates: vt diuini operis fructum p̄propensius exequētes pietatis tue remedia maiora percipiant: Per dominū.

Feria.ii.Ex Judith .i.

In anno tertiodecio Nabuchodonosor regis, vicesima & secunda die mensis primi, factū est verbū in domo Nabr: chodonosor regis Assyriorū, vt defenderet se. Vocauit q̄q oēs maiores, oēsq; duces, et bellatores suos, & habuit cū eis mysteriū consilij sui. Dixit q̄q cogitationē suā in eo esse vt omnē terrā suo subiugaret imperio. Quod dictū, cum placuisset oībus, vocauit Nabuchodonosor rex Holofernem p̄cipem militie sue, & dixit ei: Egredere aduersū omne regnū occidētis: & cōtra eos p̄cipue q̄ cōtempserunt imperiū meū. Nō parcet oculus tuus vlli regno, oīmq; vrbē munitā subiugabis mihi. Tunc Holofernes vocauit duces, & magistratus virtutis Assyriorū: & dinumerauit viros in expeditione sicut p̄cepit ei rex centū viginti millia peditū pugnatorū, & equites sagittarios duodecī millia. Dmnēq; expeditionē suam fecit p̄ire in multitudine innumerabilī camelorū, cū his que exercitibus sufficerent copiose: boū quoq; armēta, greges q̄ouiū, quorum non erat numerus. Frumentū er omni Syria in transitu suo parari constituit. Auri vero & argentū, de domo regis assumpsit multū nimis.

ca.2.

¶ Ex Epistola beati Petri apostoli.ij. Lectio secunda.

DAbo autē operā & frequenter habere vos post obitum meū: vt horum memoriā faciatis. Non enī doctas fabulas secuti notā fecim⁹ vobis dñi nostri Iesu Christi virtutē & presentiā: sed speculatores facti illius magnitudinis. Accipiēs enī a deo patre honorē & gloriā voce delapsa ad eū huiuscemodi a magnifica gloria: Hic est filius meus dilectus in quo mihi cōplacui, ipsum audite. Et hanc vocem nos audiuimus de celo allatam, cum essemus cū ipso in mōte sancto. Et habem⁹ firmio rē propheticū sermonē: cui bene facitis attendētes quasi lucerne lucenti in caliginoso loco: donec dies illucescat & lucifer oriatur in cordibus vestris: hoc primū intelligētes: q̄ oīs prophetia scripture propria interpretatiōe nō fit. Non enim voluntate humana allata est aliquando prophetia: sed spiritu sancto inspirati locuti sunt sancti Dei homines.

¶ Fuerunt vero et pseudo prophete in populo: sicut et in vobis erunt magistri mēdaces: qui introducent sectas perditionis: et eum qui emit eos dominum negant superducentes sibi celerem perditionem. Et multi sequētur eorum luxurias per quos via veritatis blasphemabitur: et in auaritia fictis verbis de vobis negociabuntur. Quibus iudicium iam olim non cessat: et perditio eorum non dormitat. Si enim Deus angelis peccantibus non pepercit: sed rudentibus inferni detractos in tartarum tradidit cruciandos in iudicium reseruari: et originali mundo non pepercit: sed octauum Noe iustitie preconem custodiuit diluuium mundo impiorum inducens: et ciuitates Sodomorum & Gomorrheorum in cinerem redigens, euersione damnauit exemplum eorum qui impie acturi sunt ponens: et iustū Loth oppressum a nephandorum iniuria ac luxuriosa conuersatione eripuit. Aspectu enim et auditu iustus erat: habitans apud eos qui de die in diem animam iustā iniquis operibus cruciabāt

¶ Feria tertia. Liber Esther. Lectio prima.

IN diebus Assueri, qui regnauit ab India vsque Ethiopiā sup centū viginti septē prouincias: quādo sedit i solio regni sui Susan ciuitas regni eius exordiū

fuit. Tertio igitur anno im
perij sui fecerat grandē con
uiuiū cunctis principibus, ꝫ
pueris suis foztissimis. Per
sarū, et Medozū inclitis, et
prefectis prouinciarū cozā
se, vt ostēderet diuitias glo
rie regni sui, ac magnitudi-
nem, atq; iactantiā potentie
sue multo tpe, centū videli
cet ꝫ octoginta dieb⁹. Cūq;
implerentur dies cōuiuij, in
uitauit oēm populū: qui in
uētus est in Sulan a maxi-
mo vsq; ad minimū, ꝫ iussit
septē diebus cōuiuiū prepa
rari in vestibulo hozti, ꝫ ne
mozis, quod regio cultu, et
manu constitū erat. Et pen-
debant ex oī parte tentoria
erei coloris ꝫ carbasini ac hy
acintini, sustētata funibus
byssinis, atq; purpureis, ꝫ
eburneis circulis inserti e-
rant, et colūnis marmozeis
fulciebantur. Lecticli quoq;
aurei, ꝫ argentei supet pau
mentū, smaragdino, ꝫ pario
stratū lapide dispositi erāt:
quod mira varietate pictu-
ra decozabat. Bibebāt autē
qui inuitati erāt, aureis po
culis, ꝫ alijs atq; alijs vasis
ibi inferebantur. Vinum
quoq;, vt magnificentia re-
gia dignū erat, abundans, ꝫ
p̄cipuum ponebatur. Nec
erat ꝫ nolētes cogeret ad bi
bēdū: sed sicut rex statuerat
p̄eponens mensis singulos
de p̄incipibus suis, vt sume
ret vnusquisq; quod vellet.
Vasthi quoque regina fecit
conuiuium feminarū in pa
latio, vbi rex Assuerus ma-
nere consueuerat.

¶ Ex epi 2. Petr. apo. I. ā.

Nouit dñs pios de ten
tatione eripere, iniqs
vero in diē iudicij reseruare
cruciandos: magis aūt eos
qui post carnē in concupiscē
tia immunditie ambulant,
dominationēq; contēnunt,
audaces, sibi placētes: sectas
non metuunt introducere,
blasphemantes: vbi angeli,
fortitudine et virtute cum
sint maiozes, non portāt ad
uersum se execrabile iudiciū.
Hi vero velut irrationabi-
lia pecora, naturaliter in cap
tionē ꝫ in pernicie, in his q̄
ignozant blasphemātes in
cozruptione sua peribūt, p̄-
cipientes mercedē iniustitie
voluptatem existimantes,
diei delicias: coinquinatio-
nes amacule: delicijs affluē
tes: in conuiuijs suis luxu-
riantes vobiscū: oculos ha-
bentes plenos adulterij: et
incessabilis delicti, pellicien-
tes aīas instabiles, cor exer
citatū auaritia habētes, ma
ledictionis filij: derelinquen
tes rectā viā erraverūt: se-
cuti viā Balaā ex Bosor, q̄

mercedē iniq̃tatis 'amauit, correptionē vero habuit lue delanie: subiugale mutum animal, in hois voce loquēs phibuit pphete insipientiā. Hi sunt fontes sine aqua: ⁊ nebule turbinibus exagitate: quibus caligo tenebrarū reseruatur. Supba em̄ vanitatis loquētes: pelliciunt in desideriis carnis luxurie, eos qui paululū effugiunt, qui in errore cōuersantur: libertatē illis promittentes, cū ipsi serui sint corruptionis. A quo em̄ quis superatus est: huius ⁊ seruus est. Si em̄ refugiētes coinq̃nationes mūdi in cognitione dñi nr̄i et saluatoris Jesu Christi: his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora deteriora priozibus. Melius em̄ erat illis non cognoscere viā iustitie, quā post agnitionē, retrorsum conuerti ab eo q̃ illis traditū est sancto mandato Contigit enim eis illud veri prouerbij: Canis reuersus ad suum vomitū, ⁊: Sus lota in volutabro lutī.

C Feria.iij. ex Esther. Le.i.

In Tacq̃ die septimo, cum rex esset hilarior, ⁊ post nimiā potationē incaluisset mero, precepit Maumā et Bazatha ⁊ Harbona ⁊ Bagatha ⁊ Abgatha ⁊ Zethar ⁊ Charchas septē eunuchis qui in conspectu eius ministrabant, vt introducerēt reginā Vasthi cozā rege, posito sup caput eius diadema te, vt ostenderet cunctis populis ⁊ principibus pulchri tudinē illius erat enim pulchra valde. Que renuit ⁊ ad regis imperiū: q̃ per eunuchos mandauerat, venire cō tēpsit. Unde iratus rex, et nimio furore succensus: interrogauit sapientes, qui ex more regio semp ei aderāt: ⁊ illoz̄ faciebat cūcta, cōsilio, scientium leges: ac iura maiozum (erāt aūt primi, ⁊ primi: Charsena ⁊ Sethar ⁊ Admatha ⁊ Tharsis ⁊ Mares ⁊ Marsana et Mamuchā, septē duces Persarum atq̃ Medoz̄ū, q̃ videbāt facie regis: ⁊ primi post eū residere soliti erāt) cui sententie Vasthi regina subiaceret q̃ Assueri regis imperiū q̃ p eunuchos mādauerat facere noluisset. Ridit q̃ Mamuchā audiēte rege: atq̃ principib⁹: Nō solū regē leſit regina Vasthi, sed ⁊ oēs pp̄los ⁊ principes, q̃ sunt in cūctis puincijs regis Assueri. Egredietur em̄ sermo regine ad oēs mulieres, vt contēnant viros suos, ⁊ dicāt: Rex Assuerus iussit vt regina Vasthi introiret ad eū, ⁊ illa no-

luit. Atq; hoc exẽplo omnes
pncipũ cõiuges Persarũ
atq; Medozũ paruipendent
imperia maritozũ: vnde re-
gis iusta est indignatio. Si
ergo tibi placet, egrediatur
edictũ a facie tua, et scribat
iuxta legẽ Persarũ atq; Me
dozũ ꝯ pteriri illicitũ est,
vt nequaquã regina Vasthi
ingrediatur ad regẽ: sed re-
gnũ illi⁹, altera que melioz
est illa, accipiat. Et hoc in oẽ
(qõ latissimũ est) pncipatꝰ
tuarũ diuulgẽt imperiũ, vt
cuncte vxozes tã maiozum
quã minozũ deferant mari
tis suis honozem.

¶ Epistola secunda Petri apostoli. Lectio secunda. cap.3.

Hanc ecce vobis charis-
simi scõam scribo epi-
stolã, in quibus vestrã excĳ
to in cõmonitione syncerã
mentẽ, vt memozes sitis eo
rũ que predixti, verbozum a
sanctis ꝓphetis ⁊ apostoloꝝ
vestroꝝ ꝓceptoꝝ dñi ⁊ salua
tozis, hoc pximũ scientes ꝙ
veniẽt in nouissimis dieb⁹
in deceptione illusozes, iux
ta ꝓprias cõcupiscẽtias am
bulãtes, dicẽtes vbi est pro
missio aut aduẽtus eius? ex
quo enĩ ꝓres dozmierũt, oĩa
sic ꝑseuerant ab initio crea
ture. Latet enĩ eos hoc vo-
lentes, qõ celi erãt prius, et
terra de aqua ⁊ ꝑ aquã con-
stans dei verbo, ꝑ que ille
tũc mundus aqua inũdat⁹
perĳt. Celi aũt ⁊ nũc sunt,
⁊ terra eodẽ verbo repositi
sunt igni reseruati in diẽ iu
dicĳ ⁊ ditionis impiozũ ho-
minũ. Vnũ vero hoc nõ la
teat vos charissimi, ꝙ vn⁹
dies apud dñm sicut mille
anni, ⁊ mille anni sicut dies
vnus. Non tardat dñs ꝓmissionẽ suã sicut quidã ex
istimãt, sed patiẽter agit ꝓ
pter vos: nolẽs aliquos pe-
rire: sed oẽs ad penitentiam
reuerti. Aduenĩet aũt dies
dñi vt fur, in q̃ celi magno
impetu trãsiẽt, elemẽta vo
caloze soluent, terra aũt et
que in ipsa sunt opa eruẽt.
Cũ igitur hec oĩa dissoluen
da sint: quales opz vos esse
in sanctis cõuersationibus
⁊ pietatib⁹, expectãtes ⁊ ꝓpo
perãtes in aduentũ diei dñi
ꝙ quẽ celi ardẽtes soluẽtur,
⁊ elementa ignis ardoze ta-
bescent? Nouos vero celos
⁊ nouã terrã ⁊ ꝓmissa ip-
sius expectamus: in quibus
iustitia habitat. Vnde
qõ charissimi hec expectãtes
satagite ĩmaculati ⁊ inuio-
lati ei ĩueniri in pace, ⁊ dñi
nẽi lõganimitatẽ salutẽ ar-
bitramini: sicut ⁊ charissimꝰ
frater nr̃ Paulus scõm da-
tã sibi sapientiã scripsit vo
bis, sicut ⁊ in oĩb⁹ epistolis;

soquẽs in eis de his in qb⁹ ꝛ benedixerint Deo in cozdi
sunt q̃dã difficilia intellectu bus suis. Sic faciebat Job
q̃ indocti ꝛ instabiles depza cunctis diebus. Quadã aũt
uar, sicut ꝛ ceteras scriptu die, cũ venissent filij Dei: et
ras ad suã ipsozũ pditionẽ. assisterent cozã dño, affuit
Vos igit̃ fratres p̃scientes inter eos etiam satan. Cui
custodite, ne inuipientiũ er dixit dñs: Vñ venis? Qui
roze traducti excidatis a p rñdens, ait: Circuiui terrã
pria firmitate. Crescite ve ꝛ pambulaui eam. Dixitq;
ro in gratia ꝛ in cognitione dñs ad eũ. Nunq̃d cõsidera
domini nostri et saluatozis sti seruũ meũ Job, q̃ nõ sit
Iesu Chzisti. Ipsi gloza ꝛ ei similis in terra, hõ simplex ꝛ
nunc et in diem eternita rectus, ac timẽs deũ, ꝛ rece
tis. Amen. dens a malo? Cui rñdens sa
tan ait: Nunquid Job frustra timet deũ? Nõne tu val
lasti eũ, ac domũ eius. vni
uersamq; substantiã eius q̃ circumitũ opibus manuũ
eius bñdixisti, ꝛ possessio ei⁹ creuit in terrã? Sed extẽde
paululũ manũ tuã, ꝛ tange cũcta que possidet, nisi in fa
ciem benedixerit tibi. Dixit ergo dñs ad satan: Ecce, vni
uersa q̃ habet, in manu tua sunt, tantũ in eũ ne exten
das manũ tuã. Egressusq;
est satan a facie domini.

Feria quinta. Liber Job. Lectio prima.

VIr erat in terra Hus, nomine Job: ꝛ erat vir il le simplex ꝛ rectus, ac timẽs deũ ꝛ recedens a malo. Na tiq; sunt ei septẽ filij, ꝛ tres filie. Et fuit possessio ei⁹ septẽ millia ouiũ, ꝛ tria millia camelozũ, quingẽta quoq; iu ga boũ, ꝛ quingẽte asine, ac familia multa nimis, eratq; vir ille magnus inter oẽs oziẽtales. Et ibãt filij eius, ꝛ faciebant cõuiuia per do mos, vnusquisq; in die suo. Et mittẽtes vocabãt tres sozozes suas, vt comederẽt ꝛ biberẽt cũ eis. Cũq; in oz bẽ transissent dies cõuiuij, mittebat ad eos Job. ꝛ sanctificabat illos: cõsurgensq; diluculo, offerebat holocau sta p singulos. Dicebat enĩ Ne forte peccauerit filij mei

Apocalypsis beati Ioannis apostoli. Lectio secunda Ca.i.

APocalypsis IESV Chzisti quam dedit illi Deus, palam facere ser uis suis que opoztet fieri ci to: et significauit, mittens per angelũ suum seruo suo Ioãni, qui testimoniũ phi buit verbo dei, ꝛ testimoniũ

Jesu Christi quecūq; vidit Beatus ꝺ legit ꝫ audit verba ꝓphetie huius, ꝫ seruat ea q̄ in ea scripta sunt. Tēpus enī ꝓpe est. Joēs septē ecclesijs que sunt in Asia. Gratia vobis ꝫ pax ab eo ꝺ est ꝫ qui erat ꝫ qui vēturus est, ꝫ a septē spiritibus ꝺ in cōspectu throni eius sunt et a Jesu Christo ꝺ est testis fidelis ꝓmogenitus mortuoꝝ et ꝓncepsregū terre, ꝺ dilexit nos, ꝫ lauit nos a peccatis nostris i sanguine suo ꝫ fecit nos regnū ꝫ sacerdotes Deo et patri suo. Ipsi gloria ꝫ imperiū in secula seculoꝝ Amē. Ecce venit cū nubibus, ꝫ videbit eum omis oculus: ꝫ qui eū pupugerūt Et plangent se super eū oēs tribus terre: etiā amē. Ego sum alpha ꝫ ω. ꝓncipiū ꝫ finis, dicit dñs Deus qui est et qui erat: ꝫ qui venturus est omnipotens.

¶ Feria tertia ex Job.

Lectio ꝓma.

Am aūt quadam die filij et filie eius comedērent, ꝫ biberent vinum in domo fratris sui ꝓmogeniti, nuntius venit ad Job, ꝺ diceret: Boues arabant, et asine pascebantur iuxta eos ꝫ irruerūt Sabei, tulerūtq; oīa: et pueros percusserunt gladio, ꝫ euasi ego solus, vt hūc ille loqueretur, venit alter, ꝫ dixit: Ignis Dei cecidit e celo, et tactas oues puerosq; cōsumpsit, ꝫ effugi ego solus, vt nūtiarē tibi. Sed ꝫ adhuc illo loquente venit alius, ꝫ dixit: Chaldei fecerunt tres turmas, ꝫ inuaserunt camelos, ꝫ tulerūt eos neenō ꝫ pueros percusserūt gladio: et ego fugi solus, vt nuntiarem tibi. Adhuc loquebatur ille, et ecce alius intrauit, ꝫ dixit: Filij tuis et filiabus vescentibus ꝫ bibentibus vinum in domo fratris sui ꝓmogeniti, repente ventus vehemens irruit a regione deserti: et concussit quatuoꝝ angulos domus, que corruens oppressit liberos tuos, et mortui sunt, ꝫ effugi ego solus, vt nuntiarem tibi. Tunc surrexit Job, et scidit vestimenta sua, et tonso capite corruens in terram, adorauit, et dixit: Nudus egressus sum de vtero matris mee et nudus reuertar illuc. Dominus dedit, dominus abstulit, sicut domino placuit: ita factum est, sit nomen domini benedictum. In omnibus his non peccauit Job, neq; stultum ꝺ contra Deum locutus est.

¶ Ex Apocalypsi. Lectio.ij.

EGo Joānes frater ve
ster ⁊ particeps in tri
bulatione ⁊ regno ⁊ patientia
in Christo Jesu: fui in insu
la que appellat Pathmos
propt verbū Dei: ⁊ testimo
niū Jesu. Fui in spū in do
minica die. Et audiui post
me vocē magnā tanq̄ tube
dicentis: Quē vides scribe
in libro, ⁊ mitte septē eccle
sijs que sunt in Asia Ephe
so ⁊ Smyrne et Pergamo
et Thiatyre et Sardis et
Philadelphie et Laodicee.
Et cōuersus sum vt vide
rē vocē que loquebat mecū
Et cōuersus vidi septē cā
delabra aurea, ⁊ medio septē
candelabrorū aureorū simi
lē filio hois, vestitū podere,
⁊ precinctū ad mamillas zo
na aurea. Caput autē eius
⁊ capilli erāt candidi, tanq̄
lana alba: ⁊ tanq̄ nix, ⁊ ocu
li eius tanq̄ flāma ignis, ⁊
pedes ei⁹ similes aurichal
cho velut in camino arden
ti. Et vox illius tanq̄ vox
aquaꝝ multaꝝ: ⁊ habebat i
dextera sua stellas septē. Et
de ore ei⁹ gladi⁹ vtraq; par
te acutus exibat: et facies
eius sicut sol lucet in vtute
sua. Et cū vidissē eū cecidi
ad pedes ei⁹ tanq̄ mortu⁹. Et
posuit dexterā suā sup me,
dicēs: Noli timere, Ego sū
primus ⁊ nouissimus et vi
uus: ⁊ fui mortuus, ⁊ ecce
sum viuens in secula seculo
rū: ⁊ habeo claues mortis ⁊
inferni. Scribe ergo q̄ vidi
sti ⁊ q̄ sunt ⁊ q̄ oportet fieri
post hec. Sacramentū septē
stellarū, quas vidisti in dex
tera mea, ⁊ septē cādelabra
aurea, septē stelle angeli sūt
septē ecclesiarum, ⁊ candela
bra septē ecclesie sunt.

Sabbato. Ex Job. Lect. 1.

EJdum est aūt, cū qua Ca. 2.
dam die venissent filij
dei, ⁊ starēt coram dño, venis
set quoq; satā inter eos, et
staret in cōspectu eius, vt di
ceret dñs ad satan: Unde
venis? Qui rñdēs ait: Cir
cuiui terrā, ⁊ perambulaui
eā. Et dixit dñs ad satan:
Nunquid cōsideraſti seruū
meū Job, q̄ nō sit ei similis
in terra, vir simplex ⁊ rect⁹,
ac timens Deū, ⁊ recedens
a malo, ⁊ adhuc retinens in
nocentiā? Tu aūt commo
uisti me aduersus eū, vt af
fligerem eum frustra. Cui
rñdens satan ait: Pellē pro
pelle, ⁊ cūcta que habet ho
mo dabit pro aīa sua: alio
quin mitte manū tuā, ⁊ tā
ge os eius ⁊ carnē, ⁊ tūc vi
debis q̄ in facie bñdicat ti
bi. Dixit ergo dñs ad satan
Ecce: in manu tua est, verū
tamē aiam illius serua. E-
gressus igit satā a facie dñi

percussit Job vlcere pessimo, a planta pedis vsq; ad verticē eius, qui testa sanie radebat: sedens in sterquilinio. Dixit aūt illi vxor sua. Adhuc tu pmanes ī simplicitate tua: vñdic Deo, & morere. Qui ait ad illā: Quasi vna de stultis locuta es: si bona suscepimus de manu dei: mala quare nō sustineamus? In oibus his nō peccauit Job labijs suis. Igit audientes tres amici Job omne malū qđ accidisset ei, venerunt singuli de loco suo, Eliphaz Themanites & Baldad Suites, & Sophar Naamathites. Condixerant eñ vt pariter venientes visitarēt eū: & consolarent. Cūq; eleuassent pzocul oculos suos, nō cognouerunt eū. Et exclamantes plozauerūt: scissisq; vestib⁹ sparserūt puluerē super caput suū in celum. Et sederūt cū eo in terra. septē diebus & septē noctibus: & nemo loquebatur ei verbum. Videbant enim dolorem esse vehementem.

℣ Ex Apocalypsi beati Joannis Apostoli. Lectio ij.

In diebus illis: Ego Joannes frater vester, & socius in tribulatione, & in regno, & in patientia Jesu Christi, fui in insula, quæ vocatur Pathmos, propter verbum Dei, & testimonium Jesu Christi. Fui in spiritu in dominica die, & audivi post me vocem magnam tamquam tubæ dicentis: Quod vides, scribe in libro, & mitte septem ecclesiis, quæ sunt in Asia, Ephesum, & Smyrnam, & Pergamum, & Thyatiram, & Sardis, & Philadelphiam, & Laodiciam. Et conversus vidi septem candelabra aurea, & in medio candelabrorum aureorum similem filio hominis vestitum podere, & præcinctum ad mamillas zona aurea. Caput autem ejus, & capilli erant candidi tamquam lana alba, & tamquam nix: & oculi ejus sicut flamma ignis. Et pedes ejus similes auricalco, sicut in camino ardenti fulgentes: & vox illius sicut vox aquarum multarum. Et habebat in dextera sua stellas septem: & de ore ejus gladius utrinque acutus exibat: & facies ejus sicut sol lucet in virtute sua. Et cum vidissem eum, cecidi ad pedes ejus tamquam mortuus. Et posuit dextram suam super me, dicens mihi: Ne timeas: ego sum primus & novissimus, & vivus, & mortuus fui, & ecce sum vivens in sæcula sæculorum, & habeo claves mortis & inferni. Scribe ergo quæ vidisti, & quæ sunt, & quæ oportet fieri post hæc. Sacramentum septem stellarum, quas vidisti in dextera mea, & septem candelabra aurea. Septem stellæ angeli sunt septem ecclesiarum: & candelabra septem, septem ecclesiæ sunt. Angelo Ephesi ecclesiæ scribe: Hæc dicit qui tenet septem stellas in dextera sua, qui ambulat in medio septem candelabrorum aureorum: Scio opera tua, & laborem, & patientiam tuam, & quoniam non potes sustinere malos, & tentasti eos qui se dicunt apostolos esse, & non sunt: & invenisti eos mendaces: & patientiam habes, & sustinuisti propter nomen meum, & non defecisti. Sed habeo adversus te pauca: quia charitatem tuam primam reliquisti. Memor esto itaque unde excideris, & age pœnitentiam, & prima opera fac: sin autem, veniam tibi cito, & movebo candelabrum tuum de loco suo, nisi pœnitentiam egeris. Sed hoc habes: quia odisti facta Nicolaitarum, quæ & ego odi. Qui habet aurem, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis: Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso dei mei. Et angelo Smyrnæ ecclesiæ scribe. Hæc dicit primus & novissimus, qui fuit mortuus et vivit: Scio tribulationem tuam et paupertatem tuam, sed dives es & blasphemaris ab his qui se dicunt Judæos esse & non sunt: sed synagoga Satanæ. Nihil horum timeas quæ passurus es. Ecce missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerem ut tentemini, et habebitis tribulationem diebus decem. Esto fidelis usque ad mortem: et dabo tibi coronam vitæ.

¶ SANCTORVM HISTORIAE

ex probatis auctoribus summatim decerpte.

IANVARIVS.

¶ Circūcisio Christi duplex maius ad vesper. hymnus. Christe redemptor. &c. vt in die natiuita. Antyphona

Propter nimiā charitatē, qua dilexit nos deꝰ filiū suū misit in similitudinē carnis peccati, hallia hallia. Oro.

Deus, qui salutis eterne beate Marie virginitate fecunda humano generi premia pre stitisti, tribue quesumꝰ, vt ipsa pro nobis intercedere sentiamus per quā meruimus auctorē vite suscipere dñm nostrū Jesum Christum filium tuum, qui. &c. vt non fit cōmemora. de a bis octauis. Ad matutinum Inuitatorium.

Christus natꝰ est nobis, venite adore. ℣. Salutis oztus. &c. vt in natiui. ana.

O admirabile cōmertium creatoz generis humani ant matum corpus sumens, de, virgine nasci dignatus est ꝛ procedens homo sine semine largitus est nobis su am deitatem.

¶ Lectio tertia ex capite secundo Luce.

Et postq̄ cōsummati sunt dies octo: vt circūcideret puer, vocatum est nomen eius Jesus, qō vocatum est ab angelo, prius q̄ in vtero conciperetur.

¶ Ex sermone scī Bernar.

Magnum ꝛ mirabile sacramētū. Circūciditē puer ꝛ vocat Jesus. Quid sibi vult ista connexio? Circūcisio nempe magis saluādi, ꝙ saluatozis esse videt, ꝛ saluatozē circūcidere deceret, magis quam circūcidi. Sed agnosce mediatozē dei, ꝛ hoīm qui ab ipso natiuitatis sue exordio diuinis humana sociat, ima summis. Nascit ex muliere: sed cui fecūditatis fructus sic accedat, vt nō decidat flos vginitatis. Pānis inuoluit, sed pāni ipsi angelicis laudib⁹ honozant. Ibi cōditē in presepio, sed pzodit radiāte stella de celo. Sic ꝛ circūcisio veritatē suscepte pzobat humanitatis ꝛ nomē qō est sup omne nomen glozīā indicat maiestatis. Circuncidit ur tanquam verus Abra he filius, Jesus vocatur tā quam filius Dei.

¶ Ad laudes Antiphona.

Mirabile mysteriū declaratur hodie, inuocāt nature, deus homo factus est, id qō fuit ꝛmansit, ꝛ qō non erat

assumplit,nō cōmixtionem pectus dñi i cena recubuit,
passus, nec diuisionē. Dño. beatus apostol⁹ cui reuela-
O eus q salutis. vt supra. ta sūt secreta celestia. Dño.
Ad vesperas hym. Q uæ- Celestiā tuam. vt supra in die.3.
ste redēptoz. vt supra. Ant. eius festo,ꝫ nō fit cōmemo.
M agnū hereditatis myste de Innocentibus. ¶ In
riū tēplū dei factus est vte octaua.s. Joānis inuitato
rus nesciens virū,nō est pl riū,hymni,ant̃e: tertia lec.
lutus ex ea carnē assumēs: ꝫ ozatio dicunt sicut in ei⁹
oēs gētes venient dicētes: festo,ꝫ in laudibus,post oza
Glia tibi dñe. Dño. De⁹ q. tiones. Joā. dicit etiā oño
vt sup. Deinde p cōmemo. Innocentiū. Vespere dicū
octaue sūt Stephani. Ant̃a. tur de.s. Joan. ꝫ post eius
S tephanus aūt plen⁹ grā ozationē pro cōmemoratio.
ꝫ fortitudie faciebat ꝑ digia octaue Innocentiū dicitur
ꝫ signa magna i pplo. Dño. Ant̃a. Si sunt qui cū mu
Omnipotēs sempiter lieribus nō sunt coinquina
ne deus qui primitias ti. Vgines enī sūt, ꝫ sequūt
martyrū i beati leuite Ste agnū q̄cūq; ierit. Oratio.
phani sanguine dedicasti tri Deus cuius hodierna.ꝫc.
bue hīsumus, vt pro nobis vt in cozum festo.
intercessoz existat, q pro su Jn octaua Innocentiū Ju die.4.
is etiā persecutozibus exo uitatoriū,hymni,ant̃e, ter die.5.
rauit Dñm nostrū Jesum tia lectis ꝫ oño dicunt sicut
Christū filiū tuū,q tecū,ꝫc. in cozū festo. In vigilia E
Et nō fit cōmemo. de alys piphanie, Inuitato. hym.
octa. In octa.s. Stephani. antiph. ꝫ ozatio dicūt sicut
die.2. Inuitatoriū,hymni,ant̃e,ꝫ in die circumcisionis. siue in
tertia lectio dicunt sicut in cidat in dominica, siue in a
die sancti Stephani. Dño. lio quocunq; die.
O mnipotens. vt supra,et ¶ Certio lect. scōm Matth.
est notandū q in laudibus
post p̄dictā ozationē dicūt
etiā ozatiões sancti Joan
nis, ꝫ Innocētiū. Vespere
dicunt de. s. Stephano, et
post ei⁹ oñonē p cōmemo.
octaue.s. Joānis dicit Ant̃a.
Iste est Joānes, q supra

In illo tēpore: Defun
cto Herode ecce angel⁹
dñi apparuit in somnis Jo
seph in Egypto,dicēs: Sur
ge,accipe puerū ꝫ matrē ei⁹:
ꝫ vade in terrā Jsrael de
functi sunt enim qui quere
bāt animā pueri.ꝫ reliqua.

HEC hoc loco intelligim⁹ nō solū Herodem, sed ꝫ sacerdotes ꝫ scribas eodē tēpore nrē dñi fuisse meditatos. Qui surgēs accepit puerū, ꝫ matrē eius. Mō dicit accepit filium suū ꝫ uxorē suā, sed puerū ꝫ matrem eius: quasi nutrici⁹ nō matrimitus: Iudeis aūt ꝙ Archelaus regnaret in Judea ꝙ Herode patre suo. timuit illo ire. Multi ꝓpꝛ ignoziantiā hiſtoꝛie labunt erroꝛe, putātes eundē eſſe Herodē a quo in paſſiōe ſua dñs irꝛiꝛit: ꝫ ꝙ nūc moꝛtuus eſſe referetur. Ergo Herodes ille qui cū Pilato ꝓſtea amicitias fecit, huius Herodis filius eſt frat Archelai. Qui et ipſum Tyberius Ceſar Lugdunū que Galliax eſt ciuitas relegauit, fratrēq; eius Herode ſucceſſoꝛē regni fecit. Lege Joſephi hiſtoriā. Et veniens habitauit in ciuitate ꝙ vocat Nazareth: vt adimpleret quod dictū eſt ꝙ ꝓphetas: Nazare⁹ vocab. Si ſtrū de ſcripturis poſuiſſet exēplū, nunq; dixeret qō dictū eſt ꝙ ꝓphetas: ſed ſimpliciter ꝙ dictū eſt ꝙ ꝓphetā. Nūc aūt ꝓpter pluralitē ꝓphetas vocās oſtēdit ſe nō xba de ſcriptuꝛis ſumpſiſſe, ſed ſenſū. Nazare⁹ enī ſanctus interꝓꝛetatur. Scīm aūt dñm futuꝛ ois ſcriptura cōmemoꝛat.

EPIPHANIA

dñi dup. ma. ad veſp. Hym.

HOstis Herodis impie, Chriſtū venire quid times? Nō eripit moꝛtalia, Qui regnat celeſtia.

I bant magi, quam viderāt, Stellā ſequentes ꝓpꝛiam. Lumē requirūt lumine: Deum fatent munere.

Huacra puri gutgitis Celeſtis agnus attigit: Peccata, que non detulit: Nos ab luendo ſuſtulit.

Nouū genꝰ ꝓtēſtie: aq; rubꝛū ſtat hydꝛie. Aīmā iuſta fūdꝛe: mutauit vnda oꝛiginē.

Olia tibi dñe: Qui apparuiſti hodie Cū pke, ꝫ ſcō ſpū. In ſempiterna ſecula. Amē

Et ſic terminant hymni ordinis horis ꝙ totū octauā.

MAgi videntes ſtellā dixerunt adinuicē: Hoc ſignum magni regis eſt ecce, ꝫ inquiramus eū: ꝫ offeram⁹ ei mūera: aurū, thus, ꝫ myꝛrā halleluia halleluia. Ymno.

DEus, q̄ hodierna die vnigenitū tuū gentibus ſtella duce reuelaſti: cōcede ꝓpitius, vt qui iā te ex fide cognouim⁹, vſq; ad cōtēplādā ſpeciē tue celſitu

die, 6 dinis pducamur.p eum.ꝛc.

℣ In matutinis Inuitato.

℟ Hristus apparuit nobis, venite adꝰ. Rym. Hostis herodes impie. Reges Tharsis,ꝛ insule munera offerent. Reges Arabū ꝛ Saba dona adducent. halleluia halleluia.

℣ Notandū q̄ hodie ꝛmittunt̄ prima ꝛ secunda lectiones occurentes in dñicali,ꝛ loco earū legūt infrascripte

℣ Prima lectio ex Isaia.

Ca.55 OMnes sitientes venite ad aquas:ꝛ q̄ nō habetis argētū, properate,emite ꝛ comedite. Venite, emite absq; argēto:ꝛ absq; vlla cōmutatione vinū ꝛ lac. Quare appendit is argentū nō in panib⁹,ꝛ laborē vestrū in saturitate? Audite audientes me:ꝛ comedite bonū, ꝛ delectabit in crassitudine aīa vēa Inclinate aurē vēaz,ꝛ venite ad me:audite,ꝛ viuet aīa vēa,ꝛ feriā vobiscū pactum sempiternū. misericordias Dauid fideles. Ecce, testem pplis dedi eū, ducē ac preceptorē gentibus. Ecce,gentē quā nesciebas:vocabis ꝛ gētes q̄ te nō cognouerūt. ad te current ppter dñm tuū,ꝛ sanctū Israel: q̄ a glorificauit te: Querite dñm dū inueniri potest inuocate eum dū prope est. Derelinquat impius viā suā, ꝛ vir iniquus cogitationes suas:et reuertatur ad dñm,ꝛ miserebit eius,ꝛ ad Deū nostrū quoniā multus est ad ignoscendum. ℣ Surge, illumināre Ierusalē: q̄ venit lumen tuū,ꝛ gloria dñi super te orta est. Quia ecce tenebre operient terrā: ꝛ caligo populos: super te aūt orietur dñs,ꝛ gloria eius in te videbit. Et ambulabunt gentes in lumine tuo,ꝛ reges in splendore ortus tui. Leua in circuitu oculos tuos,ꝛ vide:oēs isti congregati sunt,venerunt tibi. Filij tui de longe venient,et filie tue de latere surgent. Tūc videbis ꝛ affluesꝛ mirabit ꝛ dilatabitur cor tuum, q̄ cōuersa fuerit ad te multitudo maris: fortitudo gentiū venerit tibi. Inundatio camelorū operiet te: dromedarij Madiā ꝛ Epha: oēs de Saba venient, aurum ꝛ thus deferētes,ꝛ laudem dño mīi annuntiantes. Ca.2.

℣ Lectio. ū sc̄i m Matheū

CUm natus esset Iesus in Bethlehē Iude in diebus Herodis regis, ecce magi ab oriente venerūt Ierosolymā, dicētes: Ubi est q̄ natus est rex Iudeorū? vidimus enī stellam ei⁹ in oriente,ꝛ venim⁹ adorare eū. Audiēs aūt Hero-

bus rex, turbatus est: & oīs
Ierosolyma cū illo. Et cō-
gregās oēs pīncipes sacerdo
tū & scribas ppli, sciscitabat
ab eis vbi Christus nasce-
ret. At illi dixerūt ei: i Beth
lehē Jude. Sic enī scriptū
est p prophetā: Et tu Beth
lehē terra Juda, nequaq̄
minima es in pīncipib⁹ Ju-
da: ex te enī exiet dux q̄ re-
gat ppl'm meū Jsrael. Tūc
Herodes clā vocatis Ma-
gis, diligēter didicit ab eis
tps stelle q̄ apparuit eis, et
mittēs illos in Bethlehē,
dixit: Ite, & interrogate di-
ligentes de puero: & cū inue
neritis renuntiate mihi, vt
& ego veniēs adorē eū. Qui
cū audissent regē abierunt:
& ecce stella quā viderāt in
oriente, antecedebat eos,
vsq; dum veniēs staret su-
pra vbi erat puer. Videntes
aūt stellā gauisi sunt gau-
dio magno valde. Et intrā
tes domū, invenerūt puerū
cū Maria matre eius, & pro
cidentes adorauerunt eum,
& aptis thesauris suis ob-
tulerūt ei mūera aurū thus
& myrrhā. Et rūso accepto
in somnis ne rediret ad He
rodē: p aliam viam reuersi
sunt in regionem suam.

celi rege nato rex terre tur-
batus est: ḡa nimirū terre-
na altitudo cōfunditr cū cel
situdo celestis aperit. Sed
ḡrendū nobis est: ḡdnā sit
p redēptore nato pastorib⁹
in Judea angel⁹ apparuit,
atq; ad orandū hūc ab oriē
te magos nō angelus: sed
stella pduxit? Quia videli-
cet Judeis tāq̄ rōne vtēti
b⁹ rōnale animal, id est, angel⁹
p̄dicare debuit. Ētib⁹ Ro
ḡa vti rōne nesciebāt, ad eo
gnoscēdū dūm: nō p vocem
sed per signa pduxit: Unde
& per Paulū dicit: Lingue
in signū sunt nō fidelibus,
sed infidelibus, pphetie
aūt nō infidelibus, sed fide
libus. Quia & illis pphetie
tāq̄ fidelibus nō infidelib⁹:
& istis signa tāq̄ infidelib⁹
nō fidelibus data sunt. Et
notandū p redēptorē no-
strū cū iā p fecte esset etatis
eisdem gentibus' apostoli
p̄dicant, eumq; parvulū,
& necdū p humani corporis
officiū loquentē, stella gēti
bus denūciat, & ḡa nimirū
rationis ordo poscebat vt
loquētē dūm loquētes no-
bis, p̄dicatores innotescre-
rēt, & necdū loquētē elemen
ta muta p̄dicarēt. Sed in
oībus signis que vel nascē
te dño vel morīēte mōstrata
sunt cōsiderādū nobis est,

Cetera le. Homi. s. Ere. pa

Jeunt ex lectiōe euāge
lica fratres audistis

quãta fuerit in quozũdam Judeozũ cozde duritia, que hũc nec p pzophetie donũ, nec p miraculis agnouerũt. Dĩa quippe elemẽta auctorẽ suũ venisse testata sunt. Ut em de his quodã vlu humano loquar, deũ hũc esse cognouerũt: ḋa pzotinꝰ stellã miserunt. Mare cognouit ḋa sub plãtis eiꝰ, se calcabile pbuit. Terra cognouit, ḋa eo moziẽte cõtremuit. Sol cognouit, ḋa lucis sue radios abscondit. Saxa ꝛ parietes agnouerũt: ḋa tempoze moztis sue scissa sunt. Infernus agnouit, ḋa hos ãs tenebat moztuos: reddidit. Et tñ hunc quẽ deũ oĩa insensibilia elemẽta senserũt: adhuc infideliũ Judeozũ cozda Deũ esse minime cognoscũt, ꝛ durioza saxis scindi ad penitẽtiam nolũt: cumq confiteri abnegãt: quẽ elemẽta (vt dixim⁹) aut signis aut sensionibus Deum clamant.

℣. In laudes. Ãn. Ante luciferũ genitus, ꝛ ante secula dñs saluatoz noster hodie mũdo apparuit halleluia halleluia. ℣. Ad vespe. hym. Hostis Herodes. vt supra. Tribus miraculis oznatũ diẽ sctm colimus. Hodie stella magos duxit ad psepiũ, hodie vinũ ex aqua factũ est ad nuptias: hodie a Joãne i Jozdane Ihesuꝰ baptizari voluit vt saluaret nos halleluia.

℣. Hec Ãna dicitur ad vespe ras infra octauam.

℣. Notandũ q̃ cuilibet diei p totã octaua assignat pzo pziã tertia lectio tñ cũ meiderit dñica infra octauam Epiphanie omittit tertia lectio de octa. ꝛ legit de dñica infra octauã, vt ibi inuenies dic.

℣. Die. 7. de octaua epiphanie. Lectio. iij. ex Homilia sancta Gzegozij pape.

Quotiã ad dãnationis sue culmen eum quẽ natũ despiciunt, nascirurũ lõge ante pzescierunt. Et nõ solum quia nascerẽ nouerant, sed etiã vbi nasceretur. Mãb Herode requisiti lorũ nativitatis eius expzimunt quẽ scripture auctozitate didicerunt. Et testimoniũ pferũt q̃ Bethlehem honozari nativitate noui ducis ostẽdit: vt ipsa eozũ sciẽtia ꝛ illis fieret ad testimoniũ dãnatiõis ꝛ nobis ad aditoziũ credulitatis. Quos pzofecto aũ Isaac cũ Jacob filiũ suũ designaret designauit. Qui et caligãtibꝰ oculis ꝛ pzophetans in pzesenti filiũ suum nõ vidit: cui tñ multa in pterũ pzeuidit. Quia numi-

ēt iudaicus pplꝰ pphetie
pū plenus et cecus eū de q̄
multa in futuro pdixit: ī
pfti posītum non agnouit.
Sed natiuitate regis nostri
cognita: Herodes ad callida
argumenta cōuertit, ne ter
reno regno pziuaretur. Re
uīciari sibi vbi puer inueni
retur postulat: adozare se
velle simulat: vt quasi hūc
inuenire possit extinguat.
Sed quāta c̄ humana mali
tia cōtra ꝙsiliū diuinitatis?
Scriptū quippe est. Nō est
sapientia, nō est pndentia,
nō est consiliū contra dūm.

¶ Die. 8. de octaua epipha.
Lec. iij. sermo. s. Aug. epi.

HOdie partū vginis ado
randū Magi ab oriē
te venerunt. Hūc diē hodie
celebzamus: huic debitū so
lēnitati sermonem pſoluti
mus. Illis dies iste pzimus
illuxit, anniuersaria nobis
festiuitas redit. Illi erant
pzimitie gentiū, nos pplī gē
tiū. Nobis hoc lingua nun
ciauit apostolozū. Stella illis
tanꝝ lingua celozū. Et no
bis idē apostoli tanꝝ alij te
li enarrauerūt gloziā Dei.
Cur ergo nō agnoscam⁹ eos
celos q̄ facti sunt sedes dei?
Sicut scriptū est. Ita iusti
sedes est sapientie. Per hos
ergo celos: ille celozū fabzica
toz et habitatoz intonuit
quo tonitruo mundus tre
muit, & ecce iam credit, ma
gnum sacramentū. In pze
sepe tūc iacebat, & magos ab
oriente adducebat. Ab scon
debatur in stabulo & agno
scebat in celo vt agnitus in
celo manifestaret in stabu
lo. Et appellatur epiphania
dies iste: quod latine mani
festatio dici pōt, simul eius
celsitudinē humilitatēq̄ cō
mendans vt q̄ in apto celo
sydereis signis mōstrabat
in angusto diuersorio ḡsit?
inueniret. Inualidusq̄ in
infantibus mēbzis inuolu
tus in pannis: adozaretur
a Magis, timeret a malis.

¶ Die. 9. de octaua epipha.
Lec. iij. sermo. s. Aug. epi.

HOdie celebzauim⁹ diē
quo ex Judeis Dñs
natus est, hodie celebzam⁹
quo a gētibus adozatus est
Mīa salus ex Judeis est,
sed hec salus vsq̄ ad fines
terre Mā & illo die pastozes
adozauerūt, hodie Magi.
Illis angeli, istis aūt stella
nūciauit. Utriq̄ de celo di
dicerunt cū regē celi in ter
ra viderunt. vt esset gloria
in excelsis Deo, et in terra
pax hominibus bone volū
tatis. Ipse est enim pax no
stra, q̄ fecit vtraq̄ vnū. Jā
hic infans nat⁹ atq̄ annū
ciatus ostenditur lapis ille

angularis. Jā in ipso ꝓmoꝛ
dio natiuitatis apparuit du
os ex diuerso parietes in se
copulare iam cepit, pastoꝛes
a Judea, magos ab oriente
perducēs vt duos conderet
in se in vnū nouum homi
nem: faciens pacē. Pacem
his qui longe: & pacē his q̄
ꝓpe. Jdeoq; illi ipso die de
ꝓximo venientes, de lon
ginquo isti hodie peruenien
tes: duos dies celebzādos
posteris signauerūt, vnam
tamen lucē mundi vtrique
viderūt. Sed hodie de istis
loquendum est: quos de re
motis terre partibus fides
duxit ad Chzistum.

¶ Die. 10. De octaua Epi
phanie. Lectio tertia. sermo
sancti Leonis pape.

die. 10

Celebzatio ꝓximo die
quo intemerata vgi
nitas humani generis e
didit saluatoꝛem epiphanie
nobis dilectissimi veneran
da festiuitas dat pleueran
tiā gaudioꝛ: vtiter cognata
eū solennitatū vicina sacra
menta: exultatiōe vigoꝛ et
feruoꝛ fidei nō tepescat. Jd
oim em̄ hominū spectat sa
lutē: q̄ infantia saluatoꝛis
ac mediatoꝛis Dei et hoim
iā vniuerso declarebat mū
do cū abhuc exiguo detine
ret oppidulo. Quāuis em̄
Jsraelitica gentē et ipsius
gētis vnā familiā delegisset
de qua naturam humanita
tis assumeret: noluit tū in
tra materne habitatiōis an
gustias oꝛtus sui latere ꝓ
mozdia: Sed moꝛ ab oībus
voluit agnosci: q̄ dignatus
est ꝓ oībus nasci. Trib⁹ igi
tur Magis in regione oziē
tis: stella noue claritatis ap
paruit que illustrioꝛ ceteris
pulchzioꝛq; lyderibus: facile
in se intuentiū oculos ani
mosq; cōfestim adueterē
non esse ociosum quod tam
insolitum videbatuz.

¶ Die. 11. de octaua epipha
nie. Lectio. iij. ex sermone
sancti Leonis pape.

Edit ergo aspicienti
bus intellectū q̄ pze
stitit signū & quod fecit in
telligi fecit inquiri: & le in
uenienda obtulit requisi
tis. Sequūt tres viri superni
luminis ductū: & pzeuij ful
gozis indicio intēta conte
platiōe comitātes, ad agni
tionē veritatis gratie splē
doze ducunt: q̄ humano len
su signatū sibi regis oztum
estimauerūt in ciuitate re
gia esse querendū. Sed qui
ferui susceperat fozmā & nō
iudicare venerat, sed iudicā
ri: Bethlehē pzeelegit nati
uitati: Jerosolymā passio
ni. Herodes vero audiens
Judeoꝛū pzincipē natū, suc-

tellozē sulpicatus expauit. Et molitus necē salutis auctozi, falsum spolpōdit obsequiū. Quā felix fozet si magozū imitaret fidē: & cōuerteret ad religionē qō dispone bat ad fraudem. O cecā stultę emulationis impietas, qua pturbandū putas diuinū, tuo furoze consiliū. Dominus mundi, tempoza le nō querit regnū, qui pzestat eternū. Quid incōmutabilē dispositarū rerum oz dinem vertere, & alienū facinus pzeoccupare conaris? Hoz Chzisti nō est tempoꝛis tui. Ante condenduz est euangelium, ante pzedicandum est Dei regnum: ante sanitates donande, ante sūt faciēda miracula.

¶ Aduertendum q̄ quando epiphanie domini incident in dominica tunc in sabbato sequenti omittenda est sequens tertia lectio, & loco eius legendum euangelium. Cum factus esset Jesus, cum homilia, vt inuenies in dominica tertia post aduentum.

¶ Die. 12. de octaua epiphanie. Lectio tertia: sermo sancti Leonis pape

Iustum et rationabile dilectissimi: & vere pietatis obsequiū est in diebꝰ q̄ diuine opera misericozdie ꝓtestanꝝ, toto cozde gaudere: & honozifice ea q̄ ad salutē nostrā gesta sūt, celebzare. Mocāte nos ad hāc deuotionē ipsa recurrētiū tēporū lege: q̄ nobis post dicēq̄ coeternus patri filius deꝰ natꝰ ex Vgine est: bzeui interuallo epiphanie intulit festū: ex apparitiōe dñi consecratū. In q̄ magnū fidei nostre ꝓfectū ꝓuidētia diuina cōstituit: vt dū solēni veneratione recolit adozata in exozdijs suis saluatozis infantia p ipa oziginalia documēta ꝓbaret, veri hoīs in Chzisto ozta natura. Hoc est enī qō iustificat impios, hoc est qō ex peccatozibus facit sanctos, si in vno eodēq̄ dño Jesu Chzisto: & vera deitas, & vera credatur hūanitas. Deitas qua ante oīa secula in fozma dei equalis est patri, hūanitas qua in nouissimis diebus in fozma serui vnitus est homini. Id robozandam ergo hāc fidem qua contra oēs ꝓmuniebamurer ozres, ex magno factum est diuine pietatis consilio, vt gens in longinqua ozientalis plage regione consistens, que spectā dozum sydorum arte pollebat: signum nati pueri qui super omnem Jsrael esset regnaturus acciperet.

Il ij

¶ Hodie in velp dicitur. aſſ. aſſignata ad primas velpe.
¶ Octaua epiphanie, dup. Lectio. tñ ſcõm Joannem die. 13

IN illo tpe: Vidit Jo annes Jeſum venien tẽ ad ſe, & ait: Ecce agnus Dei, ecce q̃ tollit peccata mũ di. Et reli. ¶ Homilia ſancti Auguſtini epiſcopi.

DEmo ſibi arroget et dicat q̃a ipſe auferat pcã mundi. Jã intẽdite cõ tra quos ſuperbos intẽdebat Joãnes digitũ. Mõdi erãt nati hereticiꝰ: a demõſtrabã tur: iã itẽdebat cõtra illos. Cõtra illos clamabat tũc a fluuio: contra quos modo clamat ex euãgelio. Venit Jeſus. Et q̃d dicit ille: Ec ce agnus Dei. Si agnus in nocẽs, & Joãnes agnus, an nõ & ipſe innocẽs? Sed q̃s innocẽs aut quantũ inno cens? oẽs ex illa radice ve nit, & ex illa propagine de oua cãtat gemens Dauid: Ego in iniq̃tatibus conce ptus ſum, & in peccatis ma ter mea in vtero me aluit. Solus ergo ille agnꝰ q̃ nõ ſic venit, Nõ erã in iniq̃ta te cõceptus eſt: q̃ nõ de mor talitate cõceptus eſt, ne cũ in peccatis mater eius i vte ro aluit, auẽ virgo cõcepit. Vgo peperit: q̃a fide cõcepit: fide ſuſcepit Ergo ecce agnꝰ Dei. Nõ habet ille tradu/ cẽ de Adã. Carnẽ tantũ aſ ſumpſit de Adã, peccatũ nõ aſſumpſit. Qui nõ aſſum pſit de maſſa nẽa pcãm. ipſe eſt qui tollit pcãm noſtrũ: et ce agnus Dei. ecce q̃ tollit peccata mũdi. Noſtis q̃a q̃ dam hoies dicunt aliquan do: nos tollimus pcã hoi bus, quia ſancti ſumus. Si eſſe nõ fuerit ſcãs qui ba ptizat, quo tollit pcãm alte rius: cũ ſit ille hõ plenꝰ pec cato? Contra iſtas diſputa tiones Vba noſtra non di camus, hunc legamus. Ec ce agnus Dei ecce qui tollit peccata mundi.

¶ Vallius eruit conſe. A. iã die. 14.

PAllius Lappador ge nere, Ceſaree primũ in ſua regione. deinde Athe nis eruditus in eã magni tudinẽ oĩs generis doctrina rum euaſit: cũ egregia ſan ctitate, vt inde magni cogno men inuenerit. Reuerſus igitur in patriã cum magna oĩm expectatione Ceſareã vocatur: vt mozũ. ac pieta tis inſtitutoꝛ. moderatoꝛ eſſet, pzeſuliſq; Eccleſiã aditoꝛ: cui mozienti in epiſcopa tu ſucceſſit. In quo ſic Ma ſẽtis Imperatoris Arriani ſibi infeſti trahauit animũ ſanctitate, & cõſeuentibus ſignis, vt cũ ſe vellet in exi-

lium mittere, sententiã mutare coegerit. Sella enim, qua gestãdus erat Valens, subito confracta & dissoluta est. Cumq; de moze exitij multã scripturus esset, perficere non valuit, calamo nihil attramenti reddente. Cũq; secundus, et tertius calamus hoc pertulisset, & adhuc legem impiam firmare cõtenderet, cõmota est eius dextera, eãq; subito tremoz inuasit. Tunc eius animo terroze impleto ambabꝰ manibus chartã rupit. Et quę nox data est Basilio ad deliberandum, eadẽ vroz imperatoris, velut toztoribus tradita cruciat. Filius vero, q̃ eis erat vnicus extinctus, paterne impietatis rediit exoluisse supplicia. Erat autẽ Basilius in victu, et cultu abstinentissimus, vna tm̃ tunica se amiciebat, humi cubitabat: totis sepe noctibus vigilabat, oĩs expers libidinis tota vita pseuerauit. Primus oĩm cenobia excogitauit, et titũ illũ monachozũ antiquũ atq; agrestẽ, ad fozmulã religioni priozẽ reduxit. Scripsit multa scitissime, & eloquẽtissime nemo em̃ sacra volumia (vt testat Gregozius Nazianzẽus) q̃ vitã eius conscripsit) nec eloquẽtius eo, nec veriꝰ nec vberiꝰ enarrauit. Dũm autem cozpoze iã p abstinẽtiam consumpto, cum ossibus ac pelle tantum superstes esset Valen. Januarij.

¶ Martina virgo mar. L. iij. die. 15

Martina virgo Romana ex nobili & patricia familia christiane pietatis egregia cultrix, & ab ineunte etate sacris literis dedita, & erudita, dum sequitur euãgelicam doctrinam, substantiã facultatũ magnam partẽ pauperibꝰ distribuit. Quã ob rẽ facta rea q̃ relicto deoz̃ cultu seruiret noue religioni, ab Alexandzo iperatoze Apollini sacrificare iubet, nũ mallet supplicia moztẽq; subire. Cum igit̃ in fide Christi pstaret, equuleo sulpẽla ferreis vngulis exarat, & sic cruciata in carcerẽ cõiicit, q̃ foztẽ sententiã mutaret. Sed postri die rursus dijs imolare iussa, & pinde cõtẽpto pzicipis impio iussu, leuissime tozquet, mamillis ferro laniatis, rursusq; in carcerẽ retrudit. Paucis vero diebꝰ interiectis, desperata mutatiõe sentẽtie, in publicis spectaculis obiecta est imanibꝰ bestijs, quarũ nulla vginẽ inuasit, aut quoq; modo lesit. Cũ vero iussu impera toris extra vzbẽ educta, & in

chꝛistiana cõfessiõe ꝓpietate cõstantissime pseueras capite plectit cal'ñ. Janua. Cuius corpus sepulture datuꝫ est a sancto Calisto pape.

Marcellus papa mar. L. ij. die. 16

MArcellus patria Romanꝰ a Cõstantino ꝛ Galerio vsq; ad Mazentiñ gessit põtificatũ. Huius hoꝛtatu Pzisscilla ꝛ Lucina matrone Romane adducte sunt, altere vt cemeterium suis ſmptibꝰ via salaria cõstrueret altera vt ecclesiam dei heredẽ suoꝝ bonoꝝ instituꝛet. Titulos quinq; ꝛ viginti in vꝛbe Roma idẽ dispoſuit, quasi dioceſes ad cõmoditatẽ baptiſmi ꝛ eoꝝ q̃ ad fidẽ Chꝛisti ex gẽtibus quotidie veniebãt, ꝛ ad martyꝛum ſepulturas. Quibꝰ rebus iratus Mazẽtiꝰ Lucina religata, ipsum minis impellere conat, vt ſe ponti ficatu abdicaꝛet. atq; nomẽ chꝛistianũ deponeꝛet. Jn q̃ cũ ſe ab eo negligi animaduerteret, ipsum in viuaria ad curã publicaꝝ bestiaꝝ damnauit. Ex quo loco nec oꝛationes ille, nec ieunia ꝓtermittẽs, parrochias etiã epistolis, quãdo aliter non licebat multos annos gubernauit. Demũ ex feda illa, atque incommoda habitatione, pedoꝛe ꝛ ſtu conſe ctus obiit, eiusq; ſanctissimum coꝛpus in cemeterio Pzisscille via salaria sepelitur. xvij. calend. Febꝛuaꝛij. Sedit autẽ annos quinque menses sex, dies vnũ et. xx.

Oꝛatio.

QReres populi tui quesumus dñe clementer exaudi, vt beati Marcelli martyꝛis tui, atq; pontiſicis meritis adiuuemur: cuius passione letamur: ꝓ. ꝛc. die. 17.

Antonius abbas duplex minus. Lectio tertia.

HAntonius in Egypto nobili genere natus, Cõstãtini magni tpe cũ in trãs ecclesiã, vt solebat, audisset illud euãgeliũ. Si vis pfectus esse, vẽde oia q̃ habes, ꝛ da pauperibus, velut ea sibi tunc peculiaꝛiter dicta interpzetatꝰ, oibus suis possessionibus distractis, ꝑtium distribuit pauperibꝰ, ipseq; in vastã Egypti solitudinem recessit. Vbi quã plurimos annos incredibili parsimonia et sanctitate vitam gessit vix humanaꝝ, sepe a demonibus ipſi sanctimoniã inuidentibus vaꝛijs imaginibus ifestatus: ꝗs ipse ope diuina fretus tã cõstãter spernebat: vt cõtiꝛ eius etiam et maledictis pꝛsequeretur exꝓbꝛans illis imbecillitatem in eos

quos diuina gratia nō deſti
tuiſſet. Itaq; tanto iā ter
rori demonibus erat ſepe a
ſe diuertis, vt multi p Egy
ptū ab illis agitati noīe Ih
sonij ſuper ipſos inuocato
liberarent. Huic Conſtan
tinus imperator ſe, & filios
p literas commendauit, vt
p eis dño ſupplicaret. Ita
miraculis clar⁹ annū agēs
vita centeſimū a vita mi
grauit. xvi. calen. Febzuarij

¶ Baſilca ꝺgo martyꝛ. L. iij

Baſilca nobilis Roma
na decimotertio etatis
ſue anno gō chriſtiane fidei
eſſet acculata, iuſſu Claudij
imperatoris ad templum
Apollinis ducit, vt dijs im
molaret, p cū facere recuſa
ret alaphis ceſa in carcerem
trudit. Educta poſtridie cū
in Chriſti cōfeſſione nihilo
minus pſiſteret, flagellis ꝺ
berata, feruenti adipe toto
corpore perungitur, ac rur
ſus in carcerem reducitur.
Die tertia in amphitheā
trum ꝓducta exponitur
immaniſſimo leoni, qui ad
pedes eius māſuetus ſe p
recit. Tunc in ergaſtulo ꝺ
go recluſa triduo inedia ma
ceratur. Deinde eculeo ſu
ſpenſa, & vnguis ferreis ex
arata in rogū mittit, a quo
cū diuina ope incolumis e
quaſit. Tandem extra vr
bem educta capitis abciſio
ne martyꝛio coronat. Cu
ius corꝑ a Chriſtianis ſub
latū via Oſtienſi millario ab
vrbe. x. ſepelitur. xv. calen
das Febzuarij.

¶ Celeſphoꝛus papa mar
tyꝛ. Lectio tertia.

Celeſphoꝛus natione Gre
cus Antoio iperatoꝛe
pōtifex fact⁹, cōſtituit, vt p
xime añ paſcha ieiunū qua
dzageſime obſeruaret, vt
in natali Chriſti tres miſſe
celebzarentur, Pzima me
dia nocte, cū chriſt⁹ eſt nat⁹
in Bethlehē. Scōa, in auro
ra, qñ a paſtoꝛib⁹ eſt cogni
tus. Poſtrema circa eā ho
rā qua redēptionis humā
ne myſteriū agebatur. Itē
vt ante ſacrificiū caneretur,
Gloꝛia in excelſis deo. Oꝛ
dinatiōibus. iiij. menſe De
cēb. habitis ꝓsbyteros
xv. diaconos. xviij. epiſco
pos. xiij. creauit. Cū añ ſe
diſſet annos. xi. menſes iij.
dies. xxij. martyꝛio coꝛona
tus eſt, ac in Vaticano ſe
pultus nonis Januarij.

¶ Fabianus pā. & Sebaſtia
mar. dup. minus. Oꝛatio.

die. 19

die. 20

Miſericatē nr̄az ꝛelpi
ce oīpotēs deꝰ, vt qa pō
dꝰ ꝓpꝛie actiōis grauat, tua
toꝝ martyꝛū tuoꝝ Fabiani
& Sebaſtiani, intercſſio
gloꝛioſa nos ꝓtegat. p. ꝛc.

Ii iiij

¶ Lectio tertia.

HIbianus patria Romanꝰ a Gozdiano et Philippo ad Decij iperatorē pōtifex ecclesie ꝓfuit. Hic septē diaconis regiones dedisti ꝯ a notarijs res martyrū gestas scribētibus, colligerēt. Statuitq; vt singulis annis in die cene dominī chrisma renouaretur, ac vetus comburet in ecclesia: Huius tēpore orta est heresis Nouatij Ro. ecclesie ꝓbyteri, negantis apostatas etiā penitētes ab ecclesia recipi debere. Sed congregato Rome cōcilio. lx. episcopoꝝ, totid emq; ꝓsbytero rum cum diaconis cōpluribus hec hęresis Nouatiana dānata fuit, ꝑ cū alijs erroꝝ quoq; Helchesataꝝ asserentiū non esse criminosum in tozmentis Chꝛistū vocetenus ab eo negari, qui cozde ipsum confiteret. Fabianꝰ deniq; xiij. calēd. Febzuarij martyzio cozonatus in cemeterio Calisti via Appia sepelit, cū sedisset annos xiij. menses xi. dies. xi. Sebastianus ciuis Mediolanēsis, sed Narbone oztus, vel vt alij tradūt oziundus, vir nobilis, ꝑ imperatoꝝ Diocletiano charus, ꝓmeq; cohoztis ductoꝝ, multos Chꝛistianoꝝ in tozmētis deficiētes tā foztiter ꝑ sancte in fide cōfirmauit: vt martyziū constanter subierint. Quoꝝ fuere Marcus, ꝑ Marcellianus fratres, q̄ Rome in domo Nicostratī vincti asseruabant, cuiꝰ Nicostrati vxoꝝ Zoe exozāte deum Sebastiano vocē ante sex annos ꝓ mozbū amissam recepit. Quibus rebus cognitis Diocletianus Sebastianū ad se vocat, ꝑ grauissime increpatū omni ratione a fide conatur auertere. Sed hoc frustra tētato, iubet eū stipite alligatū a sagittarijs configi. Frequētibus igit sagittis cōfixus, cum ab oibus aut pernecatus, aut ꝓtinus moziturus crederet, tamen consequēti nocte, ab Hyerene sancta matrona sepeliendi gratia sublatus viuus reperit, et ope diuina bzeui est in domo illius in pristinā valetudinē restitutus. Itaq; paulo ꝓlixꝰ factus obuiā Diocletiano ad miraculū attonito, libere cepit impietatem ꝑ scelitia in Chꝛistianos imꝓzoperare. Tūc vero iussu eiusdē Imperatoꝛis tādiu ꝯgis cesus est, donec animā exhalauit. Eius vero cozpꝰ in cloacā deiectū Lucine opa, cui Sebastianꝰ ꝓ somnio bilus, et vbi suū cozpus esset, ꝑ vbi

condi vellet demonstrauit, ad Cathatubas sepultū est: vbi tēplū extat eiusdē noīe dicatū. Passus est aūt Rome. xiij. calend. Februarij.

℣ Agnes ꝺgo mart. ꝺu. mi.

OMnipotēs sempiterne deus, qui infirma mundi eligis: vt fortia quęq; cōfundas: cōcede pro pitius: vt ꝙ beate Agnetis martyris tue solēnia colim⁹ eius apud te patrocinia sentiamus. Per. ꝛc. Lect. ij

AGnes virgo Romana claris parentibus orta, cū ab vrbis pręfecti filio amore flagrante in cōiugē magnis pollicitis ⁊ cōtentione peteretur, oibus spretis in ea responsione perstitit, se ab amatore Christo fuisse occupatā, ipsiq; soli se dotā fidē pręstare oportere. Ita cū neq; blanditijs, neq; minis cōmoueret a Symphronio prępollto, nec iussa dee veste sacrificare paruisset, vestibus spoliata pręeū te pręcone in lupanar ducta est, vbi celeste lumen sic eam circūfulsit, vt a nemine videri posset. Cumq; pręfecti filius virgini insultatur⁹ intraret cōfestim exanimis iacuit: ꝙ mox oratione ꝺginis suscitatus, egressus q; in publicū clamare cepit: Cēpla deorū esse demoniū domici lia, ⁊ solū Christianorū deū esse deū. Quo miraculo templorū pontificibus commotis, ac virginē magā esse clamitātibus. Symphronio licet iā Agnē libēter absolueret, timēs tamē pontificū calumniā causam virginis cognoscēdā Hispanio vicario cōmisit. Hic aūt in cōspectu oim rogū accendi, ⁊ in eum ꝺginē protrudi iussit. Quo facto flāmis diuinis ipsa in medio illesa pmānsit, ⁊ ignis circunstātes exurebat, ꝙ tamen ad oratiōnē ꝺginis statim extinctus est. Tunc Hispanus ira concitatus iussit eam decollari. Et sic martyrio coronata ad supnū Christū emigrauit. xij. calend. Februarij. Parentes aūt eius corpus abstulerūt ⁊ via Flaminia in prędiolo suo nō longe ab vrbe sepelierunt. Quibus in sepulchro cū fletu, ⁊ lamētatione assidentibus frequēti ꝺginum cetu circunsepta, candida, ⁊ refulgens, Agnes apparuit, hortataq; ē illos, vt pijs lachrymis finē imponeret, quando quidē ipsa in celū sublata, vberrimū ferret sui martyrij premiū. Igitur fama sanctitatis eius vbiq; dispersa, quotquot credētes ad sepulchrū eius venissent, a quacūq; infirmitate sanabātur

¶ Vincentius z Anastasius
martt. Lectio tertia.

VIncentius Olche na
rus, qđ oppidū est Hi
die.22 spanie citeriozis, ab ineunte
etate studio literarū dedit⁹,
et sacris literis eruditus, a
Valerio Celarauguito epi
scopo, cui diesa lingua erat,
munus iniunctū pzedicandi
euangeliū pzo ipso sanctissi-
me z cōstāter obibat. Quo
cognito Decianus puincie
pzeses in plecutione Diocle
tiani z Maximiani capi eū
iubet Celarauguste cū Ma
leriano, z vinctū ad se Valē
tiā deduci, vbi pzopter fidei
constantiam verberibus pzi
mum vlqz ad toztozum lassi
tudinem celsus est: deinde in
equuleo ferreis vnguibus
exaratus: postremo in crati
cula pzunis subiectis impo-
situs, z ferreis pectinibus al
te impzessis excarnificatus,
que cum inuicto animo per
tulisset in carcerē retrudit,
vbi paulo post spiritum ad
martyziū cozonā accipiendā
emisit. xi. calen. Febzuarij.
Quo die martyziū quoque
celebzatur Anastasij natiōe
Perse: qui Heraclio impera
toze cum Jerololymā z lo-
ra sancta vīsset extra castel
lum Bethsalē cum. lx. Chri
stianis qui a Cesarea Pale
stine ipsum fuerant secuti,
iussu regis Cosdzoe fuit
strangulatus. Oratio.

ADesto domine supplī
catiōibus nostris, vt
qui ex iniqtate nostra reos
nos esse cognoscimus: bea-
torum martyzum tuozum
Vincentij et Anastasij inter
cessione liberemur. Per do-
minum nostrum.

¶ Alfonsus archiepisco-
pus confessor.
Lectio tertia.

ALfonsus qui z Ilefō
die.23 fus ab alijs dicit̄ no-
bili genere Toleti natus li-
beralium disciplinarum sa-
cerarumq; literarum studio
deditus Eugenij Toletani
Isidozicq; Hispalensis pze-
sulū, sanctozum doctissimo-
rumq; virozū monitis, atq;
pzeceptis, mozū sanctitatem
egregiā z singularē cū pieta
te doctrinam est adeptus.
Itaq; pzimum factus mona
chus in Agalensi monaste-
rio, bzeui pzopter virtutum
pzestantiā abbas est a mona
chis delectus. Deinde moz-
tuo Eugenio cleri populiq;
Toletani magno consensu
sufficit̄ in episcopatu. Mū
munus mira pzudentia, et
cāctitate administrauit. He
reticos quoldam qui in Hi
spania heresim Heluidianā
tollentem perpetuā Marie
Dei genitricis virginitatē,

disseminabāt, doctissime cō futauit, ab Hispaniaq; de pulit. Quam disputationē explicauit libro quem inscri pſit. De Marie virginitate rem miraculo confirmante. Cum esſ Alfonsus ad pre tes matutinas in ecclesiam nocte descenderet, comites eius in ecclesie limine fulgo re quodam repentino deter riti, retro cesserunt. Ille vo intrepidus ad aram progel fus virginem ipsam vidit, et adorauit, ab eademq; ve stem, qua in sacrificijs vte retur, accepit. Obijt autem anno sui episcopatus san ctissime gesti circiter decī mo, & sepultus fuit in basili ca Leocadie.

¶ Timotheus episcopus martyr. Lectio tertia.

TImothe⁹ Lystris op pido Lycaonie natus ex Iudea matre, & patre gē tili Christiane religiōis cul tor erat, cum Paulus in ea loca peruenit. Qui mor⁹ Ti mothei sanctitate, & optima fama, qua idem inter Chri stianos illius tractus cele brabatur, alciuit ipsum so cium & comitē sue peregrina tionis. Ie ne offenderentur qui ex Iudaismo conuersi fuerant ad Christū, Timo theumq; nouerant filiū esse patris gentilis, ipsum circū cidit, qō licebat: adhuc non dum satis euāgelio promul gato. Cū autē peruenissent Ephesum, ibidē Timothe⁹ a Paulo relictus est, vt eccle siam doctrina, exēploq; iuua ret, Id hunc Paulus vt do ctrina, qua presentē instituе rat, absentem quoq; confir maret, duas epistolas scrip sit, alteram a Laodicea, alte ram ab vrbe Roma. Postre mo Timotheus cum in fe sto celeberrimo Diane, po pulū ab impio sacrificio co naretur auertere, lapidibus obrutus est a furente popu lo, vnde pene moꝛtuus sub latus a Christianis, et ad montem vbi vicinum edu ctus spiritum emisit nono calendas Februarij.

¶ Conuersio Pauli, duplex maius. Ad vesperas.

Hymnus.

DOctoꝛ egregie Paule mozes instrue: Et mēte polum nos transfer re satage. Donec perfectum largiatur plenius, Euacua to quod ex parte gerimus. Sit trinitati sempiterna gloꝛia: Honoꝛ, potestas, atq; iubilatio: In vnitate cui manet imperium: Ex tunc, et modo per eterna secula. Amen. Antiphona.

Vade Anania, & quere Sau lum, ecce enim oꝛat, & vas

electionis est mihi, vt porter nomen meū coꝝ gentib⁹ et regib⁹, & filijs Israel. Dño.

DEus qui vniuersum mundū beati Pauli apostoli prædicatione docuisti: da nobis q̄s: vt qui eius hodie cōuersionē colimus: per ei⁹ exēpla gradiamur. p.

die. 25 ℣ Ad matutinā Inuitato. Laudem⁹ dñm nēm in cōuersione doctoris gētiū. Hym. Doctor egredie. vt supra. ℟. Mihi viuere Christus est, & mori lucrū, gloriari me oportet in cruce dñi nostri Jesu Christi. ℣ Lectio. iij.

PAulus, q̄ antea Saul⁹, Giscalis oppid⁹ Judee oꝛtus Beniamin a tribu, patria a Romanis bello capta cū parētibus Tarsum, que Cilicie est, migrauit. Moꝛ Jerosolymis operas dedit Gamalieli Molaycelegis peritissimo. Stephani martyrio iterfuit, acceptisq̄ a Judeoꝝ pōtifice literis, vt eos velut impios insectaret, qui Christū Nazarenū dei filiū assererent: quū Damascum pergeret, subita lux obiter in specie fulguris eū occupauit, ad terrāq̄ pauoꝛe deiectus, vocē audiuit velut increpātis, Saule, Saule, q̄d me plequeris? Ille toꝛpoꝛe, & metu pcss⁹, Quis (inq̄t) es? Vbi vero Jesū esse Nazarenū audiuit, cuius ipse nomē insectaret, subita religione tactus venerabūdus petijt, q̄d iuberet se facere. Pergeret poꝛro ire respōsum est: foꝛe, vt quum Damasci venisset, ibi audiret, q̄d facto opus esset. Strabāt eius comites miraculo rei attoniti, ceterū Saulum segre attollentē p manus in vrbē deduxēt. Fuit ille triduū Damasci nihil videns. Occurrit illuc Ananias cēlesti oꝛaculo iussus, ad eum ire (erat is vnus ex Christi discipulis) ad cui⁹ accessum cōfestim lux Saulo restituta est. Doctusq̄ ab illo, q̄d a deo optimo maximo lectus esset ad Christianū dogma pꝛopagandū, paucis diebus quibus Damasci fuit cū discipulis humiliter versatus Christūq̄ Nazarenū dei filiū asserere exoꝛs⁹, cōfestim in le oim oculos vertit. Mirari subitā in homine mutationē Judei: mirari vim dicendi, extēpoꝛalemq̄ facultatē: nec erat in synagoga, q̄ disputanti illi resisteret, accepꝛat em̄ spiritum sanctum. Moꝛ Damasco pꝛofectus, Christi nomen longe late pꝛedicatione pꝛopagauit.

℣ Ad laudes āīa. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, vt inhabitet in me vir-

tus Christi. ¶ Ad beleeras hymnus

D octor egregie. Sancte Paule

apostole, predicator veritatis, & doctor gentiū interce-

de pro nobis ad deū, qui te elegit. ¶ Polycarpus epis-

copus martyr. Octio tertia

D Olycarpus Joannis apostoli discipul⁹. et ab eo Smyrne episcopus prefectus, probatissimis fuit mo-

ribus, & ingēti doctrina, cui⁹ magistros habuerat nōnul-

los apostolor. Hinc propter qualdā de die palche conten-

tiones Romā venit tēpore Anacleti pape. vbi multos a Valentini & Marcionis he-

resi ad rectā fidē revocavit. rebus q̄ cū Anacleto cōposi-

tis Smyrnā redijt. Ibique paucos annos ecclesia san-

ctissime administrata Mar-

co Aurelio p̄sidente in Chri-

stianos per totā Asiā sevi-

te, accusatus, & cōprehensus cū ad tribunal proconsulis

se Christianū esse constanti

ano profiteret. nec posset mi-

nus deterreri. vniversa mul-

titudine gentiliū, & Judeor

ad clamoribus efflagitante.

a proconsule dānatur: vt vi-

vus tane cōbureretur. Sed

in rogū vinctis post tergum

manibus iniectus, permane-

bat illesus. Flāma enim in

modū camere curuata qua

si velū nauis vēto sinuāte

corpus martyris tegebat, p-

tius quam adureret. Quo

animaduerso sceleris minis-

tri corpus. cui flāme peper-

cerant: iubēt gladio a carni-

fice trāsfodi. Quo facto bea-

tissimi martyris spiritū vin-

culis corporis solutū ad deū

evolauit. Passus est aūt an-

nō agēs octuagesimū sextū

vij. calend. Februarij.

¶ Joannes Chrysostomus episcopus & cōfessor. Die. 27.

I Dannes Chrysostom⁹ Antiochie natus, cum

esset liberalibus artib⁹ eru-

ditus. relictis forēsibus & se-

cularibus studijs, q̄bus ab

ineunte etate vacaverat, to-

tū se sacrarū literarū studio

tradidit. Ergo a Me'etio

Antiochie episcopo lector et

diaconus, & ab Euagrio si-

lius successore sacerdos or-

dinatus, tū doctrine tū sa-

ctitatis noīe oīm voce cele-

brabatur. Qua fama mot⁹

Archadius imperator ipsū

ex Antiochia accersiri iubet

vt Nectario Cōstantinopo-

litano episcopo mortuo suc-

cedat. Suscepto aūt episco-

patu cū vitia clericorū par-

tim exēplo, partim etiā ver-

bis, et legitimis penis infe-

caretur. magnā ipsorū in se

inuidiā cōtraxit. Eudoxie

quoq; auguste ob Severia-

num Gabalien sem episcopū a se tanq̃ hereticū vrbe pul sum, magnū odiū incurrit erat enim Seuerianus Eu doxie intimus & familiaris, quāobrē eadē contra Joan nē quorundā episcopoꝝ cō cilium cogendū curauit, ad quod velut hostile cum Jo anne vocatus ire recusasset dānatus est, & in exiliū mis sus: sed paulo post coacta in vrbe ob id magna seditione ab exilio, reuocatus est. Cui redeunti ppulus cū magna gratulatiōe frequētissimus occurrit. Deinde cū in dive Sophie foro ante Auguste argenteam imaginē ludos agi vetuisset rursus irata Eudoxia, quasi factū id fuis set in suam contumeliā, dat operā, vt Joannes ab inimi cis episcopis vrbe pellatur. Ad quod synodo coacta, hac modo pretenta causa, quod post priorē depositionē sine concilij decreto in sede resi disset, dānatus iterū mitti tur in exiliū. A quo dū iu bente papa Innocētio ex cō ciliis, qđ Rome coegerat, de creto reuerteretur: mortuꝰ est multis calamitatibus p pter ecclesiam, & morū correctionē exhaustis: multis q libris mira doctrina & elo quentia sanctitateq̃ cōscri ptis. Obijt autē. xviij. calē. Octobris. Quo die vehe mens grando Constantino polis suburbanis magnum detrimentū inuexit. Quod creditū est euenisse propter iniustā Joannis dānationē & eam opinionē cōfirmauit mors Auguste post. xix. die secuta. Itaq̃ postea corpus eius Theodosius Archadij filius Cōstātinopolim trās ferēdū, ac religiose sepeliēdū curauit. vi. calen. Februarij

¶ Lucian⁹ presby. m. Le. iū

Maximini imperatoris persecutione in Chri stianos, per vniuersam pro pemodum Asiam, precipue Antiochie seuiente. Lucia nus presbyter Antiochien sis continentia, & eruditiōe singulari: vita, & studijs sem per martyr: comprehensus est. Cumq̃ ad tribunal fuis set constitutus, increpatus a iudice, quod vir prudens sequeretur secta, cuius non posset reddere rationem: da ta sibi facultate dicendi, tā eloquenter, sapienterq̃ de fi de disseruit vt iam inciperet astantibus suam disciplinā persuadere. Quo iudex ani madverso iubet eum in car cerem retrudi, et ibi absque populi tumultu necari: se pultus est autem Helenopo li Bithynie, quam vrbē, cū prius Drepana vocaretur,

in honozem pzefati martyris Constantinus imperatoz instaurauit, et ex nomine Helene matris nuncupauit. Passus est autem. viij. Idus Januarij.

¶ Paulus pzimus Eremita. Lectio tertia.

Paulus, a quo pzimum eremus habitari cepta est, ex Thebaide Egypti oze beoziundus, literis Grecis et Egyptijs appzime eruditus, parentibus amissis cũ esset annozum sexdecim De cio imperatoze in Chzistianos seuiente, in solitudinẽ secessit. Vbi (authoze Hieronymo, qui vitã eius conscripsit) ad saxei mõtis radices speluncam, quam vetus palmã, a fons limpidissimus exozabat, ad vitam peragendam elegit, palma eadem obtentum, a indumentũ suggerente. Cum autẽ centum tredecim annozũ esset, a beato Antonio nonagenario in illa solitudine inuisit. Quibus inter se tozũdissime colloquentibus, cozuus panẽ integrũ ante ipsos dzepoluit. Tunc Paulus sexaginta (inquit) anni sunt, quibus dimidiatũ semp panẽ accipio, nunc ad aduentũ tuũ militibus suis Chzistus duplicauit annonã. Tũc ad marginem nitidissimi fontis cõsidentes, facta ozatiõe, pane a aqua refecti, noctem pugiles traduxerunt. Postridie Antonius cũ Pauli moztẽ instare ipso pzedicẽte cognouisset, lachzymans ad monasterium suũ reuertitur. relaturus pallitũ, quod ipsi dederat Athanasi9 ad Pauli cozpus inuoluendũ. vt ab ipso fuerat rogatus. Redies aũt vidit inter angelozũ cateruas eius aiam nitoo candore fulgentẽ in sublime conscendere, et statim cũ gemitu et lachzymis exclamat: Cur me Paule deseris? cur insalutatus abis? Et accurrens in speluncã cadauer inuenit genibus complicatis, erecta cervice, extensis in altum manibus ozanti simile. Quod cum mestissimus ob voluisset pallio, nec ã terrã foderet haberet, ecce duo leones ex interiozi parte solitudinis venientes, vnius hoĩs capacẽ locum effodere. Vbi humato cozpoze, ac tumulo composito, tunicam Pauli ex palmarum foliis contextam secum deferens Antonius ad monasterium suũ reuersus est.

¶ Ignatius papa martyr. Lectio tertia. die. 30

Ignatius papa natione Grecus, patria Athenien sis. Antonino Pio im-

peratoze Pontifex factus cle
ricozū ozdinē pzudenter per
grad⁹ distribuit, instituitq;
ne tēpla sine celebzatione de
dicarentur, neve augerētur
numero, aut diminuētur in
cōsulto Metropolitano, vel
episcopo. Itē, ne tigna, reli-
quaq; templozū materia in
pzophanos vsus cōuerterē
tur. Pzeterea, vt vnus sal-
tem patrimus, vnaq; matri
ma infantibus adsint in ba
ptismo. Postremo de eccle-
sia Dei optime meritus, cū
mense Decēbzi ozdinatiōes
ter habuisset. creasset q; pzel
byteros. xv. diaconos duos
episcopos sex, martyzio co-
ronatus in Vaticano mōte
sepelitur. iij. idus Januarij.
Cum sedisset annos. iiij. mē
ses. iij. dies quatuoz.

¶ Hilarius epus cōfes. Le. iij

die. 31

HIlarius natione Gal
lus pzopter ingentem
eius doctrine, ac sanctitatis
opinionē magno totius pe
puli cōsensu Pictauozū. in
regione Aquitanie epus crea
tur, quo munere sanctissime
fungēs Arrianā heresim tū
pis vigentē insectatus est.
Factione, Saturnini Arela
tēsis episcopi de synodo Bi
terrensi in Phrygiā relegat⁹
multos libzos cōtra hereti
cos confecit. Duodecim ad-
uersus Arrianos. Et item
libzū aduersus Valentē, et
Vzsatiū historiā Arrianē
sis, a Seleuciēsis synodi cō
tinentē, a aliū cōtra Diosc
cozū pzeter alia multa opa.
Qui diu vexatus hereticoz
rū psecutione, cū apud Cō
stantinoplim libzum pro se
Cōstātino Imperatozi poz
rexisset, ipsius voluntate in
Gallia redijt, que puincia
Hilario auctoze doctā Arria
ne pfidie dānauit. Claruit
etiā multis miraculis quo-
rū illud in pzimis refertur,
infātē sine baptismate moz
tuum vite ac matri ab ipso
fuisse restitutū. Post varia
igitur certamina ob fidē su
scepta sanctitate, ac doctrina
clarus, idibus Januarij mi
grauit ad dominum.

¶ FEBRVARIVS.

¶ Ignatij epi. c. marti. Le. iij

IGnatij Antiochie pōt. Die.
Petrū tertius episco-
patū soztitus, Traiani tpe
accusatus qđ Christianus
esset ad bestias dānatur. Ro
mā mittēdus. Quo cum a
Syzia vinctus deposzaret,
oēs Asie ciuitates, ad quas
appulisset. euāgelicis cohoz
tationibus edocebat: remo-
tiozes etiam epistolis erudi-
ebat. In quarū vna, quam
Smyzne dū apud Polycar
pū diuersaretur, ad Roma
nos scripsit: inter cetera hec

de sua dānatione referet. ℣ Salutares bestias que prepa rāt mihi. ℣ Quādo venēt? quando emittētur? quando eis frui licebit carnib⁹ meis quas ℟ ego opto acriozes pa rari, ne forte (vt in nōnullis fecerunt) timeāt contingere corpus meū. Nūc incipio di scipulus esse Christi. Ignes cruces, bestie, discerptiones membrorū ac totius corporis pene, et oīa in me vnū sup plicia diaboli arte ēxcogita cumulenē, dūmodo Jesū Cri stū merear adipisci. Romā igitur venctus, ℟ bestijs ex positus, cum tā a leonibus discerperet, ardoze martyrij mozīēs, in hec verba prozu pit. Frumentū ego sum dei. Bestiarū dētibus moloz et subigoz, vt panis mundus efficiar Christo. Passus est autem calendis Februarij, anno. xi. Traiani.

℣ Purificatio Marie virgi nis, dup. ma. Ad resp. Hym. Ave maris stel. ℟c. Ant. Se nex puerum portabat, puer aūt senem regebat, quē vir go peperit, ℟ post partū vir go permansit, ipsum quem genuit, adorauit. Oratio.

OMnipotēs sempiterne Deus maiestatē tuam supplices exoram⁹: vt sicut vnigenitus tuus hodierna die cum nostre carnis sub stantia in templo est presen tatus: ita nos facias purifi catis tibi mentibus presen tari: per eundem, ℟c.

℣ Ad matutinū sultatorium. die. 2.

Ecce venit ad templū san ctū suum dominator domi nus: gaude ℟ letare Sion oc curres deo tuo. Hymnus.

O gloriosa dña ℟c. Ant. Benedicta tu in mulierib⁹, ℟ bñdictus fruct⁹ vētris tui

℣ Lectio. Sēm Lu.

IN illo tēpore: Postq̄ impleti sunt dies pur gationis Marie secundum legē Moysi: tulerūt illū in Jerusalē, vt sisterent eū do mino sicut scriptum est in le ge domini. Et reliqua.

℣ Homilia sancti Ambrosij episcopi.

ECce homo erat in Jerusalem: cui nomē Symeon ℟ homo iste iust⁹, ℟ timoratus expectās redēptionem Israel. Non solū ab angelis ℟ prophetis: a pa rentibus et pastoribus: sed etiā a senioribus et iustis, generatio domini accepit te stimonium. Omnis etas et vterq̄ sexus, venturozū mi raculozum fidem astruunt. Virgo generat: sterilis pa rit: mutus loquitur. Elisa bet prophetat, magus ado rat: vtero claudus Joannes exultat: vidua confitetur:

iustus expectat. Et bene iu
stus quia nō suam sed ppu
li gratiā requirebat: cupiēs
ipse corpore e vinculis fragi
litatis ablolui: sed expectās
videre pmissum. Sciebat
enī quia beati oculi qui vi
derent Christū dñi. Et acce
pit eū in manibus suis: ⁊ be
nedixit deum ⁊ dixit. Nunc
(inquit) dñe mitte seruum
tuū in pace. Videte iustum
velut corpore a mole inclusū
velle ablolui vt sic possit es
se cū Christo. Dissolui enī ⁊
esse cū Christo multo melꝰ
est. Qui vult ergo dimitti:
veniat in templū: veniat in
Jerusalē, expectet Christū
dñm: accipiat in manibꝰ ver
bum dñi: cōplectatur velut
quibusdā fidei sue brachijs
tunc dimittetur vt non vi
deat mortē qui viderit vitā
¶ Ad laudes ant. Cū induce
rent puerū Jesum parētes
eius accepit eū Simeon in
vlnas suas, ⁊ benedixit deū
dicēs, Nunc dimittis seruū
tuū in pace. ¶ Ad vel. hym.
Aue maris stella. Ad H o
die beata virgo Maria pue
rum Jesum pzelentanit in
templo, ⁊ Simeon repletus
spiritu sancto accepit eum in
vlnas suas, ⁊ benedixit eum
in eternum.

¶ Blasius epiſcopꝰ martyr.

Lectio tertia.

BLasius cum Sebastie dies 3
que ciuitas est Cappa
docie, sanctimonia polleret,
electus est a Christianis ciui
tatis epꝰ. Diocletia
no imperatore. Sed persecu
tione in Christianos inuale
scente in spelūcam Argei vi
cini mōtis cōfugit, ibiq; tā
diu latuit, donec ab Agrico
lai pſidis militibꝰ in eo mō
te venantibus est repertus
Cuius pzesidis iussu captꝰ,
et in vincula conjectus est,
atq; inde multos egrotātes
qui ad ipsum afferebantur,
sanauit. Et in his puerū tā
conclamatū, spina strangu
lante, que transuersa in gut
ture ipsius inheserat. Pro
ductus autē Blasius ad pze
sidē semel ⁊ iterum, cū dijs
sacrificare renuisset, primū
virgis cesus est, deinde fer
reis pectinibus in ceruleo la
natus, postremo capite ple
xus martyzio cozonat ter
tio nonas Februarij.

¶ Phileas epiſcopus, ⁊ Pꝫ hi
lozomus martyres. Lectio

PHileas nobili loco na
tus: Thumis vrbe E
gypti egregie liberalibus
disciplinis eruditus: ⁊ ma
gnis honozibus in republi
ca romana functus, cum se
totum ad verā Christi phi
losophiam traduxisset, pro
pter multa documēta, ⁊ in-

gentem sanctitatis eius opi nionem: magno suozū ciuiū cōsensu epilcopus efficitur. Quo munere per annos ali quot sanctissime functus, de mum sub Diocletiano im peratoze in vincula cōiectus est: Vbi egregiū libzū de lau dibus martyzū conscripsit. Qui flentibus ppinquis ac miserabiliter depzecātibus ne se liberosq; suos, & fami liam perditū iret, nullos se pzopinquos habere respon dit nisi apostolos et marty res Dei. Ita cū neq; hozū, neq; pzesidis mo nitis a pio instituto reuocari potuisset capitali sententia dānatur cum Philozomo cēturione. Qui conantibus et iudice, s pzopinquis a vera pietate Phileam summouere excla mauerat. Quid frustra con stantiam foztissimi viri ten tatis? Cur eū cogitis nega re deū, vt hominibus obse quat? Mūo potest terrenis lachzymis flecti, cuius oculi celestē cā gloziā cōtuentur? Itaq; a turba furēte cōpze hēsus iussu pzesidis marty rio vna cū Philea cozonat, pridie nonas Febzuarij.

Agatha virgo martyr.

Lectio tertia.

Decio impatoze. Qui tianus Siciliæ pzeses captus amoze nobilis atq; egregia fozma virginis Aga the in vrbe Catana, cum ip sam Chzistianam esse, & san cte pudicitie cognouisset ca pi eam iubet pzetenta lup stitionis causa. Ipsamque Aphzodisie cuidā septē filia rum meretricū matri & lene turpi cōsuetudine depzauā dam tradit, Sed post diem trigesimū, cū Agatha mere triciam turpitudinē multo magis exosa sanctioz ac in vi tute constātioz ysistere nū ciaretur, pduci candē ad se. Quintian⁹, optareq; iubet, dūs ne sacrificare mallet, an supplicia ingentia subire. Que cū nullis supplicijs a fide Chzisti se posse summo ueri respondisset, alapis ve hemēter cesā in carcerē tru ditur. Ac postridie cum eodē animo pseueraret, in eculeo cruciatur, torta pzimum, ac deīn ablcisla mamilla. Quo patientissime tolerato, post diē quartū acutis testulis, & substratis carbonibus im ponitur: ac volutatur. Hoc dū fieret, magnus terremo tus vrbem cōcussit quo pa ries cozruens. Siluinum & Falconiū pzesidis domesti cos oppzessit. Itaq; ciues ti moze perculsi magno clamo re in Quintianum damna ta eius in virginem sen tia, conclamantur. Tūc vero

Agatha in carcerem retrudi iubetur quo cum esset semimortua reducta, deū vt suā animā reciperet precata, ex hac vita migrauit nonis Februarij. Oratio.

DEus, qui inter cetera potentie tue miracula etiam in sexu fragili victoriā martyrij cōtulisti: concede propitius, vt cuius natalicia colimus, per eius ad te exēpla gradiamur: Per.

Cadauci & loci mar. Lectio.

die.7. TEmpore Diocletiani, & Maximiani imperatoriū seuiēte in Christianos persecutione ciuitas quedā Phrygie, que publice & magno ciuiū omniū consensu Christi fidem profitebatur, cū nulla ratione adduci posset: vt deos alienos adoraret, obsessa ab impiorū exercitu, vniuersa sine vllo sexus aut etatis discrimine incenditur, tanta impiorū crudelitate, vt nullus omnino ciuis huic vrbis calamitati supfuerit. Cuius beati numerosi martyrij simul ab vniuersa ciuitate suscepti, auctor et dux extitit vir pietate, & religione, magnitudine animi clarus Adauctus Italus natione. Qui multis honoribus reipublice functus, tum quoq; publicum munus in illa vrbe administrabat. Huius enim in cōfessione Christi constantiam omnis populus secutus est eoq; duce clarissimi martyrij palmā adeptus. vij. Idus Februarij.

Comitha virgo martyr.

Lectio tertia.

HAlexandrie Decio imperatore tāta in Christianos persecutio exorta est, vt nullū fidelibus iter nec die. nec nocte pateret. Nam quicunq; a furente populo comprehensus esset indicta causa vel pedibus trahebat ad mortē, vel igni succendebatur. Cū igitur demonū stimulis exagitatū vulgus nihil aliud, quam piorū sanguinē sitiret. Comitha vir ginem nobilē rapreptam, et deos adorare recusantē, imo potius execrantem: vinctis pedibus p omnes vrbis plateas trahunt fedoq; a bonis do supplicij genere discerpunt sexto idus Februarij.

Apollonia virgo martyr.

Lectio tertia.

HApolonia virgo in vrbe Alexandrina seuiente in Christianos tēpore Decij imperatoris persecutiōe, cum iam in senili etate a furente populo correpta, & ad idola perducta adorare recusaret dētes et primū effossi sunt omnes, vnde cōgestis

lignis, incensoq; rogo cõbu
sturos se minantur carnifi-
ces viuã: nisi Christum de-
testata, deos alienos adora-
ret. At illa in fide Christi cõ
stantissime perseuerans, cru
delissimã mortẽ subire ma-
luit: quã a vera pietate disce
dere. Itaq; corpore seuissi-
mis flammis ablumpto, in
uictus spiritus in celum ad
martyrũ coronam euolauit
v. Idus Februarij.

¶ Cathedra Petri apostoli
dup. ma. ad vesp. Hymnus.

QVodcunq; vinclis su
per terrã strinxerit:
Erit in astris religatũ corpo
ter. Et quod reseluit in ter
ris arbitrio. Erit solutũ su
per celi radiũ: In fine mun
di iudex erit seculi.

Gloria patri per immensa
secula. Sit tibi nate deus,
& imperij: Honor, potestas
sanctoq; spiritui: Sit trini-
tati sal⁹ individua. Per infi
nita seculorũ secula. Amẽ.

℣. Tu es pastor ouium prin-
ceps apostolorũ, tibi tradite
sũt claues regni celorũ.

OMne, qui beato Pe-
tro apostolo tuo col-
latis clauibus regni celestis
animas ligandi, atq; soluen
di pontificiũ tradidisti: con
cede, vt intercessionibus ei⁹
auxilio a peccatorũ nostrorũ
nexib⁹ liberemur: q̃ viuis.

Ad matutinũ inuitatorium. die. 22
Tu es pastor ouium prin-
ceps apostolorum, tibi tradi
dit Deus claues regni celo-
rum. Hymnus.

IAm bone pastor Petre
clemens accipe Vota
precantũ et peccati vincula,
Relolue tibi potestate tra-
dita: Qua cunctis celũ ver
bo claudis, aperis.

Sit trinitati sempiterna
gloria: Honor, potestas, at q;
iubilatio. Invnitate cui ma
net imperiũ. Ex nunc & mõ
per eterna secula. Amen.

℣. Tu es petrus, & super
hanc petrã edificabo ecclesiã
meam. Lectio tertia.

CAthedra summi põti-
ficatus, cuius hodie fe
stũ celebramus, promissa est
Petro, Cũ Christ⁹ ei dixit
vt habetur Matthei sexto-
decimo capite. Ego dico ti-
bi: qa tu es Petrus, et sup
hanc petram edificabo eccle
siam meã: & porte inferi nõ
preualebunt aduersus eam.
Et tibi dabo claues regni
celorum, Et quodcunq; li-
gaueris super terram, erit li
gatum et in celis, et quod-
cunq; solueris super terram
erit solutum & in celis. His
igitur verbis Christus ca-
thedram summi sacerdotij
Petro pollicitus antequam
pateretur, eandem tradidit

post resurrectionē: cum ter ipsi suā gregē pascendū cōmendaret. De quo sic scripsit Joānes: Dixit Simoni Petro Jesus, Simō Jona diligis me plus his? Dicit ei: Etiam domine, tu scis, ḡa amo te. Dicit ei, Pasce agnos meos. Dicit ei iterū Simon Jona diligis me? Dicit illi, Etiā domine, tu scis quia amo te. Dicit ei, Pasce agnos meos. Dicit ei tertio, Simon Jona amas me? Cōtristatus est Petrus ḡa dixit ei tertio amas me. Et dixit ei, Pasce oues meas, Petrus igitur post ascensionem Christi ad patrem cum Pontō, Galitiā, Bithyniā & Cappadociā peragrallet fidem Christi prædicando, et sermonē miraculis cōfirmā do, Antiochiā reuersus est, ibiq; cathedrā, hoc est sedem apostolicā, fixit, tenuitq; septē annos, donec tussu Dei (vt verbis vtar Marcelli pape & martyris) eam trāstulit Romā, immobilemq; locauit: vt ad commoditatem Christianoz̄ et religionis augmentum sedes summi sacerdotij et ecclesie caput esset in ea potissimum vrbe, quæ principatum orbis obtinebat. ℂ Ad laudes. Aña.

O. uodcunq; ligaueris super terram, erit ligatum et in celis, et quodcunq; solueris super terram, erit solutum et in celis, dicit dominus Simoni Petro.

℣ Ad vesperas. Hymnus.

O. uodcunq; &c. Aña. Oū esset summus pontifex terrena non metuit, sed ad celestia regna glozioꝝ migrauit

℣ Mathias apostolus dup. manus. Notandum quotiēs anno bissextili hoc festū celebratur die vigesimaquinta Februarij vt supra dictū est in regulis generalibus. die 24.

Oratio.

DEus qui beatū Mathiam Apostolozum tuozum collegio sociasti, tribue quesumus: vt eius interuentione tue circa nos pietatis semper viscera sentiamus. Per dominum.

Lectio tertia.

MAthias de numero. lxx. discipulozū adsciscitus est in apostolatum in locum Judę prodītozis. Nā post Christi ad patrē ascensum Petrus Apostolus in medio discipulozum Christi circiter. cxx. consistens, Oportet (inquit) viri fratres impleri scripturā, quā prædixit spiritus sanctus p os Dauid de Juda, qui fuit dux eozum, qui comprehenderunt Jesum: qui connumeratus erat in nobis, et

sortitus est sortē ministerij igitur (vt quidā tradunt) cū
huius. Et hic quidem posse in Macedonia primum: de-
dit agrū de mercede iniqui- inde in Judea verbum Dei
tatis & suspēsus crepuit me latissime dissemmasset mul
dius, et diffusa sunt omnia tosq; predicatione, & conse-
viscera eius. Et notum fa- quentibus signis ad Christi
ctum est omnibus habitan- fidem conuertisset: a Judeis
tibus Jerusalem: ita vt ap id egre ferentibus cōprehen
pelletur ager ille lingua eo- sus, lapidibus pene obrutꝰ
rum Haceldema, hoc est, ager san est, ac postremo securi pcus-
guinis. Scriptum est enim sus. vj. calendas Martij.
in libro psalmorū, Fiat com
moratio eorum deserta, et ¶ Julianus & Eunus mar-
non sit qui inhabitet in ea. tyres. Lectio tertia. die.
Et episcopatū eius accipiat Meunte principatum 27.
alter. Oportet ergo ex his Decio imperatore tā
viris, qui nobiscum sunt cō vehementer in Christianos
gregati in omni tēpore quo seuitum est, vt iuxta verbū
intrauit & exiuit inter nos Domini scandalizarent̄ pro
dñs Jesus, incipiens a ba- pemodum etiam iusti. Cū
ptismate Joannis vsque in igitur Alexandrie supplicio
diem, qua assumptus est a rum immanitate quidā per
nobis, testē resurrectionis territi fidē negassent, pleriq;
eius nobiscū fieri vnum ex tamen spiritu domini cōfir
istis, Et statuerunt duos, mati admiranda martyrū
Joseph, qui vocatur Barsa sui spectacula prebuerunt.
bas: & cognominatus est Ju In primisq; Julianus ve-
stus: & Mathiā. Atq; orā- nerabilis senex podagra la-
tes dixerunt, Tu domine, borās, vt neq; incedere, pos
qui cordā nosti omniū, ostē set, neq; stare, qui cum duo-
de quē elegeris ex his duo bus ministris Christianis
bus vnum, accipere locū mi a quibus sella portabatur
nisterij huius, & apostolatꝰ, ad iudicem constitutus nul
de quo preuaricatus est Ju lis minis potuit nec ipse nec
das, vt abiret in locū suum, alter minister eorum Eunus
Et dederunt sortes eis, et noie a vera pietate et Chri-
cecidit sors super Mathiā, sti confessione deterreri.
et annumeratus est cum vn Perseuerantes ergo iuben
decim Apostolis, Mathias tur camelis impositi per to
tam vrbē circunduci, et fla-

gris hinc inde ꝓpulo ſpectā
te vſq; ad mozte laniati. Et
ſic martyzio cozonati ſunt
iij. kalendas Martij.

MARTIUS.

Die. 3. ¶ Emetherius Celedonius
& Aſterius martyres. Le. iij

EMetherius, & Celido
nius apud Legionem
Hiſpanie ciuitatē exurgēte
ꝑſecutionis ꝓcella ob Chꝛi
ſti fidē plurimis tozmentis
afflicti Calagurij inde pdu
cti ſunt, atq; ibi capitis ab
ſciſſione martyrij palmam
ſunt conſecuti.

ASterius patria Ro
manus ozdinis ſena
toꝛij, illuſtris familia gloꝛia
que rerū geſtarū fuit ſed cri
ſtiana pietate et magnis in
virtute Chꝛiſti miraculis
editis clariꝛ. Quoꝛū illud
in primis memoꝛatur, Apō
Celaream Philippi in radi
ce montis Panij vbi oꝛitur
Jozdanis fluuius veteri gē
tis illius inſtituto immola
batur ſolēni quodā die victi
ma, q̄ demonis ꝓeſtigijs re
pente ſublata, in celū eē erri
credebat. Cui ſpectaculo cū
foꝛte Aſterius intereſſet, et
oēs videret attonitos ſpecie
miraculi, publicū errozē mi
ſeratus, rē fuſis lachꝛymis
exoꝛauit: vt ꝑſtigias diabo
licas detegeret. Itaq; ptin⁹
victima flumine deferri cū
ctis aſtantibus cōſpecta eſt,
ac mētes ipſoꝛū errore pni
cioſo liberate. Hic cū in vꝛbe
Celarea Paleſtine martyꝛio interfuiſſet beati Mili
tis Martini, corpus q̄ illius
humeris ad ſepulturā effer
ret, abſtractus ab infideli p
pulo in fide conſtans gloꝛio
ſo martyꝛio cozonatur qui
to non. Martij Valeriano
& Gallieno imperatoꝛibus.

¶ Lucius papa mart. Le. iij Die. 4.

LUcius patria Roma
nus Gallo, Voluſiano,
Gallieno, & Valeriano Im
patoꝛib⁹ pōtificatū geſſit.
Quoꝛū tꝛibus tātā in chꝛi
ſtianos ſeuitia exoꝛta eſt, vt
pauce ipſoꝛū dom⁹, nedū ci
uitates aut pumcie fuerint
eiꝰ calamitatis expꝛtes. Hic
igit Romā moꝛtuo Volu
ſiano, a quo relegat⁹ fuerat,
reuerſus: conſtituit, vt bini
p̄bꝛyteri ac terni diaconi epi
ſcopū vbiq; comitarētur: te
ſtes videlicet eiꝰ vite, actio
nūq; futuri Ozdinationib⁹
ſacris ter mēſe Decēbꝛi ha
bitis, p̄bꝛyteros. iiij. diaco
nos. iiij. epos vij. creauit. Ve
rūmō iubēte Valeriano acer
rimo chꝛiſtiani nois hoſte,
martyꝛium paſſus, in ce
meterio Caliſti ſepultus eſt
iij. nonas Martij. Cum ſe
diſſet annos tres, mēſes. iij
Qui Valerianus meritas

sue impietatis penas mox dedit, nam paulopost Christianū nomē ab ipso vexati reptū, in bello persico victus est viuusq; venit in hostium potestatē. Apud quos tā miserabiliter in turpissima seruitute vixit: vt quoties Pazorus persarū rex equum ascenderet, velut scabello dorso eius uteretur.

¶ Thomas confessor. L. iij.

THomas vir doctrina, ac sanctitate clarus Aquini natus loco illustri ex comitū familia patria vasta ta a Conrado imperatore, relictus est a progenitis parē bus in cenobio Casinensi monachis commendatus. Vbi aliquā diu literis studuit, ac religioni Deinde monachus p̄dicatorū ordinis factus, Alberto magno p̄ceptori operā dedit in conuētu Coloniensi. Eoq; p̄cessit eruditiōis idefessa cura, a igenij magnitudine, vt facile p̄cipatū obtinuerit i gymnasio Parisiēsi. Vbi philosophiā, theologiāq; docuit, cū maxima sua laude. Tot libros de philosophia ac theologia doctissime conscripsit, vt lōgū sit enūerare, quor sūmā theologicā quatuor, libris, adhibita etiā quadā lima, senex cōple xus est. Romā vero accersitus ab Vrbano papa spre tis dignitatibus: q̄ vltro ip si a pontifice offerebant, nulli rei p̄terq; lectioni, a scriptioni vacabat. Qui etiam viuens miraculis claruit. Sed iussus a Pōtifice Gregorio. x. Lugdunū ad cōcilia, qō ibi cogebatur, cōtendere, dū p̄fectionē pararet febri correptus ad monasteriū Fossam nouā appellatū emigrauit ad Dñm anno xpi nati. M. cc. lxxiiij nonis Martijs sue vero etatis. l. Quē p̄stomodū Joēs papa vigesim⁹ scōs scōr cōfessor numero aggregauit.

¶ Quadraginta milites martyres. Lectio. iij.

APud Sebastē Armenie die. 9
nie minoris vrbē tpe Licinij imperatoris p̄sidē Agricolao quadraginta milites Christiani cōprehensi, post vincula a cruciatus custodibus impositis, in stagnū missi sunt instāte bruma, vt aqua nocturno frigore concrescente, cōstricta ipsorum corpora dirūperētur apposito tamē balneo quo pateret effugiū, si ds eorum a cōfessiōe Christi discessisset. Itaq; vnus frigoris vehementiā nō ferens, negato Christo ad balneū confugit. Sed cū p̄mū attigit calorē expirauit. Quo perspe

do ceteri gratia Christi re-
creati i dei laudes eruperũt
Circa hozã ho tertiã noctis
relplẽduit velut sol lumẽ su
p eos, ⁊ glacies dissoluta ẽ.
Custodib⁹ aũt summo gra
uatis solus custodie pfect⁹
vigilabat qui audiens ozã-
tes, miratusq; lucẽ, ac gla-
ciẽ resolutã: vidit sup eos
cozonas descendẽtes nũero
triginta nouẽ. Cũ ho mi-
racio cõmotus exp̃gefactis
socijs, piecit vestimẽta i fa-
cies eoz, et exiliuit i stagnũ
clamoze se cristianũ esse pro
fessus. Cũ aũt illuxisset, et
extracti fere oẽs essent exa
nimes igne cõbusti sunt ac
cineres in fluuiũ proiecti,
p oẽm creaturã cozũ transi
ret certamẽ, vt vere possint
vocẽ illã vsurpare. Transi
uimus pignẽ ⁊ aquã, ⁊ edu
xisti nos in refrigeriũ. Pas-
si sunt autem septimo idus
Martij.

Dratio.

Presta quesumus om-
nipotens deus, vt qui
gloziosos martyres koztes
in sua confessione cognoui-
mus: pios apũ te in nostra
intercessione sentiamus. p.

Gregozius papa confessoz duplex minus. Dratio.

die. 12 Deus, qui anime fa-
muli tui Gregozij e-
terne beatitudinis premia
contulisti: cõcede pzopitius
vt qui peccatozũ nostrozum
pondere premimur: eius a-
pud te precib⁹ subleuemur:
Per dñm.

Lectio tertia.

Gregozius patria Ro-
manus ex ozdine sena
tozio magno omnium con-
sensu inuitus etiã cum mo
nachus esset, atq; leuitã põ
tifex creatur anno domini,
D.c.xix. Qui sic dixit, vt
clarissimum exemplum reli
querit successozibus suis vi
mozum sanctitatis, vel dili
gentie in rebus agendis, vel
doctrine: quam variis scri-
ptis ostendit: que multa et
preclara posteritati reliquit.
Hic instituit vt kyrie eley-
son nouies in ecclesia cane-
retur. Item, vt cantaretur
Halleluia, preterquam a se-
ptuagesima vsq; ad pascha
Idẽ in canone redegit illud
Diesq; nostros in tua pace
disponas. Nec non supplic-
ationes maiozes, quas gre
ci litanias vocant: ⁊ statio-
num magnam partem insti
tuit. Ih hoc pzobis dictisq;
viris ad predicandum euan
gelium missis Angli fidem
Christi integre publico con
sensu acceperunt. Eiusdem
potissimum opera Gotthi
ad catholicam fidem ex ar-
riana secta rediere. Hic pa-
ternã domũ in monasteriũ
conuertit, vbi pauperes pe

egrinos alebat. Obijt anno sui pontificat⁹. xiij. mēsi. quarto idus Martias, sepultusque est in basilica Petri. ¶ Joseph confessor duplex minus. Ozatio

QUeede quesum⁹ omnipotens deus, vt famuli tui Joseph vnigeniti filij tui matris sponsi, intercessione ab omnibus aduersitatibus liberemur, per eundem dominum nostrum. ꝛc.

¶ Ex Homilia sancti Bernardi sup missus est. L. iij.

IHesus est angel⁹ Gabriel a Deo in ciuitatē Galilee cui nomen Nazareth ad virginē desponsatam viro cui nomen erat Joseph. Virū nominat nō quia maritus sed quia homo virtutis erat, vel potiꝰ quia iuxta alium euangelistam nō vir simpliciter sed vir eius dictus est. Merito ejs appellatur quod necessario putatur. Debuit igitur vir eius appellari quia necesse fuit ꝛ putari, sicut ꝛ pater Saluatoris non quidē esse, sed dici meruit vt putaretur esse dicente hoc ipso euangelista. Et ipse Jesus erat incipiens quasi annoꝝ triginta vt putaret filius Joseph. Nec vir ergo matris nec filij pater extitit, quamuis certa (vt dictū est) et necessaria dispensatione vtrūq; ad tempus ꝛ appellatus sit ꝛ putatus, conijce tamen ex hac appellatione qua libet dispēsatozia meruit honozari a deo vt pater dei ꝛ dictus et creditus sit. Conijce ꝛ ex prozpio vocabulo, qō augmentū non dubitas interpretari quis ꝛ qualis fuerit hō iste Joseph, simul ꝛ memento magni illius quōdā patriarche venditi in Egypto, ꝛ scito ipsius istū nō solū vocabulū fuisse sortitū, sed ꝛ castimoniā adeptum, innocentiā allecutū ꝛ gratiā. Siquidē ille Joseph fraterna ex inuidia venditus et ductus in Egyptum, Chzisti venditionem pzefigurauit. Iste Joseph herodianā inuidiā fugiens, Chzistum in Egyptū pozrauit. Ille domino suo fidem seruās, dñe noluit cōmitteri. Iste dñaz suā dñi sui matrē virginez agnoscens, et ipse continēs fideliter custodiuit.

¶ Benedictus abbas dupplex minus. Lectio tertia. die. 2

BEnedictus ex Nursia ciuitate claris parentibus oztus ꝛ Rome liberalibus disciplinis eruditus, ab ipa infātia Chzistū egregia pietate coluit, ꝛ miraculis claruit. Nō vt faceret

expeditius in solitudinē,et specū quandā profundā ad locū qui dicitur Sublacus, secessit. Vbi triennio latuit cūctis hoibus incognitus p̄ ter Romanū monachū,q̄ ei necessaria subministrabat. In qua solitudine cū die q̄dam diabolica tēratione ar doze libidinis vzeretur,se in spinis & vepzibus nudū vo lutauit ,donec cruentus et laceratus tētationē superaret. Deinde vocatus a quibusdā monachis, vt ipsozū monasterio pzeesset , quidā ipsozū dissoluti cū paulo le uerius ab eo tractarent,ipsum venenato vino necare cōstituerunt. Dō cum ei in poculo vitreo pozrigerent, ille rē diuinitus agnoscens, solo signo crucis manu facto, vas intactū mirabiliter cōfregit. Et dimisso monasterio ad solitudinē remeauit. Quo cū multi discipuli cōuenissent,duodecim monasteria cōstruxit, que optimis institutis , exēplo sanctitatis multis etiā sequentib⁹ signis & miraculis fundauit. monachozūq; regulā pzudētissime ac luculenter scripsit. Obīt aūt die suo quē multo aū pzecognouit. xij. calend. Aprilis.

¶ Annūtiatio Marie 2gi. dup. ma. Ad vesp. Hymnus Aue maris stella. Antiph.

Missus est Gabziel angelus ad Mariā virginē desponsatam Joseph. Mario.

Deus q̄ de beate Ma. vir.

¶ Ad matutinu iuitatoziū. Aue Maria gratia plena dñs tecū. Hym. Quē terra. Ñ. Spūs scūs in te de scēdet Maria, & vtus altissimi obūbzabit tibi. Lec. iij.

Missus ē. ¶ Ad laudes. Ñ De timeas Maria, inuenisti gratiā apud dñm, ecce cōcipies & paries filiū hallā.

¶ Ad vesperas. Aue maris stella. Anti. Ecce ancilla domini fiat mihi secundum verbum tuum.

¶ Supzadicta muenies in officio eiusdē virginis pzo sabbatis aduētus assignato

APRILIS.

¶ Ildozus episcopus confessoz. Lectio tertia. die. 4.

Ildozus natiue Hispalensis ex noua Carthagine cui pater ipsius Seuerianus dominabat, a scūis viris Leādzo archiepiscopo hispalensi,& Fulgentio episcopo astigitano fratribus suis sancte & liberaliter ī studio literarū educatus est,et ingentē doctrinā latine,grece atq; hebzaice cū magna nois claritate consecutus. Hic adolescens adhuc here-

stim Arrianā, q̄ gentē Gothorū Hispanie latissime dominantē penitus tā pr̄iam invaserat, tā cōstanter palā arguebat, vt prope fuerit vt ab Arrianis necaretur. Sed cohibitus a Leādro hūc sibi successore fore prælagiente, & vt se cōmodiori tempori reseruaret admonitus, indignationē temperauit. Igit Leādro vita functo, Isidorus magno regis & populi consensu in Hispalensi archiepiscopatu sufficitur. Quā electionē sanctus Gregorius papa confirmauit, pallioq̄ misit in Hispania. Fuit aut Isidori tanta doctrine, ac sanctitatis opinio, vt coacto cōcilio gnāli, vltro fuerit a pōtifice maximo vocatus, vbi mirum est, quātum pōderis & autoritatis habuerit in singulis rebus Isidori sententia apud pōtificē, & oēs prælatos Reuerlus aūri Hispaniā, cum suā mortem et Hispanie vastationē a saracenis publice p̄dixisset, migrauit e vita pridie nōn Aprilis. Anno Christi nati sexcētesimo vigesimo sēto, sepultq̄ fuit Hispali. Unde postea translatus est in vrbē Legionē a Fernādo rege legionēsi, qui hoc ab Enecolatareno Hispali regnāte magnis precibus & promissis impetrauit. Cuius nomine tēplū edificatū est Legiōe, vbi sepultus miraculis clarus colit magna ppli religione.

Christus papa mar. Lect. iij.

XYstus papa qui patria Romanus fuit, ecclesie p̄fuit ab Adriani impatoris tpe vsq̄ ad Marcū & Anniculum consules. Qui curā p̄cipuam (vt par erat) rei diuine gerens, cōstituit, ne ds̄ p̄ter ministros sacros, mysteria & vasa sacra cōtingeret p̄sertim femina. Item vetuit lege. Ne q̄ sacerdotes corpozale vocāt, ex alio quā ex lineo pāno, eoq̄ purissimo fieret. Huius fuit istitutū, ne ep̄us qui ad sedē apostolicā fuisset ob aliq̄ causā, si ue cōtroversiā vocatus ad ecclesiā suā p̄priā reuerteret, q̄ literis apostolicis vt formatis plene fuisset istructus, atq̄ purgatus, vt posset q̄ fuisset domi reuersus, cognoscerēt vicini, quēadmodū Rome ipse, alioq̄n causa diserta fuisset. Utq̄ in missa cantaret. Sānctus, sanctus, sanctus, Dñs deus sabaoth. Xystus denicq̄ vbi ordinationes ter mense Decēbri habuisset martyrio coronatus in vaticano. viij. idus Aprilis sepelit, cum sedisset

Die. 6

annos, ꝛ mẽles. iij. dies. xxi

¶ Leo ꝑmus pa. confe. L. iij

die. 11, LEo papa natiõe tusc⁹, patre Quintiano, eo tpe põtificatũ gessit, q̃ Attila rex Hũnozũ flagellũ dei appellat⁹, Italie limite posita, post longã triennij obsessionem captã diripuit, atq; incendit. Unde Romã infestis signis ꝑ gredieti ꝗ copias, qua Mintius Padum influit, trajicere paranti Leo pontifex vir sanctissimus occurrit, ꝗ ne vltra ꝓgrederetur ope diuina mirabiliter persuasit Attila enim non tã Leonis oratione se ab instituto reuocatũ esse inculsantibus amicis testat⁹ est, quã duorũ virozũ autozitate, q̃ loquẽte Leõe, sibi visi essent, strictis gladijs necem nisi paruisset intẽtates. Hi aũt Petrus ꝗ Paulus apostoli fuisse crediti sunt. Ita factũ est, vt Attila in Pannoniã exercitũ reduceret, Leo Romã cũ magno triũpho rediret. Ubi totus ad cõfirmandã, tuendãq; catholicã fidem conuertitur, que tum potissimum a multis hereticis impugnabat, ꝑcipue a Nestozianis, ꝗ Eutichianis, qui in cõcilio calcedonẽsi tunc celebzato dãnati sunt. Ubi ꝗ Manicheoz libzi fuerũt incensi. Interim vero cum Rãdali Romam diripuissent, ac templa spoliassent, vzbis ac ẽplozum reparationi mirũ in modũ intentus, multis ꝑclarissimis rebꝰ gestis mozitur, ꝗ in Petri Basilica sepelitur iij. idus Apzilis, cum sedisset annos vnum ꝗ. xx. menses vnum. dies. xiij.

¶ Justinus philosophus martyr. Lectio tertia.

die. 12 IUstinus Neapoli natus in Palestina philosophus fuit Platonicus. Qui factus christianus plurima studiozũ suozũ monumẽta ꝓ zo fide christiana posteritati reliqt. Et ĩ his apologeticũ libzũ ꝓ christianis ad Antoninũ Piũ, ꝗ alterũ ad successozẽ huius Antoninũ Verũ. Itẽ duos libzos cõtra paganos. Hic cum in vzbe Roma frequenter ꝓ fide Chzisti disputasset, et Crescentẽ quendã cynicũ (mozibus ꝗ ꝓfessione verecanem) multa in chzistianos cõuicia iactante sepe taxasset, ab eodẽ accusatus, ꝙ chzistianus esset, capiteq; damnatus martyzio cozonatur. Quod ita futurum martyr ipse ꝓdixerat in defensione secunda quã ꝓ chzistianis ediderat. Passus est aũt ipetãtib⁹ Mar-

to Iurelio Vero ⁊ Antonino eius filio idib⁹ Aprilis.

Valerianus, Tyburtius ⁊ ceteri martyres. Lectio. iij.

Valerianus gñe Romanus ⁊ idē nobilissimus tpe Marci Aurelij Antonini ipatozis ⁊ Ceciliā sibi eque nobilissimā accepit vxozē, cuius impolsu atq; pcibus (erat em ab ineunte etate fidem edocta) ad chzistianā religionē relictis idolis conuersus est ⁊ a sancto Vzbano papa baptizatus quē Tyburti⁹ eius germanus imitatus, ab eodem pōtifice baptizat. Almachi⁹ igitur pfectus, ⁊ chzistiano cū seuissim⁹ hostis, cū hos esse chzistianos, ⁊ patrimoniū iā oē pauperib⁹ erogasse cognouisset, eoldem ad se vocat ⁊ acriter increpat. Et post lōgā de fide chzisti, de q; cultu idolox disputationē inter ipsos vltro citroq; habitā ad Jouis simulachzū eosdē deduci iubet aut sacrificaturos, aut aliā moztis gñe ⁊ immanissime interituros. Illi vero in cōfessiōe Chzisti pstātes ⁊ paratā si bi ⁊ fidelibus gloziā pdicantes, moztē impietati pzetulerūt. Itaq; extra vzbē educt, ad quartū lapidē. xviij. cal. Maij cum summa fidei constātia trucidātur. Quā demiratus Maximus vir nobilis, ⁊ hozū decollationi pzefuit, cū nōnullis satellitū cōuersus est, et pzopter Chzisti cōfessionē oēs vsq; ad decē plumbatis cesi, eoq; supplicij genere martyzio cozonati sunt, et ad dominum inuictissimi commigrarunt. Vzatio.

Oresta quesumus oīpotens deus, vt ⁊ sanctox martyzū tuozū Tyburtij, Valeriani, ⁊ Maximi solēnia colimus, eozum etiam virtutes imitemur: per.

Appollinius Senatoz mar tyz. Lectio tertia.

Appollinius Romane vzbis senatoz nō solū opib⁹, sed liberalib⁹ etiā disciplinis, ac moztū integritate clarus, ad Chzistū conuersus Lucio Iurelio Cōmodo imperatoze, chzistiane pietatis egregi⁹ cultoz fuit, cū iā persecutio sublata esse videret lege pzomulgata, Ne chzistiani quererent ad pena, sed oblati dūtaxat punirent, pena etiā moztis de latozib⁹ ppolita. In ea igit chzistianoz tranquillitate Apollonius a seruo pzodit⁹, et apud Perennium iudicē accusatus, fidei sue ratione reddere iubetur. Sumpta pena legitima de seruo delatoze. Cum ergo insigne

die. 18

volumē in defensionē chzistiane fidei a se co[n]positum in senatu publice legisset, senatus cōsulto dānatus est, & pro Chzisti constātī cōfessiōe rapite trūcatus. xiij. cal. Maij. Lex erat, ne chzistiani facti rei absq; chzisti abnegatiōe dimitterētur

Gaius papa mar. Lectio. iij

GAius papa natiōe Dalmata ordines distinxit quib⁹ gradatim ad episcopatū ascendere⁹. Quoz pzimū tenet hostiarius, alterū lectoz, tū exozcista, sequitur acolitus, subdiacon⁹, diacon⁹, pzesbyter, epūs. Idē cō stituit Ne cui pphano sacris iiitiatū, nec pagano vl heretico liceret chzistianum hoiez in iudiciū vocare. Itē vt nemo epm aut clericū apō seculares iudices accusare⁹. Postremo ozta in chzistianos tpe Diocletiani pzsecutiōe maxima cū in subterraneis locis diu vitans ipiozū furozē latuisset, captus a pzsecutozib⁹ vna cū Gabinio fratre, eiusq; filia Sulanna martyzio cozonatur. x. ca. Maij. & in cemeterio Calisti via Appia sepelit, cum sedisset annos. xi. mēses. iiij. dies xij. Marcus euāgelista dup. maius. Ad vesp. & matuti. Hymne. & invitato. dicunt de

communi apostō. Oratio.

DEus q̄ beatū Marcū euangelistā tuum euāgelice pdicationis gēa sublimasti, tribue nōs ei⁹ nos semper et eruditiōe pzofice re, & oratione defendi: Per.

Lectio tertia.

MArcus discipul⁹ & interpres Petri, quem admodū Petrū referētē audierat, rogat⁹ Rome a fratribus breue scripsit euāgeliū. Mō cū Petr⁹ audisset, pzobauit, & ecclesie legendus sua authozitate edidit, vt teste Clemēte pūbyt ecclesie Alexādzine. Marcus igitur assūpto qō scripserat, euāgelio prexit in Egyptū, & primo Alexādzie Chzistū annūtiās, rōstituit ecclesiā tāta doctrina, & vite cōtinentia, vt oēs sectatozes Chzisti ad exēplū sui cogeret. Tādem cū ecclesiā a se optime cōstitutā octo ānos sanctissime rexisset, ibidē moztuus est, & sepult⁹ vij. cal. Maij octauo Neronis anno. Corpus aūt ei⁹ post aliquot etates Venetias translatum est.

Cletus & Marcellinus pape martyr. Lectio. iij.

CLetus patria Roma nus tpe Vespasiani adhoztante Clemēte ponti ficatū suscepit muner⁹. Qui cū nihil qō ad ecclesiam dei

augendū ptinere arbitrāre
tur, ptermisisset, creatis (vt
ceperat Petrus) xxv. pre-
lbyteris, ac ecclesia optime
cōstituta, Domitiano impa
tore martyrio coronat, & in
Vaticano sepelit. vi. calēd.
Maij, cum sedisset annos
xij. menses. i. dies. xi.

Marcellinus pōtifex pa
tria Romanus in p-
secutiōe Diocletiani & max
imiani seuissima minis per
territ⁹ simulachra deox ado
rauit. Sed non multo post
magna penitentia ductus,
sinuessam (vbi cōcilū. clxxx
Episcopoꝝ coactum erat)
squalidus & cilicio indutus
peruenit, seq; ab eis petit p
inconstātia & scelere cōmis-
so penis meritis puniri. Ce
terū a nemine dānatus est
cunctis acclamātibus eadē
animi infirmitate, Petrum
deliquisse, q̄ venia a deo si-
milibus lachrymis fuisset
asserutus. Tūc Romā re-
uersus Diocletianū adit, et
quod se sceleratissime ad tan-
tum nefas impulisset inere
pat, eius dānās impietatē.
Quibus ille iratus, iubet
ipsum cū alijs Chzisti fide-
libus abstrahi ad supplicia
sexto calend. Maij. Quoꝝ
decollatoꝝ corpora. xxxvi. dies
insepulta, donec Marcellus ad
monitu in somnijs a beato
Petro, eadē cōdidit in ceme
terio Pzisc illę. Sedit autē
Marcellinus annos. ix. mē
ses. ij. dies. xvi.

¶ Petrus martyr ozdinis
predicatozum. Lectio tertia

Petrus martyr patria
Veronēsis ozdinis p-
dicatozum, doctoz eximius
& catholice fidei acerrimus
defensoz, tanquā rosa de spi
nis oztus est, parētibus he-
reticis hereticozū mirabi-
lis insectatoz. Itaq; & in ado
lescentia sua mundū, paren
tesq; relinquēs ozdinē pze
dicatozum ingressus est, in
quo triginta annis laudabi
lem vitam perduxit. Cū
igit a Cumis pzofect⁹ Me
diolanū cōtenderet, missus
a pontifice contra Mani-
cheos anno Chzisti M. cclij
ij. cal. Maij ab hereticis in
terceptus, & occisus marty-
rij coronā adept⁹ est. Quo
multa post mortem edente
miracla plurimi hereticoꝝ
ad gremiū ecclesie rediere.
Quā obzem ab Innocētio
papa quarto catalogo san-
ctozum martyzum consecu-
to anno adscriptus est.

MAIVS.

¶ Festū sanctoꝝ apostolox
Philippi & Jacobi du. ma.

¶ Ad vesperas Antiphona.

Ostende nobis patre

ꝙ sufficit nobis. Hall. Mō

DEus, qui nos annua apostolorū tuorum Philippi et Jacobi solennitate letificas, pzesta ꝙs, vt quorū gaudem⁹ meritis, iustruamur exēplis: p

¶ Ad matutinū. Antipho.

Tanto tempore vobiscū sum, & nō cognouistis me, Philippe qui videt me, videt et patrem meum. Halleluia. Lectio tertia.

IAcobus apostolus cognomento iustus frater dñi vocat⁹ Marie Cleophe filius, sanctus fuit ab ineūte etate, victu et cultu frugalissimus. Qui statim post Christi ascensionē Jerosolymor⁹ episcopus ab apostolis constitutus, eā ecclesiā annis triginta summa cū laude rexit. Rogat⁹ aūt a Judeis, vt in die pasche, cū plurima turba cōuenire soleb at, ex loco sublimi ad populū cōcionaret, et a cultu Jesu, quē per errorē multi sequerentur, ozatiōe ꝙ autozitate sua populares auerteret, pinā tēpli constēdit. Vbi magna Judeozum gētiliū ꝙ astante multitudine, a scribis & Phariseis ꝺ ipsi de Christo videret alta voce rogatus, rūdit. Quid me interrogatis de filio hominis. Ecce ipse sedet in celo a dextris summe virtutis Et ipse vēturus est in nubibus celi. Quo sermōe audito, scribe & pharisei cōclamāt: Pzoh iustus etiā erra uit. Ascēderūt ꝙq precipitaue rūt eū, & lapidibus obruere ceperunt. Ille vero cōuersus, & sup genua pzocūbēs, que illi ob assiduum ozandi vsum in camelozū specie occalluerant, p ipīs ozabat, donec vecte fullonis capite cōminuto spiritū emisit cal. Maij. Quo in loco pzope templum est sepultus.

die. 1.

PHilipp⁹ apostolus cū annos circiter viginti euāgelium in Scythia pzedicasset, omnēq; fere gentē illā ad vere pietatis cultuz traditisset, ab infidelibus tractus ad Martis statuaz, vt sacrificaret, dzaco inde tepēte extitit, ꝙ pontificis filiū certo impetu adoztus, leuiter petsit, & mox duos tribunos, ac multi preterea ab eo afflati cōfestim in pestiferū lāguozē inciderunt. Philipp⁹ aūt petsam multitudinē affatus. Si ꝙ vobis dixero (inqt) sedulo cauabitis pollicēoz futurū, vt male affecti ad pristinā valetudinē, & ꝙ moztui fūt diuina virtute ad vitā reuocentur: pestiferq; serpēs statim abigatur. Et rogātibus qō

opus esset facto. Ite inquit & demonis huius, quę colitis simulachrũ deijcite, locũ q̃ vnde illud demoliti fueritis, signo crucis insignite, idq̃ in Christi Nazareni memoriã mecũ supplices adorate. Faciũt Scythe piũ opus, quo rite procurato, & q̃ defuncti fuerant reuixere & pnitiosa pestis illa procul discussa est, neq̃ vnq̃ postea visus draco. His Philippꝰ, multis q̃ alijs rebus diuini mus gestis, cũ Hieropolim Phrygie ciuitatẽ venisset, ab Hebionitis cruci affixus & lapidibus obrutus est ca. Mart. ¶ In laudes. Jñago sum via veritas, & vita, nẽo venit ad patrẽ nisi p me hãc. ¶ Ad vesp. Jñasi mãseritis in me & vba mea in vobis mãserint, q̃cunq̃ petieritis fiet vobis: Halleluia, halleluia, halleluia.

¶ Athanasius episcopus cõfessor. Lectio tertia.

ATh anasius ep̃s vir doi virtutũ gñe & doctrina clarissimus, vereq̃ religionis propugnator egregius, fuit natiõe Egyptius Alexandrie oriundus. Qui ab Alexãdro ep̃o Alexandrino phbyter factus, ipsum secutus est ad cõcilij Nicenũ. Vbi cũ Arrij vehementer reprẽsset, maximũ i se odiũ Arrianorũ concitauit. A quibus postq̃ eidẽ Alexãdro in episcopatu successit, difficile dictu est, q̃t insidias, quotq̃ incommoda passus fuerit. Quor nõnulla recensebimus. Coacto apud Tyrum concilio episcoporũ, magna ex parte Arrianorum multi ercula q̃dã ab eis suborn ata est, que Athanasiũ accusaret, q̃ a se hospitio susceptus, illata vi pudicitiã ei violasset. Introduci ad hec iubetur Athanasius, cũ quo ingressus est Timotheus phbyter suus. Cũq̃ mulier ea que edocta fuerat perorasset Timotheus Athanasium se esse simulans: Ego ne inquit, mulier apud te aliquando sum diuersatus, aut vim tibi, vt asseris intuli? Tunc illa pocaciter Timotheũ obiurgans: Tu inquit, mihi vim fecisti. Tu cõmaculasti castitatẽ meã, & ad iudices cõuersa que dicere vera esse iurare cepit, ignorans videlicet eum a quo vim se perpessam, mentitura subiecebatur. Et sic cum risu simul et indignatione mulierc ula reiecta est a iudicibus, et Athanasius liberatus. Aliud deinde intentatum est crimen Arsenius Athanasij lector timens eiusdem Athanasij,

quē offenderat, castigatiō-
nē, apud Arrianū quendam
latitabat. Quo occasione
vtētes aduersarū humanū
brachium loculo delatū osté
tabāt, quod ex Arsenij corpo-
re ab Athanasio ablectum
esse in magice artis vsum,
criminabātur. Arsenius au
tē dolis cognitis, siue eum
humanitatis cōtēplatio si
ue diuina perpulit prouidē
tia, clam per noctis silētia e-
uadens, tyrum ad Athana-
sium se cōtulit. Quo in cō
ciliū preter spē omniū pro-
ducto, & vtrūq; brachiū ille-
sum ostendēte, inimicorum
scelus perspicue detectū est.
At non propterea Arriani
quieuere, sed multo maiore
odio Athanasiū prosequē-
bant, cuncta ab eo magicis
artibus facta esse calūnian-
tes. Itaq; horū insidias fu
giens, & Cōstātij imperato
ris, q̄ fauebat Arrianis, irā
ptimescēs magna pte ter-
bis pagrata, sex cōtinuos
annos in sicca cisterna sine
solis aspectu latuit, amico
ei quodā necessaria clā sup-
peditāte. Postremo inde e-
gressus ad Constātis par-
tes profugus ablcessit, quo
adnitente sedē suā recepit.
Ceterū postea Constante
mortuo rursus in Galliam
aufugiēs, exulauit apd Tre
uiros. Inde Alexādziam re
uersus, cū postea imperato
ris Juliani apostate iussu
ad necē quereret, per fluuiū
nauicula fugiens, ex indu
stria in occursum se inseque
tiū recurrit. A quibus inter-
rogati qui cū eo erāt quid
de Athanasio accepissent?
nō longe ipsum eunte se vi-
disse respōderunt. Atq; ita
illis in diuersum festinātis,
b. Athanasius euasit. Qui
nō multo post Alexandziam
rediēs, alia iudozta tēpesta
te quatuoz mēsibus i pace
no sepulchzo delituit. Tan
dē his permultis q; alijs pe
riculis diuina ope libera-
tus: Alexandzie moztuus
est miraculis clarus, cuz eā
sedem sex & quadzaginta an
nos p varia certamina re-
xisset, multaq; opera doctis-
sime composuisset.

INVĒNTIO SAN
cte crucis dupler manus
Ad vesperas Hymnus.

Illustris lex qui ia per
actis, Tēpus implēs
copozis: De volente
natus adhoc passioni dedi-
tus, agnus in cruce leuatur
Immolandus stipite.

Hic acetū fel, arūdo, Spu
ta, clauj, lancea Mite corp⁹
perfozatur, Sanguis, vnda
profluit, Terra, pontus, a-
stra: mundus: Quo lauan

tur flumine.

Crux fidelis inter oēs Arboz vna nobilis: Nulla syluа talē pzofert Frondē, Flore, Germine, Dulce lignuz, dulces clauos, Dulce pondus sustinet.

Flecte ramos arboz alta, Tēsa laxa viscera: Et rigoz lenteleat ille, Quē dedit natiuitas: Ut superni membza regis Mitti tēdas stipite Sola digna tu fuisti Ferre seeli pciū: Itq; pztū pze parare Nauta mundo nauifrago: Quē sacer cruoz perunxit Fulus agni cozpoze.

Glozia ꝫ honoz deo Usq; quo altissimo. Una patri, ſ̄ lioq; Inclyto ꝑacleto Cui laus est ꝫ potestas. Per imēsa secula. Amē. Antipho.

Crux splēdidioz cūctis astris ō̄ sola fuisti digna poztare talentū mundi. Dulce lignū Dulces clauos. Dulcia ferens pōdera, salua pze sentē cateruā in tuis hodie laudib⁹ congregatā. Halla, halla, halla. Oratio

Deus q̄ in pclara salutifere Crucis inuentiōe passionis tue miracula suscitasti cōcede, vt vitalis ligni ꝑcio eterne vite suffragia consequamur. Qui vi. C Ad martyrū imitatorio

Christū regē crucifixū, ve nite adozem⁹. Halla. Hym

Lustris sex. vt supra Finē.

Inuente crucis festa recoli m⁹ cuius ꝑconiū p vniuersum ozbē micāti lumine fulget. Halleluia. Lectio iij.

Helena Cōstātini mater mulier religione ꝫ pietate insigni, diumarū rerū studio nocturnoq; visu ipulsa Jerosolymā petijt, vt dñicā quereret crucē, vn de humana salus pependisset. Ubi aūt hec defossa erat ibi ex industria fuerat Veneris simulachzū cōstitutū ab impijs fideī persecutozibus, vt oē dñice passionis monumentū aboleret. Et si quis chzistianus eo loco Chzistū adozaret, Venerem videretur adozare. Ceterū simulachzo deinde deiecto loco ruderibus purgato crux reperta est, ꝫ cū ea due alie ꝺ̄ bus affixi fuerant duo latrones. Sed obturbabat reperti muneris letitiam vniuscuiusq; crucis indiscreta ꝓpzietas. Iderat quidem et titulus ille ꝺ̄ hebzaice, gzece et latine a Pilato fuerat cōscriptus, sed nec ipe satis euidēter dñici ꝓpodebat signa patibuli. Diuino aūt miraculo mox cōsecuto oīs ꝓpzsus ambiguitas sublata est Cū eñ Macarius Jerosolymitan⁹ eps fusis ad deū ꝓcibus vt id reuelaret,

frustra duas nobili cuidam femine lõga egritudine cõfecte & iã prope defuncte admouisset admota tertia repẽte adapertis oculis mulier cõsurrexit, & stabilitate virũ recepta alacrior multo q̃ cũ sana fuerat, tota domo discurrere, & magnificare dñi p tentiã cepit. Helena igitur euidenti indicio voti cõpos facta, templũ vbi crucem reperat, magnifice construxit. Ibiq; partẽ crucis reliquit thecis argenteis cõclusam, partẽ filio detulit. Cuius pars postea reposita fuit Rome in ede sessoriana, que sancte crucis in Jerusalem nuncupata est. Attulit etiã clauos tres, q̃bus christi corpus fuerat affixum. Quorũ vno Cõstantinus pro amuleto in cono galee vsus est. Alter deiecit in mare ad fedã tempestatẽ compescendã. Reliquũ inseruit bellatoris equi freno, veterem prophetiam adimplens olim effictc Zacharias propheta clamauerat. Erit qd̃ super frenũ equi est sanctus dño. Qui Constantinus legẽ tulit ne q̃s deinceps supplicio crucis afficeret. Itaq; res q̃ antea moztalib⁹ probrosa fuerat; veneratiõi esse cepit.

In qua salutis autor propria mozte moztem omnium superauit. Halleluia.

℣. Ad vesp. hym. aña. & oro. vt supra in primis vesp.

℣. Alexãder pa. mar. Le. iij.

ALexãder patria Romanus qui Adriani impatoris tempore pontificatum gessit, in memoriam passionis Christi in sacrificio addidit. Qui pridie quã pateretur. Vsq; ad illũ locũ Hoc est corpus meũ. Idẽ instituit, vt aqua b̃dicta admixto sale in tẽplis & cubiculis ad fugãdos demones reciteretur. Atq; in cõsecratione sanguinis & corporis christi vinũ aqua misceret, ad significandã Christi & ecclesie coniunctionẽ. Panisq; azimus nõ fermẽtatus consecraretur. Cũ aũt ordinationibus ter mense Decembri habitis, presbyteros. v. diaconos. iij. epos q̃q; per diuersa loca creasset, martyrio coronatus cum Euentio et Theodoro diaconis via nomẽtana, vbi interfectus fuit. vij. ab vrbe millio sepeliẽ. v. no. Maij. Sedit aũt annos. x. mẽses. vij. dies. ij. ℣. Joãnes aũ postea latinã du. mi. Ad ves. & matutinũ hymn. antiphone et inuitat. de communi apostolorum.

Ad laudes Antiphona.

HEc est arbor dignissima

Oratio.

DEus q̄ cōspicis, quia nos undiq; malorū pturbant, pīsta q̄s, vt beati Joānis apoli tui intercessio gliosa nos protegat: per dñm. ℂLectio tertia.

IDānes apstolus dilectissimus Christo, post ipsius ascensionē maximo studio, magnisq; miraculis christianā pietatē propagauit. Huius em̄ q̄ Petri pdicatione post claudū sanatū ad portā templi Speciosam appellatā, q̄nq; milia hoīm uno die cōuersa sunt ad fidē. Jdēq; duo post Stephani martyriū in Samariā, q̄ Philippo pdicāte baptismū acceperat, puenerūt, eādēq; in fide cōfirmarūt, q̄ p ipsō eū manus ipositionē spūs sanctus in baptizatorū corda descēdit. Jn diuisiōe aūt orbis terre Joanni obtigit Asia prouincia. Cuius ecclesias cū sapientissime a se fundatas sanctissime moderaretur, captus fuit i psecutiōe Domitiani in vrbe Ephelo. Unde Romā adductus, cū a Christi fide auerti nō posset, in eadē vrbe Roma (vt Tertullian⁹ est author) in dolium feruentis olei dimersus est. Sed cū incolumis inde euasisset, relegatus est in Pathmum insulam, vbi Apocalipsim cōscripsit: post mortē vero Domitiani, cūius acta oia fuerūt a senatu rescissa, Ephesum reuersus, Drusillanā magne in christū pietatis feminā pauloante defunctā, sperāte populo ad vitā diuina ope reuocauit. Quo miraculo multi sunt ad Christi fidem conuersi.

℣Apparitio sancti Michaelis duplex minus.

℣In hoc festo hymni, antiphone inuitatorium, tertia lectio et oratio dicuntur sicut in alio festo eius in mē se Septembri. die. 8.

℣Gregorius Nazianzenus eps confessor. Lectio tertia die. 9.

GRegorius qui ex singulari rerū diuinarū doctrina theologi cognomē meruit, natus est in Cappadocia, sed Athenis educat⁹, ac eruditus omni philosophia, vnde in patriā reuersus factus est eps p̄mū Sasimorū deinde Nazianzen⁹, vt refert Hieronymus, qui hoc preceptore se profiteretur sacras scripturas explanare didicisse. Cū Constantinopolim translatus vbi populū erudiēdo infectū heresicorū veneno tm̄ profecit, vt tūc primū sibi populares christiani esse viderentur autore Gregorio, qui multo etiam magis exemplo, quam sermone mores

hoim instituebat. Sed cum
reptũ esset a nõnullis vtuti
eius inuideri seditiose mo
lientibus, vt electo Grego
rio eps alter sufficeret, ille
recognita, ablit, inquit, vt
stim ego caula seditionis, ꝛ
ppter me exorta ẽ tẽpestas,
tollite me, ꝛ proijcite in ma
re, vt vos iactari desinatis.
Reuertit igit in Maziãze
nã ecclesiã, quã cũ diu sanc
tissime gubernasset, iã af
fecta etate ipse sibi succesto
rẽ elegit, ꝛ se virtutũ diui
narũq rerũ contẽplationi,
sacrarumq literarum studio de
dit. Quo in genere Grece
multa scitu dignissima par
tim carmine ptim psa ora
tione sancte ac elegãtissime
conscripsit ruri vitã mona
chi agens. In quibus studijs
ab hac vita migrauit Theo
dosio Imperatore.

¶ Victor & Corona mm. Rom.

Di.14. Victor miles Antonini
imperatore in Syria
passus est. Producẽ ẽm ad
tribunal iudicis Sebastiani
cũ diis imolare cõtẽneret,
immaniter cruciat. Mã pri
mũ digitis malleo cõfractis
in fornace ardẽtẽ missus est
nec tamẽ a flãma lesus. De
inde veneno sumpto nihilo
magis ab eo lesit. Quo mi
raculo victus artifex, q̃ ve
nenũ porrexerat, relictis ido
lis ad Christũ cõuersus est.
Cũ victor feruẽti oleo pfũ
dit atq; oculis puat Postre
mo capitis obtruncatione
martyriũ cõsummauit. Cuius
exẽplo mota femina quedã
Corona noie, cũ ingenti vo
ce christũ conclamaret, ꝛ se
se christianã esse fateretur,
ab eodẽ iudice cõprehensa
duabus primis palmis vi
magna hinc inde cruciat⁹ et
pedes distringit, laxatisq;
et indiuersum reductis di
scerpit, ꝛsic palmis dissecta,
martyrij palmam est con
secuta pridie idus Maij.

¶ Potentiana vgo. Le.iij. Di.19

Potẽtiana vgo Pudẽ
tis Romani ciuis filia
cũ miro amore coleret christianã religionẽ, orbata pa
rẽtibus cũ sorore sua Praxe
de assidue ieiunijs ꝛ oratio
nib⁹ vacãs oẽ patrimoniũ
sibi ex hereditate relictũ vẽ
didit et pauperibus distri
buit. Huius opa a Pio Ro
mano põtifice tota ipsius
familia ad Christum con
uersa est, baptizatique sunt
vtriusq; sexus, nũero. xcvi.
Et cũ Antonin⁹ Pius im
peratoz edicto publico san
xisset vt christiani puatis
sacrificijs cõtẽti a publicis
abstinerẽt, Pius põtifex vr
na cũ christianis in domo
Potentiane, sacra faciebat.

Quos oēs virgo mira reli
gione ⁊ comitate recipiebat
⁊ necessaria eis subministra
bat. His igitur virgo, ac ta-
lib⁹ virtutis, ⁊ pietatis ope
ribus diu functa, migrauit
ad dñm ⁊ iuxta patrē suum
sepulta est via Salaria in ce
meterio Pōtilie. xiiij. ca-
lendis Junij.

¶ Bernardin⁹ confes. L. iij.

BErnardin⁹ natiōe I-
talus Senis in Etru
ria nobilibus parētib⁹, ⁊ di
uitibus oztus, tā venerabi
lis erat, a puero innata qua
dā honestate, ⁊ viciozū odio
vt adolescētib⁹ eius equali-
bus si forte in eos lasciuum
aliquē sermonē cōserētes in
cidisset, sola p̄sentia silentiū
imponeret, his verbis inter
se cōmonētibus: Bernardi
nus adest. Tanta erat hui⁹
in paupes Chzisti benigni-
tas, vt sepe illis p̄dā sibi
paratū distribuerit. Cū aūt
magna peste, que totā Ita-
liā inualit Senis vehemen
tissime seuiret, ⁊ relicto Ze-
nodochio illo celebzi a cun-
ctis ministris egrotātes mi
serabiliter cōflictarēt, Ber-
nardinus egrotozū curā in
sloze iuuētutis cū oim ad-
miratiōe simul ⁊ miseratiōe
pter ingēs piculū, suscepit
Deiſi oī substātia paupib⁹
distributa, beati Frācisci re
ligionē suscepit, ⁊ totam fer
me Italiā p̄dicās euāgeliū
Chzisti illustrauit, multaque
in noīe Jesu signa ⁊ mira-
cula fecit. Tres ep̄atus sibi
oblatos reculauit. Tandē
vita per oēm etatē sanctissi
me gesta migrauit ad dñm
in vzbe Aquila, vbi sepult⁹
est honozifice. Postea xo a
Nicolao quito catalogo sā
ctoz adscript⁹ ē. xiij. Junij.

¶ Urbanus papa mar. L. iij

URban⁹ patria Roma
n⁹ Aurelio Antonino
imperatoze pontificatū ade
pt⁹, multos scītatis exēplo
⁊ doctrina singulari ad fidē
traduxit. Et in his Valeria
nū beate Cecilie sponsum, ⁊
Tyburtiū eiusdē Valeria-
ni fratrē, q̄ postea martyziū
cōstanti aio p̄tulerunt. Hic
p̄bato cōsilio, lupiozis tēp
oris episcopozū, ⁊ fideliū q̄b⁹
cōmodius visū erat, vt pos
sessiones attribuerent eccle
sijs, ꝯ vt vēderent, quēad-
modū fiebat initio nascētis
ecclesie, sic scripsit de bonis
ipsis ecclesiasticis quozū de
cet dispēsatozes esse epos, ⁊
clericos. Nō ergo debēt in-
q̄t, in alijs vsib⁹ ꝯ ecclesiasti
cis p̄dictozū chzistianozū
fratrū, i. clericoz vel indigē
tiū cōuerti, q̄a vota sunt fi
deliū, ⁊ p̄cia peccatozū, ac pa
trimonia 'pauperū, atq; ad

die. 25

predictū opus explendū do-
mino tradite. Demū cū se-
disset annos. iiij. menses de
cē, dies. xij. martyrio cozo-
natꝰ est, ꝙ in cemeterio. Pze
textati via Tyburtina se-
pultus. viij. ca. Junij.

OAꝫ ops deus, vt ꝙ
beati Azbani marty
ris tui atq; pōtificis solēnia
colimus eius apud te inter
cessionibus adiuuemur: p.

¶ Felix papa mart. Lect. ij.

die. 20 HElix patria Romanꝰ
Aureliano impatoze
pōtificatū adeptus est. Hic
instituit, vt martyrū memo
ria singulis annis sacrificijs
celebzaretur. Nec nisi in lo-
co sacro missa peragereꝰ, pze
terꝰ cogēte necessitate. Cē
plūq; iussit, si de consecratio
ne ipsius dubitareꝰ, denuo
cōsecrari, neq; esse iteratum
videri debere dictabat, qō fa
ctū esse nescireꝰ. Postremo
cū mense Decēbzi pzesbyte
ros. ix. diaconos. v. episco-
pos. v. creasset, martyzio co
ronatus via Aurelia sepeli-
tur. iij. calend. Junij in basi
lica quam ipse condiderat,
atq; dicauerat. Sedit autē
ānos. iiij. mēses. iij. dies. xv

IVNIVS.

¶ Pāphilus pzesbyter mar. Lectio tertia.

Die. 1. PAmphilꝰ pzesbyter Ce
sariensis tāto diuinoz
uoluminū amoze flagrauit
vt celeberrimā bibliothecā
vndiq; summo studio cōqui
sitis libzis Cesaree cōstru-
xerit, magnā partem Origē
nis operū sua manu deseri-
pserit. Que Hieronymus se
vidisse ac habuisse, ingētiq;
cupiditate quasi thesaurum
aliquē seruasse testat. Scri
psit nonnulla, q̄bus insigne
doctrinā ꝙ magnā bite san-
ctimoniam posteris manife
stā, ac testatā reliq̄t. Demū
post beata studia, ꝙ multos
pro ecclesia dei, ac gloria no-
minis chzistiani exhaustos
labozes, apd Cesaream Pale
stine pro fide Chzisti in ple
cutione Maximini impera-
tozis calend. Junij martyr-
io cozonatus est.

¶ Marcellinus et Petrus martyres. Lectio tertia.

UEmpozibus Diocle- die. 2.
tiani imperatozis Ro
me Petrus exozcista iussu
Sereni iudicis pro Chzisti
noīe in carcere cōiectꝰ: Pau
linā Artemij carceris custo-
dis filiā ab immundo spū li
berauit, ipsumque Artemiū
cū coniuge ꝙ filia, ac tota do
mo ꝙ pleris ꝙ vicinis, qui ad
miraculum conuenerāt, ad
Chzistū cōuertit, ꝙ hos oēs
Marcellinus pzesbyter ba-
ptizauit. Quo nūciato Se
renus Marcellinū, ꝙ Petrū

ad se pductos, multis minis ab incepto deterrere tẽtauit Cui cũ Marcellin⁹ chꝛistiana libertate ab ofa rẽderet, pugnis eum contulum lepa rat a Petro, nudũq; in carcerẽ testis vitreis pstratũ trudi iubet sine cibo, et sine lumine. Petrus itidẽ alio in loco arctissimis vinculis cõ stringitur. Sed diu cruciati cũ foꝛtiozes in dies atq; in Chꝛisti cõfessione cõstantio res inuenirẽtur, extra vꝛbẽ educti. iiij. no. Junij capite plexi martyꝛio cozonantur. Lucilla vero matrona chꝛistiana ipsoꝛũ cozpoꝛa vehiculo delata nocte in via Lauicana. iij. ab vꝛbe miliario sepeliuit. Barnabas apostolus. Oratio

DEus, qui nos Beati Barnabe apostoli tui meritis & intercessione letificas: concede pꝛopitius, vt quꝛ eius beneficia poscimus dono tue gratie consequamur: per. Lectio tertia.

IOsephus ꝯ cognominatus est Barnabas, natione Cypꝛius ad chꝛistiana dogma gẽtibus cũ Paulo pdicandũ in apostolatum extra duodecim assumptus est. Hic agrũ, quẽ habebat, vendidit, & attulit pꝛeciũ et posuit añ pedes apostoloꝝ. Qui cũ missus a Jerosolymitana ecclesia euãgelizãdi gratia Antiochiã peruenisset, vbi Grecoꝝ aliquot credidẽrãt: vidisset q; gratiam Dei, gaudens est, & hoꝛtabatur oẽs in pꝛoposito coꝛdis permanere in dño, quia erat vir bonus, & spũ sancto ac fide plenus, & apposita est multa turba in dño. Pꝛofectus inde Tarsum, vt quereret Saulũ, pduxit ipsũ Antiochiam, & annũ totũ cõuersati sunt ibi in ecclesia, et docuerunt turbã multã, ita vt cognominarẽtur pꝛimũ Antiochie discipuli chꝛistiani. Qui discipuli pꝛout quisq; habebat, pposuerũt in ministerũ mittere habitãtibus in Judea fratrib⁹. Quo & fecerũt, mittẽtes ad seniozes p manus Barnabe & Sauli Qui explero ministerio reuersi sunt a Jerosolymis assumpto Joãne, ꝙ cognominat⁹ est Marcus. Erãt añt in ecclesia ꝙ erat Antiochie, pphete & doctoꝛes, in qbus Barnabas & Saulus Ministrantibus añt illis domino & ieiunantibus dixit spiritus sanct⁹. Segregate mihi Saulum & Barnabã in opus ad qd̃ assũpsi eos. Tũc ieiunãtes & oꝛãtes, iponẽtesq; eis man⁹, dimiserunt illos. Et ipsi qdẽ missi a spũ sctõ abierũt Seleuciã, & inde Cypꝛum: mul

tas q̄ pterea vrbes, ac regiones cū magno pdicatiōis p fectu pagrarunt. Postremo Barnabas a Paulo discedēs ad Cyprum nauigauit assumpto Marco. Vbi circa septimum Neronis annum martyrij cozonam est adeptus tertio idus Junij.

¶ Antonius cōfessor. Le. iij

die. 13. ANtonius natiōe Hispan⁹ Ulyssipone natus, cū adoleuerēs adhuc esset canonicus regularis, audito martyrio quozundā monachozū ex ozdine sācti Frācisci ad Marochiū Mauritanie vrbē o ciozū, eundem ozdinē sancti Francisci pzofessus, a pzelatis obtēta copia, martyrij cupid⁹, Saracenis pdicaturus nauim ascendit, sed deo aliter ozdinante vi tēpestatis phibit⁹ est. Leterū, vt cōsanguineoz a amicozū impedimēta vitaret, in Italiā venit. Qui cū aliquādo iussu pōtificis Rome peregrinis multarū nationū pdicaret, varijs linguis locutus, a ab oibus intellectus esse tradit⁹. Itaq̄ sermonē ipsius dño signis confirmāte, quasdā hereses in Italia cōfutauit, factiōes diremit, a inimicos reconciliauit. Tandē plenus sancti tate a miraculis clarus Patauij mozit̄ idibus Junij, a in ecclesia nomine ipsius fabzicata egregio tumulo lepultus est, a a Gregozio nono statim in sanctozū cōfessozū consoztium relatus.

Marc⁹ a Marcellian⁹. L. iij

MArcus a Marcellian⁹ fratres Rome, Diocletiano impatoze p Chzisti fide in vincula conie cti sunt ab vzbis pfecto Chzomātio ad mozt̄q̄ dānati, nisi ante die. diē trigesimū ad cultū deoz redijssent. Ad quos cū Trāquillin⁹ pater, a mater Martia a pleriq̄ cognatozū venitarent vt ipsos ab incepto seducerēt, a beato Sebastiano cōfirmati in fide perstiterūt. Qui Sebastianus non solū hozū sanctozū parētes sed Chzomantiū quoq̄ ad Chzisti fidē cōuertit. Quā ob rem Chzomātius magistratu ab impatoze pziuat⁹, in exiliū missus est. Cui succedēs Fabianus Marcū, a Marcellianū deozū cultum aspernātes, pst diutinā carceris afflictionē, ad stipitē aligari, pedes q̄ clauis cōfigi iussit. Sed hunc cruciatum cum die ac nocte magno aio Cristū laudātes ptulissent latera transfixi lāceis, martyrij palmam sunt adepti. Quozū cozpora a Chzistianis ablata noctu in via Ardeatina ad .xiij. calend. Ju-

ḡ sepeliuntur.

Oratio

Deꝛesta ḡs oipotens dꝰ vt qui sanctoꝝ martyꝝ tuoꝝ Marci ⁊ Marcelliani natalitia colim⁹, a cunctis malis imminẽtib⁹ eoꝝ intercessionib⁹ liberemur. p

¶ Gervasius et Protasius martyres. Lectio tertia.

Gervasius et Protasiꝰ fratres patrẽ habuerũt Vitalẽ ꝯ Ravenne, ⁊ matrẽ Valeriã ꝯ Mediolani pro Christi fide martyriũ tulerũt. Parentũ igit̃ pietatẽ ⁊ fidẽ emulãtes post ipsoꝝ ꝺ̃m oꝺtẽ iuxta cõsiliũ euãgeli cũ oẽs suas facultates pauperibus distribuerũt ⁊ seruos quos habebãt libertate donarũt. Quibus rebus ⁊ singulari vite lãcitate cõmoti gẽtiliũ sacerdotes christiane religioni infesti, magnũ in ipsos odiũ atq; inimicã cõceperunt. Cũ ergo p id tẽpus Anastasius comes in bellũ ꝓficisceret hãc nefariam rationẽ ꝓtos fratres e medio tollẽdi sacerdotes inuenerunt, vt Astasio velut diuinit⁹ admoniti, ꝑsuaderẽt negatã ipsi esse decreto deoꝝ dictoꝝ, nisi Gervasiũ et Protasiũ ⁊ Christi fide desciscere, ipsis q; ꝺ̃is sacrificare cõpelleret. Quod cũ Astasius ab ipsis nec ꝓcib⁹ nec minis extoꝛqueri potuisset, eoꝺ̃ iubente Gerualiꝰ plũbatis tãdiu cesus est, donec spm̃ emisit. Protasius vero fustibus ꝓmiũ sic uissime verberatꝰ, postremo capite trũcatus est. Quoꝝ coꝛpoꝛa Philippus ꝯdã vir religiosus ac pius elã sustulit ⁊ in sua domo sepeliunt. Vbi cũm diu latuissent, ab Ambꝛosio epo Mediolanẽsi diuinit⁹ admonito inuenta sunt, ⁊ cũ magna populi veneratione in honestissimo ⁊ sacro loco reꝑsita Pallí sũt aũt Mediolani. xiij. ca. Jul.

¶ Aduertẽdum est singulis annis in indice supꝛapositoꝝ. 283. an in die sancti Joãnis vel intra eius octauam interponenda sit aliqua ex dominicis vagantibus.

¶ Natiuitas Joãnis bapt. ad vesp. Hymnus.

Vt queãt laxis resonare fibris mira gestoꝝ famuli tuoꝝ: Solue polluti labij reatum Sancte Joannes.

Nunci⁹ celso veniẽs olympo, te patri magnũ fore nasciturũ: Nomẽ ⁊ vite seriẽ gerẽde Oꝺine ꝓmit.

Ille ꝓmissi dubius superni, Perdidit ꝓpte modulos loq̃le, Sed reformasti genit⁹ pompte organa vocis.

Vꝺeris ostẽdo mediũ cubili Femineas rege thala-

mo manentē. Hinc parēs nati meritis uterq; abdita pā
Gloria patri, genitiq; (dit pli: Et tibi cōpar utriusq; semp̄ Spūs alme de⁹ unus oī Tempore secli. Amē Iū
Ioannes est nomen ei⁹ vinum & siceram non bibet, & multi in natiuitate ei⁹ gaudebunt.

Oratio.

DEus, q̄ presentē diē honorabilē nobis in beati Ioannis natiuitate fecisti, da populis tuis spūalium gratiā gaudiorū: & omnū fidelium mentes dirige in viam salutis eterne. per.
℣ Id matutinū mutatorium
di.24. Regē p̄cursoris dñm, venite adoremus, Hymnus.

ANtra deserti teneris sub annis Ciuū turmas fugiens petisti: Ne leui saltem maculare vitā Famine posses.

Dorebuit hirtū tegimen camelus Artulus sacris strophium bidentes: Cui latex haustum, sociata pastum: Mella locustis.

Ceteri tantū cecinere patū Corde p̄elago iubar aturi: Tu quidē mūdi sceptra relinquēs Indice p̄dis

Non fuit vasti spatiū per orbis Sanctior quisquā genitus Ioanne: Qui nefas secli meruit lauantem Tingere limphis.

Gloria, Antipho. Priusq; te formarē in utero noui te et antequam progrederetris sanctificaui te. Lectio tertia

ZAcharias sacerdos, vir iust⁹, et egregia in deū pietate, uxorē habuit Elizabet parē sibi & moribus et sanctitate, sterilem tamē Itaq; iā ambo senes in utrūq; cū magno filiorum delyderio degebāt Sed cum Zacharias tēpore Herodis Iudee regis templum ingressus ad sacrificādum incēsum apponeret, apparuit ei angelus ad dexterā altaris turbato⁹ & timēti ait. Ne timeas Zacharia q̄m exaudita est deprecatio tua, uxor Elisabeth pariet tibi filiū, et vocabis nomen eius Joannem. Nec solum vos, sed multi p̄terea ob ipsius ortū gaudebunt: erit enim magnus coram domino vinum & sicerā non bibet, & Spū sancto replebit in utero ipo matris suę, & multos filiorū Israel ad dñm cōuertet: et ipse p̄cedet illū. Rūdit Zacharias: Unde hoc sciam, qui senex sum, & uxorem habeo senē? Et angel⁹ ego (inq̄t) sum Gabziel, missus, vt hec tibi nuntiarē: et quia mihi nō credidisti, mutus eris donec, que nūciata fiant. Egressus igitur Za-

charias ad plebē extra templū expectātē, ⁊ mozā eius admirantē, loqui non potest: quo cognitū fuit ipsum visionē vidisse. Cum igitur peractis officij diebus in domū suā redijsset, cōcepit Elisabeth qō sexto post mēse idem angelus nūciauit Marie dicēs. Ecce Elisabeth cognata tua cōcepit filiū in senectute, Itaq; Elisabeth videns Mariā salutādi se, videndiq; gratia domū ipsius ingressam, exclamauit, Benedictus fructus vētris tui Et illud, Exultauit gaudio infans in vtero meo. Cum aūt peperisset, ⁊ octauo die de noīe nati cōsultaret: Zacharias interrogatus, cū loqui non posset, scripsit, Joānes est nomē eius. Et post hec vocē recepit, qua domino quotidie gratias agebat

℣ Ad laudes. Ah. Priusquā ab vtero vocauit me, de vētre matris mee recordatus est nois mei. ℣ Ad vespe. hym. Ut queāt laxis. Ah. Puer qui natus est nobis pluſq; propheta est. Hic est enim de quo saluator ait. Inter natos mulierum non surrexit maior Joanne Baptista.

℣ Die. 25. de octaua Sancti Joannis. Tertia lectio Sermo sancti Augustini episcopi.

Post illā sacrosanctum domini natalis diē nullius hominis natiuitatē legimus celebrari nisi solam Joannis Baptiste. In alijs sanctis et electis Dei nouimus illum diem coli quo illos post consummationem laborum, et deuictum triūphatumq; mundū, in perpetuas eternitates ꝓfens hec vita parturūt. In alijs consummata vltimi diei merita celebrantur in hoc etiam ꝓma die ipsa Joannis initia consecrantur. Pro hac ablq; dubio causa, quia per hunc dominus aduentum suum ne subito inſperatum homines non agnoscerent: voluit esse testatum. Joannes autem figura fuit veteris testamenti, ⁊ in se pertulit formam legis: et ideo prenuntiat saluatorem ventu rum: sicut lex gratiam ꝓcucurrit. Quod aūt nondū natus de secreto materni vteri ꝓphetauit: ⁊ expers lucis iam testis est veritatis: hoc est intelligendum: quod latens sub velamine litere et carne: et redemptorem mundo spiritu ꝓdicauit et nobis Dominum Deum nostrū quasi de quodam legis vtero ꝓclamauit. Ergo quia Judei errauerunt a ventre id est a lege

que Chzisto grauida erat, er rauerūt a vētre, locuti sunt falsa. Ideo hic venit in testi moniū vt testimonium perhiberet de lumine.

¶ Joannes & Paulus martyres duplex minus. Ofo.

di.26 QVesumus oipotens deus vt nos gemina ta letitia hodierne festiuita tis excipiat, q̄ de beatoꝝ Joannis & Pauli glozifica tione pzocedit, quos eadē fi des et pallio vere fecit esse germanos. p. Lectio. iii.

IOannes & paulus fra tres chzistiane religio nis colētissimi, domestici fue rūt Constātie filie cōstanti ni magni. Sed cū Julian⁹ apostata imperiū excepisset, fact⁹ certioz hos ex magnis facultatibus, quas illis Cō stantia reliquerat, paupes alere, occasionem captabat, eosdē spoliandi. Jubet igit̄ eos suis domesticis adscri bi, non dubitās illos condi tionē religionis gēa recusa turos: negātibus igit̄ illis eius se esse domesticos: aut comites, ḡa chzistiana pieta te defecisset spaciū decē die rū p̄scribit, quo vel impata facerēt & Jouī sacrificarent vel se certe mozti paratent. Ipsi vero accepta cōditione bonā partē suarū facultatū pauperibus p̄scripto tēpze distribuerūt. Decima die Cē rētianus prefectus pretozie cohoztis mill⁹, eos inuenie ozātes a quo ḋ statuissent rogati, cū se pzo vera religio ne mozti paratos esse respō dissent: ille post tertiam no ctis hozā in domo ipsozum, ne fieret tumult⁹, capite trū cauit, ac secreto sepeliuit, ru mozq̄ p vrbē ab interfecto ribus sparsus increbuit Jo annē & Paulū in exiliū fuis se missos. Sed res enūciata est a demonibus, q̄ corpoza quozundā obsidebāt. A q̄b⁹ demonibus cū Cerētiani fi lius vexaret, ductus ad mar tyrū sepulchzū liberatus est eoq̄ miraculo idē & pē ad fi dē Chzisti cōuersi sūt, & res tota patefacta. Passi sūt au tē Rome sexto calen. Julij.

¶ Die. 27. octa sci Joānis baptiste. Lectio. iii. ex sermone sancti Augustini episcopi. di.27

QVod dāt Joānes in carcere cōstitutus ad eccliā discipulos suos destinauit, lex ad euāgelia trās misit. Que lex iuxta typū Joānis: q̄si ignozātie clau so carcere: in obscuro & in occulto iacebat: iudaice cecita tis sensus intra literā tenebatur inclusus. De hoc dens tus euangelista ploquitur. Ille erat lucerna ardens et lucēs: adco p̄ spiritus sancti

igne succensa mundo ignorantie nocte possessio, lumē salutis ostēderet, & quasi in terdensissimas delictozū tenebras splendidissimū sustitie solem lucis sue radio pre monstraret & seipso dicens: Ego vox clamātis in deserto. Videamus in quo deserto, id est ingentium ppulo. Vacua enim timoze Dei pectora, & spū sancto arēta, deserto squalētis eremi cōparātur. Desertus eñ hic mūdus ab oī cultura fidei & timozis Dei, & peccatozū spinis obsitus squalebat tāq̄ ager incultus, & penit⁹ nulla bonozū operū fecundita tē obtulerat, nullū imbzem gratie spiritualis exceperat

¶ Die. 28. de octaua sancti Joā. bap. Lectio tertia. ex sermone sancti Augustini.

27.8. Mittitur beatus Joānes ā cum prophetica atq̄ apostolica pzedicatione annunciādo penitentiā āctē eudē cāpum pzolcinderet, fe cundaret, & excoleret diuini que verbi seminibus impleret: & ad maturā frugem id est ad regenerationis gēam pzepararet. Nā illud quāte glozie est, q̄ Zacharie sacerdoti seni, & Elizabeth sterili a Gabziele id est ab angelo illo pzenunciatur: a quo Marie dñi natiuitas nunciatur, et quasi ex aliquo similis dño pzemittitur filiꝰ sterilis ante filiū virginis, nelcio qō maius miraculū ipsa nouitate declarans. Insperata pzole sterilitas munerat: qa nouo partu erat ditāda virginitas. Pzemittitur ante Jesum Chzistū Joannes: quasi testamentū vetus ante nouum, vt dies diei eructet verbum, & sacramentozū obscura pzofundi tas euidentiozibus noue doctrine mysterijs reueletur.

¶ Petrus & Paulus apostoli du. mai. Ad vesperas. Hy.

Aurea luce, & decore cōleos Lux lucis oē pertudisti seculū: Decozans celos inclito martyzio Hac sacra die, que dat reis veniā.

Janitoz celi doctoz ozbis pariter Judices seculi, vera mundi lumina Per crucem alter: alter ense triūphās vite senatū laureati pslident.

Sit trinitati sempiterna gloria Honoz, potestas: atq̄ iubilatio. In vnitate cui manet imperium Ex tunc et modo per eterna secula. Amen. Ant. Tu es pastoz ouium pzinceps Apostolorū: tibi tradite sunt claues regni celozum. Oratio.

Deus, qui hodiernam diem: apostolozū tuorum Petri, et Pauli mar-

tyzio consecrasti: da ecclesie tue eozū in omnibus sequi pzeceptū: perquos religiōis sumpsit exordium. ℞ dñm.

¶ Et non fit cōmemoratio de sancto Joanne vsque ad vesperas cōmemorationis sancti Pauli. ¶ Ad matutinum Inuitatozium. De cōmuni Apostolorum Ista.

die. 29

Tues Petrus & sup hanc petrā edificabi ecclesiā meā & porte inferi non preualebūt aduersus eā. Lectio iii.

Petrus pzinceps apostolorū cui Chzistus ascēsurus ad patrē suum gregē pascendū .i. suam ecclesiam gubernandam ter commendauit, cum multa post Chzistū ascensum cum apostolis contulisset, que ad constituēdā & propagandam fidē pertinerent, ceteris per ozbem dispersis ad predicandum ipse sibi sedem Antiochiam elegit. Sed post episcopatū Antiochiensis ecclesie & predicationem dispersionis eorum, qui de circumcisione crediderant, in Ponto, Galatia, Cappadocia, Asia, & Withynia, secundo Claudij anno admonitus a spiritu sancto Romam migrauit ad cōuincendum Simonem magum: & veram fidem enunciandum: in eaq; vrbe, que caput ozbis erat, ecclesiam moderandum. Simonis et go dissectis tenebris, fraudibusq; conuictis, a Petro: lumen verbi dei Romam & Italiam eodē auctore multum illustrauerat, cū Paulus vinctus Romam deportatur secundo Neronis anno, postquam euangelium cum in Syria, Asia, tum pzecipue in Grecia & finitimis regionibus vsq; ad Illyricum pzedicasset. Cuius aduentu, & opera magna vere pietatis & fidei accessio facta est in vrbe Roma, & Italia occiduisq; regionibus. Sed vltimo Neronis anno seuiente in Chzistianos per secutione Petrus & Paulus capti, mozti traduntur eodem die, id est, tertio cal. Julij. Petrus enim cruci affixus est capite ad terram verso, quod sic fieri imperauit, asserens se indignū esse qui eodem modo quo suus dominus, crucifigeretur. Paulus vero capite trucatus, cuius corpus in via Ostiensi sepultum est, Petri vero in Vaticano.

¶ Ad laudes Antiphona. Quodcunq; ligaueris super terram: erit ligatum & in celis: & quodcunq; solueris super terram: erit solutum & in celis.

¶ Ad vesp. hy. Aurea luce.

bt̃u. Ast. Hodie Simon ꝙ ozãtes, imponentesq; eis
Petrus ascẽdit ceruis patri manus dimiserũt illos. Et
bulũ Halleluia. Hodie clari ipſi quidẽ missi a spũ sancto
ficatus regni gaudens mi abierũt Seleuciã ꝙ inde na
grauit ad Chr̃istum. Hodie uigauerũt Cyprũ, ꝙ quũ ve
Paulus apostolus lumen nissent Salaminã, predica
orbis terre inclinato capite bãt verbũ dei in synagogis
pro Chr̃isti nomine marty Judeozũ, Habebant aũt ꝙ
rio ozonatus est. Joannẽ in ministerio. Et
¶ Et nõ fit commemoratio quũ perãbulassent vniuer
de festo sequẽti quia velpe sam insulã vsq; ad Paphũ
hodierne sunt communes inuenerũt quendã virũ ma
vtriq; apostolorum. gũ pseudo prophetã Judeũ
¶ Commemoratio Pauli cui nomẽ erat Barieu, cũ pꝛ
dup. mi. Ad matutinũ Inui consule Sergio Paulo viro
tã. a hymnus de communi pꝛudẽte. Hic accersitis Bar
apostolozum Antiphona. naba ꝙ Paulo, delyderabat
audire v̊bũ dei. Resistebat
Qui operat⁹ est Petro in aũt illis Elymas ma.⁹, que
apostolatu: operat⁹ est ꝙ mi rẽs auertere pꝛocõsulẽ a fi
hi inter gẽtes: acognouerũt de. Saulus aũt qui ꝙ Pau
gratiã: que data est mihi a lus repletus spũ sctõ intuẽs
Chr̃isto domino. Lect. iii. in eum dixit, O plene omni
dolo ꝙ oi fallacia, fili diabo
Paulus extra numerũ. li, inimice oĩs iustitie, nõ de
xij. apostolus non ab sinis subuertere vias dñi re
hominibus: nec per hominẽ ctas. Et nũc ecce manꝰ dñi
sed per Jesum Chr̃istum ꝙ super te, ꝙ eris cecus, nõ vi
deũ patrem, qui fecit in ec dẽs solẽ vsq; ad tẽs. Et cõ
clesia Antiochie, vbi aderãt festim cecidit in eũ caligo ꝙ
prophetes doctores, ꝙ in his tenebre, ꝙ circuiens quere
Barnabas ꝙ Simon qui vo bat, q̃ sibi manũ daret. Quo
cabatur Niger, ꝙ Lucius Cy vi so pꝛocõsul credidit, ꝙ con
renensis, ꝙ Manahem, qui uersus est, profectus vero
erat Herodis Tetrarche col Paulus a Papho tũcto sibi
lactaneus, ministrãtibus il Barnaba multisq; vrbibus
lis domino, ꝙ ieiunantibus peragratis, cũ Jerosolymã
dixit spiritus sanctus, Se venisset Petrus Jacobusq;, ꝙ
gregate mihi Saulũ ꝙ Bar Joãnes videtes gratiã dei,
nabam in opus, ad quod as

sumpſi eos, Tũc ieiunãtes

que data erat ei dextras so-
cietatis dederunt ipsi & Bar
nabe, vt hi gentibus, ipsi, ve
ro circūcisis predicarēt euā
geliū. Unde digressus post
quā innumeros labores hau
sisset, multaq; pericula eua-
sisset, per varias mundi pla
gas Christianū dogma lon
ge lateq; propagando, anno
a Christi passione. xxxvij. q
fuit imperij Neronis. xiiij.
eodē die quo Petrus Ro-
me martyrio coronatus est:
sepultusq; in via Ostiensi,
vbi postea fuit illi magnifi-
cū templū erectū. Scripsit
autē nouē ad. vij. ecclesias
epistolas. Preterea ad disci
pulos suos Timotheū, Ti
tum & Philemonem. iiij. ad
Hebreos vnā, ocs simi nu-
mero. xiiij. ℂ Ad laudes. Ag
Bonum certamen certaui:
cursum consummaui: fidem
seruaui: ideo reposita est mi
hi corona iustitie. Oratio.

DEus: qui multitudi-
nē gentiū beati Pau
li apostoli predicatione do-
ctrinaliste: da nobis qs: vt cuius
natalitia colimus eius apō
te patrocinia sentiamus. p.

ℂ Ad vesperas. Hymnus.

DOctor egregie Paule
mozes istrue. Et mē
te polum nos transferre sa-
tage: Donec perfectū largia
tur plenius Euacuato qđ
ex parte gerimus.

Sit trinitati sempiterna
gloria, honor, potestas, atq;
iubilatio In vnitate cui ma
net imperiū, Ex nunc & mo-
do p eterna secula. Amē. In

Glorioſi principes terre q̄
modo in vita sua dilexerūt
se, ita & in morte non sunt se
parati. Oratio. DEus qui
hodiernā diē &c. vtsupra. Com
de pro cōmemoratio. oct. s.
Joannis baptiste. Antiph.
Elizabeth Zacharie magnū
virū genuit Joannē bapti-
stam, precursorem dñi. Ora
DEus qui presentem diem
&c. vtsupra in eius festo.

IVLIUS. die. 2

ℂ Octaua natiuitatis sācti
Joannis Baptiste dup. mi.
Ad matu. Inuit. & hymnus
vt in eius festo. Anti. Ple
ne virtute Elie, parare domi-
no plebē perfectam.

ℂ Lectio tertia scdm Lucā.

ELizabeth impletū est
tempus pariendi, & pe
perit filium. Et audierunt
vicini & cognati eius: quia
magnificauit dñs misericor
diam suam cum illa, et con-
gratulabant ei. Et reliqua.

ℂ Homelia scti Ambrosij epi.

PEperit ergo filiū E-
lizabeth & cōgratulabāt
vicini Habet sanctorū edi-
tio letitiā plurimorū quis

cõmune est bonũ. Justitia eñ cois est ẏtus. Et ideo in ortu iusti: futare vite insigne pzemittit: ⁊ gratia secuture ẏtutis: exultatiõe victozũ pzefigurate signatur. Pulchze aut tẽp⁹ quo fuit in utero pzopheta memozat ne Marie pfentia taceatur. Sed tps ille infantie, eo q pzesentia dñi mẽtis in utero robozatur: q infãtie impedimẽta nesciuit. Et ideo in euãgelio nihil sup eo legim⁹ nisi ortũ eius ⁊ ozaculũ: exultationẽ in utero: ⁊ vocem in deserto. Neq; eñ illã infãtie sensit etatẽ q supza naturã supza etatẽ i utero sit⁹ matris a mẽsura perfecte ce pit etatis plenitudinis Christi. Et rñdit mẽ ei⁹ ⁊ dixit. Nõ, sed vocabit Joannes. Et rñderũt ad illã. Nemo estin cognatione tua qui vocetur hoc noie. Innuebant ergo patri eius quem vellet vocari eum ⁊ accepit pugillarẽ ⁊ scripsit dicẽs. Joãnes est nomen eius. Et mirati sunt oẽs. Cõtinuo aũt soluta est lingua eius ⁊ apertum est os eius, Et loquebatur benedicẽs Deum. Mire sanctus euãgelista pretermittẽ dum nõ putauit q plurimi infantes patris noie Zachariã appellandũ putauere, vt aduertas matri non nomen alicuius displicuisse degeneris: sed id sancto instinctũ spũs qõ ab angelo ante Zacharie fuerat pnunciatũ. ℂ Ad laudes. Ant. Innuebãt patri ei⁹ quẽ vellet vocari eum: ⁊ scripsit: dicẽs, Joãnes est nomẽ eius. ℂ Notandũ qõ hodie in laudibus post ozationem sancti Joan. dicitur ozatio.

O deus q hodiernã diẽ ⁊c. p cõmemozatiõe apostolozũ, ⁊ fit⁹ faciendũ est infra octauã visitationis virginis in laudib⁹ ⁊ vesp. vsq; ad octauã ipsozũ apostolozũ, cũ hodie in vesp. ⁊ die crastina p totũ diẽ nõ fit cõme. de apost.

Visitatio Marie ẏginis ad Elisabeth du. ma. ad vesp. hym. Ave maris stella. ⁊c. Ant. Hodie Joãnes spiritu sancto repletus dñm, quem verbis laudare non potuit, corporis obsequio recognouit, beata Elisabeth: quam mater dñi visitauit: vt Joãnes in utero suo spũs sancti ficationis accipiẽs pzecursoris officiũ inchoaret. Oẽõ.

Omnipotens sempiterne deus, qui ex abundãtia charitatis beatã Mariam tuo filio fecundatã ad salutationem Elizabeth in spiraste: pzesta quesumus: vt per eius visitationem donis celestibus repleamur: et ab omnibus aduersitatib⁹

eruamur. Per eundem.

die.2. Ad matutinū iuxta ritū. Uisitationem virginis Marie celebremus: Christum eius filiū adoremus dominum.

Hymnus.

O gloriosa dña. Jñ. Repletus spiritu scō Joānes nondū semsum sentiēs virginis matris plēū aduētū.

Lectio tertia ex capitulo primo Luce.

Surgens autem Maria in diebus illis, abiit in mōtana cum festinatione in ciuitatē Juda, & intrauit in domū Zacharie, & salutauit Elisabeth Et factū est, vt audiuit salutationē Marie Elizabeth, exultauit infans in vtero eius, & repleta est spiritu scō Elizabeth, & exclamauit voce magna, & dixit, Benedicta tu inter mulieres & benedict9 fruct9 vētris tui. Et vnde hoc mihi vt veniat mater dñi mei ad me. Ecce enī vt facta est vox salutatiōis tue in auribus meis, exultauit in gaudio infans in vtero meo & beata que credidisti: quoniā perficientur ea que dicta sunt tibi a domino.

Ad laudes Jñ. Adueniente que Christum gestabat in vtero Joannes exiliens in occursum eius gestiuit erumpere.

Ad vesp. hymnus. Aue maris stella. Jn. Beata stirps que preturlozē dominū sento ingzauelcēte cōcepit, beatioz virgo: que deū atq; hominē genuit. Atrauq; miraculū sentit: mysteriū recognoscit Sed Elizabeth suū vertit in preconia vtilitatis: Maria vtrunque refert in gloziam conditozis.

Die.iij. de octaua vnitatis Lectio.iij. ex homelia sancti Ambrosij episcopi. die.3.

Quotiēscūq; ergo superioz venit ad inferiozē, vt inferioz adiuuetur Maria ad Elizabeth, Christus ad Joannē Denicq; etiā postea vt sanctificaret baptismū Joannis: dñs venit ad baptismum, Cito quoq; in aduētu marie: p sentie dñice beneficia declarant. Simul aūt vt audiuit salutationē Marie Elisabeth, exultauit infans in vtero eius, & repleta est spū scō Elisabeth, & exclamauit voce magna: & dixit ad Mariā: Bñdicta tu inter mulieres & bñdict9 fructus vētris tui. Vide distinctionē: singulozūq; verboz9 propzietates. Nocē pzioz audiuit Elisabeth, sed Joannes pzioz gratiā sensit Illa nature ozdinē audiuit iste exultauit ratione mysterij. Illa Marie, iste dñi sensit

aduentū, femina mulieris: ⁊ pign⁹ pignozis. Iste gratiā loquūt: illi intus operāt, pi etatisq; mysteriū maternis adoziūtur pfectibus duplicq; miraculo pzophetant matres spū parvuloz. Exultauit infans in vtero, mater repleta est. Nō prius mater repleta quā filius sed cū filius repletus esset spū sancto: repleuit, ⁊ matrē. Exultauit Joannes, exultauit ⁊ Marie spiritus: exultante Joāne repletur Elizabeth. Mariam tamen non repleti spiritu, sed spiritum eius exultare cognouimus.

¶ Die. iiij. de octauauisitationis Lec. iiij. ex eadē homel.

Incōprehensibilis est incōprehensibiliter operabatur in matre ⁊ illa post conceptū repletur, ista ante cōceptū. Benedicta tu inter mulieres ⁊ būdictus fructus vētris tui: ⁊ vñ hoc mihi vt veniat mater domini mei ad me? Nouit sermo nē suū spūs sctūs: nec vnq; obliuiscitur, ⁊ pzophetie nō solū rerū cōplētur miracula: sed etiā pzopietate verboz, quis est iste fructus vētris nisi ille de quo dictū est Ecce hereditas domini filij merces fructus vētris. Hec hereditas domini filij sunt, qui merces sunt fructus illi

us qui de Marie vētre pcessit. Ipse fruct⁹ vētris est flos radicis, de quo bene pphetauit Esaias dicēs. Exiet virga de radice Jesse, ⁊ flos de radice ei⁹ ascedet. Radix. nē familia Judeoz: vga Maria, flos Marie Xps: qui veluti bone arboris fruct⁹ nostre vtutis pcessu: nūc floret: nūc fructificat in nobis nūc redituus corpis resurrectione reparatur. Et vnde hoc mihi: vt veniat mater dñi mei ad me? Non quasi ignorās dicit. Scit em esse spūs sctī grām ⁊ operationē vt mē pphete a mē Domini ad pfectū sui pignoris saluet sed quasi hoc, nō humani meriti: sed diuine gratie munus esse cognoscat.

¶ Die. v. de oct. Visitatiōis ex eadē homelia. Lectio. iij. die. 5.

Qm vlitata hec officia feminaꝝ sūt: vt veniat mē Dñi mei ad me. Miraculū sentio cognosco mysteriū: mē Dñi verbo fetat: Deo plena est. Ecce em vt facta ē vox salutatiōis tue in auribꝰ meis, exultauit i gaudio infans in vtero meo, ⁊ beata que credidisti. Videor nō dubitasse Mariā sed credidisse, ⁊ ideo fructū fidei secutā. Beata (inquit) que credidisti. Sed ⁊ vos beati q̄ audiuistis ⁊ credidistis q̄cūq;

ẽm credideritaĩa: ⁊ concepit ⁊ generat dei verbũ ⁊ opera eius agnoscit. Sit in singulis Marie aĩa vt magnificet dñm. Sit in singulis Marie spũs, vt exultet in dño. Si scõm carnẽ vna mater ẽ Christi scõm fidem tñ oĩm fructus est Christus Jesus Dis. n. aĩa accepit dei vbũ: si tñ imaculata et immunis a vitijs, ⁊ intemerato pudore eiº castimoniã custodiuit ¶ Hodie vespe. dñr de octa, apostolo. Et non fit cõmemoratio de vilitatiõe in his vespe. nec die tractina Hym. de communi apostolozũ. Ad Petrus apostolus: ⁊ Paulus doctor gentiũ ipsi vos docuerũt legẽ tuã dñe. Oẽo.

DEus cuiº dextera beatum Petrum ambulantem in fluctibus ne mergeretur erexit: ⁊ coapostolũ eius Paulum tertio naufragantem de profundo pelagi liberauit: exaudi nos propitius ⁊ concede: vt ambo, rũ meritis: eternitatis gloriam consequamur. Qui vivis et regnas. ꝛc.

¶ Octaua apostolozum Petri ⁊ Pauli duo. Hodie oĩa dñr de cõmu. apostolozum preter. iij. lectio. ⁊ ozatiõe. Tertia lect. ser. s. Leo. ꝓlxy

Die. 6

OMnium quidem sanctozum solennitatum dilectissimi totus mundus est particeps, et vnius fidei pietas exigit: vt quicquid pro salute vniuersozum festum recolitur, cõmunibus vtique gaudijs celebretur. Meruntamen hodierna festiuitas preter illam reuerentiam quam toto terrarum orbe promeruit: speciali et propria nostre vrbis exultatione veneranda est, vt vbi precipuozum Apostolozum gloificatus est exitus: ibi in die martyrij eozum sit letitie principatus. Isti enim sunt viri per quos tibi euãgeliũ Christi Roma resplendiuit, et que eras magistra errozis, discipula facta es veritatis. Isti sunt sancti patres tui veri ꝙ pastozes: qui te regnis celestibus inserendã: multo melius multoq; felicius condiderunt: quam illi quozũ studio prima menium tuozum fundamenta locata sunt e quibus is qui tibi nomen dedit fraterna te cede tedauit. Isti sunt effi qui te in hanc gloziam prouexerunt: vt sis gens sancta: ppulus electus: ciuitas sacerdotalis et regia per sacram beati Petri sedem caput totius orbis effecta: latius presidens religione diuina: quam dominatione terrena. Quamuis enim

multis aucta victorijs ius imperij tui terra mariq; distenditur: minus tamen est quot tibi bellicus labor subdidit: p̄ q̄ pax Christiana subiecit. Oratio. Deus cuius dextera. ꝛc. vt supra.

Die septimo de octaua visitationis Lectio tertia.

Beatissima ego dei genitrix Maria a suis p̄ morijs dño cōsecrata, propter b̄ficia eius inaudita exhibita pplo inuocāti: oēs i necessitate cōstituti ad eā cōfugiūt, tā p̄ ad singulare remediū: vbi humanū subsidiū nō sufficit recūrit. Disponit nāq; oia inferiora sua sapiētia: prouidētia q̄ industria propōllata. Ipsa. n. ex abundātia gr̄e sibi date est cura curaꝝ cū sit visitatrix, nutrix, genitrixq; bonoꝝ. Gaudet aūt de⁹ q̄ letat p scīa q̄ regine celi cūcta debite sunt subiecta. Vbi enī est gubernatrix p̄uida celice q̄ terrene ptātis? In Maria. Vbi mat mie q̄ ipetratrix venie? In Maria. Vbi mediatrix ad deū pro crimine? In Maria. Vbi reparatrix sperāde gr̄e? In Maria. Vbi mr̄ militātis ecclesie? In Maria. Vbi aduocata scīi? In Maria. Ipsa sidē est aduocata mūdi: patrona peculij, visitatio periculi, spes salutis populi christiani. Ipsa miseroꝝ miseratio afflictoꝝ releuatio: desolatorū cōsolatio, peccatorū visitatio: discordantium reintegratio cū triūpho.

Die. viij. de oct. visi. xp̄i. ij Sermo venerab Bede p̄sbi.

Beata dei genitrix Virgo semp Maria, temp̄lū Dñi: sacrariū spūs scti, cū ab angelo salutata fuisset, seq; ple grauidā cognoscēret: confestim in montana perrexit: portauit quo portabat. Et aperte post visionem angeli btā dei genitrix in montana subijt: que gustata suauitate supnorū ciuiū: humilitatis se gressib⁹ ad alta virtutū transtulit. Intrat ergo domū zacharie, atq; Elizabeth quā seruū ac p̄cursorē dñi paritura nouerat: salutat: nō quasi dubia de oraculo q̄ acceperat, sed gratulatura de dono quod conseruā accepisse didicerat. Nō vt vbū angeli mulieris attestatiōe probaret, sed vt mulieri prouecte etatis virginū iuuēcula mysteriū sedula impēderet Ut aūt audiuit salutationem Marie Elisabeth, exultauit infans i vtero ei⁹, q̄ repleta est spū scto Elisabeth.

die. 8.

Aptēte os tuū ad salutādū
tā Maria, repleta est mox
spū sctō elisabeth: replet⁹ est
& Joānes atq; vno eodēq;
spū ambo edocti. Illa salu-
tātē que esset agnouit, & vt
matrē dñi sui debita cū bñ
dictiōe venerata est. Iste ip
sum esse dñm: & vtero vir-
ginis pztaretur intellexit.

¶ Hodie in vesperis dicitur
Ii. assignata ad ymas vel.
¶ Octau. visitationis duplex.
Vert. Lectio ex eodē sermo.

die.9 Repleta ē ergo spū sctō
Elizabeth: & exclama
uit voce magna. Recte voce
magna exclamauit: qa ma-
gna dei cognouit dona. Et
recte voce magna quia illū
quē vbiq; plenē nouerat,
etiam adesse sentiebat Ma-
gna etenim voce: nō tā cla-
mosa ꝙ deuota intelligen-
dū est: Neq; n. modice vo-
cis deuotiōis dñm laudare
valebat, & spū sctō plena fla
grabat, que et illū in vtero
gestabat: quo in natis mu-
lierū, nemo maioz est. Sum
etenim aduenisse gaudebat: q
cōceptus ex carne vginis: fi
lius altissimi vocarē & esset
Exclamauit aūt & dixit. Be
nedicta tu inter mulieres et
bñdictus fructꝰ vētris tui.
Non solū benedicta inter
mulieres sed inter mulie-
res bñdictas maiozi bene-
dictione specialiter insignis
Bñdictus fructus ventris
tui. Me ipse generali moze
bñdictus sctōzum, sed sicut
apostolus ait. Quozum pa
tres ex q̄bus Christus secū
dum carnē: qui est sup om-
nia deus benedictus in scla.

¶ Septē fratres mar. L. in. die.10

Crescente rabie psecu-
tiōis in Christianos
septē fratres Rome sub An
tonino Pio martyzio cozo-
nati sunt. Cū esset delatum
fuisset ad Cesarez ab his de
os blasphemari Christi fi-
dem palā cōfitentibus, da-
tū est negotium Publio pze
fecto, vt eozum causam iu-
dicaret. Qui pzimo blādis.
verbis deinde terroribus ac
minis instat, vt abnegato
Christo dijs sacrificarent.
Felicitas aūt eozum mater
cōstātia pluscꝙ virili fi chri-
stum, inquit, o iudex nol-
ses eius q̄ magnitudinē in-
telligeres ac diuinitatē, desi
steres haud dubie pios ho-
mines a religione ipsius o-
ratione impia subducere.
Mutesci Christianis male-
dicit, deo maledicit in cozdi
bus eozū habitanti. Et ad
filios cōuersa, ipsos vt neq;
cruciatus phozrescāt, neq;
moztē pzopter fidē in Chri
stū recusent, adhoztat. Igi
tur iratus iudex, ad filiosq;

contiersus, cum videret eos in fide imobiles pmanere, nec promissis nec minis a sentētia revocari, in carcerē eos trudit & Cesari rei ozdinē exponit. Illic xo omnes mozti tradit. Pzim⁹ igitur eozū Ianuari⁹ plūbatis cesus expirauit. Felix demū, et Philippus fustib⁹ necantur. Siluanus pzecipitio. Alexander cū aliis duobus capite trūcant. vi. idus Iulij. Mater item quarto post mense gladio percussa martyrū palmā adepta est. Quā Gregozius octies martyrē appellat. Passa est enī septies in septem filijs, & demum in cozpoze pzopzio.

C Pius papa octauus. L. iij

PIus natione Italus patria Aquileiensis imperatoze, Marco Antonino vero pōtifex factus est. Hic penā statuit ijs q negligēter Christi cozpus aut sanguinem attrectarent. Penitentiam (inquiens) agant. xl. diebus quoꝝ negligentia in terrā aliquid deciderit, si super altare ttibus diebus si sup linteū quatuoz, si in aliud linteum nouē diebus Vbicunq; ceciderit, si recipi pōt, lambat. Sin aliter aut lauetur, aut radatur, lotum et rasum aut comburatur, aut in sacrarium repnatur Demum vbi ex ozdinationibus quinq; mense Decembzi habitis presbyteros xix. diaconos. xxi. episcopos. x. creasset, mozitur et in Vaticano sepelitur. v. idus Julij, cum sedisset annos. xi. menses. iiij. dies. iij

C Anacletus papa martyr

Lectio tertia. die. 13.

HAclet⁹ papa natiōe Grecus patria Athenien sis. Traiani tempzib⁹ Clementi suffectus, vt honestis institutis homines ecclesiasticos fozmaret lege vetuit, ne episcop⁹ a paucio tibus quā a tribus episcopis initiaretur, Je vt clerici publice, non pziuatim ad sacros ozdines alcisceretur. Omnibus quoq; fidelibus pzecepit, vt peracta consecratione cōmunicarent, recusantes autē ab ecclesijs eijcerētur. Hic etiam loca, vbi seozsum martyzes sepelirentur dsignauit, Per id tempus mirum in modum augescēte re Christiana, Traian⁹ metuens ne quid detrimenti imperium Romanū inde caperet, tertiā persecutionē in Christianos concesit. Mua cū permulti alij, tū in pzimis ipse Anacletus martyzio cozonatur. iij. idus. Julij. Sedit autē annos. ix. menses. ij. dies. x.

¶ Pzocessus, ⁊ Martinianus. Tertialectio.

QVo tpe Rome Petrus ⁊ Paulus i vinculis in Carpeio mõte tñbant duo ex custodib⁹ Pzocessus, ⁊ Martinianus apostoloꝝ ẋbis ⁊ miraculis cũ alijs quadzaginta nouẽ ad fidem Chzisti conuersi sunt ⁊ fonte diuinitus ex quodã saxo, in ipso carcere manante baptizati. A quibus apostoli relarati, abire si vellẽt ex carcere pmissi sunt. Mõ vbi nuntiatũ est Paulino militũ pzefecto, Pzocessum ⁊ Martinianũ ad se accersitos verbis grauissimis ob acceptã religionẽ castigat, ⁊ ab ea cunctis rationibus reuocare conatur. Sed cũ nihil pzoficeret, indignatus se ab eisdẽ cõtẽni, iubet ipsoꝝ oza saxo vehemẽter contundi, dẽtesq; cõminut. Deinde cũ Jouẽ adozare iussi, constãter renuissent, in eculeo suspẽsi, fustibus seuissime cedunt admotis flãmis aduruntur, vnã vocẽ emittẽtes. Sit nomẽ dñi bñdictũ. Vehemẽter igitur cruciati, ⁊ in Chzisti fide persistẽtes, in eundẽ carcerẽ detrudũt ⁊ paucis post diebus extra vzbẽ educti in via Aurelia capite truncant. Quozum cozpoza Lucina in pzedio suo. vi. nõñ. Julij sepeliuit.

¶ Bonauentura Cardinalis confessor. Lectio tertia.

Anctꝰ Bonauentura natiõe Tuscus in oppido Balneo regio nobili genere natus, anno sue etatis circiter vigesimo sctõ religionẽ beati Fꝛãcisci suscepit. Et studio literaꝝ vbiq; tus Alexãdzo de Ales pceptoze tm̃ pfecit, vt septimo suscepte religiõis anno in Gymnasio Parisiensi publice libzũ sententiarũ interpretareꝝ, vir summe mãsuetudinis, ac sanctitatis. Anno vero tertio decimo quã suscepꝛat religionẽ, creatꝰ est totiꝰ ozdinis minister generalis, qõ munus sapienꝫ administrando, summã est laudẽ cõsecutus, nõ solũ doctrine ⁊ sctimonie, sed etiam ingenij ⁊ dexteritatis. Quã fama ductus Gzegozius papa. xi Cardinalẽ ipsum ⁊ ipsum Albanensem creauit. Multa hic opera vo ctissime cõscripsit que longũ esset recensere, in pzimisq; eruditissima cõmentaria i quatuoꝛ libzos sententiaꝝ. Obiit autẽ Lugduni. iij. idꝰ Julij, claruitq; miraculis. Quam ob rẽ a Systo papa quarto anno Dñi Millesimo quadzigentesimo octuagesimo scõo inẽ sanctos est relatus

di. 14.

die. 15

¶ Symphorosa cum septem filijs mart. Lectio tertia.

Vxore Symphorosa matrona sanctissima uxor fuit Getuli martyris, ex quo septē filios ad martyriū uidelicet procreauit. Crescētiū, Julianū, Nemesiū, Primitiuū, Justinum, Stacteū: Eugeniū, cū quibus in psecutione Adriani capta est propt̄ christiane fidei professionē, oēs q̄ multis affecti supplicijs, vt a uera pietate discederent. In q̄ cum īmobiles pmansissent Symphorosa in preterfluēte fluuiū saxo ad collū appenso, precipitata est, a interempta: Eiusq̄ corp⁹ ab Eugenio ipsius fratre sepultura dat̄. Postridie uero qui fuit .xv. calē. Augusti septē fratres singulis stipitibus alligati sunt. Et Crescēs p guttur ferro trāsfixus. Julianus p pectus. Nemesius p cor, Primitinus p umbilicū, Justinus mēbratim dissectus est. Stacteus multis lāceris cōfixus. Eugeni⁹ a pectore in partes inferiores scissus. Iplorū aūt corpora in fossam quandā profundā delecta sunt in uia Tyburtina milliario nono.

¶ Praxedis Vgo. Lectio .q

PRaxedis virgo venerabilis Pudētis Romani filia amissis parentibus tāta cura & cōstantia Christianorū cōmoditatib⁹ inseruiebat, vt multos scilicet paupū suis opibus aleret, aliorū necessitatib⁹ quoad poterat prouideret. Exorta uo Christianorū sub Marco Antonino imperatore persecutione. exestuās ūgo beata nō destitit fideles oī ratione fouere. Itaq; alios domi occultabat alijs necessaria submittebat, alios ad fidei cōstātiā hortabat Martyrū corpora mira solicitudine collecta sepeliebat. Tāta igitur Christianorū strage cū sine summo dolore ferre nō posset, precata deū vt se tātis e malis eriperet exaudita est. Et egregie sue pietatis atq; laborū premia perceptura. migrauit ad Dñm duodecimo calēd. Augusti. Cuius corp⁹ Pastor presbyter iuxta patrē & sororē Potētianā, in cemeterio Priscille via Salaria sepeliuit.

¶ Maria Magdalene dupl. minus: Ad vesperas. Hym.

NArdi Maria pistici Sumpsit libras mox optimi, Unxit beatos Dei, Pedes rigādo lachrymis. Honor, decor, imperiū. Sit trinitati vnice, Patri, nato: paracleto, Per infinita secula. Amen. Ihs.

Maria vnxit pedes Jesu: & extersit capillis suis: & domus impleta est ex odore vnguenti. Matth.

BEate Marie Magdalene quesumus domine suffragijs adiuuemur, cuius precibus exoratus: quatriduanū fratrē viuū ab inferis reluscitasti: q̄ vi. dī.22

¶ Ad matutinū inuitatori. Hodie mus deū nēm in cōfessione beate Marie Magdalene. Hym. Nardi. Iesu. añ. O gnatū mūdi contempsit propter amorē dñi mei Jesu Christi. ¶ Tertia lectio.

EX mulieribus q̄ Christū egregia pietate colluisse in historia euangelica referunt Maria Magdalena i primis celebrat, de qua tñ nō parua est doctissimorū grauissimorū virorū cōtrouersia. Quibusdam res aliquas gestas, de q̄bus est in euāgelio, ad vnā mulierem referentibus, alijs ad plures. Uteumq̄ sit traditum est a maioribꝰ Mariā Magdalenā Lazari Martheq̄ sororem cum ipsis e Maximino alijsq̄ sanctis hominibꝰ post Christi ascēsionem, nauim qua sine velis & remis fuerant a Judeis, vt naufragio perirēt, impositi, ope diuina Massiliā tādem applicuisse, eādēq̄ vtilissimā Massilienſibus & vicinis populis euangeliū edocuisse, et plerisq̄ ad fidē Christi conuersis in pretiū monte Sancti Maximini, ibiq̄ sobriā vitā multos annos transegisse, in frequēti tñ angelorū cōsuetudine a q̄bus sā mozitura i ecclesiā vrbis Aquensis cuius erat eps sanctus Maximinus, deportata fuerit vbi accepta eucharistia migrauerit ad dñm. xi. calend. Augusti multis editis miracūlis, q̄ lōgū esset recēlere. ¶ Ad laudes Añā. Ista est speciosa inter filias Jerusalem. ¶ Ad vespe. Hymnus. Nardi. vtlu. Añ. Maria optimā ptē elegit; q̄ nō auferet ab ea. ¶ Jacobus Apostolus duplex maius. Oco. dī.23

OSto dñe plebi tue sācti ficatorē & custos: vt apostoli tui Jacobi munita presidijs: & cōuersatiōe tibi placeat: & secura mēte deseruiat, per. ¶ Lectio tertia.

JAcobus apls Zebedei filius natiōe Galileus inter ꝑmos aplos a christo vocat' fuit cū Joāne fratre sui relictis retibus q̄ tunc forte reficiebāt, & ꝑre Zebedeo ipm Jesū secuti sūt. Hic est vnus ex tribus apostolis dilectissimis, q̄s xp̄s tesles esse voluit sue trāsfigurationis. Et quos solos seq̄

se ꝓmisit domū ingressus Iairi archisynagogi, ad filiā ipsius a morte reuocādā. Hūc ꝙ Joānē fratrē tā dilectos esse Christo cognouit, vt nō dubitauerit abipso petere vt quū esset in suo regno alter a dextris collocaret, alterū a sinistris. Hic igitur Jacob⁹ post Christi ascēsum, quū si dē ipsius ꝙ Judeā, ꝙ Samariā mirabiliter ꝓdicādo ꝓpagasset: plurimosq; ꝙ i his Hermogenē hereticū ad verū dei cultum conuertisset. Hispaniā adijsse, atq; ibi euangeliū ꝓdicasse autor est Josias. Unde Jerosolymā reuersus ab Herode gladio percussus, primus apostolo rū martyrio coronatus est. Mur dū ad suppliciū duceret, oblatū paralyticum in via sanauit: eoq; miraculo Josiam, ꝙ se vinctū ad Herodem traxerat, conuertit, ꝙ martyrij participem effecit. Postea vero ipsius Apostoli corpus Compostellam translatū est. ¶Anna mē Vginis dup. mi. Oratio

DEus, qui ex ventre Anne tantā gratiā donare dignatus es, vt beatissimā matrē tuā i gloriosū vterū ꝓpitiationis abundantiā vt quarum memoriam pio amore complectimur: earum precibus ad celestem Jerusalem peruenire valeam⁹: qui vi.

¶ Innuta. hym. ꝙ Jn. dicūt de cōmuni vnius sancte nec Vginis: nec martyris. L iij.

HAnna virginis dei genitricis mater Gazari filia ex tribu Juda i Bethlehem oppido Judee nata, Joachimi fuit vxor, ꝙ ipse ex eadē tribu Galileus erat ex Nazareth, ambo ex stirpe regia sanctoꝝq; patrū, ipsi sancti atq; iusti: vt decebat parentes futuros virginis, que Christū erat ꝓgenitura. Sed quāquā in charitate maritali sanctissime degerēt, diu tū optatissima ꝓles caruerunt. Donec post annum vigesimū, conceptu et ortu sacratissime Vginis Marie felicissimo, sterilitatis macula deleta, compotes facti sunt longissimi desyderij. Migrauit autē ad dominum septimo calend. Augusti, cuius corpus conditum est in Bethlehem in paterna sepultura.

Martha virgo. Lectio. iij.

MArtha Christi hospita Marie et Lazari di. 29.
sozor, post Christi ascensum ad Patrem a Judeis in persecutione Christia-

nozū cum fratre ꝙ sozore, et Marcilla pdiſſequa.ꝙ item Maximino a ꝙ tota domus fuerat baptizata,cōprehendiť, Et hi oēs cū alijs compluribus chriſtianis in naui quadā imponūtur. Que nauis velis , remis clauoꝙ ſpoliata, mari cōmittiť, vt oēs ſancti naufragio perirent, Ceterū deo gubernante Maſſiliā incolumis applicuit. Quo miraculo ꝙ dicto cū ſanctoꝝ pdicatiōe Maſſilienſes primū,deinde vicini populi ad fidē Chriſti cōuerſi ſunt. Martha igiť cū Maſſilie oīm i ſe aīos ppť eximiā ſanctitatē conuertiſſet,cū multis honeſtiſſimis mulieribus in monaſterio, qđ ipſa curauit edificandū ſanctiſſime vixit,moztemqꝫ obijt multo ante a ſe pzecognitā,ꝙ miraculis illuſtratā. iiij. kal. Auguſti. Oratio.

OMnipotēs clemētiſſime deus: cuius filius in ede beate Marthe hoſpitari dignatus eſt, da qs vt eius meritis ꝙ illū placide ſuſcepit,in ede poloꝝ miſericorditer hoſpitari valeamus:per eundem:ꝛc.

¶ Nemellus ꝙ Lucilla martyzes. Lectio tertia.

die.31

VAleriano, ꝙ Gallieno impatozibus Nemellus tribunus militū,ꝙ Lucilla eius filia Rome a ſancto Stephano papa ad fidē Chriſti cōuerſi, ꝙ baptizati ſunt Nemelius vero paulo poſt ab eodē diaconus ordinatus mira pietate chriſtiā eiuſqꝫ fidē colebat. Is cū aliquādo Maximus, ꝙ Valerian⁹ cōſules via Appia,qua ipſe trāſibat in tēplo Martis ſacrificarent,ſacrificium abominat⁹ deū ozare cepit, vt vanitatē ſuperſtitionis illozū alijq ſigno declararet, ſtatimqꝫ Maximus a demone ozrepit⁹ exclamare cepit. Se vehemēter a Nemello tozqueri. Egreſſi vero miniſtri, cū eum ozantē offendiſſent, varijs contumelijs affectū in tēplū pertraxere: ad cuius pzeſentiam ſtatim Maximus expirauit. Cūc Valerianus,ꝙ rem magicis artib⁹ patratā putabat, ita pereitus, Nemellū innumeris ſupplicijs toztū cū Lucilla filia in carcerē trudit. Poſt tertiū vo diē eductī, Lucilla primū via Appia ad tēplū martis,vbi Maxim⁹ interierat,ſpectāte patre de collaķ. Deinde Nemellus inter viā Appiā,ꝙ Latinam itidē capite plex⁹ martyzio cozonať. viij. kalēd. Auguſti. Quoꝝ cozpora idem ſcūs Stephan⁹ papa via Latina nō lōge ab vrbe ſepeliuit.

AVGVSTVS.

Almucula. s. Petri dup. mi. Ad vesperas. Hymnus.

PEtrus beat⁹ catenarū vlaçios Christo iubente rupit mirabiliter: Custos duilis, ꝫ doctor ecclesie, Pastorꝫ gregis: cōseruator ouiū Arcet lupor truculētā rabiē. Glia deo ꝑ imēsa secula: Sit tibi nate decus et ipetrū, Honor, potestas: tanꝫ spiritui. Sit trinitati salus idiuidua, Per infinita seculor scia. Amē. Añ. Herodes rex apposuit vt apprehē deret Petrū, quem misit in carcere volēs post pascha ꝑducere eum populo. Oro.

DEus q beatū Petrū apostolū a vinculis absolutū illesum abire fecisti, nostrorū; ꝫs absolue vinculā peccatorū ꝫ oīa mala a nobis ꝓpitiatus exclude: ꝑ. ℣ Ad matut. inuit. Regē apostolorū; ℟. Hym. vitu. In vesp. Añ. Petrus qui dem seruabatur in carcere, ꝫ oratio fiebat sine intermissione ab ecclesia ad deū ꝓ eo. ℣ Lectio tertia.

QUm Herodes occidisset Jacobū fratrē Johannis animaduertēs id esse gratū Judeis, apprehendit quoꝫ Petrū. Erāt aūt, vt est in actis apostolorū, dies azymorū tradiditq; quatuor quaternionib⁹ militū ad custodiēdū, volēs post pascha ꝑducere eū pplo. Et Petrus quidē seruabat i carcere. Oratio aūt fiebat sine intermissione ab ecclesia ad deū ꝑ eo. Cū aūt ꝓducturus eū esset Herodes, in ipsa nocte erat Petrus dormiēs inter duos milites, vinctus catenis duabus; ꝫ custodes aūs ostiū custodiebāt carcerem. Et ecce angel⁹ dñi astitit et lumē refulsit in habitaculo, percussoq; latere Petri, excitauit eū, dicēs: Surge velociter. Et cecidērunt catene de manibus ei⁹. Et dixit angelus ad eū: Precingere ꝫ calcea te caligas tuas. Et fecit sic dicit illi: Circūda tibi vestimētū tuū, ꝫ sequere me. Et exiēs sequebat eū, ꝫ nesciebat ꝙa verū est, qđ fiebat ꝑ angelū, sed existimabat se visum videre. Trāseuntes aūt ꝑmā ꝫ secūdā custodiā venerūt ad portā ferream que ducit ad ciuitatem que vltro aperta est eis. Et exeuntes ꝓcesserūt vicū vnū ꝫ cōtinuo discessit angel⁹ ab eo. Et Petrus ad se reuersus dixit: Nūc scio vere qđ misit dñs angelū suū ꝫ eripuit me de manu Herodis, ꝫ de oi expectatione plebis Judeorū. Cōsiderāsq; venit ad domū Marie matris

Joānis, ꝺ cognominatus
est Marcus, vbi erāt multi
congregati ꝙ ozātes. ¶ Ad
laudes. Ant. Misit dñs an-
gelū suū et liberauit me de
manu Herodis halla. ¶ Ad
vel. hym. vt su. Ant. Solue
iubēte deo terras Petre ca
tenas. Mui facis vt pateāt
celestia regna beatis.

¶ Stephanus pa. m. L. iij.

die. 2 Stephan⁹ patria Ro-
manus Valeriani et
Gallieni iperator⁹ tpe som-
mo pōtificatui ꝓfect⁹ insti-
tuit, vt sacerdotes et leuite
nullis sacris vestib⁹ vterēt,
nisi in ecclesia ꝙ sacris pagē
dis. Que (inq̄t) ner ab alijs
debēt cōtingi, aut ferri nisi
a sacratis hominibus, ne vi
tio, que Balthasarē percus-
sit, sup hec trāsgrediētibus,
ꝙ talia ꝓsumentib⁹ veniat
diuina. Sed cū multos ser
mone ꝙ exēplo ad fidē cōuer
tisset, ad tēplū Martis vt
sacrificaret ab imūdis⁹ ab-
stractus, cōstāti aio recusa-
uit. Quāobrē capite trūca
tus est, ac sepultus via Ap-
pia in cemeterio Calisti. iij.
nonas. August. Cum sedi-
set annos septem menses.
v. dies. ij. ¶ Inuentio san-
cti Stephani ꝓtomarty.
¶ In hoc festo oia dicūt de
cōi vni⁹ martyris, ꝓter. iij.
lectione, ꝙ ozatione. Le. ij.

Stephani ꝓtomarty- die. 3
ris, Gamalielis Pau
li ꝓceptozis, Nicodemi, et
Albibonis cozpoza que diu
in obscuro ac delecto loco
sepulta iacuerant inuenta
sunt haud ꝓcul Jerosoly-
mis Honozio imperatoze ꝑ
reuelationē factā ꝓsbyte-
ro cuidā Luciano. Cui Ga
maliel venerāda senis spe-
cie in somnis apparuit, ꝙ lo
cum vbi indecēter iacebāt
mōstrauit ꝓcepitq; vt Jo
annē Jerosolymitanū an-
tistitē adiret, daretq; operā,
vt cozū cozpoza honestioze
cōderent loco. Qua visiōe
exterritus Lucianus Joan
ni antistiti reuelationē ex-
ponit. Adhibitis igit alijs
finitimax vrbium, epis, et
ꝓsbyteris ad locum mon
stratū pergunt. Tunc effos
sa humo loculos distinctos
inuenīūt, ex quibus mira
fragrantia, et suauissimus
odoz diffundebat. Cū igi-
tur ingens hominum mul-
titudo vndiq; miraculo cō
mota eo conuenisset, mul-
ti qui varijs lāguozibus cō
flictati venerant, sani ꝙ in-
columes discesserunt. Tan
dem sanctoꝝ cozpoza cuꝫ
summa celebritate in san-
ctam ecclesiam Sion illata
honesto ibi loco condita fu
erunt. Oratio.

DAt nobis qs dñe imitari qđ colim⁹, vt discam⁹ & inimicos diligere qa eius inuẽtionẽ celebramus q nouit etiã p p̃secutorib⁹ exorare dñm nẽm ihesũ christũ filium tuum. Qui te.

¶ Sancte Marie ad nones dup. ma. Ad vesp. hp. A ue maris stel. Jñ. S ctã Maria succurre miseris, iuua pusillanimes refoue debiles ora pro pplo, interueni p clero, intercede p deuoto femineo sexu, sentiãt oes tuũ iuuamẽ, qcũq celebrãt tuam sanctã festiuitatẽ. Oratio.

DEus, q̃ virginalẽ aulã beate Marie vgi-nis, in qua habitares, elige te dignat⁹ es da qs, vt sua nos defensiõe munitos, iucũdos sue facias itereſſe cõ memorationi: qui viuis. &c

¶ Ad matutinũ mutato.

Sãcta Maria dei genetrix vgo intercede pro no. Hym. O gloriosa dña Jñ. Beata es Maria, q̃ credidisti p-ficientur in te q̃ dicta sunt tibi a domino halleluia.

¶ Lectio tertia.

BOme Liberio pontifice anteq̃ vllũ in vrbe templum vginis matris nomine dicatũ eſſet. Joannes patriti⁹ Romanus mo rũ honestate & gñis nobilitate, atq opibus p̃stãs, cui vxor erat moribus & conditiõe par, cum vrbitatẽ filio rũ doleter ferret, nec diu cogitãti idone⁹ q̃squã occurreret, quem suarũ opũ heredem relinqueret eademq̃ solicitudo vxorem fatigaret, ambo assiduis precibus a beata virgine Maria contendebãt vt vel se p̃olis cõ potes efficeret, vel quem potiſſimum heredem instituere commodiſſimũ, & honeſtiſſimum eſſet, indicaret. Exorata igitur pijs precib⁹ mitiſſima virgine, nocte nonarum Auguſti quo tẽpore solent vrbem eſtiui calores infeſtare, pars eius montis vrbis, qui dicitur Eſquile, plurima nive conſperſa eſt, deo volũtati matris annuẽte. Eademq̃ nocte Joanni eiusq̃ vxori seorſum vgo mater vila eſt niue demiſſam referre, ipsosq̃ iubere, vt in loco, quem nix occupaſſet, templum suis sumptibus edificarent quod nomine Marie virginis dicaretur, quead hunc modum vellet heres, ab ipsis relinqui. Hanc viſionem cũ Joannnes ad Liberium pontificem retuliſſet, idem sibi viſum contigiſſe pontifex aſſeueravit, eademque nunciata et impera-ta, p̃roinde monita diuina

nō esse negligēda. Cum ma
gna igit̄ ꝫ solēni pōpa ad lo
cū niuis pōtifex cū frequēti
pplo pcessit ꝫ locū tēplo de
signauit, qđ illozū ās dixi-
mus impensis magnifice cō
structū sancte Marie maio-
ris nuncupatur. ¶Ad lau-
des. Ifa. Beatā me dicent
omnes generationes, ā an
cillam humilē respexit deus.
Vespere dicunt de trās figu
ratione, ꝫ sit cōmemoratio
de virgine p octonē tantum
¶Trāsfiguratio dñi du. ma
jus. Ad vesperas. Hymnus

Iude mater pietatis i
valle gemētiū Pzo du
catu dignitate Chzisti regis
omniū. Quo dilecta pzedo-
taris in culmine montium.
Ut bi patres pzecellētes in
moztali cozpoze Admirant
assistentes de tā grādi mu-
nere: Diuinum numen cer-
nentes increato lumine.
Genitozi, genitoꝙ laus ꝫ
iubilatio: Salus, honoz, vi-
tus quoꝙ sit et benedictio:
Pzocedenti ab vtroꝙ com
par sit laudatio. Amen. Ifa.
Assumpsit Jesus Petrū, et
Jacobū, ꝫ Joānē fratrē eis
ꝫ duxit eos in montē excel-
sum seozsum, ꝫ transfigura
tus est ante eos. Oratio.

Deus qui fidei sacra-
mēta i vnigeniti tui
gloziosa trāsfiguratiōe pa
trū testimonio robozasti, et
adoptionē filioz pfectā vo-
ce delapsa in nube lucida mi
rabilit̄ pfignasti, cōcede pzo
pitius, vt ipsius regis glozie
nos coheredes efficias, ꝫ e-
iusdem glozie tribuas esse
cōsoztes, p eun. ¶Ad matu
ti. inuitato. Summū regē
glozie Chzistū adoze. Hym
nus.

Exultet laudibus sacra
ta cōcio, Celi agmini-
bus iūcta tripudio pzo xbi
glozia, qua splēdent omnia:
Terra pontus, ꝫ ethera.
Pzomissum pādit fratrē
de medio: Patris cum labit
vōx de fastigio: Dicens hāc
filium docturē celicum Au-
ditoꝙ dignissimum.
Te trina deitas, vnaq; po
scim⁹. Sic nos tu visita, si-
cut te colim⁹: Per tuas se-
mitas duc nos ad tēdim⁹, Ad
lucē, quā inhabitas. Amen. Ad
Et ecce apparuerūt eis moi
ses ꝫ elias loquētes cū iesu
Lectio. iii. ex ca. xvii. Matt.

Et post dies sex assum
pſit Jesus Petrū et
Jacobū ꝫ Joānē fratrē e-
ius, ꝫ duxit illos in mōtē ex
celsū seozsū transfiguratus
est añ eos. Et resplēduit fa
cies eius sicut sol, vestimen
ta añt eius facta sunt alba
sicut nix. Et ecce apparuerūt
illis Moises ꝫ Elias cū eo
loquētes. Rūdens añt Pe

die. 6.

tetus, dixit ad Jesum: Dñe bonū est nos hic esse, si vis faciamus hic tria tabernacula, tibi vnū, & Moisi vnū & Elie vnū. Adhuc eo loquēte, ecce nubes lucida obumbrauit eos. Et ecce vox de nube dicens: Hic est filius meus dilectus in quo mihi bene cōplacui, ipsum audite. Et audientes discipuli ceciderunt in facie suam, & timuerunt valde. Et accessit Jesus, & tetigit eos, dixitq; eis: Surgite & nolite timere. Leuātes aūt oculos suos neminē viderūt nisi solum Jesum. Et descendentibus illis de monte precepit illis Jesus dicens: Nemini dixeritis visionē, donec filius hois a mortuis resurgat.

℣ Ad laudes. à fia. Et ecce vox de nube dicens: Hic est filius meus dilectus in quo mihi cōplacui ipsum audite hallelui'a. Ad vespe. Hymn. Gaude mater. vt supra. Aſt Et audientes discipuli ceciderūt in facie suam, et timuerunt valde, et accessit Jesus & tetigit eos, dixit eis: Surgite & nolite timere hallelui'a. ℣ Dominus confessor dup. mi. Deus

Deus q̄ ecclesiā tuam beati Dñici cōfessoris tui illuminare dignatus meritis & doctrinis, cōcede, vt eius intercessione tēporalibus non destituatur auxilijs, & spiritualib⁹ semper proficiat incrementis:

per. Lectio tertia.

Dominicus natione Hispanus, vir sancti tate & doctrina clarus, ordinis predicatorū auctor Calaroga oxomensis diocesis oppido natus est, patre. Felice, matre vero Joanna. Que facta grauida in somnis visa sibi est vtero se gestare catulū cū facula ozi in serta, que egressus ex vtero totū mundum incenderet. Qua videlicet re pr̄tēdeba tur puerū esse conceptum, q̄ splendore sue doctrine totum mundū illustraret, et predicationibus ad recte vi uendū inflammaret, vt res ipsa declarauit. Hoc em̄ pr̄stitit tū per se, tū etiam per ordinē predicatorū, quē ipse condidit, cū prius in ecclesia Oromēsi fuisset canonicus regularis. Huius viri sanctitas et doctrina plurimū enituit i extirpādas hereſibus pnicioſis, q̄ ad Tolosam pullularāt septēnio cōsumpto i eo laboze. Quibus rebus ductus Innocētius .iij. papa institutum ab eo ordinē autozitate aposto lica approbauit & paulo pōst itidē Honozius tertius cō-

die. 7.

fernault Dñicus igit cum multa monasteria p orbem erigēdi autor fuisset, miraculisq; claruisset & multas regiões docēdo: & ꝑdicando lustrasset, anno christi nati. M. cc. xxiij. Bononie (que urbs est Italie celebris) nonis Augusti a vita migrauit. Quē postea Gregorius non⁹ retulit in numerū sanctorū ob edita miracula, et vitā sanctissime gestam.

¶ Xystus secundus papa martyr. Lectio tertia. die. 9.

XYstus scōs papa, natiōe grecus, patria Athenien⁹, ex philosopho Christi discipulus factus, sequente adhuc decima & valeriana ꝑsecutiōe sedit annos duos, menses. x. dies. v. & xx. Qui accusatus q̄ Christi fidē contra primipū decreta ꝑdicaret, captusq; ad Martis trahit tēplū, proposita nisi Marti sacrificaret capitali pena, quā tiple constāti aio impietati prætulit. Cum igitur ad supplicii ducerē interpellanti se Laurētio & dicēti: Quo progrederis sine filio pater? & sacerdos optime sine ministro prōpas? Rndit: Nō ego te delero fili. Maiora manēt te ꝑ Christi fide certamina, post triduū me sequeris, sacerdotē leuitā. Intim si qđ i thesauris habes paupibus distribue. Eodē igit die cū Xysto diaconi sex interficiūtur Felicissimus, Agapytus, Januari⁹ Magnus, Innocētius, Stephanus. Sepultus aūt ē Xyst⁹ in cemeterio Calisti via Appia. vij. idus Augusti.

¶ Inspiciendū est hūc in in dice. sup. fol. 283. posito, an in die. s. Laurētij, vel infra eius octa. sit interponēda aliqua ex dñicis vagātibus.

¶ Laurētius martyr duplex. Ad vesp. Hym. O deus tuorū. vt in cōi. Ps. Deus cui ta Laurentius bonū opus opatus est, q̄ p signū crucis cecos illuminauit, & thesauros ecclesie dedit pauperibus. Oratio.

DEus nobis quesumus omnipotens deus vitiorū nostrorū flammas extinguere, qui beato Laurentio tribuisti tormentorum suorum incendia superare: p. ¶ Ad matutinū mutato die. 10

BEatus Laurentius christi martyr triumphat coronatus in celis: venite adoremus Christum dominum. Hymn⁹. Martyr dei vt in cōi. Ps. Quo progrederis sine filio pater? quo sacerdos sancte sine ministro properas? Non ego te deseram fili, maiora te manent

pro Christi fide certamina.

¶ Lectio tertia.

Seuiente adhuc Valeriana in christianos persecutione que fuit post Neronē octaua, cū Laurētius natione Hispanus xpstum papā martyrem, cuius erat pietatis charissimus discipulus, in vincula coniectus dissuaret, iussus ab eo est, vt pauperib⁹ primo quoq; tempore distribueret thesauros ecclesie quos haberet. Mō Laurentius diligēter executus, cum xpstū videret ad martyrium abstrahi, post eū clamabat. Quo pater abis sine filio? quo sacerdos sine leuita? xpstus autē bono eum animo esse iubet, nā fore vt se post triduū sequeretur. Laurentius autē a Parthemio tribuno vocatus, iussusq; thesauros ecclesie demōstrare, se postridie facturum pollicetur. Et postero die (vt testatur sanctus Ambrosius) pauperes adduxit. Interrogatusq; vbi essent thesauri, quos promisisset, ostendit pauperes, dicēs: Hi sunt thesauri ecclesie. Tunc vero in carcerem coniectus, cuius prefectus erat Hippolytus non cessabat predicatione ac miraculis editis christi fidem propagare. Nam Lucillio cuidā, qui plorando in carcere fuerat obcecatus, credenti visum promisit, ac per baptismum restituit. Hippolytū q; ipsum cū xix. eius familie hominib⁹ ad Christum cōuertit. Pro ductus autē vt thesauros proderet, ipsosq; redderet rationem, quod factū erat expolsit, seq; pauperibus xpsti mandatum, et Christi doctrinā secutum distribuisse. Tunc vero simul propter distributos thesauros simul propter Christi confessionem scorpionibus primū, deinde virgis, tum plūbatis flagellis seuissime ceditur. Quibus patientissime toleratis cū a fide Christi non posset auerti, ferre craticule alligatus, ardenti bus prunis imponitur, q; lēto igne constantissimus in fide torretur, donec spiritū emisit quarto idus Augusti. Cuius corpus circa vrbem in via Tyburtina Hippolytus curauit sepeliendū in prędio Cyriace vidue, q; ille a diuturno morbo liberauerat. ¶ Ad laudes. Ps.

In craticula te deum non negaui, et ad ignem applicatus, te Christum confessus sum, probasti cor meum, et visitasti nocte, igne me examinasti, et non est

inuenta in me iniquitas.

Ad vesp. Hymnus. O eus tuozum. vt sup.

Ad. Beatus Laurētius dum in craticula superpositus vzereꝛ, ad impijssimū tyzannū dixit, Assatum est iā, versa et mãducã, nã facultates ecclesie, quas reqris, in celestes thesauros manus pauperum repoztauerunt.

Die. 11 Die. xi. octaua. s. Laurētij. iij. Lectio Sermo sancti Augustini episcopi.

Am oēs beatos martyres quos nobis tradidit antiquitas, honozificentia digna veneremur, pcipue tñ beatū Laurentiū martyzem debemus tota deuotione sulcipere. Maiozē em affectum ibi debeo: vbi credulitatem meã cogit contemplatio quã vbi fidē meã hoztatur opinio. Maiozem inquã affectum illic debeo, vbi per ea que vidi, compelloꝛ deuotione credere etiam illa q̃ non vidi. Nã z cũ audio aliquãta que mihi impossibilia videntur: cepi ea credere, potuisset fieri dum similia facta esse cõspexi. Et ideo tẽpozibus nostris pasi hanc nobis pstiterunt gratiã, vt fidem pteritam confirmarent. Supzadicuz igitur beatum virum tota debemus deuotione sulcipere. Primum quia pcliosum sanguinẽ suum pzopẽ dominũ tradidit, deinde qõ pzerogatiuã nobis apud dominũ nostrum nõ minimã cõtulit, ostendens qualis debeat esse chzistiani fides, de cuius cõsoztio existere martyzes merentur. Tertio q idem tam sancte conuersationis fuerit vt cozonã martyzij tempoze pacis inuenerit. Sed cum infideles tanta sanctitate beatum Laurentiũ pzo Chzisti nomine vidissent certare, errozes q eozum manifestos rationabili castigatione cõuincere: tunc illi inebziati furoze rapuerunt eum, et crede crudelissima sauciauerunt z beati viri cozpus flãmis in craticula tradiderũt. Vere beatum cozpus quod non ad penã funestus ignis, vel tozmenta moztis a fide Chzisti immutauerunt sed ad requiem eternam sancta religio cozonauit.

Clara virgo dup. minus

Clara Ago sanctissima nobili loca nata Assiñ (quod oppidũ est i Umbzia) instituta, disciplinã q beati Francisci sui ciuis secuta, relictis mundanis opibus collegium institutit pauperum et religiosarum feminarũ cũ quib⁹ recessit

die. 12

in ecclesiã beati Damiani. Vbi mirabili parsimonia et sanctitate vitã quadraginta duorũ annorũ peregit multis etiam editis miraculis. Quorũ illud silentio nõ preteribim⁹. Quod cũ tpe Frederici impatoris, Saraceni q Italiã inuaserãt, Assisiũ obsiderẽt, & ipsum virginũ monasteriũ oppugnarent Clara licet egrotãs ad portã se iubet deportari in hostiũ cõspectũ cũ capsula qua sacramentũ Eucharistie cõtinebatur: vbi hãc cũ lachrymis orationem effudit: Ne tradas dñe bestijs aias confitẽtes tibi, & custodi famulas tuas, quas pciolo sãguine redemisti. Cui vox de celo reddita est: Ego vos semper custodiã. Itaq; Saracenis subito terroze quodã per cultũ obsidionẽ soluũt, & qui muros alcẽderãt, cecitate p cultũ deciderunt. Paulo vo post mozbo ingrauescẽte decẽ & septẽ diebus, sine vllo cibo pactis migrauit ad dñm pridie idus Augusti, tẽpoze Innocẽtij quarti. Qui egrotantẽ inuisit, & Eucharistiã est impartitus. Quã Alexander. iiij. anno dñi. M.cc.lv. retulit in numerum sanctarum virginum.

¶ Die. xij. de octa. S. Laurẽtij. lectio ex sermo. S. Augu.

HEc ergo tota causa passionis, est fratres ꝓpter quã mozti addict⁹ est sanctus vir vt sui similes ceteros hoztaret. Nã exhoztatio illa intantũ pfecit, vt illo a seculo recedente, fides eius regiõis ipsius loca vniuersa puaserit ita Christus vbi tũc in beato martyre suo Laurẽtio pscutionẽ passus est nũc illic plurimũ christianoz exultet in populis. Sufficere nobis debet ad pzofectũ salutis nr̃e martyrũ exẽpla sanctozũ, q̃ pzopter adipiscendã celestẽ cozonã oibus se mãdatis dñicis subdiderũt. Et ita cũctis se vinxerũt legib⁹ saluatozis, vt pzopter anteactã vitam mererẽtur ad hãc martyrij gloziã puenire. Nõ enim illo tẽpoze tantũ perfecerũt pcepti dñi, quo cõfessionis suppliciũ ptulerunt, sed necesse fuit illos pzius scdm euãgelij virisse, vt Christi passionibus participarẽt. Necesse inquã erat vt initia bona finirẽt quozũ finis est optim⁹ subsecut⁹ martyzes⁹ de martyzes Christi fuisse cũ viuerẽt. Martyr em̃ grece, latine testis dicit. Igitur quotiescũq; bonis actib⁹ mãdatũ Christi facim⁹ toties cristo testimoniũ phibem⁹.

¶Die.xiiij. de octauaſancti Laurentij. in lectio ex alio ſermone ſancti Auguſtini.

die.14 ¶Itur ſanctũ martyrẽ Laurentio grano ſinapis poſſumus cõparare, qui diuerſis attritus paſſionibus ptotũ ozbẽ gẽa meruit ſui fragrare martyrij. Qui ante conſtitutus in cozpoze erat humilis, ignot⁹, ꝙ vilis poſteaquã vexat⁹, lacerat⁹, exuſtus eſt vniuerſis per totũ mundũ eccleſijs odozem ſue nobilitatis infudit. Rede igit̃ huic cõparatio copulatur. Siquidẽ granũ ſinapis cũ teritur accendit̃. Laurẽtius cũ patitur inflãmat̃ Illud feruoz attritiõis ſue mouet, hic ignẽ plurima vexatione ſulpirat. Sinapis (inquã) in valculo calido decoquit̃: Laurẽtius in craticula flãmarũ igne tozretur. Ardebat itaq; extrinſec⁹ beatus Laurẽtius martyz tyzãni ſeuiẽtis incẽdijs, ſed maioz illũ intrinſecus Chriſti amozis flãma tozrebat. Et quãuis rex impzobus ligna ſubiiceret, incendia maioza ſupponeret, tñ ſanct⁹ Laurẽtius has flammas fidei caloze nõ ſentit, ꝙ dũ Chriſti pzecepta cogitat, frigidum eſt illi omne quod patitur. Neq; enim poteſt in viſceribus ignium tozmẽta ſentire, qui ſenſibus paradiſi refrigeria poſſidebat.

¶Aduerte an in die aſſumptiõis ẽginis, vel infra octauã ſit interpoſita aliqua ex vagantibus.

ASSVMPTIO MARIAE ẽginis du. matu. Ad veſpe. Hymn⁹. Aue maris ſtella. Ant. Virgo pzudentiſſima q̃ pgrederis, quaſi auroza valde rutilans filia Sion, tota formoſa, et ſuauis es, pulchza vt luna, electa vt ſol.

Oratio.

Famulozum tuozũ ꝙs dñe delictis ignoſce, vt q̃ tibi placere de actib⁹ nõtis nõ valemus, genetricis filij tui domini noſtri interceſſione ſaluemur: Per.

Et non fit commemozatio de ſancto Laurentio in his veſperis nec die craſtina.

¶Ad matutinũ ſuitatoziũ Venite adozemus regẽ regũ: cuius ẽgo mater hodie aſſũpta eſt ad celũ. Hymn⁹. O gloziosa dña. Ant. Exaltata eſt ſancta Dei genitrix ſuper chozos angelozum ad celeſtia regna.

¶Lectio tertia ex ſermone beati Bernardi

Virgo hodie gloziosa celos alcẽdẽs, lucro tũ gaudia ciuiũ, copioſis ſi ne dubio cumulauit augmẽtis. Hec eſt enim cuius ſaluta

tionis vox ꝛ ipsos exultare facit in gaudio, ꝙs materna adhuc viscera claudūt. Mō ſi paruuli necdū nati anima liquefacta est, vt Maria locuta est, ꝺo putamus quenā illa fuerit celestiū exultatio cū voce ꝛ audire ꝛ videre fa cie, ꝛ beata eius frui presentia meruerūt? Nobis vero charissimi, que in eius assūptione solēnitatis occasio? que causa letitie? que materia gaudioꝝ? Marie presentia totus illustratur orbis adeo vt ipsa iam celestis patria clarius rutilet virginee lampadis irradiata fulgore Merito ꝓinde resonat in excelsis gratiarū actio ꝛ vox laudis. Sed plangendū nobis potius quā plaudendū esse videtur. Quantū enim de eius presentia celū exultat, nūquid non cōsequens est vt tātū lugeat hic noster inferior mūdus, eius absentiā? Cesset tamē querela nostra, ꝙa nec nobis hic est manens ciuitas, sed eā inquirimus ad quam hodie Maria bñdicta peruenit. In quā ſi conscripti ciues sumus, dignū ꝓfecto est etiam in exilio. etiā super flumina Babylonis eius nos recoꝺari eius cōmunicare gaudijs, eius participare letitiā, maxime cā que tā copioso im petu letificat hodie ciuitatē dei, vt sentiamus et ipſi ſtil licidia stillantia super terrā

℣ In laudes. Ah. Assūpta est Maria in celum, gaudēt angeli laudantes benedicūt dominū. In vesperas. hym. Ave maris stella. Antiph. Maria virgo celos ascēdit gaudete, quia cum Chzisto regnat meternum.

℣ Die. 16. de octaua assumptionis. iij. lectio ex eodem sermone sancti Bernardi. die. 16

Precessit nos Regina nostra ꝓcessit, et tam glozioſe suscepta est, vt fiducialiter sequantur dominā seruuli clamantes. Trahe nos post te, in odoze vnguē tozum tuozum curremus. Aduocatam ꝓmisit peregrinatio nostra, quetenquā iudicis mater, et mater misericoꝛdie suppliciter et efficaciter salutis nostre negocia pertractabit. Preciosum hodie munus terra nostra direxit in celum, vt dando, et accipiendo felici amicitia rum federe copulentur humana diuinis, terrena celestibus, ima summis. Illo enim ascendit fructus terre sublimis, vnde data optima et dona perfecta descendūt. Ascendens ergo in altū virgo beata, dabit ipsa ꝙꝛ dona hoib9. Quid ni daret?

Siquidē nec facultas ei defe
rit, nec uolūtas. Re
gina celorum est, misericors
est. Denique mater est unige
niti filij dei. Nihil enim ei po
test potestatis eo, seu pieta
tis magnitudine cōmēdare
Hodie uespere dicuntur de
sancto Laurētio, q dē Anti.
assignata et ad primas uesp.
die aūt crastina oīa sicut in
eius festo pter lectiones, et
fit cōmemoratio de octa. bīē
virginis p orationē tantū.
¶ Die. 17. oct. s. Lau. du. mi
di.17. ij lectio sermo s. Augu. epi.

BEatissimi Laurentij
martyris cuius nata
lē hodie celebramus, passio
nē nosse vos credo, q quāta
in persecutiōe ptulerit, dile
ctionē vestrā scire posse non
dubito. Tāta enim eius mar
tyrij gloria extitit, vt passio
ne sua mundū illuminaue
rit vniuersū. Illuminauit
mundū plane Laurētius eo
lumīe, quo ipse accensus est
et flāmis, quas ipse ptulit,
oīm christianorū corda cale
fecit. Quis enim hoc exemplo
nolit pro Christo ardere cū
Laurentio vt possit a cristo
cū laurētio coronari? Quis
nolit ad horā sustinere Lau
rētij ignē, vt eternū gehēne
nō patiatur incēdiū? Beati
igit Laurētij exēplo prouo
camur ad martyriū, accendi
mur ad fidē incalescimus ad
deuotionē, q si nobis pfecu
torīs flamma deest: fidei ta
mē flāma nō deest. Non ar
demus quidē corpore p Cri
sto sed ardemus affectu. Nō
lubuit mihi pfecutor ignē,
sed suggerit mihi ignē desi
derium saluatoris.
¶ Die. 18. de oct. assūptio. iij
lectio sermo s. Hiero. p lby.

QUgitis me o Paula q die.18
Eustochiū: imo chari
tas Christi me cōpellit, q vo
bis dudū tractatibus loqui
cōsueuerā, vt nouo loquēdi
genere sanctis que vobis cū
degūt virginibus, latino ve
tens eloquio, exhortatiōis
gratia, sermonē facia de as
sumptiōe beate ac gloriose
semp virginis Marie, mo
re eorū q declamatorie in ec
clesijs solēt loqui ad populū
quod vtiq genus docendi,
nondū attigerā. Sed q a ne
gare nequeo, q quid inūgi
tis, nimia vestra victus dile
ctione, experiar q hortamini
affectu infantiū, more balbu
tientiū, q quecūq audierint
fari gestiūt, cū necdū p flint
ad plenū ꝟba formare. Ma
xime q a pter simpliciores
quas q id me depromere cō
pellitis, vt habeat sanctum
collegiū vestrū sermone lati
no, q bus se occupēt laudib⁹
ex eadē die, q bulue dimis

barent lectionibus. Pzeser-
tim cū ꝙ eadē in multis festi
uitatibus multozū sanctoz
patrū studia mireo cuderint
eloquio, que de hac quidem
uberius ubiq; in scripturis
diuinis pzedicata leguntur.
¶ Die. 19. de oct. assūptiōis
ih̄u. lectio ex eodem sermone.

QUid est aliud sonāt
euāgelia, nisi nascētē
dñm ex Maria ⁊gine, ꝙ oīa
ei⁹ incremēta, quoulq; fuit
in mundo, dū taxat diuinis
efferunt pconijs? Pozro ab
exordio sancti euāgelij Ga-
brielē archāgelū colloquen-
tem Marie audistis, ꝙ dein
ceps reliqua oīa plenius le-
gistis. Ad pzesepe quoq; D
Paula te teste, nato puero,
multitudinē angelozū inter
crepundia noui part⁹, ꝙ ēre
las nescij plozatus, pzo fescē
ninis gloria in excelsis deo,
et in terra pax hoīibus bone
uolūtatis cantantē audisti,
ꝙ radiantē stellā vidisti. Pa
stozibus insup euāgelizāti
bus credidisti, magos pzete
ea tria deferentes munera
in uisione beatis oculis con
spexisti. Ipsa eadē munera
bene intelligēdo: uotis om-
nibus ih̄u deo obtulisti. Mā
ꝙ cū eisdē magis deum pue
rū in pzesepio adozasti. Sed
fozte cōquesta me delatoz,
Y te pzodiderim clamabis.
Ad quod ego, Si relatū esse
uoledas teste cōsciētia, mihi
narrare aū pzesepiū ubi plu
rimū lachrymata es non de
bueras. Quod (ut uerū fa-
teat) Ihesu pconia etiā si
uoluero adiurat⁹, neq; tuas
laudes omnino tacere queo
¶ Die. 20. de oct. assūptiōis
ih̄u. lectio ex eodem sermone.

TEstreo tue te interro-
gēs filie, quas lacte nu-
tris, tu ea melius referabis, di. 20.
que nescio si p speciē aliquā
certe, aut in spū vidisti. Vi-
vos o filie pulsate matrē pa-
cibus, pulsate ad ostiū inui
tātis amici, si quo modo tā
dē vobis aperiātur que sūt
reserata matri. Veruntamē
de his quid plura dicā. Dia
saluatozis gesta ꝙ beate Ma
rie obleda: nec nō ꝙ actus vi
te ex euāgelio didicistis. Et
nūc ād supest, ut ab aliquo
doctoze redratis. De assum
ptione th̄i eius qualiter assū
pta est, da id vestra deposcit
intētio, hsentia absens scri-
bere vobis curaui, que ab-
sentia hsens deuotus obtu
li: ut habeat sanctū collegiū
vestrū in die tāte solennita
tis munus latini sermonis,
in quo discat tenera infātia
lactis experiri dulcedinem, ꝙ
de exiguis eximia cogitare,
qualiter faucte deo per sin-
gulos annos tota hec dies

expendatur in laudē, ꝙ cum gaudio celebretur. ne forte si venerit vestris in manibus illud apocryphū de translatu eiusdem virginis, dubia pro certis recipiatis, qđ multi latinorū pietatis amore studio legendi, charius amplectuntur, presertim cū ex his nihil aliud experiri potest ꝓ certo, nisi qđ hodierna die gloriosa migrauit a corpore

¶ Die. 21. de octa. assumpt. iij. lectio ex eodē sermone.

die. 21

Monstratur aūt sepulchrū eius cernentibus nobis vsq; ad presens in vallis Josaphat medio, q̄ vallis est inter montē Sion, et montē olireti posita: quam et tu o Paula oculis aspexisti. Vbi in eius honore fabricata est ecclesia miro lapideo tabulatu, in qua sepulta fuisse, vt scire potestis ab oībus ibidem habitantibus, predicatur: sed nunc vacuū esse mausoleum cernentibus ostenditur. Hec idcirco dixerim quia multi nostrorū dubitant, vtrum assumpta fuerit simul cū corpore an obierit relicto corpore. Mō aūt vel quo tempore, a quibus personis sanctissimum corpus eius inde ablatū fuerit, vel vbi transpositū, vtrūue resurrexit nescitur, quamuis nonnulli astruere velint eā iam resuscitatā, et beatā cū Christo immortalitate in celestibus vestiri. Quod ꝑ de beato Joanne euāgelista eius ministro cui virgini a Christo virgo cōmissa est, plurimi asseuerant, quia in sepulchro eius (vt fertur) nō nisi māna inuenitur, quod ꝑ scaturire cernitur. Verūtamē quid horum verius censeat ambigimus. Melius tamē deo totum cui nihil impossibile est cōmittimus, quā aliquid temere diffinire velimus autoritate nostra qđ non probamus. Sicut et de his qui cū dño (teste euāgelio) surrexisse credimus.

Hodie in vesp. dicitur aī assignata ad primas vesperas

¶ Die. 22. octaua assum. dñi. iij. lectio ex eodē sermōe.

die. 22

Sēd vtrū redierint in terre puluerē. an non, certū non habemus, nisi qđ legimus quod multa corpora sanctorū qui dormierant surrexerunt, ac venerunt in sanctā ciuitatem, scilicet Hierusalem, ꝑ apparuerūt multis. De quibus profecto nō nulli doctorū senserūt etiā et in suis reliquerunt scriptis, quod etiā in illis perpetua completa sit resurrectio. Fatētur em quod veri testes nō essent, nisi et eorū resurrectio vera esset. Unde

et beatus Petrus dixisse legitur, cum de Dauid loqueretur in testimonio. Et sepulchrum inquit eius apud nos est, quasi non sit ausus dicere, quod ipse aut corpus eius apud nos est, sed tantū sepulchrū in quo conditus fuerat. Hinc autē resurrexit se a ipsum cū ceteris sanctis ideo vacuū remāsisse manifeste cernitur. Quod sane factū a de aliis quibuslibet locis scripturarū affirmare conātur quod hi tā cū Christo regnent in eterna societate resuscitati. Quod quia deo nihil est impossibile, nec nos de beata Maria factū abnuimus, quanquā propter cautelam salua fide pio magis desiderio opinari oporteat, quam incōsulte diffinire qō sine periculo nescitur.

¶ Bernardus Abbas.

BErnardus Fontanis (quod castellum est in Burgundia) honestis parētibus natus tempore Eugenij pape tertij tā caste a sancte pueritiā adolescētiamq traduxit, vt sepe a mulieribus propter egregiam eius pulchritudinē sollicitatus, nunquam peccato et carni acquieuerit. Quin vt has tētatiōes effugeret, viginti duos annos natus cisterciēsis ordinis monachus factus vigilijs a orationibus miris fice deditus, in nimia paupertate vitam sanctissime p duxit. Ab omni ambitione tam alienus, vt Januesi, et Mediolanī episcopatus sibi oblatos cōstantissime recusauerit, tanto se munere indignum esse professus. Hic multa opera egregia composuit, doctrina preditus infusa magis diuinitus quā humanitus parta. Tandē anno sue etatis seragesimoterctio graui morbo correptus, monachis assistentibus charitatē, humilitatē, ac patientiā iure testamēti relinquēs multis miraculis clarus a vita migrauit. xiij. calendas Septembris.

¶ Notandū q festū sancti Bartholomei licet extra vrbem Romā cōmuniter celebretur die. 24. Rome tamē celebratur die. 25. ideo Rome die. 24. nisi fuerit dominica aut sabbatum fiat officium de sancto Ludouico licet anteponatur, et die. 25. celebrabit festū s. Bartholomei. ¶ Bartholomeus apostolus duo. mal. Oratio.

OMnipotens sempiterne deus, qui huius diei di. 24.
venerandam sanctamq lectiam in beati Apostoli tui Bartholomei Festiuitate

tribuisti, da ecclesie tue ꝗs ꝙ amare quod credidit, ꝙ prædicare quod docuit: Per.

Lectio tertia.

BArtholomeus apostolus natione Galileus in ea diuisione orbis terrarum qua apostoli totius christiani mysterij certissimi testes inter se ꝓuincias, vt Christi doctrinā prædicarēt, partiti sunt, Lycaoniā sortitus in Indiam vsq; penetrauit, et euāgeliū iuxta Matthei traditionē in Indorū sermonē cōuertit, ꝙ latissime prædicauit. Quumq; ꝓuinciā suā bene atq; vtiliter administraret, cōpluribus ad Christi fidē conuersis, multa pro Christo Jesu supplicia interim passus in Armeniā maiorē venit. Ibiq; Palemonij regē cū coniuge ꝙ. xij. ciuitatibus ad Christi cultū traduxit. Multisq; miraculis editis ad postremū a Palemonis fratre, pontificū, dæmonibus seruiebāt suasu interfici pelle prius detracta, vt atrocius expenderet suppliciū. Atq; hoc quidem martyrij genere ad cœlū spiritus eius euolauit. ix. calē. Septēbris. Corpus aūt in Ibano Armenie vrbe conditū multo post tēpore ad Lyparā Sicilie adiacentē insulā delatū est. Inde Beneuētum circa annū Christi Decclxij. translatum. Hinc postea Romā, vbi egregia populi veneratione colitur.

¶ Zepherinus papa martyr

ZEpherinus patria Romanꝰ, ꝙ Seuerii impatoris tempore pōtifex creatus est, rebꝰ diuinis magis quā humanis intētus de iuditio terretorū peccatorū sic scripsit. De occultis alieni cordis temere iudicare, peccatū est. Et cuiꝰ nō videt opera nisi bona, iniquū est ex suspitione reprehēdere, cū cordis, ꝙ horibus sunt incognita solꝰ deus iudex sit. Jtē de ordinationibus sic instituit. Ordinationes (inqt) presbyterorū ꝙ leuitarum tēpore cōgruo, ꝙ multis cordis astātibus solēniter agite, ꝙ ꝓpabiles ac dignos viros ad hoc opus prouehite. Idē ꝓterea instituit vt oēs christiani cum ad pubertatis annos puenissent, singulis annis in solēni die pasche publice cōmunicarēt. Cū autē sedisset annos nouē, mēses septē, dies decē in ꝓsecutiōe Antonini martyrio coronatus est et sepultꝰ in via Appia non longe a cemeterio Calisti septimo kal. Septēbris.

¶ Augustinꝰ episcopꝰ cōfessor. duplex minus. Oratio

HDesto supplicationi-
bus nostris oīpotēs
deus, ꝙ quibus fiduciā spe-
tande pietatis indulges in-
tercedēte btō Augustino cō
fessore tuo atq; pōtifice con
suete misericordie tribue be
nignus effectū: per dñm.

HAugustinus Tagaste
(quod est oppidum in
Africa) honestis parentibus
oztus oim fere suozū equa-
lū doctissimus, sed in adole
scētia chzistiane religioni a-
lienus Mediolanū cōtendit
Ubi cū sanctō Ambzosiō ad
populum de religione cōtio
nantem frequēter audisset,
pzinatis quoque colloquijs
eius eruditus, ꝙ conuersus,
trigesimo sue etatis āno ab
eodē fuit baptizatus. Unde
reuersus in Africā chzistia-
nissime ac sanctissime viuēs
a Valerio viro sctō hyppo-
nēsi episcopo pzelbyter fact⁹
monasteriū condidit religio
sozū hominū, quos pia do-
ctrina et pzeceptis apostoli-
cis instituebat. Et cum per
id tēpus Manicheozū here
sis, in qua ipse fuerat, mul-
tū inualuisset, acerrime in
eam cum Foztunato hereti
archa cōplures dies dispu-
tauit, eundē cōuicit. Quib⁹
rebus ductus Valerius epi
scopus Augustinū in socie-
tatem sui episcopatus asci-
uit. Mus cura susceptа Au-
gustinus tanto studio cuius
que generis hereticos insec-
tatus est vt partim sermōe
partim libzis editis totam
Africā a Manicheozū, Do-
natistarum, Pelagiozumq;
errozib⁹ expurgauerit. Scri
psit libzos innumerabiles,
ad religionē et sacrarū scri-
pturarum expositionē perti
nentes, tanta doctrina ꝙ pie
tate, vt nullus neq; Greco-
rum neq; Latinozū chzistia
nam philosophiam magis il
lustrauerit. In quo studio
cum annū ageret etatis sep
tuagesimū sextū a vita mi-
grauit quinto cal. Septem
bzis anno Chzisti nati. ccc.
xxx. idq; Hipponi Uandalis
eam vzbem obsidentibus.

¶ Decollatio sancti Joan
nis baptiste du. ma. ad vesp.
Hymnus. Deus tuozum.
vt in cōmuni vnius marty-
ris. Joānes baptista argue
bat Herodem pzopter Hero
diadē quā tulerat fratris suo
viuenti vxozem. Oratio.

SAncti Joannis bapti
ste, ꝙ martyzis tui ꝙ
sumus dñe veneranda festi
uitas salutaris auxiliū no-
bis pzestet effectū: p dñm.
Ad matut. Inuita. et hym.
de cōmuni vnius martyzis
Ps. ¶ Isti Herodes rex ma
nus ac tenuit Joannem, et

vinxit eum in carcere, quia metuebat eum propter Herodiadem. Lectio tertia.

Ioannes filius Zachariæ cum factū esset verbū dñi sup ipsum in deserto, indutus vestimēto ex pilis camelorum, & zona pellicea, venit in regionē quam circuit Iordanis. Vbi cristus ab eo baptizat⁹ est, p̄dicās baptismū penitētie, & remissionē peccatorū. Existimante aūt populo, q̄ ipse esset Christus, dixit Ioānes Ego quidem aqua baptizo vos, veniet aūt fortior me, cuius nō sum dignus solue re corrigiā calceamenti, ipse vos baptizabit in sp̄ū scō, & igne. Herodes aūt tetrarcha corrept⁹ ab illo, cū p̄pter eius alia scelera, tū da Herodiade vroze fratris sui per adulteriū abutebat, cōiecit ipsum in vincula. Vnde suos ipe discipulos misit ad Iesum, q̄ interrogarēt, esset ne ille qui vēturus esset, an expectaretur alius. Christus aūt cōā ipsis multis egrotantibus curatis, iubet eos que vidissent, Ioāni renuntiare. Et his abeūtib⁹ multa in laudē Ioānis p̄fat⁹, adiecit: Dico vobis maior inter natos mulierū p̄phet̄a Ioanne baptista non est. Cum aūt dies natalis Herodis ageretur, & Herodias filia tripudiās placuisset Herodi, iussa est ab eo, quic quid vellet optare, dato iurando se nihil ei negatu rū. Illa vero a matre suboz nata, caput Ioānis in disco sibi dari poposcit. Herodes igitur partim p̄propter iusiurandū, quanq̄ iustus erat temere datū nō p̄zstare, partim ne his qui aderant leuiter negare videretur, quod ipsum fuit summa leuitas, puelle annuit optatis, abscisumq̄ Ioānis in carcere eius p̄cipit. Quod illa statim tradidit Herodiadi matri. Corpus aūt eius discipuli sepelierūt. Ad laudes Ant. Puelle saltanti impe rauit mater mihi aliud petas nisi caput Ioannis. Ad vesp. Hym. Deus tuorū. Vt sup. Ant. Misso Herodes speculatore p̄cepit amputari caput Ioannis in carcere, quo audito discipuli ei⁹ venerunt, et tulerunt corpus eius, et posuerunt illud in monumento.

SEPTEMBER.

Seraphia virgo mar. L. ij.

Seraphia virgo Antiochensis cum Adriano imperatore Romā veniret in domo beate Sabine diuersata est, eandēq̄ ad fidē

die 3.

Chzisti cõuertit. Quãobzẽ a pzeside Berillo cõpzehen sa, ad dearũ sacrificiũ pzo ducta, negauit se alteri quã Chzisto sacrificiũ oblaturã affirmãs se ob perpetuã vir ginitatẽ, quã ei vouerat, tẽ plũ dei viui factã. Cũ pzeses, vt amissa pudicitia tem plũ dei esse desineret, duob⁹ eã salacibus iuuenib⁹ cõstu pzandam tradit. Qui obscu rioze cubiculo inclusam, cũ circa pzimã nocte hozã ag gredi pararẽt, ozãte virgine subito lumine circumfulsũ, quasi exanimes mẽbzis om nibus resolutis in terrã p stratti, tota nocte iacuerunt, donec pfidis rogatu fuerũt a virgine ozatione fusa po stera die suis viribus resti tuti, & que sibi cõtigerãt pfi di narrauerunt. Sed cũ is cuncta magicis artibus tri dueret, adductã sibi virginẽ & vestibus spoliatã, incẽsis facibus aduri iussit. Quod cũ alacri aĩo illa toleralset, fustibus diu cesa & trans ac cũ Faustini ducta, ibidẽ de collata est. Eius autẽ cozp⁹ beata Sabina in eodẽ loco sepeliuit. iij. nonas Octẽbz

Aduertendũ nunc in indice post pentecostẽ posito, an in die natiuitatis virginis, vl infra eius octauam interpo nenda sit aliqua ex domini-

cis vagantibus.

¶ Nativitas Marie Vginis du. ma. ad vesp. hym. Aue maris stella. Ant. Gloziose Vginis Marie oztũ, dignis simũ recolamus, que & gene tricis dignitatẽ obtinuit, & virginalem pudicitiam non amisit. Oratio.

Famulis tuis ãs dñe celestis gratie munus impertire, vt quibus beate virginis partus exhibit salu tis exordiũ natiuitatis eĩ⁹ votiua solennitas pacis tri buat incrementum. Per.

¶ Ad matutinũ inuitatoziũ Natiuitatẽ virginis Ma rie celebzemus, Chzistũ eĩ⁹ filiũ adozemus dñm. Hym. O gloziosa. Ant. Regali ex pgenie Maria exozta refulget, cuius pzecib⁹ nos adiu uari mẽte & spiritu deuotis sime poscimus. Lectio. iij.

Maria virgo Cristi ma ter patrẽ habuit Joachimũ ciuẽ Nazareth vzbis Galilee, & matrem Annã ex oppido Bethlehẽ, ambos ex tribu Jude ex moze iudeoꝝ, quibus ex sua cuiq; tribu vxozẽ ducere legitimũ erat et consuetum. Joachimus igitur & Anna assidua & in rabili religione deum colen tes, tripartitam habebant suozum bonozũ rationem. Annã enim partẽ pauperib⁹, die. 8.

alterã tẽplo eiusq̃ ministris dicauerãt, tertia se suãq̃ familiã alebãt. Sed in iustitia pace & gaudio perseuerãtes vnus trã dolor sterilitatis angebat, nulla prole post annũ matrimonij vigesimum procreata, quod turpe & infamie loco inter Judeos habebatur. Itaq̃ Joachimus cũ in festo encenior Jerosolymã adorandi gratia venisset, uellet q̃ supplex ad altare dei munus offerre, repulsus est ab Isachare sacerdote cũ ignominia, quasi indignus esset, ob longã sterilitatẽ, qui more patrũ & secundorũ hominũ ad eũ locũ accederet. Qua repulsa mestissimus Joachimus, nec ferẽs prae pudore, suorũ ciuiũ conspectum, ad caulas secessit. Cui post aliquot dies cum pastoribus cõmorãti, et praecib⁹ assiduis a deo cõtenderenti, vt eam a se ignominiã depelleret, angelus se ostendit, & bono animo ipsum esse iubens preces eius auditas & se a deo renunciauit, filiãq̃ protreandã, que Sare & Rachelis prolẽ mysterij magnitudine superaret. Qua spe erectus letusq̃ Joachimus domũ repetẽs uxori obuiauit, que cum ei quoq̃ apparuisset angelus, eadẽq̃ nunciasset, plena spe & gaudio ad marito cõgratulandũ properabat. Salutauit igitur inẽ se cũ maxima letitia, & visa dei q̃ promissum cõferentes domũ reuertũtur. Cœpit igitur Anna diuino munere sextoq̃ id. Septẽb. Mariã peperit: q̃ vt Eua maritũ ad peccatũ allitiens, causa fuit mortifere seruitutis humani generis, sic ipsa genito ex ea redemptionis salutis.

℣ Ad laudes añ. ℣ Natiuitas tẽ hodiernã propitie virginis genitricis dei Marie solẽniter celebremus qua celsitudo throni processit halleluia

℣ Ad vesp. hym. ℣ Ave maris stella. Añ. ℣ Natiuitas tua Dei genitrix virgo gaudium annũciauit vniuerso mũdo, ex te enim ortus est sol iustitie Christus deus noster qui soluens maledictionẽ dedit benedictionem, & confundens mortem, donauit nobis vitam sempiternam.

℣ Die. 9. de oct nativi. bmv. lectio, ex Cãtic. canticorũ.

Osculet me osculo oris sui, quia meliora sunt ubera tua vino: fragrantia unguẽtis optimis. Oleũ effusum nomẽ tuũ: ideo adolescẽtule dilexerũt te. Trahe me post te: curremus in odorẽ unguentorũ tuorũ. Introduxit me rex in cellaria sua. Exultabimus & letabimur

die. 9.

in te, memozes vberū tuoz super vinū. Recti diligūt te. Nigra sum, sed fozmosa filia Jerusalē: sicut tabernacula cedar sicut pelles Salamonis. Nolite me considerare q̄ fusca sim: quia decolozauit me sol. Filij matris mee pugnauerūt contra me posuerūt me custodem in vineis. Vineā meā non custodiui. Indica mihi quē diligit aīa mea, vbi pascas: vbi cubes in meridie, ne vagari incipiā post greges sodaliū tuozū. Si ignozas te o pulchra inē mulieres egredere et abi post vestigia gregum tuozum: & pasce hedos tuos iuxta tabernacula pastozū. Equitatui meo in curribus Pharaōis assimilaui te amica mea. Pulchre sunt gene tue sicut turturis: collū tuū sicut monilia. Murenulas aureas faciemus tibi vermiculatas argento. Dum esset rex in accubitu suo, nardus mea dedit odozem suum.

¶ Die. 10. de octaua natiuit. ifi. Lectio. ex Cātic. cāticoz

Fasciculus myrrhe dilectus meus mihi inē vbera mea commozabitur. Botrus cypri dilectus meus mihi in vineis en gaddi. Ecce tu pulchra es amica mea, ecce tu pulchra: oculi tui columbarū. Ecce tu pulcher es dilecte mi & decozus lectulus noster flozid⁹, tigna domozum nostrarū cedrina, laquearia cypressina. ¶ Ego flos cāpi & liliū cōuallium. Ca. 2. Sicut liliū inter spinas sic amica mea inter filias. Sicut malus inter ligna siluarū sic dilectus meus inter filios. Sub vmbra illi⁹ quē desiderabā sedi, & fruct⁹ ei⁹ dulcis gutturi meo. Intro duxit me rex in cellam vinariā, ozdinauit in me charitatē. Fulcite me flozibus: stipate me malis: qa amoze lāgueo. Leua eius sub capite meo, & dextera illi⁹ amplexabitur me. Adiuro vos filie Jerusalē p capreas ceruosque cāpozū ne suscitetis neq̄ euigilare faciatis dilectā, quoadusq̄ ipsa velit. Vox dilecti mei. Ecce iste venit saliēs in montibus trāsiliens colles. Similis est dilectus meus capree, hinnuloq̄ ceruozū. En ipse stat p̄ parietē nostrū: respiciēs per fenestras: p̄spiciēs per cācellos.

¶ Die. 11. de oct. natiuit. ifi. Lectio. Ex Cātic. Cātico.

En dilectus meus loq̄tur mihi. Surge pzopera amica mea: colūba mea fozmosa mea & veni. Jā enim hyems trāsijt: imber abijt et recessit: flozes apparuerunt in terra nostra, tēpus puta-

tionis aduenit. Vox turtu
ris audita est ī terra nostra
ficus protulit grossos suos
vinee flozētes dederūt odo-
rē suum. Surge amica mea
speciosa mea ⁊ veni: colūba
mea in fozaminibus petre,
in cauernis macerie. Ostēde
mihi faciem tuā, sonet vox
tua in auribus meis. Vox
enim tua dulcis, et facies tua
decoza, capite nobis vulpes
paruulas, q̄ demoliuntur vi-
neas, nam vinea nostra flo-
ruit. Dilectus meus mihi ⁊
ego illi qui pascitur inter li
lia donec aspiceret dies ⁊ in
clinētur vmbze. Reuertere:
similis esto dilecte mi capree
hinnuloq̄ ceruozū sup mō
tes Bether. ℣ In lectulo
meo p noctes quesiui quē di
ligit aīa mea: q̄siui illū ⁊ nō
inueni. Surgā ⁊ circuibo ci
uitatē p vicos ⁊ plateas: q̄-
ram quē diligit aīa mea. q̄si
ui illum ⁊ non inueni.

Cap. 3.

die. 12. ℣Die. 12. de octa. natiuita.
ih̄. Lectio. Ex Cātic. Cāti.

Inuenerūt me vigiles
q̄ custodiūt ciuitatem.
Mū quē diligit aīa mea vi-
distis? Paululū cū ptransis-
sem eos: inueni quē diligit
aīa mea. Tenui eum nec di
mittā: donec introducam il
lū in domū matris mee: et
in cubiculū genitricis mee.
Adiuro vos filie Jerusalem
per capreas ceruosq̄ cāpor
ne suscitetis neq̄ euigilare
faciatis dilectam donec ipsa
velit. Que est ista q̄ ascēdit
per desertū sicut virgula fu
mi, ex aromatibus myrrhe
⁊ thuris, et vniuersi pulue-
ris pigmentarii? En lectulū
Salomonis sexaginta fozte
tes ambiunt ex foztissimis
Israel oēs tenētes gladios
⁊ ad bella doctissimi. Vnusq̄
cuiusq̄ ensis sup femur suū
propter timozes nocturnos
Ferculum fecit sibi rex Sa-
lomon de ligno Libani.

℣Die. 13. de oct. natiuit. ih̄
lectio. ex Cātic. Cāticozū.

Ota pulchra es amica mea et macula non
est ī te. Veni de Libano spō
sa mea, veni de libano, veni.
Cozonaberis de capite Ama
na, de vertice Sanir ⁊ Her
mō: de cubilibus leonū, de
montibus pardozū. Vulne
rasti coz meū sozoz mea spō
sa, vulnerasti coz meū in v-
no oculozū tuozū et in vno
crine colli tui. Quā pulchre
sint mamme tue sozoz mea
sponsa, pulchrioza sunt vbe
ra tua vino ⁊ odoz vnguen
tozū tuozū sup oīa aroma
ta. Fauus distillās labia tua
sponsa: mel ⁊ lac sub lingua
tua ⁊ odoz vestimētoz tuo
rū sicut odoz thuris. Dz⁹
cōclusus sozoz mea sponsa,

die. 13.

oztus zelusus kōs signatus Emissiones tue paradisus malozū punicozū: cū pomo cū fructibus. Cypri cū nardo, nardus ⁊ crocus, fistula ⁊ cinnamomū cum vniuersis lignis Libani myzrha ⁊ aloe cum omnibus pzimis vnguētis. Fons hozтozum puteus aquarū viuentium. ℂ Exaltatio sancte Crucis dup. mai. ad vesp. hymnus. Illustris ex. ꝛc. vt in eius inuentione. iij. Maū. Ant. Nobile lignū exaltat Cristi fides rutilat, dū Crux ab oībus veneratur. Oratio. Deus, ⁊ nos hodierna die exaltatiōis sancte crucis annua solēnitate letificas: pzesta quesumus: vt cuius mysteriū in terra cognouimus, eius redēptiōis pzemia in celo mereamur. p ℂ Et nō fit cōmemozatio de natiui. dginis vsq; ad vesp. dict. exaltāe. ℂ Ad matutinū inuitatoziū. ℂ hzistum regē pzo nobis in cruce exaltatū, venite adozem⁹. hym. Illustris ex. ꝛc. Ant. Sacra crux extollitur: virga regia erigitur in qua saluator triūphauit. Lectio tertia. QUm extremis Phoce imperatozis tēpozibus Coldzoas Persarū rex imperiū romani puincias inuasisset et Jerosolyma capta, multisq; ibi chzistianoz milibus occisis, partē Dominice Crucis in Caluarie loco ab Helena cōstitutam, in Persidem trāstulisset. Egyptus deinde atq; Africa Persarū armis cessissent. Heraclius ⁊ Phoce successit magnis affectus cladib⁹ pace a coldzoa petiuit. Hāc cū magno romani imperij dedecore accepturus. Ceterū cū a barbaro hoste victozijs insolente nullā impetraret. Christi numine ieiunijs ⁊ supplicationibus pzopitio, exercitū cōparauit. Cum quo in hostem pzolectus, tres Coldzoe duces cū magnis exercitibus tribus ēlijs diuina ope superauit. His aūt clādibus fractus Coldzoas: dū fugam vltra Tigrim parat Medarsem filiū regni cōlozē declarauit, quā contumeliā Syzochius maioz natu filius non ferēs, patri fratri que necē quā paulo post ex fuga retractis intulit, molitur: patrēmq; ⁊ paternum regnum impetrat ab Heraclio quibusdam acceptis conditionibus. Quarum ea fuit in pzimis, vt crucem dominicā restitueret. Heraclius igitur crucis lignū, post annos quatuozdecim quā venerat in potestatem barbarozum receptum, secum de-

ferens Jerosolymã reuerti tur. Quã vrbẽ ingressus, in solennissima pompa crucem ipsam circũtulit,& suis humeris ad caluarie montẽ portauit,sicut illã Christus per eandẽ viam portauerat. Miraculo autẽ datũ est,qõ vt erat auro et gẽmis cultã subtstitit ante portã, que in caluarie locũ foras ducebat, & quo magis exire conabat eo immobilior permanebat Mã ibi videbatur diuinitꝰ exitu prohibere. Cumq; oẽs stupor eius rei teneret Zacharias Jerosolymitanus antistes qui eius lateri herebat imperatorẽ ipsũ admonuit videret ne parũ Christũ imitaretur inferẽda cruce:triũphali nitẽs cultu cũ ille nudis pedibus atq; humiliter tuiisset. Tunc heraclius relicto cultu quo ornatus erat vestẽ plebeiã sumpsit calceolq; detraxit,atq; ita sine offensa confecit reliquũ vie. Vbi vero ad caluarie locũ est ventũ,ibi crucẽ statuit, vnde fuerat a Persis sublata. Quam ob rem statutũ est vt crucis exaltatio annua festiuitate celebraretur. ¶ Ad laudes ant. Super omnia ligna cedrorum tu sola excellior,in qua vita mundi pepẽdit,in qua Christꝰ triũphauit, & mortem superauit in eternũ. ¶ Ad vespe. hym. Illustris uexu.ant. O crux benedicta, q̃ sola fuisti digna portare regẽ celozũ & dñm hallelui.

Post oratione exaltationis pro cõmemoratione octaue natiuitatis dicẽ eius antiphona assignata ad primas vesperas cũ eius oratione. ¶ Die.15.oct.natiuit.dñi. Tertia lectio. Sermo sancti Augustini epi.cepi. die.15

HOdie nobis dilectissimi optatus dies beate ac venerabilis semper Virginis Marie. Ideo cũ summa exultatione gaudeat terra nostra tãte virginis illustrata natali. Hec est enim flos cãpi,de qua orta est preciosum lilium conuallis per cuꝰ partũ mutatur natura protoplastor qua deletur & culpa. Precipuum est in ea illud Eue infelicitatis eulogium de qua dicitur. In tristitia paries filios,quia ista in letitia dñm parturiuit Eua eam luxit,ista exultauit Eua lachrymas, Maria gaudia in ventre portauit,quia illa peccatorẽ,ista edidit innocentẽ. Virgo quippe genuit ꝯa vgo concepit. Inuiolata peperit:quia in conceptu libido nõ fuit. Vtrobiq; miraculũ. Et sine corruptione grauida, & in ptu vgo puer

pera Aue (inq̃t angelus ad eam) gratia plena: dñs tecũ. Impleta est ergo maria gr̃a & Eua euacuata est a culpa. Maledictio eue, in b̃dictio nẽ mutat̃ marie, Aue gratia plena Dñs tecũ. Tecũ dñs in corde: tecũ in vẽtre tecũ in vtero, tecũ i auxilio: Gratulare beata ẽgo, Christus rex ex solio suo venit in vterũ tuũ. Ex sinu patris, in uterũ dignatus est descendere matris. ¶ Petrus Dorotheus & Gorgonius martyres. Lectio tertia.

PEtrus Dozotheus, et Gozgoni⁹ Diocletiani ipatozis cubiculariũ fuere. Quoz Petr⁹ cũ de martyrio cuiusdã viri, q̃ Nicomedie, vbi hec gesta sũt, edicta impatozũ aduersus Christianos in fozo pendentia diligenter legerat multa liberius loquereꝰ, captus dñs immolare iubeꝰ. Quo recusato appensus tã crudeliꝰ flagris cedit, vt cõcisa pelle carnes etiã lanireꝰ. Quo supplicio cũ nihil christi cõfessione retraheret, nudatas carnes aceto, & sale p fundit, cũq; hoc etiã cõstãt̃ toleraret, in craticula pzunis subẽ strato, lẽto igni cruciat̃, carnificibus eũ subinde xlantib⁹, donec cõsũptis igni carnibus inuictũ spm in fide letus exhalauit. Quo spectaculo ꝑmoti Dozothe⁹, & Gozgoni⁹ Diocletianũ cũ summa cõstãtia & libertate his vbis alloquũtur. Cur iperatoz punis in Petro mẽtis sentẽtiã q̃ nobis ẽ cũ illo cõmunis? Cur i illo crimẽ ducit, qõ nos iti dẽ cõtemur? Hec nobis fides hic cultus, hec cõmunis sentẽtia. Quos ille cõpzehẽsos similibus supplicijs affectos, ad vltimũ laqo tussit apẽsos necari. v. id⁹. Septẽ.

¶ Cozneli⁹ papa & Cypzianus Eps mart. Lectio. iij.

COrnelius patria Roman⁹ põtificatũ gessit tpe Decij iperatozis. Hic cũ Lucina matrona sanctissima beatozũ Petri & Pauli cozpza a Carthaginẽsibus, vbi minus tuta esse videbãt, clã extulit. Quoz Paulũ Lucina i pdio suo via Ostiẽsi nõ lõge a loco vbi fuerat oc cisus petrũ xo Cozneli⁹ nõ lõge a loco vbi fuerat cruci affixus reposuerũt. Decius aũt cognito q̃ Cozneli⁹ multos ad fidẽ Christi conuerteret, Cẽtũ cellas eũ misit in exiliũ. Vbi Cypzian⁹ carthaginẽsis eps ipsum p literas consolatus est. Sed hoc itellecto Decius missione & remissione literarũ maligne iterꝑtatus, Cozneliũ reuocauit q̃si rerũ lese maie

statis. Iplāq; plūbatis cedi ac deinde ad Martis simulachrū odozādū duci iubet. Mō cū facere cōstātissime recusaret. xviij. cal. oct. capite trūcatus a beata Lucina cū ꝯbuldā clericis noctu sepelit i arenario ꝑdū suinō lōge a cemeterio Calisti. Sedit aūt an. ij. men. ij. dies. iij

Ypzianus natione Apher chzistianus fact⁹, oēs suas facultates pauperibus distribuit, Deinde ꝓsbyter, nec multo post epūs Carthaginēsis creatus prima sctitatis documēta ꝓtulit, & doctrine singularis monumēta posteris reliqt. Imperatoze Valeriano accusat⁹, q̄ Chzistū coleret, a Paterno ꝓconsule, cum ab instituto flecti non posset, in exiliū missus est. Unde egressus ꝓcōsule defuncto, rursū apd Galeriū Maximū, q̄ Paterno successerat accusat⁹, inuicto aio in vm⁹ veri dei, Chzistiq; confessione pleueras obtrūcat⁹ martyzio cozonat. xviij. ca. Oct.

Mattheus Apostolus dup. ma. Ad vesperas. Oratio.

Beati Apostoli & euangeliste Matthei Dne precibus adiuuemur, vt qd̄ possibilitas nostra nō obtinet, eius nobis intercessiōe donet. p. ℂ Lectio tertia.

Matthe, q̄ & Leui dict⁹ ꝙd̄ expublicano fact⁹ est apls Mā cū in vrbe Galilee Capharnao ad telonīū sederet, & xpo ꝓtestāte vocat⁹ ipsū est sequutus, quē cū discipulis hospitio suscepit Post ei⁹ ño resurrectionē Mattheus dū pararet i Ethiopiā ꝓficisci ad ꝓdicandū gētibus illis euāgeliū, patria, hoc est, Hebzaica lingua euāgeliū, q̄ in Judea ꝓdicauerat, scripsit. Ꝓfectus igit̄ i Ethiopiā, quā ꝓuinciā fuerat sortitus, & dū dni sequentibus signis latissime disseminauit. Et regio puero e mozte ad vitā ope diuina reuocato, regēpatre cū vxoze & vniuersa ꝓuincia ad chzisti fidē cōuertit. Cui regi defuncto cum Hirtacus ꝓdā in regno successisset, eiusq; filiā Iphigeniā sibi vellet matrimonio copulare Mattheus, q̄ auctore virginitatē illa vouerat, vt in stō virginitatis ꝓposito perstēret, eādē hortabat. Itaq; virginē cōstanter suis votis obsistere molestissime ferens Hirtacus, Mattheū, quem eius cōsiliū auctozē esse sciebat, ad altare sacra facientē gladio cōfodi iussit. Et sic apls & euāgelista martyziq; cozonā adeptus matthe⁹, ad xpm beatāq; vi

die. 21

tã migrauit .xi. cal. Octob.

Mauritius cũ socijs mar tyres. Lectio tertia.

CUm Maximian⁹ imperator exercitũ, quẽ ingentẽ ex varijs nationibus cõfectũ, trãs alpes induxerat, dijs sacrificare in Sedunozũ finibus (q̃ ppli sunt i Gallia) iussisset: Thebanozum legio, q̃ a Thebis Egyptijs missa fuerat reliq̃ agmĩe ne ipijs sacrificijs interesset discessit. Quo audito Maximian⁹ denũtia tũ eis mittit vt si se saluos esse velit, protinus in castra redeãt ad sacrificia. Ille se Chzistianos esse rñdẽt, q̃ a talibus sacrificijs religiõe, a qua minime sibi esset discedẽdũ, prohiberi, proinde impatozem, ne, q̃ ipsis nefas esset, iperaret. Tũc Maximianus maiozẽ irã odio q̃ in chzistianos gerebat, suggerẽte, Thebanos, q̃ nũero erãt ad sex milia sexcẽti sexaginta sex, immisso, exercitu penas dare iubet, decimo q̃q̃ trucidato. Quã penã semel & iterũ chzistiani subire & q̃dẽ libẽt maluerũt autore Mauritio, quã ipsa ipsa ta facere. Postremo Maximiano nõ ferẽte chzistianorũ cõstãtiã, vniuersi a reliq̃ exercitu illius imperio cõcidunt. Et sic Thebanozũ, legio ad celestem militiam cõmigrauit decimo calendas. Octobzis. Oratio.

HAnue ãs oipotens deus, vt sanctoz martyrum tuozũ Mauricij & sociozũ eius, nos letificet festiua solẽnitas & quozũ, suffragijs nitimur, eozum natali cuius gloziemur, Per. die. 23

Linus pa, mar. Lectio. iij.

LInus papa natiõe tuscus ab vltimo Neronis anno vsq̃ ad Vespasiani tẽpoza pontificatũ pzim⁹ post Petrum gessit, hoztante ad id humilitatis gratia Clemente, q̃ quartus a Petro pzefuit ecclesie, Quãuis eñ ipe a petro sibi successorẽ fuisset destinat⁹, ne tñ videret ambitio se agere Lino pzimũ cessit, deinde Cleto, Linus igit cũ dei ecclesiam sctissime moderaret istituit nequa mulier nisi velata capite templum ingrederetur, Jdẽq̃ res gestas beati Petri, pzesertim contra Simonem Magum diligenter perscripsit, Tanta erat huius viri sanctitas et fides, vt non solum demones fugaret, sed mozt uos etiã in vitam reduceret. Sed hominũ cecitate, cozdisq̃ duritia factum est, vt a Saturnino cõsule, cui⁹ filiã a demonib⁹ liberauerat, capitali supplicio

ob chzisti fidē afficeret. Sepult° ē aūt iuxta bti Petri cozpus .ix cal. Octob. cū lediſſet an. xi. mē. iij. dies. xij.

Cosmas ⁊ Dami. mar. L. iij

COsmas ⁊ Damianus frēs i Egea vzbe Arabie nati, quāꝝ erāt arte medicine docti, magis tñ chzisti virtute sanabāt oēs ifirmitates. Mō audiēs Lysias p̄ses Diocletiano ⁊ Maximiano iperatozib⁹, adduci eos ad se iubet. Qui cum ab eo iterrogati noīa, patriā, ⁊ religionē ipcūctāt ex posuissent, manus pedes q̄ vincti, qñ dijs sacrificare recusauerāt, imanissime tozquēt. Sed cū vidēret crucia tus negligere iussu p̄sidis, vt erāt ligati i mare deturbāt. Diuino tñ munere solutis vinculis e pelago sūt in columes egressi. Pzeses aūt hoc magicis artib⁹ alcribēs, iubet eos i carcerē trudi, ac postredie eductos in magnū rogū imitti. Jn q̄ cū illesi nihilo secī⁹ pmāsissent, post inumera supplicia capitis obtr̄ncatiōe martyzio sunt cozonati, ⁊ ibidē a Chzistianis sepulti. v. cal. Oct. Pzocessu vero tp̄is Romā trāslati, in ecclesia ip̄lozū noīe dicata recūduntur. Oratio

di. 27

QResta q̄s oīpotēs de⁹, vt q̄ sanctozū martyzū tuozū Cosme et Damiani natalitia colimus: a cūctis malis imīnētibus eozū itercessiōibus liberemur: p̄ do.

Dedicatio Michaelis archāgeli du. ma. Ad vesp. Hym.

TIbi Chzisti splēdor patris, Vita virtutis eozdē, Jn cōspectu angelozū Votis, voce psallim⁹: Iter nātes cōcrepādo Melos damus vocibus. Collaudam⁹ venerātes, Dēs celi milites. Sed p̄cipue p̄matem Celestis exercit⁹ Michaelē in Stute Cōterētē Zabulō Quo custode p̄tecul pelle Rex chziste pijssime Dē neꝝ fas inimici Mundo cozde, ⁊ cozpoze Paradiso redde tuo Nos sola clemētia. Glozia patri melodis Personemus voc⁹: Glozia chzisto canamus: Glozia pacleto: Qui trinus ⁊ vnus deus: Extat aū secula. Amē. Ad. Qū sacrū mysteriū cerneret Joānes, Michael archāgel⁹ tuba cecinit. Ignosce dñe deꝝ nē q̄ aperis librū: ⁊ soluis signacula eius halla.

Oct.

DEus, q̄ miro ozdīe angelozū ministeria, hominū q̄ dispēsas: cōcede p̄topitius: vt q̄b⁹ tibi ministrāt in celo sp̄ assistāt: ab his i terra vita nr̄a ꝑmuniat. p. C Ad matutinū inuitat.

di. 29.

Regē archāgelozū dñm ve

nire adoremus. Hymnus.

Christe sator dei angelor rector huanigne
ris, & auctor nobis eterna
tribue benigne scadere cele
Angela pacis michael ad
ista celi mitti rogitame
aula nobis vt crebro veni
ente crescat prospa cuncta.
Angele fortis gabriel, vt
hoste pellet antiquu, volu
tet ab alto sepe tepla ve
nies ad istud misere nem.
Angela nobis, medicu sa
lutis. Mitte de celis raphael
vt oes sanet egrotos, pa
riterq; nos dirigat actus.
Hinc dei nri genitrix ma
ria totus & nobis chorus
angelor sep assistat, simul
et beata. Concio tota.

Presset hoc nobis deitas
beata patris, ac nati: pari
terq; sci spus, cuius robo
at in oi glia mudo. Amen. ad
Conculu est mare, & cotre
muit terra vbi archange
lus michael descendebat de
celo. ℂ Lectio tertia.

Monta hodie festum
michaelis archagel
celebrame no erit ab re pau
ca de ordinibus pstantiaq; an
gelor comemorare as deus
initio mudi creauit nulla m
fectos prauitate, licet ipsor
dam ex oibus ordinib9 sua
culpa cu principe diabolo cor
uerit. Angelor igit, q i ostii
clo pstates fuerut in gratia
cofirmati, tres oino esse hie
rachias grauissimis sctoru
volumu, & auctoru testimo
nijs accepimus supzema sci
licet, media & ima, quaru
singule ternos ordines coti
neat, supzema seraphinos:
cherubinos, & thronos: me
dia, dnationes, principatus, &
potestates: ima vtutes ar
chagelos, & q angeli ppzioze
vocabulo, qo est alioqn oi
bus comune, noiant. Ostu
cit aut vnuscuiq; ordo pstan
tia & similitudine muneris, &
gratie, qua q da angelorum co
uenit int se. Ma licet cun
cta gratiaru munera oes acce
perit, alia th alijs largis tri
buta sut. Itaq; seraphini ap
pellant, q ceteris charitate
pstat, cherubini, q sapietia,
ac ceteri eode mo. Sed qua
p angeli q superiozes sunt,
hoc tarius a deo in ministe
riu aliqo mittat (tutelares
em quoz cuiusq; fidei ingu
li hoies comittut ex ifimo
ordine sunt) th ex oi ordine
qnq; mitti testat Paulus,
q oes (inqt) sut administra
toria spus i ministeriu mis
si. Itaq; Michaele, q nuc pn
ceps ecclesie dicit esse vt oli
synagoge, licet th agelus, th
archagel9 noiet, esse th sup
me hierachie existimarut vi
ri nonnulli sacraq; literaq; eru

ditissimi, autoze Daniele, q̄ Michaelē vnū esse dicit de p̄mis p̄cipibꝰ. Michaelis igit festū, ād. viij. id. Maij celebrat, ab eius appartitiōe q̄ qđ. xij. cal. Octob. ad eius basilice dedicatiōe nomē accepit, q̄ ipsi fuit dedicata in antro ad cacumen Gargani mōtis Apulie, q̄ p̄ocurrit ī adriaticū mare. Quo ī loco p̄opt multa q magna edita miracula cū ab alijs pl'is religiose colit Michael, tū maxime ab accolis Sipōtinis, q̄ se patrocinio eius sepe adiutos esse p̄fitent. Ad laudes. añ. H actū est sūctū ī celo dū draco cōmitteret bellū, q michael pugnauit cūeo q fecit victoriā hall. Ad vesp. T ibi christe. visup. Añ O ziceps glioſissime Michael archāgele esto memoz nr̄i, q hic q vbiq; sp p̄care p nobis filiū dei halla, halla. Post oratiōnē. s. Michaelis p cōmemo. s. Hieronymi dicit. añ. O doctoz optime ecclesie sctē lumē btē Hieronyme diuine legis amatoz depzecare pzo nobis filium Dei. Oratio.

DEus, q̄ ecclesie tue in exponēdis sacris scripturis beatū Hieronymuz cōfessoꝛē tuū doctoꝛē glozio sū elegisti, p̄sta q̄s: vt eiuꝺ dē pōs suffragantibus meritis, q̄d oze simul et opere docuit, te adiuuante exercere valeamus. Per dñm.

¶ Hieronymus p̄sbr. confes. dup. min. Lectio tertia. dī. 30

HIeronymus Cōstātino iperatoze anno ab ozbe redēpto. ccc. xxxi. in oppid o Sidōe (q̄ est ī Pānonie Dalmatie q̄ cōfinio, chr̄istianis parētibus oztus, puer admodū Romā missus est liberalib⁹ studijs erudiendus. Ubi Donato ī grāmaticis p̄ceptoze q (vt q̄dā volūt) Victozino ī rethoricis vsus, grecas ac latinas literas felicissime didicit. Cū autē etate p̄ceſſisset. Aristotelicā, Platonicam, Stoicā ac ceterozū omniū Philosophiā attigit. Galliā deinde discendi gratiā p lustrauit, vbi Romā reuersus est, at q̄ inde Syriā p̄fectus. Quā itidē magna ex parte discēdi studio peragrata ī vastā eremū, q̄ Syzos ab Agarenis dissermiat, ascessit. Ubi quatuoz annos ad hoīz frequētia semotus, cū solo deo libz̄isq; suis cōmertiū habēs, adolescentie lapsus lachzymarū ibze diluebat. Et cōtractas p etatis incuriā sozdes labor asperitate detergebat. Inedia deniq; ac vigilijs q̄ icredibili austeritate rebellātē

carnē ꝙ subinde repulā tē-
tatis lasciuiā coercēs, cozp⁹
pri seruire docebat. Mise-
bat tñ in ea soli tudie nōnū
ꝝ ab amicis, ꝙ vicinos mo-
nachos ipe iuuebat. Hebrai
ce sermōis difficultatē inde
sello laboze puicit. Cui⁹ nō
solū itelligētiā, sed ꝙ peculia
rē sonū ac ⁊naculū stridozē
est assequutus, vlus ad eā
rē doctissimis Hebzeoz, qs i
gēti mercede cōducebat: mar
supiū exhauriēs, vt pectus
eruditiōe locupletaret. Nec
his cōtētus chaldaicā itē li
quā ē aggressus quā tñ ha
sten⁹ mō sequut⁹ ē, vt itelli
gere posset verius ꝝ sonare
Gregozij nazāzenū ꝓcepto
rē suū ipse appellat, ꝙ hoc in
terptāte se sacras didicisse li
teras testat. Cū igit ingēti
ā doctzina, ꝙ sctitate clarus
haberet Romā reuocatus
ꝓbyt sctūs est. Ubi cū ꝓba
tissime vite exemplo mozes
hoim castigaret, ī ꝓmiscꝫ cle
ricozū crimina cōstāter ar-
gueret, nō ferēs ipsozū iui-
diā, ex vzbe iterū ꝓfectus,
Syriā repetijt ⁊ Bethlehē
iuxa ꝓsepe, ꝙ ihantē chzistū
excepat, vēture senectuti le
dē dlegit. Ubi eñ pīs mōil
ꝙ viris in monasterio, qō
Paula matrona sctā cōdidē
rat, sanctissimā vitā multis
egit ānis. Libzos cōplures
scripsit. Metus testamētuz
ad vitatē hebzaicā trāstulit
Mouū aūt reddidit grece fi
dei. Multa ꝓterea grecozuz
opa latinitate donauit. Tā
dē vite curlu lāctissime pa-
cto multis miraclis clarus
ī eodē oppido Bethlehē mi-
grauit ad dñz ꝓdie ca. Oct.
an. chzisti nati cccc.xxij. sue
vo etatis nonagesimo ꝓmo

OCTOBER.

Frācisc⁹ cōf. du. mi. Octo

DEus, ꝙ ecclesiā tuaz
vbi Frācisci meritis
fetu noue plis ăplificas, tri
bue nobis ex ei⁹ imitatiōe
terrena despicere: ⁊ celestiū
donoz sp ꝓticipatiōe gaude
re. Per do. ℂ Lectio tertia.

HFrācisc⁹ natiōe Ital⁹ di. 4.
Assisij natus (qō oppi
dū est ī Umbzia) vir fuit re
ligiosissimus, euāgelice ple
ctiōis sectatoz: siozuit qꝫ In
nocētio papa tertio. Mā cū
adolescens mercaturam ex
ercuisset, nō tamē abijt pst
aurū, nec sperauit in pecu-
nie thesauris. Sed ad Chzi
stū cōuersus, cum audisset
ī ecclesia illud euāgelicum,
Qui nō renuntiauerit oi-
bus, ꝙ possidet, non potest
esse meus discipulus, cūcta
ꝙ ad manū habuit, paupi-
bus erogauit, cetera patri
suo, idipsū pstulāti, heredi
tario iure cozā eo tradidit

Deinde vt nozmã seqretur, quã chzistus dedit aplis, dũ eos mitteret ad pdicãdũ, di stributa pecunia calceamẽta deposuit, & vnica cõtẽtus tunica, vt quatenꝰ liceret chzistũ imitarẽ, duodecĩ sibi socios adsciuit. Itq; ad emulationẽ euãgelice pfectiõis, oz dinẽ monasticũ, q minozuz appellat instituit. Romãq; venit circa annum a chzisto nato. M. cc. viij. quẽ papa villõe diuina pmonitus benigne recepit, regulãq;, & institutũ ab eo viuẽdi ozdinẽ cõfirmauit. Dimissis ergo quoq; xlus fratribus, q̃ verbũ dei seminarẽt, ipse i Syriã nauigauit, a Soldano q̃q; fuit benigne receptꝰ. Sublato tũ pdicãdi facultate: eo adꝰ fuit i patriã redire. Cui bieniũ añ obitũ cũ. xl. dies ieiunasset i mõte Aluerne i festo exaltatiõis crucis ozãti, appuit Seraph crucifixꝰ, q̃ i manibꝰ & pedibꝰ ipsiꝰ stigmata plagarũ Chzisti mirabilit ipressit. Quibꝰ insignitus sũme admiratiõi cũctis ituẽtibus veneratiõiq; fuit. Tãdẽ beatus Frãciscꝰ plenus bonis opibus & gẽa apũ Assisiũ mozit. iiij. nonas. Octo. Quẽ Gregoriꝰ nonꝰ cognitis eius miraculis catalogo sanctoꝝm adscripsit.

¶ Marcus pa. Conse. L. iij.

MArcus patria Roma nus magni Cõstãtini type põtifex factꝰ, istituit. vt eps Ostiẽsis a q̃ romanꝰ põtifex cõsecrarẽ, pallio vteret. Preterea, vt diebus solẽnibus stati post euãgelij Symbolũ iuxta declaratiõnẽ Niceni cõcilij a clero et ꝓlo magna voce decãtarẽt. Duas ecclesias Rome cõdidit, vnã via Ardeatina, altera ĩtra vrbẽ. Quas Cõstãtinus magnis mũeribꝰ exornauit, & auxit. Postremo cũ ex sacris ozdinibus bis mẽse decẽb. habitis, ꝓbyteros xxv. diacones. vi. epos. viij creasset, mozit ac i cemeterio Balbine sepelit, cũ sedisset annos. vij. menses. viij dies viginti.

Oratio.

EAudi dne ꝓces nras: intercedẽte beato Marco confessoze tuo, atq; põtifice supplicationes nostras placatus intercede. Per.

Dionysius, Rustici, Eleutherius martyr. Lectio. iij.

DIonysiꝰ patria Athenẽsis vir patritius & areopagita q̃ noiẽ illius ciuitatis senatozes appellabãt, tradit eo die, q̃ chzistus crucifixus est, a iaduerso solis ꝓter ozdinẽ nature defectu, cũ esset vir excellẽs oĩ doctrina, cozã multis exclamasse, Aut deus nature patit, aut

die. 7.

die. 9.

mūdi machina dissoluit. Cū
aūt paulus Athenas veni
let: & ductus esset in Areopa
gū, vt rationē eius doctrine
redderet, quam p̄dicabat, in
medio senatus mirabilit de
vera pietate & resurrectione
christi ac moztuoz disseruit
Qua oztatiōe cū alios, tū in
primis Dionysiū cōuertit,
eūq; cōstituit epm Atheniē
sis ecclesie, Postea vero cuz
Romā venisset Dionysius
vt petrū videret & paulū, às
audierat in vincula cōiectos
esse, aliquāto post tpe missꝰ
est a Clemēte in Galliā ad
p̄dicandū euāgeliū, quē le
quuti sunt Rusticus p̄esby
ter, & Eleutherius diaconꝰ,
usq; ad urbē Parisioz. Ubi
cū multos ad fidē christi cō
uertisset, i p̄secutiōe Domi
tiani capti Dionysiꝰ & socij
a Fescenino p̄fecto vehemē
ter lozis flagellati sūt. Sed
cū nō possent auocari a chri
stiana pietate, postridie dio
nysius in craticula ferrea ig
ne suppolito iponit, & mul
tis deinde supplicijs afficit.
Quibus supatis idē Dio
nysius. xc. etatis sue anno
cū socijs similit cruciatis ca
pite truncat. vij. id. Octob.
Aut Dionisius suuz caput
sustulisse, & manibus per lō
gū spaciū p̄tasse memozat
Scripsit aūt mirabili qua
dā doctrina libzū de celesti
hierarchia, & alterū de diui
nis noibus. Itē de mystica
theologia, & alia nonnulla.

DEus, q̄ hodier-. Octo
na die beatū Dionys
iū martyzē tuū vtute con
stātie in passiōe robozasti,
q̄s illi ad p̄dicādū gētib⁹
gloziā tuā Rustico & Eleu
therio sociare dignatus es,
tribue nobis ās ex eozū imi
tatione p̄zo amoze tuo p̄zo
spa mūdi despicere, & nulla
eius aduersa fozmidare: p.

C Calistus pa. mart. L. iij.

CAlistus pōtifex patria romanus vsq; ad Se di. 14.
uerī tēpoza peruenit. Hic ie
iuniū ād ter i anno celebza
tur, p quatuoz tēpoza vt fie
ret, decreuit. Ut sicut annꝰ
p quatuoz voluit tēpoza sic
nos ēternū solēne agamus
ieiuniū p. iiij. anni tēpoza.
Quibus tēpozibus postea
institutū est, vt fieret sacro
rū ozdinū initiatio q̄ an tea
Decēbzi dūtaxat mēse fieri
consueuerat. Cemeterium
q̄q; de suo nose cōdidit via
Appia, in loco vbi multoz uz
martyzū cineres antea repo
siti fuerāt Postremo vbi er
ozdinatiōibus mēse Decē
bzi, q̄nq; habitis p̄xl byte
ros. xvi. diacones. iiij. epos
viij. creasset, martyzio cozo
nat⁹, & ac, sepult⁹ i cemeterio

Calopodñ via Aurelia. iij. ab vrbe lapide pdieid. Octo. cñ sedisset an. vi. mẽ. x. di. x. Lucas euãgelista du. ma. Id velp. z matu. Hym. asie, z inuit. de cõi apostol. Octo

Interueniat ꝓ nobis ds dñe ihũs tuꝰ Lucas Euãgelista, qui crucis mortificationẽ iugit in suo corpore ꝓ tui nois honore portauit: Per dñ. Lectio. iij.

Lucas medicus Antiochẽus, sectator Pauli fuit, ac ois eius peregrinatiõis comes. Scripsit euangeliũ de q idẽ Paulus, Misimꝰ (inq̃t) cñ illo fratrẽ cuius laus est in euãgelio per oẽs ecclesias. Aliud q̃q edidit volumẽ egregiũ q̃d inscribit Apostolozũ acta. Cuius hystoria vsq̃ ad biennũ Rome cõmozãtis Pauli puenit, hoc est vsq̃ ad quartũ Neronis annũ. Quidã suspicant q̃ etiã scripserit epistolas Paulus dicit, iuxta euãgeliũ meũ. Luce significare volumẽ. Quãꝝ Lucas nõ solũ ab apl̃o Paulo, qui cñ dño in carne nõ fuerat. Sed a ceteris etiã apostolis euãgeliũ didicisse, ipe q̃q in voluminis sui pncipio declarat, dicẽs, Sicut tradiderũt nobis q̃ a pncipio ipsi viderẽt, z ministri fuerẽt sermonis. Igit euãgeliũ sicut audierat scripsit. Acta vero Apostolozũ, sicut viderat, cõposuit. Vixit octoginta ãnos vroze nõ habẽs. Sepultus est Cõstãtinopoli ad quã vbẽ vigesimo Cõstãtij anno ossa eius cũ reliq̃s Andree apostoli translata sunt ex Achaia.

Ptolomeus z Lucius martyres. Lectio tertia.

Alexãdrie Marco Aurelio vero z Antonino filio imperatozibꝰ, cñ pudicã ac christianã vroze iniq̃delis z sceleriq̃ maritꝰ, nec a ppolito christiano deterrere nec reã cozã iudice cõuincere posse: conspiceret, quem illa magistrũ religionis habuerat, cõuersꝰ: ceturiõi amico pfuisset, vt illũ an christianus esset percontaret. A quo rogatus Ptolomeus sine vllã tione Christianũ se esse fitebat. Quãobrẽ in vincula cõiectus, diuq̃ carceris situ z squaloze cõfectus, ad Urbi cẽ iudicis tribunal pducit, Ubi christianã pietatẽ pariter cõstãtia cum multa laudatiõe pfessus, capitali sentẽtia dãnat. Hãc Ptolomei pcipitẽ dãnationẽ Lucius q̃ aderat indigne ferẽs, liberius cepit temeritatẽ iudicis increpare. A quo interrogatus an ipe q̃q christia

nus esset, simili sententia dā
nat. Cūc Lucius, Gratias
(inq̄t) ago tibi Uzbici, q̄ me
a seuissimis dūis asseris, ad
optimū q̄ patrē & regē oīm
dē remittis. Et sic cū Pto
lomeo Lucius interfectus
martyrio cozonatur. xiij. ca
landas Nouembzis.

¶ Hilarion Abbas. Le. iij.

HIlarion abbas ī vico
Tabatha ppe Gazan
Palestine vzbē oztus ex pa
rētibus gētilib⁹ chzistianus
ipe vt rosa de spinis efflo
ruit. Qui Alexādzīā missus
atq̄ bzeui grāmaticā edoct⁹
& chzistianus effect⁹ ecclesiā
assidue frequētabat, ā tpe
cū Antonij nomē esset per
totā Egyptū celebertimuz
videndi eū studio mcensus
ad eremū cōtendit. Et cum
illo duob⁹ mēsibus versat⁹,
ipsius vite rationē, acmozū
grauitatē diligenē consīdera
uit. Reuersusq̄ ad patriam
totū patrimoniū sibi a dēfū
ctis parentibus relictū pau
peribus largitus est. Et ad
huc adolescēs. xv. annoz ad
eremū reuertit. Ubi cellula
structa paulo amplioze q̄ vt
caperet eius cozpusculū, sac
co indut⁹, ad. xxi. etatis sue
annū, teste Hyeronimo, qui
vitā eius literis mādauit,
tāta abstinētia cozpus affli
xit, vt q̄denis moncaricis
vno ā q̄q̄ die post solis occa
sum vesceret, & sup humū
tūcis dūtaxat stratā, ad vlti
mū vite diē somno reficere
tur. Hic demum ozationi et
psalmodie sp intentus, post
mcredibilē carnis macera
tionē, grō tinua ieiunia octo
gesimū nar⁹ annū ictitate
& miraculis clarus, migra
uit ad dīm. xij. cal. Nouēb.

Euaristus papa mar. Le. iij

EMaristus papa natiōe
grec⁹ pre Judeo Cre
tani tpe pfuit ecclesie. Hic,
vt Damasus testat, titulos
in vzbe Roma pbyteris di
uisit, & septē diaconos statu
it, q̄ custodiret episcopū ne
cantē, ne aut ipe ab insidia
toz⁹ ib⁹ q̄quā q̄q̄ infest et, aut
leda t a suis, aut sba diuina
detrahendo, aut insidiando
polluāt vel despiciāt. Idē
cōstituit, ne plebis ī eccīm ac
cusatio admitteret. Ozdina
tiones ter habuit mēse De
cebzi, q̄bus pzelbyteros. vi.
diaconos. ij. epos p diuersa
loca v. creauit. Postremo
cum sedisset annos. ix. men
ses. x. dies. ij. anno vltimo
Traiani martyrio cozona
tus est, ac sepultus in Vati
cano. viij. calend. Nouemb.

¶ Simon & Judas Apostoli duplex maius. Oratio.

DEus, q̄ nos p beatos
Apl̄os tuos Simo.

nē ꝙ Judā: ad agnitionē tui nois venire ttibuisti: da nobis eoꝝ gloziā sempiternā ꝙ pzoficiēdo celebzare, ꝙ celebzando pzoficere: p

Lect. iij

SImō ꝙ ꝙ Simeō zelotes zelo dñi feruēs accepit Egypti pzincipatū, ꝙ post Jacobū iustū cathedzā tenuit Jerosolymozū. Cui ecclesie cū multis ānis pzefuisset attic⁹ cōsularis Traiani tpe cognito qō esset gñis Dauid, ꝙ christian⁹ multis eū supplicijs afficit. Quibus mira patientia toleratis ad crucē dānat, iussus vt quē vita coleret eius exitū mozte ḝq imitaret. Ita ꝙ cruci affix⁹ est, cū. cxx. annos natus esset cūctis admirantibus in coꝝpoze tā senili, tā robustū nim adhereda supplicia pzstitisse.

IUdas iacobi frater in Mesopotamia, ac interioꝝ⁹ Pōti euāgelizās, feras ꝙ indomitas gētes, sancto dogmate mitigauit, ꝙ fidei diuinitate subiugauit. Cui⁹ extat pua vna epla, q̄ inter catholicas nominatur

di. 29. Marcellus martyr. Lect. iij.

MArcellus natiōe Hispanus, patria Legionensis, cū a vita militari, ꝙ multis annis centurio gesserat, discessisset, vt vera religiōe accepta christo coꝝmodius inseruiret, Diocletiano ꝙ Maximiano iperatoribus accusatus est eo nomine apud pfectū Fortunatum. Cui se tanq̄ militie desertorē, ꝙ cultoꝝ noue suptitionis inculanti clara voce se christianū esse rndit: ꝙ Christo malle: quā terrenis pzincipibus militare. Quo rñso Fortunatus ira succēsus, vinctū eū Tingim oppidum mauritanie ad Agricolanū pfidē mittit eiq̄ per literas Marcelli causam exponit. Qua cognita Agricolan⁹ cōfitentē Marcellū, et in fide christi perseuerātē capite dānauit. Occisusq̄ est. iij. cal. Nouēb. Cuius mozte. xij. ei⁹ filij susceptō martyzio diuersis in locis emulati esse memozāt.

Ducit ēdū ēnūc ī idie post pēt. posito an in fest. oīz sctoꝝ interponēda sit aliqua ex dñicis vagant.

NOVEMBER.

CFestū omniū sancto. diu, maiu. Ad vesperas. Hym.

CHriste redēptoz oīm
Cōserua tuos famulos: Beate sp̄ agminis
Placatus sanctis pzecibus.
Beata ḝq agmina Celestiū spm, Pzeterita pzelenti.
Futura mala pellite.
Uates eterni iudicis. Apostolicq̄ dñi supplicit expositi
mus Saluari vētis pcibus.

di. 30.

Martyres dei ielyti cõfessozesq; lucidi mris oronib' Nos ferte in celestibus.

Chozi sãctay ỽginũ, Monachozũq; oiz: Simul cum sctis omnib9 Cõfessoribus chzisti facite. Gentẽ auferte p fidã Credẽtiũ de finib9: Ut xpo laudes debitas: Persoluamus alacres. Gloria patri ingenito. Eiusq; vnigenito Una cũ sctõ spũ In sempiterna scla. Amen. Ant. Angeli: archangeli, thzoni dnationes yncipatus, potestates: virtutes, cherubi, atq; seraphi, patriarche, pphete, scti legis doctores Apostoli, oes xpi martyres, scti confessores, ỽgines dni, anachorite, sctiq; oes itercedite p nob. Oto.

Omnipotes sempiterne deus, q nos omnium sanctorum tuorum merita sub vna tribuisti celebritate venerari, qs, vt delyderatã nobis tue pplitiõis abundantiã multiplicatis inter cessoribus largiaris. per dñm.

℣ Ad matutinũ mutatio.

Rege regũ dñz venite adorem⁹: q ipse ẽ corona sanctorum omnium. Hymnus

Iesu saluator scti Redẽptis opelubueni Et pta dei gfutrix. Salutẽ plce miseris. Cetus oes angelici, Patriarcharũ cunei, Et pphetarũ merita. Nobis p cenẽ veniã. Baptista xpi pzeuius, Et clauiger ethereus, Cũ ceteris aplis, Nos saluant nexu criminis.

Chorus sacratus martyrũ, Cõfessio sacerdotũ. Et ỽginalis castitas. Nos a peccatis abluãt. Monachorũ suffragia. Oẽsq; ciues celici Annuãt votis supplicũ: Et vite poscant pmium.

Laus honor xpo, gria dco patri, q filio, Sancto simul paracleto In seculoz scla. Amen Ant. Midi turbã magnam, q dinũerare nemo poterat ex oibus gentib9 tates aii thzonũ. Lectio. iij. Sermo sancti Augustini episcopi.

Hodie dilectissimi ois ctõzũ sub vna solẽnitatis letitia celebzam9 festiuitatẽ, ãrum societate celuz exultat, ãrũ patrocinijs tera letatur quozũ triũphis ecclesia sancta cozonat, ãrũ confessio quanto in passiõe foztioz tãto est clarioz in hoze, ḋa dũ creuit pugna, creuit q pugnantiũ gria, q martyzũ triũph9 multiplici passionũ genere adoznat, per q̃ grauioza tozmẽta, gratioza fuere q pmia, dũq; catholica mater ecclesia per totũ oz bẽ lõge lateq; diffusa ĩ ipso capite suo xpo Jesu edocta, cõtumelias crucis, q moztẽ didicit nõ timere, magis ma

gisq; roborata est nō resistē te cōstitēr vnanimes bīā tri
to, sed pferēdo. Vniuersos nitas vnus de⁹. Ad vesp. hy.
aūt ās agmie inclyto carcer hziste redēpt. ℟. aīā. O
penalis inclusit, pari ℟ simi quā gliolū est regnū in q̄ cū
li caloze virtutis ad geren xpo gaudēt oēs scti amicti
dū certamē glia triūphalis stolis albis sequūr agnū q̄
ispirauit. O vere beata ma cūq; ierit. ℭ Hodie post ves.
ter ecclesia, quā sic honoz di dieī dicūr vesp. defunctoz.
uine dignatiōis illuminat, nisi sit sabbatū, nā tūc ves.
quā Vincētiū gliosus mar defunctoz dicunr die dñica
tyrū sanguis exoznat, quā post vesp. dicī. ℭ Die. ii. de
inuiolate cōfessiōis cādida oct. omnium scīoz. Lec. iii. die. 2
induit ⁊ginitas. Flozibus
ei⁹ nec rose, nec lilia delunt. EGimus in ecclesiasti
Certētiq; charissimi ſingu cis historiis q̄ sanct⁹
li ad vtrosq; honozes āplis Bonifacius qui quartus a
simas accipe dignitatū cozo beato Gregozio Romane
nas, vel de virginitate cādi vrbis episcopatū tenebat,
das, vl de passiōe purpure luis pcibus a Phoca Cesa
as. In celestib⁹ castris pax, re impetrauit donari eccle
⁊ acies habēt flozes suos, d⁹ sie Chzisti tēplū Rome qō
b⁹ milites xpi cozonāt. Dei ab antiquis Pātheō antea
em ineffabilis ⁊ imensa bo vocabāt, da hoc quasi simu
nitas etiā hoc ꝓuidet, vt la lachzū oim videret esse deo
bozū q̄dē tps ⁊ agonis non cū. In q̄ eliminato oi spur
extēderet, nec lōgū faceret citia fecit ecclesiā sctē dei ge
aut eternum sed bzeue ⁊, vt nitricis atq; oim martyrū
ita dicā, momētaneū, vt in xpi: vt excluſa multitudine
hac bzeui, ⁊ exigua vita ago demonū multitudo ibi scō
nes essēt ⁊ labozes i illo bo rum a fidelibus in memozia
ñ eterna est, cozona ⁊ ꝓmia haberēt, ⁊ plebs vniuersa
meritozū, vt labozes q̄dem in capite calēdarū Nouem
cito finirent, meritozū vero bzīū sicut i die Natalis dñi
pzemia sine fine durarent. ad ecclesiā i honoze oim san
ℭ Ad laudes An. ℣. eglozio ctozū cōsecratā cōueniret,
sus aplozū chozus: te ꝓphe ibiq; missaꝝ solēnitate a ꝑ
tarū laudabilis nūerus: te sule sedis apostolice celebza
martyꝝ cādidat⁹ laudat ex ta, oīb⁹ q; rite pfectis vnus
ercit⁹: te oēs sctī ⁊ electi vo q̄sq; i sua cū gaudio remea
ret. Nos ergo frēs charissi

mi in oim ꝓmozdijs ſcꝯuz
niare ⁊ laudare ⁊ glozificare
cõdecet eũ q̃ cũctos cõdidit
ſctõs ꝑ quẽ facta ſũt oia, ꝑ
quẽ cũcta ſubſiſtũt elemẽta,
cui⁹ maieſtas nec icipit nec
deſinit i ſclm, vt merito oĩs
ꝓncipiũ, ac finis creature
noiet̃ur. ¶ Notãdũ q̃ ho-
die ꝑter officiũ diei dicit̃ur
etiã matut. cũ ſuis laudib⁹
⁊ defuncti miſ dñica, nãtũc
matut. dekãct. dicit̃ die lune
¶ Die. 3. de oct. oĩs. ſcõ. L. iij

die. 3

BEata dei genitrix ⁊ ſp
virgo Maria, rẽplum
dñi, ſacrariu⁹ ſpũs ſcti, ꝟgo
añ ptũ, ꝟgo poſt partũ, pũ-
tis diei ſolẽnitatis cũ ſuis
ꝟginib⁹ expers nullo modo
credẽda eſt q̃ dei ꝓpm̃ facie
do monebat ſpnere, pituri
lux⁹ ſeculi, a lenocinio moz-
talis nature declinare car-
nis pudicitiã cũ virginita-
tis honoze intra cozdis ho-
ſpitia obſeruare, eãq̃ oĩm
ꝟtutũ reginã, fructum ſalu
tis ꝓpetue, ſociã eſſe angelo
rũ ſuis affirmabat exẽplis,
ita vt inũerabilis vtriuſq̃
ſexus multitudo eius ſeque
retr̃ veſtigia. ¶ Die. iij. de
oct. oĩm ſanctoz̃. Lectio. iij

die. 4

QVi ſupna celozũ re-
gna ſpiritibus ange-
licis ad laudẽ ⁊ gloziã atq̃
honozẽ ſui nois ac maieſta
tis in ꝓpetuũ mito ozdine
collocauit⁹ de⁹ eſt. De q̃bus
plura loq̃ pertimeſcim⁹ q̃a
ſoli deo ſcire eſt q̃o vel quẽ
admodũ coꝛ nobis inuiſibi
lis ablq̃ cõgitõe ſeu dimi-
nutiõe in ſola ſui paritate
cõſiſtat natura. Sed tñ no
uẽ eſſe angeloꝛ oꝛdines ad
dei iudicia ac miniſteria cõ
plẽda, teſtãte ſacro eloq̃o co
gnouim⁹. His oĩb⁹ trẽs cha
riſſimi tã decozis ac deo di-
lectis angeloꝛ agminib⁹ hu
ius diei ſolẽnitatẽ credim⁹
eſſe cõſecratã. Sed ecce duz
celeſtium ciuium ſecreta ri
mamur, ſupza modũnẽ fra
gilitatis digreſſi ſum⁹. Ta
ceam⁹ interi de ſecretis cele
ſtib⁹, ſed añ oculos cõdito-
ris tergam⁹ pctoꝛ maculas
vt ad eos de q̃b⁹ loq̃mur ꝑ
uenire valeam. ¶ Die. v. de
oct. oĩm ſcoꝛum. Lectio. iij.

die. 5

HDhuc tñ aliq̃d de hac
tã pulchza ac ꝑclara
feſtiuitate loq̃ incipiamus q̃
nõ ſolũ (vt ꝓdixim⁹) angelo
rũ ſpiritibus, verũetiã ſctis
oĩbus q̃ in terra ſunt ab ex
oꝛdio mũdi ꝑcreati honoza
bilit̃ ꝓdita cõſtitit. Ex q̃b⁹
fuer̃t patriarche viri religio
ſi i vita ſua pcẽs ꝓphetaꝝ ⁊
apoſtoloꝝ, aꝝ memoria nõ
relinquer̃ ⁊ nomẽ coꝛ ma-
ieternuz. Hic athlete dei, ele
ctus concoꝛdat duodenus
apoſtoloz̃ numerus, quos

a ꝑmis miraculoꝝ ☧tutib⁹, ad cõponẽdũ noue fidei fundamẽtũ, erigẽdũq; adhuc tenere statũ ecclesie, puldẽtia diuina ex oibus ꝺs capiebat mũdus elegit, vt ioẽm terrã sonus eoꝝũ ꝓdicatiõis exiret, ꝙ in fines oꝛbis terre eoꝝũ ꝓcederẽt ☧ba. ¶ Die. 6. de oct. oim sctoꝝũ. L. iij.

HIs subiectũ ẽ triũpha le martyrũ nomẽ, q̃ ꝑ diuersa tozmentoꝝũ genera chꝛisti pallionẽ nõ lacessentibus ꝓtecꝛoꝛ diꝛoꝝ mentib⁹ imitabantur: alij ferro perempti, alij flammis exusti alij flagris verberati, alij vectib⁹ pꝛozati, alij cruciati patibulo, alij demersi pelagi periculo: alij viui decozati, alij vinculis mancipati, alij linguis ꝑuati, alij lapidib⁹ obꝛuti, alij frigoꝛe afflicti: alij fame cruciati, alij vero trucatis manib⁹ siue ceteris ceꝛtis mẽbꝛis spectaculũ cõtumelie in populis nudi ꝑpter nomẽ dñi poꝛtãtes.

die. 7. Die. 7. de oct. oim sctõ. L. iij.

QHꝛisti ☧ sacerdotib⁹ atq; doctoꝛib⁹ siue cõfessoꝛib⁹ huj⁹ festiuitatẽ diei nõ ignotã esse credim⁹, q̃ coꝛda fideliũ spꝛitualiẽ q̃si imbꝛib⁹ irrigãt celestib⁹, vt felicit ꝑferre imarcessibilẽ bonoꝝũ operũ possint fructũ. Qui talẽta sibi credita nõ solũ reddere verũetiã cũ vsura sine fraude ampliare ꝓcurauerẽt: ꝺa bonũ qđ per gẽam spũs sancti intelligẽdo didicere, nõ sibi tãtũmõ, sed q̃ aljs subiectoꝝ mẽtib⁹ ꝓfuturũ scdm apostolicũ ꝓceptũ, arguẽdo, obsecrando, increpãdo, curãq; faciẽdo inserere nitebanꝝ. ¶ Hodie in vesperis dicẽda est ant. alia gnata ad ꝓmas vesperas.

¶ Die. 8. oct. oim sctoꝝũ duma. iij. Lect. ex Apocalypsi. di. 8.

QIdi turbaꝝ magnam quã dinũerare nemo poterat ex oibus gentib⁹, ☧ tribub⁹, ☧ ꝑplis, ☧ linguis, stãtes añ thꝛonũ, ☧ i cõspectu agni, amicti stolis albis, ☧ palme in manib⁹ eoꝝũ, ☧ clamabãt voce magna, dicẽtes, Salus deo nõ q̃ sedet sup thꝛonũ ☧ agno. Et oẽs angeli stabãt in circuitu thꝛoni ☧ seniozũ, ☧ quatuoꝛ aiaꝝlium, ☧ ceciderũt in cõspectu thꝛoni in facies suas, ☧ adoraueꝝt dñũ, dicẽtes: Amẽ. Benedictio ☧ charitas ☧ sapiẽtia ☧ gratiaꝝũ actio, honoꝛ, ☧ vꝛtus ☧ foꝛtitudo deo nõ in secula seculoꝝũ. Amẽ. Et ꝛespondit vnus de seniozib⁹, ☧ dixit mihi. Hi qui amicti sũt stolis albis, q̃ sunt: ☧ vnde venerũt: Et dixi illi: dñe mi, tu scis. Et dixit mihi: Hi sũt q̃ venerũt de tribula-

tiõe magna, ꝛ lauerẽt stolas
suas, et dealbauerũt eas in
sanguine agni: ideo sunt añ
thronũ dei, et seruiũt ei die
ac nocte i tẽplo ei⁹, ꝛ q̃ sedet
in throno, habitabit super il
los: nõ esuriẽt, neq; sitiẽt ā
plius, nec cadet sup illos sol
neq; vll⁹ est⁹ q̃m agnus i me
dio throni est, reget illos, et
deducet eos ad vite fontes
aquarũ, ꝛ absterget de⁹ om
nẽ lachrymā ab oculis eor.
Hodie vespe dñr de octaua
ab⁹ finitis, p cõmemoratiõe
dedicatiõis dicũt ãtiphone
ꝛ oratio infrascripte. Antip.
Hec est dom⁹ dei in qua in
uocabit nomen eius, de qua
scriptum est: Et erit nomẽ
meũ ibi dicit dñs. Oratio.
Deꝰ, q̃ nobis p singu
los annos huius sc̃i
tẽpli tui cõsecrationis repa
ras diẽ ꝛ sc̃is sẽp mysteriis
repsentas icolumes, exaudi
pces ppli tui, ꝛ pst̃a, vt q̃s q̃s
hoc tẽplũ bñficia petituru
ingredit, cũcta se impetralle
let: p. Dedicatio basili
ce saluato. du. mi. Ad matu.
inuitato. Domũ dei decet
sanctitudo ipõrũ eius Chri
stũ adoremus in ea. hym.
Hꝰgularis fũdamẽtũ
Lapis Christ⁹ missus
est, Qui cõpage parietis In
vtroq; nectit: Quẽ Siõ sc̃ta
suscepit In quo credẽs pma
net. Dis illa deo sacra, Et
delicta ciuitas Plena modu
lis in laude, Et canore iubi
lo Trinũ deũ, vnicũq; Cũ
sanore pdicat: Hoc in tẽplo
sũme deus Exoratꝰ aduent:
Et clemẽte bonitate Pcẽ
vota suscipe: Largã benedi
ctionẽ Hic infunde iugiter.
Hic pmerant oẽs Petita
acrere: Et adepta possidere
Cũ sctis pẽniter: Paradisũ
introire Trãslati in requiẽ
Glia ꝛ honor deo Alq; quo
Jũ. Domus mea domus
orationis vocabit. Lect. ij.
Oñ veterũ scripto
rum monumentis, ꝛ
Pauli etiã epistolis cõstet,
ipsis quoq; apostolicis tẽpo
ribꝰ loca publica fuisse, q̃ tũ
oratoria, tũ ecclesie dicerẽt,
vbi pplus christianus q̃ ad
religionẽ ꝛ fidẽ Christi pti
nerẽt, docerẽt: ꝛ corpus dñi
sumerẽt, tũ Sylvester papa
ritũ instituit cõsecrationis
altariũ ꝛ ecclesiarũ, quẽ nũc
etiã tenet ecclesia Romana,
dicato ꝛ cõsecrato tẽplo La
teranẽsi nuncupato. Quod
Cõstãtinꝰ impatoꝛ magni
fice instruxerat multis q; do
nis oꝛnauerat ꝛ pꝛouentib⁹
d otauerat. Que dedicatio
facta est. v. idus Nouẽbris.
Hic quoq; põtifex. xiiij. cal.
Decẽbris Petri apostolorũ
pꝛincipis Basilicã dedicauit

ꝙ ꝓcerauit. Quã idē impa
tor in Vaticano nō lōge ab
Apollinis tēplo edificauit, or
nauit, ꝙ dotauit magnificis
munerib⁹, ꝙ puēribus ma-
gnis. Tanta erā fuit pietas
in Christū atq; fides huius
impatoris, vt nō solū has,
& q̄b⁹ dixim⁹, Basilicas, sed
multas ꝑteras magnifice e-
dificauerit, cēlibus ꝙ dota-
uerit. Et in his Pauli Basi
licā in via Ostiēsi. Basilicā
sancte crucis in Jerusalē in
atrio sessoriano Basilicā sā
cti Laurētij extra muros in
agro Veranio sup arenariū
cripte. Ad hec in via Labica
na inē duas lauros basilicā
Marcellini ꝓbyteri, ꝙ Pe-
tri exorcistę, vt cetere taceā
q̄ iussu eiusdē optimi impa
toris in alijs vrbibus fuerūt
edificate. Cuius exēplo mul
tas postea pū cristiani ꝑ or-
bē edificarūt ꝙ consecrarūt.
¶ Ad laudes. Ant. Bñ fūda
ta est dom⁹ dñi supꝛa firmā
petrā. ¶ ad vespe. hymnus.

URbs btā Jerusalē Di
cta pacis visio: Que
cōstruit in celis vivis ex la
pidibus: Et angelis ornō
ta vt sponsata comite.

Noua veniēs e celo Nup-
tiali thalamo ꝓparata vt
sponsata copulet dño. Pla
tee ꝙ muri eius Ex auro pu
rissimo. Portę nitēt mar-
garitis Aptis patētib⁹: Et
btute meritor. Illuc intro
ducit dis q̄ ob Christi no-
mē Hic in mūdo ꝓmittur.
Q uātis onib⁹, plūris Expo
liti lapides Suis coaptant
locis Per manum artificis:
Disponit ꝑ māsuri Sacris
edificijs. Gloria, et honor
deo Alcq; altissimo: Una
ꝑ filioq; Inclyto paracleto
Cui laus est ꝙ ptās Per im
mēsa sēcla. Amen. Ant. Q uā
metuēdus est locꝰ iste, vere
nō est hic aliud nisi domus
dei ꝙ porta celi. ¶ Triphon
ꝙ soꝛ⁹ marty. Lectio tertia.

AD Saroniā in vico
Adrado Decio ipato
re in christianos seuiēte Tri
phon a ꝓsecutor⁹ cōprehē
sus, eū sacrificare renueret,
ꝙ fidē Christi palā ꝓfiteret,
eculeo appēsus ꝑmū ferreis
vngulis exarat, deiq; clauis
ignitis cōfixus pedes ꝙ fusti
bus celus admotis lāpadi-
b⁹ amburit. Cui⁹ tolerātiā
cōstantiāq; demirat⁹ Resp
cius tribun⁹ ad fidē Christi
uersus est, ipsāq; cepit ap-
re ꝓfiteri statimq; capt⁹ cū
Triphone cruciat. Deinde
ābo⁹ ad tēplū abstrahūt, vt
Joui sacrificarēt sed orante
Triphone, cū idolū corruis
set, ego ādā Nympha nosę
miraculo cōmota fideq; fut
fulsa, Jesū deū verū esse ꝓ-

clamare cepit. Cũ vero iul
ſu ꝓſidis ſcī martyres vna
cũ Nympha ꝟgine plũbatis
crudeliter ceſſ, nouiſſime tru
cidantur. iiij. idus Nouēb.

C Martin⁹ eps cōf. du. mi.

DEus, q̄ ſpicis, Dño
q̄a ex nulla nr̄a ꝟtute
ſubſiſtimus, concede ꝓpiti⁹,
vt interceſſiõe beati Marti
ni cõfeſſoꝛis tui atq; põtifi
cis, q̄tra oĩa aduerſa muni
mur, ꝑ. C Ad matutinum.

LAudem⁹ deũ nr̄m in q̄fe
ſtione beati Martini. Le. iij.

MArtinus Sabarie na
tus (qđ oppidũ ē Pã
nonie) cũ eſſet annoꝛũ decẽ
muitis parentib⁹ ad eccleſiã
confugit, ſeq; cathecuminũ
fieri poſtulauit. Quitodeci
mo ẽo etatis ãno ſe vite mi
litari dedit. Quã ꝓmũ ſub
Conſtãtino geſſit, deiñ ſub
Juliano. Hic cũ nihil ꝓter
arma q̄ vnã veſtẽ poſſideret
pauꝑi nudo Chriſti noĩe e-
leemoſynã ab ſe mirabiliter
petẽti in poꝛta Ambianẽſi,
dimidiũ chlampidis gladio
diuiſe tribuit, reliqua parte
ad ſe tegẽdũ reſeruata. Qui
nocte q̄ſecuta Chriſtũ vidit
dimidiata veſte, quã is pau
ꝑi dederat, indutũ, q̄ dicẽtẽ.
Martinus cathecumin⁹ hac
me veſte cõtexit. Nat⁹ vero
annos duo de viginti baptiſ
mũ excepit, relictaq; militia
ad ſanctũ Hilariũ Pictauienſẽ
epm perrexit, a quo eſt aco-
lit⁹ ordinat⁹. Demũ ad eṕa
tũ Turoneñ. eccleſie aſcit⁹
monaſterium edificauit, vbi
cũ, lxxx. fratrib⁹ ſctiſſime de
gẽs miraculis claruit. Tan
dẽ febri coꝛrept⁹ cũ aſſidua
oratiõe Chriſtũ, vt ſe recipe
ret, ꝓcaret, diſcipulis accla-
mãtibus. Cur nos pater de
ſeris? cur nos miſeros dere
linquis? cõclamauit: Dñe ſi
adhuc pp̃lo tuo ſum neceſſa
rius, non recuſo laboꝛẽ, fiat
volũtas tua. Et dũ hec loq̄
reꝛ, beatã aĩam efflauit. iij.
idus Nouẽbꝛis. C Martí-
nus pp̃ martyꝛ Lectio. iij.

MArtin⁹ papa natione
Ital⁹, patria Tuder-
tin⁹, imitio fuit põtifex⁹ le
gatos Cõſtãtinopoli miſit
ad Paulũ patriarchã hereti
cũ, ſi poſſet eũ ad ſanitatẽ re
uocare. Ille vero tantũ ab-
fuit, vt põtificis adhoꝛtatio
nib⁹ obtẽꝑaret, vt abulus
Conſtãtĩ ĩ patoꝛis itidẽ he
reticĩ autoꝛitate. legatos põ
tificios in diuerſas inſulas
relegauerit. Quare cõmot⁹
(vt par erat) Martin⁹. cl. epi
ſcopoꝝ rome coacta ſynodo
paulũ patriarchãanathema
te deteſtat⁹, dãnauit. Cũcõ
ſtãti⁹ olympiũ exarchã ĩ ita
liã mittit, eiq; mãdat, vt mo
nathelitaꝝ ſectã poẽm, italiã

die. 1

dissemināret, daretq; operā vt Martinū papā aut interficeret, aut captū ad se ꝺducendū curaret. A quo Olympio cū Romā peruenisset, lictor immissus ꝺ Martinū i Basilica sctē marie maiozis caperet, aut occideret repugnantē, ꝺei miraculo subita cecitate cozripitur. Et sic dis crimē tunc martinus euasit Sed paulopost Costātius magnis calamitatib⁹ im pio acceptis nihilo melioz fact⁹, Theodozū Caliopā Romā ad factinus pagendū mittit. A quo martin⁹ ꝺolo captus, Cōstātinopolim mittitur. Vñ postea in Cherlonesim Pōti relegatus, calamitatibus ⁊ inopia ⁊fectus, ꝑxidie idus Nouembzis mozitur ibidē pontificatus sui anno sexto mēse ꝑximo die. xxvi.

¶ Vitalis ⁊ Agrico. ma. i. iu

die.14. Vitalis ⁊ Agricola, ãx martyriū sctūs Ambzosius scripsit, Bononie, Diocletiano ⁊ Maximiano impatozib⁹ ꝑpterea q; Crist̄ū ꝓdicarēt cōphēū, ⁊ mozte affecti sunt. Erat aūt Vitalis seru⁹ Agricole, nūc ꝺo ⁊fozs, ⁊ martyrij soci⁹. Qui Vitalis cū vzgentib⁹ ꝓceutozibus, vt Christū negaret hoc ōpius eiuꝺē fidē ꝓfiteret, plurimis varijsq; tozmētis crutiat⁹, q̄ libēti animo

uicto aīo ꝑtulit, fusa ozatio ne migrauit ad ꝺnm. Agricola deifi, cuius mozs ⁊ fozte mutaret sententiā, dilata erat, cū nollet acꝺelcere ꝓcutozib⁹, cruci affixus, martyzio cozonat ꝑxidie nonas Nouēbzis. Quozū cozpoza cōꝺita ad Judeoz sepulchza post aliquot annos a beato Ambzosio in eadē vzbe sunt cū solēni pōpa adhonestiozē sacrumq; locum translata.

¶ Dedicatio basilice Petri ⁊ pauli ꝺu. mi. Ad vel. hym. die.18

Vrbs beata. Ãna. Hecest domus dei. Oco. Deus q̄ nobis, ꝛc. vt in dedicatione basilice saluatozis ⁊ similit ad matu. laudes ⁊ vesp. ꝺnr inuita. hym. asie. Tertia le. cio ⁊ oco vt in dicto festo.

Pōtianus papa mar. Le. iū die.19

Pontianus patria Roman⁹ pōtifex factus est ãno cristi nati. cc. ⁊. xlv. tpe Alexandri impatozis. Qui quāꝫ imaginē Cristi domi habuerit, eiq; tēplū edificare ac inter ꝺeos referre voluerit, tñ idolozū sacrificiulis et flagitātib⁹ Pōtianū in Sardiniā insulā cū Philippo pbytero relegauit. Ubi multas calamitates, ⁊ grauioza tozmēta ꝓ Christi fide pat⁹ mozt̄. xiij. ca Decēbzis. Cuius cozp⁹ postea a Fabiano pōtifice romā cū magna

veneratiõe, ac totiꝰ cleri supplicationibꝰ repoztatũ est ac sepultũ via Appia in cemeterio callisti. Mirit aũt in Põtificatu ãnos. ix. menses. v. dies. ij. ¶ Elisab. vid. iij. le.

ELisabeth regis Pãnonie filia a teneris annis sancte, ac religiose vixit, ꝙ nupta Ludouico Lãthgratuo viro Turingie nobilissimo tã caste, ac pie deũ colebat, vt suo exẽplo maritũ ad sanctitatẽ ac vite pfectionẽ induxerit, ozationi assidue vacãs, paupũq; indigẽtiꝰ liberaliter subueniẽs. Moztuo ho marito xenodochiũ maximũ cõstruxit ad paupes egrotãtes alendos, ꝙ curãdos, ꝙꝺ non solũ necessaria subministrabat, sed ipa met sanctos etiã viceribus admouebat medicamenta. Igit patrimonio parti his in rebus absũpto, partim a cõsanguineis demoztui mariti subtracto in paupertẽ redacta, manibꝰ tis gõ egenis tribueret, ꝙritabat, atq; his opibus intẽta vitam sctissime trãsegit, tãdẽ febre assũpta ad celestia regna migrauit multis miraculis clara. ¶ Pzelentatio marie ẋgindu. nia. In hoc festo hym. q asse. dsir vt in ei⁹ natiui. mutato in ast. nole natiui. i nomen pzelentatiõis. Ozatio.

DEus q̃ lanctã tuã genitricẽ tabernaculũ sctũ spũs post triẽniũ i tẽplo dei psentari voluisti: pzesta ꝙs, vt q̃ ei⁹ psentatiõis festa recolim⁹, ipsius intercessiõe ad tẽplũ, q̃ cristꝰ est, in celesti gĩa pãtari mereamur, q̃, &c. ¶ Ad matutinũ inuitatoziũ Pzelentationem virginis marie celebzemus. Chzistũ eius filiũ adozem⁹ dñm. Ant.

BEata virgo maria, q̃ peperit mũdi redẽptorẽ, vt erat etiã ante, in luce ederet, plena gĩa, ac pcti oĩs immunis, sic in oĩ etate pfixit magna documẽta imitẽ vtutis ꝙ gratie. Pzelentata igit quali mulier iã etatis, puecte m tẽplo suppler dñm adzabat, ac in dei laudibus cõstãtissime pseuerabat, cõuenientibus videlicet initiis vitã instituẽs, q̃lis eã decebat, q̃ filiũ delup veniẽte spũ sancto virgo esset paritura. ¶ Cecilia ẋgo mar. Lect. iij. die. 22.

CEcilia ẋgo Rome nobilissimis parẽtibꝰ ozta in fide Chzisti optime instructa, suã deo ẋginitatem cõsecrauit. Que Marco aurelio Antonio impatoze cũ inuita Valeriano despõsata fuisset, ipsa nuptiarũ nocte spõsum alloq̃tur affirmãs se angelũ dei amatozẽ habere, q̃ corpus suũ nimio zelo

ſpolluti cuſtodiret. Prohi-
caueret ne qđ in ſe cõmitte-
ret, quo irã diuinã irritaret
Muib⁹ mot⁹ Valerian⁹ nõ
aulus eã cõtingere, libenter
ſe angelũ viſurũ rẽdit. Et
affirmante Cecilia hoc ſine
baptiſmo nõ licere, ad Vrba
num papã inter martyrũ ſe
pulchra latitantẽ puenit, ab
eoq; baptizat. Reuerſ⁹ aũt
Ceciliã ozãtẽ inuenit, a an-
gelũ cũ ea fozma decozẽ hu-
manũ excedẽte. A quo exma
gno timoze cõfirmat⁹, impe
trauit, vt Tyburtiũ quoq;
fratrẽ ſuũ chariſſimũ ad fi-
dẽ cõuertẽdũ curaret. Qui
Tyburtius ſcõ ſpũ afflat⁹
fratre q; Cecilia autozib⁹ ab
eodẽ Vrbano baptizat. Cu
ius rei Almachius vrbis p-
fectus certioz fact⁹, Tybur-
tiũ q; Valerianũ cõprehẽdi
iubet. Cũq; immolare ruſſi
cõtẽnerẽt, plũbatis celos af
fecit martyrio, ac ptinus ſa
cultates eozũ exhrẽs, Ceci-
liã cõprehẽdit. A qua cũ oẽs
paupib⁹ diſtributas eſſe co-
gnoſceret, vehemẽter cõmo
tus, eã in domũ ſuã abſtra
ctã, flãmis balneatib⁹ cõcre
mari iubet. Sed cũ illeſa p
maneret, miſit carnifice qui
tertio ictu caput eius ãputa
re nõ valẽs, ſeminecẽ reliq̃t
Sed paulo poſt decimo calẽ.
Decẽbzis, cũ palma marty-
rũ migrauit ad dñm. Eius
aũt corpus ſcũs Vrbanus
ſepeliuit. Et domũ eiuldẽ ec
cleſiã noie ipſi⁹ nnncupatã
conſecrauit.

Oratio.

Deꝰ q̃ nos annua btẽ
Cecilie martyzis tue
ſolẽnitate letificas: da, vt q̃
veneramur officio, etiã pie
cõuerſatiõis ſequamur exẽ
plo: p. ¶ Clemẽs pa. m. L. iij

Clemẽs patria Roma
nꝰ de regiõe Celij mõ
tis ipatozis Domitiani tẽ
poze quartus poſt Petrũ ro
mane eccleſie põtifex creat⁹
eſt. Quãꝙ eñ Petrus hũc
ſibi pzoximũ ſucceſſozẽ eſſe
voluiſſet, ipſe tñ blus ſingu
lari quadã modeſtia, Linũ q
Cletũ ſponte ſibi in honoze
põtificio ptulit. Cũ aũt pis
tate, religione, ac doctrina
multos ad fidẽ Criſti cõuer
tiſſet, iuſſu Traiani ipato-
ris, in inſulã depoztatus eſt
In qua duo millia Chriſtia
noꝝ ad ſecãda marmoza dã
natozũ inuenit. Cumq; ibi
aq̃ penuria laborareꝫ, a ſex-
to eñ milliario petebaꝫ, cle-
mẽs collẽ haud lõge poſitũ
cõſcendẽs, agnum vidit ſub
cuius dextro pede fõs aque
dulcis munere diuino ſatu
riebat. Qua recreati ſunt
oẽs, q̃ multi ad fidẽ Chriſti
cõuerſi. Sed hoc magis itri
tatus Traianus miſit, q̃ cle

mentem in mare alligata ad collū ancoza dimitterēt. Quo facto sanctissimū corpus nō ita multa post ad litt9 delatū est: & ibidē sepultū extructo templo, vbi fōs diuinit9 ema nauerat. ix. ca. Decēb. anno tertio Traiani. Sedit aūt ānos nouē, mēses. vij. dies. x

DEus, qui nos (Dño. annua bti Clemētis martyris tui, atq; pōtificis solēnitate letificas: concede ppitius vt cuius natalitia colimus: virtutē quoq; pas sionis imitemur: Per dñm T Chrysogonus mar. Le. iij

14. CHrysogon9 Diocletia ni ī patozis tussu pzo pterea q; esset Chzistianus Rome iā biēnio vinculis p mebat, sctā Anastasia ipsi, & multis alijs chzistianis alimēta suggerēte. Cū Diocle tianus ex Aquileia Romā sert pūt, vt ceteris chzistianis, q vincti custodiebāt iterfectis Chzisogonus ad se remitte ret. Aquileiā igit delat9 Cesa ripfecturas & magnos hono res sibi, si dos adzaret pplī cēti, respondit: Vnū deū mente colo, veneroz, & adozo, ista dē ozū simulachza, tāq; maloz dēmonū sedes execroz, & abo minoz. Tūc ipatozis tussu ad locū, cui nomē erat Aq gradate, duct9, Ibidē decol latus est. viij. cal. Decēbzis

Cuius corpus in mare pie cū, & postea in possessione q dicit ad saltū, a Zotico pbyt tero inuentū, in domo sua sepultum est. Oratio.

HOesto dñe supplicati onib9 nēis: vt q ex mi ritate nra reos nos esse co gnoscimus, bti Chrysogoni martyris tui intercessione liberemur: p. T Catherina virgo mar. du mi. Oratio.

DEus, qui dedisti legē dt. 25. Moysi in summitate mōtis Sinai: & in eodē loco p sanctos angelos tuos cor pus bte Catharine vginis & martyris tue mirabiliter col locasti: psta qs: vt eius me ritis & intercessione ad mon tē qui Chzistus est, p uenire valeamus: p. T Lectio. iij.

CAtharina virgo Alexā dzina claris natalib9 orta, liberalibus disciplinis ab ineūte etate, & sctis moz ibus instituta, in eā sctitatis & doctrine magnitudinē eua sit, vt ānos nata decē & octo doctissimos etiam viros, et grauissimos superaret: tan to studio flagrans Chzistia ne pietatis, vt cum Maxen tij seuitia multos Chzistia nozum ad supplicia & necem abstrahi animaduerteret, non dubitauerit ipsum a dire, eidemque immanita tē impietatēq; grauissimis

& doctissimis xbis impzope
rare. Cuius sapientiā & con
stantiā demiratus Maxen
tius asseruari eā iubet, & ex
varijs regionibus viros do
ctissimos conuocari. magno
ꝑmo ꝓposito si ꝺs Catharī
nā cōuicisset, & religiōe Cri
stianozū auertisset. Mōlō-
ge seꝯ euenit. Habita em lō
ga cū ꝺquaginta, q cōuene
rāt, doctissimis philosophis
disputatiōe: oēs supatos ad
christi fidē cōuertit: et sic in
fide cōfirmauit, vt ꝓ ea mo
ri non dubitauerint. Cunc
Maxētius ad blāditias cō
uersus magnis pollicitatio
nibus Catharinā aggredit
Quas cū xgo repudiasset,
plūbatis scuticis crudelissi
me cesa in carcerē obscurissi
mū detrudit, & vndecim die
bꝰ cōtinuis fame, & siti cru
ciata, ad gladioz rotā extra
hit excarnificāda. Rota aūt
cōtinuo ad ipsi⁹ ꝑces cōfra
cta & cōminuta est. Quo mi
raculo multi sunt ad Christi
fidē cōuersi. Sed cū hec oīa
supplicia magno aīo diuina
ope supasset iubēte Maxen
tio, cuius erat obstinatꝰ ani
mꝰ, capite plectit ad. viij. cal.
Decēbzis. Eius aūt coꝛpus
in Sina monte Arabie mini
sterio angelozū conditū est.

¶ Petrus episcopus mar-
tyꝛ. Lectio tertia.

Petrus Alexādzine vr-
bis epꝰ theoneī integer
rimo viro successit, vir oī v
tute cumulatꝰ. Qui ꝓ vni
uersa Egyptū, velut lucifer
ꝺā effulsit. Duodecī ānos
episcopatū illi⁹ vrbis admi
nistrauit: tres aūt ꝓsecutio-
nē, q̄ maximino ipatoze ad
oꝛientē exoꝛta est, reliqs in
ipsa diuersis tentationū gñ
ribus agitatꝰ. Cūq; semper
in oī agōe ꝓsecutionū poli-
tus magnū faceret in xtute
& sanctitate ꝓfectū, vtilitati
atq; istructiōi ecclesie cōsū
tissime inseruiebat. Cū igit
in oēm sacerdotij curā dieb⁹
ac noctib⁹ inludasset, nono
ꝓsecutiōis āno, ephesio su
decimo. vi. ca. Decēb. eiusdē
maximinit pe martyzij coꝛo
nam capitis obtruncatione
ꝓmeruit. ¶ Saturninus
& Dionisius marty. Le. iij.

Rome sub maximiano
ipatoze Saturninꝰ & die. 29
Dionisiꝰ diaconꝰ imē alios
Christi seruos ad fodiendā
arenam edificādis thermis
Diocletianis dānati sunt. li
cet esse ea etate Saturninꝰ,
vt ꝓ senectutē sarcinā ferre
non valēs, a Dionisio iuua
retꝰ. Quoz cū sanctitas & fi
des inē ceteros christianos
polleret, ābo Lauditio ꝓfe-
cto traditi in carcerē sunt cō
iecti, vbi multos gētiles ad

le venies fidē wenerūt, & ad Chzistū cōuertēt. Deniq; post multos dies vinctis rhenis, ac nudis pedib⁹ eductī, ad tripodē sacrificare iubēt. At clamāte Saturnino Cōterat dñs idola gētiū, soluta tripode, duo milites papias & maurus in cristū crediderūt. Qui paulopost fuerūt martyzio cozonati. Demū Saturnin⁹, & Sisinni⁹ post multos cruciat⁹ tussu pfidis in viā Nomentanā abstracti sēdo ab vzbe millario capite trūcati martyzū palmā sunt zsecuti. Quoz cozpora Charlon & Joānes via salaria in pdio suo sepelierūt tertio cal. Decēbzis.

¶ Andzeas apostol⁹. du. ma. Ad vesp. hym. de eo⁹ apostolo. Ant. Un⁹ ex duob⁹ q̄ secuti fūt dñm, erat Andzeas frat Simōis Petri halla. Oro.

Maiestatē tuā dñe lup plicitter exozam⁹: vt sicut ecclesie tue beatus Andzeas apostolus extitit pdicator & rectoz ita apud te sit p nobis ppetu⁹ intercessoz: p

¶ Ad matut. inuita. & hym. de eo⁹ apostolo⁹. Ant. Doctoz bonus, & amicus dei Andzeas ducit ad crucē, quā a longe alpicies dixit: Salue crux fulcipe discipulū eius, qui pependit in te magister meus Chzistus. Lectio. in.

Andzeas Petri frater in Bethsaida oz⁹ Galilee vico piscatozū artē cū ke exercebat, & tūc piscabāt in littoze Galilee, quū Chzistus pzeteries, hos olim pzimos vocauit dicēs: Venite post me, & facā vos piscatores hoim, Ad quā voce nullo alio miraculo adducti relictis retib⁹, secuti sunt eum. Post passionē Xo, & resurrectionē Chzisti, Andzeas cū i Scythia Europe, q̄ ipe pui cia ad Chzisti doctrinā dille minandā obtigerat, multis miraculis editis plurimos ad verū dei cultū pduxisset in Grecia venit: multisq; ad fidē Chzisti cōuersis Jegeā pconsulē ad Patras vzbem pdicationib⁹ suis obstitētē, Chzistianos q; dijs sacrificare cogētē, liberrime cepit increpare: qđ q̄ iudex hoim haberi vellet. Cristū deū atq; oim iudicē a demonib⁹ illusus nō agnosceret. Cui Aegeas irat⁹ rñdit: Desineret Chzistū factare, cui similia verba nihil pfuissent, q̄ minus a Judeis crucifigeret. Et Andzeā multa cū laudē Chzisti, spōte sua p genere humano crucifixi dicere incipiētē, vana & impia oratiōe interpellatū iubet in carcere detrudi. Unde ab irato in Jegeā populo eductus esset,

nisi ipse aios populariū cō-
pescuisset, rogās, ne se mar-
tyrij desideratissima corona
fraudaret. Igit paulo post
in tribunal prodūctū, quum
Aegeas in proposito cōstātis-
sime perseueratē, & crucis my
steriū maxime extollentē, si
bicq; suā impietatē libera vo
ce exprobrātē videret, in cru-
cē eū tolli, et Christi mortē
imitari iussit. Adduct⁹ igit
Andreas ad locum martyrij
cū multa prius i crucis lau
dē exclamando dixisset, pdie
cal'. Decēbris in crucē actus
Christi mortē imitatus est
nisi q; neq; manus neq; pe-
des eius clauis sunt affixi,
sed fune ligati, vt diutius de
siderata morte cruciaretur.

¶ Ad laudes. Ant. O bona
crux ā decorē: & pulchritudi
nē, de mēbris dñi suscepisti:
accipe me ab hoibus: & red-
de me magistro meo: vt per
te me recipiat: q̄ per te me re
demit. ¶ Ad vespe. hymn⁹
de cōi, vt sup. Ant. Cū perue
nisset btūs Andreas ad locū
vbi crux parata erat: excla-
mauit, dicens: O bona crux
diu desiderata: & tā cōcupis-
centi aio preparata: securus
& gaudēs venio ad te: ita et
tu exultans suscipe me discī
pulū eius q̄ pependit in te.

¶ DECEMBER.

¶ Bibiana vgo mar. Le. iij.

BIbiana vgo' beatorū martyr Fausti & Dra
cose filia cū parentū exēpla
secuta singulari pietate ac fi
de Christū coleret, & ei⁹ pre
cepta mgēti studio seruaret
selecq; ad euāgelice doctrine
normā effingere cūmopere cō
tenderet, a Juliano i patroci
natoriū Christianor⁹ ho
ste cōprehēsa, ac Fausto pīs
di tradita est. Sed hic cū eā
ad idolis sacrificādū cōpelle
re aggrederet, ab eadē est ad
fidē cōuersus, statimq; mar
tyriū cōstāti aīo subiuit. At
btā vgo a Juliano deos ado
rare iussa, vnū deū condito
rē, moderatorēq; rerū oīm
adorandū asserebat. Quam
obrē tā diu plūbatis cesa ē,
donec corpusculo miserabili
ter cruciato, spīm emisit, po-
stridie cal'. Decēbris. Eius
aūt corp⁹ a Joāne plbytero
rome iuxta palatiū Licinia
nū sepultū est. ¶ Nicolaus
epc⁹ confess. dup. mi. Cō.

DEus, q̄ beatū Nico-
laū pontificē tuū innu
meris decorasti miraculis,
tribue qs: vt eius meritis,
et precib⁹ a gehēne incēdijs
liberemur: p. ¶ Lectio. iij.

DIcolaus illustri loco
Patare nat⁹, qđ oppi
dū est in Lycia, ortatus in
adolescentia vtroq; parente
ocs suas facultates pauperi

die. 1.

die. 2.

die. 6.

bus distribuit. Cuius illud
plancte & benigne factū in p
mis memorat. Quod cum
ḋā eiꝰ ciuis ex diuite pau-
perrimis factꝰ, tres filias iā
viro maturas nō valēs pre
inopia matrimonio collo ca
re, statuisset p̄stituere, Ni-
colaus re cognita, quadā no
cte p̄ fenestrā tātū pecuniā
rū clā iecit in domū illiꝰ,
quantū doti vnius filiarū
abūde sufficeret. Mō cū ite
rū, & tertio fecisset, tres ho
nestissime ꝛgines dotibꝰ ac
ceptis honestis viris in ma
trimoniū date sunt. His et
talibus vtutū officijs, cum
magna sue sanctitatis ꝓbui
set documēta, Myzam oppi
dū ciuitatē ꝓuincie a deo vi
delicet admonitꝰ contendit,
eo potissimū tpe, quo eius
episcopus obierat. Ubi cū
ꝓuinciales epi de eligēdo epo
cōsultarēt, diuinitus admo
niti sunt vt eū eligerēt, qui
postridie mane Nicolaꝰ nois
primus ecclesiā ingrederet.
Mō eū accidisset Nicolao,
cōpzehēsus ab obseruātibꝰ
magno cūctoꝝ cōsensu, epꝰ
creat. Quod munus tā reli
giose, tā sctē, ꝓudēterq; ges
sit, vt ois vtutis ac pietatis
clarissimū fuerit exēplū, ma
ximūq; sui desideriū vniuer
se Lycie moꝛtis etate senili
ūtij. idus Decēbzis relique

rit: vbi multis etiā miracu
lis claruisse memoratur.

¶ Ambzosius episcopus cō
fessoꝛ, dup. mi. Oratio. die. 7.

DEus, q̄ pplo tuo eter
ne salutis beatū Am
bzosiū ministrū tribuisti, p
sta q̄s: vt quē vdoꝛem vite
habuimus in terris: inēcel-
soꝛē habere mereamur in ce
lis: ꝓ.

¶ Lectio tertia.

AMbzosius Mediola
nēsis antistes Ambzo
sio pfecture romano Galliā
administrāte natꝰ est. Cuiꝰ
in oze vermiētis in cunis ex
amē apū ꝓstantiā viri poz-
tēdes cōsedisse memoratur.
Sed Rome liberalibꝰ disci
plinis eruditus, ob ingeniꝰ
eiꝰ acumē, & solertiā, a Pzo
bo pfecto, vt Liguriā guber
naret missꝰ, Mediolanū ve
nit. Ubi moztuo Auxentio
epo Arriano, cū populus in
electione ꝓsulis dissideret, et
ipse seditionis sedande stu-
dio ad ecclesiā prexisset, su-
bita totiꝰ ppli voce Ambzo
siū epm acclamātis, incredi
bili & catholicoꝝ & Arrianoꝝ
cōsensu pōtifex eligit. Mō
onꝰ & si diu subire recusaue
rit, tū Valētiniano ipatoze
electionē libēter approbāte,
non potuit populi simul ac
imperatoꝛis desiderio & vo-
luntati resistere. Suscepto i-
gitꝰ episcopatu, ea vite sāctꝫ

monia, ac mozū integritate, auctozitateq; munꝰ obiuit, vt Theodosius ipatoz, quo iubēte ꝓpter magistratꝰ oc cisos Thessalonica ciuitas fuerat occidiōe cesa Medio lani Ambzosio se ingressu ec clesie ꝓhibēti, ⁊ cōmissū sce lus magna cū libertate im ꝓ peranti: paruerit: et publice penitentiā egerit ab eodē in iunctā. Demū post multos exhaustos labozes ꝓ Christi ecclesia, post multa libzozū volumina sctē ⁊ sapiēter cō scripta, pietate ac miraculis clarus, deuit in dño ꝑdie no nas Aprilis, anno xpi nati cclxxx. Cuiꝰ festū ab ecclia celebzat. vij idus Decēbzis quo die episcopus creatꝰ est.

¶ Cōceptio ꝟginis du. ma. Ad vesp. Hym. Aue maris stella. Ant. ℣ sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias Ade. Halleluia. Oratio

OEus, q̄ ꝓ immaculatā ꝟginis cōceptionē dignū filio tuo habitaculū ꝓparasti: ꝑsta q̄s: vt sicut eā ab oi labe ꝑseruasti: ita nos quoq; mūdos ei⁹ intercessio ne ad te ꝓuenire ꝛcedas: ꝑ.

¶ Ad matutinū inuitatoz. die. 8. Immaculatā cōceptionē ꝟginis Marie celebrem⁹, cri stū eius ꝓseruatozē adoze mus dñm. Hym. O gloziosa dña ꝛc. ańa. ℣. ota pulchra es Maria, ⁊ macula oziginalis non est in te. Halleluia.

¶ Tertia lectio. Ex dictis sā doctozum. Augustinus.

MAgnifica illū q̄ te ab oi peccato seruauit. Quis enim ait, dicere potest: sine pctō fuit natꝰ? aut mūdus fuit ab oi inquitate dicere audebit: nisi illa virgo pudētissima aiatū templum dei excelsi: quā deꝰ sic elegit ⁊ ꝓelegit sibi mūdi cōstitutionē. vt sctā ⁊ immaculata mater dei filia ab eterno re seruata incozrupta ab oi labe pctī. Hilariꝰ. Ꝺngo bñdicta sup oēs fetas: q̄ angelos vi cis puritate: q̄ oēs sctos su pas pietate. Cyprianꝰ. Ꝺ ꝟgo iusta ⁊ oi iustitia plenissi ma: cuiꝰ cōceptio singularis Basiliꝰ. Ꝺ maria tu cādoris ⁊ decoris fozma, cui in terris nō est eq̄lis: nec i celis ianua Augustinꝰ. Ꝺ mater dñi sicut in ꝓma fetu abūdauit de lictū: ita ⁊ i te supabūdauit oīs plenitudo gratie: ⁊ ideo super omnes ignara delicti. Idē. Charitas fecisti: vt nō solū Maria nō peccaret: sed nec peccatū cogitare ꝓtuit: et super cunctos reseruasti ab omni labe peccati.

Origenes. Aue neq; serpentis ꝑsuasiōe decepta, nec eiꝰ venenosis afflatibꝰ infecta. Ambzosius. Hec est virga in

qua nec nodꝰ originalis: nec coꝛtex venialis culpe fuit.

Cyrill⁹ Post filiū: temeratū est in maria ꝛginē: ponere culpā aliquā: dī peccatū.

Bernard⁹ Caro ꝛginis ex adā sūpta: maculas ade nō admisit. Thomas. Maria ab omni peccato originali ⁊ actuali: immunis fuit.

Duns. Sicut pzim⁹ Adā fuit ex terra ꝛgine, ⁊ nunꝯ maledicta coꝛmatus: ita decuit in secundo Adam fieri.

¶ Ad laudes. ant. Quā pulchra es amica mea, columba mea: immaculata mea oꝛatio: ve stimentoꝝ tuoꝝ sup̄ oīa aromata. halla. ¶ Ad vespe. hym. Ave maris stella. ant. Quā pulchꝛi sunt gressus tui filia pzincipis: collū tuū sicut turris eburnea: oculi tui diuii, ⁊ come capitis tui sicut purpura regis: ꝯ pulchra es, ⁊ quā decoꝛa charissima. halla.

10. Melchiades papa martyꝛ. Lectio tertia.

Melchiades papa natiōe Ipher, Maxētij, Licinij, ⁊ Maximini tēpoꝛibus ecclesie pzefuit. Hic instituit, vt nec ꝛ die dñico, nec ꝛ quinta feria ieiunaretur. qm̄ hos dies pagani, quasi sacros ieiunijs celebꝛarent. Multa quoꝛ constituit ad oblatiōes faciēdas ꝓ tinētia eo qō Manicheoꝝ hereſis tūc maxime in vꝛbe Roma inualescebat. Quiꝰ pactis Maximini iussu martyꝛio coꝛonat⁹ via Appia sepelit, in Callisti cemeterio. iij. idꝰ Decēbꝛis. Cū ex sacris oꝛdinibus semel habitis ꝓbꝛyteros. vij. diaconos sex, epos vij creasset Sedit aūt ānos iij, mēses septē, dies nouē.

¶ Damasus papa cō. Le. ij

Damasus papa natiōe Hiſpanus, ⁊ Iuliani ꝑpatoꝛis tēpoꝛe ꝓfuit ecclesie, in publico cōcilio adultery caulam dixit, ⁊ innocens absolut⁹ est, Cōeoꝛdio atꝙ Callisto diaconis accusatoꝛibus dānatis, qui falsū crimen detulerāt, latatꝙ lege, vt in posterū falsi criminis delatoꝛes penā talionis subirent. Hic ocio literario delectat⁹ res gestas oīm lupio rū pōtificū libꝛo quē ad Hieronymū misit, memozie pzodidit. Templa ⁊ cultū diuinū auxit. Basilicas duas cōdidit, alteram in honoꝛe diui Laurētij nō lōge a theatro Pōpeiano quā fundis, domibusꝙ dotatā, magnis ⁊ ꝙ muneribus exoꝛnauit: alteꝛā via Ardeatina ad Cathacūbas. Dedicauit ⁊ Plationiā vbi coꝛpoꝛa Petri et Pauli aliquando iacuerāt: vestibus quoꝙ elegātibus coꝛpoꝛa ibi sepulta celebꝛa-

die. ij.

uit. Ipse preterea instituit, vt psalmi in ecclesia alternatim canerent, & in fine cuiusq; dicerent, Glia patri, & filio & spiritui scto. Utq; in principio misse confessio diceret quēadmodū & hodie fit. Hic primus interpretationi Hieronymi sacre scripture auctoritatē dedit. Cū aūt sedisset annos. xix. menses tres, dies. xi. mortuus. iij. id⁹ Decembris, ac sepultus via Ardeatina cū matre & sorore in Basilica, quā ipse cōdiderat. Deo

Gaudi dñe pces nras & interueniente beato Damaso cōfessore tuo atq; pōtifice: supplicationes nostras placatus intende: per.

Die. 13. ¶ Lucia virgo martyr, dup. minus. Tertia lectio.

Lucia Syracusana nobilis gnis & egregie ab infātia pietatis, cum matre Eutitia, q̄ fluxū sanguinis patiebat, religionis gra Catanā, vbi sancti Agathe corpus magna Siculor veneratiōe colit, puenit, et fusis ad Agathe sepulchrū pcibus hac intercedente impetrauit a deo vt Eutitiam sanaret. Tūc Lucia matrē multis pcibus exorat, vt facultates quas sibi dare cōstituerat noie dotis, cum se cuidā iuueni desponderet, sibi suo arbitratu collocādas traderet. Cum igit Syracusas redyssent, Lucia omnes suas facultates vendidit, et pecunias pauperibus distribuit. Quod vbi sponsus eius resciuit, factum egerrime ferēs, ad vrbis pfectū Paschasium defert Luciā Chzistiānā esse, ac superstitioni seruientē bona sua dissipasse. Paschasius aūt cū nulla ratione pmoueret eā a vera pietate ad idolorū cultū, auertere, multis, & magnis tormentis cruciatā, iubet gutturi gladio transfigi. Sed hoc vulnere accepto spūm nō ante amisit vocē, nec spiritū emisit, q̄ diuinitus aliqua futura prediceret, & in his ecclesie tranquillitatē futurā post Maximiani & Diocletiani tēpora in quibus passa est vigesimo cale. Januarij. Eius aūt corpus Syracusis conditū est, & lōgo post tpe Cōstantinopolim translatū, & hinc postremo Venetias. ¶ Thomas apostol⁹. duplex maius. Oratio.

Da nobis q̄s dñe beati apostoli tui Thome solennitatibus gloriari vt eius semp et patrocinijs subleuemur, & fidē congruā deuotione sectemur: Per dominum. ¶ Lectio tertia.

Thomas q̄ et Didym⁹ appellatur natiōe Ga

lileus fuit de numero duodecim apostolorū. Huic christū a mortuis surrexisse dubitāti, nec ceteris apostolis quibus ipso absente apparuerat, eū surrexisse cōfirmantibus, credenti, Christus ipse tractandū se pbuit. Ingressus enī fozibus clausis huic ptello se non crediturū, nisi digitū in vulnera clauozū, & manū in lācee plagā iserui sset, in medio apostolozū cōsistens, dixit: Infer huc digitū tuū, & vide manus meas & affer manū tuā, & mitte in latus meum, noliq; incredulus esse. Quo facto respondens Thomas: Tu es (inquit) dñs meus et deus meus. Itaq; sua dubitatione magnū indubitate fidei testimoniū posteris creditoris reliquit. Quos beatos foze tunc Christus testatus est his verbis: Quia vidisti me thoma credidisti, beati qui non viderunt, & crediderunt. Post Christi vero ad patrē ascēsum, Thomas multū de Christiana pietate meritus, quā in Medos, Persas, Hircanos, Bzachmanas, & Indozū gentē, lōge lateq; propagauit, in ínna gentiū predicatione delatus, multis editis miraculis ab eis, qui lucē veritatis inkense oderāt, primū est cā dentibus laminis adustus, deinde in foznacē iniectus, postremo lanceis confossus, occubuit in Indie vrbe Calaminia, ibidēq; sepultus est xij. calendas Januarij.

¶ Vigilia natiuitatis dñi etiā si incidat sabbato aut in dñica. iiij. aduentus semper agitur officiū de vig. Et dicitur ad matutinū. inuitat. Hodie scietis qa veniet dominꝰ & mane videbitis gloriā eiꝰ. Hymnꝰ de Iudicio. videlicet Vox clamātis. &c Iñ. Crastina die delebitur iniqtas terre, & regnabit super nos saluator mūdi. halla. dī. 24

¶ Tertia lectio secundum Mattheum.

CUm esset desponsata mat Jesu Maria Joseph anteq; cōuenirēt, inuenta est in vtero habens de spiritu sancto. Et reliqua.

¶ Homilia Origenis.

QUe fuit necessitas vt desponsata esset Maria Joseph nisi pterea quatenus hoc sacramentū diabolo celaret. Et ille malignus fraudis cōmēta aduersꝰ desponsatā vginē nulla penitꝰ inuenisset. Vel ideo desponsata fuerat Joseph, vt nato ifāti vlipli marie curā videret gerere Joseph, siue i egyptū ies, vbi ñ denuo rediēs, ideo desponsata fuit Joseph, non

tamē in cōcupiscētia iūcta. Mater(inq̄t)eius,mater im maculata:mater icorrupta, mē intacta. Mater(inquit) eius. Cui⁹ eius? Mater dei vnigeniti dñi et regis oīm: plasmatoris ⁊ creatoris cūctor. Illi⁹ q̄ in celis est sine matre,⁊ in terra est sine pē Ipsius q̄ in celis scōm diuinitatē in sinu est patris, ⁊ in terris scōm corporis susceptionē in sinu est matris. O magne admirationis gr̄a,o inenarrabilis! suauitas : o ineffabile magnūq̄ sacramē tū, Ipsa eadēvōgo,ipsa ⁊ mater dñi, ipsa ⁊ genitrix, ipsa ⁊ eius ancilla:plasmatio ei⁹ ipsa q̄ genuit? Quis vnquā audiuit ista:q̄s vidit talia? ⁊ quis hoc excogitare potuit, vt mē vgo esset: intacta generaret, q̄ ⁊ vgo pmansit ⁊ gr̄auit? Sicut em̄ quondā rubus cōburi videbat:⁊ ignis eū nō tāgebat,⁊ sicut tres pueri in camino ignis inclusi habebāt,⁊ tñ eos nō ledebat incēdium:nec odor fumi erat in eis. Vel quēad modū Danieli intra lacum leonū inclusoclaustris non aptis allatū est pzandiū ab Abachuc,ita ⁊ hec vgo sācta genuit dñm,sed intacta permānsit,genuit infantē, et vt dictū est virgo permansit.

℣. Ad laudes.añ. Lauda ⁊

letare filia Sīō: q̄a ecce ego venio et habitabo in medio tui. Halleluia. Oratio.

Deus,q̄ nos redēptionis nr̄e annua expectatiōe letificas,p̄sta,vt vnigenitū tuū, quē redēptorē letī suscipimus: venientem quoq; iudicem securi videamus dominum nostrū Jesum Christum filium tuum qui tecum viuit et regnat.

NATIVITAS DOMINI NOSTRI Jesu Christi du. maius.

Ad vespe. Hymnus.

Christe redēptor oīm
Ex parte patris vnice
Solus ante pzīcipium: Natus ineffabiliter.
Tu lumen tu splendor patris: Tu spes perennis omnīū Intende quas fundunt pzeces, Tui per orbē famuli
Memento salutis auctor, quot nostri quondā corporis Ex illibata virgine Nascendo formā sumpseris.
Sic pzesens testatur dies, Currens per anni circulum Quod solus a sede patris Mundi salus aduenerit.
Hunc celū, terra, hunc mare: Hunc omne, quod in eis est Auctorem aduentus tui Laudans exultat canticō.
Nos quoq; qui sancto tuo Redempti sanguine sumus

Ob dīē natalis tui hymnū nouū cōcinim⁹. ℣ lia tibi dñe. Qui nat⁹ es de ℣gine, Cū pē & ſctō ſpū in ſempiterna ſecula. Amē. ℭ Notandū q̄ in oībus hozis in fine oim hymnoꝝ, tā de natiuitate, q̄de alīs feſtis vſq; ad epiphaniā dē. ℣lia tibi dñe Qui natus es. ꝛc. amē. ℭ Cō pleti ſunt dies marie, vt pareret filiū ſuū p̄mogenitū Halleluia, halleluia. Dēo.

QVncede q̄s ops deus vt nos vnigeniti tui noua p carnē natiuitas liberet, q̄s ſub pēti iugo vetuſta ſeruit⁹ tenet. p. ℭ Ad matutinū inuitato. ℭ hriſtus natus eſt nobis, veni. ad. hym.

Ad vſq; terre limitē Chriſtū canamus p̄incipē, Natū Maria ℣gine. Bea tus auctor ſeculi Seruile corpus induit: Ne carne carnē liberās, Ne p̄ꝛet q̄s cō didit. ℭ aſte parētis vilcera Celeſtis intrat gr̄a, Vēter puelle baiulat Secreta, q̄ nō nouerat. Oom⁹ pudi ci pectoris Templū repēte fit dei, Intacta neleſcēs virū, ꝟbo cōcepit filiū. ℣ irgo eſt puerpera, Quē Gabriel p̄dixerat: Quē mōis aluo geſtiēs, Claulus Joānes ſenſerat. Heno iacere p tulit Pzeſepe nō abhoꝛruit, Par uuloꝝ lacte paſt⁹ eſt, Per quē nec ales eſurit. ℭ audet chorus celeſtium, Et angeli canūt deo, Palāq; fit paſtoꝛibus Paſtoꝛ creatoꝛ oim.

℣ lia tibi dñe, Qui natus es. Amē. Oñs dixit ad me filiꝰ me⁹ es tu, ego hodie genui te. Notandū q̄ hodie omittunt. i. q̄ ij. lectio occurrētes in dñicali, & loco eaꝝ legūt ſequentia ſcripte ℭ Ex Iſaia. L. i

PRimo tpe alleuiata eſt terra Zabulon & terra Nephthali, et nouiſſimo aggrauata eſt via maris trās Joꝛdanē Galilee gentium. Pp̄ls q̄ ambulabat in tenebꝛis, vidit lucē magnā habitātibus in regiōe vmbꝛe moꝛtis, lux oꝛta ē eis. Multiplicaſti gētē, nō magnificaſti letitiā. Letabūt coꝛā te, ſicut q̄ letant in meſſe, ſicut exultāt victoꝛes capta p̄da, q̄s diuidūt ſpolia. Jugū eius oneris eius, et virgā hūeri eius & ſceptrū exactoꝛis eiꝰ ſupaſti, ſicut in die Madiā. Quia oīs violenta p̄datio cū tumultu, & veſtimētū miſtū ſanguine, erit in cōbuſtionē & cib⁹ ignis, Paruulus eſt natus eſt nobis, & filius datus ē nobis: & cuius eſt p̄ncipat⁹ ſup hūerū eiꝰ, & vocabit nomē eius admirabilis, cōſiliarius, deus koꝛtis pē futuri ſeculi p̄nceps pa Ca. 9.

eis. Multiplicabit eius ipe
rium, & pacis non erit finis.
Sup solium Dauid, & sup re
gnū eius sedebit, vt confir-
met illud, & corroboret in iu
dicio & iustitia amodo & vsq;
in sempiternū. ¶ Cōsolami
ni cōsolamini ppule meus,
Ca.40 dicit dñs vē Loquimini ad cor
Jerusalē, & aduocate eā, quīa
cōpleta est malitia eius, di-
missa est iniq̄tas illius. Su
scepit de manu dñi duplicia
pro oībus peccatis suis.
Ca.52 ¶ Cōsurge, cōsurge, induere
fortitudine tua Sīō, indue
re vestimētis glozie tue Je
rusalē ciuitas sancti, q̄a nō
adiciet vltra vt pteranseat
p te incircuncisus & immun
dus. Excutere de puluere, cō
surge, sede Jerusalē. Solue
vincula colli tui captiua fi
lia Sion, q̄a hec dicit dñs:
Gratis venūdati estis & si
ne argento redimemini.

¶ Secūda lectio sēm Lucā

In Actū est aūt in dieb⁹
illis exīt edictū a Ce
sare Augusto, vt describeret
vniuersus orbis. Hec descri
ptio pzima, facta est a pzeside
Syzie Cyzino. Et ibāt oēs
vt pfiterent singuli i suā
ciuitatē. Ascendit aūt & Jo
seph a galilea de ciuitate Na
zareth in Judeā, ciuitatem
Dauid: q̄ vocat Bethlehē,
eo q̄ esset de domo & fami-
lia Dauid, vt pfiteret cum
Maria desponsata sibi vxo
re, pregnāte. Factū est aūt
cū essent ibi, impleti sunt
dies vt pareret. Et peperit
filiū suū primogenitū, & pā
nis eū inuoluit, & reclinauit
eū in psepio, q̄a nō erat ei lo-
cus in diuersorio. ¶ Et pa
stores erāt in regione eadē
vigilātes, & custodiētes vi-
gilias noctis sup gregē suū.
Et ecce āgel⁹ dñi stetit iux-
ta illos, & claritas dei circū
fulsit illos, & timuerūt timo
re magno. Et dixit illis āge
lus: Nolite timere, ecce enī
euāgelizo vobis gaudiū ma
gnū, qđ erit oī pplo, q̄a na
tus ē vobis hodie saluator
q̄ est chr̄istus dñs in ciuita-
te Dauid. Et hoc vobis sī
gnū: Inuenietis infantē pā
nis inuolutū, & positū in p-
sepio. Et subito facta est cū
angelo multitudo milicie ce
lestis, laudātiū dñ dicētiū:
Glia i altissimis deo, & i ter
ra pax hoīb⁹ bone volūtatis
Et factū ē, vt discesserūt ab
eis āgeli i celū, pastores loq̄
bāt adinuicē: Trāseam⁹ vs
q̄ Bethlehē, vt videamus
vbū hoc qđ factū est, qđ fe-
cit dñs ostendit nobis. Et
venerūt festinātes, & inuene-
rūt Mariā & Joseph, & in-
fantē positū i psepio. Uidē
tes āt cognouerūt de vbo qđ

dictū erat illis de puero hoc
Et oēs q̄ audierant mirati
sūt, & de his q̄ dicta erant a
pastoribꝰ ad ipsos. Maria
aūt cōseruabat oīa vba hec
cōferēs in corde suo. Et re
uersi sunt pastores glorifi-
rātes & laudātes Deū i oī
bus q̄ audierant & viderāt:
sicut dictum est ad illos.

Lect. iij. sermo s. Leonis pa-

Saluator nr̄ dilectissi-
mi hodie natꝰ est, gau
deamꝰ. Neq; enī fas ē locū
esse tristitie, vbi natalis est
vite. Nue cōcepto moztali
tatis timore ingerit nobis de
promissa eternitate letitiam.
Nemo ab huiꝰ alacritatis
pticipatione secernit. Una
cūctis letitie cōis est ratio,
q̄a dñs nr̄ pcti moztisq; de-
structor: sicut nullū a reatu
liberū repperit, ita liberan-
dis oībꝰ venit. Exultet san
ctꝰ, dū appropinquat ad pal
mā. Gaudeat peccator, dū in
uitat ad veniā. Animet gē
tilis, dū vocat ad vitā. Dei
nāq; filiꝰ leōm plenitudinē
tēporis, quā diuini cōsilij in
scrutabilis altitudo dispo-
suit recōciliādā auctori suo
naturā gnis cōpsit hūani,
vt iuctor moztis diaboliꝰ p
iham, q̄ vicerat, vinceret. In
q̄ cōflictu p nobis inito ma
gno & mirabili edtatis iure
certatū est. Dū oīpotēs dñs
eū seuissimo hoste nō i sua
maiestate, sed in nr̄a hūilita
te cōgredit. Obijcies ei can
dē corpā, eādēq; naturam,
moztalitatis q̄dē nr̄e pticipē
sed peccati totius expertē.

Ad laud. aū. Et corpū est in
tribꝰ lumē rectis corde, mi
sericors, & miseratorꝰ & iustꝰ
dñs. Ad vesp. Hym. Chri
ste redēptor. vtlu. Aū. Ho
die xps natus est, hodie sal
uatorꝰ apparuit: hodie i ter-
ra canūt angeli, letāt archā
geli, hodie exultāt iusti dicē
tes: Glia i excelsis deo. Hal
leluia halla. Oro. Cōcede
q̄s. vtlup. Deinde p cōme-
moratiōe sci Stephani. aū
Stephanꝰ aūt plenꝰ grā &
fortitudie, faciebat prodigia,
& signa magna i pplo. Ora-
mus. Oratio.

Da nobis q̄sdñe imita
ri quod colimꝰ vt discam⁹
& inimicos diligere, dū eiꝰ na
talitia celebramus, q̄ nouit
etiā p persecutoribus exo-
rare dūm nēm Jesum chri-
stum filium tuum: qui te.
℣ Stephanus protomar-
tyr, duplex ma. Ad matut.
Inuitatorium. Christum
natum qui beatum hodie
coronauit Stephanū. Ve-
nite adoremus. Hymnus.
Martyr dei, &c. vt in cōi
vnius martyris. Aū. Ecce di. 26
video celos apertos: & Jesuꝫ

stantē a dextris dei. Lect. iij.

Stephanus vnus ex septē diaconis q̄ propter fidē & sapiētiā fuerāt ab apostolis electi. plenus grā & fortitudine edebat eozam ppl'o magna miracula. Contra quē cū synagoge q̄ dicebāt Lybertynoz & Cyrenē sīū ac Alexādzinoz̄, & eozuz q̄ ex Cilicia venerāt & Asia, q̄dā disputare cepissent, nec eius sapiētie ac spūi, q̄ loq̄bāt obsistere possent, suboznāt q̄ldā, q̄ se diceret. Stephanuz audisse cū ꝛba blasphemie in deū ac Moisem ꝓtulisset. Itaq; plebe, ac seniozibus, & scribis cōcitatis cōcursuq; facto in Stephanū manꝰ iniecīt, ipmq; ad cōciliū abstrahūt, submissis falsis testibus, q̄ diceret ipsum in locū sanctū & legē solitū esse cōtinēter male loq. & affirmare Jesuz Nazarenū locū illū esse demolituz. & mozes, q̄s Moses tradidisset, mutaturuz. Rogatꝰ igit a p̄ncipibus sacerdotū vtrū vera essent, q̄ ipi obiciebant, lōge repetita narratione, multa de figuris veteris testamēti, q̄ vēturū xp̄m signisicabāt, multa etiā de iudeozū sueterata p̄fidia & puricacia, ac pphetarū pſecutiōe differuit. Quibꝰ audiētes illi magnope cruciabāt

Spectās ꝓzro in celū. Ecce (ait) video celos aptos, & filiū hois stātē a dextris ꝺi tis dei. Illi vero exclamantes voce magna, cōmebāt aures suas, & eū ipetu facto extra vrbē eiecerēt, & lapidibus obruebāt inuocātē ꝺi centē: Dñe ielu suscipe spīm meū. Postremo cū genibus flexis clamasset voce magna Dñe ne statuas illis hoc peccatū, migrauit ad dñm.

Ad laudes. Ant. Lapidabāt Stephanū inuocātē, & dicētē: Dñe ielu suscipe spīm meū, et ne statuas illis hoc ꝑcm.

Oro. Da nobis q̄s. vt sup. Deinde p̄memo. natiuit. dicit. Oremus. Oro. Lōcede q̄s. Ad bel. hym. Deus tuoz. &c. ant. Sepelierūt aūt Stephanū viri timozati, et fecerūt plāctū magnū sup eū

Oro. Da nobis. Deinde p cōmemo. s. Joannis. Ant. Iste est Joānes q̄ supra pectus dñi i cena recubuit, Beatꝰ apl's, cui reuelata sūt secreta celestia. Oremus.

Celestā tuā dñe benignus illustra, vt beati Joānis apostoli tui & euāgeliste illuminata doctrinis, ad dona perueniat sempiterna: p. Deinde fit cōmemo. de natiuit. vt sup. in laudib⁹. ℂ Joānes apls & euāgelist. ou. ma. Ad matu. In

dī. 27

nita.⁊ hym.de eōi ap'lox.añ

Hic est discipulus ille, q̄ testimoniū phibet de his,⁊ scimus q̄a verum est testimonium eius. ¶Lectio tertia.

IMānes ap'ls ⁊ euangelista,q̄ cū Jacobo fratre xp̄m se vocantē relictis retibus ⁊ p̄e Zebedeo secutus est mira charitate xp̄m dilexit:estq̄ ab ipso maxime oīm discipulorum dilectus. Hic enī xp̄s sue transfigurationi voluit cū Petro et Jacobo fratre interesse,actū eisdē se comitari ad Jairi archisynagogi filiā sanandā ingredientē, idēq̄ cū Petro missus est, vt illi pascha pararent, in eaq̄ postrema cena in sinu dñi recubuit,⁊ solus est ausus eundē de p̄dit̄oris noie percōtari. Et q̄ō est oīz maximū mutue dilectionis argumentū, xp̄s cū penderet i cruce huic potissimū matrē suā cōmendauit, ad eā enī cōuersus. Mulier (inquit) ecce filius tuus, et ad illū: Ecce mater tua. Hic q̄q̄ p̄timus oīm ap'lox p̄st resurrectionē ad monumentū p̄uenit. Idē ceteris euangelijs approbatis ad asserendā xp̄i diuinitatē cōtra Hebionitas hereticos, scripsit euangeliuz vltimus oīm in Asia. Cū añt p̄secutiōe Domitiani Epheū captus,⁊ relegatus in Pathmū insulā relegatus est, vbi Apocalipsim cōscripsit. Vñ reduct̄ Ephesum (actis Domitiani post eius mortem a senatu rescissis) Dr̄usianā insigni religione mulierē nup defunctā i xp̄i Nazarent noie ad vitā reuocauit,q̄ miraculo multos ad veraz fidē cōuertit: ibiq̄ vsq̄ ad Traianū p̄ncipē p̄ seuerans, ecclesias Asie a se fundatas sanctissime rexit. Tādē senio cōfectus.lxviij. post passionē dñi anno, sue vero etatis nonagesimo.ix. structum sibi apd Ephesuz sepulchrū viuēs subiit. Tū splēdr̄ tumulo circūfulsus, loci hoīs q̄q̄ alpectū circūstā tibus ademit,q̄ postmoduz remittēte iane apparuit cōditoriū,nec ipse post id tps est in terris visus. ¶Ad laudes.añ. Sūt de hic stātib⁹, q̄ nō gustabūt moztē,donec videāt filiū hoīs in regno suo. Ōño. Ecclesiā tuā.&c. Deīde p cōmemo ⁊ natiui. s. Stephani dicit. Ozem⁹ Ōño. Concede,&c. Ōño. Da nobis.&c.Ad vel. Hy. Exultet celum. vt in cōi apost.añe. Exūt sermo inter fres, q̄ discipul⁹ ille nō moztē.⁊ nō dixit Jesus,nō

moztĕ. Oño. Ecclesiã, &c. Deinde p cõmemo. Innocentiũ. Fi. Hi sunt q cũ mulieribus nõ sunt coinq̃nati, ṽgines em̃ sunt, & sequũt̃ agnũ quocũq; ierit. Oño.

DIe⁹ cui⁹ hodierna die pconiũ Innocentes martyres non l oquẽdo sed moziẽdo cõfessi sũt, oia i no bis vitioz moztifica: vtfidẽ tuã, quã ligua nẽa loq̃t, etiã moztib⁹ vita fateat: per. Deinde fit cõmemo. de nat. s. Stephani, vtsu. i laud. ℭ Innocẽtes mart. dup. mi. Ad matutinum inuitato. & hym. de cõi plurimozũ martyrũ Fi. Herodes iratus occidit multos pueros in Bethlehem Jude ciuitate Dauid. ℭ Lectio tertia Ex cap. secundo Matthei. di.28

ANgel⁹ dñi apparuit in somnis Joseph, dicẽs: Surge & accipe puerũ & matrẽ eius, & fuge in Egyptum, et esto ibi vsq; dum dicã tibi: Futurũ est em̃ vt Herodes q̃rat puerũ ad pdendũ eũ. Qui cõsurgens accepit puerũ & matrẽ eius nocte: & secessit in Egyptũ. Et erat ibi vsq; ad obitum Herodis: vt adimpleret qđ dictũ est a dño p ppheta dicentẽ: Ex Egypto vocaui filium meũ. Cũ Herodes videns q̃m illusus esset a Magis: iratus est valde, et mittẽs occidit oẽs pueros qui erãt in bethlehẽ, & in oibus finib⁹ ei⁹, a bimatu & infra, scõm tps qđ exq̃sierat a magis. Cũ adimpletũ ẽ qđ dictũ est p Jeremiã ppheta dicẽtẽ: Vox in rama audita ẽ plozat⁹ & vlulat⁹ mult⁹, Rachel plozãs filios suos, & noluit cõsolari quia nõ sunt. ℭ Ad laudes ãa. Vox in Rama audita est, plozatus & vlulat⁹ mult⁹: Rachel plozãs filios suos. Oño. Deus cui⁹, &c. Deinde pzo cõmemoratiuita. s. Stephani, & s. Joan. dicit Oremus. Oño Concede. Oño. Da nobis. Oratio. Ecclesiam tuam. ℭ Ad vesp. hym. de cõmuni plurimozum martyrum. Ant. Innocentes pzo Christo infantes occisi sũt, ab iniquo rege lactentes interfecti sunt, ipsum sequunt agnum sine macula, et dicũt semper, O lozia tibi dñe. Oratio. Deus cuius, &c. Deinde fit cõmemoratio de natiuita. s. Stephani, s. Joan. vtsupza in laudibus.

ℭ Notandũ q̃ licet festa. s. Thome Cantuariẽsis & sancti Siluestri sint simplicia, tñ si aliquod eozũ incident in dñica, officium fit de festo, & nihil de dñica. ℭ Thomas archiep. Cantuarien.

marty. Lectio tertia.

di 29 THomas natione Anglus, suscepto archiepiscopatu Cantuariensi. vt in cæcellarie munerib⁹ obeũdis strenue se gesserat sic in ecclesia administranda fortẽ & cõstantẽ aĩm ꝓtitit. Nã cũ rex Henricus coacta synodo leges quasdã ferre moliret dignitati, et cõmodis ecclesie pniciosas, tã sancte & cõstanter se conatib⁹ eius opposuit, vt nullis neq; pollicitationibus, neq; minis potuerit deterreri. Itaque missus est ipse in exiliũ, & tota eius cognatio regno exederet iussa, eundoq; bonis publicatis. Sexto aũt anno papa & Gallozuz rege intercedentib⁹ ab exilio cũ ingenti totius regni gratulatiõe reuocat, magno tamẽ scelere atq; fraude regis. Qui dolens sacrilegos suos conat⁹ Thome sanctitate ad nihiluz recidisse, violata fide mittit armatozuz manũ, q̃ euz in sua ecclesia trucidarent. Quib⁹ ille aduenientib⁹ ꝓtas ecclesie, quas clerici ad obsistẽdũ clauserãt, patefecit, seq; intrepidũ obtulit iugulãdũ, hoc dũtaxat ꝓcatus, ne suoz q̃squã lederetur. In me (inq;) vnũ tela cõuertite, nõ em̃ reculo ꝓ dei ecclesia moztẽ oppetere. Itaq; fletis genib⁹ Deũ adozãs, gladijs impiozum cõfossus occubuit. v. calẽ. Decemb. Cuius cozp⁹ in eadẽ ecclesia cõditum est magnificentissimo sepulchzo. Oratio.

DEus ꝓ cuius ecclesia gloziosus pontifex Thomas gladijs impiorum occubuit, ꝓsta ãs: vt oẽs qui eius implozãt auxilium petitiõis sue salutarẽ consequant effectũ. Per.

¶ In laudibus & vesp. ꝓ cõmemozatio natiuita. sancti Stephani scti Joã. scõzũ Innocen. dicit Ozemus. deũ dicunt eozũ ozatiões, & sic fieri debet vsq; in circũcisionẽ. ¶ Die. xx. Inuitatoꝝ. hym. & alia. dicũt de natiui. Tertia lect. Sedm Lucam

di 30 IN illo tpe: Erãt Joseph & Maria mater Jesu mirãtes sup his q̃ dicebant de illo. Et reliqua. ¶ Homilia Origenis.

OMngregem⁹ in vnuz ea que in oztu Jesu dicta scriptaque sunt de eo, & tñ scire poterimus singula quecq; digna esse miraculo Quãobrem mirabatur et pater (Sic em̃ appellat⁹ est Joseph) quia nutritoz eius fuit. Mirabatur & mater, sed per omnibus que dicebantur de eo. Quenam ergo sunt de paruulo Jesu dicta?

Pastores erāt in regiōe illa, vigilātes & obseruātes cu stodias noctis. Venit angelus sub ipa hora natiuitatis Iesu: & ait ad eos: Ite et inuenietis infantē inuolutū pānis, & positum in presepio. Nec dū angel⁹ hēc finierat, & ecce multitudo celestis exercitus laudare cepit & bñdicere dēū. Cū hoc pastores audissent, & angel⁹ recessit ab eis, dixēt ad se inuicē: Eam⁹ vsq; Bethlehē & videamus hoc factū qđ dñs ostendit nobis. Venerūt & inuenerūt paruulū. Cū illi ꝑ pastores q̄ facta fuerāt mirabāt. Sup hoc & de Simeōe scribit, q̄ rumorē auxerit, & miraculi vl magna pars fuerit. Tenuit eñ puerū i brachijs suis, & ait: Nūc dimittis seruū tuū dñe, scdm verbū tuum in pace, Quia viderūt oculi mei salutare tuum fastigiū, & (vt ita dicā) culmē super his q̄ factabāt de Iesu, & pēr & mē illius mirabāt: sermo Simeonis fuit: Nō. n. sufficit ei tenere puulū, & ea q̄ de semetipo sūt ploq̄, sed bñdixit pēr illi⁹ & mēi. Deo

Omnipotens sempiterne de⁹ dirige actus nōs tros in bñplacito tuo, vt in nomine dilecti filij tui mereamur, bonis opibus abundare: Per.

Sylueſter patria romanus ad cūmū pōtifica tū electꝰ est Cōstātino Imꝑatore, q̄ Cōstātinꝰ christiane religiōis tā studiosus fuit, vt nō alio ꝑ crucis signo in bellis vteret, qđ instante pugna, qua Maxentiū tyrānū deuicit, ex lumine factum ipe & exercitꝰ viderat celo sereno circa meridiē sole declināte, his vbis inscriptum: Cōstātine i hoc vince auctore Sozomeno i triptita hystoria, q̄ Eusebiū testari refert se Cōstātinū eūdē audiuisse cū id palā multis referret. Et iureiurādo cōfirmaret. Quā occasionē nactus Sylueſter, relicto Sozacte Mōte q̄ fuerat a tyrānis relegatꝰ, Romā venit: Cōstātinūq; bñ iā in christianos aīatū ꝓpōtiozē reddidit, ad optime de ecclesia dei meredū. Lōgū vtiq; esset recēsere, q̄ & quāta ad cultū dei pertinētia optimꝰ ꝑfectoz eiꝰ snasu fecerit. Cōstātinꝰ aūt Sylueſtri ꝓpine fuit, vt christma ab ꝑpo eñ conseraret. Ut baptizatū christmate liniat ꝓbyter ītante morte. Ut clerꝰ i cuestibꝰ sas ne agat, ne de aū iudicē secularē causam dicat. Diaconus in ecclesia celebrandi causa dalmatica iduat, & pallia linostima leua eiꝰ tegat.

die. 31

Cū aūt in Pontificatu an. xxiij. mēles. x. dies. xi. cāctissime vixisset, moztuꝰ ī ceme terio Pzisille, via Salaria sepelit pdie caleñ. Januarij.

COMMVNE Sanctozum.

¶ Notandū ꝙ inuitatozia hymni, antiphone, teꝛtie lectiões, ꝛ oões inscriptozū cōmuniū, dicunt quādo celebzat aliqđ festū, cui nihil est pzopziū assignatū, ꝛ si alicui, aliqđ fuerit assignatuz, quod defuerit, petendū est ex infrascriptis cōmuniꝰ.

¶ Notandum pzeterea, ꝙ si in aliqua regione, aut ciuitate inciderit festū alicuius sci, eius regiōis aut ciuitatis patroni, ꝛ nō fuerit de cōtentis in calēdario huius Bzeuiarij, celebzabitur apū ipsos eo die q̄ hactenus celebzari cōsueuit, ꝛ officiū fiet vt ī infra scriptis cōiꝰ. Si aūt eo die ceciderit in calendario aliud festum simplex fiet cōmemo. de eo ad pmā, si vero fuerit du. transferat, quēadmodū hactenus fuit transferre consueuerit.

¶ Aduertēdū insup ꝙ licet in q̄ludā cōiꝰ assignent due. iij. lecti. nō tñ sit amꝫ legēde, sed altera tñ quam q̄que maluerit. Itē notandū ꝙ ī cōibus in q̄bus vna tñ assignat. A ña ad vesp. illa dicēda est in vtrisq; vesp. qñ celebzat aliqđ festū du. ꝛ similiter faciēdū de hym. Si dictū festū habet vtrasque vesp. ꝛ in regulis q̄libus. Cōmune apłoꝝ ꝛ euāgelistaꝝ. Ad vesperas Hym.

Exultet celū laudibus
Resultet terra gaudijs
Apłoloꝝ gloziā
Sacra canāt cōlēnia. ℣. Dos
Iecli iusti iudices, Et vera
mūdi lumia Votis pzamur
cozdiū: audite pces lupliciꝰ
℣. uicelū ꝟbo clauditis, se
rasq̄eiꝰ soluitis: Nos a pec
catis oīꝰ Soluite iussu ꝗs
℣. uozū pcepto subdit Sa
lus ꝛ lāguoz oīz, Sanate e
gros mozibus: Nos reddē
tes ꝟtutibus. ℣. t eū iudex
aduenerit xps in fine seculi,
Nos sempiterni gaudū fa
ciat esse cōpotes. ℣. eo pēi
sit gloria, Eiusq̄ soli filio
Cuz spū paracleto: Et nū
ꝛ in perpetuum. Am. Ant.
In omnem terram exiuit
sonus eozum, ꝛ in fines oz
bis terre verba eozum.

¶ Ad matutinum inuitat. Regē apostoloꝝ dominum
venite adozemus. Hym.

Aterna chzisti mūera
Apłoloꝝ gliaz Lau
des canentes debitas Le
tis canamus mentibus.

Ecclesiarū pncipes, belli triūphales duces, Celestis aule milites, Et vera mundi lumina. O euota sancto rū fides, Inuicta spes credentium, Perfecta Christi charitas. Mundi triūphat pncipem. In his paterna gl'ia. In his voluntas Spiritus. Exultat in his filius, Celum repleꝫ gaudio. Te nūcredēptoz ā sumus, Ut ipsoz cōsoztio Jungas pcantes seruulos Jn sempiterna secula. Amen. Ifia. Q ōstitues eos pncipes sup omnē terrā, memozes erūt nois tui dñe. Ad laudes. Jñ. TV os ā reliq̄lis oia, q̄ secuti estis me, centuplū accipietis; q̄ vitā eternā possidebitis. Ad vesp. Jña. T radēt enī vos i cōsilijs, & in synagogis suis flagellabūt vos, & añ reges, & pūdes ducemini pter me in testimonium illius & gentibus.

℣ Cōmune vnius martyris. Ad matutinum. Inuitatoriū. Te martyrū dñm venite adozemus. Hymnus.

MArtyr Dei, q̄ vnicum Patris sequēdo filiū Mundis triumphas hostib⁹, Victoz fruens celestibus. Tui pcat⁹ munere Mēm reatū dilue, Arces mali cōtagiū, Mite removēs tediū. Soluta sunt iam vincula tui sacrati cozpozis, Nos solue vinclis seculi Amoze filij dei. O eo patri sit gloria. ℟. Ifia. Q ui me confessus fuerit cozam hominibus, confiteboꝫ & ego eū coram patre meo. ℣ Tertia lectio sermo. s. Augustini.

Martyris beati martyris. N. dies hodie nobis anniuersaria celebritate recurrit, cui⁹ glozificationi sicut cōgaudet ecclesia, sic ei⁹ ppnit sequēda vestigia. Si enī cōpatimur, et conglozificabimur. Jn cui⁹ gloziosо agone duo nobis pcipue consyderanda sunt, indurata videlicet toztozis seuitia, & martyris inuicta patiētia Seuitia toztozis, vt eā detestemur Patiētia martyris, vt eā imitemur Cozonata itaq; est bti martyris patiētia, mācipita est eternis cruciatib⁹ toztozis icozrecta malitia Hoc attēdens in agone suo gl'iosus christi athleta N. nō exhoruit carcerē, ad imitationē capitis sui toleravit ꝓba, sustinuit irrisiōes, flagella nō timuit: & ht añ moztē ꝓ xpo ptulit supplicia tot ei de se obtulit sacrificia. Mō esn ppināte apso biberat, alte retinebat: qa nō sunt cōdigne passiōes huius tēporis ad futurā gl'iaz q̄ revelabit

I nobis Alia.sch.le. serū. Lu

IN illo tpe: Dixit Iesꝰ turbis: Si q̄s venit ad me, & nō odit patrē suū et matrē, & vxorē, & filios & fratres & sorores, adhuc aūt et aiaz suā, nō potest meꝰ esse discipul⁹. Homi. s. Gre. pa.

SI cōsideremꝰ frēs charissimi, q̄ & quāta sūt ā nobis promittunt in celis: vilescūt aīo oīa q̄ habēt in terris. Terrena nāq; sub stātia supne felicitati cōparata: pōdus est, nō sublimitas. Cēporalis vita eterne vite cōparata: moꝛs est potius dicēda q̄ vita. Ipse esse q̄ti dianus defectꝰ coꝛruptiōis q̄d est aliud q̄ q̄dā plixitas moꝛtis? Que aūt lingua dicere vel q̄s intellectꝰ capere sufficit illa supne ciuitatis quāta sint gaudia, angelorꝫ choꝛis interesse, eū beatissimis spiritibꝰ glie cōditoꝛis assistere, plēte deꝰ vultū cernere? scirēscriptū lumē videre, nullo moꝛtis metu afflici, iocoꝛruptiōis perpetue mūere letari? Sed ad hec audita inardescit animꝰ, iāq; illic cupit assistere: vbi se speraꝛat sine fine gaudere. Sed ad magna pmia pueniri nō potest nisi p magnos labores. Vñ Paulꝰ egregiꝰ pdt catoꝛ dicit: Nō coꝛonabit, nisi q̄ legitime certauerit. Delectet igit mētē magnitudo pmioꝛū, sed nō deterreat certamē laboꝛū. Ad laudes. ant. Iste sctūs p lege dei sui certauit vsq; ad moꝛtē, & a vobis ipioꝛū nō timuit, fūda tꝰ esse erat supza firmā petrā

PResta q̄s oīpo. Oco. tēs deꝰ, vt intercedēte btō. N. martyꝛe tuo a cunctis aduersitatibꝰ liberemur i coꝛpoꝛe, & a pzauis cogitatiōibꝰ mūdemur i mēte: p. Si fuerit m. & ponti. Oco.

IMirmitatē nēam respice oīpotēs deus, et q̄a pōdus ppzie actiōis gratuat beati N. martyzis tui, atq; pōtificis itercessio gloriosa nos pzotegat: per dc. Ad vesperas. Hymnus.

DEus tuoꝝ militum Soꝛs & coꝛona, pmiꝰ Laudes canētes martyzis, Absolue nexu criminis.

Hic nēpe mūdi gaudia, Et blādimenta noxia, Calcāta rite deputās, Peruenit ad celestia. Q cnas cucurrit foꝛtiter, Et sustulit viriliꝫ, Pro te effundens sanguinē Eterna dona possidet. O hoc pzetatu supplici Te poscimus pīssime In hoc triumpho martyzis Dimitte noxā seruulis. Laus, & pzennis gloꝛia Deo pri, filio, Sctō simul pacleto, In sempiterna secula. Am. Is

Qui vult venire post me mẽte cõpunctus ingemiscẽs
abneget semetipsum, & tollat ait: Sancti iudibria & vbera
crucẽ suã, & sequat̃ me. experti, insup & vincula et
¶ Cõmune pluriumoꝝ mar carceres, lapidati sunt, secti
tyrũ. Ad matutinũ multa. sunt, tẽtati sunt, in occisiõe
Regem martyrũ dñm ve gladij mortui sunt. Circuie
nite adoremus. Hymnus. runt in melotis & in pellib⁹
caprinis, egentes, angustia-
Aeterna christi mũera, ti, afflicti, q̃bus dignus nõ
Et martyrũ victori- erat mũdus. Et beat⁹ Gre
as Laudes canẽtes debitas gorius in expositiõe cuiusl-
Letis canamus mentib⁹. dã euangelij. Ecce (inq̃t) ele
Terroꝛe victo seculi, Pe ti Dei carnẽ domãt, spũs ro
nisq; spretis corporis, Mor borãt, demonibus imperãt:
tis lucre compendio Vitã virtutib⁹ coruscãt, presen-
beatam possidẽt. Tradũ tia despiciunt, eternã patriã
tur igni martyres, Et bestia vocibus moribusq; predi-
rũ dentibus, armata seuit cãt. Eã etiã moriendo dili
vngulis Coꝛporis ilsani ma gũt atq; ad illã p tormenta
nus. Nudata pẽdẽt viscee attingũt. Occidi possunt, &
ra, Sãguis sacratus fundi flecti neq̃ũt. Et si corã hoi-
tur, Sed pmanẽt immobi- bus tormẽta palsi sũt, spes
les Vite pennis gratia. illorũ immortalitate plena
Te nunc redẽptoꝛẽs, Ut est. In paucis vexati, i mul
martyrum consoꝛtio Jun tis bñ disponent̃, q̃m deus
gas precantes seruulos In tentauit eos, & inuenit il-
sempiterna scla. Amen. Ad los dignos se. Tanq̃ au-
Te anquã aurum in foꝛna rũ i foꝛnace pbauit illos,
ce pbauit electos dñs, et & quasi holocausta hostie ac
quasi holocaustaacceꝑit eos cepit illos. ¶Alia. tꝛ. lectio,
in eternũ. ¶Tertia lectio. Sermo. s. Augustini epi.

Natalem hodie dilectis- Notiescunt fratres
simi celebramus sctõ charissimi sanctoꝝ
rum martyrũ N. & N. q̃ cõ martyrũ solẽnia celebram⁹,
tẽnẽtes sceleratoꝝ tutta ita ipis itercedẽtib⁹ expecta
pricipũ: modo coꝛonãt et mus a domino consecq̃ tem
accipiũt palmã laboꝝm, da pozalia beneficia, vt ipsos
fundati erãt supza firmã, pe martyres imitãdo accipere
trã, id est Chꝛistũ. De tali- mereamur eterna. Ab eis
bus & huiusmodi apostolus

em sanctoꝝ martyrū in ve
ritate festiua gaudia celebrā
tur ꝙ ipsoꝝ martyrū exēpla
sequunt. Solēnitates enim
martyrū exhortatiōes mar
tyrioꝝ sunt: vt imitari nō
pigeat, quod celebrare dele
ctat. Sed nos volum⁹ gau
dere cum sanctis, ꝑ tribula
tiōes mūdi nolumus sustī
nere cum illis. Qui em san
ctos martyres, vel inquan
tū potuerit noluerit imita
ri, ad eoꝝ beatitudinē non
poterit puenire Sic ꝑ apls
Paulus p̄dicat dicens: Si
fuerimus socij passionū eri
mus ꝛ cōsolationū. Et dñs
in euāgelio: Si mūd⁹ vos
odit, scitote ꝙa me p̄ozē bo
bis odio habuit. Reculat
esse in cozpoze: ꝙ odiū non
vult sustinere cum capite.
Sed dicit aliqs: Et ḡe est
ꝙ pollit beatoꝝ martyꝝ ve
stigia seq? Huic ego rñdeo.
Quia nō solum martyres,
sed ꝑ ipsum dñm cū ipsius
adiutozio si volum⁹, possu
m⁹ imitari. ℭ Ad laudes an

Istoꝝ est em regnū celoꝝ,
ꝙ cōtēpserūt vitā mūdi, ꝑ p
uenerūt ad p̄mia regni, ꝑ
lauerunt stolas suas in san
guine agni. Oratio.

Deus, qui nos annua
sanctoꝝ martyrum
tuoꝝ. N. ꝑ N. solēnitate le
tificas, cōcede p̄piti⁹, vt ārū
gaudem⁹ meritis accenda
mur exēplis: ꝑ. Si fuerint
martyres pontifi. Oratio.

Beatoꝝ martyꝝ pari
terq; pōtificū, Nr N,
nos ās dñe festa tueant, et
eoꝝ cōmendet oō venerā
da, per. Ad vesperas. Hym.

Ex gloziose martyrū
Cozona cōfitentium,
Qui respuentes terrena.
Perdueis ad celestia.
Aure benignā p̄tin⁹ Ap
pone nr̄is vocib⁹. Trophea
sacra pāgimus, Ignosce qō
delinq̄mus. Tu vincis in
martyrib⁹, Parcēdo cōfesso
ribus: Tu vince nr̄a crimi
na, donādo indulgentiam.
Deo p̄si sit glia, ꝛc. Ant.
Gaudēt in celis aīe sancto
rū, ꝙ Chzisti vestigia sūt se
cuti, ꝑ ḡa ꝑ ei⁹ amoze lāgui
nē suū fudert ideo cū xpo
exultāt sine fine. ℭ Notan
dū ꝙ si ḡmul celebrāt san
ctoꝝ ꝛ sctā martyres, officiū
fit de eōi plurimoꝝ marty.
Cōmune cōfessoꝝ pōtifi
cis. ℭ Ad matut. Inuita.
Regē cōfessoꝝ dñm vene
te adozemus. Hymnus.

Iesu redemptoꝝ omi:
Perpes cozona p̄sulū.
In hac die clemēti⁹: Mētis
laueto fcib⁹. Qui sacri ꝙ
noīs Cōfessoꝝ almus cla
ruit: Huius celebrat annua
Deuota plebs solennia.

Qui rite mūdi gaudia Hu
ius raduca relpuēs: Cū an
gelis celestib⁹ Letus potēt
ꝑmiss. Huius benign⁹ an-
nue, Nobis sequi vestigia,
Huius ꝑcatu seruulis. Di-
mitte noxā criminis. Sit
Christe rex pijssime: Tibi
patriq; glia cū spū pacleto.
Et nūc ⁊ in ꝑpetū, Amen,

Ps. Ecce sacerdos magn⁹
q̄ in diebus suis placuit deo,
⁊ inuentus est iustus.

Cert⁹ la.ex sermo.s Amb

Hodiēcti ac beatissimi
ꝓtis nr̄i M.cuius ho
die festa celebramus laudes
addidisse aliquid decerpsisse
est. Cū siquidē virtutū ei⁹
gr̄a nō sermonib⁹ exponēda
sit, sed operibus cōprobāda
Cū em dicat scriptura divi-
na gloria patris est filius sa
piēs, quāte huius sunt glie,
q̄ tantor filior sapientia et
deuotione letat? In chzisto
em Jesu p euāgelium ipse
nos genuit. Quicq̄d igit in
sctā plebe hac potest esse vir
tutis ⁊ gr̄e, de hoc quasi de q̄
dā lucidissimo fōte oim riuu
lorū hec puritas emanauit.
Etem q̄a castitatis pllebat
vigore, q̄a abstinētie gloria
bat angustijs, q̄a blādimē-
tis erat ꝑdit⁹ lenitatis, oim
ciuiū i deū ꝓuocauit affectū
Quia pōtificis administra-
tiōe fulgebat, plures discipu
lis reliqt sui sacerdotij suc-
cessores. Bñ ergo ⁊ cōgrue
in hac die quā nobis beati
ꝓtis nr̄i M. hui⁹ ad paradi-
sū trāsitus exultabilē reddi
dit: plenius psalmi ꝓsiculū
decantauimus: Ju memoria
eterna erit iust⁹. Digne em
in memoriā vertit, hoim: q̄
ad gaudiū trālit angelorū.
Qui tā gr̄am xp̄i clarifica-
tus inuenit: q̄a mūdi gliam
nō q̄luit cauēs illud qd di-
cit sermo diuin⁹. Me laudā-
ueris hoiem in vita sua, tā
ꝑ si diceret. Lauda post vi-
tā, magnifica post cōsūma-
tionē. Jua.ij.le.ex Eccleſi.

Ecce sacerdos magn⁹
q̄ in dieb⁹ suis placuit
deo ⁊ iuēt⁹ est iust⁹, ⁊ in tpe
trāctidie factus est recōciliā
tio. Nō em inuētus similis il
li, q̄ cōseruaret legē excelsi.
Jdeo iureiurādo fecit illum
dñs crescere i plebē suā. Bñ
dictionē oim gentiū dedit il
li: ⁊ testamētū suū cōfirma
uit sup caput ei⁹. Cognouit
eū in bñdictiōib⁹ suis, cōser
uauit illi miam suā, ⁊ inue-
nit gr̄az cozā oculis dñi. Ma
gnificauit eū in cōspectu re
gū, ⁊ dedit illi cozonā glie.
Statuit illi testamētū sēpi
ternū, ⁊ dedit illi sacerdotiū
magnū, et beatificauit illū
in gloria. Fūgi sacerdotio ⁊
habere laudē i noie ipsius:

ꝛ offerre illi incēsum dignū in odozē suauitatis. Ad tau bes. Ad. Euge serue bone ꝛ fidelis, qa in pauca fuisti fi delis, supza multa te constitua, dicit dominus. Dño.

Oāc ops de⁹, vt bti M. cōfessozis tui atq; pōtificis veneranda solēni tas ꝛ deuotionē nobis au geat, ꝙ salutē: p. Ad vel. hy.

Iste cōfessoz dñi sacra t⁹, Festa plebs cui⁹ cele bzat p ozbē: Hodie letus me ruit secreta Scādere celi.

Qui pius, pzudens, humi lis, pudicus: Sobzius, casto⁹ fuit ꝛ quietus, vita dum p̄ lens vegetauit eius Cozpo ris artus. Ad sacrum cui⁹ tumulū frequenter Mēbza languentum modo sanitati Quolibet mozbo fuerint grauata Restituuntur.

Unde nūc nō chozus in ho noze Ipsi⁹ hymnū canit hūc libēter, Ut pijs ei⁹ meritis iuuemur Omne per euum.

Sit salus illi, decus, atq; vi tus, Qui supza celi residēs cacumē Totius mundi ma chinā gubernat Trinus et vnus, Amē. Añ. Sacerdos ꝛ pontifex, ꝛ virtutū opifex, pastoz bone in pplo, oza pzo nobis dñm. Si fuerit sum mus pōtifex ab. Dū esset summus pontifex, terrena nō metuit, sed ad celestia re gna gloriosus migrauit.

Incipit scripta añā. dicēda est in vel. sctōz. Gregozij, Am brosij, Auguſt. ꝛ Hiero. añā

Odoctoz optime, ecclesie lā cte lumē beate M. diume le gis amatoz, deprecare p no bis filiū dei. ℭ Comune co fessozis nō pontifex.

℣ Ad matutinū inuitato.

Regē confessozū dñm ve nite adozemus. Hymnus.

Iesu cozona cellioz, Et vitas sublimioz: Qui cōfitēti seruulo Reddis p enne pmiū. Da supplicāti cetui Obtētu huius opti mi Remissionē criminum, Rumpendo nexū vinculi. Anni recurso tpe Dies il luxit lumie, Quo sanct⁹ hic de cozpoze Polū migrat p potēs. Dzoīde te pijssime Pzecamur oēs supplices, Ut huius almi gīa Nobis remittas debita. Glozia patri dño, Glozia vnigenito, Una cum sancto Spiritu In sempiterna se cula, Amen. Añ. Simila bo eū viro sapiēti, q̄ edifica uit domū suā supza petrā. Tertia lect: sermo. s. Ber.

Audite ī dño dilectissi mi qui inter cōtinua sue pietatis bñficia indulsit beatū M. mūda cuius mul ti saluarēt exēplo. Iterū di co gaudete, qō sublato de me

dio apprprians Deo, vt multo plures eiꝰ intercessio ne saluēt. Habet ex hoibꝰ, cui hoim pcta donet misericors, ⁊ miseratoz dns. Habet tēpus, ⁊ locū intercedēdi pius, ⁊ misericors aduocatꝰ, ⁊ dde locū getū ⁊ tēp̄ feriatū. In terris visus ē, vt esset exēplo, ī celū leuatꝰ est: vt ūt patrocinio. Hic informauit ad vitā, illic inuitat ad gliam. Factꝰ ē media toz ad regnū, ⁊ fuit icitatoz ad opꝰ. Bonꝰ mediatoz, ⁊ ſ bi tā pstulās nihil, totū in nos trāsferre desiderat et supplicātis affectū ⁊ suppliatiōis fructū. Quid em̄ ⁊ rat sibi, ⁊ nullius egetī dns cōseruat eū, ⁊ viuificat eū, ⁊ beatū facit eū in glia, nihil illi deerit, in loco pascue col locato. Hec dies gloziose mi grationis eiꝰ, dies letitie coz dis eius exultemus ⁊ letemur in ea. ℭ Ad laudes Ihū O ſie, dnq; talēta tradidisti mihi, ecce alia quinq; sup lucratus sum.

ℭ Si fuerit abbas. Oō.

Intercessio nos ꝙs domine beati N. abbatis cōmēdet: vt qō nostris meritis non valemus, eius patrocinio allequamur. per.

ℭ Si fuerit confessor. Oō

Deus, ⁊ nos beati, N. cōfessoris tui annua solēnitate letificas, cōcede ppitius, vt cuius natalitia colimꝰ, etiā actiōes imitemur: p. Ad vesperas. Hym.

Iste cōfessoz dni sacra ly, vtsu. in cōfesso. potiti. Ihū He vir despicies mūdū, ⁊ terrena triūphans diuitias celo cōdidit oze, et manu. ℭ Ad matutinū. Inuitato. Regē ygīnū dnm venite adozemus. Hym. ad matuti.

Virginis ples, opifex q̄ mītis, Virgo quem gessit, peperitq; ygo. Virginis festū canimus trophēū Aceipe votū. Hec tua ygo duplici btā Hozte dū gestit fragilē domare Cozpozis sexum, domuit Cruentum Cozpoze secli. Unde nec moztem, nec amica moztis Heua penarū genera pauescens, Sanguine fuso meruit secreta Scādere celi. Huius obtentu deus alme nostris Parce tam culpis vitia remittens. Quo tibi puri resonemus almum, Pectoris Hymnum. Gloria patri, genitoq; pli, Et tibi cōpar vtriusq; semper Spūs alme deus vnus omni Tempoze secli. Amē. Pro vna ygine. ad. Hec ē ygo sapiēs: ⁊ vna de nūero pzudētiū. pro plurib. ygg. ad Quidētes ygines aptate

vestras lãpades: ecce sponꝰ veniet, exite obuiam ei.

℣ Lectio. iij. scõm Matth.

IN illo tpe: Dixit Iesus discipulis suis parabolam hãc. Simile est regnũ celoꝝ decẽ vgínibꝰ ꝙ ac cipientes lãpades suas exierẽt obuiã sponso ꝛ sponse. Et re-

℣ Homilia. I. Gregorij pape

SEpe vos fratres charissimi admoneo pzatia o pa fugere: mũdi huius inãnamenta deuitare. Sed hodierna sancti euangelij lectione cõpelloꝝ dicere, vt et bona ꝙ agitis cũ magna cautela teneatis, ne p hoc qõ a vobis rectũ geritꝭ, fauoꝝ aut humana gĩa requiratꝭ. Ne appetitꝰ laudis subzepat, et qđ foris ostenditꝭ, intꝰa mercede euacuetꝭ. Ecce enĩ redẽptozis voce decẽ virgines ꝛ oẽs dicũt vgines: ꝛ tñ intra btitudinis ianuã nõ oẽs recepte sunt. Quia earũ ꝙdã dñ de vginitate sua gloriã foris expetunt in vasis suis oleũ habere noluerũt. Sed pzius querẽdũ nobis est qđ sit celoꝝ regnũ, aut cur decẽ virginibꝰ cõpareꝭ, ꝙ etiã vgines pzudẽtes ꝛ fatue dicãt. Cũ enĩ celoꝝ regnũ cõstat, ꝙa repzoboꝝ nullꝰ ingredit, etiã fatuis vginibꝰ cur simile esse phibeꝭ: Sed sciẽdũ nobis est: q sepe in sancto eloꝙo regnũ celoꝝ pzesentis tpis ecclesia dicit de quo in alio loco dñs dicit: Mittet filiꝰ hois ãgelos suos: ꝛ colligẽt de regno eius oĩa scãdala ne ꝙ enĩ in illo regno beatitudinis, i ꝙ pax sũma est, inueniri scandala poterunt que colligantur.

℣ Alia iij. lect. ex Ecclesiastici.

COnfiteboꝝ tibi dominẽ rex, ꝛ collaudabo te deum saluatoꝛẽ meũ. Confiteboꝝ nomi tuo, qm̃ adiutoꝝ et ꝓtectoꝝ factꝰ es mihi, ꝛ liberasti corpus meũ a ꝑditiõe, a laqueo lingue inique, et a labijs operantiũ mẽdaciũ, ꝛ in cõspectu astãtiũ factꝰ es mihi adiutoꝝ. Et liberasti me scõm multitudinẽ mie nois tui a rugiẽtibꝰ ꝓparatis ad escã, de manibꝰ ãgentiũ animã meã, ꝛ de poꝝtis tribulationũ ꝙ circũderũt me: a ꝑsura flãme. ꝙ circũdedit me, ꝛ in medio ignis nõ sũestuata. De altitudine vẽtris inferi, ꝛ a lingua coinq̃nata, et a vbo mẽdacij, a rege iniq̃, ꝛ a lingua iniusta liberasti me. Laudabit vsq; ad moꝛtẽ aĩa mea dñm, qm̃ eruis sustinẽtes te, et liberas eos de manu angustie. Dñe deꝰ noster

℣ Ad laudes. p vna vgine. ad

HEc est virgo sapiẽs, quam dñs vigilantẽ inuenit.

℣ Pro pluribꝰ vginibꝰ. ad

Hoducẽtur regi virgines post eã, proxime eĩ offerẽtur tibi. ℭ Si fuerit ẽgo mart.

Imulgẽtiã no (Dño. bis ãs dñe beata. M. ẽgo ꝛ martyr implozet, que tibi grata semper extitit et merito castitatis, ꝛ tue pzo fessione virtutis: Per.

ℭ Si fuerit ẽgo tãtũ. Oco

Laudi nos deꝰ salũta ris nẽ, vt sicut de vtẽ M. festiuitate gaudemꝰ: ita pie deuotionis erudiamur affectu: p. ℭ Pzo pluribus virginibus. Oratio.

Al nobis ãs dñe deus nẽ: sanctarũ ẽginũ ꝛ martyrũ tuarũ. M ꝛ M. pal mas incessabili veneratiõe venerari: vt quas digna mẽ te non possumus celebzare, humilibus saltem frequen temus obsequijs: Per.

ℭ Notandũ q̃ si fuerint ẽ gines tantũ ꝛ nõ martyres omittit in hac oratiõe, ꝛ martyrũ ℭ Ad vespe. hym.

Iesu corona virginũ: Que mater illa ꝛcipit Que sola ẽgo parturit, Hec vota clemens accipe.

Qui pascis inter lilia Septus corone ẽginũ Spon sas decozans gloria, Spon silisq̃ reddens pzemia.

Quocũq̃ pergis virgines Sequuntur atq̃ laudibus: Post te canentes cursitant, Hymnosq̃ dulces psonant.

Te deprecamur largiꝰ, Nostris adauge mẽtibꝰ, Melcire pzoprius oia corruptionis vulnera. Laus, honoꝛ, vtꝰ gloria deo pri ꝛ filio, Sancto simul paracleto. In seculũ seculi. Amẽ. ℭ Pro una ẽgine

Ami. Meni spõsa Christi, accipe coronã, quã tibi dñs ppa rauit in eternũ. ℭ Pro pluribꝰ ẽgibꝰ. O gloriose ẽgines venite, accipite coronas ãs dñs pzeparauit vobis in eternũ. ℭ Commune tẽ nec ẽginis nec mar. Itẽ martyris tãtũ. Ad matut. Inuit.

Laudemus deũ nostrũ in cõfessione beate M. Hymnꝰ

Huius obtẽtu deꝰ almẽ nẽis Parce tã culpis vitia remittẽs, Quotibi puri resonemꝰ almũ Pectoris hymnũ. Glia pri, genitoq̃ pli. Et tibi cõpar vtriusq̃ semp Spũs alme deꝰ vnus oi Tpe secli. Amẽ. Ad

Nec est, q̃ nescivit thorũ in delicto, habebit fructũ in respectione animarũ sanctarum. ℭ Tertia lectio. Ex Eccle.

Domine deꝰ meꝰ. Exaltasti sup terrã habitationẽ meã, ꝛ pzo morte defluẽte deprecata sum. Invocaui dñm patrẽ dñi mei, vt non dereliquat me in die tribulatiõis mee ꝛ in tẽpze superbozum sine adiutozio.

Laudabo nomẽ tuũ assidue ꝛ collaudabo illud in confessione, et exaudita est oratio mea. Et liberasti me de ꝑditione, ꝛ eruisti me de tẽpore iniquo. Propterea confitebor tibi, ꝛ laudẽ dicã nomini tuo domine deus noster.

℣ Ad laudes. Ant. Ista est speciosa inter filias Jerusalem. Oratio.

Exaudi nos Deꝰ salutaris noster: vt sicut de beate M. festiuitate gaudemus: ita pie deuotionis eruditamur affectu: Per.

℣ Ad vesperas. Hymnus. Fuius obtentu, vt sup. añ In odorẽ vnguẽtorũ tuorũ currimus, adulescentule dilexerũt te nimis.

℣ OFFICIVM beate ẽginis Marie.

℣ Notandũ ꝙ in omnibus sabbatis totius anni fit officiũ de beata virgine modo inscripto, ꝓterquam in sabbatis quadragesime, et in sabbatis occurrentibus quando fit officiũ de aliqua octaua, ꝛ in sabbatis in q̃b9 inciderit aliqũ festũ duplex. Excipitur etiã sabbatũ in q̃ incident vigilie natiuitatis dñi, aut vigilia Epiphanie.

℣ Notandũ ꝓterea ꝙ festa simplicia in sabbatis occurrẽtia, etiã si habuerit ꝓpriã lectionẽ omittũtur, ꝛ fit tũ tũ cõmemoratio de eis in fine ꝓxime, vt sup. in dñica ꝑma aduẽtus explicatum est. Et similiter omittũtur tertie lectiones occurrentes in calendario ex epistolis.

℣ Sciẽdũ est aũt ꝙ in singulis hozis oĩa dicũtur vt in aliis diebꝰ ꝓter inscripta

℣ In aduẽtu. Ad matutinũ Inuitatoriũ. Aue Maria gra plena, dñs tecũ. Hymnus.

Quem terra, pontus ethera Colũt, adorãt predicãt Trinã regentẽ machinã, Claustrũ marie baiulat. Cui luna, sol, ꝛ oĩa Deseruiũt ꝙ tpa: Perfusa celi gratia gestãt puelle viscera. Beata mẽ munere, Cuius lupꝰ artifex, Mundũ pugillo continẽs, Ventris sub arca clausus est.

Beata celi nũcio, Fecunda sctõ spũ, Desideratꝰ gẽtibꝰ Cuius per aluũ fulsus est. Maria mater gratie, Mater misericordie Tu nos ab hoste ꝓtege: Et hora mortis suscipe.

Gloria tibi domine, Qui natus es de virgine, Cum patre et sancto spiritu, In sempiterna secula. Amen.

Ant. Angelus domini nũtiauit Marie: ꝛ concepit de spiritu sancto. Halleluia.

℣ Ad tertiam lectionem benedictio.

Per virginē matrem cōce-
dat nobis dñs salutē ⁊ pacē
⁊. Amen. ℂ Lectio. ij.

Missus est angel⁹ Ga-
briel a deo in ciuitatē
Galilee, cui nomē Nazareth
ad virginē desponsatā viro
cui nomē erat Joseph de do
mo Dauid ⁊ nomē virginis
Maria. Et ingressus angel⁹
ad eā dixit: Aue grā plena,
dñs tecū, bñdicta tu in mu-
lieribꝫ. Que cū audisset, tur
bata est in sermone ei⁹, et co
gitabat qualis esset ista sa-
lutatio. Et ait angel⁹ ei. Ne
timeas Maria, inuenisti enī
grām apud deū. Ecce concī-
pies in vtero, ⁊ paries filiū,
⁊ vocabis nomē ei⁹ Jesum
Hic erit magn⁹ ⁊ filius altis
simi vocabit. Et dabit illi
dñs de⁹ sedē dauid pēis ei⁹:
⁊ regnabit in domo Jacob ī
eternū: ⁊ regni ei⁹ nō erit fi
nis. Dixit aūt maria ad āge
lū: Mō fiet istud, qm̄ virū
nō cognosco? Et rndens an
gelus dixit ei: Spūs sanct⁹
supuenīet in te, ⁊ virtus al
tissimi obūbrabit tibi. Jdo
q̄ ⁊ q̄ nascet ex te sanctū:
vocabit filiꝰ dei. Et ecce Eli
sabeth cognata tua: ⁊ ipsa
cōcepit filiū in senectute sua
et hic mēsis sextus est illi q̄
vocat sterilis: quia nō erit
impossibile apd deū oē vbū
Dixit aūt maria: Ecce ancil
la dñi, fiat mihi scōm vbū
tuū. ℂ Post tertiā lectionē
semp dicit. Te deū lau-
dam. Ad laudes. Ant. Spūs san-
ctus in te descendet Maria:
ne timeas, habebis in vtero
filiū dei. Halleluia. Oro.

Deus, q̄ de beate Ma
rie virginis vtero: v̄bū
tuū angelo nūtiante car
nē suscipere voluisti: presta
supplicibꝫ tuis: vt, qui vere
eā genitricē dei credim⁹: ei⁹
apud te intercessionibus ad
iuuemur: ⁊. Ad vesp. hym.

Ave maris stella, Dei
mater alma: Atq; sem
per virgo, Felix celi porta.
Sumēs illud aue Gabrie-
lis ore, Funda nos in pace,
Mutans nomen Eue.
Solue vincla reis, Profer
lumē cecis: Mala nostra pel
le, Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrē, Su-
mat per te preces: Qui pro
nobis natus, Tulit esse tu⁹
Virgo singularis, Inter
omnes mitis: Nos culpis
solutos Mites fac, ⁊ castos.
Vitam presta puram: Iter
para tutū: Vt videntes Je-
sum, semper colletemur.
Sit laus deo patri, Sum-
mo Christo decus: Spiritui
scō tribus honor vnus. Amē.
Ant. Ecce ancilla dñi, fiat mi
hi secundū verbum tuum.
ℂ Post aduentū reliquo an

ni tpe. Ad matutinū. Inui
tatoriū. Ave Maria grā
plena, dñs tecū. Hymnus.

O Gloziosa dña, Excelsa
sup sydera, Qui te cre
auit pzouide: Lactasti sacro
vbere Quod Eua tristis
abstulit, Tu reddis almo
germine: Intrēt vt astra fle
biles, Celi fenestra facta es.
Tu regis altitanua, Et pz
ta lucis fulgida: Vitam da
tam per virginem Gentes
redempte plaudite.
Maria mater gratie, Ma
ter mīe, Tu nos ab hoste p
tege: Et hora moztis suscī
pe Gloria tibi dñe, Qui na
tus es de virgine, Cum pa
tre, & sancto spiritu in sempi
terna secula. Amen. Ant.
Benedicta tu in mulieribꝰ
& bñdictus fructꝰ vētris tui
℣ Ad. iij. lectionē, bñdictio.
Per virginē matrē vt sup.
℣ Tertia lectio, legenda est
vna ex infrascriptis secūdū
varietatem tempozum.
℣ Post octauā epiphanie vs
que ad quadragesimā dicit
vna ex duabus proxime in
frascripte, quam quilz ma
luerit. ℣ Ex Ecclesiastico.

In omnibus requiē quesī
ui, & in hereditate dñi
morabor, Tunc precepit, et
dixit mihi creator oīm: et q̄
creauit me requieuit in ta
bernaculo meo, & dixit mihi
In Jacob inhabita, & in Is
rael hereditare, et in electis
meis mitte radices. Ab ini
tio & ante secula creata sum
et vsq; ad futurū seculū nō
desinā: & in habitatione san
cta cozā ipso ministraui. Et
sic in Sīō firmata sum, & in
ciuitate sanctificata similiter
requieui, & in Jerusalē pote
stas mea. Et radicaui in po
pulo honorificato, & in par
tes dei mei hereditas illius
& in plenitudine sanctozum
detētio mea. Quasi cedzus
exaltata sum in Libano, et
quasi cypressꝰ in mōte Sīō
quasi palma exaltata sum in
Cades, & quasi plātatio ro
se in Jericho. Quasi oliua
speciosa in cāpis, & quasi pla
tanꝰ exaltata sū iuxta aquā
in plateis. Sicut cinnamo
mū, & balsamū aromatizās
odozem dedi: quasi myrrha
electa, dedi suauitatē odoris
Alia. iij. lectio ex Ecclesiastici.

Ego quasi vitis fructi
ficaui suauitatē odo
ris: & flozes mei fructus ho
noris, & honestatis. Ego ma
ter pulchre dilectiōis & timo
ris, & magnitudinis, et scīē
spei. In me gīa oīs vie & ve
ritatis, in me oīs spes vite
& virtutis. Trāsite ad me
oēs q̄ cōcupiscitis me, & a ge
nerationibꝰ meis adimple
mini. Spūs enī meus sup

mel dulcis, & hereditas mea sup mel & fauū. Memozia mea ī gñatiōe seculoꝝ. Qui edūt me, adhuc esurient: & q̄ bibūt me, adhuc sitiēt. Qui audit me, nō cōfundet: & q̄ operant in me, nō peccabūt Qui elucidant me, vitā eternā habebūt. Post oct. paschę vsq; ad finē mēsis Maij. ij. lect. ex sermōe. s. Augusti.

O Beata Maria ds tibi digne valeat iura gratiarū, ac laudū pzeconia rependere, q̄ singulari tuo assensu mūdo incurristi pdito: Quas tibi laudes fragilitas humani gñis pßoluat q̄ solo tuo cōmertio recuperādi aditū inuenit? Accipe itaq; qualecūq; exiles, hūlitatis meritis tuis ipares grāx actiōes, & cū susceptis vota, culpas nr̄as ozādo excusa. Admitte nr̄as pces ītra sanctarū exauditiōis, & repoz ta nobis antidotū reconciliationis. Sit p te excusabile, qđ p te ingerim⁹, fiat ipetrabile, qđ fida mēte, poscim⁹. Accipe qđ offerim⁹, redona qđ rogam⁹, excusa qđ timem⁹, dā tu es spes vnica ptōrū: p te speram⁹ venīā delictoꝝ, & ī te beatissima nr̄ārū est expectatio ꝓmiozum. Sctā Maria succurre miseris, iuua pusillanimes, refoue flebiles, oza p pplo, ītercede p clero, intercede p deuoto femineo sexu. Sentiat oēs tuū iuuamē q̄cunq; celebrāt tuā commemozationē

℣ In mēsib⁹ Junij & Julij. Tertia le. ex sermōe. s. Ber.

H Uertistis frēs q̄s virgo regia ipa ē via, p quā saluator aduenit, pces dēs ex ipsius vtero tāq̄ ipōsus de thalamo suo: Tenentes ergo hāc viā studeam⁹ dilectissimi ad ipsū p eā accēdere, q̄ p ipsā ad nos descendit, p eā venire in grām ipsius, q̄ p eā ī nr̄am miseriā venit. Per te accessuz habeamus ad filiū o bñdicta inuentrix grē, genitrix vite, mat salutis, vt p te nos suscipiat, q̄ p te dat⁹ est nobis. Excuset apd ipm integritas tua culpā nr̄e corruptiōis, & humilitas tua grata nr̄e venīā impetret vanitatis. Copiosa charitas tua nr̄oꝝ coopetiat multitudinē peccatoꝝ, & ferūditas gloziosa fecūditatē nobis cōferat meritoꝝ. Dña nr̄a, mediatrix nr̄a, aduocata nr̄a tuo filio nos reconcilia, tuo filio nos cōmenda, tuo nos filio repzesenta. Fac o bñdicta p grām, quā inuenisti, p pzerogatiuā, q̄ meruisti, p misericozdiā, q̄ peperisti, vt qui te mediāte fieri dignatus est particeps infirmitatis, & miserie nr̄e

te ḣḡ itercedẽte participes
facíat nos glie, ꝫ beatitudi
nis sue Jesus xp̃s filiꝰ tuꝰ
dñs nr̃, ḣ est sup oia bñdi-
ctus i scla. am̃. In mẽse Au
gu. iij. le. ex sermõe. s. Augu.

HOquamur aliq̃d frẽs
in laudibus sacratissi
me virginis Marie. Sed
quid nos tãtilli quid actiõe
pusilli, quid in eius laudiꝫ
referemus? Cũ ꝫ si oim no
strũ mẽbra verterent in lin
guas, eã laudare sufficeret
nullꝰ? Altior celo est de qua
loq̃mur, abysso pfundior,
cui laudes dicere conamur.
Hec est em̃ que sola meruit
mater, ꝫ sponsa vocari. Hec
prime matris dãna resoluit
Hec hoi perdito redẽptio-
nẽ adduxit. Mater em̃ gene
ris nr̃i penã intulit mũdo,
gñitrix dñi nostri salutem
edidit mundo. Auctrix pcti
Eua, auctrix meriti Maria
Eua occidẽdo obfuit. Ma-
ria viuificãdo pfuit. Illa
peussit, ista sanauit. Hec em̃
mirabili, atq̃ inestimabili
modo oim rerum, ꝫ cuũ pe
perit saluatorẽ. Que hec ꝛ-
go tam sancta, ad quã ueni
re dignaret Spiritꝰ scꝰ?
Que tam speciosa, vt eam
deus sibi eligeret sponsã?
Que tam casta, vt esse pos-
set virgo post partũ? Hec ẽ
dei tẽplũ, fons ille signatꝰ, ꝫ
porta ī domo dei clausa. Ad
hãc nãq̃ spũs sanctus desce
dit, hãc virtus altissimi ob-
umbrauit. Hec est immacu
lata coitu, fecũda partu. vir
go lactans, angelorũ ꝫ homi
nũ cibũ nutriens. Merito
nãq̃ beata singulari a no-
bis pconio extollit̃, que sin
gulare cõmertiũ mũdo pre
buit. Denicq̃ tãm se ad celi
fastigia sublevauit, vt ver-
bũ ī pncipio apũ deũ de cu-
pna celi arce susciperet. O
felix Maria, ꝫ oĩ laude di-
gnissima. O virgo dei geni-
trix gloſa. O sublimis puer-
pa, cuiꝰ viscerib⁹ authoꝛ ce
li terre pcõmittit̃. In mẽse
Septẽ. iij. le. fremo. s. Ber.

IGnũ magnũ apparu
it in celo, mulier amic-
ta sole ꝫ luna sub pedibus
eius: ꝫ in capite eiꝰ coꝛona
stellarũ duodeci. Vehemen
ter ḣdẽ nobis dilectissimi
vir vnꝰ ꝫ mulier vna nocue
re: sed gratias deo pꝛ vnũ ni
hilominus virũ: ꝫ mulierẽ
vnã oia restaurãt: nec sine
magno fenoꝛe gtax. Sicq̃
enim sicut delictum, ita ꝫ
donũ: sed excedit dãni esti-
mationẽ bñficij magnitudo
Sic nimirũ pꝛudẽtissimus
ꝫ clemẽtissimus artifex: qũ
quassatũ fuerat nõ cõfregit
sed vtiliꝰ oĩno refecit: vt vi
dicet nobis nouũ foꝛmaret

Idā ex veteri: ꝙ Euā trās-
funderet in Mariā. Et ꝺꝺē
sufficere poterat Ihesus,
siquidē ꝙ nūc oīs sufficiētia
nīra ex eo est: sed nobis bo-
nū nō erat esse hoiem solū.
Congruū magis, vt adesset
nīre reparatiōi serus vterq;
quozū cozruptiōi neuter de
fuisset. Fidelis plane et po-
tens mediatoz dei et hoīm:
homo Ihesus Jesus: sed
diuinā in eo reuerēt hoies
maiestatē. Opus est enī me
diatoze ad mediatozē istum
nec alter nobis vtilioz quā
Maria. Crudelis nimirum
Eua p quā serpēs antiquꝰ
pestiferū etiā ipsi viro vi-
nkudit: sed fidelis Maria q̄
salutis ¦antidotū ꝙ viris et
mulieribus ꝓpinauit. Illa
enī ministra seductiōis: hec
ꝓpiciatiōis. Illa suggessit
ꝓuaricationē: hec iniecit re-
deptionē. ¶ In mēse Octo.
Tertia lect. ex eodē sermōe.

Amplexamur Marie
vestigia frēs mei: ꝙ de
notissima supplicatiōe btis
illi⁹ pedib⁹ ꝓuoluamur. Te
neamus eā: nec dimittam⁹
donec bñdixerit nobis. Po
tens est enī. Nēpe vell⁹ est
mediū inter rozē ꝙ areā: mu
lier inter solē ꝙ lunā Maria
inter Ihesū ꝙ ecclesiā con
stituta. Sed fozte miraris
nō tā vellus operū roze, ꝙ
amictā solemulierē. Magna
siquidē familiaritas: sed mi
ra oīnouicinitas solis ꝙ mu
lieris. Nūo enī tā vehemē
ti feruoze tākragilis natura
subsistit? Merito ꝺꝺē admi
raris moyses sicē, ꝙ curiosꝰ
desideras intueri. Verūta-
mē solue calciamēta de pedi
bus tuis: ꝙ inuolucra pone
carnalīū cogitationū, si acce
dere cōcupiscis. Mando (inqt)
ꝙ vide hoc visionē hāc magnā
Magna plane visio, rubꝰ ar
dēs sine cōbustione magnū
signū: mulier illesa manens
amicta sole. Nō est rubi na-
turs operū vndiq; flāmis,
manere nihilominus incom
bustū: nō mulieris potētia
vt sustineat solis amictum.
Nō est vtutis humane: sed
nec āgelice ꝺꝺē: sublimioz q̄
dā necessaria est. Spūs sā-
ctus (inqt) supueniet in te.
Et tū respōdeat illa. Ma
spūs est deus: ꝙ deus noster
ignis cōsumens est. Virtus
(ait) non mea, non tua: sed al
tissimi obūbzabit tibi. Ni-
hil itaq; mirū si sub tali ob-
umbzaculo, talis etiā a mu-
liere sustineatur amictus.
¶ In mēse Nouēbz. vlcz ad
aduētū. iū. lect. ex eodē ser.

Mihi sane singularis
rutilat fulgoz: primo
ꝺꝺē in Marie gratiōe: secō
in āgelica visitatiōe: tertio

in spūs sup ꝗstione: quarto in filij dei enarrabili cōceptiōe. Sic ꝙ in his quoq; ꝑfecerē plane irradiat dei: ꝙ ꝛginitatis ꝓmiceria: ꝙ sine coꝛruptiōe fecūda: ꝙ sine grauamine grauida: ꝙ sine doloꝛe puerpera. Nihilominus etiā speciali quodā splē doꝛe i Maria coꝛruscāt mā suetudo pudoꝛis, deuotio humilitatis: magnanimitas credulitatis: martyꝛiū coꝛdis. Nestre q̄dē sedulitatis erit singula queq; diligenti⁹ intueri. Nos interim satis fecisse videbimur, si ꝛeuiē ea potuerimus demōstrare. Mō ergo fideꝛeū micat i ge neratiōe Marie? Plane qō ex regib⁹ oꝛta, qō ex femine Abꝛahe, qō generosa ex stirpe Dauid, si id parū videt: adde ꝙ gratiōni illi ob singulare ꝓuilegiū sctitatis, diuinit⁹ nosciē esse cōcessa: ꝙ lōge ante eisdē patrib⁹ celitus re ꝓmissa: ꝙ mysticis ꝑ figurata miraculis ꝙ oꝛacu lis ꝑnūciata ꝓpheticis. Hāc etiā sacerdotalis ꝛga dū sine radice flozuit: hāc Gedeōis vell⁹ dū in medio ficce aree maduit: hāc i Ezechielis visione oziē: alis ꝓtaq; nulli vnq; patuit ꝑsignabat. Hāc denicq; ꝑ ceteris Isaias nūc virgā de radice Jesse oziturā ꝓmittebat nūc euidēti⁹ ꝛginē partiturā. Merito signū hoc magnū in celo appaꝛuisse scribit: ꝙ tāto ante de celo nosciē fuisse ꝓmissum. Dūs (ait) ipse dabit vobis signum. Ecce ꝛgo cōcipiet. Magnū ꝑfecto signū dedit: ḡa ꝙ magnus ipse ḡ dedit.

℣ Ad laudes añ. Beata dei genitrix maria ꝛgo ꝓpetua tēplū dūi, sacrariū spūs scti sola sine exēplo placuisti domino nostro Jesu Chꝛisto, oza pro populo, interueni ꝓ clero, intercede pro deuoto femineo sexu. Qratio.

Beate, ꝙ gloꝛiose, semperq; virginis Marie ās dñe intercessio gloꝛiosa nos ꝓtegat: ꝙ ad vitā pduc at eternā. Per dūm nr̄m.

℣ Ad vesperas hym. Aue maris stel. ꝛc. vt supꝛa. Ant. Beata mater, ꝙ innupta ꝛgo gloꝛiosa regina mūdi intercede pro nobis ad dūm.

℣ SEPTEM PSALMI penitentiales.

℣ Notandū, quod inueniꝛi ꝓt septē psalmi cū letania ꝙ oꝛationibus dicuntur in feria quarta cinerū, ꝙ in quibusdam sertis ferijs quadꝛagesime vt in eis ꝛdnotatur. Antiphona. Ne reminiscaꝛis domine delicta nostra: vel parentum nostꝛoꝝ: neq; vindictā sumas de peccatis nostris.

ps. Dñe ne in furo. fo. 29.
ps. Beati, quoꝝ re. fo. 22.
ps. Dñe ne in furoꝛ. fo. 25
ps. Miserere mei dꝛ. fo. 45
ps. Dñe exaudi oza. fo. 56
ps. De ꝓfundis cla. fo. 57
ps. Dñe exaudi oza. fo. 17

Kyrie eleison. Christe eleison. Christe audi nos. Christe exaudi nos. Pater de celis deus, miserere nobis.

Fili redēptoꝛ mundi deꝰ, miserere nobis.

Spiritus sancte deus, miserere nobis.

Sancta trinitas vnꝰ deus miserere nobis.

Sancta Maria, oza.
Sancta dei genitrix, oza.
Sctā virgo ūginū, oza.
Sancte Michael, oza.
Sancte Gabriel, oꝛ
Sancte Raphael, oza
Omnes sancti angeli, ⁊ archangeli, oꝛate ꝓꝛo nobis.
Oēs sancti beatoꝝ spiritū ordines, oꝛate ꝓ nobis
Sctē Joānes baptista. oꝛ
Omnes sancti patriarche ⁊ ꝓphete, oꝛate ꝓ nobis.
Sancte Petre oza
Sancte Paule oza
Sancte Andꝛea oza
Sancte Jacobe oza
Sancte Joannes oza
Sancte Jacobe oza
Sancte Philippe oza
Sancte Thoma oza
Sancte Bartholomee oza
Sancte Matthee oza
Sancte Simon oza
Sancte Thaddee oza
Sancte Mathia oza
Sancte Barnaba oza
Sancte Luca oza
Sancte Marce oza
Omnes sancti apostoli, et euangeliste, oꝛate ꝓ nobis
Omnes sancti discipuli domini, oꝛate ꝓꝛo nobis.
Omnes sancti innocentes oꝛate ꝓꝛo nobis.
Sancte Stephane oza
Sancte Laurenti oza
Sancte Vincenti oza
Sancte Fabiane oza
Sancte Sebastiane oza
Sancti Joannes, ⁊ Paule oꝛate ꝓꝛo nobis.
Sancti Cosma, ⁊ Damiane. oꝛate ꝓꝛo nobis.
Sancti Gerualī ⁊ Ꝓtothasi oꝛate ꝓꝛo nobis
Oēs sancti martyꝛes, oza.
Sancte Siluester oza
Sancte Gregoꝛi oza
Sancte Augustine oza
Sancte Ambꝛosi oꝛ
Sancte Hieronyme oꝛ
Sancte Martine oza
Sancte Nicolae oza
Omnes sancti pontifices ⁊ confessoꝛes, oꝛate ꝓꝛo no.
Oēs sancti doctoꝛes, oꝛate.
Sancte Antoni oza
Sancte Benedicte oza
Sancte Francisce oza

Sancte Dominice ora
Sancte Bernarde ora
Omnes sancti Monachi, & eremite, orate pro nobis.
Omnes sancti sacerdotes, & leuite, orate pro nobis.
Scta maria magdalena o.
Sancta Agnes ora
Sancta Lucia ora
Sancta Cecilia ora
Sancta Agatha ora
Sancta Catherina ora
Omnes sancte virgines, & vidue, orate pro nobis.
Omnes sancti & sancte dei intercedite pro nobis.
Propitius esto parce nobis domine. (dñe.
Propiti⁹ esto, exaudi nos
Ab oi malo, libera nos d.
Ab oi pcto libera nos dñe
Ab ira tua, libera nos dñe
A subitanea et impzouisa mozte, libera nos domine.
Ab insidijs diaboli, libera.
Ab ira, et odio, & oi mala volũtate, libera nos dñe.
A spiritu foznicationis, li.
A fulgure, & tẽpestate, libe.
A mozte perpetua libera nos domine.
Per mysteriũ sctẽ incarnationis tue, libera nos dñe.
Per aduẽtũ tuũ, libe nos
Per natiuitatem tuam, libera nos domine.
Per baptismũ & sctm ieiuniũ tuũ libera nos dñe.
Per crucẽ & passionẽ tuã, libera nos domine.
Per mozte, et sepulturam tuã libera nos domine.
Per sanctã resurrectionẽ tuã, libera nos domine.
Per admirabilẽ ascẽsionẽ tuã, libera nos domine.
Per aduentũ spũs sancti paracleti, libera nos dñe.
In die iudicij, libera nos.
Peccatozes, te rogamus audi nos.
Ut nobis pcas, te rogam⁹
Ut nobis indulgeas, te ro
Ut ad verã penitẽtiã nos pducere digneris, te roga.
Ut ecclesiã tuã sanctã regere, & ꝛseruare digneris, te rogamus audi nos.
Ut dñm apostolicũ, & ocs ecclesiasticos ozdines in sãcta religione conseruare digneris, te rogam⁹ audi nos
Ut inimicos sãcte ecclesie humiliare digneris, te ro.
Ut regibus & pzincipibus Chzistianis pacẽ, et veram concozdiam dignare digneris, te rogamus audi nos.
Ut cũcto pplo Chzistiano pacẽ & vnitatẽ largiri digneris, te rogamus audi nos.
Ut nosmetiplos in tuo sãcto seruitio confoztare & cõseruare digneris, te rogamus audi nos.
Ut mentes nostras ad celestia desideria erigas, te rogamus audi nos.

Ut oibus benefactozibus nr̄is sempiterna bona retri buas, te rogamus audi nos Ut aias nostras, fratrū, p pinquozū, z benefactozū no strozū ab eterna dānatione eripias, te rogamus audi. Ut fructus terre dare, z cō seruare digneris, te roga. au Ut oibus fidelibus defun ctis requiē eternā donare di gneris, te rogam⁹ audi nos Ut nos exaudire digneris te rogamus audi nos.

Fili dei, te rogamus audi. Agnus Dei, qui tollis pec cata mūdi, parce nobis dñe. Agnus dei, qui tollis pcā mundi, exaudi nos domine. Agnus Dei, qui tollis pec cata mundi: miserere nobis Christe audi nos. Christe exaudi nos. Pyrie eleison. Christe eleison. Pyrie eleyson. Pater noster. Et ne nos inducas in tēta tionē. ℣. Sed libera nos a malo. ℣ Psalmus.

DEus in adiutoziū me ū intende: dñe ad adiuuandum me festina.

Confundātur, z reuereāt qui querunt aiam meam.

Auertantur retrozsum, et erubescant, qui volunt mihi mala.

Auertantur statim erube scentes, qui dicūt mihi: Eu ge, euge.

Gaudeāt, z letēt in te oēs, q̄ querūt te: z dicāt semper magnificetur dñs, qui dili gunt salutare tuum.

Ego vero egenus, et pau per sum deus adiuua me.

Adiutoz meus, z liberatoz me⁹ es tu: dñe ne mozeris.

Gloria pr̄i. Sicut erat in. ℟. per. Saluos fac seruos tuos. ℣. Deꝰ meꝰ sperātes in te. Mitte nobis dñe turris foztitudinis. Reſpō. A facie inimici. ℣. Nihil pficiat inimicꝰ in nobis. ℣. Et filiꝰ iniq̄tatis non appo nat nocere nobis. ℣. Dñe nō scōm peccata nr̄a facias nobis. ℣. Neq; scōm iniq̄ta tes nr̄as retribuas nobis. ℣ Oremus p pōtifice nr̄o. ℣. Dñs cōseruet eū, z viuifi cet eū: et beatū faciat eū in terra: z non tradat eū in ani mā inimicoz̄ eiꝰ. ℣. Oremus p būfactozibꝰ nostris. ℣. Retribuere dignare dñe oibꝰ nobis bona faciētibus ꝓpter nomen tuū vitā eter nā. Amen ℣. Oremus pro fidelibus defunctis. ℣. Requiē eternā dona eis dñe: z lux perpetua luceat eis.

Requiescāt ī pace. ℣. Amē ℣. Pro fratribus nostris absentibus. ℣. Saluos fac seruos tuos deus meus spe rantes in te. ℣. Mitte eis dñe auxiliū de sancto. ℣. Et

de Sion tuere eos. ℣. Oſte exaudi oratione meã ℟. Et clamor meus ad te veniat. Oremus. Oratio.

DEus cui proprium est misereri semp, & parcere. suscipe deprecationẽ nostram: & nos, & oẽs famulos tuos, quos delictorũ catena cõstringit: miseratio tue pietatis absoluat. Oratio.

EXaudi ãs dñe supplicũ preces: & cõfitentiũ tibi parce peccatis: vt pariter nobis indulgentiã tribuas benignus, & pacẽ. Illatio.

INeffabilẽ nobis dñe miam tuam clemẽter ostende, vt simul nos & a peccatis oibus exuas: & a penis quas pro his meremur: eripias. Oratio.

DEus, qui culpa offenderis, penitẽtia placaris: pces populi tui supplicãtis propitius respice: & flagella tue iracũdie, quã p peccatis nr̃is meremur, auerte. Oro

OMnipotẽs sempiterne deus miserere famuli tui pape nostri: & dirige eum scõm tuã clemẽtiã in viã salutis eterne: vt te donãte ti bi placita cupiat, & tota vtute proficiat. Oratio.

DEus a quo sancta desideria, recta cõsilia, & iusta sunt opera: da seruis tuis illã, quã mundus dare nõ potest pacẽ: vt & corda nostra mandatis tuis dedita: & hostiã sublata formidine, tempora sint tua protectiõe tranquilla. Oratio.

URe igne sancti spiritus renes nostros, et cor nostrũ dñe: vt tibi casto corpore seruiam⁹: & mundo corde placeamus. Oratio.

HIdeliũ deus oĩm conditor, & redẽptor, aĩabus famulorũ, famularũq; tuarũ remissionẽ cunctorũ tribue peccatorũ: vt indulgentiã quã semp optauerẽt: pĩs supplicationibus consequantur. Oratio.

ACtiones nostras ãs dñe aspirando pueni: & adiuuando prosequere: vt cũcta nr̃a oratio, & operatio a te semper incipiat: & per te cepta finiatur. Oratio.

OMnipotẽs sempiterne deus qui viuorũ dominaris simul & mortuorum, omniumq; misereris: quos tuos fide & opere futuros, esse prenoscis: te supplices exoramus, vt pro quibus effundere preces decreuimus quosq; vel presens seculum adhuc in carne retinet, vel futurũ iam exutos corpore suscepit: intercedentibus oĩbus sãctis tuis pietatis tue clementia omniũ delictorũ suorũ veniã consequantur.

Per dñm nostrum Jesum Christū filiū tuum: qui tecum viuit, ꝫ regnat in vnitate spūs sancti deus: p oia secula seculoꝝ. Respons. Amē. Versus Benedicam⁹ domino. Respō. Deo grās. Versus. Fideliū anime per misericordiam Dei requiescāt in pace. Respon. Amen.

OFFICIVM defunctoꝝ.

¶ Sciendū q officiū defunctoꝝ dicitur tantū in crastino omniū sanctoꝝ, et in quibusdā sextis feriis quadragesimę, vt suis locis adnotatur. Aduertendū tamē q in crastino omniū sanctoꝝ eum dicuntur vespere cum matutino ꝫ laudibus, vt inf videbis, in sextis aūt feriis predictis non dicūtur vespere, sed tantū matutinū cum suis laudibus. ¶ Notandū preterea q ane dicūtur integre in principio ꝫ in fine, ꝙdadmodū in festis dupli. ¶ Vespere oib⁹ aliis preter missis absolute incipiūt ab ania inscripta. Ifi. Collocet eos dñs cū principib⁹ populi sui. Deinde dicūtur tres inscripti psalmi.

Dilexi quoniam. fo. 16
Ad dñm cū tribularer. fo. 33
De pfundis clamaui. fo. 57

Quib⁹ adungit⁹ canticū. Magnificat. fol. 9.

¶ Sciendū est autē q in officio defunctoꝝ in fine cuiuslibet psalmi dicitur versus. Requiē eternā dona eis dñe. ℣. Et lux pp̄etua luceat eis. Finito cantico Magnificat, repetit ania supascripta. Deinde dicit. Pat noster. Ver. Et ne nos. ℣. Sed libera nos a malo. ℟. A porta inferi. ℣. Erue dñe aīas eoꝝ. ver. Fiat exaudi. ℣. Et clamoꝝ meus ad te ve. Postea dicūt tres inscripte orationes sub vna terminatione. Oratio.

DEus, qui inter apostolicos sacerdotes famulos tuos pontificali seu sacerdotali fecisti dignitate vigere, pfecta quesumus, vt eoꝝ quoq; perpetuo aggregentur consortio. Oratio.

DEus venie largitoꝝ, ꝫ humane salutis amatoꝝ, quesumus clementiam tuā, vt nostre congregationis fratres, ppinquos, amicos: et benefactoꝝes, qui ex hoc seculo transierūt, beata Maria semp virgine intercedente cum omnibus sanctis tuis, ad perpetue beatitudinis consortium peruenire concedas. Oratio.

HIdeliū Deus omniū conditoꝝ, et redēptoꝝ animabus famulorū famularūq; tuarū remissionē cū-

ctorum tribue peccatorū, vt indulgentiā quam semp optauerunt, pīs supplicationibus cōsequātur: q̄ viuis. ℟. Amen. ℣. Requiē eternam dona. ℟. Et lux perpetua. ℣. Requiescant in pace. ℟. Responsorū Amen. ℭ Matutinū absolute incipitur ab inuitatorio infrascripto. Inuitat. Regē cui oīa viuunt, venite adorem⁹ Deinde dicit Psal. Venite exultemus. &c. quo finito cantum Requiem eternā. &c. Repetitur Inuitatorium. Deinde statim dicitur ānā. Audiui vocē de celo dicentē mihi. Beati mortui, qui in dño moriūtur. Postea dicuntur tres psal. infrascripti. Verba mea. fo. 21. ps. 6. Dñe ne in furo. fo. 29 Quēadmodū desiderat. f. 31 Finitis Psalmis repetitur Ānā. & statim dicit Pater noster qui. Deinde tres infrascripte lectiones incipiūt & finiunt absolute sine benedictionibus, & sine. Tu autē

Lectio prima ex ca 19. Job.

Pelli mee cōsumptis carnibus adhesit os meū & derelicta sunt tantūmodo labia circa dētes meos. Miseremī mei, miseremini mei saltē vos amici mei, da manus dñi tetigit me. Quare psequimini me sicut deus & carnibus meis saturamini? Quis mihi tribuat vt scribāt sermones mei? Quis mihi det vt exarentur in libro stilo ferreo, & plumbi lamina, vel celte sculpātur in silice? Scio enim q̄ redemptor meus viuit, & in nouissimo die de terra surrecturus sum. Et rursum circūdabor pelle mea, & in carne mea videbo deū. Quē visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius: reposita est hec spes mea in sinu meo Deinde dicitur Resp. Qui Lazarū resuscitasti a monumēto fetidū. Tu eis dñe dona requiē, & locū indulgētie. ℣. Qui vēturus es iudicare viuos & mortuos, & seculum p ignē. Tu eis dñe.

ℭ Lectio secunda ex capite quinto Joannis.

Hmē amē dico vobis, quia qui verbū meū audit, & credit ei q̄ misit me, habet vitā eternā: & in iudiciū nō venit: sed trāsijt a morte in vitā. Amē amē dico vobis, quia venit hora, & nunc est, quando mortui audient vocem filij dei: & qui audierint, viuent. Sicut enim pater habet vitā in semetipso: sic dedit et filio habere vitā in semetipso: & potestatē dedit ei iudiciū facere. Quia filius hominis est, nolite mi-

rari hoc: quia venit hora in qua oēs qui in monumētis sunt audiēt vocē filij dei: et procedent qui bona fecerūt, in resurrectionē vite: ꝙ vo mala egerūt, in resurrectionē iudicij. ℣. Requiē eternā dona eis dñe. Et lux perpetua luceat eis. ℣. Anime eorū in bonis demorentur, et semen eorum hereditabit terrā. Et lux perpetua.

¶ Lectio tertia ex capite. 15. Epistole. 1. pauli ad Corin.

Ecce mysterium vobis dico, Oēs quidē resurgemus sed nō oēs immutabimur. In momēto, in ictu oculi, in nouissima tuba (canet enim tuba) ⁊ mortui resurgent incorrupti: ⁊ nos immutabimur. Oportet enim corruptibile hoc, induere incorruptionē: ⁊ mortale hoc, induere immortalitatē. Cū autē mortale hoc induerit immortalitatē: tunc fiet sermo qui scriptus est: Absorpta est mors in victoria. Ubi est mors victoria tua? Ubi est mors stimulus tuꝰ? Stimulus autē mortis peccatū est, virtus vero peccati, lex. Deo aūt gratias, qui dedit nobis victoriā per dñm nostrū Jesum Christū. ℣. Libera me dñe de morte eterna in die illa tremenda, quādo celi mouendi sunt, ⁊ terra. Dum veneris iudicare seculum per ignē. ℟. Dies illa dies ire, calamitatis et miserie, dies magna ⁊ amara valde. Dum veneris iudicare seculum per ignē.

¶ Finitis lectionibꝰ in suis Responsoriis statim dicit absolute ad laudes. Antiph. Ne tradas bestijs animas confitentes tibi, et animas pauperum tuorum ne obliuiscaris in finem.

Postea dicuntur Psalmi. Ps. 50. Miserere mei de. fo. 45
De decet hym. deꝰ. fo. 31.
Ego dixi. fo. 21.
Canticū. Benedictꝰ. fo. 4.

Deinde repetitur antiphona, ⁊ post eam dicitur Pater noster. cum precibus et orationibus, vt supra in vesperis.

¶ FINIS.

¶ Index chartarum.

⁂. ⁂⁂. ⁂⁂⁂. a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. v. x. y. z. A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb. Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Kk. Ll. Mm. Nn. Oo. Pp. Qq. Rr. Ss. Oēs sunt quaterniōes, preter ⁂⁂. & Ss. duerniōes

ōnis tra De sancta crūce. Collect.

Presta quesum9 ops et mūos dns.
vt per virtutē sancte crūis, ab om̄i
aduersitate muniti et corporis libertē. p.

De dna nra. post ptm virgo.

Beate et gloriose semp virginis dei
genitricis marie nos p dni mēcia
tue sedule querim9 et tua nobis indulgētia
semp implorem9. p.

De Angelis. ℣. In cōspectu ageloꝝ
Perpetuum nobis dne hui9 misterii hoc
presta pfs dns vbi et ageloꝝ pstolis
suffragia no deesse. ℣.

De Sto Joanne baptista.
Fuit homo missus a deo.

Perpetuis nos dne sancti Johis bap
tiste tue pfidis vt qui de
tanti gaudem9 natali magis necessarij
alloquiis suffragijs. p. ℣.

De Apłis. V. Jn oēz tra ꝛ

Exaudi nos deꝰ salutaris ñr et Apłoꝝ
rum petri et pauli et aliorum Apłoꝝ
tuoꝝ ꝙsidijs, quoꝝ domini fidelis es
doctrinis. p.

De sancto Martino

Ora pro nobis.

Exaudi qꝫ dñe ꝓces nostras et
intercedente pro nobis beato Martino
confessore tuo atq; ꝑpitio ꝓpiciare ꝓpitiꝰ
nostras placatus intende. p.

De omnibꝫ sanctis. Letanie

Da nobis qꝫ dñe oēm sanctorum tuoꝝ
cunctam venerationē lętanię et cor
perpetua ꝓpitiatione cumulari. p

Orēmus.

Intercedat pro nobis qđ
dñe Jhe Xpe tuus et Jn
tua misericordia ingē apud te
clementiam gloriosa Virgo Maria
mater tua cum sanctissimis diabꝰ Jn
bꝰ dñi pfectis et omnes mundi tu
dolentibꝰ placatus absolue. Qui

Versus in edibus scribendi.

Inuidus sine mordax abeat nemo grauis seuero,
Sint grata sine q̃bus est sedibus ille meis.
Ne adsint tristes maledici bilingues,
Adueniat quibus est pax amor atq; fides.

Super mensam.

Improuisa dat tenuis munuscula quę dat,
Si tenuis mensa satis est opulenta uolũtati,
Nobilitat modica q̃ frons generosa dapes.

21752

978464

